UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

9. beretning

2021

Forord

Ved formanden

Forretningsordenen for Udlændingenævnet § 17 bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger Udlændingenævnets niende årsberetning.

Beretningen indeholder som sidste år dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser samt et om statistik. Beretningen indeholder en gennemgang af praksis, og det er tilstræbt, at der er eksempler fra praksis på alle de dele af udlændingelovgivningen, som Udlændingenævnet har beskæftiget sig med i 2021.

Gennemgangen er ikke udtømmende, og man kan i øvrigt orientere sig i den praksis, der er gengivet i tidligere årsberetninger, som kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside.

Michael Kistrup

Indholdsfortegnelse

Forord *1*

1. Udlændingenævnets almindelige forhold *7*

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed **7**

1.1.1. Kompetence 7

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse 7

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden **9**

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden **11**

1.4. Formandskabet **13**

1.5. Koordinationsudvalget **15**

1.6. Udlændingenævnets sekretariat **16**

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside **18**

2. Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser *19*

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen **19**

2.2. Klager over afgørelser truffet af SIRI **19**

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet **20**

2.4. Klager over afgørelser truffet af Hjemrejsestyrelsen **21**

2.5. Sagens behandling **21**

2.5.1. Klagefrist 25

2.5.2. Klagegebyr 28

2.5.2.1. Retsgrundlag 28

2.5.2.2. Gebyrundtagne sager 30

2.5.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling 31

2.5.3. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen 32

2.5.4. Sagens oplysning 34

2.5.5. Oplysningspligt og urigtige oplysninger 35

2.5.6. Sagsbehandlingstid 43

2.5.7. Udsættelse af udrejsefristen, når Udlændingenævnet har truffet endelig afgørelse 43

2.6. Afgørelsesformer **47**

2.6.1. Skriftligt nævn 47

2.6.2. Mundtligt nævn 47

2.6.3. Formandskompetence 49

2.6.4. Sekretariatskompetence 50

3. Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger *51*

3.1. Visum **51**

3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser 52

3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i 1. instans 52

3.1.3. Visumansøgning til Færøerne og Grønland 53

3.1.4. Hovedgrupper 53

3.1.5. Hovedgruppe 1 54

3.1.6. Hovedgruppe 2 55
3.1.7. Hovedgruppe 3 55
3.1.8. Hovedgruppe 4 56
3.1.9. Hovedgruppe 5 57
3.1.10. Afslagsgrunde 60
3.1.10.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet 61
3.1.10.2. Manglende dokumentation for tilstrækkelige subsistensmidler til opholdet i Danmark og til hjemrejsen 63
3.1.10.3. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser 67
3.1.10.4. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II) 67
3.1.10.5. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne 69
3.1.10.6. Tvangsægteskab, proformaægteskab og ægteskabets retsgyldighed 71
3.1.10.7. Ulovligt arbejde 80
3.1.10.8. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger 83
3.1.10.8.1. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene 84
3.1.10.8.2. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold 91
3.1.11. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne 98
3.1.12. Visumansøgninger indgivet af familiemedlemmer til britiske statsborgere efter Brexit 99
3.1.13. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold 102
3.1.14. Visum i medfør af repræsentationsaftaler 110
3.1.15. Danmarks internationale forpligtelser 111

3.2. Afvisning ved indrejsen i Danmark 114
3.2.1. Afvisning ved ydre grænser 114
3.2.2. Afvisning ved indre grænser 124
3.2.3. Afvisning på grænsen som led i indsatsen vedrørende COVID-19 126

3.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse 132
3.3.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om familiesammenføring 132
3.3.1.1. Ansøgning indgivet mens en anden ansøgning var under behandling 132
3.3.1.2. Ansøgning indgivet på ulovligt ophold 135
3.3.1.3. Ansøgning tilladt indgivet som følge af Danmarks internationale forpligtelser 136

3.4. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse 137

3.5. Alders- og identitetsfastlæggelse 146

3.6. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling 149

3.7. Familiesammenføring 151
3.7.1. Ægtefællesammenføring 151
3.7.1.1. Retsgyldigt ægteskab 154
3.7.1.2. Fast samliv af længere varighed 164
3.7.1.3. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede 175
3.7.1.4. Proformaægteskab 177
3.7.1.5. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring 186
3.7.1.5.1. 24-årskravet 187
3.7.1.5.2. Samliv på fælles bopæl 189
3.7.1.5.3. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år 190
3.7.1.5.4. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever 195
3.7.1.6. Selvforsørgelseskravet 196

3.7.1.7. Boligkravet 208
3.7.1.8. Integrationskravet 215
3.7.1.8.1. Kravet om at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 216
3.7.1.8.2. Øvrige integrationskrav 226
3.7.1.9. Besøgskravet 232
3.7.1.10. Overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse 238
3.7.2. Børn 240
3.7.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år 241
3.7.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år 241
3.7.2.1.2. Frist for indgivelse af ansøgning 248
3.7.2.1.3. Hensynet til barnets tarv 254
3.7.2.2. Børn mellem 15 og 18 år 256
3.7.2.3. Voksne børn (børn over 18 år) 263
3.7.3. Anden familie 270
3.7.3.1. Forældre 270
3.7.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn 270
3.7.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.) 282
3.7.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn 294
3.7.3.2. Myndige søskende 298
3.7.3.3. Mindreårige søskende og andre nærtstående familiemedlemmer 303
3.8. Immigrationsafslag 310
3.9. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet 321
3.10. Erhverv og beskæftigelse 339
3.10.1. Beløbsordning 339
3.10.1.1. Formodningsreglen 343
3.10.2. Særlige individuelle kvalifikationer 351
3.10.3. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser 354
3.11. Studie 357
3.11.1. Formodningsafslag 359
3.12. Medfølgende familie 363
3.12.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse 364
3.12.2. Medfølgende familie til en studerende 367
3.13. Au pair 374
3.14. Udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse 383
3.14.1. Der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren i udlandet har begået en lovovertrædelse 383
3.14.2. Der foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4 387
3.14.3. Ansøgeren er indberettet til SIS II som uønsket i Schengen 387
3.14.4. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud 389
3.15. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 394
3.15.1. Familiesammenføring 394
3.15.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse 395
3.15.1.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold 405
3.15.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve 410

3.15.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser 416
3.15.1.4. Inddragelse som følge af urigtige oplysninger 419
3.14.1.5. Inddragelse og nægtelse af forlængelse som følge af, at referencens opholdstilladelse er blevet inddraget eller nægtet forlænget som følge af ændrede forhold i Syrien 422
3.15.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v. 441
3.15.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt på baggrund af beskæftigelse m.v. 442
3.15.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af studieopholdstilladelse 446
3.15.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse som au pair 451
3.15.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem .. 454

3.16. Bortfald 460
3.16.1. Familiesammenføring 460
3.16.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser 470
3.16.2. Erhverv, studier m.v. 476

3.17. Administrativ udvisning med indrejseforbud 478
3.17.1. Kriminalitet 480
3.17.2. Ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer 484
3.17.3. Ulovligt arbejde 486
3.17.4. Subsistensløs 489
3.17.5. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden 492
3.17.6. Ulovligt ophold 495
3.17.7. Indrejseforbuddets længde 499
3.17.8. Udvisning af unionsborgere 502

3.18. Tidsubegrænset opholdstilladelse 504
3.18.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1 505
3.18.2. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5 508
3.18.3. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7 510
3.18.4. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 513
3.18.5. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4 521
3.18.6. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12 526
3.18.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17 529

3.19. Ophold efter EU-reglerne 532
3.19.1. Persongrupper 532
3.19.1.1. Statsborgere fra EU, EØS-landene og Schweiz 532
3.19.1.2. Særligt om nordiske statsborgere 536
3.19.1.3. Hovedpersoner og familiemedlemmer 536
3.19.2. Primær bevægelighed 537
3.19.2.1. Unionsborgere 537
3.19.2.1.1. Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende m.v. 538
3.19.2.1.2. Selvforsørgende (person med tilstrækkelige midler) 549
3.19.2.2. Familiemedlemmer 554
3.19.2.2.1. Ægtefæller, samlevende og registrerede partnere 555
3.19.2.2.2. Efterkommere under 21 år 572
3.19.2.2.3. Efterkommere over 21 år og forældre 573
3.19.2.2.4. Andre familiemedlemmer 580

3.19.3. Sekundær bevægelighed 593
3.19.3.1. Reelt og faktisk ophold 593
3.19.3.2. Tidsmæssig kontinuitet 606
3.19.3.3. Opholdsret efter Carpenter-doktrinen 614
3.19.4. Forsørgelseskrav ved analog anvendelse af EU-reglerne 622
3.19.5. Ophør af opholdsret 626
3.19.5.1. Bevarelse af arbejdstagerstatus ved ophør af opholdsret som arbejdstager 626
3.19.5.2. Ophør af opholdsret som selvforsørgende 634
3.19.5.3. Familiemedlemmer 640
3.19.5.3.1. Bevarelse af retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse 640
3.19.5.3.2. Bevarelse af retten til ophold efter ophør af ægteskab 644
3.19.5.3.3. Børn af arbejdstageres ret til adgang til almindelig undervisning 648
3.19.6. Hensynet til den offentlige orden og sikkerhed 650
3.19.6.1. Misbrug af rettigheder og svig 658
3.19.7. Ret til tidsubegrænset ophold på baggrund af EU-reglerne 660
3.19.7.1. Særlig adgang ret til tidsubegrænset ophold for bl.a. pensionister 665
3.19.8. Brexit 667
3.19.8.1. Brexit - Medfølgende familiemedlemmer 672
3.19.8.2. Brexit - Grænsearbejdere 675

3.20. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer 678
3.20.1. Fremmedpas 678
3.20.2. Tilbagerejsetilladelse 690
3.20.3. Laissez-passer 694

3.21. Om Danmarks internationale forpligtelser 696
3.21.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention 696
3.21.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 697
3.21.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 697
3.21.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 699
3.21.2. FN-konventioner 700
3.21.2.1. FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder 700
3.21.2.2. FN's Børnekonvention 701
3.21.2.3. FN's Handicapkonvention 702
3.21.2.4. Øvrige FN-konventioner 704

4. Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser 704

3.19. Udvalgte domme fra 20210 vedrørende Udlændingenævnets afgørelse 705

3.20. Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand 708

5. Statistik 709

3.21. Udlændingenævnets afgørelser i 2021 709

3.22. Sagernes behandlingsform i 2021 710

3.23. Indkomne sager i 2021 713

3.24. Sagernes udfald i 2021 715

3.25. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2021 719

3.26. Sagsbehandlingstider i 2021 727

1. Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af bl.a. udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev ressortansvaret for udlændingeområdet, herunder Udlændingenævnet, overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Udlændingenævnets kompetence blev ikke ændret i forbindelse med ressortomlægningen. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blev ved kongelig resolution af 28. november 2016 ændret til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (Forenkling af regler, herunder om klageadgangen til Udlændingenævnet og indrejseforbud, indførelse af en bagatelgrænse for tilbagebetaling af gebyr, præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist, opfølgning på evaluering af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne om bl.a. tilbagesendelse og præcisering af rækkevidden af indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet m.v.), der trådte i kraft den 15. juni 2020, blev reglerne om klageadgang til Udlændingenævnet grundlæggende ændret, idet den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b blev ophævet, og bestemmelsen i § 46 a blev nyaffattet. Med nyaffattelsen er det nu udgangspunktet, at Udlændingenævnet har kompetencen til at behandle klager over alle Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser, medmindre andet følger af udlændingeloven. Ved lovændringen blev klager vedrørende en række sagstyper således overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 blev en ny hovedlov på udlændingeområdet vedtaget (Hjemrejseloven). Loven trådte i kraft den 1. juni 2021. Kompetencereglerne i den nye hjemrejselov fremgår af §§ 21 og 22, og det følger bl.a. heraf, at Udlændingenævnet har kompetencen til at behandle klager over afgørelser truffet i medfør af hjemrejseloven med de undtagelser, der udtrykkeligt fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 3 og stk. 4, 2. pkt. Der henvises i øvrigt til nærværende beretnings afsnit 2.3.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnet formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- og integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Udlændingenævnets formand har dog – ud over retten til genbeskikkelse i 4 år – ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Formanden har således mulighed for at være beskikket i 12 år i alt. Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 10, at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende ved udgangen af 2021, fremgår af bekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2021[1] om forretningsorden for Udlændingenævnet.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på 4 år.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2021 af en formand, 10 næstformænd og 14 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:
Dommer Mads Bjerre Østergaard
Dommer Jette F. Skole
Dommer Jens Berg
Dommer Eva Hammerum
Dommer Katrine Waagepetersen
Dommer P. G. Jensen
Dommer Jeanett Bukhave
Dommer Tine Rud
Retspræsident Betina Juul Heldmann
Dommer Anne Bundgaard

Fratrådt:
Dommer Lene Sigvardt
Dommer Michael Toftager
Dommer Tove Horsager
Dommer Lars Krunderup

[1] Udlændingenævnets forretningsorden kan findes her: https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2021/117

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:
Advokat Sophia Dankelev
Advokat Nicholas Symes
Advokat Majken Solgerd Johansen
Advokat Jens Klokhøj
Advokat Hannah Krog
Advokat Lars Habib Lindkær Jensen
Advokat Trine Binderup

Fratrådte:
Advokat Peter Trudsø
Advokat Hans Mogensen
Advokat Michael Egholm
Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen
Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Andro Vrlic

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):

Kontorchef Øzlem Gencay Akar
Specialkonsulent Christoffer Bruus
Specialkonsulent Lina Larsen
Fuldmægtig Line Nan Cho Godrum (orlov)
Fuldmægtig Gitte Kristensen (orlov)
Fuldmægtig Sadaf Awais Sheikh (orlov)
Fuldmægtig Johanne Black

Fratrådte:
Fuldmægtig Julie Ditte Andresen

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2021 haft ca. 50 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2021 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:
Sekretariatschef Lars Lichtenstein
Souschef Susanne Topgaard
Chefkonsulent Julia Jensen (orlov)
Chefkonsulent Camilla Moe
Specialkonsulent June von Moos Petersen
Chefkonsulent Hülya Yarar
Specialkonsulent Sara Viskum

Konsulenter og fuldmægtige:
Chefkonsulent Sultana Baig
Specialkonsulent Kirstine Korsager Christofidi (orlov)
Specialkonsulent Signe Lindahl Markussen
Fuldmægtig Tina Maria Laursen
Specialkonsulent Trine Maria Rosenlund
Fuldmægtig Maria Elisabeth Willert
Fuldmægtig Delaram Ostadian
Fuldmægtig Dlven Ali Alyas
Fuldmægtig Micala Schultz
Fuldmægtig Diana Isabella Wangsøe Langekær
Fuldmægtig Cicilia Gliese Johnsen
Fuldmægtig Aysel Bugdays
Fuldmægtig Katja Klarskov Egede Olsen (orlov)
Fuldmægtig Amalie Sofie Lein Meiner-Madsen (orlov)
Fuldmægtig Emilie Egevang
Fuldmægtig Lukas Borch-Jacobsen
Fuldmægtig Monica Valling Pedersen
Fuldmægtig Pernille Bruun Søndergaard
Fuldmægtig Josephine Hyldal Sørensen
Fuldmægtig Kat Emilie Olivia Kaarsbøl
Fuldmægtig Simon Torp Haages
Fuldmægtig Amalie Kuniss Kriegbaum
Fuldmægtig Louise Fuglsang Olsen
Fuldmægtig Edina Maglajac
Fuldmægtig Mikkel Holten Møller
Fuldmægtig Karen Storck
Fuldmægtig Lisbeth Munke Djurhus Olesen

Fuldmægtig Jeanette Schmoock Slotsholm
Fuldmægtig Louise Bune Juhl
Fuldmægtig Mathias Lind Flintrup
Fuldmægtig Esra Güler
Fuldmægtig Nicklas Rye Andersen

Fratrådte:
Chefkonsulent Dorthe Kania
Fuldmægtig Rasha Eleish
Fuldmægtig Michelle Khaleque
Fuldmægtig Laura Ulrich Østergaard
Fuldmægtig Sofie Luna Christensen
Fuldmægtig Sam Salehi
Fuldmægtig Bolette Andresen
Fuldmægtig Pia Sujata Lund Goldschmidt
Fuldmægtig Esben Holtt Langlet
Fuldmægtig Adam Caning
Fuldmægtig Julie Bech Sørensen
Fuldmægtig Christina Marie Sørensen (orlov)

Kontorfunktionærer:
Overassistent Tina Marie Rütschi (orlov)
Overassistent Belinda Shirley Halvorsen
Overassistent Lykke Bøgelund Weinreich Harmsen
Overassistent Jeanette Helsted
Overassistent Pernille Lund Frydendahl (orlov)
Overassistent Morten Tved-Pontoppidan
Overassistent Irena Nedic
Overassistent Kristine Malling Laursen
Overassistent Natalia Alexandrovna Verenikina Dalsgaard
Overassistent Yasemin Kitir

Fratrådt:
Overassistent Christina Aalling

Studenter:
Stud.jur. Sarah Christine Poulsen
Stud.jur. Gulan Kaplan
Stud.jur. Esther Emilie Larsen
Stud.jur. Signe Haagendal Wibe-Simonsen
Stud.jur. Sandra Lucas

Fratrådt:
Stud.jur. Helene Elisabeth Landbo Quedens

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver bl.a. bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Nævnets formand er tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5. nedenfor.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2021 afholdt formandskabet 3 formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at bl.a. følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3~~tre~~ år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-6, stk. 8 og stk. 10, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser ikke tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil,

når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Ud over Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2021~~0~~ af advokat Hannah Krog (Advokatrådet) og kontorchef Øzlem Gencay Akar (Udlændinge- og Integrationsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter bl.a. drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstyper indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om:

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer samt offentliggøres på Udlændingenævnets hjemmeside. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2021 afholdt 3 møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Med virkning fra den 1. august 2020 besluttede regeringen at oprette en ny Hjemrejsestyrelse under Udlændinge- og Integrationsministeriet. Etableringen af Hjemrejsestyrelsen skete som led i, at det ved kongelig resolution af 10. september 2019 var besluttet at ressortoverføre ansvaret for en række af de opgaver, som politiet hidtil havde varetaget på udlændingeområdet, fra Justitsministeriet til Udlændinge- og Integrationsministeriet. I forbindelse med etableringen af Hjemrejsestyrelsen blev det samtidig besluttet, at bl.a. Udlændingenævnets sekretariat organisatorisk skulle flyttes fra Udlændinge- og Integrationsministeriets departement til Hjemrejsestyrelsen.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – bl.a. indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI) eller politiet, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler efter anmodning klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Anerkendelsen kan ske ved alene at afsende et autogenereret svar, hvis klagen modtages pr. e-mail, jf. Udlændingenævnets forretningsorden § 23, 3. pkt. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, SIRI eller politiet, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal behandles på et nævnsmøde eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2021 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra partens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som parten taler.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der udkast til afgørelse af de sager, som nævnet skal behandle.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af folketings-spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-9, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen, SIRI eller politiet.

- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside – www.udln.dk – er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med borgerne og nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest trufne afgørelser. Ud over de sagsresuméer, der fremgår af denne årsberetning, kan der findes en række andre sagsresuméer Udlændingenævnets hjemmeside. Hjemmesiden bliver løbende udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis inden for et bestemt praksisområde.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

På Udlændingenævnets hjemmeside er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

2. Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingestyrelsen træffer i 1. instans bl.a. afgørelse om familiesammenføring og opholdstilladelse til religiøse forkyndere og udlændinge, der tidligere har haft dansk indfødsret, herunder om ansøgningen kan tillades indgivet og om den kan imødekommes. Udlændingestyrelsen træffer endvidere afgørelse om inddragelse og nægtelse af forlængelse samt bortfald af en opholdstilladelser på Udlændingestyrelsens område. Endvidere træffer Udlændingestyrelsen i 1. instans afgørelse om administrativ udvisning, om udstedelse af fremmedpas, i visse visumsager, jf. 3.1.2 [indsæt link], om tidsubegrænset opholdstilladelse samt bortfald af opholdstilladelse til fremmedkrigere. Derudover træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om optagelse på den offentlige sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Klagestrukturen på udlændingeområdet blev ændret ved lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020, forslag til lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love. Udlændingenævnet er nu som udgangspunkt klageinstans for alle afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, som kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, jf. dog stk. 4 og 7, og § 53 a, der omhandler de afgørelsestyper fra Udlændingestyrelsen i 1. instans, som Flygtningenævnet har kompetence til at behandle.

I udlændingelovens § 46 a, stk. 7, nr. 2, er det udtrykkeligt oplistet, at der ikke kan klages over bl.a. Udlændingestyrelsens afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, eller § 9 d eller § 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

2.2. Klager over afgørelser truffet af SIRI

Udlændingenævnet kan træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af SIRI i 1. instans, og som kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, jf. dog stk. 7.

Udlændingenævnet behandler f.eks. klager over afgørelser truffet af SIRI vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a, §§ 9 i til 9 l samt § 9 p, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler også klager over afgørelser fra SIRI vedrørende afslag på ansøgninger om certificering, afslag på forlængelse af en certificering og inddragelse af en certificering, og afgørelser om, at der i en periode på 2 år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson (au pair-karensregisteret), jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. § 21 a.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v.

Udlændingenævnet behandler desuden afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Endvidere behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor SIRI træffer afgørelse i 1. instans, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet behandler endelig også klager over afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt klager over konstatering af, at en opholdsret efter udlændingelovens § 6 er ophørt, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 2.

I § 46 a, stk. 7, nr. 2, er det udtrykkeligt oplistet, at der ikke kan klages over bl.a. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, §§ 9 i-n eller 9 p på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 15, 2. pkt., kan ikke påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 7, nr. 7.

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet

Udlændingenævnet behandler klager over politiets afgørelser om afvisning ved indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., og en række andre afgørelser om bl.a. deponering af pas og optagelse af biometri, jf. udlændingelovens § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3, og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 43, stk. 2, og § 48, stk. 4, jf. § 46 a, stk. 2, nr. 3.

Øvrige afgørelser, som politiet træffer i medfør af udlændingelovens bestemmelser, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet behandler derudover klager over afgørelser truffet af politidirektøren i medfør af hjemrejselovens § 11, og § 12, stk. 1. Udlændingenævnet har i 2021 ikke behandlet klager over afgørelser truffet af politidirektøren på baggrund af hjemrejseloven.

2.4. Klager over afgørelser truffet af Hjemrejsestyrelsen

Hjemrejseloven er en ny hovedlov om hjemrejse for udlændinge uden lovligt opholdsgrundlag. Loven trådte i kraft den 1. juni 2021.

Kompetencereglerne fremgår af hjemrejselovens §§ 21 og 22. Det følger heraf, at Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse i 1. instans i sager omfattet af hjemrejseloven med de undtagelser, der fremgår af hjemrejselovens § 21, stk. 2-5. Det følger af hjemrejselovens § 22, stk. 1, at afgørelser truffet i medfør af hjemrejseloven kan påklages til Udlændingenævnet med de undtagelser, der udtrykkeligt fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 3 og stk. 4, 2. pkt.

Hjemrejsestyrelsen træffer bl.a. afgørelse om meldepligt. Hjemrejsestyrelsens afgørelser om opholds-, underretnings- og orienteringspligt kan ikke påklages, jf. hjemrejselovens § 22, stk. 3, selvom de ofte træffes samtidig med en afgørelse om meldepligt.

Hjemrejsestyrelsen træffer også afgørelser efter udlændingeloven, der kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, herunder afgørelser om optagelse af personfotografi, afgørelser om indrejseforbud, afgørelser om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud og afgørelser om fratagelse eller nedsættelse af kontante ydelser.

Udlændingenævnets sekretariat hører organisatorisk til i Hjemrejsestyrelsen. Udlændingestyrelsen stiller derfor sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet i de nævnte sager, da der ellers vil kunne være tale om myndighedsinhabilitet.

2.5. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og databeskyttelsesloven.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og træffe afgørelse i sagen. Udlændingenævnet kan udtale kritik til 1. instans i forbindelse med behandling af en klagesag, såfremt der er tale om mindre alvorlige sagsbehandlingsfejl.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har hjemvist styrelsernes afgørelser med henvisning til forvaltningsmæssige fejl, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Nigeria.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2019 en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin herboende ægtefælle med opholdstilladelse efter etableringskortordningen. SIRI meddelte i april 2019 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter reglerne om medfølgende familie til en studerende efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i SIRI.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at SIRI's afgørelse ikke opfylder betingelserne i forvaltningslovens § 24, idet der i afgørelsen henvises til et forkert hjemmelsgrundlag.

Udlændingenævnet finder derfor, at SIRI's afgørelse fra april 2019 må anses for ugyldig.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle medio maj 2018 blev meddelt opholdstilladelse efter etableringskortordningen, gældende til maj 2020, at ansøgeren i februar 2019 indgav en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter etableringskortordningen, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, og at SIRI i april 2019 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en herboende studerende, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI kan tage fornyet stilling til sagen. Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse som medfølgende familie til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter etableringskortsordningen. Udlændingenævnet konstaterer dog, at det er en grundlæggende betingelse for at få opholdstilladelse som medfølgende familie, at hovedpersonen har en opholdstilladelse." ÅB/2021/1

Udlændingenævnet hjemviste i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en eritreisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende stedmor, der er statsborger i Eritrea.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var i juni 2018 blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark. Under asylsagen havde referencen oplyst, at hun inden sin udrejse fra Eritrea i november 2017 havde boet sammen med ansøgeren, som var referencens afdøde ægtefælles særbarn, og referencen og den afdøde

ægtefælles 3 fællesbørn. I september 2018 søgte ansøgeren, født i marts 2003, sammen med referencen og den afdøde ægtefælles 3 fællesbørn om familiesammenføring i Danmark med referencen. Under familiesammenføringssagens behandling blev der foretaget en dna-undersøgelse, der viste, at ansøgeren og referencens 3 fællesbørn ikke var biologisk beslægtede. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i august 2019 under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet hjemviser sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, da Udlændingestyrelsen ikke har foretaget vurderingen af sagen på et korrekt retsgrundlag.

Udlændingestyrelsen har herved lagt vægt på, at referencen i ansøgningen har oplyst, at ansøgeren er hendes afdøde ægtefælles datter, som hun har adopteret og taget sig af siden ægtefællens død i 2013 og indtil referencens udrejse fra Eritrea i 2017, og at dna-undersøgelsen viser, at ansøgeren ikke er barn af referencens afdøde ægtefælle, som er far til referencens egne, biologiske børn.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan meddeles opholdstilladelse til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedsindehaveren, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 1, at en opholdstilladelse med henblik på adoption forudsætter, at adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, at barnet ligger inden for godkendelsen, og at adoptionsansøgeren har samtykket i at modtage barnet, hvilket ikke er tilfældet i nærværende sag.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke foreligger et biologisk slægtskab mellem ansøgeren og referencen.

Det er imidlertid Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og referencen ved ansøgningen har påberåbt at have et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og som derfor burde have været vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet finder det i den forbindelse kritisabelt, at Udlændingestyrelsen ikke partshørte referencen over resultatet af dna-undersøgelsen, da det fremgår af forvaltningslovens § 19, stk. 1, at der ikke må træffes afgørelse i en sag, hvis en part ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne

faglige vurderinger til ugunst for parten, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne eller vurderingerne og givet denne lejlighed til at fremkomme med en udtalelse.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse på baggrund af det korrekte retsgrundlag under iagttagelse af de forvaltningsretlige regler om partsbeføjelser. Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for familiesammenføring med referencen." ÅB/2021/2

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen eller politiet. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.5.1., og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.5.2., før sagen kan tages under behandling.

Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 12, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, fordi ansøgeren var forsvundet og fortsat var efterlyst af politiet, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 2.4., afgørelse ÅB/2019/2, der vedrører den dagældende udlændingelovs § 33, stk. 8.

Ansøgeren kan vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, der ikke har tegnet en ansvarsforsikring, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for bl.a. ægtefæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Arbejdsgivere til udlændinge, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, og au pair-værtsfamilier skal altid indsende fuldmagt. Firmaer, kommuner og andre juridiske personer kan ikke være partsrepræsentanter, men udlændingen kan være repræsenteret ved fuldmagt af en medarbejder ved sådanne virksomheder, myndigheder eller øvrige juridiske personer. Udlændingen skal selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal specifikt gælde for Udlændingenævnets eller udlændingemyndighedernes behandling af sagen, således at det tydeligt fremgår, hvem parten har haft til hensigt, at fuldmagten skulle adresseres til. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. http://udln.dk/da/Fuldmagt.aspx. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet afviste at behandle en klage i en sag, hvor den herboende reference var mindreårig, da referencen fik en kopi af afgørelsen, men hvor referencen havde haft en værge samt hjælp fra andre voksne til at klage, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/2 i afsnit 2.4.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

2.5.1. Klagefrist

Ifølge udlændingelovens § 46 a, stk. 3, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Tilsvarende gælder der for afgørelser truffet af Hjemrejsestyrelsen, og som kan påklages til Udlændingenævnet, en frist på 8 uger, jf. hjemrejselovens § 22, stk. 2. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af 8 ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 3.23. , tabel 15-19, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på grund af for sen indgivelse af klagen.

Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har afvist at behandle en klage på grund af overskridelse af klagefristen, hvor der var anmodet om forlængelse af klagefristen, henvises til ÅB/2018/2 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2.4.1.1.

Den 3. juli 2018 offentliggjorde Justitsministeriet vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister. Vejledningen indeholder retningslinjer for, hvornår klagefristen begynder at løbe fra, beregning af en klagefrists udløb, samt hvornår på døgnet en klage skal være modtaget. Vejledningen indgår i Udlændingenævnets vurdering af, om en klagefrist er overholdt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en klage, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i april 2021 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en serbisk statsborger, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2019 en ansøgning om opholdstilladelse som familiesammenført. Udlændingestyrelsen meddelte primo november 2020 ansøgeren afslag på familiesammenføring, som ansøgeren ultimo november 2020 påklagede til Udlændingenævnet. Udlændingenævnet afviste medio december 2020 ansøgerens klage, da der ikke var betalt et gebyr, og ansøgeren var blevet vejledt om, at klagefristen ville udløbe ultimo december 2020. Ansøgeren anmodede primo januar 2021 om genoptagelse af sin klage, som Udlændingenævnet medio marts 2021 afviste at behandle, idet der ikke var betalt et gebyr. Ansøgeren påklagede ultimo marts 2021 styrelsens afgørelse af primo november 2020 og havde vedlagt et kontant beløb på 1000 kr. Udlændingenævnet afviste at behandle ansøgerens klage, da det var forløbet 87 dage efter fristens udløb.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgerens klage er afvist, fordi han har indgivet den for sent, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 3.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ved afgørelse primo november 2020 traf afgørelse i ansøgerens sag, at Udlændingestyrelsen samme dag sendte afgørelsen med brevpost til hende, at Udlændingenævnet medio december 2020 afviste at behandle ansøgerens klage af ultimo november 2020, fordi der ikke var betalt gebyr, og at Udlændingenævnet først ultimo marts 2021 modtog en klage fra ansøgeren vedlagt et pengebeløb.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at det fremgår af afgørelsen, at der skal klages inden 8 uger efter, at ansøgeren har modtaget afgørelsen, at der i forbindelse med en klage skal oprettes et nyt sagsbestillings-id (SB-ID), og at der senest samtidig med klagen skal indbetales et gebyr.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at dispensere fra klagefristen, jf. § 27, stk. 3, i forretningsordenen.

Udlændingenævnet finder, at det ikke kan føre til et andet resultat, at ansøgeren indgav sin første klage ultimo november 2020. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Udlændingenævnet ved brev af medio december 2020 vejledte ansøgeren om, at klagefristen udløber ultimo december 2020, og at hun således skulle have indsendt en ny klage samt betalt det korrekte gebyr inden denne frist.

Udlændingenævnet behandler derfor ikke ansøgerens klage.

Tilbagebetaling af gebyr

Ansøgeren har i forbindelse med sin klage af ultimo marts 2021 med posten fremsendt 1.000 kr. i gebyr til Udlændingenævnet.

Det fulde beløb på 1.000 kr. sendes tilbage med posten og vedlægges dermed denne afgørelse, fordi Udlændingenævnet afviser at behandle klagen.

Udlændingenævnet skal endvidere vejlede om, at der fremgår følgende af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 h, stk. 7 [nu § 9 h, stk. 9], (L 66 af 17. november 2010, side 11-12):

"Gebyret vil kunne betales via bank – herunder over netbank eller ved udenlandsk bankoverførsel – eller via posthus".

Det kan derfor sluttes modsætningsvist, at der ikke tages kontanter som betalingsform. Udlændingenævnet vil således under alle omstændigheder ikke kunne tage imod kontant betaling som klagegebyr." ÅB/2021/3

Udlændingenævnet afviste i maj 2021 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en pakistansk statsborger, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb.

Sagens faktiske omstændigheder:

Udlændingestyrelsen traf ultimo februar 2021 afgørelse i ansøgerens sag. Afgørelsen blev ultimo februar 2021 mundtlig forkyndt for ansøgeren af Hjemrejsestyrelsen, hvor ansøgeren fik udleveret Udlændingestyrelsens afgørelse, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde mulighed for at klage over afgørelsen senest 8 uger efter, at ansøgeren havde modtaget afgørelsen, og at en klage skulle rettes til Udlændingenævnet. Ansøgeren påklagede afgørelsen til Udlændingenævnet ultimo april 2021, hvilket var 3 dage efter fristens udløb.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgerens klage er afvist, fordi han har indgivet den for sent, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 3.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ved afgørelse ultimo februar 2021 traf afgørelse i ansøgerens sag, og at Hjemrejsestyrelsen forkyndte afgørelsen for ham ultimo februar 2021.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, som ansøgeren fik udleveret i forbindelse med forkyndelsen, at der skal klages inden 8 uger efter, at han har modtaget afgørelsen.

Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at idet ansøgeren fik forkyndt Udlændingestyrelsens afgørelse ultimo februar 2021, udløb klagefristen således ultimo april 2021.

Idet ansøgeren først har klaget til Udlændingenævnet ultimo april 2021, således 3 dage efter klagefristens udløb, er hans klage indgivet for sent.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at dispensere fra klagefristen, jf. § 27, stk. 3, i forretningsordenen.

Det forhold, at ansøgeren ved e-mail af ultimo marts 2021 telefonisk anmodede Udlændingestyrelsen om en eventuel udsættelse af hans klagefrist, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ved e-mail af ultimo april 2021 oplyste til Hjemrejsestyrelsen, at han var i gang med at forberede sin klage.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ovenstående tilkendegivelser må anses for at være et ønske om at klage på et senere tidspunkt, og at de ikke kan sidestilles med en egentlig klage over Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet har også tillagt det vægt, at der var en tydelig klagevejledning i afgørelsen af ultimo februar 2021 om, at ansøgeren skulle indgive sin klage til Udlændingenævnet, og at han på trods heraf først henvendte sig til Udlændingenævnet ultimo april 2021.

Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ultimo april 2021 telefonisk har oplyst til Udlændingestyrelsen bl.a., at han i forbindelse med sin udsendelse til Sverige ultimo februar 2021 oplyste til Hjemrejsestyrelsen, at han ønskede at klage over Udlændingestyrelsens afgørelse af ultimo februar 2021.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på oplysningerne fra Hjemrejsestyrelsen til sagen om, at ansøgeren i forbindelse med sin udsendelse ultimo februar 2021 alene oplyste, at han synes, at Udlændingestyrelsens afgørelse var uretfærdig, men at han ville tage sig noget betænkningstid, hvorfor han i første omgang ikke ville klage over afgørelsen.

Udlændingenævnet behandler derfor ikke ansøgerens klage." ÅB/2021/4

2.5.2. Klagegebyr

2.5.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, skal en udlænding senest samtidig med indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på familiesammenførings-, studie- og erhvervsområdet samt tidsubegrænset opholdstilladelse betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 3, skal en virksomhed senest samtidig med indgivelse af ansøgning om certificering efter § 9 a, stk. 18, og forlængelse af en sådan certificering betale et gebyr.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren ved indgivelse af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller SIRI på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 905 kr. (i 2021-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 14, skal det beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter stk. 1, 3, 5 eller 10, ikke tilbagebetales, hvis dette beløb udgør 30 kr. eller derunder.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, da der ikke var betalt gebyr inden udløbet af klagefristen, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i oktober 2021 at behandle en klage over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse vedrørende en ukrainsk statsborger, idet Udlændingenævnet ikke havde modtaget betaling af klagegebyret.

Sagens faktiske omstændigheder:

I juli 2021 indgav ansøgeren en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse som praktikant. SIRI afviste ultimo august 2021 at behandle ansøgerens ansøgning, da den var indgivet på ulovligt ophold. Ansøgeren påklagede i ultimo august 2021 afgørelsen til Udlændingenævnet med henvisning til et sagsbestillings-id (SB ID), som var brugt til betaling af ansøgerens anmodning om genoptagelse hos SIRI.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgerens klage er afvist, fordi han ikke har betalt gebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse er omfattet af gebyr efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og derfor er klagen til Udlændingenævnet over SIRI's afgørelse af ultimo august 2021 også pålagt et gebyr på 895 kr., jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt.

Det forhold, at ansøgeren har henvist til et SB-ID, kan ikke føre til en ændret vurdering, da dette SB-ID blev brugt til betaling af ansøgerens anmodning om genoptagelse til SIRI, og da der både skal

betales gebyr for indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse og indgivelse af klage over afgørelser truffet af SIRI.

Udlændingenævnet behandler derfor ikke ansøgerens klage." ÅB/2021/5

2.5.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 102 af 3. februar 2016, at:

"EMRK artikel 8 vil være til hinder for at opkræve gebyr, hvis gebyret er af en sådan størrelse, at det reelt afskærer personer fra at kunne udøve et familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8. EMRK artikel 8 sammenholdt med hensynet til administrationen af gebyrordningen indebærer, at en ansøgning skal tillades indgivet uden betaling af gebyr, hvis EMRK artikel 8 kan tilsige dette.

Der skal ikke foretages en vurdering af den enkelte ansøgers og dennes families indkomst- og formueforhold set i forhold til gebyret. Udlændingestyrelsen vil foretage en screening af sagen, som indebærer en vurdering af, om sagens oplysninger umiddelbart tyder på, at hensynet til familiens enhed skal bevirke, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.

Det kan f.eks. være oplysninger om, at den herboende ægtefælle eller forælder har opholdstilladelse som flygtning. Ved ansøgning om familiesammenføring til en herboende flygtning, herunder ansøgning om forlængelse, vil gebyrkravet af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser og den praktiske administration af ordningen generelt blive fraveget.

Yderligere eksempler på, hvornår Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at gebyrkravet skal fraviges, kan være, hvis den herboende ægtefælle har et særbarn i Danmark, som han eller hun har forældremyndighed over eller samværsret med i et vist og regelmæssigt omfang, eller hvis den herboende ægtefælle lider af alvorlig sygdom eller har et alvorligt handicap. Herudover kan det f.eks. være tilfældet, hvis den herboende ægtefælle og den ansøgende ægtefælle har et fællesbarn i Danmark, og barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Der vil ikke være tale om en realitetsbehandling af ansøgningen, men derimod om en screening af sagen. Screeningen foretages på baggrund af de foreliggende oplysninger og vil således være baseret på de oplysninger, der fremgår af udlændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen.

Ansøgeren og den herboende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger og den dokumentation, der er nødvendig for screeningen.

Screeningen svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen skal foretage efter udlændingelovens § 9, stk. 21, 2. pkt., [nu § 9, stk. 25, 2. pkt.] i tilfælde, hvor en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, ønskes indgivet her i landet af en udlænding, der ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. I sådanne tilfælde tillades ansøgningen indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det."

En klage over en gebyrfritaget sag er således også gebyrfritaget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at en ansøgning ikke var gebyrfritaget i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.6., afgørelse ÅB/2020/75.

Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet af 12. september 1963, er endvidere ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark og tyrkiske statsborgere, der søger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, når den tyrkiske statsborger er økonomisk aktiv. Det gælder endvidere udlændinge, der ansøger om familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive som arbejdstagere, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteydere. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af Associeringsaftalen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at klagen var gebyrpålagt, uagtet at ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/5.

2.5.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9 og 12.

Efter Udlændingenævnets praksis vil en rettidig klage dog blive taget under behandling, såfremt indbetaling af gebyret sker, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse om at afvise klagen. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet modtog primo maj 2021 en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse fra primo april 2021, hvorved en statsborger fra Kina blev meddelt afslag på anmodning om genoptagelse. Udlændingestyrelsen havde i afgørelsen vejledt om, at der senest samtidig med en eventuel klage skulle indbetales et gebyr. Klagen var imidlertid ikke vedhæftet en kvittering for, at der var indbetalt det gebyr, der var påkrævet til behandling af klagesagen. Udlændingenævnet modtog medio juni 2021, 16 dage efter klagens indgivelse, en kvittering, der viste, at gebyret var blevet indbetalt medio juni 2021, og Udlændingenævnet tog herefter sagen under behandling. ÅB/2021/6.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr, og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget (mere end 30 kr.), vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren. Hvis klagen er gebyrundtaget, og ansøgeren har indbetalt gebyr, tilbagebetales gebyret ligeledes til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

2.5.3. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse efter anmodning tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 1, tillægges der opsættende virkning ved afgørelser der indeholder en udrejsefrist, og som påklages inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen,

hvis den pågældende enten er omfattet af EU-reglerne, jf. dog stk. 2, 2. pkt., er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet.

I tilfælde, der ikke er omfattet af 7-dages-reglen i udlændingelovens § 33 b, stk. 1, tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 2, 1. pkt. Det samme gælder klage over en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 eller 2, jf. § 33 b, stk. 2, 2. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Der henvises endvidere til Udlændingenævnets notat af 4. september 2020[2], der kan findes på Udlændingenævnets hjemmeside. De i notatet angivne regler finder ikke anvendelse, når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 9, stk. 25, og § 9 c, stk. 6.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen eller SIRI fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt administrativt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under Udlændingenævnets sagsbehandling.

En klage over afslag på udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten eller inddragelse af disse EU-opholdsdokumenter tillægges opsættende virkning efter EU-opholdsbekendtgørelsen, såfremt der er klaget inden for fristen på 7 dage, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 1. Opsættende virkning kan dog nægtes, hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. § 33 b, stk. 1, nr. 1, 2. pkt. Bestemmelsen forudsættes anvendt snævert.

Såfremt klagen over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse bliver indgivet senere end 7 dage efter, at afgørelsen er kommet frem til den pågældende, vurderer Udlændingenævnet, om der er særlige grunde, der taler for, at klagen skal tillægges opsættende virkning efter omstændighederne, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 2, 1. pkt.

Der foretages således en konkret og individuel vurdering af de forhold, der taler henholdsvis for og imod at tillægge klagen opsættende virkning.

Der henvises til "Udlændingenævnets notat om praksis for meddelelse af opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen i forbindelse med klage indgivet til Udlændingenævnet vedrørende EU-

statsborgeres og deres familiemedlemmers ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen af 4. september 2020", som findes på Udlændingenævnets hjemmeside.[3]

Det følger af Danmarks EU-retlige forpligtelser, at en EU-statsborger og dennes familiemedlemmer ikke må stilles ringere end en dansk statsborger og dennes familiemedlemmer i en tilsvarende situation. Dette betyder, at Udlændingenævnet ved vurderingen af meddelelse af opsættende virkning i EU-klagesagerne altid vil overveje, om man efter praksis på det nationale område ville have meddelt opsættende virkning under de pågældende konkrete forhold.

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33 b, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 9. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.5.4. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige official-princip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse. Udlændingenævnet indhenter oplysninger fra offentlige registre, såsom Udlændingeinformationsportalen, CPR og eIndkomst.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har ikke automatisk adgang til eller indhenter ikke oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen eller politiet, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i 1. instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, SIRI eller politiet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Hjemrejsestyrelsen eller politiet, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

[3] Udlændingenævnets notat af 4. september 2020 kan findes i sin helhed her: https://udln.dk/-/media/UDLN/Notater/Notat-opsttende-virkning-EU.pdf?la=da&hash=95BE3BFA0D0C9FD0C65FA0001CB587F142A1563E

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen, SIRI eller politiet traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i førsteinstansen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor SIRI har meddelt afslag på opholdstilladelse som au pair grundet kravet til værtsfamiliens bolig, og hvor der efterfølgende fremsendes dokumentation for, at værtsfamilien har skiftet adresse.

2.5.5. Oplysningspligt og urigtige oplysninger

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40 påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed eller et outsourcingbureau for at kunne lægges til grund.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, bl.a., at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter udlændingeloven (den nugældende § 59, stk. 1, nr. 2), eller eventuelt efter straffeloven.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for at være konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende til en statsborger fra Bangladesh.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2019 en ansøgning om opholdstilladelse som studerende. Den Danske Ambassade i Dhaka foretog medio august 2019 et interview af ansøgeren, hvor ansøgeren oplyste divergerende omkring uddannelsens indhold samt om motivationsbrevet som var vedlagt ansøgningen. I ultimo august 2019 meddelte SIRI ansøgeren afslag på opholdstilladelse som studerende, idet SIRI fandt, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde afgivet urigtige oplysninger og fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som studerende i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet finder således, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kan anses at være, at han ønsker at gennemføre en uddannelse, men at formålet må anses at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med interviewet medio august 2019 på Den Danske Ambassade i Dhaka kom med divergerende oplysninger i forhold til sit motivationsbrev, som han vedlagde sin ansøgning, idet han oplyste under interviewet, at han ikke har erhvervserfaring eller erfaring med frivilligt arbejde, mens det derimod udtrykkeligt fremgår af motivationsbrevet, at han har erhververfaring og erfaring med frivilligt arbejde for internationale organisationer, som han har lært meget fra.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter at været blevet foreholdt divergenserne oplyste til ambassaden, at han kun har skrevet 2/3 dele af sit motivationsbrev selv, at der i forbindelse med motivationsbrevet er sket en misforståelse og en fejl på trykkeriet, og at han ikke genlæste motivationsbrevet inden afsendelse, efter at han fik det tilbage fra trykkeriet.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren under interviewet indledningsvist oplyste, at han selv har skrevet motivationsbrevet, at han under interviewet ikke kunne redegøre for indholdet af motivationsbrevet, og at han senere under interviewet oplyste, at han kun har skrevet 2/3 af motivationsbrevet selv. Udlændingenævnet finder således ikke ansøgerens forklaring om, at der skulle være sket en fejl på trykkeriet for troværdig. Udlændingenævnet henviser desuden til, at ambassaden vurderede, at ansøgeren ikke virkede nervøs under interviewet, og at referatet af interviewet er underskrevet af ansøgeren uden bemærkninger hertil.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger i sit motivationsbrev, som må anses for konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, ansøgeren ikke synes at have et nærmere kendskab til uddannelsen, idet han i forbindelse med interviewet oplyste, at han valgte at søge om optagelse på denne uddannelse, fordi der er tale om et 1-årigt uddannelsesforløb, samt at han ikke kunne redegøre for faget Economic Geography, som han tidligere skulle have studeret.

Det af ansøgeren anførte om, at det er vigtigt for ham at tage en uddannelse i udlandet for at forbedre sine karrieremuligheder, at han kun ønsker at bo og arbejde i Bangladesh efter endt uddannelse, da det er der hans familie og hans venner bor, kan ikke føre til ændret vurdering, idet disse forhold ikke ændrer ved formodningen for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen ved må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Styrelsens afgørelse stadfæstes derfor." ÅB/2021/7.

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrages de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse. Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse med henblik på beskæftigelse som kok til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2015 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af tilbudt beskæftigelse som kok. I forbindelse med ansøgningen fremlagde ansøgeren et "Occupational Qualification Certificate" (kokkecertifikat) fra januar 2014. SIRI meddelte ansøgeren opholds- og arbejdstilladelse ultimo februar 2015. Ansøgeren indgav april 2019 en ny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen i Danmark på baggrund af beskæftigelse som restaurant manager. SIRI anmodede i juni 2019 generalkonsulatet i Shanghai om

at verificere det Occupational Qualification Certificate, som ansøgeren havde indgivet i forbindelse med sin ansøgning i januar 2015. SIRI meddelte i juli 2019 afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde afgivet urigtige oplysninger og fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark med henvisning til, at ansøgerens kokkecertifikat ikke kunne verificeres.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke under klagesagens behandling har afkræftet formodningen for, at han har fremlagt urigtige oplysninger, der er konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afslag på ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, jf. § 40, stk. 1

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1.pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med sin tidligere ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse har fremlagt dokumentation, der anses for konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark, og at han således på baggrund af et konstrueret dokument blev meddelt en opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse indgivet ultimo januar 2015 indgav et "Occupational Qualification Certificate" [kokkecertifikat] fra medio januar 2014, at generalkonsulat i Shanghai medio juni 2019 oplyste, at kokkecertifikatet ikke kan fremsøges online, at en medarbejder hos Fujian City Occupational Skill's Appraisal centre havde oplyst, at hun heller ikke kunne finde certifikatet i systemet, og at det på denne baggrund ikke kan lægges til grund, at kokkecertifikatet er ægte.

Udlændingenævnet har i tillæg hertil lagt vægt på, at ansøgeren i e-mail ultimo juni 2019 til SIRI har oplyst, at det ikke har været muligt for ham at fremsøge kokkecertifikatet online, og at han på den baggrund efterfølgende - på en rejse til Kina - har fået udstedt et nyt kokkecertifikat, der nu kan fremsøges online.

Udlændingenævner vurderer på den baggrund, at ansøgerens oprindelige kokkecertifikat indgivet den ultimo januar 2015 er falsk, idet det ikke har været muligt at få det verificeret.

Ansøgeren har til støtte for sin klage anført, at han er et offer i sagen, fordi SIRI ikke sørgede for at få verificeret dokumentationen i forbindelse med hans tidligere ansøgning.

Udlændingenævnet finder ikke, at dette kan føre til et andet udfald af sagen, idet udlændingemyndighederne ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrager de oplysninger, som tidligere er afgivet til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der er en bestyrket formodning for, at ansøgeren har tilpasset dokumentationen til det ansøgte og at der således er en bestyrket formodning for, at dokumentationen er udarbejdet alene med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som kok fra ultimo juli 2019 stadfæstes derfor." ÅB/2021/8.

Der kan ikke meddeles opholdstilladelse i tilfælde, hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket i Danmark. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Der skal være tale om forhold af en vis grovhed.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI's afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en studerende til en statsborger fra Indien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2020 ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle, der have opholdstilladelse som studerende. SIRI meddelte i september 2020 ansøgeren afslag på denne ansøgning. Ansøger søgte igen i november 2020 om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle. SIRI meddelte ansøgen afslag på ansøgningen med henvisning til, at ansøgeren ifm. sin tidligere ansøgning havde fremlagt konstrueret dokumentation.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse fra december 2020 under henvisning til, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning fra august 2020, som var underskrevet ved tro og love, har fremlagt konstrueret dokumentation.

Udlændingenævnet finder, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren uden for landet har begået en lovovertrædelse, som efter dansk ret kan medføre udvisning efter udlændingelovens § 24 ved over for en dansk myndighed at fremlægge konstrueret dokumentation for forsørgelse til brug for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie sin ægtefælle. Dette kan være omfattet af straffeloven og kan medføre udvisning.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at udlændingemyndighederne ved behandling af en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark kan inddrage oplysninger, som tidligere er afgivet til de danske udlændingemyndigheder, herunder i forbindelse med tidligere ansøgninger om opholdstilladelse. Det er således SIRI's afgørelse fra december 2020, som denne afgørelse vedrører, men Udlændingenævnet inddrager også de oplysninger, der er indgivet til brug for behandlingen af SIRI's afgørelse fra september 2020.

Det fremgår heraf, at ansøgeren og hans ægtefælle i forbindelse med hans ansøgning i august 2020 om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem fremlagde dokumentation i form af udskrift af medio august 2020 fra deres fælles konto i en international bank med et oplyst kontonummer for perioden ultimo 31. maj 2020 til primo august 2020, hvoraf det fremgår, at der medio juli 2020 var et indestående på INR 103.896,60 (omregnet primo oktober 2021 til ca. kr. 8.974), og at der til kontoen i perioden fra primo august 2020 til medio august 2020 blev overført i alt INR 845.892 (ca. kr. 54.547,35.)

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der medio september 2020 blev hævet INR 200.000 (ca. kr. 17.192) fra kontoen, at SIRI medio september 2020 anmodede ansøgeren om at fremsende en ny kontoudskrift for perioden fra den medio august 2020 og frem, og at ansøgeren dagen efter anmodningen af medio september 2020 om fremsendelse af nye kontoudskrifter tilbageførte INR 199.990 (ca. kr. 17.191) til kontoen.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har anført bl.a., at nogle beløb er over-ført til ansøgerens konto i en international bank fra hans fars og brors konti samt fra klienter, og at ansøgeren har fremlagt flere tro og love erklæringer herunder fra hans ven om, at han har lånt penge af ansøgeren og tilbagebetalt pengene til ham.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har anført bl.a., at han har fast ejendom og løsøre i Indien, at han ikke vil bosætte sig permanent i udlandet, at han har et godt renommé, at han har en god indtægt. at han råder fuldt over de beløb, han har fremlagt dokumentation for, og at han også bruger kontanter.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens kontooverførsler herunder særligt det forhold, at størstedelen af indestående på dennes konto blev overført i tiden frem til, han indgav ansøgningen samt det forhold, at ansøgeren, da ambassaden bad ham fremsende kontoudskrifter for en senere periode fra efter ansøgningens indgivelse, kort efter førte penge tilbage til kontoen, så balancen blev den samme som på ansøgningstidspunktet på nær et mindre beløb.

Udlændingenævnet har endvidere ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgerens ikke skal meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 n, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, idet du aldrig har været i Danmark.

Det forhold, at du har oplyst, at ansøgeren og hans ægtefælle blev gift blot 5-6 måneder før ansøgerens ægtefælle rejste til Danmark for at studere, at det er vigtigt at ansøgeren kommer til Danmark for at opretholde ægteskabet, og at ansøgeren alene har intention om at have et godt ægteskab med sin ægtefælle, frem til hun færdiggør sine studier eller for en kortere periode, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at ansøgeren og hans ægtefælle har mulighed for at udøve deres familieliv i udlandet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse. Som konsekvens heraf anmoder Udlændingenævnet hermed SIRI om at sørge for, at du bliver registreret med et indrejseforbud gældende for 2 år i SIS. Det betyder, at du ikke kan indrejse i Schengenområdet, det vil sige EU, undtagen Irland, og Norge, Schweiz, Lichtenstein samt Island." ÅB/2021/9.

Der kan henvises til afsnit 3.14.1. for lignende afgørelser.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark og på denne baggrund havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse med henblik på beskæftigelse som kok til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i september 2019 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af tilbudt beskæftigelse som kok. Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina, foretog i oktober 2019 et interview af ansøgeren, hvor ansøgeren oplyste divergerende omkring sine lønforhold. I november 2019 meddelte SIRI ansøgeren afslag på ansøgningen, idet SIRI fandt, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde afgivet urigtige oplysninger og fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse fra primo november 2019. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse efter beløbsordningen som kok, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at der er grundlag for at antage, at den tilbudte ansættelse som kok, må anses for proforma, idet der er en formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen er at opnå et forsat og længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer, at de faktiske ansættelsesforhold ikke stemmer overens med det, der fremgår af ansættelseskontrakten, og at de faktiske ansættelsesforhold ikke vil opfylde betingelserne for en opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er uoverensstemmelser mellem den dokumentation, som ansøgeren har vedlagt ansøgningen og de svar, som han har afgivet under interviewet med Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at det af den vedlagte ansættelseskontrakt underskrevet af ansøgerens arbejdsgiver og ansøgeren i september 2019 fremgår, at ansøgerens månedsløn udgør 36.000 kr., og at han under interviewet med konsulatet primo oktober 2019 har oplyst, at hans løn på 36.000 kr. også inkluderer hans ægtefælles løn.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvori det fremgår, at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles.

Det af ansøgeren oplyste om, at der er tale om en misforståelse, at de modstridende oplysninger skyldes, at han var meget nervøs under interviewet med konsulatet, at det er en fejl, at han under interviewet oplyste, at hans løn på 36.000 kr. også inkluderede hans ægtefælles løn, og at han ikke forstår, hvorfor han svarede dette, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at interviewet fremstår som gennemført, at ansøgerens svar ikke fremstår som mangelfulde, og at han ikke har fremsat yderligere bemærkninger efter interviewets afslutning.

Udlændingenævnet finder derfor, at der er en formodning for, at ansøgeren alene er blevet tilbudt ansættelse med en årlig indtjening på 432.000 kr. med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset at de formelle krav, herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, er opfyldt, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen må anses for at være at skaffe ham et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/10.

Hvis en person indgiver et falskt eller et forfalsket dokument, eksempelvis et pas eller en vielsesattest, til Udlændingenævnet med det formål at opnå en bedre retsstilling, end ansøgeren ellers er berettiget til, kan handlingen være en overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk eller et forsøg på at begå dokumentfalsk, jf. straffelovens § 171, jf. § 21. Både anvendelse af et falskt og et forfalsket dokument anses for at være dokumentfalsk.

2.5.6. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har i 2020 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 14 måneder. Der meldes dog en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 6 måneder i visse opprioriterede sager, herunder EU-klagesagerne.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

For sager, der er omfattet af EU-reglerne tages der ved tilrettelæggelsen af sagsbehandlingsprocessen højde for Danmarks EU-retlige forpligtelser, herunder opholdsdirektivet, der bl.a. har til formål at sikre en effektiv og hurtig sagsbehandling for så vidt angår unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. Det betyder bl.a., at Udlændingenævnets sekretariat tilstræber at behandle sager, der vedrører ret til ophold i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsen så hurtigt, som det er muligt og uden ugrundet ophold.

I 2021 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 355 dage. Der henvises til afsnit 3.26., tabel 20, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2021 fordelt på hoved-sagsområderne.

2.5.7. Udsættelse af udrejsefristen, når Udlændingenævnet har truffet endelig afgørelse

Efter udlændingelovens § 33, stk. 4, kan en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler derfor.

Der træffes afgørelse efter en konkret og individuel vurdering. Der kan ved vurderingen af sagen bl.a. indgå, om udlændingens samlede tilknytning her til landet skal føre til forlængelse af udrejsefristen, herunder om den pågældende skal afvikle eksempelvis boligforhold, bankforretninger, institutionspladser og afhænde bohave eller om den pågældende har et mindreårigt barn, der har en forestående afsluttende eksamen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kan meddeles udsættelse af udrejsefrist, kan nævnes:

Udlændingenævnet meddelte i marts 2021 afslag på udsættelse af udrejsefrist til en statsborger fra Indien.

Sagens faktiske omstændigheder:

SIRI traf i juli 2019 afgørelse om, at ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt. Udlændingenævnet stadfæstede primo februar 2021 SIRI's afgørelse og fastsatte en udrejsefrist til primo marts 2021. Ansøgeren anmodede primo februar 2021 Udlændingenævnet om udsættelse af udrejsefristen med 3 måneder.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at udsætte udrejsefristen med 90 dage, men derimod kun med 60 dage, så ansøgeren samlet får en udrejsefrist på 90 dage.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ønsker at få afklaring på sin skilsmisse, før han udrejser af Danmark samt at få afhændet sine ejendele i Danmark, herunder sin bil, som han ikke kan nå at få solgt inden for den fastsatte udrejsefrist.

Udlændingenævnet i den forbindelse lagt vægt på ansøgerens samlede tilknytning her til landet, og at han har oplyst, at han har en verserende skilsmissesag og skal afhænde bohave og sin bil.

Udlændingenævnet finder det derfor rettest at udsætte den ved afgørelse fra primo februar 2021 fastsatte udrejsefrist med 60 dage til ultimo maj 2021." ÅB/2021/11

Udlændingenævnet meddelte i december 2021 afslag på udsættelse af udrejsefrist til en statsborger fra Bangladesh.

Sagens faktiske omstændigheder:

SIRI afviste i august 2020 at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til sin ægtefælle. Udlændingenævnet stadfæstede ultimo september 2020 SIRI's

afgørelse og fastsatte en udrejsefrist til ultimo oktober 2021. Ansøgeren anmodede medio oktober 2021 Udlændingenævnet om udsættelse af udrejsefristen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at udsætte ansøgerens udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om særlige forhold, der kan begrunde, at ansøgerens udrejsefrist skal udsættes.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for anmodningen om udsættelse af udrejsefristen har anført, at ansøgeren skal have afklaret sine boligforhold, og at hun er part i en retssag vedrørende børnebidrag, hvorfor det er vigtigt, at hun befinder sig i landet under sagens behandling.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke udgør sådanne ganske særlige grunde, at det kan føre til en udsættelse af udrejsefristen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en afklaring af ansøgerens boligforhold ikke kræver en forlængelse af udrejsefristen henset til hendes forholdsvis korte ophold i Danmark samt det forhold at hun ifølge oplysningerne i CPR er registreret som samboende med en i Danmark bosat person.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at ansøgerens tilstedeværelse i Danmark er påkrævet i forbindelse med den oplyste retssag om børnebidrag.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for anmodningen om udrejsefristen har anført, at hun har opholdt sig i Danmark gennem flere år, at hun befinder sig her i landet med sin datter på 2 år, som hun har samvær med, og at hun således har en helt særlig familiemæssig tilknytning, som taler for, at udrejsefristen bør forlænges, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark primo oktober 2018 i en alder af 26 år, og at hun alene har opholdt sig i Danmark i ca. 3 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at såfremt ansøgeren ønsker at blive i Danmark, hvor hendes datter opholder sig, kan hun indgive en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til datteren. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til Udlændingenævnets brev fra primo oktober 2021, hvori hun blev vejledt om, at hun kan indgive en ansøgning om opholdstilladelse fra sit hjemland eller et land, hvor hun har lovligt ophold.

Udlændingenævnet bemærker desuden, at ansøgeren har en verserende sag hos SIRI vedrørende familiesammenføring efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Der vil i forbindelse med denne ansøgning blive taget stilling til, om hun vil blive meddelt processuelt ophold i Danmark.

Ansøgeren har til støtte for anmodningen om udsættelse af udrejsefristen anført, at Udlændingenævnet ikke har ydet vejledning til hende om forhold, der kan begrunde en forlængelse af udrejsefristen, hvilket udlændingemyndighederne skal i henhold til forarbejderne til udlændingelovens § 33, stk. 4.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 33, stk. 4, at vejledning om mulighed for forlængelse af udrejsefristen i visse sager, herunder eksempelvis sager om medfølgende familie til studerende, som udgangspunkt kan undlades.

Udlændingenævnet kan således fortsat henholde sig til den i Udlændingenævnets afgørelse ultimo september 2021 fastsatte udrejsefrist, som var ultimo oktober 2021."ÅB/2021/12

2.6. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på 4 måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

2.6.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, 1. pkt., behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6, 2. pkt.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Det samlede materiale sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn stiller sekretariatet sekretærbistand til rådighed i form af en fuldmægtig, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.6.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4, 2. pkt.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

”En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå.

Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.

Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet.”

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Udlændingenævnet vurderede i oktober 2021, at en mundtlig behandling var bedst egnet til at belyse sagens omstændigheder, idet disse ikke alene kunne bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation. ÅB/2021/13

Det følger af § 31, stk. 2, 2. pkt., i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, jf. forretningsordens § 31, stk. 4, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling.

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til at give møde på et mundtligt nævn, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Udlændingenævnet udsatte i august 2021 en sag, der skulle behandles på mundtligt nævn, da ansøgeren oplyste, at han havde symptomer på COVID-19 og havde bestilt tid til en test. Ansøgeren blev herefter indkaldt til et nyt mundtligt nævnsmøde, der blev afviklet i september 2021. ÅB/2021/225

I november 2021 udsatte Udlændingenævnet en sag, der skulle behandles på mundtligt nævn, da Udlændingenævnet vurderede at nævnsmødet ikke kunne gennemføres uden en tolk, uanset at ansøgeren ikke selv havde anmodet om tolkebistand. Nævnsmødet blev herefter afviklet i december 2021. ÅB/2021/14

Efter at den indkaldte part har mødt for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse sendes snarest muligt herefter til parten eller dennes partsrepræsentant.

I 2021 har Udlændingenævnet behandlet 25 sager på mundtligt nævn. Heri kan være indeholdt flere afgørelser til samme person. Det har primært drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, og sager om proformaægteskab.

2.6.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til.

Der henvises til afsnit 1.4., hvor der er en gennemgang af de sagstyper, som Udlændingenævnets formandskab har besluttet kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet foretager løbende en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne. Formanden, eller den relevante næstformand, oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når afgørelserne er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, som sørger for afsendelsen.

2.6.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6, har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-9, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om processuelt ophold, jf. udlændingelovens § 33 a.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33 b.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen, SIRI eller politiet.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

3. Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Visum

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet indebærer, at en række fælles europæiske regler på visumområdet finder anvendelse i Danmark. Disse regler fastlægger de overordnede rammer for dansk visumpraksis.

Reglerne om visum findes i udlændingeloven og bekendtgørelse nr. 1287 af 14. juni 2021 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsen)[4], samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeksen)[5], som senest ændret ved forordning nr. 2019/1155 af 20. juni 2019. Endelig er der fastsat regler i vejledning om behandling af ansøgninger om visum til Danmark, jf. vejledning nr. 9565 af 28. juni 2021.[6]

Hvis en ansøger ikke opfylder betingelserne for udstedelse af et Schengenvisum, kan de danske myndigheder undtagelsesvist udstede et visum, som alene er gyldigt for ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 a og visumkodeksens artikel 25.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne udstedes et nationalt begrænset visum, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en 5-måneder gammel kinesisk statsborger, hvis mor havde ansøgt om et Schengenvisum til Danmark på hendes vegne.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerens mor havde opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført og rejste i midten af sin graviditet til Kina for at føde sit barn og holde barselsorlov i Kina. Udlændingestyrelsen meddelte i januar 2021 moren afslag på forhåndsdispensation for bortfald af hendes opholdstilladelse, således at hendes opholdstilladelse udløb i november 2021. Udlændingestyrelsen meddelte samtidig moren,

[4] Bekendtgørelse nr. 1287 af 14. juni 2021 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum: https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2021/1287

[5][5] Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), som senest ændret ved forordning nr. 2019/1155 af 20. juni 2019: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.L_.2019.188.01.0025.01.DAN&toc=OJ%3AL%3A2019%3A188%3ATOC

[6] Vejledning om behandling af ansøgninger om visum i Danmark (Visumvejledningen): https://www.retsinformation.dk/eli/retsinfo/2021/9565

at hun seneste skulle indrejse i Danmark inden december 2021, hvorefter hendes opholdstilladelse ville bortfalde.

I august 2021 indgav moren en ansøgning om Schengenvisum til Danmark på vegne af sin 5 måneder gamle datter med henblik på at få foretaget en dna-test for faderskab og for derefter at kunne søge om dansk pas til datteren, idet ansøgerens mor oplyste, at faren var dansk statsborger og bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, at der foreligger hensyn af humanitær karakter, som taler for, at der skal meddeles et visum til ansøgeren, der er begrænset til kun at gælde for indrejse og ophold i Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 20, stk. 1, jf. udlændingelovens § 4 a, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens mor fremstår som eneforælder for ansøgeren, der var født 2021 og således kun var ca. 8 måneder gammel, og at moren i henhold til Udlændingestyrelsens afslag på dispensation fra januar 2021 vil miste sin opholdstilladelse i Danmark, hvis ikke hun indrejste i Danmark senest december 2021. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har en dansk far, og at det næppe vil være muligt at få fastslået faderskabet uden en i Danmark indledt faderskabssag." ÅB/2021/15.

3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser

De danske repræsentationers afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, jf. visumbekendtgørelsens § 29, stk. 1 jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 6.

Udlændingestyrelsens afgørelse er da endelig og kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i 1. instans

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i 1. instans i visse visumsager, der kræver nærmere undersøgelse, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-5.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i disse tilfælde påklages til Udlændingenævnet, jf. visumbekendtgørelsens § 29, stk. 3, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

3.1.3. Visumansøgning til Færøerne og Grønland

Færøerne og Grønland deltager ikke i Schengensamarbejdet, og reglerne om visum til Danmark finder ikke umiddelbart anvendelse på ansøgninger om visum til Færøerne eller Grønland. Det gælder bl.a. reglerne i visumkodeks, udlændingeloven og visumbekendtgørelsen. Nogle af udlændingelovens bestemmelser om visum er dog sat i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelige anordninger. Det gælder bl.a. reglerne om visumpligt og visumfritagelse, således at en ansøger, der er visumpligtig ved indrejse i Danmark, også er visumpligtig ved indrejse på Færøerne eller i Grønland.

En indrejse på Færøerne eller i Grønland vil som udgangspunkt ske med transit i et Schengenland, og de fleste ansøgere, der søger om visum til Færøerne eller Grønland, vil derfor både søge om et Schengenvisum og et visum til Færøerne eller Grønland.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum til Færøerne eller Grønland kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet i medfør af kongelig anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven med senere ændringer, henholdsvis kongelig anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven. Udlændingenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle disse sager, men vil skulle behandle klagen for så vidt angår Schengen-reglerne.

Klagemyndigheden vil tydeligt fremgå af afgørelsen.

3.1.4. Hovedgrupper

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2, at en ansøger kan meddeles visum, hvis myndighederne efter en samlet vurdering af alle de relevante omstændigheder, jf. § 16, stk. 1, vurderer, at ansøgeren utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb (bona fide).

I alle sager, hvor afgørelsen beror på en vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, har myndighederne således mulighed for at meddele visum, hvis det efter en konkret vurdering anses for ubetænkeligt.

Dette gælder for repræsentationerne såvel som Udlændingestyrelsen, men er i praksis af størst betydning for repræsentationerne, idet de sager, der forelægges for Udlændingestyrelsen til afgørelse i 1. instans, generelt er relativt komplicerede, hvorfor der typisk vil være en vis tvivl om ansøgerens hensigter.

Ved vurderingen af en visumsag skal myndighederne bl.a. lægge vægt på oplysninger om ansøgerens situation i hjemlandet, formålet med opholdet, omstændighederne omkring eventuelle tidligere

ophold, eventuel tilknytning til herboende personer, de generelle forhold i ansøgerens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Hvis gennemgangen af oplysningerne viser, at udlændingen utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb, bør der som udgangspunkt meddeles visum, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2.

Hvis gennemgangen ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, bør sagen overvejes nærmere, bl.a. i lyset af de generelle forhold i ansøgerens hjemland og kendte immigrationsmønstre. Myndighederne skal i den forbindelse lægge vægt på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Visumbekendtgørelsens bilag 2 indeholder således en oversigt over de visumpligtige lande, hvori disse er oplistet i 5 hovedgrupper, der bl.a. er fastlagt på baggrund af en generel vurdering af risikoen for, at ansøgere fra de oplistede lande eller regioner vil forblive i Schengenlandene efter udløbet af et meddelt visum. Hovedgrupperne kan ændres ved ændringsbekendtgørelse.

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 5, at myndighederne kan fravige hovedgrupperne i forhold til en ansøger, der i en længere årrække har haft fast, lovligt ophold i et andet tredjeland end det land, hvor den pågældende er statsborger. I sådanne tilfælde vil ansøgningen efter en konkret vurdering kunne behandles efter praksis for statsborgere fra opholdslandet.

Det er en forudsætning, at ansøgeren kan vende tilbage til opholdslandet efter visumopholdet. Den pågældende skal således være i besiddelse af en opholdstilladelse i det pågældende land, som er gyldig ud over tidspunktet for afslutningen af det planlagte visumophold.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har foretaget en vurdering af, i hvilket land en ansøger må anses for at have fast ophold, henvises til sagerne ÅB/2021/16 og ÅB/2021/17 i afsnit 3.1.8.

3.1.5. Hovedgruppe 1

Hovedgruppe 1 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en meget begrænset risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe er det klare udgangspunkt, at der kan meddeles visum med henblik på både turistbesøg, privatbesøg, forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af

længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 1, kan nævnes Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Indonesien, Kina, Qatar, Saudi Arabien og Sydafrika.

3.1.6. Hovedgruppe 2

Hovedgruppe 2 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en vis risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos herboende personer, herunder også venner og bekendte, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 2, kan nævnes Congo (Brazzaville), Haiti, Mongoliet, Nepal, Thailand og Usbekistan.

3.1.7. Hovedgruppe 3

Hovedgruppe 3 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en væsentlig risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos relativt nære familiemedlemmer samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis

ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 3, kan nævnes Egypten, Filippinerne, Ghana, Indien, Tyrkiet og Vietnam.

3.1.8. Hovedgruppe 4

Hovedgruppe 4 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en høj grad af risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos de nærmeste familiemedlemmer, dvs. en ægtefælle, mindreårige børn og værtens forældre, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør under hensyn til formålet med opholdet foretage en vurdering af, om ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at ansøgeren var uden for den gruppe af personer fra hovedgruppe 4, der som udgangspunkt meddeles Schengenvisum, men hvor ansøgeren blev meddelt Schengenvisum som følge af ekstraordinære omstændigheder, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en statsløs palæstinenser, der i april 2021 ønskede at besøge sin far, som ud fra de lægelige oplysninger i sagen kun havde begrænset levetid.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i april 2021 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin far i 62 dage i perioden fra april 2021 til juni 2021. Ansøgeren havde med ansøgningen vedlagt en lægeerklæring fra et dansk hospital, hvoraf det fremgik, at ansøgerens far var indlagt på et hospital for at modtage behandling mod KOL, og at sygdommen var potentielt livstruende, ligesom faren i 2020 var blevet ramt af en blodprop i hjernen.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder efter en helt konkret og individuel vurdering grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren kan meddeles et Schengenvisum til Danmark med 2 indrejser til ophold i 62 dage i en 90-dages periode.

Udlændingenævnet har særligt lagt vægt på den lægefaglige dokumentation i sagen, hvoraf det fremgår, at ansøgerens herboende far er betydelig svækket som følge af blodprop i hjernen i 2020 med lammelse i højre side af kroppen. Det fremgår af lægeerklæringen, at ansøgerens far er med besvær mobiliseret og anvender 2 krykkestokke, og at han har følger efter cancer i blære og prostata og har nedsat syn på ca. 40 %. Endelig fremgår det af lægeerklæringen, at det vurderes, at ansøgerens far har begrænset levetid." ÅB/2021/18.

Der bør f.eks. meddeles afslag, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen senest ved visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Der henvises til visumvejledningens afsnit 5.9.7.4.1.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 4, kan nævnes Algeriet, Bangladesh, Iran, Kosovo, Libanon, Nigeria og Sudan.

3.1.9. Hovedgruppe 5

Hovedgruppe 5 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særligt høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder.

I denne hovedgruppe bør der som udgangspunkt kun meddeles Schengenvisum i ekstraordinære situationer, som f.eks. i tilfælde af et herboende nærtstående familiemedlems livstruende sygdom eller dødsfald.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet vurderede, at ansøgeren var uden for gruppen af personer fra hovedgruppe 5, der som udgangspunkt meddeles Schengenvisum, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et forældrepar, hvor den ene forælder er statsløs palæstinenser og den anden syrisk statsborger, der havde ansøgt om visum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne indgav i april 2021 en ansøgning om Schengenvisum ti Danmark med henblik på at besøge deres myndige søn i 90 dage i perioden april 2021 til juli 2021. Ansøgerne havde ikke tidligere rejst eller opholdt sig i Schengenlandene, og de havde 2016 fået afslag på opholdstilladelse til Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvilket blev stadfæstet af Udlændingenævnet i 2017. Ansøgeren boede i Syrien.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelser. Ansøgerne kan således ikke få Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om deres hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Herved har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgerens mor er syrisk statsborger, at ansøgerens far er statsløs palæstinenser med fast bopæl i Syrien, og at de dermed er fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, idet Syrien i visumbekendtgørelsens bilag 2 er angivet som omfattet af hovedgruppe 5.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at statsløse palæstinensere med fast ophold i et land placeret i en strengere hovedgruppe vurderes i forhold til dette opholdsland, jf. visumbekendtgørelsens bilag 2.

Det er tillige indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgernes forældre ikke tidligere har været i Schengenområdet, og at de ifølge oplysningerne i Udlændingeinformationsportalen i december 2016 begge fik afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, der blev stadfæstet af Udlændingenævnet i december 2017. Udlændingenævnet finder, at dette forhold bestyrker den begrundede tvivl om deres hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af det visum, der ansøges om, jf. visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgerne alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark i medfør af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som taler herfor.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at helt ekstraordinære omstændigheder bl.a. ses at foreligge i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse.

Det forhold, at værten har indsendt et lægeerklæring fra juli 2021, hvoraf det fremgår, at han i februar 2021 blev diagnosticeret med en kræftsygdom, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke

herved ses at foreligge dokumentation for, at sygdommen er aktuelt livstruende, således at den kan udgøre en helt ekstraordinær omstændighed. Udlændingenævnet har herved tillige lagt vægt på, at det fremgår af lægenotatet, at kræftsygdommen skønnes helbredt.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen bør meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelser." ÅB/2021/16.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en syrisk statsborger, der ønskede at ledsage sine 2 mindreårige børn, der var danske statsborgere, til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at ledsage sine 2 mindreårige børn til Danmark i 32 dage i perioden fra november 2020 til december 2021. Ansøgerens børn var danske statsborgere, og ansøgeren ville foranledige, at de kunne besøge deres fars familie og deres far, som var fængslet i Danmark. Ansøgeren havde med sin ansøgning og klage til Udlændingenævnet gjort gældende, at hun siden 2017 havde boet i Tyrkiet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Syrien og dermed fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ønsker at ledsage sine 2 mindreårige børn, der er danske statsborgere, til Danmark, så de kan besøge deres fars familie og deres far, der er fængslet.

Det forhold, at ansøgeren ønsker at dokumentere sit slægtskab med børnene via en dna-test, kan ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke har vedlagt dokumentation for familieforholdet til børnene i form af f.eks. fødselsattester.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at udlændingemyndighederne alene i medfør af udlændingelovens § 40 c, har hjemmel til at foranstalte dna-undersøgelser i forbindelse med en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, eller § 9 c, med henblik på at få dokumenteret en eventuel familiemæssig tilknytning. Det betyder, at der ikke kan iværksættes en dna-undersøgelse i forbindelse med en visumansøgning.

Det forhold, at ansøgeren har boet i Tyrkiet siden 2017, kan ikke føre til en ændret vurdering, da hun ikke har fremlagt dokumentation for, at hun har haft fast, lovligt ophold i Tyrkiet siden 2017.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der alene bør meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/17.

Herudover meddeles der i visse tilfælde visum til en ansøger, der ønsker at besøge en ægtefælle, hvor ansøgeren tidligere har fået afslag på ansøgning om familiesammenføring alene på baggrund af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark. Der henvises til visumvejledningens afsnit 5.9.7.5.1.

Landene, i hovedgruppe 5 er Afghanistan, Eritrea, Irak, Pakistan, Somalia og Syrien.

3.1.10. Afslagsgrunde

Visumkodeksens artikel 32 fastlægger rammerne for, hvornår der kan meddeles afslag på en ansøgning om Schengenvisum.

Der kan således kun meddeles afslag på en visumansøgning, hvis der foreligger en afslagsgrund som nævnt i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, jf. tillige visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 1-17.

Udlændingenævnet har i beretningsperioden hovedsageligt truffet afgørelser vedrørende visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii og vi, og litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, 3, 6, 7, 8, 10 og 13.

3.1.10.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke godtgør formålet med og vilkårene for det forventede ophold.

Ved vurderingen af, om ansøgeren har godtgjort formålet med det forventede ophold, lægger myndighederne bl.a. vægt på, om ansøgeren har indleveret relevant dokumentation, jf. visumbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Kravene til dokumentation varierer afhængig af formålet med opholdet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af, at formålet ikke var tilstrækkeligt godtgjort, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en thailandsk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Island med henblik på at besøge sin ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Island med henblik på at besøge sin ægtefælle i 89 dage. Ansøgeren havde i 2019 søgt om visum for at besøge den samme person, som han dengang ikke var gift med, men fik afslag, da det ikke var muligt for ambassaden at komme i kontakt med ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsen afgørelse. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Island, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, idet Udlændingenævnet finder, at de forelagte oplysninger til redegørelse for formålet med og vilkårene for det forventede ophold ikke er pålidelige.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Den Danske Ambassade i Bangkok, Thailand, flere gange forgæves har forsøgt at kontakte ansøgeren på de oplyste kontaktoplysninger, og at hun derfor

ikke har medvirket til sagens oplysning. Udlændingenævnet finder således ikke, at ansøgeren har dokumenteret formålet med og vilkårene for det forventede ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren senest i september 2019 ansøgte om Schengenvisum til Island med henblik på at besøge den samme person, der på daværende tidspunkt var oplyst at være hendes ven, og at ambassaden dengang ligeledes ikke kunne komme i kontakt med ansøgeren på de oplyste kontaktoplysninger, hvorfor hun blev meddelt afslag på Schengenvisum til Island.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ønsker at besøge sin ægtefælle, som hun er blevet gift med i februar 2020 i Thailand, at hun ønsker at møde hans familie, og at han betaler for hendes ophold. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering.

Det forhold, at ambassaden ikke har forsøgt at kontakte værten, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da det ikke har været muligt for ambassaden at komme i kontakt med ansøgeren.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Island, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde visum til Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/19.

Det er som udgangspunkt en forudsætning for at invitere ansøgere på besøg i Danmark, at værten har fast bopæl og lovligt ophold her i landet. Myndighederne skal derfor kontrollere disse forhold ved opslag i relevante registre.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til værtens bopæls- og opholdsstatus i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en indisk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin bror i 32 dage. Ansøgerens bror var ifølge CPR udrejst af Danmark i juni 2020, men blev i april 2021 indlagt med en psykisk lidelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan få Schengenvisum til Danmark, allerede fordi hans bror ikke aktuelt er fastboende i Danmark, og at han derved ikke har redegjort for formålet med sit ophold i Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at ansøgeren i sin klage har anført, at hans bror befinder sig i Indien på nuværende tidspunkt.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens bror i CPR er registreret som udrejst til Indien, hvorfor det lægges til grund, at han ikke har fast bopæl i Danmark.

Det er som udgangspunkt en grundlæggende betingelse for at invitere en ansøger på besøg i Danmark, at værten har fast bopæl og lovligt ophold her i landet.

Udlændingenævnet bemærker, at der ikke er taget stilling til, hvorvidt ansøgeren opfylder de øvrige betingelser for at få meddelt et Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32 og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 1.

Det forhold, at ansøgeren søger Schengenvisum til Danmark for at hente sin brors sundhedsrapporter og øvrige ting, som han har efterladt i Danmark, kan således ikke føre til en ændret vurdering.

Uanset, at ansøgeren ved indgivelsen af sin visumansøgning også har angivet en anden person som vært, finder Udlændingenævnet ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke har indsendt dokumentation på, at ansøgeren er familiemedlem til denne person, og da han har oplyst, at han alene ønsker at besøge sin bror.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/20.

3.1.10.2. Manglende dokumentation for tilstrækkelige subsistensmidler til opholdet i Danmark og til hjemrejsen

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 3, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke fremlægger dokumentation for, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler

til rejsen tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse.

Vurderingen af subsistensmidler under det forventede ophold foretages på grundlag af varigheden af og formålet med opholdet, jf. afsnit 5.3. i visumvejledningen.

Ved indrejse i Danmark skal en visumindehaver som udgangspunkt dokumentere at være i besiddelse af ca. 500 kr. pr. døgn, hvis der er tale om et hotelophold, mens ca. 350 kr. pr. døgn vil være tilstrækkeligt, hvis visumansøgeren skal bo på vandrerhjem eller lignende.

Et mindre beløb kan efter omstændighederne anses for tilstrækkeligt, hvis indkvarteringen er betalt i forvejen, eller der er tale om privat indkvartering, og værten har påtaget sig at indestå for alle udgifter.

Der foretages en konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, herunder hvilket forhold ansøgeren har til værten, og om ansøgeren tidligere har rejst problemfrit i Schengenlandene. Efter en konkret vurdering af alle sagens samlede omstændigheder kan ca. 150 kr. pr. døgn ved besøg hos en kæreste og ca. 250 kr. pr. døgn ved besøg hos en voksen søskende være tilstrækkelige midler.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til et afslag på visum på baggrund af manglende dokumentation for, at vedkommende ~~har~~ havde tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en statsløs palæstinenser, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2021 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at deltage i kulturel udveksling i 14 dage. Ansøgeren var studerende ved et universitet i Palæstina og ønskede at deltage i kulturel udveksling relateret til sin lægefaglige uddannelse. Ansøgeren havde ikke fremlagt nogen kontoudskrifter, der kunne dokumentere, at hun var i besiddelse af tilstrækkelige subsistensmidler. Værten, som var en international frivillig organisation, havde tilkendegivet at ville indestå for samtlige af ansøgerens rejseudgifter og havde oplyst, at ansøgeren skulle indkvarteres privat hos organisationens medlemmer.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iii, og

visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 3, idet Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har bevist, at hun har subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor ansøgeren er sikret indrejse, eller at hun er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis.

Udlændingenævnet lægger til grund, at ansøgeren er studerende ved et universitet i Mellemøsten, og at ansøgeren har søgt om visum med henblik på 14 dages ophold i perioden fra juli 2021 til august 2021, men at ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke har fremlagt kontoudskrifter. Ansøgeren har derved ikke godtgjort, at hun havde nogen midler til hele det forventede ophold i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at en visumansøger efter praksis som udgangspunkt skal dokumentere at være i besiddelse af ca. 500 kr. pr. døgn, hvis der er tale om et hotelophold, mens ca. 350 kr. pr. døgn vil være tilstrækkeligt, hvis visumansøgeren skal bo på vandrerhjem eller lignende.

Det indgår i Udlændingenævnets vurdering, at den internationale organisation har tilkendegivet at ville afholde alle udgifter i forbindelse med ansøgerens rejse og ophold, og at hun skulle indkvarteres privat hos en vært fra organisationen.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at det fremgår af visumvejledningens afsnit 5.3., at et beløb mindre end 350 kr. per døgn efter omstændighederne kan være tilstrækkeligt, hvis udlændingen under sit ophold skal indkvarteres privat, og værten har påtaget sig at indestå for alle udgifter.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at udgangspunktet om, at en visumansøger skal dokumentere at være besiddelse af subsistensmidler såvel i den påtænke opholdsperiode som til hjemrejsen til hjemlandet, ikke helt kan fraviges ved, at den herboende vært påtager sig at indestå for samtlige af ansøgerens udgifter. Det kan ikke ændre herved, at den internationale organisation har påtaget sig at afholde alle ansøgerens udgifter, og at hun skal indkvarteres privat.

Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med klagen til Udlændingenævnet har fremsendt kontoudskrifter for perioden fra september 2021 til oktober 2021, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da de dækker perioden efter det forventede ophold i Danmark fra juli 2021 til august 2021.

Herom bemærker Udlændingenævnet, at det er visumansøgerens eget ansvar at godtgøre formålet med sit ophold, herunder at fremlægge den nødvendige dokumentation for, at hun har tilstrækkelige subsistensmidler til hele det forventede ophold, jf. udlændingelovens § 40.

Til det forhold, at der i forbindelse med indgivelse af visumansøgningen ikke blev anmodet om kontoudskrifter, skal Udlændingenævnet bemærke, at det fremgår af ambassadens noter, at ambassaden ville have meddelt afslag på visum under henvisning til, at ansøgeren ikke havde

dokumenteret at have nogen midler til opholdet, men i stedet valgte at forelægge sagen for Udlændingestyrelsen som følge af hendes 1-dags overstay i 2019.

Herom bemærker Udlændingenævnet, at det følger af pkt. 6.6.2. i Visumhåndbogen, at ambassaden – såfremt den ikke havde fundet grundlag for at forelægge sagen for Udlændingestyrelsen – skulle have vurderet både størrelsen af, hvad der udgør tilstrækkelige finansielle midler til opholdet, og hvor pålideligt det er, at de anførte finansielle midler reelt eksisterer.

Det følger endvidere af pkt. 6.6.2. i Visumhåndbogen, at ambassaden i tilfælde af en invitation, der omfatter alt, eller som indebærer, at en privat virksomhed, en hvilken som helst retlig enhed eller en privatperson fuldt eller delvis sponsorerer opholdet, skal tilpasse størrelsen af de midler, der kræves, og kontrollere, hvor pålidelige løfterne er afhængigt af formålet med opholdet.

Det følger således modsætningsvis heraf, at en sådan invitation ikke i sig selv fraviger udgangspunktet om, at ansøgeren skal være i besiddelse af egne midler til rejsen og opholdet. Endelig fremgår det at pkt. 5.2.2. i Visumhåndbogen, at der bør tages hensyn til, om ansøgeren får gratis logi, og om udgifterne til opholdet dækkes fuldt ud eller delvis af en pålidelig sponsor, men at det påhviler ansøgeren at fremlægge bevis for underhold eller privat logi.

Endelig bemærker Udlændingenævnet, at uanset, at en person har fået udstedt Schengenvisum, giver visummet ikke ret til automatisk at indrejse i Schengenområdet, da det kan kræves ved indrejsen, at man skal fremlægge visse oplysninger ved grænsekontrollen som eksempelvis subsistensmidler, om, hvor lang tid man har til hensigt at opholde sig i Danmark, og hvem man skal besøge. I nogle tilfælde kan en sådan kontrol føre til, at visumindehaveren får afslag på indrejse i Danmark eller Schengenområdet.

Da ansøgeren i forbindelse med visumansøgningen hverken havde fremlagt kontoudskrifter, der viser, at hun havde nogen midler til hele det forventede ophold i Danmark, eller dokumentation for, at den internationale organisation havde betalt for omkostningerne i forbindelse med rejsen til og fra Danmark, eller underholdet i forbindelse med indkvarteringen hos en herboende privatperson, finder Udlændingenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse.” ÅB/2021/21.

3.1.10.3. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser

3.1.10.4. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II)

Ifølge visumkodeksens artikel 21, stk. 1, og stk. 3, litra c, skal myndighederne kontrollere, om ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS II[7] med henblik på at nægte indrejse, eksempelvis hvis den pågældende er meddelt et indrejseforbud.

Der foretages opslag i SIS II i forbindelse med oprettelsen af en visumansøgning.

Hvis ansøgeren fremgår som indberettet i SIS II, sendes der automatisk en høring til Rigspolitiets Sirenekontor, som herefter undersøger resultatet nærmere og meddeler, om det kan bekræftes, at ansøgeren er indberettet til SIS II, eller om der er tale om et falsk hit på søgningen som følge af et sammenfald i persondata eller lignende.

Hvis Sirenekontoret bekræfter en indberetning til SIS II, skal der tillige indhentes oplysninger om, hvilket land, der har indberettet ansøgeren, idet ansøgeren skal oplyses om dette.

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra ~~I~~ a, nr. v, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren er indberettet som uønsket i SIS II.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum som følge af ansøgerens indberetning i SIS II, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en srilankansk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at foretage et privatbesøg i 31 dage i peroden fra marts 2020 til april 2020. Det fremgik af SIS II, at ansøgeren var uønsket i Schengenlandene, hvorfor han havde fået afslag på sin ansøgning.

Udlændingenævnets afgørelse:

[7] SIS II henviser til Schengeninformationssystemet, og det er et system, der anvendes af Schengenkonventionens medlemsstater til bl.a. at foretage indberetning af tredjelandsstatsborgere med henblik på nægtelse af indrejse og ophold i Schengenområdet. En udlænding, som er meddelt visum efter udlændingelovens § 4 eller § 4 a, kan uanset bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, indrejse i Danmark.

”Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i Norge er registreret som uønsket i SIS II, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. v, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren ønsker at besøge sin søns gravsted i Danmark, og at ansøgeren har boet i Danmark i længere tid end i sit hjemland.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet dette ikke er omstændigheder, som kan medføre, at Udlændingenævnet ser bort fra ansøgerens registrering som uønsket i SIS II.

Udlændingenævnet finder endelig, at der i sagen ikke foreligger særlige omstændigheder, således at et nationalt begrænset visum kan udstedes af humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller nationale forpligtelser, jf. visumbekendtgørelsen § 20, stk. 1, jf. udlændingelovens § 4 a, stk. 1, jf. § 39, stk. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Danmark er forpligtet til at tage hensyn til sikkerhedsinteresserne i de øvrige Schengenlande, og at et nationalt begrænset visum i disse tilfælde alene må udstedes undtagelsesvist og i begrænset omfang.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” ÅB/2021/22.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en tyrkisk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2019 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin ægtefælle i 90 dage. Ansøgeren oplyste i forbindelse med sin ansøgning, at han havde været fængslet i Belgien i et år, og at han på den baggrund var registreret som uønsket i SIS II af Belgien.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet vurderer, at der ikke er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Ansøgeren kan således ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. v, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, idet han i Belgien er registreret som uønsket i SIS II.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren og hans ægtefælle har 2 herboende børn sammen, og at parrets ene søn er psykomotorisk retarderet. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet dette ikke er omstændigheder, som kan medføre, at Udlændingenævnet kan se bort fra ansøgerens registrering som uønsket i SIS II.

Udlændingenævnet vurderer endelig, at der i sagen ikke foreligger særlige omstændigheder, således at et nationalt begrænset visum (VLTV) kan udstedes af humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller nationale forpligtelser, jf. visumbekendtgørelsen § 20, stk. 1, jf. udlændingelovens § 4 a, stk. 1, jf. § 39, stk. 2.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/23.

3.1.10.5. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne

Ifølge visumkodeksens artikel 22, stk. 1, kan et Schengenland kræve, at andre Schengenlandes myndigheder hører dets centrale myndigheder under behandlingen af visumansøgninger indgivet af statsborgere fra specifikke tredjelande eller specifikke kategorier af disse statsborgere.

Det følger i forlængelse heraf af visumbekendtgørelsens § 14, stk. 1, at der ved behandlingen af en visumsag skal gennemføres høring af myndighederne i andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Et Schengenland kan endvidere bestemme, at landets egne visumudstedende myndigheder skal konsultere de centrale myndigheder med ansvar for sikkerhed. Efter visumbekendtgørelsens § 14, stk. 2, kan de danske udlændingemyndigheder foretage høring af efterretningstjenesterne i forbindelse med vurderingen af, om en ansøger udgør en sikkerhedsrisiko.

Høring af andre Schengenlande og/eller af efterretningstjenesterne fremsendes automatisk til de relevante myndigheder i forbindelse med oprettelsen af visumansøgningen.

Der kan ikke meddeles Schengenvisum, før alle hørte myndigheder har afgivet svar, eller fristen for at afgive svar på 7 kalenderdage er sprunget.

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 og 9, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende på dette grundlag er indberettet som uønsket i Schengenlandenes nationale databaser.

EU-Domstolen afsagde den 24. november 2020 dom i 2 såkaldte præjudicielle sager (C-225/19 og C-226/19) forelagt af en nederlandsk domstol.[8]

Sagerne vedrører fortolkningen af artikel 32 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeksen) om afslag på visum, begrundelser herfor og adgangen til at påklage et afslag, sammenholdt med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheders (EU-chartret) artikel 47 om adgang til effektive retsmidler, i forhold til afgørelser om afslag på visum som følge af, at et eller flere Schengenlandes centrale myndigheder har gjort indsigelse mod udstedelse af visum, fordi ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Dommen pålægger myndighederne ved afslag på visum i denne kategori af visumsager at begrunde afslagene med flere oplysninger, end det forud for dommen har været praksis, herunder at angive visse oplysninger, der hidtil har været anset for klassificerede, med henblik på at sikre ansøgerens ret til effektive retsmidler.

Dommen indebærer ændringer fremadrettet i forhold til sagsbehandlingen af denne type visumsager.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har hjemvist en sag om visum til fornyet behandling som følge af de præjudicielle sager (C-225/19 og C-226/19), kan nævnes:

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er fra Iran, indgav i juli 2021 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin bror. Udlændingestyrelsen havde i forbindelse med visumansøgningen foretaget en høring af efterretningstjenesterne og de centrale myndigheder i de andre Schengenlande. Østrig havde i forbindelse med høringen gjort indsigelse mod, at ansøgeren fik udstedt et Schengenvisum, idet Østrig oplyste, at der var grund til at antage, at ansøgeren ville udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-domstolen den 24. november 2020 afsagde dom i to præjudicielle forlæggelsessager C-225/19 og C-226/19. Ifølge dommen skal den medlemsstat, som

[8] Den 24. november 2020 traf EU-domstolen afgørelse i de forenede præjudicielle sager C-225/19 og C-226/19, https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-225/19&language=da

træffer endelig afgørelse om afslag på udstedelse af et visum på grundlag af artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi), i forordning nr. 810/2009, som ændret ved forordning 610/2013, som følge af, at en anden medlemsstat har gjort indsigelse mod udstedelse heraf, i denne afgørelse angive, hvilken medlemsstat der har fremsat denne indsigelse, den specifikke grund til afslaget baseret på denne indsigelse samt i givet fald at angive det væsentligste indhold af grundene til nævnte indsigelse og den myndighed, hvortil visumansøgeren kan henvende sig for at opnå kendskab til retsmidler, der er til rådighed i den anden medlemsstat.

Den specifikke grund til afslaget baseret på Østrigs indsigelser samt det væsentligste indhold af grundene til indsigelsen fremgår ikke af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til sagen i overensstemmelse med EU-dommen.

Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå Schengenvisum til Danmark." ÅB/2021/24.

3.1.10.6. Tvangsægteskab, proformaægteskab og ægteskabets retsgyldighed

Hvis en ansøger tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællefamiliesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever i Danmark under henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskab), jf. udlændingelovs § 9, stk. 11, eller med henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, kan der efter praksis ikke gives Schengenvisum med henblik på besøg hos den herboende ægtefælle eller samlever, uanset hvilket land ansøgeren kommer fra. Dette gælder også, selv om ansøgeren tidligere er meddelt visum under henvisning til den samme eller en anden vært.

Myndighederne kan endvidere i helt særlige tilfælde meddele afslag på visum, hvis der i forbindelse med behandlingen af en visumsag fremkommer oplysninger, der tydeligt indikerer, at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, uanset at ansøgeren ikke tidligere har fået behandlet en ansøgning om familiesammenføring med ægtefællen. I sådanne tilfælde bør ansøgeren i forbindelse med afslaget vejledes om, at der alene er taget stilling til, om ægteskabet ud fra de foreliggende oplysninger kan danne grundlag for et visumbesøg, og at spørgsmålet vil blive undersøgt nærmere i forbindelse med en eventuel sag om familiesammenføring.

Uanset at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, kan der i helt særlige tilfælde, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle eller samlever har fællesbørn, der er bosat her i landet, og hvor hensynet til fællesbarnet taler afgørende derfor, meddeles visum med henblik på besøg hos fællesbarnet. Sådanne forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg

hos det herboende fællesbarn, kan eksempelvis være, at fællesbarnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Som eksempler på ~~en~~ afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på visum på baggrund af proformaægteskab, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en ghanesisk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark for at besøge sin ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2017 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik at deltage i Roskilde Festival sammen med sin ægtefælle i 90 dage. Ansøgerens ægtefælle var irsk statsborger. Ansøgeren havde oplyst, at det var parrets første rejse sammen, efter de blev gift. Ansøgeren fik afslag på sin ansøgning af Udlændingestyrelsen i 2017, og hun indgav i 2018 indgav en ny ansøgning, som hun også fik afslag på.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er bestemte grunde til at antage, at ansøgerens og værtens ægteskab må anses for at være et proformaægteskab, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse eller et længerevarende ophold i de øvrige Schengenlande eller Danmark til ansøgeren, og at hensynet til den offentlige orden eller indre sikkerhed derfor taler imod at meddele hende visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7.

I vurderingen af ansøgerens og værtens ægteskab har Udlændingenævnet lagt vægt på, at parret indgik ægteskab efter et kort personligt kendskab i juni 2016, idet de første gang mødte hinanden personligt i forbindelse med ansøgerens rejse til Ghana i april 2016, og at de allerede før ansøgerens rejse til Ghana havde besluttet at indgå ægteskab – dvs. uden at have mødt hinanden personligt.

Udlændingenævnet har særligt lagt vægt på, at parterne indgik ægteskab kun ca. 2 måneder, efter ansøgerens rejse til Ghana i 2016.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har søgt om visum eller opholdstilladelse til Irland, hvor værten har boet i mange år, har familie og statsborgerskab.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og værten har indgået ægteskab efter et meget kort varigt personligt bekendtskab, og at de derfor ikke kan anses for at have opnået et sådant

sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i vurderingen, af hvorvidt ægteskabet må anses for at være et proforma ægteskab, bl.a. lægges vægt på, hvorvidt parret har mødt hinanden flere gange og igennem længere tid forinden ægteskabets indgåelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har oplyst, at ansøgeren og værten første gang mødte hinanden i 2014, og at de indgik et forhold til hinanden i januar 2015.

Udlændingenævnet finder, at det anførte ikke kan danne grundlag for et andet udfald af sagen, idet der ikke er fremlagt dokumentation for eller sandsynliggjort, at ansøgeren og værten skulle have mødt hinanden i 2014.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med ambassadens interview har oplyst, at ansøgeren ikke vidste, om værten havde været gift før, eller om han havde børn, selvom han selv har oplyst, at han både har været gift og har 6 børn.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er blevet interviewet af ambassaden om personlige forhold, som det må antages, at ansøgeren har kendskab til og burde kunne besvare korrekt.

Det kan ligeledes ikke føre til en anden vurdering, at værten besøgte ansøgeren i Ghana fra januar 2017 til marts 2017, da det afgørende for vurderingen er, at parterne alene havde et kortvarigt personligt kendskab til hinanden, inden de indgik ægteskab.

Udlændingenævnet har tillige lagt en vis vægt, at der er en aldersforskel på 17 år imellem ansøgeren og værten.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at aldersforskellen ikke i sig selv er udslagsgivende, men indgår som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet må anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå visum eller opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren heller ikke kan meddeles Schengenvisum på grundlag af ægteskab med værten, da ansøgeren ikke efter EU-opholdsdirektivet anses for at være ”familiemedlem” til en unionsborger, jf. EU-opholdsdirektivet artikel 2, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at værten er irsk statsborger med ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, siden juli 2017, og at ansøgerens ansøgning om Schengenvisum på den baggrund også skal vurderes efter EU-reglerne om Unionsborgere og deres familiemedlemmers ret til fri bevægelighed inden for EU-området.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan danne grundlag for et andet udfald af sagen, idet medlemsstaterne kan begrænse den frie bevægelighed for et familiemedlem til en unionsborger af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, og at medlemsstaterne kan nægte rettigheder i forhold til EU-opholdsdirektivet, når der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, i dette tilfælde proformaægteskab.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/25.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en gambiansk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin ægtefælle. Ansøgeren havde tidligere i 2016 fået afslag på visumbesøg til sin ægtefælle, der på det tidspunkt var hans kæreste.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er bestemte grunde til at antage, at ansøgerens og værtens ægteskab må anses for at være et proformaægteskab, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse eller et længerevarende ophold i de øvrige Schengenlande eller Danmark til ansøgeren, og at hensynet til den offentlige orden eller indre sikkerhed derfor taler imod at meddele ansøgeren visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7.

I vurderingen af ansøgerens og værtens ægteskab har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der er 29 års aldersforskel mellem parret.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at aldersforskellen ikke i sig selv er udslagsgivende, men indgår som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet må anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren og værten indgik ægteskab i oktober 2020 kort tid efter, at de efter det oplyste indledte et forhold i september 2020.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke kunne besvare spørgsmål om generelle forhold, som ansøgeren må antages at have kendskab til og burde kunne besvare, dels i forhold til hvornår ægteskabet blev indgået og dels til, hvornår værten var født.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og værten har indgået ægteskab efter et meget kortvarigt bekendtskab, og at de derfor ikke kan anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og værten ikke har boet sammen på fælles bopæl forud for eller efter ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i vurderingen af, hvorvidt ægteskabet må anses for at være et proforma ægteskab, bl.a. lægges vægt på, hvorvidt parret har mødt hinanden flere gange og igennem længere tid forinden ægteskabets indgåelse.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at det ikke bør give anledning til afslag på visum, at værten tidligere har været gift med en anden gambiansk mand, som hun blev familiesammenført med, samt at ansøgeren tidligere har søgt om visum til Danmark på baggrund af et forhold til en anden dansk kvinde, som han kort forinden havde mødt i Gambia, kan ligeledes ikke føre til en anden vurdering, idet dette ikke afkræfter formodningen om, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er, at ansøgeren kan opnå opholdstilladelse eller længerevarende ophold i Danmark eller de øvrige Schengenlande.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at der er grundlag for at antage, at ægteskabet mellem parret er indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren og værten ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv i Danmark omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/26.

Hvis det er en betingelse for at udstede et visum til en ansøger, at ansøgeren er gift med den person, ansøgeren ønsker at besøge, kan der meddeles afslag på ansøgningen, hvis ægteskabet ikke kan anerkendes efter dansk ret.

Det følger af ægteskabslovens § 22 b, stk. 2, nr. 1, at et ægteskab indgået i udlandet anerkendes, hvis ægteskabet er gyldigt i det land, hvor det er indgået. Ægteskabet anerkendes dog ikke, hvis parterne ikke var samtidig til stede ved vielsen, hvis en part ved vielsen ikke var fyldt 18 år, eller hvis

anerkendelse af ægteskabet strider mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public), jf. stk. 2.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgerens ægteskab var i strid med grundlæggende danske retsprincipper, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en iransk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin ægtefælle i 90 dage i peroden fra november 2020 til februar 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ikke, at ansøgerens og værtens ægteskab kan anerkendes efter dansk ret, jf. ægteskabslovens § 22 b, stk. 2, nr. 1. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles Schengenvisum til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller værten har godtgjort, at de begge var fysisk til stede ved indgåelsen af ægteskabet i august 2020 i Iran.

For at et ægteskab kan anerkendes efter dansk ret skal begge parter være fysisk til stede ved en vielse. Et ægteskab indgået uden begge parters fysiske tilstedeværelse strider mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public).

Det bemærkes i den forbindelse, at det er uden betydning, om ægteskabet betragtes som retsgyldigt i hjemlandet. Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har vedlagt billeder af bryllupsceremonien og af vielsesattesten i forbindelse med visumansøgningen.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering, idet dette ikke dokumenterer, at værten var tilstede i Iran på vielsestidspunktet.

Det forhold, at værten havde mistet sit pas, og at der er vedlagt kopi af hans nye iranske pas, kan ikke føre til en anden vurdering, idet værtens ind- og udrejse af Iran ikke fremgår af hans nye pas.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren falder uden for den gruppe af personer, der som udgangspunkt kan meddeles Schengenvisum til Danmark, idet ægteskabet mellem ansøgeren og værten ikke kan anerkendes efter dansk ret, og at der på den baggrund er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt til at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren

kan derfor ikke meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, jf. § 16.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, det ikke kan lægges til grund, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og værten, idet det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½ til 2 års samliv på fælles bopæl, kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed.

Herudover har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Iran, der på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe 4, der omfatter personer, som vurderes at udgøre en høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Udlændingenævnet finder desuden, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde visum til Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum. Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/27.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en pakistansk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark efter EU-reglerne.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i december 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin ægtefælle, der er britisk statsborger og bosiddende i Danmark. Parret blev gift i Pakistan i august 2020 og havde ifølge det oplyste boet sammen i 2 år i Storbritannien. Ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed under henvisning til referencens britiske statsborgerskab.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ikke, at ansøgerens og referencens ægteskab kan anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles Schengenvisum til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller referencen var fysisk til stede ved indgåelsen af ægteskabet i Pakistan i august 2020, da de ifølge egne oplysninger har indgået ægteskabet over internettet, og da det er et krav, at begge parter skal være fysisk til stede ved en vielse, for at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret, jf. lov om ægteskabs indgåelse og opløsning § 22 b, stk. 2, nr. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at det er uden betydning, om ægteskabet betragtes som retsgyldigt i hjemlandet.

Det er indgået i Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren i klagen har anført, at det ikke var muligt for ham og referencen at være fysisk tilstede ved indgåelsen af ægteskabet grundet COVID-19 restriktionerne, da internationale rejser til og fra Saudi Arabien, hvor ansøgeren bor, var forbudt i den periode, hvorfor parret blev nødsaget til at indgå ægteskab over internettet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, da ægteskab indgået uden begge parters fysiske tilstedeværelse strider mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public).

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren, som statsborger i Pakistan, falder uden for den gruppe af personer, der som udgangspunkt kan meddeles Schengenvisum til Danmark, idet ægteskabet mellem ham om referencen ikke kan anerkendes efter dansk ret, og at der på den baggrund er begrundet tvivl om hans hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, jf. § 16.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Pakistan, der på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe 5, der omfatter personer, som vurderes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Det forhold, at ansøgeren har boet i Saudi Arabien siden 2019, at han har arbejdstilladelse som professor i Saudi Arabien, at han har en fast indtægt, at han tidligere har opholdt sig i flere lande i uddannelsesøjemed, samt at han ikke har intentioner om at blive boende i Danmark, kan ikke føre til en ændring af sagens udfald.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren alene har haft opholdstilladelse i Saudi Arabien i ca. 2 år, at hans opholdstilladelse udløb i januar 2022, og at det ikke er fremlagt dokumentation for, at han skulle have opholdt sig i Schengenområdet tidligere.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens §

16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde visum til Danmark.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der alene bør meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse.

Det forhold, at ansøgeren og referencen ikke kunne rejse til Pakistan grundet COVID-19 restriktionerne, hvorfor parret indgik et ægteskab uden fysisk tilstedeværelse, anses ikke for at være en ekstraordinær omstændighed. Udlændingenævnet finder således, at der ikke foreligger ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Vurdering efter EU-reglerne
Udlændingenævnet finder, at uanset ansøgerens angivelse af at være ægtefælle til en unionsborger, kan han ikke anses som "familiemedlem" til en unionsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1, da det ikke er dokumenteret, at ansøgeren har indgået et gyldigt ægteskab med referencen, jf. begrundelsen ovenfor.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i et brev til Udlændingestyrelsen i januar 2021 har oplyst, at han og referencen har boet sammen i næsten 2 år i Storbritannien, før han rejste tilbage til Pakistan. Til støtte herfor har ansøgeren til dette brev vedlagt varmeregninger fra oktober 2018 til juni 2019, hvoraf det fremgår, at både han og referencen var registreret på samme bopæl i Storbritannien.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid ikke, at ansøgeren og referencen har været i et længerevarende samliv, som efter dansk ret vil kunne sidestilles med et retsgyldigt ægteskab, idet ansøgeren ikke har haft fælles bopæl med referencen, siden han rejste tilbage Pakistan og efterfølgende til Saudi Arabien i 2019. Udlændingenævnet finder således ikke, at ansøgeren har haft et fast og uafbrudt samlivsforhold med referencen, der gør, at han kan omfattes af EU-reglerne, jf. EU-opholdsbekendtgørelsen § 3, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at han har haft opholdstilladelse i eller visum til Storbritannien i den angivne periode.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½ til 2 års samliv på fælles bopæl forud for indgivelsen af ansøgningen kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet.

Udlændingenævnet finder, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/28.

3.1.10.7. Ulovligt arbejde

Det følger af udlændingelovens § 13, at en udlænding som udgangspunkt skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for at udføre tjenesteydelser her i landet. Enkelte former for arbejde er dog undtaget fra kravet om arbejdstilladelse. Det gælder f.eks. videnskabsmænd og foredragsholdere, der er inviteret til at deltage i undervisning eller lignende virksomhed, og kunstnere, herunder musikere, artister og lignende og tilknyttet personale, såfremt de har større betydning for en væsentlig kunstnerisk begivenhed, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, 2 og 3. Det er således kun tilladt at arbejde under et visumophold, hvis den pågældende form for arbejde er undtaget fra kravet om arbejdstilladelse i medfør af de ovennævnte bestemmelser.

Hvis myndighederne ved behandlingen af en visumsag vurderer, at der er en begrundet formodning for, at ansøgeren vil arbejde under visumopholdet uden fornøden tilladelse, bør der meddeles afslag på visumansøgningen, jf. visumbekendtgørelsen § 8, stk. 2, nr. 7, og visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 6.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på visum på baggrund af en formodning for ulovligt arbejde, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en kinesisk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Island.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i december 2019 en ansøgning om Schengenvisum til Island med henblik på at deltage i et seminar om klimaforandringerne og i den forbindelse udføre frivilligt arbejde der i 8 dage i januar 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at det frivillige arbejde, som ansøgeren skulle udføre på Island, ville kræve en arbejdstilladelse efter de danske regler. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum med henblik på besøg i Island, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det fremgår af ansøgningen med bilag, at formålet med ansøgerens ophold i Island bl.a. er, at han skal deltage i et seminar vedrørende klimaforandringerne, og at frivilligt arbejde med at samle skrald på stranden eller i byen på Island indgår i programmet.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at han ikke ønsker at arbejde på Island, at han er studerende og ønsker at færdiggøre sine studier i Kina, at hans familie og venner bor i Kina, at opholdet på Island er del af en grupperejse med en international organisation, at ansøgeren skal deltage i et projekt om miljøbeskyttelse, og at han vil se forskellige seværdigheder i forbindelse med sit ophold på Island, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet eller ulønnet beskæftigelse.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at det er en aktivitets faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor eller om det foregår i private rammer, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at de aktiviteter, som ansøgeren skal deltage i under opholdet på Island, efter de danske regler vil kræve arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at de aktiviteter, som ansøgeren efter det oplyste skal udføre under opholdet på Island, ikke er omfattet af undtagelserne fra kravet om arbejdstilladelse i udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2. Ansøgeren er på denne baggrund ikke fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/29.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en thailandsk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2021 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin mor og stedfar i 30 dage i perioden fra juli 2021 til september 2021. Ansøgeren havde i forbindelse med visumansøgningen bl.a. tilkendegivet, at hun under sit tidligere visumophold i Danmark i 2019 havde hjulpet sin mor med hendes forretning.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2021. Ansøgeren kan således ikke få Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 6 og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, idet Udlændingenævnet finder, at der er en begrundet formodning for, at ansøgeren vil benytte et meddelt visum til at udføre arbejde, der kræver en arbejdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren under interviewet med Den Danske Ambassade i Bangkok oplyste, at hun under sit seneste visumophold inden for perioden december 2019 og marts 2020 hjalp sin mor med madlavning, opvask og andre småting i hendes restaurant.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren ikke har en intention om at arbejde i Danmark under visumopholdet, og at ansøgeren alene ønsker at besøge sin mor og stedfar, samt at ansøgeren vil aflaste sin mor med pasningen af stedfaren, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under interviewet med Den Danske Ambassade i Bangkok har tilkendegivet, at hun under visumopholdet vil hjælpe sin mor med hendes forretning i Danmark, som ansøgeren gjorde under sit sidste visumophold i december 2019.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage både lønnet eller ulønnet beskæftigelse efter udlændingelovens § 13, stk. 1.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at det er en aktivitets faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor eller om det foregår i private rammer, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde.

Udlændingenævnet finder, at de aktiviteter, som ansøgeren efter det oplyste til Den Danske Ambassade i Bangkok skal udføre under opholdet i Danmark, ikke er omfattet af undtagelserne fra kravet om arbejdstilladelse i udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2. Ansøgeren er på denne baggrund ikke fritaget for kravet om arbejdstilladelse.

Herudover finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens stedfar har helbredsmæssige problemer som følge af en arbejdsulykke. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette udgør en ekstraordinær omstændighed, idet ansøgerens stedfar har været i behandling for sine helbredsmæssige problemer.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/30.

3.1.10.8. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 10, 11 og 12, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, som ansøgeren har fremlagt, eller hvis der er begrundet tvivl om rigtigheden af indholdet eller om troværdigheden af de udsagn, som ansøgeren har fremsat.

Bestemmelsen giver – ligesom artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii – mulighed for at meddele afslag på visum, hvis det ikke kan lægges til grund, at formålet med opholdet er det, som ansøgeren har angivet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens dokumentation og oplysninger, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en thailandsk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med flere indrejser med henblik på at besøge sin herboende kæreste i 90 dage i perioden fra marts 2020 til juni 2020. Ansøgeren havde tidligere været meddelt Schengenvisum til Danmark i 2017, 2018 og 2019.
Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at de forelagte oplysninger til redegørelse for formålet med og vilkårene for det forventede ophold er ikke pålidelige. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 10 og 11.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har kunnet redegøre for 6 større pengeoverførsler til sin bankkonto i perioden fra juli 2019 til december 2019, svarende til samlet 540.640 THB (svarende til ca. 109.400 kr.), samt at ansøgeren i dele af perioden har været meddelt Schengenvisum til Danmark.

Det forhold, at værten har oplyst, at han støtter ansøgeren økonomisk, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da der er tale om overførsel af større beløb samlet set.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at hun er uden beskæftigelse i hjemlandet og ikke har dokumentet at have haft indkomst i hjemlandet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til Udlændingenævnet har oplyst, at det er hendes søn, ven og svigerinde, som har sat penge ind på hendes bankkonto umiddelbart under og efter hendes tidligere visumophold i Danmark. Yderligere har Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at hun har lånt 75.000 THB til sin svigerinde, som hun efterfølgende har betalt tilbage i rater henholdsvis i juli 2019, i oktober 2019 samt i december 2019. Ansøgeren har imidlertid ikke fremsendt dokumentation for, at der er tale om tilbagebetaling af et lån fra hendes svigerinde.

Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at der er begrundet tvivl om de udsagn, ansøgeren har fremsat i forbindelse med visumsagen, og at det ikke er troværdigt, at formålet med hendes besøg i Danmark alene er med henblik på kærestebesøg.

Det forhold, at ansøgeren mange gange tidligere er meddelt visum til Danmark med henblik på kærestebesøg, kan på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde visum til Danmark.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der alene bør meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/31.

3.1.10.8.1. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade Schengenlandene inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Denne bestemmelse omfatter bl.a. sager, hvor ansøgeren tidligere har overtrådt reglerne om indrejse og ophold, og sager, hvor der i øvrigt vurderes at være en immigrationsrisiko som følge af ansøgerens forhold og de generelle forhold i hjemlandet, jf. inddelingen i forskellige hovedgrupper.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Pakistan, som havde søgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin ægtefælle i 90 dage. Ansøgeren havde i 2015 og 2018 fået visum til Danmark, hvor hun begge gange ansøgte om familiesammenføring med sin ægtefælle.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelser. Ansøgeren kan således ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om hendes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er pakistansk statsborger og dermed fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og værten blev gift i oktober 2014, og at ansøgeren har søgt ægtefællesammenføring i 2015 og 2018 under sine visumophold, men at Udlændingestyrelsen senest i januar 2020 meddelte hende afslag på familiesammenføring under henvisning til, at værten ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, og at Udlændingenævnet i december 2020 stadfæstede denne afgørelse.

Det forhold, at ansøgeren i 2018 blev meddelt Schengenvisum med henblik på besøg hos værten, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren søgte familiesammenføring under begge sine visumophold, og at hun i forbindelse med sin visumansøgning i november 2020 over for Den Danske Ambassade i Islamabad tilkendegav, at hun ville indgive en ny ansøgning om familiesammenføring under sit visumophold.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at en ansøger, der tilkendegiver ikke at ville udrejse i overensstemmelse med et meddelt visum, meddeles afslag på Schengenvisum.

Udlændingenævnet skal endvidere bemærke, at det fremgår af afsnittet retsregler ovenfor, at der i visse tilfælde kan meddeles visum til ansøgere, der ønsker at besøge en herboende ægtefælle, som ansøgeren tidligere har ansøgt om familiesammenføring på baggrund af ægteskabet og kun mangler at opfylde besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10.

Da det i forbindelse med behandlingen af den seneste ansøgning fra november 2018 er konstateret, at ansøgeren ikke havde bestået Danskprøve 3, opfylder ansøgeren og værten således ikke de øvrige betingelser for familiesammenføring, og ansøgeren kan under henvisning hertil ikke meddeles visum.

Det kan endvidere udledes af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Det kan endvidere udledes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag. Udlændingenævnet finder i den forbindelse ikke, at EMRK artikel 8 giver en selvstændig ret til besøgsophold.

Udlændingenævnet skal endvidere bemærke, at der alene meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at værten ikke kan besøge ansøgeren i Pakistan, og at Udlændingenævnet ikke har modtaget dokumentation for, at værten skulle lide af alvorlig eller livstruende sygdom, der forhindrer værten i at rejse til Pakistan.

Det forhold, at værten lider af diabetes og har problemer med lever og bugspytkirtel, finder Udlændingenævnet ikke, at der er tale om sådanne alvorlige helbredsmæssige grunde, at det i sig selv kan føre til, at ansøgeren bør meddeles visum under henvisning hertil.

Heller ikke det forhold, at værtens far som værten ifølge det oplyste bor sammen med, tidligere er blevet opereret for kræft, kan føre til, at ansøgeren kan meddeles visum, da værtens far ikke har en sådan nær relation til ansøgeren, at der efter praksis er tale om et nærtstående familiemedlem.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelser." ÅB/2021/32.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en em statsborger fra Kina, som havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark sammen med sin ægtefælle og søn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Den kvindelige ansøger indgav i maj 2019 en ansøgning om Schengenvisum med henblik på at besøge sin herboende svigermor sammen ned sin mand og mindreårige søn. Den mandlige ansøger havde i 2016 fået opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen, men denne blev inddraget i 2017, efter han mistede sit arbejde og fik afslag på sin ansøgning om jobsøgningsophold. Ægteparret havde boet sammen i Danmark i den omhandlede periode. Efter inddragelsen af mandens opholdstilladelse overholdte ægteparret ikke den fastsatte udrejsefrist, idet de udrejste 6 dage for sent.

Udlændingenævnet omgjorde imidlertid afgørelsen vedrørende manden, som følgelig blev meddelt Schengenvisum, så han kunne besøge sin mor sammen med parrets mindreårige søn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den kvindelige ansøger. Ansøgeren får således ikke Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om hendes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, såfremt parret og deres søn indrejser på samme tid.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at den kvindelig ansøger er statsborger i Kina og dermed fra et land, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en meget begrænset risiko for indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

Dette udgangspunkt fraviges imidlertid, hvis udlændingemyndighederne vurderer, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller de øvrige Schengenlande. Dette kan være tilfældet, hvis ansøgeren tidligere

har udvist en adfærd der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark eller de øvrige Schengenlande.

I den forbindelse har Udlændingenævnet lagt til grund, at den mandlige ansøger i januar 2016 fik opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, (beløbsordningen), at han herefter blev uforskyldt ledig, at han i september 2016 blev meddelt en ny opholdstilladelse efter beløbsordningen, men at denne blev inddraget i september 2016 i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, på grund af uforskyldt ledighed, at den mandlige ansøger i juni 2017 fik afslag på sin ansøgning om jobsøgningsophold efter den dagældende udlændingelovs § 9 a, stk. 11, (svarende til den nugældende § 9 a, stk. 12), hvorefter ansøgerens opholdstilladelse blev endeligt inddraget i august 2017, og at parret ikke overholdt den af Udlændingestyrelsen (rettelig SIRI) fastsatte udrejsefrist i september 2017, idet parret først udrejste af Danmark i september 2017 – det vil sige 6 dage for sent.

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 3, at både oplysninger om tidligere problemfrie ophold og oplysninger om tidligere misbrug af reglerne om indrejse inden for en kortere årrække forud for den aktuelle visumansøgning skal tillægges vægt ved vurderingen af, hvorvidt en udlænding har til hensigt at forlade Schengenlandene inden et eventuelt visums udløb.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ansøgerens tidligere adfærd i øvrigt, at der er holdepunkter for at antage, at ansøgeren ikke kun ønsker et lovligt kortvarigt ophold i Danmark. Udlændingenævnet lægger herved til grund, at den mandlige ansøger har en forholdsvis stærk tilknytning til Danmark, idet hans mor bor her, at han gennem 2 år har forsøgt at opnå opholdstilladelse her, og at han også har arbejdet i Danmark i løbet af denne periode. For så vidt angår parrets tilknytning til Kina finder Udlændingenævnet, at denne udgøres af den kvindelige ansøgers familie, der efter det oplyste ejer en frugtbutik, hvor hun i øjeblikket arbejder, og at det er den kvindelige ansøger, der forsørger familien.

Det forhold, at ansøgeren til klagen har anført, at parret ejer egne lejligheder i Kina, indgår ikke i denne vurdering, da der ikke foreligger dokumentation herfor.

Udlændingenævnet har derfor afvejet ansøgernes samlede familiemæssige tilknytning til Kina i forhold til deres tilknytning til og historik i Danmark. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at parrets samlede tilknytning til Kina ikke kan imødegå den tvivl om deres hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, der vurderes at foreligge i kraft af deres tilknytning til Danmark, såfremt de som samlet familie meddeles visum på samme tid.

Udlændingenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at den kvindelige ansøger alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark i medfør af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som taler herfor.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at den kvindelige ansøger kan meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den kvindelige ansøger." ÅB/2021/33.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en thailandsk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2021 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin kæreste i 30 dage.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er thailandsk statsborger og dermed fra et land, hvis statsborgere i nogen udstrækning søger videregående ophold i Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren i september 2021 oplyste til Den Danske Ambassade i Thailand, at hun har til hensigt at blive gift i Danmark og at indgive ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke med tilstrækkelig sikkerhed findes sandsynliggjort, at ansøgeren vil rejse tilbage til Thailand inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet har herved ligeledes tillagt det vægt, at et visum alene udstedes med henblik på korttidsophold.

Det forhold, at ansøgeren tidligere har været meddelt Schengenvisum til Danmark, kan på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering, da en direkte tilkendegivelse om ikke at have til hensigt at udrejse i overensstemmelse med et meddelt visum vil føre til, at der meddeles afslag på visumansøgningen.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Udlændingenævnet finder endeligt, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/34.

Der kan endvidere foreligge en begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, når ansøgerens tilknytning til sit hjemland ikke har den fornødne styrke.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens grad af tilknytning til sit hjemland, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en iransk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2021 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin datter i 90 dage i perioden fra juni 2021 til september 2021. Ansøgeren havde i 2017 og 2019 fået afslag på Schengenvisum til Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Herved har Udlændingenævnet lagt til grund, at ansøgeren er iransk statsborger og dermed fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en høj grad af risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, idet Iran i visumbekendtgørelsens bilag 2 er angivet som omfattet af hovedgruppe 4.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren har oplyst, at hun har ansøgt om visum med henblik på at besøge sin herboende datter. Hertil bemærker Udlændingenævnet, at

ansøgeren som mor er omfattet af den rubricering af nærmeste familiemedlemmer i hovedgruppe 4 nævnt i visumbekendtgørelsens bilag 2, der som udgangspunkt skal gives visum.

Udlændingenævnet har imidlertid lagt til grund, at ansøgeren har oplyst, at hendes datter, hendes barnebarn og to af hendes søskende bor i Danmark, at hendes niecer bor i Schweiz henholdsvis Tyskland, at ansøgeren i 2019 blev gift med sin mand, som ikke er hendes datters far, og at ansøgeren er syerske, hvilket ikke vurderes at udgøre en væsentlig tilknytning til det iranske arbejdsmarked. På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgerens tilknytning til sit hjemland ikke er af en sådan styrke, at det med tilstrækkelig sikkerhed findes sandsynliggjort, at ansøgeren vil rejse hjem igen, såfremt hun meddeles et Schengenvisum til Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at udgangspunktet om, at der skal gives visum med henblik på privatbesøg til den persongruppe, der er nævnt i hovedgruppe 4 i visumbekendtgørelsens bilag 2, skal fraviges i medfør af Visumvejledningen afsnit 5.9.7.4.1, idet den begrundede tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum findes bestyrket af ansøgerens svage tilknytning til ansøgerens hjemland.

Det er i den forbindelse også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ikke tidligere har været i Schengenområdet, at ansøgeren i juli 2018 fik afslag på sin ansøgning om turistvisum til Grækenland, idet de græske myndigheder fandt, at de oplysninger, ansøgeren havde givet i forbindelse med ansøgningen, var utroværdige, og at ansøgeren også i marts 2017, august 2019 og september 2020 fik afslag på Schengenvisum til Danmark som følge af ansøgerens svage tilknytning til sit hjemland.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark efter visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som taler herfor.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at helt ekstraordinære omstændigheder bl.a. ses at foreligge i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/35.

3.1.10.8.2. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold

Udlændingelovens § 4 c indeholder regler om fastsættelse af karensperioder for udlændinge, der på nærmere angivne måder benytter et visumophold til andet end det tiltænkte formål. Karensperioden er enten 3 eller 5 år, jf. nedenfor.

Udlændingelovens § 4 c finder anvendelse i situationer, hvor en karensbærende adfærd er sket efter indrejse på et dansk Schengenvisum. Ved dansk Schengenvisum forstås i denne sammenhæng visum udstedt af danske repræsentationer, visum bemyndiget af Udlændingestyrelsen efter forelæggelse fra den modtagende repræsentation – uanset om det er en dansk eller udenlandsk repræsentation – samt bona fide visum med Danmark som hoveddestination udstedt af et andet lands repræsentation på vegne af Danmark i medfør af en repræsentationsaftale.

Karens kan meddeles, når et tidligere dansk udstedt Schengenvisum ikke er overholdt, uanset om den manglende overholdelse er sket i Danmark eller et land, som Danmark repræsenterer. Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karens som følge af et overstay i forbindelse med, at ansøgeren blev meddelt et dansk Schengenvisum til Sverige, kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2020, afgørelse ÅB/2020/25 i afsnit 3.1.4.4.2.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt., kan en udlænding som udgangspunkt ikke få visum i 3 år, hvis den pågældende efter indrejsen opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til en måned (30 dage)[9] ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 5 år, hvis opholdet varer mere end en måned (30 dage) ud over det angivne tidsrum, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3. Perioderne på henholdsvis 3 og 5 år regnes fra tidspunktet for udlændingens udrejse af Schengenområdet.

Udlændingen kan dog meddeles visum, hvis den pågældende godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last, eller at der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til overskridelsen af visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor udlændingen har haft til hensigt at udrejse inden for visummets gyldighed, men ikke har haft mulighed for det som følge af f.eks. strejker, vejrliget eller sygdom, eller hvor baggrunden for den nye visumansøgning er livstruende sygdom, dødsfald eller lignende hos et herboende nærtstående familiemedlem.

I visse tilfælde tildeles der endvidere ikke karens i forbindelse med kortvarige førstegangsoverskridelser af det antal dage, som et visum er udstedt for. Det gælder således i tilfælde, hvor en udlænding opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til 15 dage ud over det antal dage, som visummet er udstedt for, såfremt den pågældende udrejser af Schengenområdet inden udløbet af visummets gyldighedsperiode, og såfremt den pågældende i fornødent omfang kan godtgøre at have misforstået tidspunktet for visummets udløb samt kan anføre andre forhold, der understøtter, at den pågældende har været i god tro. Det kan f.eks. være tilfældet,

[9] Ifølge Visumvejledningens afsnit 5.9.2.2. svarer en måned til 30 dage.

hvis det må lægges til grund, at der har været vejledt forkert eller ufyldestgørende om visummets udløb.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, kan en udlænding ikke få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen i Danmark udvises ved dom eller administrativ beslutning efter udlændingelovens kapitel 4.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 2, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om asyl i Danmark eller et andet Schengenland. Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis den pågældende medvirker til asylsagens oplysning og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 6.

Endelig følger det af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag end asyl. Perioden på 5 år regnes fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse. Hvis udlændingen indgiver flere ansøgninger om opholdstilladelse, regnes perioden fra den senest indgivne ansøgning.

Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis der er tale om en ansøgning om familiesammenføring med en ægtefælle, med en fast samlever eller et mindreårigt barn under 15 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, eller § 9 c, stk. 1, opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, nr. 1-12, eller stk. 3, opholdstilladelse på grundlag af fribyordningen, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 4, opholdstilladelse med henblik på at studere eller deltage i en ph.d.-uddannelse, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1 og 2, opholdstilladelse på baggrund af internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., eller opholdstilladelse til udlændinge, der er gået på pension fra ansættelse i en herværende international organisation, og deres familiemedlemmer, jf. udlændingelovens § 9 q, stk. 1-3. Udlændingen pålægges endvidere ikke karens, hvis udlændingen efter indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 4.

Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med at søge opholdstilladelse er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 5.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2020, afgørelsen ÅB/2020/26 i afsnit 3.1.4.4.2., hvorefter karensperioden regnes fra udlændingens seneste aktuelle overstay eller fra datoen for den seneste udrejse af landet, når udlændingen er meddelt et Schengenvisum til flere indrejser og med 3 års gyldighed.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karens periode på 3 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en senegalesisk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin datter i 90 dage i perioden fra januar 2019 til maj 2019. Ansøgeren havde i 2019 fået visum til Danmark, men udrejste først 12 dage efter udløbet af visummet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, stk. 1 og 3, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om hendes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at ansøgeren i forbindelse med sit senest meddelte Schengenvisum, meddelt for 90 dage i perioden fra januar 2019 til maj 2019, indrejste i Schengenlandene via Danmark i januar 2019 og først udrejste af Schengenlandene i maj 2019.

Ansøgeren har derfor i forbindelse med det senest meddelte visum opholdt sig i Schengenlandene i en samlet periode på i alt 102 dage. Ansøgeren har derfor opholdt sig uden fornøden tilladelse i Danmark eller de øvrige Schengenlandene i 12 dage ud over visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles visum i en periode på 3 år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldes omstændigheder, som ikke kan lægges ansøgeren til last, og som har gjort det umuligt for hende at forlade Danmark eller Schengenlandene inden for visummets gyldighedsperiode, ligesom Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel ikke bør meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke overskrides.

Det forhold, at værten har anført, at ansøgeren opholdt sig i 102 dage i Danmark inden for det pågældende Schengenvisums gyldighed i perioden fra januar 2019 til maj 2019, idet hun udrejste af landet i maj 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med klagen har anført, at værten anerkender, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark i 12 dage ud over visummets gyldighed, og at det er ansøgerens eget ansvar at være opmærksom på, at hun højst måtte opholde sig i 90 dage i Danmark.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at et Schengenvisum alene er gyldigt for ophold til i alt 90 dage i den angivne periode på visumstickeren, det vil sige i ansøgerens tilfælde 90 dage i perioden den januar 2019 til maj 2019.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger omstændigheder, der kan godtgøre, at overskridelsen af visummets gyldighed beror på en undskyldelig misforståelse, der konkret kan begrunde en fravigelse af karensreglerne.

Det anførte om, at ansøgerens overstay skyldes en misforståelse, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har dertil lagt vægt på, at det er fast praksis på de danske repræsentationer, at en visumansøger modtager en vejledning fra repræsentationen "Information sheet to visa holders", som udsteder Schengenvisummet om, hvordan visumstickeren skal læses, herunder hvor mange dage det meddelte visum er gyldigt til, og at det er ansøgerens eget ansvar at sørge for, at hendes flybillet stemte overens med gyldighedsperioden i det meddelte visum.

Udlændingenævnet finder heller ikke, at der foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Det forhold, at ansøgeren tidligere har været i Danmark 2 gange, og at hendes besøg er af stor betydning for familien, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Ansøgeren kan således – medmindre der foreligger ganske særlige grunde – tidligst i maj 2022 meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt hun i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt visum.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” ÅB/2021/36.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle tildeles karens for en periode på 5 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en filippinsk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin kæreste i 89 dage. Ansøgeren havde i 2019 fået 90-dages visum til Danmark og indgav en ansøgning om opholdstilladelse en måned efter visummets udløb. Ansøgningen om opholdstilladelse blev afvist, og ansøgeren udrejste først 46 dage efter udløbet af visummet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ved sit seneste meddelte Schengenvisum, meddelt for 90 dage i perioden fra april 2019 til juli 2019, indrejste i Schengenlandene via Danmark i april 2019 og først udrejste af Schengenlandene via Danmark i august 2019.

Ansøgeren har derfor i forbindelse med det senest meddelte visum opholdt sig i Schengenlandene i en samlet periode på i alt 136 dage. Ansøgeren har således opholdt sig uden fornøden tilladelse i Danmark eller de øvrige Schengenlandene i 46 dage ud over visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles visum i en periode på 5 år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldes omstændigheder, som ikke kan lægges ansøgeren til last, og som har gjort det umuligt for ansøgeren at forlade Danmark eller Schengenlandene inden for visummets gyldighedsperiode, ligesom Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel ikke bør meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger omstændigheder, der kan godtgøre, at overskridelsen af visummets gyldighed beror på en undskyldelig misforståelse, der konkret kan begrunde en fravigelse af karensreglerne.

Det forhold, at partsrepræsentanten har anført, at ansøgeren havde misforstået visummets gyldighedsperiode, kan ikke anses som værende en undskyldelig misforståelse, som kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke overskrides.

Udlændingenævnet har dertil lagt vægt på, at det er fast praksis på de danske repræsentationer, at en visumansøger modtager en skriftlig vejledning fra repræsentationen, som udsteder Schengenvisummet om, hvordan visumstickeren skal læses, herunder hvor mange dage det meddelte visum er gyldigt til.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering af sagen, at partsrepræsentanten har oplyst, at ansøgeren troede, at han havde processuelt ophold under behandlingen af hans ansøgning om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indgav ansøgningen om opholdstilladelse i juli 2019, og at denne ansøgning blev indgivet på et tidspunkt, hvor ansøgerens visum var udløbet, og hvor han ikke havde ret til at opholde sig i Danmark.

Udlændingenævnet finder dermed, at den omstændighed, at ansøgeren indgav ansøgningen om opholdstilladelse til SIRI i juli 2019 ikke kan medføre, at hans ophold i Danmark uden fornøden tilladelse i 46 dage ud over visummets gyldighed betragtes som beroende på en undskyldelig misforståelse, idet SIRI i august 2020 afviste at behandle ansøgningen, da den netop var indgivet under ulovligt ophold.

Udlændingenævnet finder heller ikke, at der foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Danmark.

Det forhold, at partsrepræsentanten har anført, at det bør tillægges vægt, at referencen på daværende tidspunkt var gravid, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at referencens graviditet ikke kan anses for at udgøre en sådan helt ekstraordinær omstændighed, som kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Danmark. Udlændingenævnet henviser til, at referencen fødte parrets fællesbarn i april 2020.

Udlændingenævnet finder endvidere, at en afskæring af ansøgerens muligheder for at få visum ikke vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til ansøgerens overskridelse af det tidligere udstedte visums gyldighed.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet finder i denne forbindelse, at der ikke er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren og referencen ikke er gift, og at parret ikke har boet sammen ud over på ferieophold.

Ansøgeren kan således – medmindre der foreligger ganske særlige grunde – tidligst i august 2024 meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt han i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt visum.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens fra marts 2020." ÅB/2021/37.

3.1.11. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne

Visse tredjelandsstatsborgere har ret til at få deres ansøgning om visum behandlet efter EU-reglerne. Dette gælder for visse familiemedlemmer til en statsborger fra et EU-land, et EØS-land eller Schweiz, hvis visumansøgeren ledsager eller slutter sig til unionsborgeren, mens unionsborgeren udnytter sin ret til fri bevægelighed inden for EU.

Reglerne om visum til familiemedlemmer til en unionsborger er reguleret i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om Unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EU-opholdsdirektivet).[10] Direktivet er implementeret i dansk ret og er senest bekendtgjort ved bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen).[11]

EU-reglerne finder anvendelse på følgende familiemedlemmer til en unionsborger:

- Unionsborgerens ægtefælle.

[10] EU-opholdsdirektivet kan findes i sin helhed her: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32004L0038&from=LV

[11] EU-opholdsbekendtgørelsen kan findes i sin helhed her: https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/1457

- Unionsborgerens registrerede partner.
- Unionsborgerens faste samlever, hvis begge parter er over 18 år og samlever på fælles bopæl i et fast samlivsforhold af længere varighed.
- Efterkommere (dvs. børn, børnebørn osv.) af unionsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis efterkommeren ikke er fyldt 21 år eller forsørges af unionsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- Slægtninge i opstigende linje (dvs. forældre, bedsteforældre osv.) til unionsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis slægtningen forsørges af unionsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- Unionsborgerens andre familiemedlemmer (dvs. søskende, fætre, kusiner osv.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af unionsborgeren eller er optaget i dennes husstand, eller hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer de pågældende.

Som eksempel på afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at ansøgeren ikke kan meddeles Schengenvisum på grundlag af ægteskab med en EU-borger med ophold i Danmark, da nævnet vurderede, at der var tale om et proformaægteskab, hvorfor ansøgeren ikke var omfattet af EU-reglerne, kan henvises til sagen ÅB/2021/25 under afsnit 3.1.10.6.

3.1.12. Visumansøgninger indgivet af familiemedlemmer til britiske statsborgere efter Brexit

Storbritannien udtrådte den 31. januar 2020 af EU. Dette indebærer, at britiske statsborgere ikke længere kan påberåbe sig retten til fri bevægelighed efter EU-opholdsdirektivet, og således også at familiemedlemmer til britiske statsborgere ikke kan gøre en heraf afledt ret til indrejse og ophold inden for Den Europæiske Union gældende.

Den 1. februar 2020 trådte Aftale om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (også kaldet Udtrædelsesaftalen 2019/C 384 I/01)[12] i kraft. Med udtrædelsesaftalens artikel 126 blev der fastsat en overgangs- eller gennemførelsesperiode, som gjaldt fra den 1. februar 2020 til den 31. december 2020. I overgangsperioden havde den EU-ret, som fandt anvendelse på og i Storbritannien, samme retsvirkninger som hidtil for såvel Storbritannien som Den Europæiske Union og dens medlemsstater, jf. artikel 127, nr. 3. Dette indebærer, at de forannævnte visumregler, der udspringer af EU-opholdsdirektivet, fandt anvendelse for britiske statsborgere og deres familiemedlemmer, indtil ophøret af gennemførelses- eller overgangsperioden den 31. december 2020.

Såfremt et familiemedlem til en unionsborger har ansøgt om visum efter EU-reglerne for at besøge en britisk statsborger i Danmark eller slutte sig til en sådan inden for EU's område, skal det således

[12] Udtrædelsesaftalen findes i sin helhed her:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:12019W/TXT(02)&from=EN

vurderes, om ansøgeren har påberåbt sig en afledt ret til indrejse og ophold inden eller efter Storbritanniens udtrædelse af Den Europæiske Union.

I de tilfælde, hvor ansøgeren har ansøgt om visum efter Storbritanniens udtrædelse af Den Europæiske Union, skal det tillige vurderes, hvorvidt ansøgeren indgav sin ansøgning inden eller efter ophøret af overgangs- eller gennemførelsesperioden.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling hertil, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en pakistansk statsborger og hans 4 mindreårige børn, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2021 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark for sig selv og sine 4 mindreårige børn med henblik på at besøge sin herboende bror i 90 dage i perioden fra april 2021 til juli 2021. Ansøgerens bror havde britisk statsborgerskab og havde boet i Danmark siden 2019. Ansøgeren havde oplyst, at hans bror forsørgede ham og hans 4 børn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren og hans 4 børn kan ikke få Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgernes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren er bror til den oplyste reference, der er britisk statsborger og som har boet i Danmark siden 2019, og at ansøgerens 4 børn er værtens niecer.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren og hans 4 børn ikke efter EU-opholdsdirektivet kan anses som "familiemedlemmer" til en unionsborger, jf. EU-opholdsdirektivets artikel 2, nr. 2, litra c og d, da disse bestemmelser alene vedrører direkte efterkommere af eller slægtninge i opadstigende linje til unionsborgeren eller dennes ægtefælle eller partner, som forsørges af unionsborgeren.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at EU-opholdsdirektivet foreskriver, at alle andre familiemedlemmer i visse tilfælde kan være omfattet af direktivets artikel 3, nr. 2, litra a, og dermed EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, selv om de ikke er omfattet af artikel 2, nr. 2, og at værtsmedlemsstaten i så fald skal lette disse familiemedlemmers indrejse og ophold i landet. Betingelsen herfor er, at disse familiemedlemmer i det land, de ankommer fra, forsørges af eller hører til den unionsborgers husstand, der er hovedindehaveren af retten til ophold, eller hvor alvorlige

helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer familiemedlemmet.

Udlændingenævnet lægger imidlertid til grund, at Storbritannien efter den 31. januar 2020 ikke længere er medlem af Den Europæiske Union, og at de ovennævnte og øvrige bestemmelser i opholdsdirektivet således ikke har retsvirkning for britiske statsborgere, medmindre de er påberåbt inden for overgangs- eller gennemførelsesperioden fra den 1. februar 2020 til den 31. december 2020, jf. artikel 126 i Aftale om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (2019/C 384 I/01).

Henset til, at ansøgeren og hans børn indgav visumansøgningerne i marts 2021, hvilket var efter ophøret af overgangs- eller gennemførelsesperioden den 31. december 2020, finder Udlændingenævnet, at de ikke kan få meddelt Schengenvisum efter EU-reglerne.

Det kan ikke ændre herved, at værten med klagen har gjort gældende, at overgangs- eller gennemførelsesperioden fastsat i udtrædelsesaftalen blev forlænget til den 30. juni 2021, da dette ikke er tilfældet.

Da ansøgeren og hans 4 børn ikke er omfattet af EU-reglerne og derfor ikke kan meddeles visum efter EU-reglerne, finder Udlændingenævnet, at ansøgningerne skal behandles efter de almindelige regler om Schengenvisum til Danmark, der udspringer af udlændingeloven, visumbekendtgørelsen og visumkodeksen, jf. afsnittet retsregler.

I den forbindelse lægger Udlændingenævnet vægt på, at ansøgerne er pakistanske statsborgere og dermed fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, idet Pakistan i visumbekendtgørelsens bilag 2 er angivet som omfattet af hovedgruppe 5.

Ansøgeren og hans 4 børn kan således ikke få Schengenvisum til Danmark, idet Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om deres hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det forhold, at ansøgerens herboende bror er værge for hans 4 børn, og at han forsørger ansøgeren og hans børn, hverken samlet set eller hver for sig kan anses for at udgøre sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at de alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark i medfør af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at værten blev britisk statsborger i Storbritannien i 1985, at han indrejste til Danmark i 2019, og at han i 2020 – kort tid forud for visumansøgningens indgivelse – blev erklæret værge for ansøgerens 4 børn af en pakistansk domstol, men at der ikke herved ses at foreligge dokumentation for, at forholdet mellem værten og ansøgerens børn går ud over, hvad der følger af slægtskabet.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at helt ekstraordinære omstændigheder bl.a. ses at foreligge i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Det kan ikke heller ikke føre til et andet udfald, at ansøgeren i forbindelse med visumansøgningerne har forelagt en lægeerklæring for Udlændingestyrelsen, hvoraf det fremgår, at ansøgeren lider af PTSD og indlæringsvanskeligheder og derfor ikke kan tage vare på sine børn i Pakistan, da disse forhold sammenholdt med de øvrige foreliggende oplysninger vurderes at bestyrke den begrundede tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen bør meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/38.

3.1.13. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold

Visumsystemet er alene beregnet til kortvarige ophold i Danmark og/eller de øvrige Schengenlande. Der kan således maksimalt meddeles Schengenvisum for 90 dages ophold i Schengenlandene pr. 180 dage, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1.

Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse i overensstemmelse med gyldigheden af det oprindelige visum, jf. visumkodeksens artikel 33, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1. Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan endvidere forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet, jf. visumkodeksens artikel 33, stk. 2, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 2.

Hvis et Schengenvisum er udstedt for 90 dage, vil yderligere forlængelse alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Statsborgere fra visse lande kan indrejse i Schengenlandene, herunder Danmark, visumfrit. De fleste af disse udlændinge vil herefter kunne opholde sig i Schengenlandene, herunder Danmark, i 90 dage inden for de seneste 180 dage. Forlængelse af et sådant visumfrit ophold i Danmark udover 90 dage vil ligeledes alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Efter praksis kan forlængelse af retten til ophold i Danmark som udgangspunkt kun ske, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen bliver syg under opholdet, og der fremlægges dokumentation for, at det efter en lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet eller det visumfrie ophold. Der kan endvidere være grundlag for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det er en forudsætning for forlængelse af retten til ophold i Danmark, at der er tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at visumindehaveren således ikke har haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet herefter.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumpligtig person, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et visumophold til en srilankansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i september 2020 en ansøgning om at få sit visumophold forlænget. Ansøgeren blev i juli 2019 meddelt Schengenvisum til Danmark af den norske ambassade i Colombo, Sri Lanka, der var gyldigt for flere indrejser og ophold i Schengenlandene i 90 dage i perioden fra august 2019 til august 2020. Ansøgeren havde benyttet det meddelte visum i det maksimale antal på 90 dage inden for en periode på 180 dage og havde på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afslag på forlængelse opholdt sig i Danmark i 438 dage.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens ret til ophold i Danmark kan således ikke forlænges, jf. visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren i juli 2019 blev meddelt Schengenvisum, der var gyldigt for flere indrejser og ophold i Schengenlandene i 90 dage, i perioden fra august 2019 til august 2020, at ansøgeren har benyttet det meddelte visum i det maksimale antal dage på 90 dage inden for en periode på 180 dage, idet ansøgeren indrejse i marts 2020, og at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i maj 2020 har opholdt sig i Danmark i 438 dage.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke foreligger ekstraordinære omstændigheder i sagen, som kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i marts 2020, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark siden sin indrejse, at ansøgeren første gang i september ansøgte om forlængelse af sit Schengenvisum, og at ansøgeren i december 2020 blev meddelt afslag på forlængelse.

Det forhold, at ansøgeren ønsker at blive i Danmark, indtil ansøgeren er færdigvaccineret, at ansøgerens pas er udløbet, og at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om forlængelse har vedlagt en kopi af sin ansøgning til et nyt srilankansk nationalitetspas, kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan få forlænget sit ophold i Danmark.

Udlændingenævnet henviser til, at der efter praksis som udgangspunkt kun kan ske forlængelse af retten til ophold i Danmark, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen bliver syg under opholdet, og der fremlægges dokumentation for, at det efter en lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet eller det visumfrie ophold. Der kan endvidere være grundlag for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det forhold, at ansøgeren er 80 år gammel, at ansøgeren bliver betragtet som sårbar i en COVID-19 sammenhæng, at ansøgeren i forbindelse til sin ansøgning har oplyst, at han forventer at hjemrejse, når rejserestriktionerne er lempet, og at ansøgerens pas er udløbet, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet der ikke er oplyst om ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan få forlænget sit ophold i Danmark.

Udlændingenævnet skal i forlængelse heraf oplyse, at en udlænding, der tidligere har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over et meddelt visums gyldighed, som udgangspunkt ikke kan få Schengenvisum igen i en karensperiode på 3 år eller 5 år fra udrejsen af Danmark, jf. udlændingelovens § 4 c. Dette gælder også for udlændinge, der har søgt om forlængelse af visumopholdet og i den forbindelse ikke overholder de af udlændingemyndighederne fastsatte udrejsefrister.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det af notater fra det srilankanske Ministry of Health fremgår, at der ikke gælder et indrejseforbud for srilankanske statsborgere, som har været i Danmark de seneste 14 dage, at den indrejsende skal udfylde en sundhedserklæring ved ankomsten på Sri Lanka, at der er krav om en negativ PCR-test, som ikke må være mere end 72 timers gammel ved ombord stigningen på flyet til Sri Lanka, og at alle indrejsende, som ikke er fuldt vaccinerede, skal være i 14 dages obligatorisk karantæne. Det fremgår endvidere af www.travelmarket.dk, at der fra

juli 2021 og fremadrettet er flere daglige flyafgange fra Danmark til Sri Lanka med 1-2 mellemlandinger. Udlændingenævnet finder således, at det er muligt for ansøgeren at rejse til Sri Lanka.

Det forhold, at ansøgeren til sin ansøgning har oplyst, at det er svært at rejse til Sri Lanka, at ansøgeren til klagen har oplyst, at han gerne vil være vaccineret inden afrejse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder endvidere ikke grundlag for at udsætte ansøgerens udrejsefrist yderligere, idet Udlændingestyrelsen som følge af de generelle omstændigheder i forbindelse med COVID-19 allerede har udsat ansøgerens udrejsefrist med en måned til juni 2021.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/39.

Som eksempler på afgørelser om afslag på forlængelse af et visumfrit ophold kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et visumfrit ophold til en amerikansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2020 en ansøgning om at få sit visumfri ophold forlænget indtil ultimo juni 2021. Ansøgeren var i august 2020 indrejst i Danmark fra USA.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens visumfrie ophold ikke kan forlænges, jf. udlændingelovens § 4 b.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren efter indrejsen i Danmark i august 2020 kunne opholde sig visumfrit i Danmark eller Schengenlandene i 90 dage indtil i november 2020, og at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i februar 2021 havde opholdt sig i Danmark i 159 dage. Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at Udlændingestyrelsen har udsat ansøgerens udrejsefrist til marts 2021.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde, at ansøgeren kan få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at ansøgerens ægtefælle og børn er danske statsborgere, at familien på nuværende tidspunkt er i Danmark, hvor børnene går i skole, at skolerne i USA er lukkede, at børnene således ikke vil kunne få undervisning i USA, at ansøgerens

ægtefælles arbejdsperiode i Danmark er blevet forlænget, at ansøgerens udrejse derfor vil betyde, at familien vil blive adskilt, og at ansøgeren og hendes familie ikke vil have mulighed for at udøve deres ret til familieliv i medfør af EMRK artikel 8, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes familie indrejste i Danmark sammen, og at hun derfor bl.a. har haft mulighed for at udøve familielivet i Danmark under det visumfrie ophold, og at hun har mulighed for på ny at genindrejse i Danmark på visumfrit ophold.

Udlændingenævnet skal henvise til, at et visumfrit ophold alene er beregnet til kortvarige ophold i Danmark og/eller de øvrige Schengenlandene, at det fremgår af sagens akter, at ansøgeren og hendes familie forud for indrejsen i Danmark havde truffet beslutning om et længerevarende ophold i Danmark, der rækker ud over et visumfrit ophold på mere end 90 dage, jf. ovenfor.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af klagen, at ansøgeren og hendes familie indrejste i Danmark efter opfordring fra ægtefællens arbejdsgiver som følge af, at risikoen for COVID-19 var høj i USA, og at der således ikke er tale om en situation, der er opstået under ansøgerens og hendes families ophold i Danmark, hvorfor ansøgeren således havde mulighed for at tilrettelægge det visumfrie ophold herefter.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om ekstraordinære omstændigheder som alvorlig sygdom eller dødsfald, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan få forlænget sit ophold i Danmark, og at ansøgeren hverken er i akut behandling eller er indlagt i forbindelse med sin hjertesygdom.

Det kan derfor heller ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten har anført, at USA har indført indrejseforbud for personer, der har opholdt sig i Schengenområdet (inklusiv Danmark). Udlændingenævnet henviser til, at det fremgår af Den Danske Ambassade i Washingtons hjemmeside, at amerikanske statsborgere er undtaget fra indrejseforbuddet.

Det kan heller ikke føre til forlængelse af det visumfrie ophold, at ansøgeren har en hjertesygdom og har pacemaker, at det er anført, at det vil være helbredsmæssigt uforsvarligt og risikofyldt for ansøgeren at rejse på nuværende tidspunkt, at hun ikke vil være til last for det danske samfund, og at ansøgeren er dækket af en international sygeforsikring.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at oplysningerne om ansøgerens sygdom forelå forud for hendes indrejse i Danmark, idet det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren har pacemaker.

Udlændingenævnet henviser til, at der efter praksis som udgangspunkt kun kan ske forlængelse af retten til ophold i Danmark, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen bliver syg under opholdet, og der fremlægges dokumentation for, at det efter lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet eller det visumfrie ophold. Der kan endvidere være grundlag

for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det anførte om, at ansøgeren og hendes familie ikke kan indrejse i USA, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at der kan søges om dispensation for indrejseforbuddet på den amerikanske ambassade i København.

Udlændingenævnet skal endvidere henvise til, at det ligeledes fremgår af www.travelmarket.dk, at der er flere ugentlige flyafgange til USA.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/40.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et visumfrit ophold til en britisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i april 2021 en ansøgning om at få sit visumfrie ophold forlænget. Ansøgeren var indrejst i Danmark i marts 2021 og kunne opholde sig visumfrit i Schengenområdet indtil maj 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens visumfrie ophold i Danmark ikke kan forlænges, jf. udlændingelovens § 4 b.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren som britisk statsborger er visumfritaget i medfør af udlændingelovens § 3, jf. § 39, stk. 2.

Ansøgeren indrejste i Danmark i marts 2021 og kunne således ophold sig visumfrit i Schengenområdet indtil maj 2021.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren er blevet far til en søn, der er født i maj 2021, at ansøgeren og værten efter det oplyste har til hensigt at flytte til Storbritannien, hvor de vil købe et hus, men at COVID-19 har forsinket processen, at værten derfor har valgt, at fødslen skulle foregå i Danmark, hvilket ikke oprindeligt var planen, og at flyrestriktionerne medfører, at de ikke kan flyve til Storbritannien med et nyfødt barn.

Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering af sagens udfald.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgerens indrejse i Danmark i marts 2021 var bekendt med, at værten havde termin i maj 2021, og at ansøgeren således

har haft mulighed for at planlægge sit visumfrie besøg herefter, selvom værten har født efter terminsdatoen.

Udlændingenævnet finder herudover ikke, at oplysningerne i ansøgerens sag udgør ekstraordinære omstændigheder, som kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan få forlænget sit ophold i Danmark.

Udlændingenævnet henviser til, at der efter praksis som udgangspunkt kun kan ske forlængelse af retten til ophold i Danmark, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden. Opremsningen er dog ikke udtømmende, og der skal altid foretages en konkret vurdering i hver enkelt sag.

Det forhold, at det i forbindelse med klagens indgivelse er anført, at det er uklart, hvorfor en fødsel ikke kan sidestilles med alvorlig sygdom eller dødsfald, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, jf. også begrundelsen ovenfor, at ansøgeren har haft mulighed for at planlægge ansøgerens besøg i Danmark efter ansøgerens samlevers terminsdato, hvilket ikke gør sig gældende, såfremt der foreligger en pludselig opstået alvorlig sygdom eller et pludseligt dødsfald under et besøg på et visumfrit ophold i Danmark.

Udlændingenævnet skal henvise til, at en fødsel efter gældende praksis anses for at være en begivenhed, man som udgangspunkt kan planlægge sit visumfrie besøg efter.

Det forhold, at en fødsel efter ansøgerens opfattelse er en ekstraordinær omstændighed, bevirker ikke, at der herved er tale om en ekstraordinær omstændighed, da det ifølge praksis er et krav, at der skal være tale om en pludselig opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for den visumfrie indrejse, og at udlændingen således ikke har haft mulighed for at tilrettelægge sit ophold herefter.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at et visumfrit ophold i Danmark alene er med henblik på et kortvarigt ophold på 90 dage i løbet af en 180 dages periode, og at dette hensyn derfor også kan indgå med en vis vægt i forhold til den afvejning, som myndighederne skal foretage i forbindelse med, om et visumfrit ophold skal forlænges. Udlændingenævnet finder derfor også, at det er et legitimt hensyn, at der skal foreligge ekstraordinære omstændigheder, før et visumfrit ophold kan forlænges, og at forholdene i ansøgerens sag efter en konkret og individuel vurdering ikke udgør sådanne ekstraordinær omstændigheder, der kan begrunde, at hans visumfrie ophold kan forlænges.

Udlændingenævnet henviser i den sammenhæng også til, at formålet med og hensigten bag et visumfrit ophold mister sit formål, såfremt der ikke stilles som betingelse, at der skal foreligge ekstraordinære omstændigheder, der er pludseligt opstået.

Endelig henviser Udlændingenævnet til, at såfremt man ønsker at tage ophold i Danmark med henblik på at udøve et familieliv med sin samlever, der række ud over perioden for det visumfrie ophold, må

man som udgangspunkt henvises til at søge om opholdstilladelse som familiesammenført. Udlændingenævnet har dog ikke herved taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at kunne indgive en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, eller om ansøgeren opfylder betingelserne for at få en opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til værten.

Udlændingenævnet har endvidere inddraget dine oplysninger fra klagen, herunder dine oplysninger om, at Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2021 er ugyldig og derfor bør hjemvises, fordi Udlændingestyrelsen efter ansøgerens opfattelse har tilsidesat begrundelseskravet i forvaltningsloven, men Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i sin klage har anført, at Udlændingestyrelsen ikke har inddraget alle relevante forhold, herunder at ansøgeren er blevet far og hensynet til parrets søns tarv, og at ansøgerens visumfrie ophold alene på denne baggrund bør forlænges med ca. 2 måneder, men Udlændingenævnet finder ligeledes ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra maj 2021 har inddraget alle relevante oplysninger fra ansøgerens ansøgningsskema om forlængelse af hans visumfrie ophold. Udlændingenævnet henviser herved til, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse har begrundet, hvorfor der ikke forelå ekstraordinær omstændigheder i sagen, idet Udlændingestyrelsen fandt, at der ikke var tale om en pludselig opstået situation. Udlændingestyrelsen har henvist til praksis på området, ligesom Udlændingestyrelsen herudover i afsnittet vedrørende regler og praksis (på s. 8 i Udlændingestyrelsens afgørelse) har henvist til de relevante retsregler, herunder også en vejledning, der er udarbejdet af Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvor man kan læse mere om praksis for betingelserne for at kunne forlænge et visumpligtigt og et visumfrit ophold. Udlændingenævnet finder derfor, at Udlændingestyrelsen ikke har tilsidesat begrundelseskravet i forvaltningsloven.

Udlændingenævnet finder endvidere, at selvom Udlændingestyrelsen ikke udtrykkeligt har taget stilling til betydningen af fødslen af parrets søn, herunder hensynet til barnets tarv, finder Udlændingenævnet, at Udlændingestyrelsens afgørelse opfylder begrundelseskravet i forvaltningsloven.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, jf. også begrundelsen ovenfor, at ansøgeren har haft mulighed for at planlægge sit visumfrie besøg efter terminsdatoen, og at Udlændingestyrelsen også har anført dette sin begrundelse.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen yderligere har anført, at han er uforstående over for, at Udlændingestyrelsen har udsat ansøgerens udrejsefrist under henvisning til COVID-19, kan ligeledes ikke føre til, at et visumfrie ophold kan udsættes [forlænges].

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen har udsat ansøgerens udrejsefrist til juli 2021 som følge af de generelle omstændigheder i forbindelse med COVID-19.

Udlændingenævnet finder endelig ikke, at Udlændingestyrelsen har tilsidesat sin vejledningspligt i forbindelse med behandlingen af ansøgerens sag.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst i ansøgningsskemaet, der er indleveret til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren og værten vil rejse tilbage til Storbritannien, når de har fundet en bolig, og at det derfor således ikke har fremstået relevant at give denne vejledning.

Udlændingenævnet skal afslutningsvis vejlede om, at ansøgeren skulle udrejse af Schengenlandene senest i juli 2021.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/41.

3.1.14. Visum i medfør af repræsentationsaftaler

Danmark har ikke en viseringsbemyndiget repræsentation i alle lande, men har nogle steder valgt at indgå repræsentationsaftaler med andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksens artikel 8, jf. udlændingelovens § 47, stk. 3, 2. pkt. og 3. pkt.

Når Danmark har indgået aftale med et andet Schengenland om at blive repræsenteret af det pågældende land, betyder det, at repræsentationen for det pågældende Schengenland kan modtage og behandle visumansøgninger på Danmarks vegne.

Når en visumansøgning indgives via et andet Schengenlands repræsentation, foretager repræsentationen den indledende vurdering af, om der kan meddeles visum. Sagen behandles i disse tilfælde i overensstemmelse med de fælles Schengenregler (herunder visumkodeksen) og det repræsenterende Schengenlands nationale regler og praksis.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få visum, meddeler det pågældende land visum på Danmarks vegne.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at der ikke kan meddeles visum, afhænger det videre forløb af, om det pågældende Schengenland er tildelt afslagskompetence i repræsentationsaftalen med Danmark. Hvis landet har kompetence til at meddele afslag på Danmarks vegne, færdigbehandler repræsentationen sagen og meddeler afslag. Hvis landet alene er tildelt kompetence til at meddele visum – men ikke afslag – forelægges ansøgningen for Udlændingestyrelsen i Danmark, som herefter træffer afgørelse i sagen. Udlændingestyrelsens afgørelse træffes i så fald i overensstemmelse med Schengenreglerne og de danske regler og praksis.

Hvis en ansøger ikke ønsker at benytte sig af de indgåede repræsentationsaftaler, kan ansøgeren vælge at rejse til den nærmeste danske viseringsbemyndigede repræsentation for at indgive ansøgningen der, forudsat at ansøgeren har lovligt ophold i det pågældende land.

Information om Danmarks repræsentationsaftaler med andre Schengenlande kan findes på Udenrigsministeriets hjemmeside via https://um.dk/rejse-og-ophold/rejse-til-danmark/indlevering-af-ansoegning.

Det følger af visumkodeksens artikel 32, stk. 3, at klagesager på visumområdet skal føres mod det Schengenland, der har truffet den endelige afgørelse om ansøgningen, og i henhold til det pågældende Schengenlands nationale lovgivning.

Når de danske myndigheder meddeler afslag på visum til et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer i medfør af en repræsentationsaftale, skal en klage over afgørelsen således indgives til enten Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet i overensstemmelse med reglerne i visumbekendtgørelsens § ~~30~~ 29. I disse tilfælde kan de danske myndigheder ikke tage stilling til, hvorvidt der kan udstedes et nationalt begrænset visum til det pågældende land.

Når et andet Schengenland, der repræsenterer Danmark på visumområdet i medfør af en repræsentationsaftale, meddeler afslag på en ansøgning om visum til Danmark, skal en klage over afgørelsen indgives til klageinstansen i det pågældende Schengenland.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse vedrørende en ansøgning om Schengenvisum til et andet land end Danmark, henvises til ÅB/2021/29 i afsnit 3.1.10.7.

3.1.15. Danmarks internationale forpligtelser

Der skal altid gives visum til en ansøger, hvis et afslag på visumansøgningen vil indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) vedrørende EMRK artikel 8, at familier ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det kan endvidere udledes af EMD's praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag.

Beskyttelsen efter EMRK artikel 8 tager primært sigte på den traditionelle kernefamilie, således som den er blevet modificeret i moderne familiepraksis – dvs. ægtefæller, faste samlivspartnere og deres mindreårige børn – samt de helt særlige tilfælde, hvor der foreligger et afhængighedsforhold, der går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, mellem f.eks. et voksent barn og dets forældre.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt et afslag på visumansøgningen ville indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet, henvises til ÅB/2021/37 i afsnit 3.1.10.8.2.

I en række sager vil det familieliv, som udlændingen søger at udøve med herboende personer, ikke have et tilstrækkeligt omfang eller den fornødne intensitet til, at udlændingen har krav på en opholdstilladelse. I disse tilfælde vil udlændingen blive henvist til at udøve familielivet i sit opholdsland eller ved besøgsophold i Danmark.

Dette gør sig f.eks. gældende, hvor der er fastsat eller aftalt samvær mellem en udenlandsk forælder og dennes herboende mindreårige barn med så langt mellemrum, at forælderen i stedet kan henvises til at udøve familielivet med barnet under besøgsophold, og et sådant besøgsophold ikke kan gennemføres i den udenlandske forælders opholdsland. Tilsvarende vil gøre sig gældende, hvis den udenlandske forælder skal deltage i et retsmøde, en forældreevneundersøgelse el.lign. i Danmark med henblik på at opnå samvær med et herboende barn.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt et afslag på visumansøgning til en forælder med henblik på at udøve samvær med et mindreårigt barn i Danmark ville indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en tyrkisk statsborger, der havde ansøgt om Schengenvisum til Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2019 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin mindreårige datter i 10 dage. Ansøgeren ønskede at udøve samvær med sin datter under det ønskede ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse med en ændret begrundelse.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at formålet med ansøgningen om Schengenvisum er at foretage et privatbesøg i Danmark, fordi ansøgeren har oplyst, at han ønsker at besøge sin datter.

Udlændingenævnet finder, at de forelagte oplysninger til redegørelse for formålet med og vilkårene for det forventede ophold ikke er tilstrækkelige. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at besøget ikke er ventet af en herboende vært, idet der til ansøgningen ikke er fremlagt en bekræftelse fra en herboende vært om at besøget er ventet.

Udlændingenævnet har i den forbindelse endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren ønsker at besøge sin datter i Danmark, men at ansøgeren ikke ved, hvor hun eller hendes mor har bopæl, og at ansøgeren derfor har til hensigt at kontakte sin datters bopælskommune med henblik på at etablere samvær.

Udlændingenævnet har herudover ved vurderingen af sagen lagt vægt på, at der ikke er fremlagt en aktuel samværsaftale, der giver ansøgeren ret til samvær med sin datter.

Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med visumansøgningens indgivelse har fremlagt en udateret samværsaftale, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har ret til samvær med sin datter to timer hver lørdag, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ligeledes i forbindelse med visumansøgningens indgivelse har fremlagt et brev fra Statsforvaltningen fra marts 2017, hvoraf det fremgår, at Statsforvaltningen i marts 2016 havde truffet afgørelse om samvær med ansøgerens datter 2 timer hver lørdag, at denne afgørelse var blevet genoptaget, at der sidst havde været samvær i maj 2016, at Statsforvaltningen skulle anmode ansøgeren om yderligere oplysninger, og at Statsforvaltningen – såfremt ansøgeren ikke reagerede – ville betragte det således, at ansøgeren var enig i, at der for tiden ikke blev fastsat samvær, og at afgørelsen fra marts 2016 således ville blive ophævet.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at der således ikke foreligger dokumentation for en aktuel samværsaftale, der giver ansøgeren ret til samvær med sin datter. Udlændingenævnet skal dog henvise ansøgeren til at kontakte Familieretshuset med henblik på vejledning om muligheden for at etablere en samværsaftale, jf. vejledningsafsnittet nedenfor.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at barnets mor er diagnosticeret med cancer, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn til humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet finder afslutningsvis ikke grundlag for at vurdere ansøgerens ansøgning efter EU-retten, idet der ikke foreligger en invitation fra en herboende vært, der er EU-statsborger.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/42.

Forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos et herboende barn – herunder et barn, hvis anden forælder udlændingen fortsat er gift med – kan også være, at barnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Også ægtefæller kan have krav på beskyttelse af deres familieliv efter EMRK artikel 8. Dette vil kunne gøre sig gældende, hvor den herboende i en kortere periode er forhindret i at udøve familielivet i et andet land på grund af f.eks. alvorlig sygdom, men hvor hindringen ikke har en varighed, der kan danne grundlag for opholdstilladelse.

EMD anser normalt ikke et familieliv mellem ægtefæller som beskyttet, hvis ægteskabet er indgået proforma eller under tvang.

3.2. Afvisning ved indrejsen i Danmark

En udlænding kan afvises ved indrejsen i Danmark efter reglerne i udlændingelovens § 28. Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, er det vedkommende politidirektør, som træffer afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.

3.2.1. Afvisning ved ydre grænser

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, *kan* afvises ved indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, mens en udlænding, som er statsborger i et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, i en tilsvarende situation *skal* afvises efter samme bestemmelser, jf. udlændingelovens § 28, stk. 2.

En udlænding kan efter udlændingelovens § 28, stk. 1, afvises, hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt., hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7, eller hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

En udlænding kan endvidere afvises, hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, eller hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler

til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Endelig kan en udlænding afvises efter bestemmelsen, hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet EU, og er indberettet til SIS II[13] som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Afvisning kan alene finde sted, hvis udlændingen standses eller pågribes i umiddelbar forbindelse med indrejsen fra et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen. Såfremt en udlænding først standses eller pågribes efter indrejsen, kan udlændingens indrejse ikke afvises, og det må i stedet overvejes, hvorvidt udlændingen skal udvises administrativt efter udlændingelovens regler herom.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, kan der ske afvisning af en udlænding, som er udvist af Danmark med et indrejseforbud. Dette gælder uanset, om udlændingen i øvrigt er omfattet af den persongruppe, som har adgang til visumfrit ophold i Danmark. Bestemmelsen omfatter ikke de tilfælde, hvor en udlænding er indberettet i SIS II, jf. udlændingelovens § 58 g, idet disse er særskilt reguleret i § 28, stk. 1, nr. 6.

Hvis en udlænding ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan den pågældende afvises, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2. Efter bestemmelsen kan bl.a. en udlænding, som ved indrejsen ikke er i besiddelse af et visum, er i besiddelse af et udløbet visum, eller som har udnyttet det antal indrejser, et visum er gyldigt til, afvises ved indrejsen. Bestemmelsen finder også anvendelse for udlændinge, som har ret til ophold i Danmark, men som ved indrejsen ikke kan fremvise den fornødne rejselegitimation.

Ved afvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om afvisningen er forenelig med EU-retten. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.18.8, hvor der er redegjort nærmere for bl.a. proportionalitetsvurderingen ved indgreb i retten til fri bevægelighed for Unionsborgere.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, da udlændingen ikke opfyldte bestemmelserne om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Malaysia ved indrejsen i Danmark.

[13] Der henvises til note 7.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2019 afvist af politiet til at rejse til Danmark, idet ansøgeren havde opholdt sig i Schengenområdet i mere end 90 dage i en 180-dages periode.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, idet ansøgeren havde opholdt sig i Schengenområdet i mere end 90 dage i en 180 dages periode.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren som malaysisk statsborger kan opholde sig visumfrit i Danmark og Schengenområdet i 90 dage i en 180-dages periode jf. udlændingelovens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det af ansøgerens nationalitetspas fremgår, at ansøgeren har opholdt sig i Schengenområdet i perioderne fra primo februar 2019 til ultimo februar 2019, fra marts 2019 til maj 2019 og fra juli 2019 til august 2019, og at ansøgeren således allerede havde opholdt sig 90 dage i Schengenområdet i den forudgående 180-dages periode, da ansøgeren blev antruffet af politiet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen anførte, at ansøgeren ikke havde kendskab til visumreglerne, og at ansøgeren ønskede, at nogen havde gjort ansøgeren bekendt med disse.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at det er en udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med de regler, som gælder for indrejse og ophold i Danmark og Schengenområdet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er sportsudøver, at ansøgeren repræsenterer Malaysia, at ansøgeren har haft træningsbase i Danmark, at ansøgeren som forberedelse til De Olympiske Lege 2020 ønsker at kvalificere sig ved at deltage i forskellige Grand Prix-begivenheder, som afholdes i Schengenområdet, og at ansøgeren derfor fra Danmark har rejst til og fra andre europæiske lande.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens ambassade anførte, at ansøgeren havde brug for at deltage i yderligere 10 kvalificerende begivenheder i Schengenområdet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren kan søge særskilt opholdstilladelse i Danmark, såfremt ansøgeren måtte have behov for at opholde sig i Schengenområdet udover 90 dage i en 180-dages periode. Udlændingenævnet har ikke herved taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt en opholdstilladelse.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren ultimo august 2019 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet kan informerende vejlede ansøgeren om, at ansøgeren ikke er meddelt indrejseforbud i Danmark eller Schengenområdet i forbindelse med politiets afgørelse ultimo august 2019.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af ultimo august 2019."ÅB/2021/43.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Eritrea ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2019 afvist af politiet ved indrejsen fra Storbritannien. Ansøgeren havde opholdstilladelse i Storbritannien og forsøgte at indrejse på sit konventionspas, der udløb i november 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at statsborgere fra Eritrea ikke er undtaget for visum, jf. udlændingelovens § 3 a, at ansøgeren ikke var i besiddelse af et gyldigt visum eller opholdstilladelse i Danmark eller et Schengenland, hvilket er en betingelse, når man skal indrejse i Schengenområdet. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at formålet med ansøgerens indrejse var at rejse til Sverige.

Det forhold, at ansøgeren fremviste en opholdstilladelse udstedt i Det Forenede Kongerige Storbritannien, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en opholdstilladelse i Storbritannien ikke giver indehaveren ret til visumfri indrejse i Schengen området, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 1, idet Storbritannien ikke er et Schengenland.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ved indrejsen var i besiddelse af et rejsedokument udstedt i Storbritannien i medfør i af Flygtningekonventionen gyldig fra december 2017 til november 2019. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af oplysninger i

medfør af Rådets forordning (EU) 2018/1806 tabel 2.2.4, at Sverige ikke har fritaget konventionsflygtninge, statsløse og andre personer uden noget statsborgerskab, som har ophold i Storbritannien, fra kravet om visum, jf. forordningens artikel 6, stk. 2 litra 4.

Udlændingenævnet har endvidere ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejsen i Danmark ikke havde rejselegitimation, som var gyldigt udover 3 måneder fra afrejsedatoen, hvilket er en betingelse for at indrejse i Schengenområdet i medfør af Schengengrænsekodeks artikel 6, stk. 1.

Det forhold, at Immigrationscentret i Storbritannien angiveligt forklarede ansøgeren, at ansøgeren på sit konventionspas kunne indrejse i Danmark og Sverige og i den forbindelse fremsendte reglerne for visumansøgninger til ansøgeren, kan ikke danne grundlag for et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren kan indrejse og opholde sig i Danmark på sit konventionspas, men at dette under forudsætning af en gyldighedsperiode på minimum 3 måneder efter udrejsen fra Schengenområdet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af august 2019." ÅB/2021/44.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Tyrkiet ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juli 2020 afvist af politiet ved indrejsen fra Storbritannien. Ansøgeren var i besiddelse af Schengenvisum til Spanien, hvor han ifølge egne oplysninger skulle deltage i et forretningsmøde, men han ikke havde nogen intentioner om at rejse til Spanien.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgeren ikke skulle indrejse i Danmark for at udføre en tjenesteydelse i mindre end 90 dage, og at ansøgeren derfor skulle være i besiddelse af et visum til Danmark eller Schengenområdet, jf. udlændingelovens § 3 a, jf. § 2, stk. 3.

Udlændingenævnet finder derfor, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, idet ansøgeren ikke opfylder udlændingelovens bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse.

Udlændingenævnet har indledningsvist lagt vægt på, at et Schengenvisum udstedes med henblik på, at hovedparten af opholdet skal finde sted i det visumudstedende land i medfør af artikel 5, stk. 1, litra a, i visumkodeksen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens Schengenvisum var udstedt med henblik på ophold i Spanien i forbindelse med et forretningsmøde, og at ansøgeren efter egne oplysninger ikke havde til hensigt at bruge sit Schengenvisum med henblik på besøg i Spanien.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på oplysningerne i anmeldelsesrapporten om, at ansøgeren til politiet oplyste, at ansøgeren kun skulle opholde sig i Norge, hvor ansøgerens kæreste boede.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgerens Schengenvisum var udstedt til et andet formål, end det som ansøgeren forsøgte at anvende det til, og at en anvendelse af visummet udelukkende til et ophold i Norge var en omgåelse af visumreglerne.

Udlændingenævnet finder desuden, at det alene var Norge, der havde kompetencen til at behandle ansøgerens ansøgning om visum, jf. visumkodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, da ansøgeren alene havde intention om at besøge Norge og ikke Spanien. Udlændingenævnet finder, at et Schengenvisum udstedt af Spanien alene giver mulighed for at indrejse i Norge, hvis størstedelen af rejsen finder sted i Spanien, herunder den første indrejse.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen anførte, at afgørelsen var forkert, og at ansøgeren var af den opfattelse, at man måtte indrejse i hvilket som helst land i Schengenområdet og derfra rejse videre.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at det er en udlændings eget ansvar, at gøre sig bekendt med de regler, som gælder for indrejse og ophold i Danmark og Schengenområdet.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren ultimo juli 2020 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af juli 2020."ÅB/2021/45.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Marokko ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der havde opholdstilladelse i Storbritannien, blev i august 2020 afvist af politiet ved indrejsen til Danmark, idet ansøgeren ved indrejsen ikke var i besiddelse af et gyldigt visum til Schengenområdet eller en gyldig opholdstilladelse i et Schengenland.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at statsborgere fra Marokko ikke er undtaget fra visum i medfør af udlændingelovens § 3 a, og at ansøgeren ved indrejsen ikke var i besiddelse af et gyldigt visum til Schengenområdet eller en gyldig opholdstilladelse i et Schengenland, hvilket er en betingelse ved indrejse i Danmark eller Schengenområdet.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren fremviste en tidsubegrænset opholdstilladelse udstedt i Storbritannien. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en opholdstilladelse i Storbritannien ikke giver indehaveren ret til visumfri indrejse i Schengenområdet, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 1, idet Storbritannien ikke er et Schengenland.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at ansøgerens opholdstilladelse i Storbritannien var meddelt på baggrund familiesammenføring med en unionsborger i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejsen ikke var ledsaget af eller tilsluttede sin ægtefælle, som er unionsborger.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren på tidspunktet for sin indrejse i Danmark ikke opnåede en særlig beskyttelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet ansøgerens ægtefælle, som unionsborger, ikke udnyttede sin ret til ophold i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 1.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i august 2020 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse fra august 2020.”ÅB/2021/46.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet stadfæstede afgørelser truffet af politiet efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, idet der efter det oplyste om udlændingens forhold var grundlag for at antage, at den pågældende ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Libanon ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i december 2020 afvist af politiet til at rejse til Danmark, idet ansøgeren ved indrejsen var i besiddelse af et libanesisk nationalitetspas, der var isat et visum til Schengenområdet gyldigt til

90 dages ophold, og at ansøgeren ønskede indrejse med henblik på ophold i 4 uger, selvom ansøgeren havde opholdt sig i Schengenområdet i 87 dage.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for sin indrejse i Danmark i december 2020 var i besiddelse af et gyldigt visum til Schengenområdet, hvilket gav ansøgeren ret til at opholde sig 90 dage i Schengenområdet i perioden fra primo maj 2017 til primo maj 2021, og at ansøgeren i december 2020 allerede havde opholdt sig 87 dage i Schengenområdet, hvorfor han alene havde ret til 3 dages ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til politiet oplyste, at ansøgeren skulle opholde sig 4 uger i Danmark, at ansøgeren fremviste en invitation fra sin datter i Danmark, hvoraf det fremgik, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle var inviteret til at opholde sig 4 uger i Danmark, og at ansøgerens datter til støtte for sin klage har anført, at ansøgeren skulle deltage i sit barnebarns forlovelsesfest i december 2020 samt holde jul og nytår i Danmark.

Udlændingenævnet finder, at der var grund til at antage, at ansøgeren ville opholde sig ud over gyldigheden af sit visum, og at ansøgeren således ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, jf. § 28, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af december 2020." ÅB/2021/47.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, idet udlændingen ikke kunne forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Albanien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2020 afvist ved indrejsen fra Tyskland, idet han ikke kunne redegøre for formålet for sin indrejse i Danmark. Ansøgeren oplyste til politiet, at han skulle besøge en ven i København. Politiet konstaterede, at vennen var en albansk statsborger, som var indrejst i juli 2020 med henblik på 1-2 ugers ophold i Danmark, men på politiets forespørgsel kunne vennen ikke bekræfte ansøgerens forklaring.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, jf. stk. 3, idet ansøgeren ikke på en overbevisende måde kunne redegøre for formålet eller de nærmere omstændigheder ved sin indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til politiet oplyste, at formålet med ansøgerens indrejse var et besøge en herboende ven, men at politiet ved opslag kunne konstatere, at der var tale om en albansk statsborger, som var indrejst i juli 2020 med henblik på 1-2 ugers ophold i landet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at poltiet ved telefonisk kontakt til ansøgerens ven, ikke kunne bekræfte ansøgerens forklaring.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren ikke var i besiddelse af en returbillet, ligesom ansøgeren ikke på anden måde kunne dokumentere de nærmere omstændigheder ved sit ophold i Danmark.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i august 2020 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af august 2020.”ÅB/2021/48.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Afghanistan ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i maj 2020 afvist ved indrejsen fra Tyskland, idet han ikke kunne redegøre for formålet med sin indrejse og ophold i Danmark og Sverige. Ansøgeren oplyste, at han arbejdede i Sverige og fremviste i den forbindelse en ansættelseskontrakt fra en grønthandler i Sverige. De svenske myndigheder oplyste til dansk politi, at ansøgeren gennem længere tid havde arbejdet ulovligt i Sverige, og at han havde fået afslag på opholds- og arbejdstilladelse i Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i maj 2020 i henhold til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ikke kunne redegøre for eller på tilstrækkelig vis dokumentere sit formål med sin indrejse og ophold i Danmark og Sverige.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejsen i Danmark til politiet oplyste, at han havde en ansættelseskontrakt i Sverige, og at formålet med indrejsen i landet var at arbejde. Ansøgeren kunne ikke ved indrejsen fremvise en gyldig arbejdstilladelse i landet.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at politiet ved henvendelse til de svenske myndigheder kunne konstatere, at ansøgeren i en længere periode havde arbejdet ulovligt i Sverige, og at ansøgeren i øvrigt var meddelt afslag på sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at han havde den fornødne tilladelse til at arbejde i Sverige.

Det forhold, at ansøgeren var i besiddelse af en ansættelseskontrakt fra en grønthandler i Sverige, kan ikke danne grundlag for et andet udfald af sagen, idet ansøgeren ikke kunne fremvise en gyldig opholds- eller arbejdstilladelse udstedt af de svenske myndigheder.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da han i maj 2020 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af maj 2020." ÅB/2021/49.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet ~~en~~ afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6, idet udlændingen var indberettet som uønsket i Schengenområdet i SIS II, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Brasilien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2020 afvist af politiet ved indrejsen fra Kroatien, idet han i SIS var registreret som uønsket i Norge.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren i august 2020 ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af politiets kontrolsystem, at ansøgeren var indberettet som uønsket i Schengenområdet i SIS II i august 2020 af de norske myndigheder, og at SIS-registreringen først udløber i november 2022.

Det forhold, at ansøgeren er gift med en norsk statsborger og skulle indrejse i Sverige med henblik på at tage ophold sammen med sin ægtefælle, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet han ikke ved indrejsen var i besiddelse af en svensk opholdstilladelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren indrejste i Schengenområdet fra Zagreb, Kroatien, og at ansøgeren havde til hensigt at rejse til Sverige.

Såfremt ansøgeren er uenig i SIS-registreringen, skal Udlændingenævnet henvise ansøgeren til at rette henvendelse til de norske myndigheder, som den indberettende myndighed, med henblik på at få ophævet SIS-indberetningen.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i august 2020 blev antruffet af grænsekontrollen i lufthavnen af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af august 2020." ÅB/2021/50.

3.2.2. Afvisning ved indre grænser

Reglerne i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og for nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, ved indrejse fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3.

Med bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 3, er der tale om en særlig kontrol på landegrænsen af den såkaldte indre grænse i overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens afsnit 3, kapitel 2. Som følge af flygtninge- og migrationssituationen besluttede den danske regering den 4. januar 2016 at indføre midlertidig grænsekontrol ved den tyske grænse, og den 12. november 2019 besluttede regeringen også at indføre midlertidig grænsekontrol af rejsende fra Sverige til Danmark. Der var derfor også grænsekontrol på de indre grænser forud for den særlige situation, som COVID-19 medførte, jf. afsnit 3.2.3.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse, hvor en udlænding er blevet afvist fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen efter udlændingelovens § 28, stk. 3, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra USA ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde opholdstilladelse i Norge og blev i juli 2020 afvist af politiet ved indrejsen fra Frankrig, idet han ikke var i besiddelse af et gyldigt rejsedokument. Ansøgeren havde glemt sit pas i Frankrig og havde kun sin norske opholdstilladelse med.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejsen ikke var i besiddelse af gyldig rejselegitimation, hvilket er en betingelse ved indrejse og under ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Det forhold, at ansøgeren var i besiddelse af et billede af sit pas på sin telefon samt en norsk opholdstilladelse, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dette i sig selv ikke er et tilstrækkeligt rejsedokument.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren, selv om ansøgeren har ophold i et nordisk land, ikke er undtaget fra kravet om gyldigt rejsedokument efter udlændingelovens § 39, stk. 4, idet ansøgeren er amerikansk statsborger med opholdstilladelse i Norge.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i juli 2020 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse af juli 2020." ÅB/2021/51.

Udlændingenævnet omgjorde i april 2021 politiets afgørelse om afvisning af en statsborger fra Tyrkiet ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i oktober 2020 afvist af politiet ved indrejsen fra Holland, idet han var blevet indberettet som uønsket i Schengeninformationssystemet (SIS II) i maj 2019. Ansøgeren var i marts 2020 meddelt opholdstilladelse i Holland, og SIS-indberetningen burde derfor have være slettet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse af oktober 2020.

Udlændingenævnet finder således, at politiet ikke burde have afvist ansøgeren ved indrejsen i Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6, fordi han var indberettet i SIS II.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af politiets kontrolsystem, at ansøgeren er indberettet som uønsket i Schengenområdet i SIS II i maj 2019, og at det af ansøgerens hollandske opholdskort fremgår, at ansøgeren senest i marts 2020 er meddelt opholdstilladelse i Holland.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at en udlænding med opholdstilladelse i et Schengenland ikke samtidig kan være indberettet i SIS II, og at ansøgerens SIS-indberetning således burde være slettet fra SIS II i forbindelse med udstedelsen af ansøgerens hollandske opholdstilladelse, jf. artikel 25 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen.

Udlændingenævnet finder det beklageligt, at politiet ikke i forbindelse med sagen tog kontakt til de relevante myndigheder, herunder den indberettende myndighed." ÅB/2021/52.

3.2.3. Afvisning på grænsen som led i indsatsen vedrørende COVID-19

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og nordiske statsborgere, som ikke har bopæl her i landet, kan afvises ved indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, eller som er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, hvis bl.a. sikkerheds- og sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

En unionsborgers ret til fri bevægelighed og opholdsret er overordnet reguleret i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsområde (TEUF) artikel 21. Reglerne om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område findes i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004, som er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen).[14]

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 38, stk. 1, at hensynet til den offentlige sundhed kan indgå i vurderingen af, om der kan ske afvisning af udlændinge, der er omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed, hvis der er tale om sygdomme, der er potentielt epidemiske ifølge Verdenssundhedsorganisationen (WHO), samt andre smitsomme infektionssygdomme eller parasitære sygdomme, og der er truffet beskyttelsesforanstaltninger mod sådanne sygdomme i forhold til danske statsborgere.

EU-opholdsbekendtgørelsen eller EU-retsakter indeholder ikke en klar definition af, hvad der skal forstås ved kravet om, at der skal være truffet beskyttelsesforanstaltninger mod sådanne sygdomme i forhold til egne statsborgere.

[14] Bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen) kan findes her: https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/1457. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.20. om ophold efter EU-reglerne.

Det følger derimod af forarbejderne til EU-opholdsdirektivet og EU-Domstolens praksis, at medlemsstaterne ikke generelt og uden konkret begrundelse kan begrænse retten til fri bevægelighed og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, og at begrænsningerne i den fri bevægelighed er underlagt et proportionalitetsprincip, hvilket betyder, at begrænsningerne skal være egnede, nødvendige og stå i et rimeligt forhold til det hensyn, der forsøges varetaget.

Som led i indsatsen mod at bekæmpe COVID-19 er der truffet en række nationale beskyttelsesforanstaltninger.

Folketinget vedtog den 12. marts 2020 lovforslag nr. L 133 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.). Loven gav bl.a. mulighed for at påbyde personer, som formodedes at kunne være smittet, at lade sig isolere, mulighed for i øget omfang at kunne forbyde afholdelse af større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. og mulighed for at forbyde adgang til eller lægge restriktioner på transportmidler.

Regeringen besluttede endvidere med virkning fra den 14. marts 2020 at udvide den midlertidige grænsekontrol til at omfatte kontrol ved Danmarks ydre grænser som led i indsatsen for at hæmme spredningen af COVID-19. Tiltaget indebar, at personer, der ønskede at indrejse i Danmark, og som ikke er danske statsborgere eller bosiddende i Danmark, måtte forvente at blive afvist ved de danske grænser.[15]

Ud fra et forsigtighedsprincip blev der den 17. januar 2021 indført et midlertidigt generelt forbud mod at medtage passagerer til Danmark, som ikke kunne påvise en negativ COVID-19-test. Samtidig blev testkravene i forbindelse med indrejsen i Danmark skærpet. Det blev derfor besluttet midlertidigt at suspendere alle regler for indrejser fra udlandet til Danmark for at imødegå spredningen af nye, mere smitsomme virusvarianter.

Der blev som udgangspunkt indført flyveforbud mod transport af passagerer, der ikke kunne fremvise en negativ COVID-19 test, der var højest 24 timer gammel. Testkravet på 24 timer var gældende for al indrejse i Danmark, dog med undtagelse af godstransport.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Holland ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

[15] Se Justitsministeriets notat af 15. marts 2020, om den EU-retlige vurdering af grænsekontrol og afvisning som led i indsatsen vedrørene COVID-19, som oversendt til Folketinget som UUI (alm. del) bilag 47. Notatet er tilgængeligt her: https://www.ft.dk/samling/20191/almdel/uui/bilag/87/index.htm

Ansøgeren blev i marts 2021 afvist af politiet, idet han ved indrejsen fra Sverige ikke havde en gyldig negativ COVID-19 test. Ansøgeren indrejste i transit i Danmark med henblik på godstransport.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for omgørelse af politiets afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke burde have været afvist ved indrejsen til Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. § 28, stk. 1, nr. 7, idet godstransport var undtaget for kravet om test på indrejsetidspunktet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i marts 2021 var krav om, at udlændinge, der ønskede at indrejse i Danmark med henblik på transit, skulle fremvise en negativ COVID-19 test, der var taget maksimalt 24 timer forud for indrejsen, men at kravet om en gyldig negativ COVID-19 test ikke var gældende for personer, der indrejste i Danmark med henblik på godstransport." ÅB/2021/53.

Med de nye skærpede indrejserestriktioner nægtedes udlændinge med bopæl i udlandet som udgangspunkt indrejse i Danmark, medmindre de havde et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen i Danmark, som f.eks. hvis den indrejsende skulle levere varer eller tjenesteydelser, arbejdede i Danmark, skulle besøge alvorligt syge eller døende familiemedlemmer i Danmark eller agerede primær omsorgsperson for mindreårige børn i Danmark**.**

De danske indrejserestriktioner blev den 6. februar 2021 skærpet for at begrænse introduktion og spredning af mere smitsomme virusvarianter, og i forbindelse med indrejse i Danmark blev der indført krav om test og isolation i 10 dage. Regeringen indførte også krav om test og isolation ved indrejse i Danmark fra den 7. februar 2021 for både danske statsborgere og udlændinge, der indrejste i Danmark. Reglerne var gældende ved alle grænser, dvs. både i lufthavne samt ved sø- og landegrænser.

Den 22. marts 2021 indgik regeringen en samlet rammeaftale for genåbningen af Danmark. Der var dog stadig restriktioner i forhold til arrangementer med risiko for superspredning, herunder større arrangementer, rejserestriktioner samt generelle smitteforebyggende tiltag.

Den 13. april 2021 blev der gradvist genåbnet for ind- og udrejser af Danmark, hvor der blev taget højde for smitteudviklingen og regionale forhold, så den gradvise genåbning blev sundhedsmæssig forsvarlig.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser efter udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Irak ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i marts 2021 afvist af politiet ved indrejsen fra Tyskland. Ansøgeren havde opholdstilladelse i Tyskland og skulle rejse videre til Sverige, men blev afvist, da han ikke kunne fremvise den påkrævede coronatest.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i marts 2021 i henhold til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke er at anse som et anerkendelsesværdigt formål. Udlændingenævnet finder endvidere, at politiet i afgørelsen rettelig også skulle have henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet ansøgeren indrejste fra et Schengenland.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og Unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som
Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i januar 2021 afvist af politiet ved indrejsen fra Finland. Ansøgeren, hendes danske kæreste og parrets fællesbarn boede ifølge CPR i Finland. På indrejsetidspunktet ansås det ikke for at være et anerkendelsesværdigt formål, at ansøgeren indrejste i Danmark sammen med sin danske kæreste, som hun var samlevende med i Finland.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i januar 2021 i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. § 28, stk. 1, nr. 7, under henvisning til den offentlige sundhed, idet ansøgerens ønske om at indrejse ikke var at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering den 9. januar 2021 på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og Unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Det forhold, at ansøgeren er finsk statsborger med bopæl i Finland, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsagde, at ansøgeren kunne afvises ved grænsen til Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 38, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet og omstændighederne for ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgeren var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der forsøges varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at ansøgerens kæreste, som er dansk statsborger, har været bosiddende i Finland siden oktober 2020, og at ansøgerens kæreste således ikke har fast bopæl i Danmark, ligesom parrets fællesbarn heller ikke har fast bopæl i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer herefter, at formålet med ansøgerens indrejse på tidspunktet for politiets afgørelse i januar 2021 ikke var at anse som et anerkendelsesværdigt formål i perioden fra januar 2021 til februar 2021.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det på baggrund af sagens samlede omstændigheder var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da hun i januar 2021 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse." ÅB/2021/55.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser, hvor en udlænding blev afvist, idet politiet vurderede, at udlændingen ikke havde et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen i destinationslandet, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Østrig.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i januar 2021 afvist af politiet ved indrejsen fra Østrig. Ansøgeren skulle rejse videre til Sverige, hvor han skulle til jobsamtale. Ansøgeren blev afvist, idet en jobsamtale ikke var et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i januar 2021 i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, jf. stk. 3, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke var at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og Unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Det forhold, at ansøgeren er østrigsk statsborger, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsagde, at ansøgeren kunne afvises ved grænsen til Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 38, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet og omstændighederne for ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgeren var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der forsøges varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Der er indgået i Udlændingenævnet vurdering, at formålet med ansøgerens indrejse i Danmark var, at ansøgeren skulle til Sverige til jobsamtale.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at formålet med indrejsen på tidpunktets for politiets afgørelse i januar 2021 ikke var af sådan en nødvendighed, at det var at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det er en udlændings eget ansvar at rette henvendelse til den rette myndighed for herved at gøre sig bekendt med de regler og betingelser, som gælder for indrejse og ophold i Danmark på indrejsetidspunktet.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet således, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da han i januar 2021 blev antruffet af politiet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor politiets afgørelse.” ÅB/2021/56.

3.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.3.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om familiesammenføring

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter udlændingelovens § 9, stk. 25, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke opholder sig lovligt i Danmark på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i de seneste 3 måneder.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

3.3.1.1. Ansøgning indgivet mens en anden ansøgning var under behandling

Som et eksempler på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab/samliv med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet, mens ansøgeren havde en anden ansøgning under behandling, hvorfor ansøgningen blev afvist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 med en ændret begrundelse Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til samliv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en mexicansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i juni 2018. I december 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om familiesammenføring. Udlændingestyrelsen afviste i januar 2019 at behandle ansøgerens ansøgning om familiesammenføring under henvisning til, at ansøgningen var indgivet på ulovligt ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

*"*Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen ved afgørelsen af januar 2019 med rette afviste at behandle ansøgerens ansøgning om familiesammenføring indgivet i Danmark.

Udlændingenævnet finder dog, at ansøgningen rettelig skulle afvises under henvisning til, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet havde en anden ansøgning under behandling.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet primo december 2018 havde en verserende sag om opholds- og arbejdstilladelse hos SIRI, idet hun indgav en ansøgning til SIRI i september 2018, som hun i oktober 2018 blev meddelt processuelt ophold på baggrund af, og at hun først medio december 2018 frafaldt ansøgningen hos SIRI, hvilket var 6 dage efter indgivelsen af hendes ansøgning om familiesammenføring.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen bl.a. er anført, at det var naturligt for ansøgeren at indgive en ansøgning om familiesammenføring, da ansøgeren åbnede en restaurant i Danmark, at ansøgningen blev indgivet lovligt, da hun havde processuelt ophold, at hun først telefonisk fik oplyst, at hun både kunne ansøge hos SIRI og Udlændingestyrelsen, men at hun i december 2018, da hun afleverede ansøgningen, fik at vide, at man ikke kunne have 2 førstegangsansøgninger på samme tid, hvorfor hun i december 2018 telefonisk frafaldt ansøgningen hos SIRI i den tro, at familiesammenføringen ville blive overvejet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 25, at såfremt en udlænding har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at det var ansøgerens eget ansvar at kende til reglerne om indgivelse af ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens regler, samtidig med at hun havde en anden verserende sag om opholds- og arbejdstilladelse under behandling hos SIRI.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det fremgår af Udlændingestyrelsens noter på ansøgningen af december 2018, at Udlændingestyrelsen vejledte ansøgeren om, at man som udgangspunkt ikke kan have to førstegangsansøgninger, hvorefter ansøgeren oplyste, at hun ville tage kontakt til SIRI for at høre om sine muligheder samt afvente svar fra Udlændingestyrelsen.

I den forbindelse henholder Udlændingenævnet sig også til Udlændingestyrelsens udtalelse af april 2019, hvoraf det fremgår, at styrelsen alene har orienteret ansøgeren om, at man som udgangspunkt ikke kan have to førstegangssager, og at styrelsen ikke på noget tidspunkt har vejledt ansøgeren om at frafalde sin ansøgning hos SIRI.

Udlændingenævnet finder det derfor ikke dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren kan have fået en berettiget forventning om, at Udlændingestyrelsen ville tage en ansøgning om familiesammenføring under behandling, såfremt hun frafaldt sin ansøgning hos SIRI.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren frygter at skulle lukke alt, hvad ansøgeren og hendes samlever har opnået i Danmark for at vende tilbage til Mexico og fortsætte med at leve i en krigszone, men Udlændingenævnet finder ikke, at ansøgningen af denne grund skal tillades indgivet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, og som anført ovenfor, at det af udlændingelovens § 9, stk. 25, fremgår, at der i dette tilfælde alene kan tillades indgivet en ny ansøgning her i landet, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om hensynet til familiens enhed.

Udlændingenævnet finder således, at Danmarks internationale forpligtelser, herunder også Danmarks forpligtelser efter EU-reglerne, ikke kan tilsige, at ansøgerens ansøgning skal tillades indgivet her i landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller hendes samlever herved har oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kan tilsige, at ansøgningen om opholdstilladelse om familiesammenføring bør tillades indgivet her i landet.

Det bemærkes i den forbindelse, at EMRKs artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv.

EMRK artikel 8 indebærer derfor ikke, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive denne ansøgning her i landet.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke vil være uproportionalt at henvise ansøgeren til at indgive en ansøgning om opholdstilladelse som familiesammenført fra hjemlandet eller et tredjeland, hvor hun har haft fast lovligt ophold i mindst 3 måneder henset til, at hun aldrig har haft et egentligt opholdsgrundlag i Danmark, men alene har opholdt sig på processuelt ophold. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at udlændingelovens § 9, stk. 25, er en proceduremæssig bestemmelse, hvorfor der ikke er taget stilling til, om en korrekt indgivet fuldt ud oplyst ansøgning vil kunne imødekommes, og at hun ikke herved afskæres fra muligheden for at blive familiesammenført med

sin samlever, samt at den forventede maksimale sagsbehandlingstid for en familiesammenføring ifølge udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, for tiden er 7 måneder.

På den baggrund, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 og Danmarks forpligtelser efter EU-retten, at afvise at behandle ansøgerens ansøgning om familiesammenføring.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/57.

3.3.1.2. Ansøgning indgivet på ulovligt ophold

Som et eksempel på en afgørelse om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af overstay på et visumophold eller et visumfrit ophold kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om familiesammenføring vedrørende en statsborger fra Bahamas.

Det bemærkes, at Bahamas er et af en af de lande, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, jf. udlændingelovens § 3, stk. 2.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var indrejst i Schengenområdet af flere omgange fra september 2017 til februar 2019, hvor hun søgte om ægtefællesammenføring. Ansøgningen blev i februar 2019 afvist af Udlændingestyrelsen, idet ansøgeren opholdt sig ulovligt i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgerens ansøgning om familiesammenføring ikke burde være blevet afvist af Udlændingestyrelsen under henvisning til, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 21 (nugældende § 9, stk. 25).

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der er statsborger i Bahamas, ifølge oplysningerne i klagen indrejste i Schengenområdet medio september 2017, hvorefter ansøgeren opholdt sig i alt 26 dage i Schengenområdet, at det fremgår af indrejse- og udrejsestemplerne i det fremsendte pas sammenholdt med oplysningerne i klagen og ansøgningen, at ansøgeren udrejste af Schengenområdet igen ultimo december 2017, at ansøgeren på ny indrejste i Schengenområdet primo

april 2018, hvorefter ansøgeren opholdt sig i alt 68 dage i Schengenområdet, at ansøgeren udrejste af Schengenområdet igen primo september 2018, og at ansøgeren senest primo december 2018 indrejste i Schengenområdet, hvorefter ansøgeren primo februar 2019 i Danmark indgav en ansøgning om familiesammenføring på baggrund af ægteskab.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i op til 90 dage i løbet af en 6-måneders periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenområdet. Der henvises i den forbindelse til visumfritagelsesaftalerne mellem EU og Antigua og Barbuda, Bahamas, Barbados, Brasilien, Saint Kitts og Nevis, Mauritius og Seychellerne og Schengenkonventionens artikel 20, stk. 1, som den var affattet forud for den 18. oktober 2013.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren alene har opholdt sig i schengenområdet i 65 dage i perioden fra primo december 2018 til primo februar 2019, hvor ansøgningen om familiesammenføring blev indgivet, og at ansøgningen derfor blev indgivet under et lovligt ophold.
Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark."
FAM/2021/04

3.3.1.3. Ansøgning tilladt indgivet som følge af Danmarks internationale forpligtelser

Ved vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Udlændingenævnet besluttede i maj 2020 at præcisere sin praksis, således at en vurdering efter Chavez-Vilchez-dommen[16] (EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sagen C-133/15) foretages i alle sager om afvisning truffet efter udlændingelovens § 9, stk. 25, samt § 9 c, stk. 6, hvor dommen er påberåbt, eller hvor sagen indeholder oplysninger, som giver anledning til at foretage en sådan vurdering. Læs nærmere herom i Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.3.1.3.
Som et eksempel på en afgørelse efter praksisændringen, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold idet opmærksomheden dog henledes på, at afgørelsen konkret blev omgjort grundet barnets selvstændige tilknytning, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en statsborger fra Marokko.

[16] Der henvises til afsnit 3.7.3.1.2. vedrørende opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.)

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i april 2013 i Danmark, og blev samme måned meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i Danmark. I marts indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen traf i juli 2014 afgørelse om nægtelse af forlængelse, idet ansøgeren havde modtaget kontanthjælp. Udlændingestyrelsen fastsatte en udrejsefrist til august 2014. I marts 2015 stadfæstede Udlændingenævnet styrelsens afgørelse, og fastsatte i den forbindelse en ny udrejsefrist til april 2015. Ansøgerne ses ikke at være udrejst. I november 2018 indgav ansøgeren på ny en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til sin ægtefælle. I december 2018 afviste Udlændingestyrelsen at behandle ansøgningen under henvisning til, at den var indgivet under ulovligt ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2018, hvor Udlændingestyrelsen afviste at behandle ansøgerens ansøgning om ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnet finder således efter en konkret og individuel vurdering af sagens omstændigheder, at ansøgerens ansøgning om familiesammenføring i Danmark på nuværende tidspunkt bør tillades indgivet jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, da det vurderes at være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på sagens samlede omstændigheder, herunder at ansøgerens ældste sønner født henholdsvis i marts 2012 og i maj 2013, har gået i dansk institution siden henholdsvis i juni 2014 og i august 2014, og at børnene således har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, hvorfor det findes at være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgningen om opholdstilladelse under henvisning til børnene indgivet og realitetsbehandlet.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er opfyldt. Udlændingenævnet har ikke herved taget stilling hertil.

Ansøgeren vil således modtage en ny afgørelse fra Udlændingestyrelsen." ÅB/2021/58

3.4. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark, at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Det fremgår af de relevante ansøgningsskemaer, at ansøgeren skal udfylde og underskrive skemaet og vedlægge de nødvendige dokumenter. Ansøgningsskemaet underskrives på tro og love, jf. straffelovens § 161. Det fremgår endvidere, hvilke dokumenter ansøgningen skal vedlægges, herunder kopi af ansøgerens pas samt vielsesattest i kopi med oversættelse til dansk eller engelsk. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas ved ansøgningens indgivelse, eller når ansøgeren i forlængelse af ansøgningens indgivelse skal have optaget digitalt ansigtsfoto og fingeraftryk (biometri), således at myndighederne kan kontrollere ansøgerens identitet. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas, uanset om ansøgningen indgives i Danmark. En ansøgning kan afvises, hvis den ikke indeholder de nødvendige oplysninger eller dokumenter, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Fastlæggelse af ansøgerens identitet sker således bl.a. ved ansøgerens dokumentation af egen identitet i form af nationalitetspas eller anden rejselegitimation.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har et gyldigt nationalitetspas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Paskravet i udlændingelovens § 39, stk. 1, kan dog i særlige tilfælde fraviges ved meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelserne i udlændingelovens §§ 9, 9 a-9 f, § 9 i-9 n, 9 p og 9 q, jf. udlændingebekendtgørelsen § 17, stk. 2.

Som eksempler på afgørelser, hvor udlændingens identitet ikke kunne fastlægges, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring til en kvinde, hvis nationalitet var ukendt.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde oplyst, at hun var født i november 1993, og at hun var statsløs bidoon fra Kuwait. Udlændingestyrelsen gav i september 2017 ansøgeren afslag på asyl. I november 2017 fik hun en søn, der er dansk statsborger, og i marts 2018 indgik hun ægteskab med barnets far, som også er dansk statsborger. I april 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. I april 2019 stadfæstede Flygtningenævnet afslaget på asyl. I august 2019 fik ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring af Udlændingestyrelsen, idet styrelsen fandt, at ansøgerens identitet ikke kunne fastslås. Afgørelsen blev påklaget til Udlændingenævnet, og i juli 2020 hjemviste Udlændingenævnet denne afgørelse til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen med henblik på at Udlændingestyrelsen kunne vurdere betydningen af, at ansøgeren og reference havde en søn, der var dansk statsborger. I september 2020 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på

familiesammenføring, idet ansøgerens identitet ikke kunne fastslås, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 40.

Udlændingenævnet henviser herved til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ikke til sagen har fremlagt pas eller anden ID-legitimation, hvorfor hendes identitet ikke kan fastslås.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det, som følge af principperne i udlændingelovens § 40 om ansøgerens oplysningspligt sammenholdt med udlændingelovens generelle betingelser for at kunne meddele opholdstilladelse, jf. herved bl.a. udlændingelovens §§ 10 og 39, må anses som en helt grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding, at udlændingens identitet, kan anses for dokumenteret eller lægges til grund. Dette gælder i forhold til navn, fødselsdato og statsborgerskab. Såfremt dette ikke er opfyldt, vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, uanset ansøgningsgrundlag.

Det forhold, at ansøgeren til sagen har fremlagt sit asylkort, sin ægtefælles personattest, samt sin og sin ægtefælles vielsesattest, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet disse dokumenter alene er udstedt på baggrund af ansøgerens egne oplysninger om sin identitet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Flygtningenævnet ved sin afgørelse fra april 2019 fandt, at ansøgerens forklaring om sin baggrund og sit asylmotiv ikke kunne lægges til grund, og at Flygtningenævnet tilsidesatte ansøgerens forklaring om, at hun er statsløs bidoon fra Kuwait samt hendes asylmotiv som konstrueret til lejligheden.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det en vis vægt, at Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring og asylmotiv havde påfaldende ligheder med en anden asylansøgers, at ansøgeren og denne asylansøger ifølge deres forklaringer kom fra samme del af en by i Kuwait, at de begge var kommet til Danmark med kort mellemrum og efter deres indrejse blevet gift med to herboende brødre, men at ansøgeren og den anden asylansøger benægtede kendskab til hinanden, samt at ansøgeren havde et bemærkelsesværdigt begrænset kendskab til Kuwait og den by, hun angav at have boet i.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger, at det ikke er muligt at fastslå ansøgerens identitet og dermed vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele opholdstilladelse til hende er opfyldt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger særlige grunde til at fravige denne grundlæggende betingelse, jf. bekendtgørelse om udlændingens adgang her til landet § 17, stk. 2.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og hendes ægtefælle sammen har et fællesbarn, født i november 2017, der er dansk statsborger. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en institution eller skole.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at der er et kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og hendes søn, der er af en sådan karakter, at ansøgerens søn reelt vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse.

Det forhold, at det af det til sagen fremlagte journalblad for perioden fra februar 2020 til juli 2020 fra et dansk hospital fremgår, at ansøgerens søn lider af venstresidig hydronefrose (udvidelse af nyrebækkenet) samt Kawasaki sygdom, at udvidelsen af nyrebækkenet i juli 2020 var i progression, samt at nyrerne skal undersøges, hvis udvidelsen af nyrebækkenet bliver tiltagende, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det tillige fremgår, at ansøgerens søns helbred ved 12-måneders undersøgelsen var fint, at hans vægt og højde er pæn og i overensstemmelse med vægtkurven, samt at der ikke aktuelt er iværksat behandling.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det oplyste om ansøgerens søns helbred ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens identitet ikke er fastlagt, hvorfor opholdstilladelse som udgangspunkt uanset de materielle forhold i sagen, ikke kan meddeles.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet har herved endvidere lagt vægt på, at det følger af EMD's dom af 26. april 2007, Konstantinov mod Netherlands, bl.a., at der ved afvejningen af hensynene i vurderingen vedrørende ægtefællesammenføring også kan indgå hensynet til medlemsstaternes mulighed for at kontrollere indvandring, herunder hensynet til den offentlige orden. Det følger heraf endvidere bl.a., at det i afvejningen kan indgå, hvorvidt familielivet er etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren var klar over, at hendes opholdsstatus var usikker.

Udlændingenævnet har således tillagt det særlig vægt, at ansøgeren aldrig har haft lovligt ophold i Danmark, udover processuelt ophold i forbindelse med Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets sagsbehandling af nærværende sag, og at hun således ikke kan have haft en berettiget forventning om, at hun kunne stifte familie og udøve dette familieliv i Danmark.

Udlændingenævnet finder herefter ud fra en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det ikke er uproportionalt som stridende imod EMRK artikel 8 eller i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, idet hendes identitet ikke kan lægges til grund.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af FN's Børnekonvention, idet denne – efter Udlændingenævnets opfattelse – ikke medfører en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/07.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Eritrea, der havde søgt om familiesammenføring under henvisning til sin herboende far.

Sagens faktiske omstændigheder:

Faren, der er eritreisk statsborger, var indrejst i Danmark i november 2014, og fik i august 2015 opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgeren, der er født i maj 2010, søgte i september 2018 om familiesammenføring med sin herboende far. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren er født i Sudan. Der var ikke fremlagt dokumentation for ansøgerens slægtskab med referencen under sagen. I april 2019 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse af ultimo april 2019. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser herved til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig her i landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse til ansøgeren ikke har fremlagt nogen officielle dokumenter, herunder fødselsattest, der kan dokumentere ansøgerens identitet og slægtskab med referencen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i januar 2019 anmodede referencen om at sende en kopi af ansøgerens fødselsattest, og at referencen ikke efterfølgende har fremsendt den anmodede attest.

Det er i den forbindelse indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til sagen har oplyst, at ansøgerens mor mistede en række dokumenter, herunder fødselsattesten, i forbindelse med sin rejse fra Libyen til Sudan, og at ansøgeren ikke kan få udstedt en ny fødselsattest, idet ansøgeren og referencen opholdt sig ulovligt i Sudan.

Dette kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet ikke på den baggrund kan lægge til grund, at ansøgeren ikke har mulighed for at få udstedt en ny fødselsattest fra de sudanesiske myndigheder, hvorfra ansøger efter det oplyste oprindelig har fået udstedt en fødselsattest.

Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at det fremgår af referatet fra referencens oplysnings- og motivsamtale fra januar 2015 i forbindelse med sin asylsag, at referencen i Sudan havde et flygtningekort, som skulle fornyes hver 6. måned.

Det forhold, at referencens tidligere partsrepræsentant har anført, at referencen og ansøgerens mor begge har forladt Eritrea, og at den eneste mulighed for at få udstedt dokumentet igen, er at betale 2 % af sin årsindkomst i skat samt underskrive et 'Letter of Regret' til Eritreas regime, hvorved man opgiver sin asylstatus og dermed risikerer fængsling og tortur, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste er født i Sudan, og det derfor er de sudanesiske myndigheder, der skal udstede fødselsattesten.

Udlændingenævnet henviser til, at en opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at referencen har oplyst divergerende omkring sit forhold med ansøgerens mor, og at referencens troværdighed på den baggrund er svækket.

Referencen har således under sin oplysnings- og motivsamtale i januar 2015 oplyst, at referencen, ansøgerens mor og ansøgeren rejste fra Sudan til Libyen i slutningen af august 2014, at ansøgerens mor og ansøgeren efter 3 måneder rejste tilbage til Sudan, mens referencen rejste til Italien, at referencen på tidspunktet for oplysnings- og motivsamtalen havde telefonisk kontakt med ansøgerens mor, som referencen under samtalen beskrev som sin kæreste/samlever, en gang om måneden, og at

ansøgerens mor og ansøgeren blev forsørget via en café, som ansøgerens mor selv havde startet. Referencen har imidlertid i ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse oplyst, at han og ansøgerens mor blev skilt i 2014, og at ansøgerens mor derefter overlod ansøgeren til referencen.

Udlændingenævnet vurderer endelig på baggrund af de foreliggende sparsomme oplysninger om ansøgerens identitet og mulige slægtskab med referencen, og de divergerende oplysninger om referencens forhold med ansøgerens mor, ikke at kunne lægge til grund, at der mellem referencen og ansøgeren er etableret et familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8's forstand, som Danmark er nærmest til at beskytte.

Ligeledes kan FN's Børnekonvention og hensynet til barnets tarv ikke tilsige, at der meddeles opholdstilladelse til ansøgeren under henvisning til slægtskabet med referencen, når hendes identitet og slægtskabet med referencen ikke kan anses for godtgjort.

Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste opholder sig i Etiopien med en nabofamilie, og at referencen er bekymret for hendes sikkerhed, kan på ovenstående grundlag ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet vurderer på samme baggrund endvidere, at der ikke er grundlag for at foranstalte en dna-undersøgelse af referencen og ansøgeren for at fastslå slægtskabet mellem dem, selvom referencen er indstillet på at medvirke til en dna-undersøgelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/03.

I sager, hvor ansøgeren ikke er i besiddelse af nationalitetspas eller anden rejselegitimation, vil udlændingemyndighederne på baggrund af øvrige ID-dokumenter vurdere, hvorvidt ansøgerens identitet kan anses for tilstrækkeligt godtgjort. Derudover er det et formelt krav, at en udlænding under sit ophold i Danmark skal være i besiddelse af pas eller andet rejsedokument, der efter udlændinge- og integrationsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation, jf. udlændingelovens 39, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgerens identitet kunne anses for tilstrækkeligt godtgjort på baggrund af de fremlagte identitetsdokumenter, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på familiesammenføring til 2 statsborgere fra Afghanistan, idet det ikke kunne udelukkes, at der mellem ansøgerne og referencen var etableret et familieliv, som Danmark var nærmest til at beskytte.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne – en mor på 47 år og hendes søn på 17 år – indgav i januar 2018 en ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til deres herboende søn henholdsvis bror (herefter referencen), der var meddelt midlertidig opholdstilladelse i Danmark som uledsaget, mindreårig asylansøger. Ansøgerne fremsendte som dokumentation for deres identitet og deres slægtsskab med referencen alene kopi af billedsiderne af 2 afghanske nationalitetspas. I november 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på familiesammenføring, da Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgerne hverken havde dokumenteret slægtsskabet med referencen eller deres identitet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder grundlag for at hjemvise sagerne til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i november 2018 meddelte ansøgerne afslag på ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., og § 9 c, stk. 1, idet Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgerne hverken havde dokumenteret deres slægtsskab med referencen, eller deres identitet, idet der ikke var fremlagt gyldig dokumentation i form af en fuldstændig kopi af pas, fødselsattest eller andre dokumenter. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i oktober 2018 havde fremsendt kopi af billedsiderne af 2 afghanske nationalitetspas, som angiveligt tilhører ansøgerne, idet der ikke var tale om fuldstændige pas.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at referencen er født i december 2005, at referencen har oplyst, at han boede sammen med ansøgerne i Afghanistan frem til sin flugt i november 2016, at familien angiveligt flygtede ud af Afghanistan sammen, men blev adskilt under flugten, at familiens adskillelse herefter alene skyldtes, at referencen lykkedes med at flygte videre til Danmark, og at han er meddelt midlertidig opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, som uledsaget, mindreårig asylansøger uden at gennemgå sædvanlig asylprocedure, med henvisning til manglende familiemæssigt netværk.

Udlændingenævnet finder på den baggrund ikke at kunne udelukke, at der mellem ansøgerne og referencen, såfremt deres slægtsskab kan dokumenteres, er etableret et familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på at styrelsen kan iværksætte foretagelse af dna-undersøgelser af ansøgerne og referencen, samt en aldersundersøgelse af den ene ansøger, idet det ved ansøgningens indgivelse er oplyst, at hun var ca. 17 år, mens det af det indsendte, ufuldstændige pas fremgår, at hun er født i 1990 og dermed er betydeligt ældre." FAM/2021/5

Som et eksempel på en afgørelse, hvor ansøgeren ikke var i besiddelse af nationalitetspas eller anden rejselegitimation, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Eritrea.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i marts 2020 om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, der er statsborger i Eritrea med opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde opholdt sig i Khartoum i Sudan siden 2017, men at ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Sudan. Ansøgeren var ikke i besiddelse af gyldigt pas eller anden rejselegitimation. I november 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2020. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført ægtefælle til referencen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da hun ikke har dokumenteret at være i besiddelse af et gyldigt pas eller anden rejselegitimation, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ansøgningsskemaet, modtaget i Udlændingestyrelsen i marts 2020, at ansøgeren ikke har et nationalitetspas eller anden rejselegitimation, og at der heller ikke er fremlagt et gyldigt nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation, hvilket er en grundlæggende betingelse for at få meddelt opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring i Danmark, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger særlige grunde til at fravige den grundlæggende betingelse om, at der skal foreligge et gyldigt nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 2, 2. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at hun ikke kan få udstedt et pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlandes myndigheder.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter det oplyste er politisk flygtning fra Eritrea i Sudan, og at hun derfor ikke kan få udstedt et nationalitetspas af de eritreiske myndigheder. Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, og at det af det indsendte dokument "ARS application" af marts 2017 og af bekræftelsesbrevet fra en administrativ, sudanesisk myndighed af januar 2021 alene fremgår, at

ansøgeren er bosat i Khartoum, men at hendes opholdsretlige status ikke fremgår. Udlændingenævnet har på baggrund heraf vurderet, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren har opholdstilladelse og status som flygtning i Sudan.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at de sudanesiske myndigheder er ophørt med at udstede ID-kort eller andre lignende dokumenter til eritreiske flygtninge. Disse oplysninger kan imidlertid ikke i sig selv føre til en fravigelse af paskravet i udlændingelovens § 39.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det i januar 2021 har været muligt for referencen at få udstedt et dokument vedrørende ansøgerens bopæl i Sudan hos de lokale myndigheder.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at det af udlændingemyndighedernes baggrundsoplysninger fra 2017 vedrørende udstedelse af ID-kort i Sudan, fremgår, at asylansøgere, der henvender sig til et flygtningecenter for at anmelde deres ankomst til Sudan, får udstedt ID-kort, der svarer til deres status som henholdsvis asylansøger eller flygtning for en vis periode med mulighed for forlængelse.

Udlændingenævnet har endvidere vurderet, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirker, at referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Sudan, hvor ansøgeren opholder sig, hvor parret indgik ægteskab, og hvor referencen har været på besøg efterfølgende, for dér at udleve familielivet.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det vægt, at referencen og ansøgeren etablerede familielivet på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og at parret på den baggrund ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet her i landet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneske-rettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde i øvrigt, vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/59.

3.5. Alders- og identitetsfastlæggelse

Der stilles efter udlændingeloven krav om, at udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, eller som allerede er meddelt en tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, inddrages eller bortfalde, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse.

Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen og SIRI i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6: 1) navn, 2) fødselsdato, 3) fødselsland og 4) statsborgerskabsforhold.

Udlændingemyndighederne kan efter anmodning fra udlændingen selv, en anden offentlig myndighed eller på eget initiativ træffe afgørelse om ændring af de registrerede personoplysninger, der er registreret efter bestemmelsen, hvis det efterfølgende viser sig, at oplysningerne ikke er korrekte, herunder hvis udlændingen på et senere tidspunkt fremlægger oplysninger fra udlandet, der dokumenterer, at udlændingen har et andet navn eller fødselsdato m.v. end det, der er registreret om den pågældende. Dette omfatter både tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, som de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, som de danske myndigheder har registreret.

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, og en opholdstilladelse kan derfor ikke meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet. Disse oplysninger fremstår således som umiddelbart objektive oplysninger, der kan være enten rigtige eller forkerte. Der henvises til afsnit **3.4**.

Idet oplysninger om identitet afgives på tro og love til udlændingemyndighederne af ansøgeren eller ansøgerens forældre, såfremt ansøgeren er mindreårig, kan oplysninger om identitet således ikke senere blot ændres.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ændring af nationalitet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende afslag på ændring af statsborgerskab til et barn, der var registreret som russisk statsborger i CPR, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt., og § 40 e, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i Danmark i 2018, blev ved fødslen registreret som russisk statsborger i CPR efter sin mor, der havde opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne. Ansøgerens far er statsløs palæstinenser og har opholdstilladelse som flygtning. Ansøgerens far anmodede i november 2020 Udlændingestyrelsen om at få ændret sin datters statsborgerskab fra russisk til statsløs under henvisning til, at hun ikke havde noget tilhørsforhold til Rusland, og at den russiske ambassade ikke vil anerkende datteren som russisk statsborger. I april 2020 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ændring af ansøgerens statsborgerskab.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre ansøgerens statsborgerskab fra russisk til statsløs.

Udlændingenævnet har ved sin vurdering lagt vægt på, at en statsløs person defineres som en person, som ingen stat i medfør af sin lovgivning anser som sin statsborger, jf. FN's konvention af 28. september 1954 artikel 1, nr. 1, om statsløse, som Danmark har tiltrådt.

Ifølge konventionen er Danmark forpligtet til at anerkende en person som statsløs, hvis oprindelseslandet – efter indgivelse af en ansøgning om (gen)erhvervelse af statsborgerskab og opfyldelse af rimelige og forholdsmæssige betingelser – alligevel nægter at tildele statsborgerskab eller tildele en retsstilling, der indebærer samme rettigheder og pligter, som landets statsborger.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgeren fra fødslen er registreret som statsborger i Rusland, at hun er født i Danmark og har opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at faren i sin korrespondance med hhv. Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet har anført, at han i marts 2019 og i april 2021 har henvendt sig til den russiske ambassade i København med henblik på at få dokumentation på, at ansøgeren er russisk statsborger og at få udstedt et russisk pas til hende, hvilket blev afvist, og at det ikke er muligt at få dokumentation herpå.

Det forhold, at faren i sin klage har anført, at den russiske ambassade i Danmark nægter at fremkomme med en skriftlig tilkendegivelse eller et afslag på hans henvendelser, kan ikke føre til en ændret vurdering, da det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler ansøgeren at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om der er grundlag for at ændre statsborgerskabsregistreringen i CPR.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at ansøgerens mor er registreret som russisk statsborger. Herudover er det indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at det fremgår af russisk indfødsretslovgivning, "Russian Federation Federal Law on

Citizenship of the Russian Federation, adopted by the State Duma on April 19, 2002, approved by the Council of the Federation on May 15, 2002", jf. artikel 12, nr. 1 (a), at et barn, hvis forældre eller ene forælder er russisk statsborger, erhverver russisk statsborgerskab ved fødslen, uanset hvor barnet er født.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgerens far ikke har dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgerens registrering som russisk statsborger i CPR ikke er korrekt, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2020." ÅB/2021/60.

Der henvises i øvrigt i det hele til afsnit 3.7.2.1.1. vedrørende grundlæggende betingelser for opholdstilladelse til børn.

3.6. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at en udlænding senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring, beskæftigelse, studie m.v. samt for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Bestemmelsen opregner udtømmende i hvilke sager, der skal betales gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Såfremt en gebyrpålagt ansøgning om f.eks. familiesammenføring eller opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse ikke senest samtidig med ansøgningens indgivelse er ledsaget af et indbetalt gebyr, idet udlændingen oplyser at være fritaget for betaling af gebyr som følge af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, men som Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering eller Integration afviser, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der klages over afgørelsen om afvisning på grund af manglende gebyrbetaling til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1 og 2. En sådan klage til Udlændingenævnet er ikke gebyrpålagt.

I Udlændingenævnets vurdering af, hvorvidt en udlænding er gebyrfritaget, indgår bl.a. hensynet til den herboende ægtefælles samvær med herboende særbørn, retten til respekt for privatliv og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, FN's Handicapkonvention og Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om styrelserne med rette har krævet gebyr for behandling af en ansøgning, kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2020, afgørelse ÅB/2020/75 i afsnit 3.6.

Udlændingenævnet har endvidere taget stilling til, at der skulle betales gebyr for en klage, der vedrørte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en forælder til en herboende myndig reference, der var dansk statsborger, som havde et mindreårigt særbarn, der havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark. Som eksempel herpå henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018 FAM/2018/54 i afsnit 3.3.3.1.4., hvor Udlændingenævnet fandt det beklageligt, at Udlændingestyrelsen ikke havde vejledt ansøgeren om at indbetale et klagegebyr i forbindelse med indgivelse af klage til Udlændingenævnet.

I gebyrpålagte sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler afslag på opholdstilladelse, nægter at forlænge en opholdstilladelse eller afviser at behandle en ansøgning, jf. for eksempel udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med klagevejledningen tillige vejlede om, at indgivelse af klage er betinget af betalt gebyr, da klagen til Udlændingenævnet som udgangspunkt ligeledes vil være gebyrpålagt, medmindre eksempelvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en ansøgning om familiesammenføring, hvor den herboende ægtefælle var tyrkisk statsborger, men ikke havde dokumenteret at være økonomisk aktiv som selvstændig erhvervsdrivende, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, jf. § 40, stk. 1, kan der henvises til afsnit 3.9.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en forlængelsesansøgning fra en tidligere tyrkisk statsborger, der havde erhvervet dansk statsborgerskab, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afgørelse FAM/2018/19 i afsnit 2.4.2.2.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om Udlændingestyrelsen med rette havde krævet gebyr for behandling af en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tilbagebetaling af gebyr indgivet i forbindelse med en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold, der i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kunne begrunde, at der ikke skulle betales gebyr.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2019 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. I april 2020 anmodede referencen om tilbagebetaling af gebyret under henvisning til, at referencen havde et særbarn på 17 år, som ansøgeren havde samvær med. I maj 2020 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tilbagebetaling.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette i maj 2020 meddelte ansøgeren afslag på tilbagebetaling af gebyret, som ansøgeren havde indbetalt i forbindelse med sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 19.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en udlænding senest samtidig med indgivelse af en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse skal betale et gebyr for indgivelsen af ansøgningen, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplyst om ganske særlige forhold, der i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-retten kan begrunde, at ansøgeren ikke skal betale gebyr for hendes ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for klagen har oplyst, at han på ansøgningstidspunktet havde et særbarn under 18 år, som han havde samvær med.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet opkrævning af gebyret ikke reelt afskærer ansøgeren og referencen fra at kunne udøve et familieliv med hinanden eller afskærer referencen fra at kunne udøve et familieliv med sin søn.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EMRK artikel 8 ikke sikrer en adgang til at få tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, idet en udlænding kan udøve familie- og privatlivet på et tidsbegrænset ophold her i landet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har haft tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark siden november 2008, og at en eventuel afvisning af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse umiddelbart ikke ville have medført, at ansøgeren ikke kunne have fortsat sit ophold og familieliv i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster dermed Udlændingestyrelsens afgørelse i maj 2020." ÅB/2021/61.

3.7. Familiesammenføring

3.7.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefællers og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (ganske særlige grunde).

Udlændingenævnet har anlagt den forståelse, at udgangspunktet ved bedømmelsen af en konkret sag om ægtefællesammenføring, når der ønskes ægtefællesammenføring med en herboende person, altid er, at betingelsen om et retsgyldigt ægteskab eller længerevarende samliv skal være opfyldt. Såfremt

betingelsen herom ikke er opfyldt, kan ansøgeren ikke meddeles ægtefællesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 1, uanset om de øvrige betingelser i § 9, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Først når det er konstateret, at udlændingelovens § 9, stk. 11 (tvang), og § 9, stk. 12 (proforma), ikke er til hinder for ægtefællesammenføring, og det dermed er lagt til grund, at der er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, vil de øvrige betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16 og stk. 34-35 skulle vurderes.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

I forhold til vurderingen af, om der foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til at meddele opholdstilladelse, skal der først tages stilling til, hvorvidt der mellem parterne eksisterer/er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte.

Dette vil ikke være tilfældet i sager, hvor det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskaber), eller i sager, hvor ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11.

Dette vil heller ikke være tilfældet, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingelovens § 9, stk. 11 og 12, anses således som supplerende grundlæggende betingelser for at få ægtefællesammenføring, som har forrang forud for en vurdering efter udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste 3 år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selv om parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt afslag på opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdigt familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af betingelserne for familiesammenføring, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fællesbørn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års sammenhængende, lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, ~~og~~ som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkeligt samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under 3 år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende ægtefælle godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person f.eks. modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.7.1.1. Retsgyldigt ægteskab

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der er retsgyldigt i det land, hvori ægteskabet er indgået, og at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed. Der henvises til afsnit 3.7.1.2. for så vidt angår fast samliv af længere varighed.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring, at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab, som kan anerkendes efter dansk ret.

I bemærkningerne til § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.1.) fremgår det, at danske myndigheder anerkender ægteskabet, når følgende betingelser er opfyldt:

"– Vielsen opfylder de formkrav, der stilles i det land, hvor vielsen blev foretaget, og vielsen i øvrigt er gyldig i vielseslandet.

– Vielsen er foretaget af en myndighed eller person, der i det land, hvor vielsen blev foretaget, var bemyndiget til at foretage vielsen.

Hvis ovennævnte betingelser ikke er opfyldt, anerkendes ægteskabet ikke, heller ikke selvom begge parter erklærer, at de er og ønsker at være gift med hinanden.

Selvom ægteskabet opfylder disse betingelser, anerkendes ægteskabet ikke, hvis anerkendelse af det vil stride mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public)."

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.3.), at:

"Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå situationer, hvor parterne stilles i en urimelig situation, hvis det ægteskab, som de har indgået i udlandet, ikke anerkendes, fordi en af dem var mindreårig på vielsestidspunktet. Det foreslås derfor, at det helt undtagelsesvist skal være muligt at anerkende et udenlandsk ægteskab, der er indgået af en mindreårig, hvis der foreligger tvingende grunde herfor, og en manglende anerkendelse vil stille parterne i en urimelig situation.

Det forhold, at parret har eller venter fællesbarn, vil imidlertid ikke alene kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes. Hensynet til den mindreårige part i ægteskabet vejer således tungere end hensynet til parternes fælles barn, hvis retsstilling i øvrigt som nævnt i vid udstrækning er eller kan sikres efter den familieretlige lovgivning, uanset om forældrene er gift eller ej. Heller ikke parrets langvarige tilknytning til hinanden, herunder at de har levet sammen gennem længere tid, eller det forhold, at parret har indgået ægteskab i et land, hvor samfundsnormer tilsiger, at samliv kun kan foregå inden for rammerne af et ægteskab, vil kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes.

Der vil alene kunne foreligge sådanne tvingende grunde til at anerkende ægteskabet, hvis dette ellers vil stille parterne i en urimelig situation. Er det således f.eks. på grund af en af parternes dødsfald umuligt at løse de retlige udfordringer, der opstår ved en manglende anerkendelse, kan det tale for, at ægteskabet alligevel anerkendes."

Efter dansk ret skal begge parter være fysisk til stede ved vielsen. Ægteskab indgået over telefonen og ægteskab indgået ved stedfortræder anerkendes ikke efter dansk ret.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, til nr. 5), at:

"Betingelsen om, at parterne skal have været samtidig til stede ved vielsen, og betingelsen om, at ægteskabet ikke anerkendes, hvis anerkendelsen strider mod grundlæggende danske retsprincipper, svarer til den gældende retstilstand som beskrevet i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.1. For parter, som på tidspunktet for vielsen var myndige, foreslås der således ingen ændringer i forhold til den gældende retstilstand."

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til et ægteskab indgået over Skype, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Afghanistan, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende afghansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I maj 2021 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, som i september 2020 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Det fremgik af sagen, at parret oprindeligt havde planlagt at blive gift i Afghanistan i november 2018, men at referencen var nødsaget til at flygte fra Afghanistan inden brylluppet blev afholdt, og at parret derfor indgik ægteskab i november 2020 over Skype. Udlændingestyrelsen meddelte afslag på ægtefællesammenføring i juni 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at begge parter skal være fysisk til stede ved vielsen, for at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret, jf. § 22 b, stk. 2, nr. 1, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, og at referencen til sagen har oplyst, at han og ansøgeren indgik ægteskab i november 2020 over Skype, idet han opholdt sig i Danmark, og ansøgeren opholdt sig i Afghanistan.

Udlændingenævnet vurderer, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at referencen og ansøgeren oprindeligt havde planlagt at blive gift i november 2018 i Afghanistan, men at referencen pludselig måtte flygte fra landet, og at parret derfor blev gift via Skype i november 2020, idet disse forhold ikke kan føre til en fravigelse af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det forhold, at referencen til sagen har oplyst, at der blev holdt en stor fest i Afghanistan i forbindelse med parrets bryllup, at han har indsendt en video angiveligt af ansøgeren under denne fest, at parrets ægteskab ikke er arrangeret, og at han kan fremsende diverse billeder og tekstbeskeder samt invitationer til deres bryllup, som bevis for deres forhold, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at det er uden betydning, om ægteskabet anses som retsgyldigt i hjemlandet, og at referencen ikke var fysisk tilstede ved ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet kan på baggrund af ovenstående ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, og som derfor kan danne grundlag for ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnet vurderer herudover, at der ikke foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed mellem referencen og ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ved sin asylsamtale i januar 2020 med Udlændingestyrelsen oplyste, at ansøgeren bor sammen med sin mor og søster, mens referencen har boet med sine forældre, og at han derudover har opholdt sig nogle dage hos sin onkel, forinden han udrejste til Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½-2 års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet.

Udlændingenævnet vurderer således, at referencen og ansøgeren ikke opfylder betingelsen om længerevarende samliv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer således, at det ikke kan anses for godtgjort, at referencen og ansøgeren har etableret et familieliv, som er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det angivne ægteskab mellem referencen og ansøgeren ikke kan anerkendes efter dansk ret, og at der ikke er etableret et fast samliv, idet parret ikke har boet sammen på fælles bopæl jf. begrundelsen ovenfor.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at referencen og ansøgeren ikke kan anses for at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det må anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EMRK artikel 8 alene pålægger medlemsstaterne et ansvar for at beskytte et eksisterende familieliv.

Det forhold, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Afghanistan, og at han angiveligt har været nødt til at flygte på baggrund af forhold, som vedrører hans relation til

ansøgeren, vurderer Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret afgørelse, idet Udlændingenævnet har vurderet, at referencen og ansøgerens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Af samme grund kan det ikke føre til en ændret vurdering, at referencen til sagen har oplyst, at ansøgeren er i fare hver dag, at det er svært for hende at færdes udendørs, da hun er veluddannet og ikke har en far eller en bror, som kan beskytte hende, og at hun nu har forladt sit hjem og lever et skjult sted sammen med sin mor og søster, da hun er bange for at blive gift væk til mænd fra Taleban.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/62

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring.

Sagens faktiske omstændigheder:

Den herboende reference, der er afghansk statsborger, blev i august 2011 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I december 2016 søgte referencen på vegne af ansøgeren og parrets 4 fællesbørn om familiesammenføring i Danmark med referencen. Referencen indleverede kun sin del af ansøgningsskemaet, mens ansøgerens del af ansøgningsskemaet aldrig blev fremsendt til Udlændingestyrelsen. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren og referencen blev gift i Afghanistan i 1990, at parret herefter boede sammen, at parret har 4 fællesbørn, der er født i henholdsvis november 2004, november 2007, november 2009 og november 2011, og at parret sidst havde set hinanden i Pakistan i 2014. Ansøgningen var vedlagt kopi af et Marriage Certificate, udstedt i marts 2015 af en domstol i Kunar-provinsen i Afghanistan, hvoraf det fremgik, at ansøgeren og referencen blev gift i 1990. I februar 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte samtidig opholdstilladelse til de 4 børn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at begge parter skal være fysisk til stede ved vielsen, for at et ægteskab kan anerkendes efter dansk ret, jf. § 22 b, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, og at det fremgår af udlændingemyndighedernes baggrundsoplysninger, at ægteskaber indgået i Afghanistan skal registreres af en offentlig myndighed i Afghanistan for at være retsgyldige, at referencen ifølge sagens oplysninger ikke var fysisk til stede ved registreringen af ægteskabet i

marts 2015 af domstolen i Kunar-provinsen, og at referencen på tidspunktet for certifikatets udstedelse opholdt sig i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen ikke har bestridt, at han ikke var til stede ved registreringen.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at både referencen og ansøgeren var til stede ved ægteskabets indgåelse, og at det kun var ved registreringen i marts 2015, at referencen ikke var stede.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en anden vurdering, idet referencen ikke var til stede ved registreringen af ægteskabet i marts 2015, hvilket er en grundlæggende betingelse for, at referencen og ansøgerens ægteskab kan anerkendes efter dansk ret.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen i forbindelse med sin asylsag har oplyst, at han indgik ægteskab med en kvinde, hvis navn lignede ansøgerens, i 1990, mens en fuldmagtshaver ved e-mail af maj 2019 har oplyst, at referencen og ansøgeren indgik ægteskab i 1989, mens en socialrådgiver i e-mail af januar 2020 har anført, at referencen og ansøgeren indgik ægteskab i 1991, og at det fremgår af det fremlagte "Marriage Certificate", udstedt i marts 2015, at ansøgeren indgik ægteskab med en mand, hvis navn lignede referencens, i 1990, og at parret sammen har 9 børn i alderen fra 2 år til 19 år.

Der er således afgivet divergerende oplysninger om tidspunktet for referencen og ansøgerens vielse, ligesom et andet navn end referencens fremgår af vielsesattesten, ligesom det af vielsesattesten fremgår, at det gifte par har i alt 9 børn, mens det af ansøgningsskemaet til brug for ansøgningen om familiesammenføring fremgår, at referencen og ansøgeren har 4 børn, og at referencen til sin asylsamtale i juli 2011 og partsrepræsentanten i marts 2021 har oplyst, at referencen og ansøgeren har 8 børn.

Det bemærkes i øvrigt, at det er uden betydning, om ægteskabet betragtes som retsgyldigt i hjemlandet.

Det kan således ikke føre til en anden vurdering, at en socialrådgiver har anført, at referencen og ansøgerens ægteskab er verificeret helt op i det afghanske udenrigsministerium.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det først er ved den civile registrering, at ægteskabet får retsgyldighed, og at selve vielsen ikke har retsgyldighed i sig selv.

Udlændingenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at der har været opretholdt et fast, uafbrudt samlivsforhold af længere varighed mellem referencen og ansøgeren umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen og ansøgeren angiveligt flyttede sammen i 1990 og boede sammen frem til primo 2011, hvor referencen flygtede fra Afghanistan. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at nævnet har lagt til grund, at der er tale om en tastefejl i Udlændingestyrelsens afgørelse, når det står anført, at den herboende reference og ansøger flyttede sammen i 1999.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der gik godt 5 år og 3 måneder fra referencen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i august 2011 til han søgte om familiesammenføring i december 2016.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at grunden til at parret først søgte om familiesammenføring i 2016 var, at parret skulle indsamle de fornødne dokumenter, herunder pas til parrets børn, finder Udlændingenævnet af de ovenstående grunde ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder således, at uanset om der måtte have været et beskyttelsesværdigt samliv mellem referencen og ansøgeren i – efter det oplyste – ca. 20 år i Afghanistan, må dette anses for at være frivilligt afbrudt, idet der er forløbet mere end 5 år og 3 måneder, fra referencen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, til han på vegne af ansøgeren indgav ansøgning om familiesammenføring i Danmark.

Den omstændighed, at det er anført, at dette skyldtes, at Taleban havde overtaget kontrollen med den landsby, hvor ansøgeren boede, at byen var underlagt streng sharia-kontrol, at ansøgeren og hendes familie angiveligt blev udsat for trusler fra Taleban, og at det derfor ikke var muligt at komme i telefonisk eller personlig kontakt med ansøgeren, før det lykkedes for hende at blive smuglet ud af landsbyen, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen angiveligt mødtes med ansøgeren i Pakistan i 2014, og at han alligevel først indgav ansøgning om familiesammenføring på vegne af ansøgeren i december 2016, og at referencen således ikke uden ugrundet ophold søgte opholdstilladelse til ansøgeren, da kontakten angiveligt var genetableret. Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse også, at udlændingemyndighederne fortsat ikke ses at have modtaget ansøgerens del af ansøgningsskemaet.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens henvendelser vedrørende ansøgerens manglende del af ansøgningsskemaet ikke havde kendskab til e-boks, og at han af denne årsag ikke reagerede på Udlændingestyrelsens henvendelser, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at personer, der tilmeldes det danske CPR-register automatisk bliver tilmeldt digital post, og at det er borgerens eget ansvar løbende at holde øje med, om der kommer post i e-boks, eller at søge om dispensation for anvendelse af e-boks, hvilket der ikke er dokumentation for, at den herboende reference har gjort.

Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., da det ikke kan anses for godtgjort, at referencen og ansøgeren har opretholdt et familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab, samt at samlivet må anses for frivilligt afbrudt, jf. begrundelsen ovenfor.

Den omstændighed, at referencen og ansøgeren angiveligt har 4 fællesbørn, som i februar 2019 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, og som efterfølgende er indrejst i Danmark, at børnene savner ansøgeren, som har været deres primære omsorgsperson i mange år, mens referencen har opholdt sig i Danmark, at børnene har svært ved at falde til i Danmark, og at referencen kun har lært sin yngste søn at kende via Skype, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er parrets egen beslutning, at børnene skal bo hos referencen i Danmark frem for hos ansøgeren, og at børnenes tarv fortsat vil kunne varetages af referencen.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Afghanistan, og at han og ansøgeren ikke har mulighed for at bo sammen i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet Udlændingenævnet har vurderet, at referencen og ansøgerens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8. Der henvises til begrundelsen ovenfor.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder alvorlige helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun kan meddeles opholdstilladelse i Danmark.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke er uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster på den baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/12.

Som et eksempel på en afgørelse~~r~~, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den fremlagte dokumentation for ægteskabets indgåelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Eritrea, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende eritreisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I juli 2014 blev referencen meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgeren søgte i juli 2018 om ægtefællesammenføring med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at referencen og ansøgeren mødtes personligt første gang i marts 2010, hvor de boede i samme landsby og sås dagligt, indtil referencens udrejse af Eritrea, og at parret indgik ægteskab ultimo april 2018 i Sudan. Der var under Udlændingestyrelsens behandling af sagen fremlagt kopi af et Marriage Certificate, udstedt i april 2018 af Eritrean Orthodox Church. I oktober 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et retsgyldigt ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at den til sagen fremlagte vielsesattest fra april 2018, ikke er underskrevet af den daværende navngivne præst og administrator, men af hans efterfølger – en anden navngiven præst – der ifølge Udlændingenævnets baggrundsoplysninger først den 1. maj 2018 officielt blev udpeget til præst og derved bemyndiget til at underskrive vielsesattester. Ægteskabet kan derfor ikke anerkendes som retsgyldigt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af udlændingemyndighedernes baggrundsoplysninger om udenlandske vielser indgået i Sudan, at begge parter skal kunne identificere sig over for kirken ved indgivelse af ansøgning om ægteskab, at det herefter er et krav, at parrets billeder og det kommende ægteskab annonceres på en tavle uden for kirken i en måned, at vielsen først herefter foretages, hvis der i perioden ikke er kommet indsigelser herimod, og at referencen ikke har opholdt sig i Sudan en måned før vielsen og således ikke personligt har kunnet identificere sig over for kirken.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at den kirke, som har udstedt vielsesattesten, ved udtalelse af juli 2019 har oplyst, at kirken ikke kan kræve, at begge parter opholder sig i landet en

måned før vielsen. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering, da det ikke herved er dokumenteret, hvorvidt referencen over for kirken behørigt har identificeret sig selv ved indgivelsen af sin ansøgning om indgåelse af ægteskab med ansøgeren. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at præstens stempel og underskrift ikke stemmer overens.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at den kirke, som har udstedt vielsesattesten, ved udtalelse af oktober 2019 har oplyst, at kirken på tidspunktet for kirkens udtalelse af juli 2019 endnu ikke havde udskiftet kirkens stempel, da den tidligere navngivne præst havde oplyst, at han ville komme tilbage, og at det derfor kun var underskriften, der var udskiftet med nuværende præsts underskrift.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering, da det er samme stempel og samme underskrift, der fremgår af både vielsesattesten udstedt i april 2018, udtalelsen af juli 2019 og udtalelsen af oktober 2019. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at de fremlagte dokumenter fra kirken ikke kan lægges til grund for en vurdering af, hvorvidt der er indgået et retsgyldigt ægteskab, der kan anerkendes i Danmark, da de må anses for konstrueret med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse i Danmark for ansøgeren.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring, at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab.

Udlændingenævnet finder endvidere, at referencen og ansøgeren ikke har haft et længerevarende samliv på fælles bopæl, idet parret til sagen har oplyst ikke at have boet sammen hverken før eller efter ægteskabets indgåelse, og ansøgeren kan således ikke meddeles opholdstilladelse under henvisning til et samliv med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½-2 års dokumenteret samliv på fælles bopæl umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed.

Afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke kan anses for godtgjort, at referencen og ansøgeren har etableret et familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgerens ægteskab ikke kan anerkendes efter dansk ret, at referencen og ansøgeren ikke har haft et fast samlivsforhold af længere

varighed, og at referencen og ansøgeren i øvrigt ikke ses at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at referencen og ansøgerens forhold må anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og således ikke kan opholde sig i ansøgerens hjemland.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet indledningsvis har vurderet, at referencen og ansøgerens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun bør meddeles opholdstilladelse i Danmark.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/63.

3.7.1.2. Fast samliv af længere varighed

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der bl.a. vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at 1½-2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt der forelå et fast samliv af længere varighed, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til samliv med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i oktober 2020 om familiesammenføring med den herboende reference. Det var til ansøgningen oplyst, at referencen og ansøgeren havde boet sammen i Danmark i perioden fra oktober 2011 til juni 2012 og i Tyrkiet i perioden fra februar 2019 til januar 2020 og herudover havde tilbragt alle deres ferier sammen siden 2009. I december 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke er etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem referencen og ansøgeren, da det er Udlændingenævnets vurdering, at deres parforhold ikke har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af ansøgningsskemaet, at ansøgeren og referencen alene har boet sammen i perioderne fra oktober 2011 til juni 2012 samt februar 2019 til januar 2020.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at der i vurderingen af om et samlivsforhold kan siges at være af fast varighed, almindeligvist tages udgangspunkt i et varighedskrav på 1½ - 2 år.

Den omstændighed, at referencen til klagen har anført, at ansøgeren og referencen reelt har boet sammen i 34 måneder, bl.a. under henvisning til tidligere samliv på fælles bopæl samt ferie- og besøgsforhold, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at samliv under ferie- og besøgsophold afbrudt af perioder uden samliv på fælles bopæl, ikke kan anses for at udgøre et fast samliv på fælles bopæl i udlændingelovens forstand, og at de angivne besøgsophold har været afbrudt af ophold, hvor referencen og ansøgeren ikke har boet sammen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der, mellem ophøret af parrets samlivsperiode i juni 2012 til deres samliv genoptages i februar 2019, forløber en periode på over 6 ½ år.

Det er Udlændingenævnets vurdering, at en samlivsafbrydelse på over 6½ år bevirker, at parrets samlivsforhold ikke har haft den fornødne kontinuitet til, at de afbrudte samlivsperioder kan sammenlægges ved beregningen af samlivsforholdets varighed.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det fremgår af oplysninger i CPR, at referencen har haft adresse i Danmark siden juni 1997 og således også i perioden fra februar 2019 til januar 2020, hvor referencen har oplyst, at han har boet sammen med ansøgeren i Tyrkiet.

Udlændingenævnet kan således på baggrund af ovenstående oplysninger i CPR ikke lægge til grund, at referencen i februar 2019 til januar 2020 har været bosat i Tyrkiet.

Den omstændighed, at det til klagen er anført, at denne opholdsperiode i Tyrkiet kan anses for dokumenteret i form af diverse regninger, breve m.v., kan ikke føre til en ændret vurdering, da dokumenterne alene ses affattet på tyrkisk og derfor ikke kan indgå i Udlændingenævnets vurdering.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at selv i det omfang, at den ovenfor nævnte dokumentation indgik i Udlændingenævnets vurdering, ville det ikke bevirke en ændret vurdering af, om der mellem ansøgeren og referencen er etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, da det desuagtet ville være Udlændingenævnets vurdering, at deres parforhold ikke har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse til ansøgeren, henset til ovenstående begrundelse.

Udlændingenævnet finder herudover, at den omstændighed, at referencen til klagen har anført, at ansøgeren først grundet politiske omstændigheder fik inddraget sit pas, og dernæst grundet den aktuelle corona-pandemi ikke har været i stand til at indrejse til Danmark, heller ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at Udlændingenævnet ved klagesagens behandling alene kan tage udgangspunkt i sagens faktiske omstændigheder, herunder de samlivsperioder, som overfor Udlændingenævnet kan dokumenteres i forbindelse med klagens behandling.

Udlændingenævnet skal dertil endvidere henvise til det overfor anførte om, at samliv under ferie- og besøgsophold afbrudt af perioder uden fælles samliv under alle omstændigheder ikke anses for at udgøre et fast samliv på fælles bopæl i udlændingelovens forstand.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det forhold, at referencen og ansøgeren ikke ønsker at indgå ægteskab blot for at opfylde betingelserne for familiesammenføring i Danmark, ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der efter udlændingeloven er adgang til familiesammenføring både på grundlag af et fast samlivsforhold eller ægteskab, at det er parternes eget personlige valg, om de ønsker at leve i et fast samlivsforhold eller i et ægteskab, og at det i alle tilfælde påhviler parterne at sandsynliggøre, at de opfylder betingelserne herfor.

Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at forholdet mellem ansøgeren og referencen ikke kan anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af Den Europæiske Menneskerettigheds Konventions (EMRK) artikel 8. Afslaget på opholdstilladelse til ansøgeren er derfor ikke i strid med hensynet til familiens enhed, og Danmark er ikke forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgeren ikke har godtgjort, at der foreligger et fast og længerevarende samliv, og at referencen og ansøgeren ikke i øvrigt kan anses for at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det må anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet henviser herved til, at referencen og ansøgeren efter egne oplysninger alene har boet sammen i perioderne fra oktober 2011 til juni 2012 samt februar 2019 til januar 2020 samt, at der, mellem ophøret af deres samlivsperiode i juni 2012 til deres samliv genoptages i februar 2019, forløber en periode på over 6½ år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen og ansøgeren ikke har nogle fællesbørn, og at parret således heller ikke på anden måde ses at have udtrykt en forpligtelse over for hinanden, som kunne godtgøre, at der foreligger et beskyttelsesværdigt familieliv imellem dem.

Den omstændighed, at referencen til klagen har anført, bl.a. under henvisning til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ansøgeren fik inddraget sit pas med baggrund i politiske omstændigheder herunder den aktuelle corona-pandemi og dermed ikke har kunne indrejse til Danmark, kan ikke føre til ændret vurdering af sagen, da det ikke ændrer på Udlændingenævnets vurdering af, at forholdet mellem ansøgeren og referencen ikke kan anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet vurderer således på baggrund af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren og referencen ikke på nuværende tidspunkt kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/64

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Australien, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til samliv med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i december 2017 i Danmark, hvor hun var meddelt opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday-aftalen mellem Danmark og Australien. Ansøgeren søgte i december 2018 om familiesammenføring med den herboende reference under henvisning til deres samliv. Det var til ansøgningen oplyst, at referencen og ansøgeren havde boet sammen siden den 1. oktober 2016 i Danmark og Australien. Af CPR fremgik det, at ansøgeren og referencen alene havde været registreret på fælles bopæl i Danmark siden ultimo september 2018, og referencen havde i CPR ikke havde været registreret udrejst til Australien. I maj 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Referencen rettede efterfølgende henvendelse til CPR med henblik på at bringe registreringen i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og referencen ikke opfylder kravet om længerevarende samliv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet konstaterer indledningsvist, at det fremgår af CPR, at referencen har været udrejst til Australien i perioden fra ultimo januar 2016 til medio december 2017, og at referencen har fremlagt dokumentation for, at han i den angivne periode har været meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Australien på baggrund af Working Holiday-aftalen mellem Danmark og Australien.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der til klagen er fremsendt kopi af referencens lønsedler fra et australsk landbrug for perioden fra medio april 2017 til medio november 2017, hvoraf det fremgår, at referencen har logi på stedet, og at der også er fremsendt en udateret medarbejderprofil fra samme arbejdsplads, hvoraf det fremgår, at referencen har arbejdet på landbruget fra april 2017 til december 2017, at han i denne periode boede på landbruget, at ansøgeren også boede på samme adresse, og at hun var referencens "next of kin".

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der med klagen er fremsendt kvitteringer for køb foretaget af referencen fra august 2017, september 2017 og oktober 2017, hvoraf det fremgår, at referencen er bosiddende på landbruget samt kvittering for et køb foretaget af ansøgeren i maj 2017, udbetaling af forsikringsydelser til ansøgeren fra maj 2017, og bankudskrifter for perioden fra juni til december 2017, hvoraf det af alle dokumenterne fremgår, at ansøgeren er bosiddende på landbruget.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at referencen og ansøgeren har godtgjort, at de har boet sammen på fælles adresse i Australien i perioden fra april 2017 til december 2017.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det fremgår af ansøgerens australske nationalitetspas, at hun indrejste i Danmark medio december 2017, og at det fremgår af CPR, at parret har boet sammen

på en dansk adresse i perioden fra medio december 2017 til primo juli 2018 og i perioden fra primo juli 2018 til primo august 2019 på en anden dansk adresse.

På baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet, at parrets samliv er af en sådan fast og længerevarende karakter, at det opfylder grundbetingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1." ÅB/2021/65.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsen afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Eritrea, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til samliv med en herboende eritreisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I februar 2016 søgte ansøgeren første gang om ægtefællesammenføring under henvisning til sin herboende ægtefælle, som i maj 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I december 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, da referencen og ansøgerens ægteskab, der var indgået i Schweiz, ikke kunne anses for at være retsgyldigt, og da parret ikke havde haft et fast samliv af længere varighed. I april 2018 fik parret et fællesbarn, som er eritreisk statsborger. I september 2020 søgte ansøgeren igen om familiesammenføring under henvisning til samliv med referencen. I december 2020 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2020. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til referencen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

<u>Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1</u>

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren har haft et fast samlivsforhold af længere varighed.

Det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½-2 års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det i ansøgningen om familiesammenføring, modtaget i Udlændingestyrelsen i september 2020, er oplyst, at ansøgeren og referencen er samlevende, at de mødtes første gang i juni 2014, at ansøgeren har boet i Schweiz siden august 2014, at referencen har boet i Danmark siden august 2014, og at parret siden 2015 skiftevis har besøgt hinanden, når de har haft tid.

Vedlagt ansøgningen var dokumentation i form af en flybillet tilhørende referencen med enkeltrejse primo juli 2016 fra Danmark til Schweiz, en flybillet tilhørende ansøgeren med enkeltrejse ultimo august 2016 fra Danmark til Schweiz, en tur- og returbillet tilhørende ansøgeren med afrejse medio oktober 2016 fra Schweiz til Danmark og hjemrejse ultimo oktober 2016, en tur- og returbillet tilhørende ansøgeren med afrejse ultimo december 2016 fra Schweiz til Danmark og hjemrejse medio januar 2017, en tur- og returbillet tilhørende referencen og ansøgeren med udrejse primo januar 2017 fra Danmark til Schweiz og hjemrejse primo januar 2017, en tur- og returbillet tilhørende ansøgeren med afrejse medio februar 2017 fra Schweiz til Danmark og hjemrejse ultimo februar 2017, en tur- og returbillet tilhørende ansøgeren med afrejse primo juli 2017 fra Schweiz til Danmark og hjemrejse medio august 2017, en tur- og returbillet tilhørende referencen med udrejse medio april 2018 fra Danmark til Schweiz og hjemrejse primo maj 2018, en tur- og returbillet tilhørende referencen med udrejse ultimo juni 2018 fra Danmark til Schweiz og hjemrejse primo august 2018, en tur- og returbillet tilhørende ansøgeren og parrets fællesbarn med udrejse medio december 2018 fra Schweiz til Danmark og hjemrejse ultimo januar 2019, en tur- og returbillet tilhørende referencen med udrejse ultimo maj 2019 fra Danmark til Schweiz og hjemrejse ultimo juni 2019, en tur- og returbillet tilhørende referencen med udrejse medio oktober 2019 fra Danmark til Schweiz og hjemrejse ultimo oktober 2019, en tur- og returbillet tilhørende ansøgeren og deres fællesbarn med udrejse ultimo december 2019 fra Schweiz til Danmark og hjemrejse primo januar 2020, en tur- og returbillet tilhørende referencen med udrejse primo juli 2020 fra Danmark til Schweiz og hjemrejse primo august 2020 og en tur- og returbillet tilhørende referencen primo oktober 2020 fra Danmark til Schweiz og hjemrejse medio oktober 2020.

Udlændingenævnet har på baggrund af ovenstående lagt til grund, at referencen og ansøgeren alene har boet sammen under besøgsophold i henholdsvis Schweiz og Danmark, og bemærker hertil, at samliv under ferie- og besøgsophold afbrudt af perioder uden fælles samliv ikke kan anses for at være et egentlig samlivsforhold, og at det som udgangspunkt er en grundlæggende betingelse, at samlivet derudover har været uafbrudt.

Udlændingenævnet finder det i den forbindelse ikke dokumenteret, at referencen og ansøgeren har boet sammen i Eritrea i perioden fra maj 2013 til august 2014 således, som det er oplyst i forbindelse med den første ansøgning om familiesammenføring i 2016.

Udlændingenævnet har herved endvidere lagt vægt på, at et fast længerevarende samliv først kan beregnes fra det tidspunkt, hvor begge parter er fyldt 18 år. Ansøgeren var i maj 2013 kun 16 år gammel, hvorfor et eventuelt samliv i Eritrea i ovenstående periode heller ikke af denne grund kan indgå i beregningen af samlivets varighed.

Endelig bemærkes det, at det fremgår af referencens referat fra sin oplysnings- og motivsamtale af december 2014 med Udlændingestyrelsen, at referencen var i militæret fra juni 2007 til juni 2014, og at han udrejste af Eritrea medio juni 2014. Oplysningerne i ansøgningsskemaet stemmer således ikke overens med oplysningerne fra oplysnings- og motivsamtalen.

Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at familielivet mellem referencen og ansøgeren må anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgeren har besøgt hinanden i henholdsvis Schweiz og Danmark omkring 15 gange med en besøgsvarighed på op til 1½ måned i perioden fra juni 2016 til oktober 2020, og at de i denne periode har fået fællesbarnet født i april 2018.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at Danmark ikke er nærmest til at beskytte dette familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at referencen, ansøgeren og deres fællesbarn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Schweiz, hvor ansøgeren har opholdstilladelse som flygtning, og hvor parrets fællesbarn har boet hele sit liv, for der at udleve familielivet. Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke foreligger oplysninger om, at referencen ikke har kunne opnå opholdstilladelse i Schweiz.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det fremgår af en rapport fra juni 2020 vedrørende parrets fællesbarn, at der er en forsinkelse i udviklingen af hans sprog og af de nødvendige forudsætninger for kommunikation, og at det anbefales, at der hurtigst muligt foretages talepædagogiske foranstaltninger. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt til grund, at der tages hånd om fællesbarnets forsinkede udvikling i Schweiz, hvor han er tilknyttet et autismecenter.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve familielivet.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Eritrea, og at ansøgeren opholder sig som flygtning i Schweiz.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet referencen og ansøgeren kan henvises til at udøve familielivet i Schweiz, ligesom eventuelle oplysninger af asylretlig karakter ikke kan føre til, at der gives tilladelse til familiesammenføring.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/66.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Mexico, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til samliv med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I marts 2006 indgik ansøgeren og referencen ægteskab i Mexico, hvor de boede sammen indtil april 2007, hvor parret rejste til Danmark. I oktober 2007 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført med referencen. I 2013 udrejste ansøgeren til Mexico, og parret blev skilt i juni 2015. I oktober 2020 søgte ansøgeren på ny om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til samliv med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at referencen og ansøgeren fra 2014 til 2017 havde haft kontakt over Skype, og at de siden 2017 havde opholdt sig sammen 3 måneder om året. I februar 2021 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. Under klagesagens behandling i Udlændingenævnet oplyste referencen, at hun og ansøgeren havde været nødsaget til at afbryde deres samliv i 2013, idet referencen måtte lukke sin virksomhed og starte på en ny uddannelse, hvorfor hun ikke kunne forsørge ansøgeren længere. Ansøgeren udrejste derfor til Mexico, hvor han kunne få et arbejde.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer Udlændingestyrelsens afgørelse af februar 2021.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt kan meddeles afslag på opholdstilladelse i Danmark med henvisning til, at ansøgeren og referencen ikke kan anses for at være i fast samlivsforhold af længere varighed.

Udlændingenævnet konstaterer indledningsvist, at det fremgår af CPR, at ansøgeren og referencen har haft fælles bopæl i Danmark i perioden fra ultimo oktober 2007 til ultimo januar 2010, fra ultimo maj 2010 til primo november 2011, og igen fra medio juni 2013 til ultimo december 2013, samt at parret har været gift i perioden fra ultimo marts 2005 til primo juni 2015.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren til klagen har oplyst, at ansøgeren og referencen i marts 2006 blev gift i Mexico, hvor de boede sammen indtil april 2007, hvorefter de

flyttede til Danmark og boede sammen indtil december 2013, hvor ansøgeren udrejste til Mexico, og at referencen tog med i en periode på 3 uger.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til sagen har oplyst, at ansøgeren og referencens afbrudte samliv skyldtes nogle ændringer i referencens liv, som gjorde, at hun måtte lukke sin virksomhed, hvor ansøgeren var ansat, at de fortsat har haft kontakt med hinanden gennem Skype, siden ansøgeren udrejste af Danmark, og at de siden 2017 er begyndt at besøge hinanden i perioder på 3 måneder af gangen.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren og referencen herefter indgav ansøgning om familiesammenføring i oktober 2020, at det fremgår af Udlændingeinformationsportalen, at ansøgeren medio november 2020 blev meddelt processuelt ophold i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af deres familiesammenføringssag, at ansøgeren til sagen har oplyst, at han indrejste i Danmark i august 2020, og at han på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2021 havde opholdt sig her med referencen i ca. 7 måneder.

På baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, herunder den samlede varighed af parrets bekendtskab, deres forudgående ægteskab, den fortløbende korrespondance og kontakt efter skilsmissen, herunder gennem besøgsophold og ansøgerens efterfølgende processuelle ophold i Danmark, finder Udlændingenævnet, at samlivet mellem ansøgeren og referencen har en sådan fasthed, at det efter omstændighederne kan lægges til grund, at de har et fast samlivsforhold af længere varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1." ÅB/2021/67.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt der forelå et fast samliv af længere varighed henvises til afgørelse FAM/2021/12, som er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2020, i afsnit 3.7.1.1.

Samliv udøvet mellem en asylansøger på processuelt ophold og en herboende reference kan efter en konkret vurdering medregnes i beregningen af samlivets varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Dette gælder i det omfang, der af Udlændingestyrelsen er givet tilladelse til privat indkvartering.

Et samliv, der er etableret eller udøvet under ulovligt ophold i Danmark, kan ikke efter Udlændingenævnets praksis udgøre et samliv i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1's forstand. Hvis Udlændingenævnet ikke kan lægge til grund, at der er etableret et samliv mellem en ansøger og en herboende reference, vurderer Udlændingenævnet om der mellem parterne må antages at foreligge et familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til om der mellem ansøgeren og den herboende reference forelå et familieliv, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til samliv med en herboende filippinsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I september 2009 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som au pair i Danmark indtil medio marts 2011. I juli 2018 søgte ansøgeren om familiesammenføring under henvisning til sit samliv med den herboende reference. Det fremgik af ansøgningen, at referencen og ansøgeren havde boet sammen i Danmark siden 2010, og at parret havde fået 2 fællesbørn, født i henholdsvis 2016 og 2018, som begge er filippinske statsborgere. Referencen havde også 4 særbørn, født i henholdsvis 2004, 2005, 2006 og 2008, som også er filippinske statsborgere. Særbørnene havde bopælsadresse hos deres mor, og referencen havde regelmæssigt samvær med dem hver uge, hvor børnene også overnattede hos referencen. I december 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. Under klagesagens behandling i Udlændingenævnet fik referencen og ansøgeren i 2019 endnu et fællesbarn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder ud fra en helt konkret og individuel vurdering af samtlige af sagens faktiske omstændigheder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen fra et tidligere ægteskab har 4 særbørn, født i august 2004, september 2005, august 2006 og juli 2008, med hvem han har fast og regelmæssigt samvær.

Udlændingenævnet har ydermere lagt vægt på karakteren og omfanget af det af referencen udøvede samvær, herunder at han har en 5/9 samværsordning, hvorefter han over en periode på 4 uger har samvær med sine 4 særbørn i 10 dage inklusiv overnatninger, at han har samvær med særbørnene i en periode på 2-3 uger i sommerferien, samt at særbørnene skiftevis afholder henholdsvis påske- og juleferie hos ham og deres mor.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Filippinerne, at ansøgeren og referencen har 3 fællesbørn, der er født i Danmark i henholdsvis maj 2016, marts 2018 og juni 2019, at børnene opholder sig i Danmark sammen med ansøgeren og referencen, og at det – uanset at samlivet mellem ansøgeren og referencen hovedsageligt har været udøvet under ulovligt ophold i Danmark – ud fra en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder må antages, at der mellem ansøgeren og referencen er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, idet parret antages at have

forpligtet sig over for hinanden ved at etablere et familieliv i Danmark, herunder særligt ved at inddrage referencens 4 særbørn i familiens enhed.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at det er bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark med henvisning til, at der foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det bemærkes endvidere, at Udlændingestyrelsen ultimo september 2018 meddelte ansøgeren ret til at opholde sig i Danmark under sagens behandling." ÅB/2021/68.

Et fast længerevarende samliv kan først beregnes fra det tidspunkt, hvor både ansøgeren og referencen er fyldt 18 år. Der henvises til afgørelsen ÅB/2021/66, som er gengivet i afsnit 3.7.1.1.

Der henvises til afsnit 3.7.1.1. for så vidt angår spørgsmålet om retsgyldigt ægteskab.

3.7.1.3. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 6 fremsat den 8. oktober 2003, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter bl.a. bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere bl.a. bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de 2 ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

Ved dom af 8. juni 2018 afgjorde Højesteret, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, ikke omfatter personer, som indgår ægteskab med deres stedforældres søskendes børn eller med deres forældres søskendes stedbørn. Højesteret fandt, at der i forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 11, var sket en præcis, objektiv afgrænsning af de grupper, der skal anses for omfattet af begrebet

”nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede”. Der henvises til kapitel 4, domstolssag 4, i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet hjemviste en sag til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen som følge af nye oplysninger vedrørende parrets slægtskab, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan, som søgte om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, der var dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i september 2020 en visumansøgning til Den Danske Ambassade i Islamabad, Pakistan, under henvisning til referencen. I forbindelse med visumansøgningen blev ansøgeren interviewet, og hun oplyste i den forbindelse, at referencen var hendes fætter, og at deres ægteskab var arrangeret. I oktober 2020 blev ansøgeren meddelt afslag på sin visumansøgning. Ansøgeren søgte herefter i januar 2021 om ægtefællesammenføring med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at parret ikke var beslægtet med hinanden, at de mødtes personligt første gang i marts 2019 gennem familie, at de traf beslutning om at indgå ægteskab i december 2019, at de indgik ægteskab i februar 2020 i Pakistan, og at parret sidst havde set hinanden i marts 2020. Udlændingestyrelsen gav i juli 2021 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da der var bestemte grunde til at antage, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters vilje, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11. Afgørelsen blev påklaget til Udlændingenævnet, og der blev til klagesagen indsendt stamtræer vedrørende ansøgeren og referencen.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, idet der er fremkommet nye oplysninger i sagen, der ikke er indgået i Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juli 2021 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring til referencen i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 11, idet Udlændingestyrelsen vurderede, at det ansås for tvivlsomt, om ægteskabet mellem ansøgeren og referencen var indgået efter begge parters eget ønske. Udlændingestyrelsen lagde i den forbindelse vægt på, at parret er nærmere beslægtede, herunder fætter og kusine. Udlændingestyrelsen vurderede også, at der ikke var oplyst om ganske særlige grunde, der afgørende talte for alligevel at give opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der er fremkommet nye oplysninger i sagen. Partsrepræsentanten har således i forbindelse med klagen bl.a. indsendt stamtræer vedrørende ansøgeren og referencen, hvorudfra det ikke kan lægges til grund, at parret er beslægtede.

Dette er nye oplysninger, der ikke er indgået i Udlændingestyrelsens vurdering, hvorfor Udlændingenævnet finder det rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer sagen på ny. " ÅB/2021/69.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i vurderingen bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre m.v. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindelig var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end 2 år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, selvom ægteskabet oprindeligt ikke er indgået efter begge parters ønske. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne føre til, at der meddeles opholdstilladelse, uanset at ægteskabet oprindeligt ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

3.7.1.4. Proformaægteskab

Efter udlændingelovens § 9, stk. 12, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette forstås, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen m.v.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Der skal foreligge et sikkert grundlag for at antage, at ægteskabet er indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse. En formodning herom vil derfor ikke være tilstrækkelig.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Eritrea, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, der også var eritreisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i januar 2021 om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, der i marts 2014 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Det fremgik af ansøgningen, at parret etablerede kontakt over internettet i marts 2020, at de mødtes personligt første gang i primo november 2020, at de en uge efter deres første møde indgik ægteskab i Addis Ababa, Etiopien, og de sidst havde set hinanden i ultimo november 2020. Udlændingestyrelsen gav i juli 2021 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Der var til klagesagen indsendt omfattende oversat dokumentation for korrespondance mellem referencen og ansøgeren i perioden fra marts 2020 til februar 2021, hvoraf det fremgik, at parret havde haft daglige telefonsamtaler, ligesom parret havde haft skriftlige udvekslinger på dansk

samt delt diverse links til online danskundervisning. Referencen blev i forbindelse med klagesagen indkaldt til mundtligt nævnsmøde i Udlændingenævnet i november 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med referencen og ansøgerens ægteskab er at opnå opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på referencens forklaring på nævnsmødet i Udlændingenævnet i november 2021, herunder at hans forklaring har været i fuld overensstemmelse med de tidligere meddelte oplysninger.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der er indsendt dokumentation for, at referencen og ansøgeren har haft omfattende kontakt med hinanden på sociale medier siden marts 2020, herunder næsten daglige telefonsamtaler af en gennemsnitligt varighed på 1 time og 30 minutter, ligesom parret i flere sammenhænge har haft skriftlige udvekslinger på dansk samt delt diverse links til danskundervisning." ÅB/2020/21/204005.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Afghanistan, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, der også var afghansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i maj 2020 om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, der i november 2013 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Det fremgik af ansøgningen, at parret mødtes personligt første gang i juni 2018 i Iran, at de besluttede at blive gift i september 2019, at de indgik ægteskab i januar 2020 i Iran, og at de sidst havde set hinanden i februar 2020. Det var endvidere oplyst, at referencen og ansøgeren havde haft telefonisk kontakt siden deres første personlige møde, og at de havde set hinanden næsten hver dag i juni 2018. Der var endelig indsendt dokumentation for skriftlig korrespondance mellem referencen og ansøgeren for i alt 19 dage i perioden fra juli 2020 til september 2020. Udlændingestyrelsen gav i maj 2021 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Referencen blev i forbindelse med klagesagen indkaldt til mundtligt nævnsmøde i Udlændingenævnet i december 2021, hvorunder han forklarede uddybende omkring omstændighederne for han og ansøgerens møde og efterfølgende bekendtskab.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ægteskabet med referencen må anses for indgået med det formål at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingenævnet har efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder lagt vægt på bl.a., at referencen og ansøgeren mødte hinanden personligt første gang i Iran i juni 2018 i den lokale basar, hvorefter parret indgik i et formelt (hemmeligt) forlovelses-/kæresteforhold, at de efterfølgende mødtes igen 6 dage senere, at de traf beslutning om at indgå ægteskab i september 2019, at beslutningen blev truffet telefonisk, at referencen indrejste i Iran igen i medio januar 2020, at parret 2-3 dage efter referencens indrejse i Iran mødtes igen, at de i ultimo januar 2020 fortalte ansøgerens forældre, at de ønskede at indgå ægteskab, at de blev gift i ultimo januar 2020 i Iran, at referencen i den forbindelse opholdt sig i Iran frem til februar 2020, at parret sidst så hinanden i efteråret 2021, hvor referencen var i Iran i 1 måned, og at parret i denne periode levede sammen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at parret løbende har haft kontakt med hinanden, nogle gange flere gange dagligt via Viber og IMO, og at de taler det samme sprog.

Udlændingenævnet finder på den baggrund samt det på nævnsmødet oplyste, at det til sagen er godtgjort, at referencen og ansøgeren har opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.” ÅB/2021/14.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på skriftligt grundlag og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Albanien, der havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, der var dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i januar 2020 om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. Det fremgik af ansøgningen, at parret etablerede kontakt med hinanden over internettet primo august 2019, at de mødtes personligt første gang umiddelbart herefter, og at de ikke kunne kommunikere på dansk eller engelsk, hvorfor de brugte bl.a. Google Translate til at kommunikere. Parret indgik ægteskab i oktober 2019. I oktober 2020 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan derfor ikke få opholdstilladelse som familiesammenført til referencen i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgeren og referencen etablerede kontakt via internettet primo august 2019, at de mødtes personligt umiddelbart efterfølgende, at parret besluttede at blive gift primo oktober, hvorefter ansøgeren udrejste og efterfølgende indrejste igen umiddelbart forud for vielsen medio oktober 2019, og at parret ikke kunne kommunikere på dansk eller engelsk i starten af forholdet, og at de derfor var nødsaget til at gøre brug af bl.a. Google Translate.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at ansøgeren og referencen har indgået ægteskab efter et meget kortvarigt personligt bekendtskab, og at parret derfor ikke kan anses for at have opnået et sådan sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og referencen traf beslutningen om at indgå ægteskab på et tidspunkt, hvor parret var sprogligt begrænset i deres kommunikation, hvorfor det må antages at parret også af den grund har haft en meget begrænset mulighed for at lære hinanden at kende forud for indgåelsen af ægteskabet.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at parret giftede sig hurtigt, da de klikkede og ønskede at give forholdet en reel chance, og at dette ikke var realistisk, såfremt parret kun kunne ses i 3 måneder af gangen, vurderer Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, henset til parrets meget begrænsede personlige kendskab og manglende evne til at kommunikere.

Det forhold, at parret har boet sammen, og at partsrepræsentanten har oplyst, at parret ikke har problemer med at kommunikere, da de kender hinandens mimik og bruger teknologiske hjælpemidler, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er en grundlæggende forudsætning for at lære et andet menneske at kende, at man kan kommunikere på et fælles sprog, og at ansøgerens engelskkundskaber under Udlændingestyrelsens interview ikke var tilstrækkelige til at kunne forstå spørgsmålene på engelsk, hvorfor spørgsmålene i stedet måtte tolkes til albansk. Udlændingenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at parret ikke har problemer med at kommunikere med hinanden.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forhold at parret efter ægteskabets indgåelse har boet sammen, ikke ændrer ved det forhold, at parret på vielsestidspunktet ikke kan antages at have

et sådan sædvanligt kendskab til hinanden, som må forventes forud for indgåelsen af ægteskab.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren og referencen har givet divergerende oplysninger om centrale, personlige forhold under parrets interviews med repræsentanter fra Udlændingestyrelsen:

• Referencen oplyste, at ansøgeren indledte kontakten til ham på en datingplatform, hvor hun havde en profil på dansk, hvorimod ansøgeren oplyste, at referencen indledte kontakten til hende på en datingplatform, hvor hun havde en profil på albansk.

• Referencen oplyste, at ansøgeren foreslog og insisterede på, at parret skulle mødes dagen efter de først fik kontakt til hinanden, og at de mødtes igen dagen efter deres første personlige møde, hvorimod ansøgeren oplyste, at der gik to uger fra parret første gang fik kontakt og til deres første personlige møde.

• Referencen oplyste, at parret blev kærester efter 2-3 måneders bekendtskab, hvorimod ansøgeren oplyste, at der gik lidt over en måned fra parrets første møde og til de blev kærester.

• Referencen oplyste, at parret var til et møde om familiesammenføring hos deres partsrepræsentant i ugen efter vielsen (som var i medio oktober 2019) og derefter løbende indsendte dokumenter til brug for ansøgningen, men at ansøgningen først blev indgivet primo januar 2020 pga. partsrepræsentantens langsommelighed, hvorimod ansøgeren oplyste, at parret besluttede sig for at søge om familiesammenføring i januar 2020.

• Referencen oplyste, at ansøgeren havde været gravid, men at hun tabte barnet ved en ufrivillig (spontan) abort, hvorimod ansøgeren oplyste, at aborten var frivillig (provokeret) og besluttet af parret i fællesskab.

• Referencen oplyste, at ansøgeren er uddannet som laborant, hvorimod ansøgeren oplyste, at hun alene har gået 8 år i grundskole.

• Referencen oplyste, at ansøgeren ikke havde haft arbejde under et ophold i Grækenland, hvorimod ansøgeren oplyste, at hun i en periode på 12-13 år har boet i Grækenland og der har arbejdet på restauranter med opvask og madlavning samt som tjener.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at ansøgeren og referencen har forklaret divergerende om væsentlige personlige forhold, som et ægtepar med et indgående kendskab til hinanden må forventes at kunne oplyse samstemmende om.

Det forhold, at parret efterfølgende har forklaret divergenserne med bl.a. misforståelser og hukommelsesbesvær, og at det til klagen er oplyst, at parret elsker hinanden, og at ansøgeren ikke ville flytte med sit barn til Danmark, hvis ikke forholdet til referencen var reelt, kan ikke føre til en

ændret vurdering, henset til parrets korte bekendtskab forud for vielsen, parrets manglende evne til at kommunikere, og parrets manglende kendskab til hinandens personlige forhold.

Det forhold, at referencen ikke kan fraflytte Danmark, da han skal tage sig af sine 3 særbørn, og at ansøgeren er vigtig for referencens særbørn, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke mellem ansøgeren og referencen kan antages at være et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at der er grundlag for at antage, at ægteskabet mellem ansøgeren og referencen er indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren og referencen ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens særbarn har gået i skole i Danmark, at hun klarer sig godt, og at barnets tarv bør blive tillagt højest prioritet og udgør en særlig omstændighed, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet konstaterer, at ansøgerens særbarn medio december 2020 blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, at hun i forbindelse med afslaget blev pålagt at udrejse af Danmark senest i medio januar 2021, og at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse ikke ses at være blevet påklaget til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/02.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende statsløs palæstinenser fra Syrien med opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i april 2019 om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. Det fremgik af ansøgningen, at parret var naboer og barndomsvenner, men at de mistede kontakten, da krigen brød ud i Syrien, at de herefter i 2018 genetablerede kontakten via Facebook, hvorefter de mødtes personligt i december 2018. Det fremgik endvidere af ansøgningen, at parret besluttede at indgå ægteskab i januar 2019, og at de indgik ægteskab i marts 2019 i Libanon. I september 2020 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har vurderet, at der er grundlag for at antage, at ægteskabet mellem referencen og ansøgeren er indgået med det afgørende formål, at ansøgeren kunne opnå en opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at referencen ifølge ansøgningen om familiesammenføring tidligere har haft 2 andre ægtefæller, som han var gift med henholdsvis i perioden fra september 2015 til juli 2017 og i perioden fra august 2017 til januar 2018, og at han i forbindelse med sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen fra december 2013 oplyste, at han var forlovet med en tredje kvinde.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingestyrelsens telefonnotat af juli 2016 fra en tidligere sag, som vedrører familiesammenføring mellem referencen og en af hans tidligere ægtefæller, og af Udlændingestyrelsens afgørelse af september 2020 i den aktuelle sag, at referencen ønskede at trække ansøgningen om familiesammenføring med sin tidligere ægtefælle tilbage, fordi der var mange problemer, og at ægtefællen på daværende tidspunkt havde fået opholdstilladelse i Sverige.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på at, Udlændingenævnet i januar 2018 stadfæstede Udlændingestyrelsens afslag i en anden sag, hvor ansøgeren efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., havde søgt om familiesammenføring med sin bror, og at det fremgår af den aktuelle ansøgning om familiesammenføring, at ansøgeren og referencen genoptog kontakten med hinanden igen via Facebook i starten af 2018, hvilket er i umiddelbar tidsmæssig sammenhæng med afgørelsen i den anden sag.

Udlændingenævnet har ved vurderingen endelig lagt vægt på, at det fremgår af ansøgningen, at referencen og ansøgeren ikke har boet sammen inden ægteskabets indgåelse, men at parret efter at have fået kontakt med hinanden igen i starten af 2018, første gang mødtes personlig i december 2018 i Libanon, at de traf beslutningen om at blive gift i januar 2019 efter deres første personlige møde, og at de herefter blev gift i marts 2019 i Libanon.

På denne baggrund må det antages, at parret har haft en meget begrænset mulighed for at lære hinanden at kende forud for indgåelse af ægteskabet. Udlændingenævnet finder således, at referencen og ansøgeren ikke kan anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Det oplyste om, at parret var naboer og barndomsvenner i Syrien, mistede kontakten på grund af krigen, fik kontakt til hinanden igen over Facebook i 2018, hvorefter de ville giftes, men at omstændighederne med krigen i Syrien havde tvunget referencen til at flygte fra landet i 2013, og at de blev forlovet ifølge deres hjemlands traditioner, hvor referencens forældre bad om ansøgerens

hånd i ægteskab med referencen, kan ikke føre til en ændret vurdering, henset til ovennævnte vurdering, herunder særligt referencens tidligere ægteskaber af kortvarig karakter og det forhold, at han i 2013 i forbindelse med sin oplysnings- og motivsamtale oplyste at have en tredje person som sin forlovede.

Det anførte om, at parret har haft kontakt til hinanden uden afbrydelse, siden de genoprettede kontakten i 2018 og stadig er sammen, at de i overensstemmelse med deres traditioner ikke boede sammen, før de blev gift, men at de boede sammen i Libanon i 12 dage og efter brylluppet boede sammen i en lejlighed i 9 dage, at de, når de ikke havde mulighed for at være sammen fysisk, flere gange dagligt havde kontakt via de sociale medier, og at de har etableret et beskyttelsesværdigt familieliv imellem sig, i det omfang omstændighederne og deres traditioner i hjemlandet tillader det, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, som udgangspunkt kræves, at der foreligger et længerevarende forudgående og indgående bekendtskab ved ægteskabets indgåelse, og at det angive samliv er af meget kortvarig længde.

Det øvrigt oplyste, herunder at Corona-situationen ikke gør det muligt for parret at mødes, at referencen ville have besøgt ansøgeren endnu en gang i juni 2019 efter deres vielse, men at dette ikke kunne lade sig gøre, da de libanesiske myndigheder ikke godkendte at udstede visum til ham, at ansøgeren også bliver nægtet at rejse ind i Libanon fra Syrien af de libanesiske myndigheder, at både referencen og ansøgeren som statsløse palæstinensere er forhindret i deres rejseaktiviteter generelt, at der kræves visum for dem begge to, at disse er svære at opnå og meget bekostelige, hvilket forhindrer parret i at mødes fysisk, hvorfor der bør derfor ses bort fra betingelsen om manglende samliv, er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ovenstående ikke kan føre til et andet resultat, da det ikke i sig selv afkræfter formodningen for proforma.

Det oplyste om, at parret indgik ægtskab som udslag af forelskelse og frivillighed, og at de har indgået et efter dansk ret retsgyldigt ægteskab, hvorfor referencens tidligere forhold ikke bør tillægges betydning, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder på baggrund af sagens samlede omstændigheder, at der er grundlag for at antage, at ægteskabet mellem referencen og ansøgeren er indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at referencen og ansøgeren ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Det oplyste om, at referencen vil lide en stor risiko ved at være henvist til at etablere sig i Syrien, og at situationen også er svær i Libanon for statsløse palæstinensere, som på ingen måde nyder samme rettigheder i samfundet, som libanesiske statsborgere, kan heller ikke føre til en ændret vurdering, da det er Udlændingenævnets vurdering, at der mellem referencen og ansøgeren ikke eksisterer et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af EMRK artikel 8.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen er en flittig og arbejdsom person, der efter kort tid i landet har bidraget til det danske arbejdsmarked, har et arbejde som buschauffør og før har arbejdet som køkkenmedhjælper og med rengøring, at han gennem sit hårde arbejde og indsats viser, at han ønsker at være en positiv del af det danske samfund, og at han med sit engagement i sit arbejde viser, at han ønsker at bidrage til det danske arbejdsmarked og ligeledes vil hjælpe sin kone til at være en del af det danske samfund, og at ansøgeren var i gang med at færdiggøre en gymnasieuddannelse, som blev afbrudt på grund af krigen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, idet referencen og ansøgeren, jf. begrundelsen ovenfor, ikke kan antages at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Det oplyste om, at Udlændingestyrelsen i afslaget bl.a. har anført, at der er stor aldersforskel, manglende evne til kommunikation på samme sprog, tidligere samlivsforhold og manglende dokumentation på samliv, men at sidstnævnte ikke kan forventes dokumenteret, da der er krig i Syrien, og den herboende flygtning risikerer sit liv ved at rejse tilbage til Syrien, at der kun er er en aldersforskel på 3 år, og at parret udelukkende kommunikerer på arabisk med hinanden, kan heller ikke føre til en ændret vurdering, da Udlændingestyrelsen ikke ses at have lagt vægt på aldersforskel eller manglende kommunikation på samme sprog i afgørelsen, men alene har nævnt det i afgørelsens standardafsnit om retsregler.

Det oplyste i e-mail fra september 2021 om, at ansøgeren er i en tilstand af chok og dyb depression efter endnu en udsættelse af sagen hos Udlændingenævnet, og at hun har måttet søge lægehjælp, samt den vedlagte lægelige dokumentation, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om forhold efter ægteskabets indgåelse, hvilket ikke i sig selv afkræfter formodningen for proforma. Udlændingenævnet bemærker hertil, at efterfølgende omstændigheder ikke ændrer på det forhold, at parret har indgået ægteskab efter et kort personligt og begrænset bekendtskab.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/70.

3.7.1.5. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

Først når det er vurderet, at der ikke er tale om et ægteskab indgået under tvang eller formodning for tvang, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, og at ægteskabet ikke er indgået med det afgørende formål at få en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, skal de grundlæggende betingelser for at meddele opholdstilladelse vurderes, da det først hermed er konstateret, om der er et beskyttelsesværdigt familieliv. Det er i den forbindelse en ufravigelig betingelse, at ansøgeren og den herboende reference har underskrevet en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelt medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2.

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt forud for, at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8 (asyl), har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), i mere end de sidste 3 år[17], eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, se afsnit 3.7.1.5.3.

3.7.1.5.1. 24-årskravet

Det er en betingelse, at både ansøgeren og den herboende ægtefælle er fyldt 24 år på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Såfremt en ægtefælle er under 24 år, vil der kunne meddeles opholdstilladelse, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. 24-årskravet kan endvidere fraviges, hvis den herboende ægtefælle er beskæftiget i en stilling omfattet af positivlisten for personer med en videregående uddannelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.[18] Hvis 24-

[17] Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) har den 9. juli 2021 i sagen *M.A. mod Danmark* vurderet, at 3-årsreglen er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. For en nærmere gennemgang af dommen henvises til afsnit 3.20.1.2.1. Som følge af dommen vil Udlændingestyrelsen – indtil udlændingeloven er ændret – meddele familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til personer, der søger familiesammenføring med herboende flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, senest efter 2 år, såfremt betingelserne i øvrigt er opfyldt, jf. herved Udlændinge- og Integrationsministeriets juridiske vurdering af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 9. juli 2021 i sagen M.A. mod Danmark (appl. no. 6697/18 [GC])", som kan findes på https://www.ft.dk/samling/20201/almdel/UUI/bilag/183/index.htm.

[18] Der henvises til det daværende Ministerium for Indvandrere og Integrations notat af 26. maj 2003 om anvendelse af henholdsvis 24 års kravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og det tidligere gældende tilknytningskrav, jf. § 9, stk.

årskravet fraviges, vil opholdstilladelsen i så fald skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På www.nyidanmark.dk fremgår det, hvilke stillingsbetegnelser der er omfattet af positivlisten for personer med en videregående uddannelse.

Den 1. juli 2020 blev positivlisten for faglærte endvidere indført i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. For en beskrivelse heraf henvises til afsnit 3.10.1. Det er ikke afklaret, hvorvidt 24-årskravet kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle er beskæftiget i en stilling omfattet af positivlisten for faglærte.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til 24-årskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i juni 1998, søgte i januar 2021 om ægtefællesammenføring med referencen. Det fremgik af sagen, at referencen havde boet i Thailand fra august 2014 til november 2020, at parret var blevet gift efter thailandsk skik i februar 2016, og at ansøgeren havde et særbarn i hjemlandet. I februar 2021 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da ansøgeren ikke var fyldt 24 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens§ 9, stk. 1, nr. 1

Ansøgeren er født i juni 1998 og er således under 24 år. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens§ 9, stk. 1, nr. 1.

Det til støtte for klagen anførte om, at 24-årskravet er diskriminerende og disproportionalt, kan ikke føre til en ændring.

7, navnlig hvor den herboende ægtefælle eller samlever har en særlig erhvervsmæssig tilknytning til Danmark, som kan læses her: https://www.google.dk/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwi_3pS84dbpAhWR6aQKHSrwBX8QFjAAegQIAhAB&url=https%3A%2F%2Fwww.nyidanmark.dk%2F-%2Fmedia%2FFiles%2FUS%2FLovstof%2FPraksisnotater%2FPraksisnotat_om_anvendelse_af_24_aarskravet_og_tilknytningskravet.pdf%3Fla%3Dda%26hash%3D7E59DE27E94C0A8CE7AFAB7085298294BC55EF18&usg=AOvVaw3wtlc34NW1R5OmCXvsUdZY

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at kravet kan fraviges, hvis der foreligger ganske særlige grunde, der medfører, at det vil være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser at meddele en ansøger afslag på opholdstilladelse i Danmark jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1 pkt. Der henvises til vurderingen nedenfor.

Afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens§ 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder erhvervsmæssige eller helbredsmæssige forhold, som taler for, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark, uanset at hun ikke er fyldt 24 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Thailand, hvor ansøgeren er statsborger, og hvor referencen har boet i ca. 6 år, for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, ikke indebærer en generel og ubetinget ret til at vælge det land, hvori parret ønsker at udøve familielivet.

På denne baggrund og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige forhold, herunder alvorlige helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens§ 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/71.

3.7.1.5.2. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet betydningen af, at den herboende ægtefælle udrejser af Danmark for at bosætte sig i udlandet under sagens behandling, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en tyrkisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i september 2018 om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger (referencen). På ansøgningstidspunktet var referencen bosiddende i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte medio april 2019 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da referencen ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8. Afslag blev påklaget til Udlændingenævnet ultimo april 2019. I juni 2019 udrejste referencen til Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, allerede fordi referencen ikke aktuelt er fastboende i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen i juni 2019 i CPR er registreret som udrejst af Danmark til Sverige.

Der henvises i den forbindelse til, at det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, at der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret.

Udlændingenævnet har derfor ikke vurderet, hvorvidt ansøgeren og referencen opfylder integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet stadfæster således med denne ændrede begrundelse Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/11

3.7.1.5.3. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om, at den herboende skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst 3 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Kosovo, som havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i oktober 2015 gift med sin herboende ægtefælle, som også er statsborger i Kosovo. Referencen havde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren søgte i november 2017 om familiesammenføring i Danmark. Parret havde 2 fællesbørn, som er statsborgere i Kosovo, og som er født i henholdsvis maj 2016 i Kosovo og i marts 2018 i Danmark. Referencen led af PTSD og var i medicinsk behandling herfor. I januar 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring, idet referencen ikke opfyldte kravet om, at den herboende ægtefælle de seneste 3 år skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til en ægtefælle, at den herboende de seneste 3 år har haft tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at referencen senest i september 2016 er meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, og at referencens nuværende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i juli 2020 blev forlænget til juli 2024. Referencen opfylder dermed ikke betingelsen i § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som betyder, at referencen og parrets fælles børn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Kosovo for der at udøve familielivet med ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at både referencen, ansøgeren og parrets 2 fælles børn er statsborgere i Kosovo, hvor referencen og ansøgeren mødte hinanden og i oktober 2015 blev gift, hvor parret begge taler sproget, hvor ansøgeren har gennemført en universitetsuddannelse, og hvor referencens datter er født i maj 2016.

Udlændingenævnet henviser til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da man ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen lider af PTSD og er i behandling med præparaterne Olanzapin, Lyrica og Mirtazepin og muligvis på ny har brug for psykiatrisk behandling.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, da medicinen ifølge de oplysninger fra MedCOI[19], som Udlændingenævnet har indhentet i forbindelse med sagen, er tilgængelig i Kosovo.

Det forhold, at referencens familie efter det oplyste har undersøgt forholdene i Kosovo og meldt tilbage, at referencens medicin ikke forefindes i Kosovo, at referencens sagsbehandler har henvist til, at referencens medicinbehov kan opfyldes gennem det sorte marked, at referencen har behov for korrekt behandling af sine posttraumatiske stresssymptomer, hvilket efter det oplyste alene kan opnås i Danmark, og at referencen har anført, at indlæggelse i psykiatrien i Kosovo alene er delvist tilgængelig ifølge Udlændingestyrelsens tidligere indhentede oplysninger, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingenævnet har indhentet nye oplysninger om tilgængeligheden af referencens behandling i august 2021, at der således er tale om aktuelle oplysninger, og at indlæggelse i psykiatrien ifølge de nye oplysninger fra MedCOI er tilgængelig i Kosovo.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen og ansøgeren har 2 fællesbørn, som er født i henholdsvis maj 2016 og marts 2018, som begge er statsborgere i Kosovo og bosiddende i Danmark. Dette finder Udlændingenævnet dog heller ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ældste barn er født i Kosovo, at hun først i januar 2019 blev meddelt opholdstilladelse og indrejse i Danmark, at det yngste barn er født i marts 2018 i Danmark, at begge børnene i CPR er registreret udrejst af Danmark i perioden fra primo februar 2020 til ultimo december 2020, og at børnene derfor ikke kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren af den grund bør meddeles opholdstilladelse i Danmark.

[19] MedCOI is a European Refugee Fund financed project to obtain medical country of origin information. The project allows 11 European Union member states plus Norway and Switzerland to make use of the services of the 'MedCOI' team in the Netherlands and Belgium. The MedCOI team makes enquiries with qualified doctors and other experts working in countries of origin. The information obtained is reviewed by the MedCOI project team, which includes a medical doctor, before it is forwarded to the relevant COI Service.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at børn efter fast praksis først efter 6-7 års fast, lovligt og sammenhængende ophold her i landet, hvor børnene kontinuerligt har været tilknyttet en dansk institution eller skole, anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark.

Det til støtte for klagen anførte om, at børnene har brug for deres mors nærvær og omsorg, kan i sig selv ikke føre til en ændret vurdering, da det var referencens og ansøgerens eget valg at stifte familie på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde en opholdstilladelse i Danmark, og at parret således ikke kan have haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark.

De forhold, at referencen fra juli 2020 har fået arbejde i Danmark, at referencen mangler et sted at bo i Kosovo, og at ansøgerens far aldrig har anerkendt ansøgerens ægteskab med referencen, kan endelig ikke føre til en anden vurdering, da generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/08.

Hvis den herboende ægtefælle er en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, som er omfattet af Associeringskomplekset mellem EU og Tyrkiet, og som er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter mindst 8 års ophold i henhold til det skærpede opholdskrav, som blev indført ved lov nr. 436 af 9. maj 2017, kan ansøgeren meddeles ægtefællesammenføring, når den herboende ægtefælle har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mindst et år.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af, at den herboende ægtefælle er en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, som var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter 8 års uafbrudt lovligt ophold i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet genoptog i februar 2021 Udlændingenævnets stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en tyrkisk statsborgere, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende tyrkisk statsborger. Udlændingenævnet omgjorde herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen blev i september 1998 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført barn. I oktober 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Referencens opholdstilladelse var tidsbegrænset. I april 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på

ægtefællesammenføring med henvisning til, at referencen ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst 3 år. I maj 2019 blev Udlændingestyrelsens afslag påklaget til Udlændingenævnet. I juni 2019 blev referencen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. I oktober 2020 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse, da referencen ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst 3 år. I november 2020 indbragte ansøgeren Udlændingenævnets afgørelse for Københavns Byret. Udlændingenævnet genoptog i februar 2021 Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har besluttet at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2020, og nævnet finder efter en fornyet retlig vurdering af sagen grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2019.

Udlændingenævnet finder således efter en fornyet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af lovbemærkningerne til lov nr. 436 af 9. maj 2017, hvorved opholdskravet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse blev skærpet fra 6 år til 8 år, at adgangen til ægtefællesammenføring for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere omfattet af associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet, ikke berøres af den foreslåede skærpelse af opholdskravet.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at referencen i september 1998 blev meddelt opholdstilladelse som familiesammenført, at han efter Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til ansøgeren i juni 2019 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingeloven som bekendtgjort ved lovbekendtgørelse nr. 239 af den 10. marts 2019, og at referencen i henhold til betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse skulle opfylde et opholdskrav på 8 år.

Udlændingenævnet finder på baggrund af det retlige grundlag, at idet referencen blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse under Udlændingenævnets sagsbehandling, burde han på Udlændingenævnets afgørelsestidspunkt i familiesammenføringssagen have været stillet som om, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, om 3 års tidsubegrænset opholdstilladelse måtte anses for opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i juni 2019, og at 2 år af det stillede opholdskrav på 8 år i forbindelse med meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse – som følge af associeringsberettigede tyrkiske statsborgeres retsstilling efter lov nr. 436 af 9. maj 2017 – må fraregnes i kravet om 3 års tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e." ÅB/2021/72

3.7.1.5.4. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever

Uanset at betingelserne for opholdstilladelse på baggrund af ægteskab vil kunne anses for opfyldt, vil der som det altovervejende udgangspunkt skulle meddeles afslag på opholdstilladelse, hvis den herboende ægtefælle tidligere har været gift eller i samlivsforhold, og under dette forhold f.eks. har udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle/samlever og er blevet dømt for det, jf. udlændingelovens § 9, stk. 13. Der gælder i så fald en karensperiode på 10 år fra endelig dom.

Tilsvarende indebærer udlændingelovens § 9, stk. 14, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke som udgangspunkt kan gives, hvis ansøgning om ægtefællesammenføring er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse, hvorpå der meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 23, om karenstid for strafbare forhold begået mod børn.

Karensperioden på 10 år vil dog kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler for det. Det kan f.eks. være, hvis kriminaliteten kan tilskrives en psykisk lidelse, der i mellemtiden er kureret, et ophørt alkohol- eller narkotikamisbrug, eller hvis der er forløbet mange år siden ægteskabets indgåelse, og parret har samlevet i en længere periode, og utvivlsomt ønsker at fortsætte samlivet.

Det forhold, at parret – den herboende ægtefælle og den nye ægtefælle/ansøger – har børn sammen, eller at de ikke har mulighed for at tage ophold sammen i et andet land, kan ikke i sig selv føre til en fravigelse af dette krav.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karenstid, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2021 Udlændingestyrelsen afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Sri Lanka, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen blev i august 2015 idømt en betinget dom på 60 dages fængsel med vilkår om samfundstjeneste for vold mod sin tidligere ægtefælle. I november 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Det var til sagen oplyst, at referencen havde 3 børn fra sit tidligere ægteskab i Danmark, at ansøgeren og referencen blev gift i maj 2019 i Sri Lanka, og at parret i august 2020 fik et fællesbarn, der er dansk statsborger. I oktober 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring under henvisning til, at referencen var blevet dømt for at have udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle inden for de seneste 10 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at referencen inden for de sidste 10 år er dømt for personfarlig kriminalitet begået mod sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 13.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen i august 2015 i byretten blev idømt en betinget dom på 60 dages fængsel med vilkår om samfundstjeneste for vold begået mod sin tidligere ægtefælle, jf. straffelovens § 244, at det fremgår af en til sagen fremsendt generel helbredsattest fra november 2020 fra referencens læge, at referencen i maj 2015 påbegyndte antabusbehandling med 88 mg på dag 1 og dag 4 hver uge, at han kortvarigt stoppede behandlingen i august til november 2015 som følge af, at han genoptog sit alkoholforbrug, men at han genoptog antabusbehandlingen i november 2015, at behandlingen ophørte i midten af 2016, og at der ikke aktuelt var mistanke om alkoholoverforbrug. Udlændingenævnet lægger på den baggrund til grund, at referencen har været fri for alkoholmisbrug i næsten 5 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at referencen har 3 særbørn, født i henholdsvis juni 2003, februar 2005 og april 2009, som alle er danske statsborgere, at det ældste særbarn bor hos referencen, og at både referencen og hans tidligere ægtefælle ved erklæringer fra henholdsvis marts 2021 og maj 2021 har oplyst, at de 2 yngste særbørn bor hos referencen i weekenderne og i ferierne.

Udlændingenævnet finder således, at der udøves et beskyttelsesværdigt familieliv med det ældste særbarn, som referencen bor sammen med, og at der er regelmæssigt samvær med de 2 andre særbørn.” ÅB/2021/73

3.7.1.6. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Selvforsørgelseskravet er en løbende betingelse, som skal være opfyldt frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt inden for de seneste 3 år. Selv kortere perioder med kontanthjælp m.v. kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring. Årsagen til at man har modtaget offentlige ydelser er heller ikke afgørende, så længe det er en reel mulighed, at den herboende reference kan blive selvforsørgende.

Endelig er den omstændighed, at den herboende reference har tilbagebetalt eller vil tilbagebetale beløbet, heller ikke afgørende.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles modtagelse af ydelser, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring til en serbisk statsborger, da hans herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i september 2018 om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, der er dansk statsborger. Parret har 2 fællesbørn, født i henholdsvis august 2015 og marts 2018, der begge er danske statsborgere. Det var i ansøgningen oplyst, at referencen havde modtaget kontanthjælp inden for de seneste 3 år forud for indgivelsen af ansøgningen, men at dette var en fejl fra hendes arbejdsgivers side, og at hun siden april 2017 havde været ansat fuldtid som social- og sundhedshjælper. Det fremgik af eIndkomst, at referencen havde modtaget kontanthjælp fra februar 2018 til februar 2019. Udlændingestyrelsen meddelte i maj 2019 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Referencen har inden for de seneste 3 år modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, er derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kan således ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på referencens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at hun inden for de seneste 3 år forud for indgivelse af ansøgningen har modtaget kontanthjælp, og oplysningerne i eIndkomst, hvoraf det fremgår, at referencen i perioden fra februar 2018 til februar 2019 har modtaget kontanthjælp, der udbetales efter lov om aktiv socialpolitik.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen har modtaget kontanthjælp, idet hun ikke var berettiget til barselsdagpenge under sin graviditet. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en betingelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5, at man ikke må have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, og at det er uden betydning, at man har modtaget ydelsen som følge af ret til barsel.

Udlændingenævnet henviser herved til høringssvaret i lovforslag nr. L 94 af 30. november 2005, punkt 6, hvoraf det fremgår, at det daværende Integrationsministerium bemærkede, at der i praksis

ikke skelnes mellem, om en kvinde på barsel er medlem af en a-kasse eller ej, men derimod om kvinden har været i arbejde forud for sin barsel og forventes at skulle i arbejde efterfølgende, og at ministeriet således har anlagt den praksis, at hensynet til Danmarks Internationale forpligtelser efter CEDAW-konventionen (konventionen af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder) indebærer, at det generelt skal anses som en ganske særlig grund til at fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, at modtagelse af kontanthjælp er begrundet i barsel.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke er i strid med CEDAW-konventionen at meddele ansøgeren afslag på familiesammenføring under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 5, idet referencens barsel ikke kan anses som værende afholdt inden for rammerne af hendes ansættelsesforhold hos en privat hjemmeplejeudbyder, hvorfor den modtagne kontanthjælp ikke kan anses for at træde i stedet for løn under barsel.

Udlændingenævnet henviser herved til, at referencen forud for sin barsel alene var ansat hos den private hjemmeplejeudbyder som vikar uden fast timeantal og var dermed ikke fastansat, ligesom hun ikke er vendt tilbage til sin stilling hos den private hjemmeplejeudbyder efter endt barsel.

Det forhold, at det fremgår af ansøgningsskemaet, at referencen på daværende tidspunkt var ansat hos den private hjemmeplejeudbyder som social- og sundhedshjælper med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, samt at partsrepræsentanten til sagen har anført, at referencen reelt blev behandlet som fastansat, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af den til sagen fremlagte ansættelseskontrakt mellem referencen og den private hjemmeplejeudbyder, at hun var ansat som timelønnet uden fast timeantal.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at referencen havde en forventning om at modtage barselsdagpenge, samt at referencen har været nødsaget til at modtage kontanthjælp, idet hun var gravid og afhængig af en indkomst, kan således heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencens fagforening i august 2018 oplyste hende om, at Udbetaling Danmarks afgørelse fra januar 2018 var korrekt, idet referencen ikke kunne anses for at være fastansat og derfor ikke opfyldte beskæftigelseskravet, at referencen derfor ikke var berettiget til dagpenge under sin barselsorlov, samt at hun skulle henvende sig til kommunen med henblik på at søge om kontanthjælp.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at referencen, ansøgeren og parrets fællesbørn ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Serbien, hvor ansøgeren er statsborger, og hvor

referencen og ansøgeren mødtes og indgik ægteskab, for at udøve familielivet dér, jf. Den Europæiske Menneskerettigheds Konvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet henviser herved til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneske-rettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet bemærker, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre beskyttelse end EMRK artikel 8.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen og ansøgeren sammen har 2 fællesbørn, født henholdsvis i august 2015 og i marts 2018, der begge er danske statsborgere.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en institution eller skole, at der kan ske fravigelse af udlændingelovens § 9, stk. 5. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at der er et kvalificeret afhængighedsforhold mellem parrets fællesbørn og ansøgeren, der er af en sådan karakter, at parrets fællesbørn reelt vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet henviser herved også til, at referencen og ansøgeren fra ægteskabets indgåelse ultimo august 2014 og indtil ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse primo september 2018 har udøvet familielivet via besøgsophold, og at parret således har valgt, at familien skulle leve adskilt. Der ses således ikke at være noget til hinder for, at familielivet udøves via besøgsophold som hidtil.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at referencen og ansøgeren selv valgte at stifte familie på et tidspunkt, hvor ansøgerens opholdsgrundlag ikke var fastlagt, og hvor parret således ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har fremlagt en udtalelse fra parrets ældste barns institution, hvoraf det fremgår bl.a., at parrets ældste barn bliver ked af det i de perioder, hvor ansøgeren er udrejst af Danmark, samt at barnet ofte taler om referencen og er fortvivlet over, hvorfor han ikke er i Danmark, kan således på baggrund af ovenstående ikke føre til en ændret vurdering.

Efter det anførte, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/74

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring. Modtagelse af ressourceforløbsydelse mellem en periode med beskæftigelse i fleksjob og meddelelse af førtidspension kan også efter en konkret og individuel vurdering føre til, at der kan dispenseres fra selvforsørgelseskravet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet hjemviste Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle blev meddelt førtidspension efter at have modtaget ressourceforløbsydelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet genoptog og hjemviste i oktober 2021 Udlændingenævnets afgørelse fra september 2021 vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2019 om afslag på ægtefællesammenføring til en pakistansk statsborger, da hans herboende ægtefælle, der også er pakistansk statsborger, inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i marts 2018 om ægtefællesammenføring med den herboende reference. Parret havde et fællesbarn, som er pakistansk statsborger og født i marts 2016. Referencen havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i form af kontanthjælp fra primo maj 2013 til ultimo april 2019 og i form af ressourceforløbsydelse i perioden primo fra maj 2019 til april 2021. Referencen blev tilkendt førtidspension med virkning fra primo april 2021 som følge af sine helbredsmæssige forhold. Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2019 vedrørende afslag på opholdstilladelse. Parret fik i september 2021 endnu et fællesbarn, der også er pakistansk statsborger.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har af egen drift på baggrund af en samlet og konkret vurdering af alle sagens oplysninger fundet grundlag for at genoptage sagen og hjemvise den til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af oplysninger fra eIndkomst, at referencen senest har modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i form af kontanthjælp fra maj 2013 til april 2019 og i form af ressourceforløbsydelse i perioden fra maj 2019 til april 2021, og at referencen med virkning fra april 2021 er blevet tilkendt førtidspension som følge af sine helbredsmæssige forhold.

Udlændingenævnet henviser herefter til, at det ikke kan afvises, at referencens helbredsmæssige forhold er af en sådan karakter, at de har været medvirkende årsag til, at hun har modtaget kontanthjælp, og at det derfor bør undersøges nærmere, om det vil være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at henvise referencen og ansøgeren samt deres fællesbørn til at udøve familielivet i Pakistan.

Udlændingenævnet vurderer i den forbindelse, at det forhold, at referencen er blevet tilkendt førtidspension som følge af sine helbredsmæssige forhold er nye oplysninger, som ikke er indgået i Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag, og Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer sagen på ny i 1. instans med henblik på, at der bliver foretaget en vurdering heraf i 2 instanser.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen kan tage fornyet stilling til sagen, herunder om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig FN's Handicapkonvention, at afslå familiesammenføring på nuværende tidspunkt. Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for familiesammenføring". ÅB/2021/75

Som et eksempel~~ler~~ på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke blev fraveget som følge af den herboende ægtefælles modtagelse af ressourceforløbsydelse, kan nævnes følgende afgørelse~~r~~:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring til en serbisk statsborger, da hans herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i juni 2018 om ægtefællesammenføring med sin herboende danske ægtefælle. Parret havde et fællesbarn, der er dansk statsborger, og født i juli 2015. Referencen arbejdede på ansøgningstidspunktet på et plejehjem, og hun havde tidligere været i beskæftigelse fra april 2012 til december 2017 med en ugentlig arbejdstid på 37 timer. Referencen havde modtage ressourceforløbsydelse efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra august 2017 til marts 2018. Udlændingestyrelsen meddelte i marts 2019 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Referencen har inden for de seneste 3 år modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, er derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kan ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at referencen har modtaget ressourceforløbsydelse i perioden fra juli 2017 til marts 2018, og at hun også selv har oplyst, at hun har modtaget ressourceforløbsydelse.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Det af partsrepræsentanten anførte om, at referencen modtog ressourceforløbsydelse som følge af sygdom, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke er fremsendt dokumentation for, at problemerne med referencens helbred er af sådan en særlig alvorlig karakter, at forsørgelseskravet bør fraviges. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af eIndkomst, at referencen siden marts 2018 har været i fast arbejde, og at hun derfor ikke er afskåret fra på et senere tidspunkt at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at parret og deres fællesbarn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Serbien, hvor ansøgeren er statsborger, hvor de taler sproget, og hvor ansøgeren har boet størstedelen af sit liv for dér at udøve familielivet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Det forhold, at ansøgeren og referencen har et fællesbarn, født i juli 2015, der er dansk statsborger, kan ikke ændre denne vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at barnet ikke har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at børn efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års uafbrudt fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole.

Udlændingenævnet finder derfor, at fællesbarnets forhold ikke kan føre til, at det vil anses for at være i strid med EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det var parrets eget valg, at barnet skulle bo i Danmark på et

tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, ligesom der ikke er noget til hinder for, at familielivet som hidtil kan udøves via besøgsophold.

Ligeledes finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser, herunder forpligtelserne som følge af EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til selvforsørgelseskravet, da der ikke er indikationer i sagen på, at der er et kvalificeret afhængighedsforhold mellem fællesbarnet og ansøgeren, der er af en sådan karakter, at fællesbarnet reelt vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse.

Det anførte om, at parret ikke kan bosætte sig i Serbien, fordi referencen og fællesbarnet har en stærk tilknytning til Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet parret stiftede familie på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og at han dermed ikke havde en berettiget forventning om at kunne få opholdstilladelse i Danmark.

Det bemærkes desuden, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier en umiddelbar ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv.

På den baggrund, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/76.

Selvforsørgelseskravet er en løbende betingelse, der vurderes på afgørelsestidspunktet, jf. ordlyden af bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke inden for de sidste 3 år havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Zambia, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i juni 2018 om ægtefællesammenføring med sin herboende danske ægtefælle. Referencen havde i perioden fra februar 2018 til april 2018 modtaget kontanthjælp. Udlændingestyrelsen meddelte i juli 2019 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren på nuværende tidspunkt ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, om at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke må have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juli 2019 har givet afslag på ansøgerens ansøgning om familiesammenføring med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, under henvisning til, at referencen inden for de seneste 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse har modtaget kontanthjælp. Udlændingestyrelsen lagde i den forbindelse vægt på, at referencen havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra februar 2018 til april 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ved aktuelt opslag i eIndkomst, fremgår, at referencen ikke siden marts 2018 har modtaget kontanthjælp eller andre ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven." ÅB/2021/77

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle sager om ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, herunder hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet hjemviste ~~omgjorde~~ Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af et fællesbarns selvstændige tilknytning til Danmark, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da parret ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab, der kunne anerkendes efter dansk ret. Udlændingestyrelsen vurderede dog, at der forelå et fast samliv af længere varighed mellem parret, og meddelte endvidere afslag på familiesammenføring, da den herboende reference havde modtaget offentlige ydelser inden for de seneste 3 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, og da parret ikke opfyldte det dagældende tilknytningskrav i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsløs palæstinenser fra Syrien, blev i april 2015 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus). I maj 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen i Danmark. Parret var efter det oplyste blevet religiøst viet i en flygtningelejr i Syrien, og parret har endvidere 2 fællesbørn, der er født i marts 2008 og december 2013. Børnene fik opholdstilladelse i Danmark primo maj 2015. Referencen havde modtaget kontanthjælp i perioden fra juni 2015 til september 2018. Ansøgeren havde opholdstilladelse i Italien, gyldig til maj 2019. I januar 2020 fik parret endnu et fællesbarn. I maj 2021 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet hjemviser sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen vurderede i afgørelsen, at ansøgeren og referencen ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, da der ikke var fremlagt dokumentation for, at parrets ægteskab var civilt registreret. Udlændingestyrelsen vurderede dog samtidig, at ansøgeren og referencen havde et fast samliv af længere varighed, men fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark, fordi referencen havde modtaget offentlig hjælp inden for de seneste 3 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, og fordi parret ikke opfyldte det dagældende tilknytningskrav i udlændingelovens § 9, stk. 7.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at partsrepræsentanten i februar 2019 sendte et "Statement of Marriage", udstedt i februar 2019 af et civil register i Damaskus. Dette er nye oplysninger, som Udlændingestyrelsen ikke har vurderet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at parrets 2 ældste børn, født i marts 2008 og december 2013, fik opholdstilladelse i Danmark primo maj 2015 med henblik på midlertidig beskyttelsesstatus. Børnene har således opholdt sig i Danmark i ca. 6 år på nuværende tidspunkt.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det fremgår af brev fra juli 2020 fra det yngste barns institution, at det yngste barn har gået i dagpleje og børnehave i Danmark, og at det fremgår af brev fra januar 2020 fra børnenes skole, at det ældste barn går i 5. klasse, og at det yngste barn går i 0. klasse." ÅB/2021/78

Kravet om selvforsørgelse fraviges ikke, hvis den herboende ægtefælle kan henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land med henblik på at udleve sit familieliv der.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet om kravet om selvforsørgelse skulle fraviges, som følge af referencen mulighed for at udøve familielivet i ansøgerens hjemland eller opholdsland, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, der var meddelt afslag på familiesammenføring, da hendes herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder

Ansøgeren søgte i maj 2018 om ægtefællesammenføring med den herboende reference. Ansøgeren havde opholdstilladelse i Spanien. Referencen havde modtaget kontanthjælp i perioden fra juni 2016 til juni 2019 med undtagelse af april 2018. I juli 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført til referencen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, idet referencen inden for de seneste 3 år har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, og betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, er derfor ikke opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på referencens egne oplysninger i ansøgningsskemaet, modtaget i Udlændingestyrelsen i maj 2018, om, at han har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste 3 år, og at dette bekræftes ved opslag i eIndkomst, hvoraf det fremgår, at referencen har modtaget offentlig hjælp i form af kontanthjælp, jf. § 25 i lov om aktiv socialpolitik, i perioden fra primo oktober 2018 til ultimo august 2020.

Udlændingenævnet har samtidig vurderet, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne alvorlige helbredsmæssige problemer, som kan begrunde en fravigelse af kravet om, at referencen ikke må have modtaget offentlige ydelser inden for de sidste 3 år.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at referencen i ansøgningsskemaet ikke har oplyst, at han skulle lide af alvorlig sygdom eller handicap.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der til sagen er oplyst, at referencen lider af diabetes, forhøjet kolesterol, forhøjet blodtryk samt almindelige alderdomsbetingede udfordringer, og at hans dårlige helbred gør, at han ikke kan klare sig selv.

Udlændingenævnet har imidlertid vurderet, at disse oplysninger ikke kan føre til et andet udfald af sagen, da der ikke er fremlagt dokumentation for referencens helbredsmæssige forhold, herunder at hans helbredsmæssige forhold har en sådan karakter og et sådant omfang, at udlændingelovens § 9, stk. 5, bør fraviges under henvisning hertil.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen endvidere lagt vægt på, at referencen ikke siden september 2020 har modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og at referencen således på et senere tidspunkt må antages at kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet har endvidere vurderet, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne alvorlige helbredsmæssige forhold, der medfører, at ansøgeren og referencen ikke kan indrejse i Spanien, hvor ansøgeren og hendes særbarn har en gyldig opholdstilladelse, for dér at udøve familielivet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Spanien er et EU-land, og at det må lægges til grund, at der er adgang til de nødvendige lægeundersøgelser og eventuel behandling for referencens lidelser i Spanien, såfremt dette skulle blive aktuelt.

Det til støtte for klagen anførte om, at referencen ikke kan tage ophold af længere varighed i Spanien på grund af det spanske klimas negative indflydelse på hans helbred, kan på denne baggrund ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Den omstændighed, at referencen har en mindreårig datter fra et tidligere forhold bosat i Danmark, kan endvidere ikke føre til et andet udfald af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at referencen ikke aktuelt udøver samvær med barnet, og at dette er fastslået ved dom afsagt i byretten i august 2021.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at der ved vurderingen af, om samvær med mindreårige børn i Danmark kan føre til en fravigelse af kravet om selvforsørgelse, lægges vægt på det reelt udøvede faktiske samvær, og at eventuelle ønsker om udvidet samvær i fremtiden ikke i sig selv kan begrunde, at kravet fraviges.

Det til støtte for klagen anførte om, at referencen har et ønske om at se barnet i et større omfang end aktuelt, men at dette efter omstændighederne ikke er muligt, og at han overvejer at anke afgørelsen om ophør af samvær, kan derfor ikke føre til en ændret vurdering.

På den baggrund, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK og FN's Handicapkonvention, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/79.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Sydkorea, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da den herboende reference havde modtaget offentlige ydelser inden for de seneste 3 år.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i september 2001 opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægtefællesammenføring med referencen, der er dansk statsborger. I april 2010 udrejste ansøgeren af Danmark sammen med referencen og parrets 2 fællesbørn, født i april 2003 og januar 2005, som er danske statsborgere. Ansøgeren indrejste på ny i Danmark i marts 2019. Ansøgeren søgte i juni 2019 om ægtefællesammenføring med referencen. Referencen havde i perioden fra februar 2019 til juli 2019 modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv social politik. I november 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i november 2019 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring til referencen under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 5, idet referencen har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik indenfor 3 år forud for afgørelsen, og da der ikke var oplyst om ganske særlige grunde til alligevel at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen lagde hertil vægt på, at der ikke forelå oplysninger om, at referencen ikke havde mulighed for at indrejse og tage ophold sammen med ansøgeren i Sydkorea for at udøve deres familieliv dér.

Referencen har ved e-mail fra november 2019 anført, at referencen ikke har mulighed for at tage ophold i Sydkorea, idet referencen efter en fængselsstraf er blevet udvist. Referencen har endvidere ved e-mail fra oktober 2021 fremsendt en kopi af sit pas med udvisningsstempel.

Dette er nye oplysninger, der ikke er indgået i Udlændingestyrelsens vurdering, og Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer sagen på ny." ÅB/2021/80

3.7.1.7. Boligkravet

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 1, at det er en betingelse for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at den herboende reference godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

En selvstændig bolig er en bolig, der har selvstændig indgang og fremstår som en enhed. Det er ikke en betingelse, at boligen har eget køkken eller toilet. At råde over en selvstændig bolig betyder ifølge § 4 i bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015 om opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringssager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold (boligkravsbekendtgørelsen)[20], at den herboende ægtefælle skal eje, leje, fremleje eller være andelshaver eller anpartshaver af en selvstændig bolig.

Efter § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen anses boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, for opfyldt, når referencen godtgør, at vedkommende senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerenes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse vil råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse indtil mindst 1½ år efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse. Hvis der er tale om en lejebolig eller en fremlejebolig, skal varigheden af lejekontrakten eller fremlejekontrakten enten være tidsubegrænset eller være på mindst 1½ år fra den dato, hvor ansøgning om opholdstilladelse bliver indgivet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende ægtefælle har godtgjort, at vedkommende senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse og indtil mindst 1½ år efter ansøgningstidspunktet ville råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Nepal, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 1, ikke var opfyldt.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i januar 2020 om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger. Referencen var på ansøgningstidspunkt bosiddende i et lejemål, der var tidsbegrænset indtil primo april 2021. Udlændingestyrelsen meddelte ansøger afslag på familiesammenføring i september 2020. Under Udlændingenævnets behandling af klagen fremsendte referencen en ny lejekontrakt fra medio september 2020, hvoraf det fremgik, at referencen fra primo marts 2021 havde lejet en ny bolig, hvor lejemålet var tidsubegrænset.

Udlændingenævnets afgørelse:

[20] Boligkravsbekendtgørelsen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=170549

”Udlændingenævnet finder, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i september 2020 ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse og indtil mindst 1½ år efter ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, og § 2, stk. 1 og 5, i boligkravsbekendtgørelsen. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i januar 2020 indgav ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med referencen, at referencen på ansøgningstidspunktet var bosiddende i et lejemål, der var tidsbegrænset indtil primo april 2021, og at dette lejemål således ikke var gældende 1½ år efter indgivelse af ansøgningen om ægtefællesammenføring.

Den omstændighed, at partsrepræsentanten i april 2021 har indsendt en ny lejekontrakt fra september 2020, hvoraf det fremgår, at referencen fra marts 2021 lejer en ny bolig, hvor lejemålet er tidsubegrænset, og at referencen ifølge CPR aktuelt ses at være bosiddende på denne adresse, kan ikke føre til en ændret vurdering, da det følger af boligkravsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, at den herboende ægtefælle senest 3 måneder efter indgivelsen af ansøgningen og indtil 1 ½ år efter indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse skal godtgøre at råde over en bolig, der opfylder boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at den nye lejekontrakt er indgået efter Udlændingestyrelsens afgørelse, og at dette er en efterfølgende omstændighed, der i stedet kan danne grundlag for en ny ansøgning.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, der taler imod, at referencen skal godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen og ansøgeren ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Nepal, hvor ansøgeren er statsborger, og hvor parret i perioden fra oktober 2015 til august 2019 boede sammen, for at udøve familielivet der.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier umiddelbar ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2020.” ÅB/2021/81.

Hvis den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, skal lejemålet være tidsubegrænset og i øvrigt ikke stride mod andelsboligforeningens vedtægter, jf. § 4, stk. 2, i boligkravsbekendtgørelsen.

Kravet om at råde over en selvstændig bolig vil som udgangspunkt ikke være opfyldt, hvis man lejer værelser i eksempelvis sine forældres ejerbolig, medmindre den udlejede del af boligen i sig selv fremstår som en selvstændig bolig. Tilsvarende gør sig gældende, hvis man sammen med sine forældre har købt og bor i boligen sammen.

Som et eksempel, hvor referencen ikke havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig, da referencen boede sammen med sine forældre i et hus, som reference og referencens far ejede sammen, henvises til nedennævnte afgørelse ÅB/2021/82.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt der forelå et reelt lejeforhold mellem referencen og udlejeren, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Tyrkiet, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 1, ikke var opfyldt.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Tyrkiet med tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, blev i juli 2008 gift med ansøgeren i Tyrkiet. Parret har 2 fællesbørn, født i december 2015 og august 2018. Begge børn er tyrkiske statsborgere og bosiddende i Danmark. Ansøgeren søgte i juni 2017 om ægtefællesammenføring med referencen. Referencen oplyste i ansøgningen, at han boede i et bofællesskab med sine forældre. Udlændingestyrelsen meddelte i marts 2019 ansøger afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at referencen ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i marts 2019 opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse og indtil mindst 1½ år efter dette tidspunkt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen på tidspunktet for ansøgningens indgivelse i juni 2017 boede i et lejemål sammen med sine forældre.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af ansøgningsskemaet til brug for familiesammenføringssagen er anført, at den bolig, referencen rådede over, ikke havde selvstændig indgang eller fremstod som en enhed, at der var tale om et "bofællesskab", og at det samlede boligareal udgjorde 98 m^2, fordelt på 4 rum, hvoraf referencen rådede over de 2, svarende til 43 m^2,

mens det af den vedlagte kopi af lejekontrakt indgået i marts 2015 fremgår, at det lejede er en 4-værelses lejlighed med et samlet boligareal på 90 m2, ligesom det fremgår, at den månedlige husleje var fastsat til 2.000 kr., og at forbrugsudgifter, indskud og depositum alle var fastsat til 0 kr.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den fremlagte lejeaftale er indgået mellem referencen og dennes far.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der ikke foreligger et reelt lejeforhold mellem referencen og udlejeren, jf. boligkravsbekendtgørelsens § 4, stk. 3.

Udlændingenævnet finder således, at lejekontrakten ikke er et udtryk for, at der består et reelt lejeforhold mellem referencen og dennes far, således at referencen kan anses for at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse eller en del af et bofællesskab.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det i lejekontrakten er anført, at der er tale om hele lejemålet og altså hverken en del heraf eller et bofællesskab.

Den omstændighed, at referencen til støtte for klagen har anført, at der er tale om et bofællesskab, og at Udlændingestyrelsen har en fejlagtig opfattelse af begrebet "bofællesskab" kan på den baggrund ikke føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger særlige grunde, der taler imod, at referencen i forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark skal godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at referencen, ansøgeren og parrets 2 fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Tyrkiet for at udøve familielivet der, hvor både referencen, ansøgeren og parrets 2 fællesbørn er statsborgere, hvor ansøgeren er født og opvokset, hvor begge børn er født, hvor referencen og ansøgeren er gift, hvor parret taler sproget, og hvor referencen er født og har opholdt sig indtil han kom til Danmark som ca. 10-årig, og herefter i længere perioder har opholdt sig på ferier.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier en ubetinget ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve familielivet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen og ansøgeren har to fællesbørn, som er bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgerens ældste barn er født i december 2015 i Tyrkiet, og at hun er indrejst i Danmark i oktober 2016. Dette barn har således ikke opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af udlændingemyndighedernes praksis, at børn som udgangspunkt først efter 6-7 års uafbrudt lovligt ophold i Danmark, hvor de har gået i dansk daginstitution/skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at boligkravet ikke skal stilles.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at referencen, som erhvervsaktiv, tyrkisk statsborger er omfattet af Associeringsaftalen mellem Danmark og Tyrkiet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Associeringsaftalekomplekset efter Udlændingenævnets vurdering, ikke giver familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere en videre ret til familiesammenføring, end efter udlændingelovens regler, idet det allerede er indeholdt i disse reglers enkelte bestemmelser, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser – herunder afgørelser fra EU-domstolen – skal indgå i vurderingen, og at betingelserne fraviges, hvis der foreligger ganske særlige grunde, sådan at der efter loven tages hensyn til de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige grunde i øvrigt, herunder alvorlige personlige eller helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019." ÅB/2021/82

Personer, der vender tilbage til Danmark fra udlandet med en udenlandsk ægtefælle eller samlever – f.eks. efter endt studieophold, udstationering eller anden beskæftigelse – kan meddeles tilladelse til familiesammenføring på betingelse af, at den herboende reference inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse – den såkaldte coming home-ordning, jf. § 2, stk. 3 i boligkravsbekendtgørelsen.

Man kan opfylde boligkravet, selv om den herboende ægtefælle ejer eller lejer boligen sammen med en eller flere andre personer.

Boligen anses for at have en rimelig størrelse, jf. § 5, stk. 1, nr. 1-2, i boligkravsbekendtgørelsen, når der højst bor 2 personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m^2 pr. person, der bor

i boligen. Køkken, toilet, entré og lignende rum medregnes ikke ved opgørelsen af boligenhedens beboelsesrum. Udlændingemyndighederne vil lægge de boligoplysninger, der fremgår af Bygnings- og Boligregistret, til grund, jf. § 5, stk. 2 og 3, i boligkravsbekendtgørelsen.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 2 og 3, at det er en betingelse for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at boligen fra ansøgningstidspunktet og indtil, ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke er beliggende i et boligområde, der er omfattet af den gældende bekendtgørelse om boligkravslisten for ægtefællesammenføring. Der fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 7, at udlændinge- og integrationsministeren hvert år via en bekendtgørelse fastsætter, hvilke boligområder, der skal optages på boligkravslisten for ægtefællesammenføring. Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 9, stk. 7, 3. pkt., at udlændinge- og integrationsministeren i 2018 og 2109 kunne udstede en bekendtgørelse om boligkravslisten 2 gange årligt. Udlændinge- og Integrationsministeriet har på baggrund af udlændingelovens § 9, stk. 7, udstedt~~, jf.~~ bekendtgørelse nr. 967 af 27. juni 2018 om boligkravslisten ved ægtefællesammenføring. Bekendtgørelsen er ændret ved bekendtgørelse nr. 274 af 24. februar 2021 og seneste ved bekendtgørelse nr. 2177 af 25. november 2021.[21]

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet betydningen af, at referencens boligområde på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring til en ansøger var opført i bekendtgørelse om boligkravslisten, men hvor boligområdet på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke længere var opført i bekendtgørelse om boligkravslisten, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Elfenbenskysten, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i september 2018 om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, der er statsborger i Elfenbenskysten. Referencens bolig lå i et boligområde, der var omfattet af bekendtgørelse om boligkravslisten. Udlændingestyrelsen meddelte herefter i september 2019 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

[21] I forhold til at bekendtgørelsen om boligkravslisten ved ægtefællesammenføring fra juni 2018 først blev ændret i februar 2021 henvises til spørgsmålene til Udlændinge- og Integrationsudvalget UUI spørgsmål 161 (alm. del) 2020 og UUI spørgsmål 310 (alm. del) 2021.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i september 2019 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6, under henvisning til, at der er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6, nr. 1 og 2, at den herboende person råder over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, og at boligen på ansøgningstidspunktet ikke ligger i et boligområde, der er omfattet af den gældende bekendtgørelse om boligkravslisten for ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen meddelte afslag på familiesammenføring til ansøgeren med den begrundelse, at den bolig referencen rådede over på ansøgningstidspunktet i september 2018 lå i et boligområde, der var omfattet af bekendtgørelse nr. 967 af 27. juni 2018 om boligkravslisten for ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 7, bl.a., at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om en boligkravsliste for ægtefællesammenføring, herunder kriterierne for optagelse af et boligområde på listen, og at udlændinge- og integrationsministeren hvert år ved bekendtgørelse fastsætter, hvilke boligområder der opfylder kriterierne for optagelse på boligkravslisten for ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at det fremgår af § 3, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 2177 af 25. november 2021 om boligkravslisten for ægtefællesammenføring, som trådte i kraft den 1. december 2021, at "*uanset at udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, inden den 1. december 2021, finder bekendtgørelsen anvendelse, hvis den herboende persons bolig ligger i et boligområde, der ikke er omfattet af bekendtgørelsen*", og at det boligområde, hvor referencen havde bopæl på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i september 2018, ikke er omfattet af den gældende bekendtgørelse, idet området ikke længere er optaget på listen over udsatte boligområder, som er udstedt af indenrigs- og boligministeren og offentliggjort på Indenrigs- og Boligministeriets hjemmesiden den 1. december 2021, jf. § 2 i bekendtgørelsen." ÅB/2021/83.

Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod, at kravet stilles, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

3.7.1.8. Integrationskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8. Bestemmelsen stiller en række krav til både den herboende og den ansøgende ægtefælle af hensyn til muligheden for en vellykket integration af den ægtefælle eller samlever, der kommer hertil. Parret skal tilsammen opfylde mindst 4 ud af 6 krav, for at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, er opfyldt.

3.7.1.8.1. Kravet om at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3

Det er et krav, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Der er tale om et obligatorisk krav, og Udlændingenævnet vil som udgangspunkt ikke foretage en bedømmelse af, hvorvidt ansøgeren og den herboende ægtefælle opfylder de øvrige betingelser i integrationskravet, medmindre den herboende ægtefælle har dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 2018 af 11. december 2020 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.[22]

Den herboende ægtefælle skal dokumentere sine danskkundskaber ved at fremlægge et prøvebevis. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den herboende ægtefælle er dansk statsborger og født og opvokset i Danmark, eller at den herboende ægtefælle har oplyst, at vedkommende taler, skriver og læser dansk.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles danskkundskaber, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Rusland, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgik ægteskab med sin herboende ægtefælle (referencen) i september 2019 i Danmark, hvorefter hun søgte om ægtefællesammenføring med referencen. Det var i ansøgningen oplyst, at referencen havde gået i folkeskole i 9 år, og der var fremlagt kopi af et folkeskoleafgangsbevis, hvoraf det fremgik, at referencen ved 9. klasses afgangsprøve har opnået prøvekarakteren 5 i retstavning i dansk, 5 i skriftlig fremstilling i dansk og 6 i mundtlig dansk. I september 2020 gav

[22] Følgende prøver svarer til eller har et højere niveau end Prøve i Dansk 3: Studieprøven bestået med mindst karakteren 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trins-skalaen) i alle discipliner, folkeskolens afsluttende prøver 9. eller 10. klasse bestået med et karaktergennemsnit på mindst 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trinsskalaen) i danskdisciplinerne bortset fra orden, bevis for studentereksamen (stx), højere handelseksamen (hhx), højere teknisk eksamen (htx), højere forberedelseseksamen (hf) og studiekompetencegivende eksamen i forbindelse med erhvervsuddannelse (eux), bevis for almen forberedelseseksamen (avu), prøvebevis for bestået enkeltfag i dansk eller dansk som andetsprog med aflagt prøve i mindst en danskdisciplin på et af niveauerne G-A og med et gennemsnit af prøvekarakterer på mindst 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trins-skalaen) fra f.eks. en af følgende uddannelser: stx, hf, hhx, htx, eux, eud eller avu, bestået FVU-læsning trin 4, bevis for bestået International Baccalaureate (IB) med dansk på A- eller B-niveau, bestået Danskprøve 3 fra Studieskolen i København, bevis for videregående uddannelser på universiteter, professionsskoler (f.eks. handelshøjskoler, sygeplejeskoler og seminarier) m.v., medmindre der er tale om et fremmedsproget uddannelsesforløb. Desuden findes en liste over ældre, godkendte prøver på: https://www.nyidanmark.dk/da/Ord-og-begreber/US/Diverse-US/Prøver-på-tilsvarende-eller-højere-niveau-end-Prøve-i-Dansk-3/

Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse, da referencen ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8 (integrationskravet), at referencen har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af referencens eksamensbevis fra 9. klasse fra august 1986, at han ved afgangsprøven alene opnåede prøvekaraktererne 5 i retstavning, 5 i skriftlig fremstilling i dansk og 6 i mundtlig dansk, og at hans samlede prøvekaraktergennemsnit således var 5,3, hvilket ikke er tilstrækkeligt til at have bestået efter 13-skalaen.

Det til støtte for klagen anførte om, at referencen i folkeskolens 9. klasse har opnået et snit på 6, hvis standpunktskaraktererne medregnes, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der er tale om standpunktskarakterer og ikke afsluttende prøvekarakterer.

Udlændingenævnet henviser herved til, at kravet om at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, kan opfyldes med folkeskolens afsluttende prøve i 9. klasse med et prøvekaraktergennemsnit på mindst 6 efter 13-skalaen i danskdisciplinerne bortset fra orden.

Det forhold, at referencen er dansk statsborger, og at han efter endt folkeskole kom ind på tømreruddannelsen, kan på ovenstående baggrund ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, der bevirker, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, på trods af, at referencen ikke opfylder integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Det forhold, at referencen har økonomiske midler til at forsørge ansøgeren, kan ikke føre til en ændret vurdering, da dette ikke udgør en sådan ganske særlig grund, der bevirker, at integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8, kan fraviges.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgeren og referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Rusland, hvor ansøgeren er statsborger, og hvor hun er født og opvokset, for at udleve familielivet der, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet bemærker, at danskprøvekravet er et ufravigeligt krav, hvorfor Udlændingenævnet ikke ved denne afgørelse har taget stilling til, hvorvidt ansøgeren og referencen opfylder de øvrige integrationsbetingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8." ÅB/2021/84.

Kravet om at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en tilsvarende prøve på samme eller højere niveau kan kun fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt kravet om at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3, kan fraviges som følge af helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsløs palæstinenser fra Libanon, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende tyrkisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I december 2018 indgik ansøgeren og referencen ægteskab i Libanon, og i juli 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring. Det fremgik af ansøgningen, at referencen led af sygdommen polio og var kørestolsbruger. I februar 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da referencen ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarene eller højere niveau, og da parret heller ikke opfyldte 3 ud af 5 af de øvrige krav, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at referencen ikke har bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen lider af polio og sidder i kørestol, at hendes ben, ryg og mavemuskler er lamme, at hendes led i benene har indskrænket bevægelighed, således

at de ikke kan rettes ud, at hun i 2003 blev meddelt humanitær opholdstilladelse, at hun er tilkendt førtidspension, og at hun som følge af sin sygdom ikke kan tage en uddannelse, arbejde eller deltage kontinuerligt i danskundervisning.

Det er også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det er oplyst til sagen, at referencen modtager smertelindrende behandling på specialhospitalet en gang ugentligt for at undgå yderligere forringelser i hendes funktionsniveau.

Partsrepræsentanten har i forbindelse med klagen indsendt psykiatrisk speciallægeerklæring fra august 2017 fra en speciallæge i psykiatri, hvoraf det fremgår bl.a., at referencen ikke kan læse eller skrive, at hun som barn ikke har gået i skole, og at hun ingen mulighed har for at klare danskprøven.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det en vis vægt, at det fremgår af lægeerklæring fra juli 2016 fra en praktiserende speciallæge i almen medicin, at referencen har besvær med at holde en kuglepen og sætte en underskrift, at hun er analfabet, at hun er diagnosticeret med postpolio, angst, depression og kronisk smertetilstand, at hun som følge af sine diagnoser lider af en langvarig funktionsnedsættelse, der begrænser sprogevnen, samt at hun aldrig vil kunne stabiliseres i en sådan grad, at hun bliver i stand til at tilegne sig danske sprogkundskaber på et sådant niveau, som er påkrævet for Prøve i Dansk 3.

Udlændingenævnet finder således ud fra en konkret og individuel vurdering, at referencen har en sådan fysisk og psykisk lidelse, der har resulteret i en langvarig funktionsnedsættelse, som er omfattet af FN's Handicapkonvention, at der bør dispenseres fra danskprøvekravet i udlændingelovens § 9, stk. 8. Udlændingenævnet har tillagt det betydning, at referencen har forsøgt at tage indfødsretsprøven i juni 2017, hvor hun blev bevilget ekstra prøvetid samt en hjælper til oplæsning af spørgsmålene i prøven.

Udlændingenævnet har efter ovenstående besluttet at tilbagesende sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen på ny kan tage stilling til, hvorvidt der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, herunder i lyset af omfanget af referencens handicap sammenholdt med, at ægteparret i oktober 2020 har fået en søn. Udlændingenævnet har ikke herved taget stilling til dette." ÅB/2021/85.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Kosovo, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Kosovo, fik i 1999 opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I 2003 fik referencen tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført med referencen i perioden medio juli 2012 til primo juni 2015

og i perioden ultimo marts 2017 til primo november 2018. Udlændingestyrelsens asylkontor havde i forbindelse med ansøgerens tidligere sager udtalt, at referencen ikke vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Kosovo, hvor referencen flere gange har været på besøg, og hvor han i 2009 var blevet gift med ansøgeren. Medio november 2018 søgte ansøgeren på ny om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at referencen ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller lignende niveau, at referencen bl.a. led af kronisk paranoid skizofreni, PTSD samt ludomani, og at referencen var førtidspensionist. Det fremgik derudover af sagen, at referencen havde stort behov for hjælp i det daglige, og at referencens tilstand forværredes i de perioder, hvor ansøgeren ikke var hos ham. I juli 2019 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da referencen ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen opfylder denne betingelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen har oplyst ikke at have bestået Prøve i Dansk 3 eller en prøve på tilsvarende niveau.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder helbredsmæssige forhold, som kan medføre, at kravet om, at referencen skal have bestået en Prøve i Dansk 3 eller en prøve på et tilsvarende eller højere niveau, skal fraviges med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen er diagnosticeret med paranoid skizofreni, PTSD, diabetes, KOL, forhøjet kolesterol, spinalstenose og depression.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der ikke under henvisning hertil kan ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., idet Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt kan lægge til grund, at referencen kan anses for at være ude af stand til at tilegne sig de nødvendige danskkundskaber, og at han derved på et senere tidspunkt har mulighed for at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ikke har dokumenteret, at han har forsøgt at aflægge Prøve i Dansk 3 eventuelt med hjælpemidler, ligesom han ikke har fremlagt dokumentation for, at han har sådanne indlæringsvanskeligheder, som gør, at han ikke er i stand til at tilegne sig dansksproglige færdigheder til at bestå Prøve i Dansk 3.

Det forhold, at referencen efter det oplyste har forsøgt at følge danskundervisning, men at det ikke er lykkedes som følge af hans udfordringer, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er et krav, at referencen følger danskundervisning, men alene at han består Prøve i Dansk 3 eller en prøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at han således også har mulighed for at tilegne sig de nødvendige danskkundskaber på anden vis.

Udlændingenævnet finder det på den baggrund ikke godtgjort, at referencen lider af et handicap i en sådan grad, at det på nuværende tidspunkt vil være i strid med FN's Handicapkonvention at stille krav om, at han skal bestå Prøve i Dansk 3.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i øvrigt ikke foreligger oplysninger om, at referencen ikke kan indrejse i Kosovo, hvor både referencen og ansøgeren er statsborgere for der at udøve familielivet, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK artikel 8 og familiesammenføring, at EMRK artikel s har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det til sagen anførte om, at referencen er flygtet fra sit hjemland, og at han har opholdstilladelse i Danmark som flygtning, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsens asylkontor har vurderet, at referencen ikke risikerer asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Kosovo, og at referencen i øvrigt blev gift med ansøgeren i Kosovo.

Udlændingenævnet finder heller ikke, at referencens helbredsforhold er til hinder for at henvise parret til at udøve familielivet i Kosovo.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencens lidelser er almindeligt forekommende lidelser, som han må forventes at kunne få medicinsk behandling for i Kosovo.

Det er i den forbindelse indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen er sat under administration af kommunen som følge af sin ludomani, og at han har tilknyttet en støtteperson. Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af lægeerklæringerne, at ansøgeren sikrer en stabil hverdag for referencen, ligesom ansøgeren hjælper referencen med at tage sin medicin dagligt, og at referencen er sat ned i støttetimer af samme grund. Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at ansøgeren kan fortsætte med at yde den samme støtte til referencen i Kosovo.

Udlændingenævnet har afslutningsvist lagt vægt på, at lægeerklæringen af medio juli 2019 fra referencens praktiserende læge har karakter af et partsindlæg og ikke en lægefaglig vurdering, idet den pågældende læge i erklæringen også udtaler sig om forhold, der ikke er af lægefaglig karakter, herunder referencens muligheder for at besøge sin ægtefælle i hjemlandet, og hvorvidt ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse i Danmark. Af den grund tillægges erklæringen ikke sædvanlig bevismæssig vægt som en lægefaglig vurdering.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/06.

Kravet om at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en prøve på tilsvarende eller højere niveau fraviges ikke, hvis den herboende ægtefælle og eventuelle herboende mindreårige fællesbørn, kan henvises til at udøve familielivet i et andet land.

Som eksempel på en afgørelse, hvor danskprøvekravet ikke er fraveget, fordi den herboende ægtefælle og eventuelle herboende mindreårige fællesbørn kan henvises til at udøve familielivet i et andet land, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina, som søgte om opholdstilladelse med sin herboende ægtefælle, der ligeledes er statsborger i Bosnien-Hercegovina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen blev i marts 1995 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter i en periode at have haft opholdstilladelse som flygtning. I januar 2012 indgik ansøgeren og referencen ægteskab i Danmark, og i december 2012 fik de et fællesbarn, der er født i Bosnien-Hercegovina, hvor det også er statsborger. I juli 2017 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Det fremgik af sagen, at referencen var diagnosticeret med PTSD, og at han var tilkendt førtidspension. I oktober 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da referencen ikke opfyldte kravet om at have bestået prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført til referencen i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 stk. l, nr. l.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. l, nr. l, jf. § 9, stk. 8, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. l, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på oplysningerne i sagen om, at referencen ikke har bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet vurderer også, at der ikke er grundlag for at fravige kravet om, at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen lider af PTSD og senfølger efter en krigsulykke, og at han derfor efter det oplyste ikke har været i stand til at gå i skole og tilegne sig ordentlige danskkundskaber.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering, da det ikke er en betingelse for prøveaflæggelsen, at den herboende ægtefælle har fulgt et undervisningsforløb på en skole for at tilegne sig danskkundskaber, samt at referencen har boet i Danmark i 26 år, og det derfor ikke kan udelukkes, at han ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, ved at aflægge eksamen i Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på et tilsvarende niveau.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der tilbydes et særligt tilrettelagt undervisningstilbud til personer, der på grund af fysiske eller psykiske handicap ikke kan følge den almindelige undervisning, og såfremt kursisten har alvorlige traumer, skal det konkret vurderes, hvilke forhold den pågældende kan undervises under, her især i forhold til hvilken holdstørrelse den enkelte kan klare, og at der således kan være behov for etablering af mindre hold m.v., jf. vejledning nr. 9621 af 11. september 2020, pkt. 1.4., jf. lovbekendtgørelse nr. 2018 af 11. december 2020 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der kan anmodes om dispensation fra kravet om aflæggelse af Prøve i Dansk 3, og at der i øvrigt kan træffes beslutning om, at prøvedeltageren vil kunne aflægge prøven under særlige vilkår, herunder at prøvedeltageren kan fritages for læse- og skrivedelen af prøven og tilbydes kompenserende IT-programmer.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen ikke har forsøgt at aflægge Prøven i Dansk 3, hvorfor det ikke kan udelukkes, at han på et senere tidspunkt vil kunne opfylde kravet om en bestået Prøve i Dansk 3, ligesom han ikke ses at have søgt om dispensation for prøven eller om fritagelse for aflæggelse af dele af prøven under henvisning til hans helbredsforhold.

Det er også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Bosnien. Dette kan imidlertid ikke føre til, at ansøgeren på den baggrund skal meddeles opholdstilladelse i Danmark, idet Udlændingestyrelsens Asylkontor i februar 2018 har vurderet, at referencen ikke længere risikerer asylretlig forfølgelse i landet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige eller helbredsmæssige forhold, der betyder, at ansøgeren, referencen og deres fællesbarn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Bosnien, hvor de alle 3 er statsborgere, hvor ansøgeren og referencen begge er født og opvokset, og hvor de taler sproget, for at udleve familielivet der.

Det forhold, at ansøgeren og referencen har et fællesbarn, født i december 2012 i Bosnien, der har haft opholdstilladelse i Danmark i perioden fra juli 2015 til marts 2016 og senest siden februar 2019 som familiesammenført til referencen, og som har været tilknyttet dansk daginstitution og skole siden november 2017, kan imidlertid ikke føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af udtalelsen fra kommunen, at fællesbarnet rejser frem og tilbage mellem Danmark og Bosnien sammen med ansøgeren, og at det følger af praksis, at børn først efter 6-7 års sammenhængende, lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk daginstitution/skole, kan siges at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at kravet om at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, kan fraviges.

Det til støtte for klagen anførte om, at referencen ikke er i stand til at varetage omsorgen for fællesbarnet alene, at fællesbarnet derfor rejser frem og tilbage mellem Bosnien og Danmark med ansøgeren, og at dette ikke er hensigtsmæssigt i forhold til fællesbarnets sproglige og sociale udvikling, kan endelig ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at familielivet er etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hun derfor ikke kunne have en berettiget forventning om, at familielivet kunne udøves her i landet, og at Udlændingenævnet har vurderet, at der ikke er hindringer for, at hele familien kan udøve familielivet samlet i Bosnien.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge i hvilket land, de vil udøve deres familieliv.

Den omstændighed, at ansøgeren er 52 år, og på grund af sin alder vil have svært ved at finde et arbejde i Bosnien, at hun ikke har en bolig eller en sundhedsforsikring, og at referencen modtager førtidspension i Danmark, kan ikke føre til, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 8, kan fraviges. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke i sig selv kan føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

På denne baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder alvorlige personlige eller helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har ved denne afgørelse ikke taget stilling til, hvorvidt ansøgeren og hendes ægtefælle opfylder de øvrige integrationsbetingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse". ÅB/2021/86.

Hvis referencen er svensk- eller norsktalende, vil en afgangsprøve fra en svensk- eller norskspoget grundskole blive anset for tilstrækkeligt til at opfylde sprogkravet i udlændingelovens § 9, stk. 8. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, jf. lov nr. 231 af 27. april 2018, hvorefter danskprøvekravet i § 9, stk. 8, skal kunne opfyldes med de prøver, der er opregnet i bilag 3.a. til cirkulæreskrivelse nr. 9779 af 14. september 2018 om naturalisation. Cirkulæret er senest ændret ved cirkulæreskrivelse nr. 9461 af 17. juni 2021 om naturalisation.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt danskprøvekravet i udlændingelovens § 9, stk. 8, kunne anses for opfyldt ved at referencen havde bestået en prøve fra en norskspoget skole, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne, som søgte om opholdstilladelse med sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er dansk statsborger, indgik i marts 2018 ægteskab med ansøgeren i Danmark, og i marts 2018 søgte ansøgeren om familiesammenføring med referencen. I december 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring under henvisning til det daværende tilknytningskrav i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, og i oktober 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring, idet referencen ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8. Begge afslag blev påklaget til Udlændingenævnet. Nedenfor gengives alene Udlændingenævnets afgørelse vedrørende integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder endvidere grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af kopi af referencens afgangsbevis fra en videregående skole, at referencen i 1999 bestod en 3-årig videregående uddannelse i Norge svarende til en dansk studentereksamen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af bilag 3.a til aftalen af 5. oktober 2015 om indfødsret, jf. cirkulæreskrivelse nr. 9779 af 14. september 2018 om naturalisation, at der gælder en undtagelse fra kravet om dokumentation for danskkundskaber for svensk- og norsktalende ansøgere. Det fremgår således af ovennævnte bilag 3.a, at:

"Med hensyn til svensk- eller norsktalende ansøgere anses en bestået afgangsprøve fra en svensk- eller norsksproget grundskole som tilstrækkelig".

Udlændingenævnet finder, at referencen er omfattet af undtagelsen fra kravet om dokumentation for danskkundskaber i medfør af ovenstående cirkulæreskrivelse, der i henhold til forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 8, jf. L 231 af 27. april 2018, tillige gælder for vurderingen af danskprøvekravet i denne bestemmelse, og at danskprøvekravet i udlændingelovens § 9, stk. 8, derfor må anses for opfyldt, idet referencen har bestået en videregående uddannelse på gymnasialt niveau i Norge." ÅB/2021/87.

3.7.1.8.2. Øvrige integrationskrav

Udover at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en prøve på et tilsvarende eller højere niveau, skal parret sammenlagt opfylde 3 ud af nedenstående 5 krav:

- Referencen har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet i mindst 5 år forud for ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 1.
- Referencen har været under uddannelse her i landet i mindst 6 år, heraf mindst 1 års sammenhængende fuldtidsuddannelse ud over grundskolen og 10. klasse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 2.
- Ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, eller en engelskprøve på B1-niveau eller en anden engelskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 3.
- Ansøgeren har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år ud af de seneste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 4.
- Ansøgeren har bestået et offentligt anerkendt uddannelsesforløb af mindst 1 års varighed på en uddannelse, der mindst er på niveau med 1 år af en videregående uddannelse her i landet eller kan sidestilles med en dansk erhvervsuddannelse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 5.

Betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 1, 2, 4 og 5, skal være opfyldt forud for ansøgningstidspunktet. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 3, er ikke tidsfæstet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til de øvrige krav i udlændingelovens § 9, stk. 8, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand, som søgte om opholdstilladelse med sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der var dansk statsborger, indgik i september 2019 i Danmark ægteskab med ansøgeren. I september 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. I oktober 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da referencen ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, ligesom parret heller ikke opfyldte 3 af de øvrige 5 krav i udlændingelovens § 9, stk. 8. I forbindelse med klagen til Udlændingenævnet fremsendte partsrepræsentanten bl.a. dokumentation for referencens afgangsbevis fra folkeskolen, som opfyldte kravet om Prøve i Dansk 3.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. l, nr. l, jf. § 9, stk. 8 (integrationskravet), at udover, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3, skal ansøgeren og den herboende ægtefælle derudover opfylde mindst 3 ud af 5 af de øvrige betingelser i bestemmelsen.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at referencen i oktober 2020 har dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 3.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren og referencen ikke opfylder mindst 3 ud af 5 af de øvrige betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år ud af de seneste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelsens indgivelse, at ansøgeren ikke har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau eller en engelskprøve på B1-niveau eller på et tilsvarende eller højere niveau, og at ansøgeren ikke har bestået et offentligt anerkendt uddannelsesforløb af mindst 1 års varighed på en uddannelse, der mindst er på niveau med 1 år af en videregående uddannelse her i landet eller kan sidestilles med en dansk erhvervsuddannelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten har indsendt en række dokumenter, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har gået i "Lower Secondary School", og at hun har

arbejdet i 5 år som "farmer" i Thailand. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af familiesammenføringssagen i ansøgningsskemaet har oplyst, at hun ikke er eller tidligere har været under uddannelse eller været i beskæftigelse, at de oplysninger hun har afgivet til Udlændingenævnet således må anses for at have en karakter af efterfølgende omstændigheder, og at dette sammenholdt med det faktum, at ansøgeren på tro og love til Udlændingestyrelsen har underskrevet, at hun har afgivet korrekte oplysninger, jf. straffelovens § 161, resulterer i at Udlændingenævnet på denne baggrund ikke kan lægge de efterfølgende oplysningerne til grund.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, ansøgeren har bestået Danskprøve på A1-niveau kan ikke føre til en ændret vurdering, idet en sådan prøve ikke kan sidestilles med en bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren og referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Thailand, hvor ansøgeren er født og opvokset, og hvor hun er statsborger og taler sproget, for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve familielivet.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/88.

Der vil alene kunne dispenseres fra integrationskravet, hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at integrationskravet ikke bør stilles.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet hjemviste en sag med henblik på en fornyet vurdering under hensyn til Danmarks internationale forpligtelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, som søgte om opholdstilladelse med sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der var dansk statsborger, indgik i december 2016 ægteskab med ansøgeren. Parret havde et fællesbarn, som er født i januar 2018 og er dansk statsborger. I december 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. I februar 2020 fik ansøgeren og referencen et fællesbarn mere, som også er dansk statsborger. I februar 2021 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da parret ikke opfyldte mindst 4 ud af 6 betingelser i integrationskravet. Under Udlændingenævnets behandling af klagen indhentede Udlændingenævnet oplysninger om ansøgerens tilknytning til fællesbørnene.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, idet der er fremkommet nye oplysninger i sagen, der ikke er indgået i Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ved afgørelsen fra februar 2021 vurderede, at der ikke var ganske særlige grunde, som talte for, at ansøgeren alligevel kunne gives opholdstilladelse, selvom parret ikke tilsammen opfyldte 4 ud af 6 betingelser i integrationskravet. Udlændingestyrelsen lagde ved afgørelsen bl.a. vægt på, at der ikke til sagen var fremlagt oplysninger om, at der forelå et sådant kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og referencens børn, at børnene – som danske statsborgere – ville blive tvunget til at forlade Unionens område og derfor ikke kan udnytte deres rettigheder som Unionsborgere, jf. Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 20 om unionsborgerskabet, jf. dommen C-133/15, Chavez-Vilchez, såfremt ansøgeren ikke blev meddelt opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der til Udlændingenævnet er indsendt et udfyldt skema fra april 2021 om ansøgerens tilknytning til parrets 2 fællesbørn, arbejdsgivererklæring fra april 2021, hvorefter referencen i marts 2020 – dvs. 5 uger efter fødslen af deres yngste datter – blev fastansat hos arbejdsgiveren med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, og udtalelse fra april 2021 fra dagplejeren, hvoraf det fremgår, at ansøgeren afleverer og afhenter det ældste fællesbarn fra dagplejen.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der i forbindelse med klagen er fremkommet yderligere oplysninger om, hvorfor parret ikke mener, at de bør henvises til at udøve deres familieliv i DR Congo.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage fornyet stilling til sagen, herunder om der består et sådant afhængighedsforhold mellem de 2 børn og ansøgeren, at børnene – sammen med moren – reelt vil være nødt til at forlade Unionens område som helhed, hvis ansøgeren nægtes opholdsret i Danmark, og at ansøgeren derfor kan aflede en opholdsret fra børnene i medfør af TEUF artikel 20 om unionsborgerskabet, jf. dommen C133/15, Chavez-Vilchez." ÅB/2021/89

Som et eksempel på en afgørelse, hvor de øvrige betingelser i integrationskravet ikke blev fraveget, fordi den herboende ægtefælle og eventuelle herboende mindreårige fællesbørn kan henvises til at udøve familielivet i et andet land, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Afghanistan, som søgte om opholdstilladelse med sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der var statsborger i Pakistan, blev i juli 2013 meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark. Referencen indgik i december 2019 ægteskab med ansøgeren, som havde opholdstilladelse i Italien. Parret havde et fællesbarn, som er født i januar 2016 i Danmark, og som er pakistansk statsborger. I maj 2020 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. I januar 2021 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da parret tilsammen ikke opfyldte 4 ud af 6 betingelser i integrationskravet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført til referencen i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. l, nr. l.

Udlændingenævnet har på baggrund af Udlændingestyrelsens afgørelse lagt til grund, at referencen opfylder betingelsen om at have bestået en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 3.

Udlændingenævnet kan herudover ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren opfylder mindst 3 ud af de øvrige 5 betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt til grund, at referencen ikke har dokumenteret, at hun har været i fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 5 år forud for ansøgningens indgivelse, idet hun efter det oplyste i ansøgningsskemaet alene har været i beskæftigelse i perioden fra september 2018 til august 2019.

Udlændingenævnet har endvidere lagt til grund, at referencen ikke har dokumenteret, at hun har været under uddannelse her i landet i mindst 6 år, heraf mindst 1 års sammenhængende fuldtidsuddannelse ud over grundskolen og 10. klasse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse, idet hun til sagen alene har oplyst, at hun er i gang med at tage 10. klasse på VUC.

Udlændingenævnet har endvidere lagt til grund, at ansøgeren hverken har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau eller en engelskprøve på B1-niveau eller en anden engelskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, idet han ikke har indsendt dokumentation herfor.

Udlændingenævnet har endvidere lagt til grund, at ansøgeren ikke har bestået et offentligt anerkendt uddannelsesforløb af mindst 1 års varighed på en uddannelse, der mindst er på niveau med 1 år af en videregående uddannelse her i landet eller kan sidestilles med en dansk erhvervsuddannelse, idet han ikke har indsendt dokumentation for uddannelse over 12. klassetrin.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren, referencen og deres fællesbarn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Italien, hvor ansøgeren har opholdstilladelse, for der at udøve familielivet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at parrets fællesbarn er diagnosticeret med infantil autisme, at det fremgår af udtalelsen fra børnehaven, at fællesbarnet har behov for faste rammer og voksen-guidning, at partsrepræsentanten derfor mener, at det vil medføre en øget risiko for stagnation i hendes udvikling, såfremt familien skal udrejse til Italien, og at parret har et stort ønske om at blive i Danmark, da de ønsker at deres fællesbarn får en tryg og stabil opvækst, hvor der bliver taget hensyn til hendes handikap.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da fællesbarnet efter det oplyste ikke modtager lægelig eller medicinsk behandling som følge af diagnosen, og da der er tale om en diagnose, som det må forventes, også kan håndteres i Italien.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at familien har mulighed for at udrejse sammen til Italien, hvorfor ansøgeren og referencen vil kunne bidrage til at skabe de trygge rammer og den stabilitet, som deres fællesbarn har brug for, i Italien.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv.

Det forhold, at familien efter det oplyste ikke er godt integreret i Italien, at deres fællesbarn ikke har nogen tilknytning til Italien, at hun ikke taler italiensk og at udtalelsen fra børnehaven sammenholdt med udtalelsen fra psykiatrien efter partsrepræsentantens opfattelse taler afgørende for, at det vil være i strid med hensynet til barnets tarv at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse, kan derfor ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at børn efter fast praksis først efter 6-7 års fast, sammenhængende og lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole, anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten er af den opfattelse, at parrets fællesbarn i kraft af sit handicap i større grad har oparbejdet en tilknytning til Danmark end tilsvarende raske børn på 5 år, og at der derfor bør dispenseres for betingelserne for familiesammenføring i det omfang familien ikke opfylder alle betingelserne.

Udlændingenævnet har imidlertid lagt vægt på, at uanset at parrets fællesbarn er diagnosticeret med infantil autisme, finder Udlændingenævnet, at der ikke herved er oplyst om så alvorlige helbredsmæssige forhold, at der skal ses bort fra betingelserne for familiesammenføring som følge af hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/90.

3.7.1.9. Besøgskravet

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, vil endelig være betinget af, at ansøgeren har haft mindst ét lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10.

For at opfylde besøgskravet skal ansøgerens lovlige besøgsophold i Danmark være foretaget som voksen. Det forhold, at ansøgeren som mindreårig skulle have besøgt Danmark, er ikke tilstrækkeligt. Der henvises til afgørelsen ÅB/2020/119 i Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.7.1.9.

Besøgskravet stilles ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod, at kravet stilles.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Tyrkiet, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da ansøgeren ikke opfyldte besøgskravet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i april 2017 udvist af Danmark med indrejseforbud i 2 år for ulovligt ophold. I maj 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med den herboende reference, der er dansk statsborger. I juli 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til indrejseforbuddet. I september 2019 blev ansøgeren meddelt afslag på Schengenvisum, idet Udlændingestyrelsen vurderede, at der var risiko for, at ansøgeren ville blive i Schengenlandene ud over visummets gyldighed, hvis han fik visum. I august 2020 søgte ansøgeren på ny Udlændingestyrelsen om ægtefællesammenføring. I november 2020 meddelte Udlændingestyrelsen på ny afslag på ægtefællesammenføring, da han ikke opfyldte besøgskravet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i september 2019 meddelte ansøgeren afslag på Schengenvisum, idet Udlændingestyrelsen vurderede, at der var en risiko for, at han ikke rejste hjem igen, hvis han blev meddelt visum (formodningsafslag).

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i november 2020 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, idet ansøgeren ikke opfyldte besøgskravet, da han aldrig har været i Danmark på lovligt ophold, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige grunde til, at ansøgeren alligevel skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9, stk. 10 (lovforslag nr. L 231 fremsat den 26. april 2018, punkt 2.3.), at der gælder en særlig praksis for visumansøgere fra hovedgruppe 5, hvorefter en visumansøger fra denne hovedgruppe vil kunne meddeles visum, såfremt de øvrige betingelser for ægtefællesammenføring er opfyldt, med undtagelse af kravet om økonomisk sikkerhedsstillelse, og at konstateringen af dette skal ske gennem behandlingen af en ansøgning om ægtefællesammenføring, der således må indgives fra hjemlandet eller et andet land.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det også fremgår af lovforslaget i afsnit 2.3.1.2, at Udlændingestyrelsen anvendte denne praksis analogt på visumansøgere tilhørende en anden hovedgruppe og i en tilsvarende situation for at undgå, at en visumansøger i en lempeligere hovedgruppe blev stillet ringere end en visumansøger tilhørende hovedgruppe 5, da tilknytningskravet var gældende, og at det endvidere fremgår af lovforslagets punkt 2.3.3, at visumpraksis videreføres.

Udlændingenævnet finder, at denne praksis derfor ligeledes må gælde i den konkrete familiesammenføringssag vedrørende ansøgeren.

Udlændingenævnet finder således efter en konkret og individuel vurdering af sagen, at Udlændingestyrelsen i den konkrete sag burde have gjort op med de øvrige betingelser for familiesammenføring, med undtagelse af kravet om økonomisk sikkerhedsstillelse, inden der blev taget stilling til besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10.

Udlændingenævnet henviser herved til de konkrete omstændigheder i sagen, herunder at ansøgeren blev meddelt afslag på familiesammenføring første gang i juli 2018, at han herefter – efter at hans indrejseforbud udløb i april 2019 – søgte om Schengenvisum i juli 2019, hvilket han blev meddelt afslag på under henvisning til, at der ville være en formodning for, at han ikke ville rejse hjem, såfremt han blev meddelt visum, og at han herefter i august 2020 indgav en ansøgning om ægtefællesammenføring til Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet finder således i denne konkrete sag, at ansøgeren ikke reelt har kunnet indvirke på at opfylde betingelserne for familiesammenføring, hvorfor Udlændingenævnet finder det rettest, at Udlændingestyrelsen gør op med de øvrige betingelser for familiesammenføring, inden der tages stilling til besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10, således, at ansøgeren ikke stilles ringere end personer, der er omfattet af visumhovedgruppe 5." ÅB/2021/91.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Pakistan, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da ansøgeren ikke opfyldte besøgskravet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgik i august 2019 ægteskab med referencen, der er dansk statsborger. Ansøgeren søgte i november 2019 om Schengenvisum og modtog samme måned afslag på ansøgningen. I december 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark med den herboende reference. Ansøgeren og reference har et fællesbarn, der er født i juli 2020 og er dansk statsborger. Fællesbarnet havde siden fødslen boet hos referencen i Danmark. I november 2020 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ansøgningen om ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 10, at den ansøgende ægtefælle har haft mindst ét lovligt besøgsophold i Danmark.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har haft mindst ét lovligt besøgsophold i Danmark og derved opnået en vis selvstændig tilknytning til Danmark. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 10, er derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kan således ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at ansøgeren aldrig har besøgt Danmark, ligesom det fremgår af sagen, at han er blevet meddelt afslag på Schengenvisum til Danmark i november 2019 af Den Danske Ambassade i Pakistan.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten har anført, at ansøgeren har fået afslag på visum til Danmark, og at afslaget på ægtefællesammenføring derfor er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at visumansøgere fra Pakistan er omfattet af hovedgruppe 5 i visumbekendtgørelsens (bkg. nr. 98. af 28. januar 2020 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum) bilag 2. Det fremgår i den forbindelse af visumvejledningens (vejledning nr. 10182 af 17. december 2018 om behandling af ansøgninger om visum til Danmark) afsnit 5.9.7.5.1., at visumansøgere i denne hovedgruppe som udgangspunkt kun kan meddeles visum til Danmark i ekstraordinære situationer samt i visse tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har fået afslag på ægtefællesammenføring på baggrund af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark.

Da ansøgeren på tidspunktet for visumafslaget ikke havde fået behandlet en ansøgning om ægtefællesammenføring, og da Udlændingestyrelsen endvidere i afslaget på ægtefællesammenføring har vejledt ansøgeren om muligheden for på ny at søge om visum til Danmark, finder Udlændingenævnet, at nærværende afslag ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). Der henvises i øvrigt til begrundelsen nedenfor.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, der bevirker, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, på trods af at han ikke opfylder besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgeren, referencen og fællesbarnet ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Pakistan, hvor ansøgeren er statsborger, og hvor parret blev gift og taler sproget, for at udøve familielivet samlet der, jf. EMRK artikel 8.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen har boet i Danmark hele sit liv og er i beskæftigelse i Danmark. Dette kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er referencens egen beslutning at indgå ægteskab med ansøgeren på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, hvorfor referencen derfor ikke har haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet med ansøgeren i Danmark.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og referencen har et fællesbarn, som er født og bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet et barn efter praksis først efter 6-7 års fast, lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk daginstitution/skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at besøgskravet af den grund kan fraviges.

Udlændingenævnet bemærker i relation hertil, at det følger af EMRK artikel 8 om familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier efter EMRK artikel 8, ikke har en ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det følger af EU-Domstolens praksis, bl.a. C-133/15 Chavez-Vilchez, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig unionsborger, helt undtagelsesvist kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område, jf. TEUF artikel 20.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til sag C-256/11, Dereci, præmis 68, hvoraf det fremgår "Det følger heraf, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat, af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af hans familie, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med ham på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles".

Udlændingenævnet henviser endvidere til sagerne C-356/11 og C-357/11, O, m.fl., hvoraf det fremgår, "… at tredjelandsstatsborgerne, for hvem der ansøges om ret til ophold, ikke varetager nogen retlig, økonomisk eller følelsesmæssig forsørgelse af disse unionsborgere, tages i betragtning ved behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt disse unionsborgere som følge af afslaget på ophold ikke vil kunne udøve kerneindholdet i de rettigheder, som de er tildelt ved deres status."

Udlændingenævnet henviser endelig også til, at sagen C-133/15, Chavez-Vilchez, vedrørte tredjelandsstatsborgere, som var ene- eller hovedforsørgere til mindreårige unionsborgere.

Udlændingenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke kan aflede en ret til ophold i Danmark efter EU-retten, herunder TEUF artikel 20, som følge af parrets fællesbarn, da der ikke ses at bestå et afhængighedsforhold mellem ansøgeren og fællesbarnet, der kan begrunde, at ansøgeren undtagelsesvist bør meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at fællesbarnet siden fødslen har været bosiddende i Danmark med referencen, og at det ikke er dokumenteret eller sandsynliggjort, at der består et kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og fællesbarnet, der er af en sådan karakter, at fællesbarnet reelt vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder derudover, at der ikke er oplyst om sådanne forhold, at der skulle foreligge et økonomisk afhængighedsforhold mellem ansøgeren og fællesbarnet, hvorefter ansøgeren kan anses for at have varetaget den økonomiske forsørgelse af fællesbarnet.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK eller EU-retten, at meddele ansøger afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 10.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/92.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Uganda, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da ansøgeren ikke opfyldte besøgskravet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Den Demokratiske Republik Congo, blev i oktober 2015 meddelt opholdstilladelse i Danmark som kvoteflygtning. Ansøgeren og referencen blev gift i september 2018 i Uganda, og ansøgeren søgte i september 2019 om familiesammenføring under henvisningen til ægteskabet. Ansøgeren havde aldrig været i Danmark. Til brug for sagens behandling indhentede Udlændingestyrelsen Familiesammenføringskontor en udtalelse fra Udlændingestyrelsens Asylkontor, hvoraf det fremgik, at referencen ikke ville risikere refoulement til Den Demokratiske Republik Congo ved ophold i Uganda. I august 2020 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring, idet ansøgeren ikke opfyldte besøgskravet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 10, at den ansøgende ægtefælle har haft mindst ét lovligt besøgsophold i Danmark.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har haft mindst ét lovligt besøgsophold i Danmark og derved opnået en vis selvstændig tilknytning til Danmark. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 10, er derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kan således ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at han aldrig har besøgt Danmark, ligesom det fremgår af det elektroniske visumsystem (IVR-VIS), at ansøgeren ikke har indgivet en visumansøgning til Danmark.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, der bevirker, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, på trods af, at han ikke opfylder besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgeren og referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Uganda, hvor ansøgeren er statsborger, og hvor parret blev gift og taler sproget, for at udøve familielivet samlet der.

Udlændingenævnet bemærker i relation hertil, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier efter artikel 8 ikke har en ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det forhold, at referencen har opholdstilladelse i Danmark som flygtning, og at hun til sagen har oplyst, at hendes liv vil være i fare i Uganda grundet etnisk motiverede konflikter, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på Udlændingestyrelsens Asylkontors udtalelser fra februar 2020 og maj 2021, hvoraf det fremgår, at referencen ikke vil risikere refoulement til Den Demokratiske Republik Congo ved ophold i Uganda, ligesom der ikke er holdepunkter for at antage, at referencen vil risikere forfølgelse ved at tage ophold i Uganda.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 10.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/93.

3.7.1.10. Overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt en betingelse for ægtefællesammenføring, at ansøgeren og den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 15. marts 2017. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på

baggrund af en ansøgning indgivet efter den 15. marts 2017, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 15.

Hvis den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 15. marts 2017, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod, at kravet stilles.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse, da ganske særlige grunde talte imod at stille kravene i udlændingelovens § 9, stk. 15, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Bosnien-Herzegovina, som havde søgt om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, der ligeledes var statsborger i Bosnien-Herzegovina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen blev i 2005 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I 2014 blev ansøgeren og referencen gift. Parret har 3 fællesbørn, der er født i henholdsvis august 2014, juli 2017 og juli 2020, og som alle er statsborgere i Bosnien-Herzegovina. Børnene var bosiddende hos referencen i Danmark. Det ældste fællesbarn var født i Danmark, og blev meddelt opholdstilladelse i september 2014. Barnet var blevet passet i hjemmet de første 3 leveår, hvor barnet ikke talte dansk, og da barnet startede i børnehave i 2017, fik hun sproglige og sociale problemer, der førte til skoleudsættelse. Ansøgeren blev i februar 2015 meddelt afslag på ægtefællesammenføring, idet hun på dette tidspunkt ikke var fyldt 24 år. Ansøgeren søgte i november 2018 på ny om ægtefællesammenføring, og Udlændingestyrelsen meddelte i august 2019 ansøgeren afslag, da referencen ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 7. Udlændingenævnet hjemviste i november 2020 sagen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle vurdere, hvorvidt det ældste fællesbarn havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte herefter i februar 2021 på ny ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da Udlændingestyrelsen vurderede, at barnet ikke havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark, således at beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 7, skulle fraviges, og at kravet ikke var opfyldt. Under klagesagens behandling i Udlændingenævnet blev der fremsendt en udtalelse fra børnenes bopælskommune om børnenes sociale forhold.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at der foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at referencen ikke har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse fra november 2018, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at parrets ældste datter er født i Danmark, hvor hun har opholdt sig siden sin fødsel i august 2014, svarende til snart 7 års ophold.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af udtalelsen fra maj 2021 fra bopælskommunen bl.a. fremgår, at alle parrets 3 børn er velintegrerede i deres respektive skole og institutioner.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at en del af parrets ældste datters fravær også skyldtes børnesygdomme og tandproblemer, at det fremgår af udateret udtalelse fra datterens børnehavepædagog, at datterens sproglige udfordringer kan skyldes andre forhold end manglende integration, at datterens fremmøde i børnehaven på tidspunktet for udtalelsen var blevet stabilt, at hendes sprog er blevet markant forbedret under skoleudsættelsen, og at hendes sociale relationer ligeledes er markant forbedrede bl.a. som følge af, at hun nu kan kommunikere med de andre børn.

Uanset det fremgår af ansøgningen om skoleudsættelse fra januar 2020 for parrets ældste datter, at hun blev passet hjemme af sin mor, far og farmor de første 3 år, hvor hun ikke havde stiftet bekendtskab med det danske sprog, finder Udlændingenævnet herefter på baggrund af en vurdering af datterens samlede ophold og tilknytning til Danmark over en årrække, at datteren har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 7, af den grund kan fraviges.” ÅB/2021/94.

3.7.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt, herunder udlændingelovens § 9, stk. 19, om selvforsørgelse og krav til bolig, og stk. 20, om indgivelse af ansøgning inden for en frist på 3 måneder.

Der vil endvidere i visse undtagelses~~vise~~tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der tyder, at der gives tilladelse til familiesammenføring, når barnet på ansøgningstidspunktet er ældre end 15 år.

I de tilfælde, hvor afslag på familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse til barnet i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Se nærmere herom nedenfor i afsnit 3.7.2.1.4.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne samtidig vurdere, om udlændingelovens § 9, stk. 22, hvorefter opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 23, hvorefter der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan betyde, at der ikke bør meddeles familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 21, 22 og 23, gælder i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn under 18 år søger om familiesammenføring med en herboende person, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1.

3.7.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.7.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn er enten biologisk barn af den herboende forælder eller adopteret ved en adoption, der er anerkendt~~es~~ efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det er tillige en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at den herboende forælder har del i forældremyndigheden eller har den fulde forældremyndighed over barnet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling, til om den herboende forælder havde del i forældremyndigheden over et barn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig irakisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er født i juni 2011 i Sverige og er irakisk statsborger. Ansøgeren boede i Sverige med sin mor indtil august 2017, hvor ansøgeren indrejste med sin mor i Danmark. I december 2019 søgte ansøgeren om familiesammenføring med sin herboende far, der i maj 2004 havde fået opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Det var i ansøgningen oplyst, at ansøgeren boede sammen med sin mor på et asylcenter på Sjælland i hverdagene, at hun havde regelmæssigt samvær med sin far, der var bosiddende i Østjylland i weekenden, og at hendes forældre havde delt forældremyndighed over hende. I juli 2020 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring med sin herboende far, idet han ikke havde dokumenteret at have del i eller den fulde forældremyndighed over ansøgeren, og idet der ikke var oplyst om særlige grunde til, at ansøgeren alligevel skulle have opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens far er indehaver af forældremyndigheden over ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens forældre ikke kan dokumentere at have fælles forældremyndighed, da de aldrig har indgået et retsgyldigt ægteskab, og at den fulde forældre myndighed som følge heraf tilfaldt ansøgerens mor ved fødslen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen endvidere er oplyst, at ansøgerens far ikke har mulighed for at blive registreret som forældremyndighedsindehaver over ansøger, idet ansøgeren ikke har et dansk CPR-nummer og ikke kan få et, da hun ikke har opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgerens far ligeledes ikke kunne registreres som forældremyndighedsindehaver over ansøgeren i Sverige, hvor hun er født, da hun ikke har et svensk CPR-nummer.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, da ansøgerens far fortsat ikke har dokumenteret, at han aktuelt har del i forældremyndigheden over ansøgeren.

Det forhold, at ansøgerens forældre uofficielt har delt forældremyndigheden mellem sig, at ansøgerens far ifølge det oplyste har regelmæssigt samvær med ansøgeren, og at ansøgerens forældre valgte at få foretaget en dna-test, så myndighederne ville anerkende ansøgerens faderskab til

ansøgeren, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det fortsat ikke kan lægges til grund, ansøgerens far er indehaver af forældremyndigheden over ansøgeren.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren skal have opholdstilladelse i Danmark under henvisning til samværet med sin far.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Sverige, hvor hun har gået i skole og taler sproget, og hvor hun har boet sammen med sin mor, indtil de indrejste i Danmark i august 2017, at ansøgerens mor altid har været hendes primære omsorgsgiver, og at ansøgerens mor ikke har en opholdstilladelse i Danmark, hvorfor ansøgeren ikke vil være uden omsorgspersoner, når hun skal udrejse af Danmark og tage ophold i hjemlandet Irak.

Det anførte om, at ansøgeren har tilknytning til Danmark, idet hun har sin far og hele sin fars familie i Danmark, som hun er stærkt knyttet til, ligesom ansøgeren ikke kan tale arabisk og ingen tilknytning har til Irak, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder samtidig, at det ikke er dokumenteret, at ansøgerens far har udøvet samvær med ansøger i et sådant omfang, at ansøger kan meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund heraf. Der henvises i denne forbindelse til udlændingelovens § 40, stk. 1.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der alene er fremlagt begrænset dokumentation for det udøvede samvær, idet der til støtte for klagen er fremsendt oplysninger fra Dansk Røde Kors, hvoraf det fremgår, at ansøgeren og hendes mor har ønsket at få bevilget billetter én weekend pr. måned i december og januar 2019, at ansøgerens far også kommer og besøger ansøgeren, og at hun derfor kun har brug for at få bevilget transport til én weekend pr. måned, samt at der løbende over hele perioden fra november 2019, hvor ansøgeren og hendes mor blev indkvarteret på et asylcenter på Sjælland, og frem til november 2020 har været samvær med ansøgerens far, der er bosiddende i en by i Østjylland.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillagt det betydning, at der hverken foreligger oplysninger om eller dokumentation for det nærmere omfang af det udøvede samvær, herunder f.eks. i form af dokumentation for transport til farens bopæl, ligesom partsrepræsentanten ikke har besvaret Udlændingenævnets anmodninger herom.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke kan udledes af de pågældende oplysninger fra Dansk Røde Kors, om ansøgeren faktisk har opholdt sig hos sin far, hvornår hun er ankommet, eller hvornår hun er rejst hjem igen, herunder om der har været samvær med overnatning, ligesom det ikke kan udledes, om ansøgerens far faktisk har besøgt ansøger.

Det kan således ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten og Dansk Røde Kors samstemmende har oplyst, at ansøgeren siden sin indrejse i Danmark i 2017 har haft samvær med sin far gennemsnitligt hver anden weekend samt i forbindelse med skoleferier i et større omfang, at de i øvrigt har haft daglig telefonisk kontakt, og at ansøgerens far bidrager økonomisk til ansøgerens opvækst, idet dette i sig selv ikke dokumenterer, at der reelt er udøvet et samvær, herunder omfanget heraf.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren blev født i juni 2011, og at ansøgerens far først søgte om opholdstilladelse til ansøgeren 8 år og 5 måneder senere i december 2019. Ansøgerens far har således ikke søgt om familiesammenføring med ansøger umiddelbart efter, hun blev født.

Det forhold, at ansøgerens far tidligere har søgt om opholdstilladelse til ansøgeren, og at Udlændingestyrelsen i november 2012 afviste at behandle denne ansøgning, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens far ikke straks fulgte dette op med en ny oplyst ansøgning.

Udlændingenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at der har været udøvet et fast, regelmæssigt og kontinuerligt samvær i et sådant omfang, at der under henvisning hertil foreligger sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Der kan endvidere ikke meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, med henblik på at etablere eller udvide et samvær.

Udlændingenævnet finder endelig på baggrund af det ovenstående, at der ikke er oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgerens far kan udøve familielivet med ansøgeren via besøgsophold i Irak, ligesom ansøgerens far må antages at kunne fortsætte med at bidrage til forsørgelsen af ansøgeren fra Danmark.

Udlændingenævnet skal i denne forbindelse henvise til, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun gives opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering, at det ikke kan anses for at være uforholdsmæssigt eller i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8

om retten til familieliv, at meddele ansøger afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder i relation hertil, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/05.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig thailandsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i maj 2010 og er statsborger i Thailand, søgte i september 2018 om familiesammenføring med sin herboende far (referencen). Referencen var indrejst i Danmark i november 2014, og han blev i april 2016 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Referencen havde indtil november 2014 boet sammen med ansøgeren i Thailand. Ansøgeren boede herefter hos sin mor og efterfølgende hos sin mormor, da ansøgerens mor havde fået arbejde 1.000 km. væk. Det var i ansøgningen oplyst, at ansøgerens mor og mormor havde forældremyndigheden over ansøgeren. Ansøgerens mor havde imidlertid givet tilladelse til, at ansøgeren kunne blive familiesammenført med sin far i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, eller udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen er indehaver af forældremyndigheden over ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen i ansøgningsskemaet har anført, at ansøgerens bedstemor (mormor) og mor har forældremyndigheden over ansøgeren.

Det er i den forbindelse indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen – vedlagt ansøgningen om familiesammenføring på vegne af ansøgeren – har indsendt en kopi af et dokument "Letter of Power and Given Consent" fra et distriktskontor Bangkok fra marts 2017 på originalsproget samt en engelsk oversættelse heraf, hvoraf det fremgår, at ansøgerens mor har givet referencen fuldmagt til at handle på vegne af hende i forhold til at være ansøgerens værge samt ansøge om opholdstilladelse og andre nødvendige anliggender i Danmark. Dette finder Udlændingenævnet imidlertid ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på de danske myndigheders baggrundsoplysninger, hvorefter forældremyndigheden over et barn i Thailand, som er født uden for ægteskab, og hvor

barnets biologiske far ikke har anerkendt faderskabet, som udgangspunkt tilfalder barnets mor. I sådanne tilfælde kan barnets far alene få forældremyndigheden over barnet ved en domstolsafgørelse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren er født i Thailand uden for ægteskab, at referencen ikke har indsendt en domstolsafgørelse, hvoraf det fremgår, at han er tildelt den fulde forældremyndighed over ansøgeren, ligesom at referencen ikke har indsendt dokumentation på, at han har anerkendt faderskabet. Udlændingenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at referencen er indehaver af forældremyndigheden.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen hertil har oplyst, at referencen efter islamisk lov har den fulde forældremyndighed over ansøgeren, idet referencen og ansøgerens mor har indgået et retsgyldigt ægteskab i Thailand. Dette finder Udlændingenævnet ikke kan lægges til grund, idet referencen ikke har indsendt en vielsesattest eller anden dokumentation på, at referencen og ansøgerens mor har indgået et retsgyldigt ægteskab. Udlændingenævnet bemærker i øvrigt hertil, at referencen i forbindelse med sin asylsag ved oplysnings- og motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen i marts 2015 har oplyst, at han har været gift med en anden kvinde end ansøgerens mor i ca. 28 år, som han har 2 fællesbørn med, og at ansøgeren er hans særbarn, som han fik omkring 2009, hvor han og hans ægtefælle var separeret.

Udlændingenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at referencen er indehaver af forældremyndigheden over ansøgeren.

Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og hensynet til barnets tarv, der taler for, at ansøgeren skal have opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er 11 år gammel, født og opvokset i Thailand, hvor han har gået i børnehave og skole, hvor han taler sproget, hvor han har boet sammen med sin mor fra omkring november 2014 indtil omkring februar 2017, hvorefter han har boet hos sin mormor, da hans mor flyttede til og fik arbejde i en provins 1.000 km væk fra Bangkok, at han fortsat har daglig telefonisk kontakt med sin mor, og at han derudover har 2 voksne halvsøskende, sin farfar, 2 onkler og sin faster i Thailand, hvorfor ansøgeren ikke er uden omsorgspersoner eller savner grundlæggende omsorg i Thailand.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at referencen har oplyst, at ansøgerens mormor ofte er arbejdsløs grundet sygdom, og at han ikke kan bo hos sin mor af økonomiske og logistiske grunde, da der ikke er beskrevet væsentlige hindringer for, at ansøgeren mormor ikke fortsat kan tage sig af ham, eller at han alternativt kan bo hos sin mor.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at der har været etableret et familieliv mellem referencen og ansøgeren, og at referencen og ansøgeren efter det oplyste har boet sammen i perioden fra 2010 til november 2014, da ansøgeren i en alder af kun 4½ år herefter ikke har set referencen siden, ligesom referencen ikke har bidraget til ansøgerens forsørgelse, imens referencen har været i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at referencen blev meddelt asyl i Danmark i april 2016 efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og at referencen først i september 2018 indgav en ansøgning om opholdstilladelse på vegne af ansøgeren. Referencen søgte således først om familiesammenføring på vegne af ansøgeren 2 år og 5 måneder efter, at referencen selv var blevet meddelt opholdstilladelse.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som politisk flygtning og har oplyst, at han grundet sin flygtningestatus ikke har mulighed for at tage tilbage til Thailand for at besøge ansøgeren, og at referencen har ugentlig kontakt med ansøgeren via internettet. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen fortsat kan opretholde kontakten med ansøgeren som hidtil, ligesom ansøgeren kan besøge referencen i Danmark på visumophold.

Referencen har til klagen anført, at ansøgeren kan være i fare grundet referencens flygtningestatus og har henvist til forskellige hjemmesider med artikler. Udlændingenævnet bemærker hertil, at et af linkene ikke har været muligt for Udlændingenævnet at tilgå, ligesom 3 af linkene ikke har været mulige at læse, da de hverken er på dansk eller engelsk. Af de sidste 2 links fremgår 2 artikler fra Human Rights Watch, som omhandler forsvinding af politiske aktivister fra Thailand. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at forhold af eventuel asylretlig karakter, for så vidt angår ansøgeren, ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse som familiesammenført til referencen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren gives opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering af sagen, at det ikke kan anses for at være uforholdsmæssigt eller i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder i relation hertil, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensynet til barnets tarv ikke taler for, at meddele ansøgeren opholdstilladelse." ÅB/2021/95.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en dna-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en dna-undersøgelse.

Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse.

3.7.2.1.2. Frist for indgivelse af ansøgning

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 20, at et barn, som opholder sig i hjemlandet eller et andet land sammen med den ene af forældrene eller anden fast omsorgsperson, kun kan gives opholdstilladelse i Danmark, hvis der ansøges herom, senest 3 måneder efter at barnets anden forælder er meddelt opholdstilladelse her i landet eller, hvis barnets anden forælder har dansk indfødsret eller statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, er tilmeldt folkeregistret. Bestemmelsen kan fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler for det.

Fristen på 3 måneder kan i visse tilfælde regnes fra et andet tidspunkt. Det følger af bestemmelsen i § 9, stk. 20, nr. 1-3.

Kravet om indgivelse af ansøgning inden for en frist på 3 måneder har til hensigt at sikre, at forældre, der er blevet meddelt opholdstilladelse her i landet, og som ønsker, at deres børn også skal have ophold her i landet, ansøger om at få deres børn hertil i umiddelbar forlængelse af eller inden for kort tid efter, at de selv har fået opholdstilladelse eller er tilmeldt folkeregistret. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 43 af 31. oktober 2019 om ændring af udlændingeloven (Afskaffelse af kravet om vellykket integration i sager om familiesammenføring med børn og indførelse af en frist på 3 måneder for indgivelse af ansøgning), afsnit 1).

Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse, hvis barnet er over 15 år på ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9 c, jf. § 9, stk. 20.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet om ansøgningen var indgivet inden for fristen på 3 måneder, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig brasiliansk statsborger, som søgte om familiesammenføring med sin herboende far.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i januar 2009 i Brasilien, søgte i april 2020 om familiesammenføring med sin herboende far, der er dansk statsborger. Ansøgeren boede sammen med sin mor i Brasilien. Referencen havde i ansøgningen oplyst, at han havde boet sammen med ansøgeren i Brasilien i perioden fra januar 2010 til marts 2018. Ansøgeren havde derudover besøgt sin far i Danmark i både 2019 og 2020. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2020 ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingeloves § 9, stk. 20.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 20, finder anvendelse i ansøgerens sag. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens mor er bosiddende i Brasilien.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at den herboende reference har haft bopæl i Brasilien fra januar 2010 til marts 2018, således som det er oplyst i ansøgningsskemaet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ikke har været frameldt CPR i den angivne periode, og at det følger af CPR-loven (lovbekendtgørelse nr. 1297 af 3. september 2020) § 24, stk. 1, at ophold i udlandet af mere end 6 måneders varighed altid skal anmeldes til bopælskommunen som en fraflytning til udlandet.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt referencens brasilianske opholdstilladelse, som ses at være udstedt i januar 2010, og som var gyldig til september 2020, finder Udlændingenævnet ikke er tilstrækkelig dokumentation for, at referencen har boet i Brasilien fra januar 2010 til marts 2018, henset til at referencen ikke har været frameldt CPR i perioden.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det brasilianske opholdskort udløb i december 2011, og at der i referencens danske nationalitetspas, som er udstedt i november 2016, ses at være stempler fra det føderale politi i Brasilien, dateret december 2016, marts 2017, marts 2018, december 2019 og januar 2020. Det fremgår ikke af stemplerne, hvad årsagen eller formålet er med disse. Uanset om det måtte lægges til grund, at stemplerne måtte dokumentere lovligt ophold i Brasilien, finder Udlændingenævnet, at det ikke herved er godtgjort, at referencen har boet i Brasilien fra januar 2010 til marts 2018. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at flere af stemplerne er dateret efter, at referencen efter det oplyste på ny bosatte sig i Danmark. Udlændingenævnet har dog lagt til grund, at referencen ved flere lejligheder har opholdt sig i Brasilien.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det i klagen er oplyst, at referencen altid har boet i Danmark. På den baggrund har Udlændingenævnet lagt til grund, at referencen har boet i Danmark og været tilmeldt CPR siden sin fødsel, hvorfor overgangsbestemmelsen i § 2, stk. 2, nr. 4, i lov nr. 1591 af 27. december 2019 ikke finder anvendelse.

Udlændingenævnet bemærker, at uanset om overgangsbestemmelsen i § 2, stk. 2, nr. 4, fandt anvendelse, ville ansøgningen fortsat være indgivet efter udløbet af 3-månedersfristen.

Udlændingenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, da ansøgningen er indgivet mere end 3 måneder efter ansøgerens fødsel.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen er dansk statsborger, at han har været tilmeldt CPR siden sin fødsel, og at han ikke i CPR har været registreret udrejst af Danmark. Fristen på 3 måneder skal således regnes fra ansøgerens fødsel i januar 2009, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20, nr. 3. Der er således forløbet omtrent 11 år og 3 måneder siden ansøgerens fødsel til ansøgningens indgivelse i april 2020.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed eller hensynet til barnets tarv, der taler for, at meddele ansøgeren opholdstilladelse, selv om ansøgningen er indgivet mere end 3 måneder efter hans fødsel.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at referencen ikke har kunnet overholde 3-månedersfristen, fordi referencen har boet i Danmark hele sit liv, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til en ændret vurdering, da det af lov nr. 1591 af 27. december 2019 udtrykkeligt fremgår, hvornår 3-månedersfristen i § 9, stk. 20, skal regnes fra, når den herboende forælder har boet i Danmark hele sit liv.

Det anførte om, at ansøgeren ikke trives hos sin mor, at det går dårligt, fordi hans mor ikke er sød ved ham og forhindrer hans udvikling, og at hun har et misbrug af alkohol og euforiserende stoffer, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har boet med sin mor i Brasilien siden sin fødsel, og at det af ansøgningen fremgår, at hans omstændigheder ikke har ændret sig.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i ansøgningsskemaet ikke er oplyst om hindringer for, at ansøgeren kan blive boende hos sin mor, eller at hans mor skulle lide af sygdomme eller handicap.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at oplysningerne om ansøgerens mors alkohol- og stofmisbrug og manglende omsorgsevne ikke er dokumenterede og i øvrigt først er fremkommet under klagesagen efter Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen har oplyst, at han har boet sammen med ansøgeren i Brasilien i 3 måneder efter fødslen samt i perioderne fra januar 2010 til marts 2018 og fra december 2019 til januar 2020 samt i Danmark i perioderne fra december 2016 til marts 2017, fra december 2018 til. marts 2019 og siden januar 2020.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet ovenfor har fundet, at oplysningerne om, at referencen har opholdt sig uafbrudt i Brasilien fra januar 2010 til marts 2018, ikke kan lægges til grund.

Det anførte om, at ansøgeren er begyndt i skole i Danmark i juni 2020 kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark på henholdsvis visumfrie ophold og processuelt ophold, og at det følger af udlændingemyndighedernes praksis, at et barn som udgangspunkt først efter 6-7 års uafbrudt lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole, kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen er førtidspensionist og efter det oplyste derfor ikke har mulighed for at tage ophold i Brasilien sammen med ansøgeren.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er oplyst om hindringer for, at referencen og ansøgeren kan udøve familielivet i samme omfang som hidtil i Brasilien og på besøgsophold i Danmark. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke er oplyst om ændringer i referencens helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen ikke længere kan opholde sig i samme omfang som hidtil i Brasilien, ligesom referencen i hvert fald siden januar 2009 og fortsat modtager førtidspension.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen efter det oplyste har betalt 4-6.000 kr. pr. måned til ansøgerens forsørgelse. Dette forhold kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen fortsat vil kunne bidrage til ansøgerens forsørgelse.

På den baggrund, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 20.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/96.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en mindreårig thailandsk statsborger, som søgte om familiesammenføring med sin herboende mor.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Thailand, blev i juli 2017 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Ansøgeren, der er født i oktober 2007, boede sammen med referencen i Thailand indtil 2016, hvor referencen rejste til Danmark. Ansøgeren boede herefter hos sin onkel. Ansøgeren søgte i maj 2020 om familiesammenføring i Danmark med referencen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da referencen ikke senest 3 måneder efter, at lov nr. 1591 af 27. december 2019 trådte i kraft, indgav ansøgning om familiesammenføring på ansøgerens vegne, jf. lovens overgangsbestemmelse i § 2, stk. 2, nr. 4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at lov nr. 1591 af 27. december 2019 trådte i kraft den 1. januar 2020, og at referencen først i maj 2020 indgav ansøgning om familiesammenføring med ansøgeren.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed eller hensynet til barnets tarv, der taler for, at ansøgeren skal gives opholdstilladelse, selvom referencen ikke inden 3 måneder fra lov nr. 1591 af 27. december 2019 trådte i kraft, har ansøgt om familiesammenføring med ansøgeren.

Det til støtte for klagen anførte om, at referencen ikke, før hun opfyldte danskprøvekravet og derved var sikker på, at hun kunne blive i Danmark, ville ansøge om familiesammenføring med ansøgeren, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at danskprøvekravet alene er en af flere betingelser for referencens opholdstilladelse i Danmark, og at der med bestemmelsen i § 2, stk. 2, nr. 4, i lov nr. 1591 af 27. december 2019 er taget stilling til, at det i de tilfælde, hvor den herboende forælder er meddelt opholdstilladelse her i landet den 10. juni 2016 eller senere, er fristen på 3 måneder fra lovens ikrafttræden den 1. januar 2020, og ikke tidspunktet for, hvornår referencen eventuelt ville kunne gives permanent opholdstilladelse, der er afgørende for vurderingen.

Den omstændighed, at referencen på daværende tidspunkt var gravid og i maj 2019 fødte sit og sin ægtefælles fællesbarn, og at referencen i februar 2019 rejste til Thailand for at undersøge, hvornår

ansøgeren forventedes at færdiggøre sin skolegang og for at forberede ham på, at han skulle flytte til Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om en sådan undskyldelig omstændighed for, at referencen ikke tidligere kunne have søgt om opholdstilladelse til ansøgeren, da en ansøgning om opholdstilladelse som udgangspunkt ikke kræver referencens tilstedeværelse i Thailand.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at referencen efter egne oplysninger ikke rejste til Thailand for at afklare evt. retlige forhold, som var af afgørende betydning for at kunne søge om familiesammenføring, men at hun ville forberede ansøgeren på, at han skulle bo i Danmark, og at dette skulle passe med hans skolegang i Thailand. Det bemærkes i den forbindelse, at færdiggørelse et skoleophold i hjemlandet ikke vil kunne begrunde, at 3-månedersfristen fra lovens ikrafttræden kan fraviges.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke er oplyst om sådan ganske særlige grunde, at ansøgeren ikke kan blive boende hos sin onkel i Thailand, hvor han har boet siden 2016, eller at ansøgeren i øvrigt er uden familiemæssigt netværk eller savner grundlæggende omsorg i Thailand.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det var referencens egen beslutning at udrejse af Thailand for at flytte til Danmark, og at referencen ikke har boet sammen med ansøgeren siden 2016. Den omstændighed, at ansøgerens onkel arbejder som entreprenør og i længere perioder opholder sig i forskellige provinser i Thailand, hvorfor ansøgeren reelt må klare sig selv, og at ansøgerens onkel anmoder om, at ansøgeren kan familiesammenføres med referencen i Danmark, så han kan få en bedre levestandard og en bedre uddannelse, kan ikke føre til en ændret vurdering, da dårligere sociale- og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan føre til, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 20, ikke bør stilles.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen forsørger ansøgeren med ca. 1.000 kr. om måneden. Dette forhold alene kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at referencen fortsat vil kunne bidrage til ansøgerens forsørgelse i Thailand.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen flere gange har besøgt ansøgeren i Thailand, at referencen har haft daglig telefonisk kontakt med ansøgeren, og at han siden marts 2020 har opholdt sig hos referencen og dennes familie i Danmark. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen fortsat kan have kontakt til ansøgeren via telefon og besøgsophold i Thailand, og at hverken referencen eller ansøgeren kan have haft en berettiget forventning om, at ansøgeren kunne blive i Danmark, da han aldrig har haft en opholdstilladelse i landet.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen nu har et barn med sin ægtefælle i Danmark, der er dansk statsborger og bor i Danmark. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke er en omstændighed, der kan føre til en anden vurdering, da barnet er født efter, at referencen fik opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen på daværende tidspunkt ikke havde boet sammen med ansøgeren siden 2016.

Udlændingenævnet finder således, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af ovenstående faktiske forhold ikke vurderes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, idet familielivet mellem referencen og ansøgeren må anses for at være frivilligt afbrudt, da referencen valgte at blive gift og flytte til Danmark.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en ret for familier til at vælge i hvilket land de ønsker at udleve deres familieliv, og at der i sagen ikke foreligger oplysninger om, at referencen, dennes ægtefælle og referencen og dennes ægtefælles fællesbarn ikke ville kunne indrejse i Thailand, hvor referencen er statsborger og hvor ansøgeren bor, for at udøve familielivet der.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/97.

3.7.2.1.3. Hensynet til barnets tarv

Der kan ikke gives opholdstilladelse til et barn under henvisning til barnets herboende forælder, hvis dette åbenbart vil stride imod barnets tarv. Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 22.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om meddelelse af opholdstilladelse til 2 børn ville være i strid med børnenes tarv, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til 2 mindreårige syriske statsborgere, som søgte om familiesammenføring med deres herboende far.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er syrisk statsborger, indrejste i Danmark i december 2015, og han blev i marts 2016 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgerne er født i henholdsvis april 2005 og november 2012. Referencen var diagnosticeret med skizofreni, og han boede på et bosted og fik hjælp af sin herboende bror, der i oktober 2016 blev beskikket som referencens værge i alle økonomiske og personlige forhold. I maj 2017 søgte den ældste ansøger om familiesammenføring med referencen. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2017 afslag herpå, da styrelsen vurderede, at det åbenbart

ville stride imod barnets tarv at få opholdstilladelse i Danmark. Afgørelsen blev ikke påklaget til Udlændingenævnet. I december 2019 søgte referencens værge på ny om opholdstilladelse til begge ansøgere i Danmark under henvisning til referencen. Børnene opholdt sig i en flygtningelejr i Tyrkiet. Det var oplyst, at flygtningelejren havde fængselslignende forhold, og at ansøgerne hverken modtog mad eller tilstrækkelig behandling, når de var syge.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da det åbenbart vil stride imod ansøgernes tarv at få opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 22.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at referencen lider af skizofreni, at han bor på et bosted og er under værgemål, og at det til sagen er oplyst, at han ikke er i stand til at tage vare på sig selv, hvorfor referencen ikke kan antages at ville kunne drage omsorg for ansøgerne.

Referencens forhold er af en sådan karakter, at Udlændingenævnet på den baggrund vurderer, at der er en nærliggende risiko for, at begge børn vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark.

Det forhold, at referencens værge har tilkendegivet at ville påtage sig værgemål og forsørgelsesansvar for ansøgerne, og at både referencen og referencens bror ønsker, at begge børn skal bo hos referencens værge, kan ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgningen om familiesammenføring er indgivet under henvisning til børnenes far – og ikke under henvisning til referencens værge, børnenes onkel. Udlændingenævnet har derfor kun vurderet børnenes forhold til faren.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgerne ikke vil kunne tage ophold i Syrien, hvor de har opholdt sig frem til december 2019, hvor de udrejste til Tyrkiet.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerne fortsat har deres mor, farmor, mormor, faster, 4 morbrødre og 3 mostre i Syrien. Udlændingenævnet finder derved efter de foreliggende oplysninger, at ansøgerne ikke vil være uden omsorgspersoner eller i øvrigt savne grundlæggende omsorg i Syrien.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgernes mor angiveligt har fraskrevet sig forældremyndigheden over ansøgerne, at hun og hendes familie af kulturelle årsager har nægtet at tage sig af dem, og at hun har samtykket til, at de kan rejse til Danmark med henblik på at tage ophold hos deres far.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da børnene ifølge det oplyste har boet sammen med deres mor i Syrien indtil 2019.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at der ikke er fremlagt dokumentation for morens angivelige fraskrivelse af forældremyndigheden over ansøgerne.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerne siden december 2019 har opholdt sig i en flygtningelejr i Tyrkiet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til ændret vurdering, da det til sagen er oplyst, at ansøgerne opholder sig i asyllejren sammen med deres onkel, hvorfor de ikke kan antages at være uden omsorgspersoner eller i øvrigt savne grundlæggende omsorg i Tyrkiet.

Det oplyste om forholdene i asyllejren i Tyrkiet, er tillige indgået i Udlændingenævnets vurdering.

Udlændingenævnet har imidlertid i relation til det ovenstående lagt vægt på, at der herved kan være tale om asylrelevante forhold, der ikke kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2., jf. § 9, stk. 22, om familiesammenføring.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at den ældste ansøger lider af åndelig forsinkelse og i perioder oplever at have krampeanfald.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da der ikke er tale om sådanne helbredsmæssige forhold, at disse vil kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgernes personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgerne skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/98.

3.7.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Børn, der er fyldt 15 år, kan kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler herfor, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 4.2, til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15

år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 18 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en aldersundersøgelse er indgået som et væsentligt element i Udlændingenævnets vurdering, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Eritrea, som søgte om familiesammenføring med sin herboende mor.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Eritrea, blev i september 2015 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I marts 2016 søgte ansøgeren om familiesammenføring under henvisning til referencen. Det var i ansøgningsskemaet oplyst, at ansøgeren var født i januar 2000 og dermed 16 år på ansøgningstidspunktet, at ansøgeren og referencen havde boet sammen siden ansøgerens fødsel, og indtil referencens udrejse fra Eritrea, og at ansøgerens far var død. Udlændingestyrelsen meddelte i maj 2017 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Afslaget blev i juni 2017 påklaget til Udlændingenævnet, der hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen i marts 2018 med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretog en vurdering af, hvorvidt familielivet mellem ansøgeren og referencen var frivilligt afbrudt, henset til at referencen havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I maj 2018 iværksatte Udlændingestyrelsen en dna-undersøgelse af slægtskabet mellem referencen og ansøgeren og en aldersundersøgelse af ansøgeren. Dna-undersøgelsen fastslog, at ansøgeren var barn af referencen. I oktober 2018 udtalte Retslægerådet som konklusion på aldersundersøgelsen, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i juni 2018 var 20,9 år eller derover, men under 26,7 år, og at hun på undersøgelsestidspunktet i juni 2018 var over 15 år og over 18 år. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring, jf. § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet i marts 2016 var over 18 år og dermed myndig. Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på Retslægerådets udtalelse fra oktober 2018, hvoraf det fremgår, at det er sandsynligt, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i juni 2018 var 20,9 år eller derover, men under 26,7 år.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er anført, at ansøgerens dåbsattest udgør dokumentation for, at ansøgerens alder, som oplyst af referencen, er korrekt. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at Retslægerådet udtalelser er baseret på en samlet vurdering af bl.a. røntgenbilleder af ansøgerens knogle- og tandudvikling samt en fysisk undersøgelse af ansøgeren. Udlændingenævnet tillægger således den lægefaglige vurdering fra Retslægerådet den største bevismæssige betydning i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen har oplyst divergerende om ansøgerens alder. Referencen oplyste således til sin oplysnings- og motivsamtale i Udlændingestyrelsen i september 2015, at ansøgeren på daværende tidspunkt var 16 år, mens referencen i ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse har oplyst, at ansøgeren er født i januar 2000, således som det også fremgår af den fremlagte dåbsattest.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at en dåbsattest ikke kan sidestilles med en egentlig fødselsattest, og at der til sagen ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens fødsel er registreret hos de civile myndigheder i Eritrea.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke ses at foreligge et afhængighedsforhold eller en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv og som vil kunne begrunde en opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 18 år og dermed myndig, hvorfor ansøgeren må antages at kunne klare sig selv.

Det forhold, at ansøgeren og referencen efter det oplyste har boet sammen siden ansøgerens fødsel og indtil april 2015, hvor referencen udrejste af Eritrea, kan på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren fra april 2015 og indtil sin udrejse af Eritrea har boet hos sine bedsteforældre, og at referencen siden sin udrejse af Eritrea alene har haft telefonisk kontakt med ansøgeren en gang ugentligt, samt at referencen ikke har forsørget ansøgeren.

Det forhold, at referencen til sagen har oplyst, at referencen gerne ville forsørge ansøgeren økonomisk, men at det ikke er muligt grundet den lave integrationsydelse, og fordi referencen endnu ikke har fået arbejde, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker endelig, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens mormor, morfar og farmor samt referencens 7 søskende opholder sig i Eritrea, hvorfor ansøgeren ikke kan anses for at være uden netværk i Eritrea.

Udlændingenævnet finder herudover, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke mellem referencen og ansøgeren foreligger et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, idet det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie - det vil sige far, mor og mindreårige børn - og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren opholder sig i Etiopien som flygtning, og at ansøgeren ikke kan vende tilbage til Eritrea, da ansøgeren er udrejst ulovligt, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at forhold af asylretlig karakter i en ansøgers hjemland eller opholdsland, som udgangspunkt ikke kan føre til en opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder derudover, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/99.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor en aldersundersøgelse er indgået som et væsentligt element i Udlændingenævnets vurdering, henvises til ÅB/2021/100, som er refereret nedenfor.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, som søgte om opholdstilladelse til sin herboende mor.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Den Demokratiske Republik Congo, indrejste i september 2014 i Danmark som kvoteflygtning med sine 3 mindreårige børn. I forbindelse med asylsagen havde referencen ikke oplyst om ansøgeren. I september 2017 søgte ansøgeren om familiesammenføring med referencen. Det blev til sagen oplyst, at ansøgeren er født i april 2002, at ansøgeren og referencen blev væk fra hinanden under krigen i Congo, og ansøgeren har de sidste 5 år boet sammen med referencens bror, senest i en flygtningelejr i Uganda. Udlændingestyrelsen iværksatte en dna-undersøgelse af slægtskabet mellem ansøgeren og referencen og en aldersundersøgelse af ansøgeren. Dna-undersøgelsen fastslog, at ansøgeren var barn af referencen. Retslægerådet udtalte i januar 2019, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i maj 2018, at ansøgeren var 20 år (18-22 år), og at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i maj 2018 var over 15 år, men at det ikke med rimelighed kunne vurderes, om hun var over eller under 18 år. I februar 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ikke har været en del af referencens husstand siden 2007, hvor referencen sidst så ansøgeren, og at det var referencens eget frivillige valg, at ansøgeren skulle bo hos referencens bror, som ansøgeren efter det oplyste fortsat bor hos.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke kan lægges til grund, at adskillelsen mellem referencen og ansøgeren skyldes krigen i Congo.

Udlændingenævnet har herved også tillagt det vægt, at referencen i en formular udfyldt i forbindelse med sin genbosætning i Danmark fra juli 2014 skulle oplyse samtlige af sine nære familiemedlemmer og øvrige familierelationer, og at referencen oplyste, at hun havde 3 børn. Udlændingenævnet har således lagt afgørende vægt på, at referencen ikke i forbindelse med sin asylsag på noget tidspunkt har nævnt at skulle have endnu en datter.

Det forhold, at referencen til sagen har oplyst, at formularen blev udfyldt på engelsk, hvorfor referencen ikke altid forstod spørgsmålene, at der ikke var en tolk til stede, der kunne oversætte fra engelsk til congolesisk, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet referencen har underskrevet formularen og derved bekræftet rigtigheden heraf.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen først indgav ansøgning om familiesammenføring med ansøgeren i september 2017 – dvs. 3 år efter, at referencen selv blev meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ifølge Retslægerådets udtalelse fra januar 2019 sandsynligvis var over 20 år gammel på undersøgelsestidspunktet i maj 2018, og at det kunne konkluderes, at hun var over 15 år gammel på undersøgelsestidspunktet, mens det ikke med rimelighed kunne vurderes, om hun på undersøgelsestidspunktet var over eller under 18 år gammel.

På baggrund af Retslægerådets udtalelse og det oplyste om ansøgerens alder finder Udlændingenævnet således at kunne lægge til grund, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet i september 2017 var fyldt 15 år og derfor ikke kan antages at have behov for forældre i samme omfang som yngre børn har.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at ansøgeren siden 2007 har boet hos referencens bror og dermed ikke har været uden omsorgspersoner i hjemlandet, at ansøgeren efter det oplyste fortsat bor sammen med referencens bror og referencens øvrige familie i en flygtningelejr i Uganda, samt at der ikke er noget til hinder for, at ansøgeren bliver boede hos ham.

Udlændingenævnet henviser også til, at ansøgeren på nuværende tidspunkt er fyldt 18 år, og ifølge Retslægerådets vurdering på nuværende tidspunkt sandsynligvis er over 21 år gammel og dermed er i stand til i vid udstrækning at klare sig selv.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at referencen i ansøgerens formative år ikke har været omsorgsperson for ansøgeren, og at referencen kan bevare kontakten til ansøgeren som hidtil via telefon, ligesom referencen fortsat kan bidrage til ansøgerens forsørgelse fra Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, da der i sagen ikke foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

For så vidt angår FN's Børnekonvention henviser Udlændingenævnet til, at denne, efter Udlændingenævnets opfattelse, ikke giver videre rettigheder, end hvad der allerede følger af EMRK.

Udlændingenævnet bemærker herudover, at det i ansøgningen er oplyst, at ansøgeren har stiftet selvstændig familie, hvorfor hun derved ikke længere er omfattet af det beskyttelsesværdige familielivsbegreb i EMRK artikel 8, der efter praksis alene omfatter forældre og mindreårige børn, der ikke selv har stiftet familie.

Uanset at ansøgeren ikke havde stiftet selvstændig familie, ville dette dog ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke mellem referencen og ansøgeren kan anses for at være et beskyttelsesværdigt familieliv i medfør af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren lider af hjerteproblemer som følge af en voldtægt, at ansøgeren ofte er indlagt på hospitalet med forskellige infektioner, at ansøgeren har det meget dårligt, samt at referencen ikke har penge til at betale for ansøgerens behandling. Dette kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke til sagen er fremlagt dokumentation for ansøgerens hjerteproblemer, og at der efter praksis som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på, at en ansøger skal indrejse i Danmark for eventuelt at modtage behandling.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke i øvrigt i sagen foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/100.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig statsborger fra Ukraine, som søgte om familiesammenføring med sin herboende mor.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i marts 2006, indrejste sammen med referencen i Danmark i oktober 2020. Referencen og ansøgeren søgte herefter om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencens ægteskab med en herboende dansk statsborger. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde boet sammen med sin mor hele livet, og at ansøgerens far var død i 2014. I maj 2021 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I

juni 2021 meddelte Udlændingestyrelsen referencen opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren inden udrejsen til Danmark boede sammen med referencen, at ansøgeren indrejste sammen med referencen i Danmark, og samtidigt ansøgte om opholdstilladelse, og at referencen i juni 2021 fik opholdstilladelse som familiesammenført til sin herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren lige var fyldt 15 år forud for ansøgningstidspunktet, og at det fremgik af ansøgningen, at ansøgerens far i 2014 var afgået ved døden.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet vurdering af disse konkrete forhold, at det vil være i strid med barnets tarv efter Børnekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen". ÅB/2021/101.

Det er en betingelse for at kunne meddeles opholdstilladelse som familiesammenført mindreårigt barn til en herboende forælder, at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

3.7.2.3. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger om familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6., fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, om retten til familieliv – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan

der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en myndig statsborger fra Gabon, som søgte om familiesammenføring med sin herboende far.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i juli 1984, fik opholdstilladelse i Danmark i februar 1999, og i marts 2001 fik han tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren rejste i 2004 til udlandet for at studere. I november 2004 blev der truffet afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse ikke bortfaldt, hvis han indrejste i Danmark inden oktober 2007. Ansøgeren indrejste imidlertid ikke i Danmark i oktober 2007, hvorfor hans opholdstilladelse i Danmark bortfaldt. Ansøgeren havde de seneste år forud for ansøgningens indgivelse boet i hjemlandet med sin ægtefælle og børn. I august 2019 søgte ansøgeren om familiesammenføring med sin herboende far, der er dansk statsborger.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke mellem ansøgeren og referencen er et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, så Danmark vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren var myndig på ansøgningstidspunktet, og at han derfor kan forventes at kunne tage vare på sig selv.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at et land kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke ses at være en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at ansøgeren udrejste af Danmark i 2004 som voksen, at ansøgeren ikke har boet i Danmark siden sin udrejse, at ansøgeren siden 2007 har været selvforsørgende, og at ansøgeren har stiftet selvstændig familie i sit hjemland ved at blive gift og få 2 børn.

Det er blevet oplyst, at referencen har forsørget ansøgeren fra 1998 til 2007, at referencen og ansøgeren har en stærk relation til hinanden, at referencen og ansøgeren besøger hinanden ofte og har telefonisk kontakt hver uge, og at ansøgeren ikke har familie eller andet netværk i hjemlandet. Disse forhold kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin udrejse af Danmark har boet i Frankrig, Irland samt hjemlandet, og at ansøgeren og referencen, således ikke har haft fælles husstand siden 2004, hvor ansøgeren udrejste af Danmark.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren ikke ansøgte om familiesammenføring i umiddelbar forlængelse af at hans tidsubegrænset opholdstilladelse bortfaldt, men først ansøgte herom i august 2019.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at ansøgeren og referencen ikke har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, at ansøgeren kan få opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren og referencen kan henvises til at udøve deres familieliv gennem besøgs- og ferieophold som hidtil.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke lider af alvorlig sygdom eller handicap.

Det forhold, at ansøgeren tidligere har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at denne er bortfaldet, og at referencen mener, at den ikke burde være bortfaldet, kan ikke føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har opholdt sig eller været bosat i Danmark siden 2004, at han ikke genindrejste i Danmark inden oktober 2007, som var betingelsen for, at han kunne bibeholde sin opholdstilladelse, og at han ikke på noget tidspunkt efter at være blevet bekendt med, at hans opholdstilladelse var bortfaldet, har søgt om dispensation herfor.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren har en væsentlig større tilknytning til sit hjemland, hvor han er født og opvokset frem til sin indrejse i Danmark i 1999, ligesom han i sit hjemland har sin ægtefælle og børn.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/102.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en myndig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, som søgte om familiesammenføring med sin herboende far.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i marts 1997, blev i februar 2001, sammen med sin mor, meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til referencen, der også er statsborger i Den Demokratiske Republik Congo, og som har opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I juni 2011 udrejste ansøgeren til Belgien sammen med sine forældre. I 2017 genindrejste ansøgeren i Danmark med sine forældre. I juli 2017 konstaterede Udlændingestyrelsen, at ansøgerens mors opholdstilladelse var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald af opholdstilladelse, og i november 2017 konstaterede styrelsen tillige, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald af opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen konstaterede i august 2018, at referencens opholdstilladelse ikke var bortfaldet. Udlændingenævnet stadfæstede styrelsens bortfaldsafgørelse vedrørende ansøgeren i oktober 2018. I februar 2020 søgte ansøgeren om familiesammenføring med referencen. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde boet sammen med referencen hele sit liv, bortset fra en kort periode i 1999, at referencen altid havde forsørget ansøgeren økonomisk, at referencen i april 2019 blev ramt af en blodprop i hjernen, der havde gjort ham lam i højre side og medført delvist forværret tale- og forståelsesevne, og at ansøgeren og ansøgerens mor herefter havde taget sig af ham. I september 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke mellem ansøgeren og referencen er et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, så Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at et land kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke ses at være en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der er ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Det forhold, at referencen altid har forsørget ansøgeren, at ansøgeren altid har boet sammen med sin far, og at hun ikke har familie eller andet netværk i hjemlandet, kan ikke føre til en ændret afgørelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt på, at ansøgeren var 22 år på ansøgningstidspunktet. Ansøgeren er dermed myndig og må formodes at kunne tage vare på sig selv.

Udlændingenævnet finder desuden, at der ikke noget til hinder for, at referencen fortsat kan bidrage til ansøgerens forsørgelse fra Danmark.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at referencen og ansøgeren ikke har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, at det betyder, at ansøgeren kan få opholdstilladelse som familiesammenført.

Det forhold, at EU-Domstolens dom af 10. maj 2017, Chavez-Vilchez, er påberåbt kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at principperne fastlagt i Chavez-Vilchez dommen ikke finder anvendelse i dette tilfælde, idet ansøgeren ikke er et mindreårigt barn og ikke er dansk statsborger.

Det forhold, at det er oplyst, at ansøgeren sammen med sin mor varetager den daglige pasning af referencen efter hans blodprop, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ikke er uden familie i Danmark, som kan hjælpe ham, idet hans ægtefælle og 2 øvrige voksne børn opholder sig i Danmark.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke lider af alvorlig sygdom eller handicap.

Det forhold, at det er anført, at ansøgeren har en ikkeeksisterende tilknytning til hjemlandet, og at ansøgeren har en stærk tilknytning til Danmark, herunder at har haft opholdstilladelse i Danmark fra 2001 til 2011, kan ikke i sig selv føre til meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse i Danmark er bortfaldet, hvilket blev stadfæstet af Udlændingenævnet. Det indgik i Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2018 bl.a., at ansøgeren havde boet i Danmark fra hun var 3 år til 14 år, og at hun ikke har familie i hjemlandet. Udlændingenævnet fandt dog, at disse forhold ikke kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles dispensation fra bortfald.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/103.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en voksen statsborger fra Nordmakedonien, som søgte om familiesammenføring med sin herboende far.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i maj 1968, søgte i september 2020 om familiesammenføring med referencen, der er født i maj 1944, og som er dansk statsborger. Det var oplyst, at ansøgeren søgte om opholdstilladelse for at passe referencen, at ansøgeren aldrig havde boet sammen med referencen, og at ansøgeren aldrig har besøgt Danmark. I december 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke mellem referencen og ansøgeren er et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, så Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren er myndig, hvorfor det må forventes, at hun kan tage vare på sig selv.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at et land kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke ses at være en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der er ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at ansøgeren ikke tidligere har besøgt Danmark, at referencen ikke har forsørget ansøgeren, og at referencen ikke har boet sammen med ansøgeren.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren efter egne oplysninger har boet i hjemlandet indtil indrejsen i Danmark i september 2020, at referencen og ansøgeren således aldrig har haft fælles husstand, og at ansøgeren først søgte om familiesammenføring med referencen som voksen.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at referencen og ansøgeren ikke har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, at det kan betyde, at ansøgeren kan få opholdstilladelse som familiesammenført.

Det oplyste om, at referencen lider af en hjertesygdom, at referencen tidligere har haft besvimelsestilfælde, at Udlændingestyrelsens afgørelse har påvirket referencen psykisk og fysisk, og at ansøgeren søgte om familiesammenføring på grund af referencens helbred og alderdom, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen kan henvises til at søge social- og sundhedsmyndighedernes behandling og støtte, såfremt referencen måtte have et behov herfor.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at referencen er blevet fejlvejledt af Udlændingestyrelsen. Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplysninger i sagens akter, som understøtter, at referencen skulle være blevet vejledt forkert. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Udlændingestyrelsens vejledning har været af generel karakter.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/104.

3.7.3. Anden familie

"Anden familie" kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.7.3.1.

3.7.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder bl.a. anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sit/sine herboende barn/børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.7.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ansøgende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forælderens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i 6-7 år uden afbrydelse, og hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær af et vist omfang med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.:

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.

- Barnet bor sammen med den ansøgende forælder i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.

- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

- Barnet er dansk statsborger, bor sammen med den ansøgende forælder, der er barnets primære omsorgsperson, således at der består et afhængighedsforhold mellem barnet og den ansøgende forælder. I denne situation vil der i visse tilfælde kunne meddeles opholdstilladelse til den ansøgende forælder, uanset at barnets forældre må antages at udgøre en familiemæssig enhed.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det har i den forbindelse også betydning, hvorvidt der er tale om et samvær, der er etableret, mens den ansøgende forælder har haft opholdstilladelse på andet grundlag, eller om samværet er etableret under processuelt ophold. Det vil være af afgørende betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre den ansøgende forælders mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt barnets forældre må antages at udgøre en familiemæssig enhed, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en nordmakedonsk statsborger, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin mindreårige søn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i august 2016 om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. Parret havde et fællesbarn (referencen), der er født i oktober 2004 og statsborger i Nordmakedonien. Referencen fik i juni 2017 opholdstilladelse som familiesammenført til sin herboende far, og indrejste efterfølgende i juni 2017 i Danmark, hvor han boede hos sin far. I november 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring. Ansøgeren søgte i november 2019 om familiesammenføring med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren var indrejst i Danmark i oktober 2019, og siden indrejsen havde opholdt sig hos referencen. Under sagen blev der fremlagt et certifikat, udstedt i november 2019 af et lokalt civilregister i Nordmakedonien, hvoraf det fremgik, at ansøgeren og referencens fars ægteskab blev ophævet ved dom i februar 2016, og at dommen var endelig i august 2016. Udlændingestyrelsen meddelt i oktober 2020 ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at det er en forudsætning for, at der kan meddeles opholdstilladelse som følge af et herboende mindreårigt barn, at ansøgeren ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det af gørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder.

Udlændingenævnet kan, i lighed med Udlændingestyrelsen, ikke lægge til grund, at den familiemæssige enhed mellem ansøgeren og referencens far reelt er opløst.

Det forhold, at partsrepræsentanten har anført, at ansøgeren blev skilt fra referencens far i 2016, idet referencens far havde indgået et nyt forhold, og at de ikke siden har levet sammen på en måde, som udgør et faktisk samliv, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er grund til at antage, at ansøgeren og referencens fars skilsmisse er indgået med det formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i Danmark, idet skilsmisseforløbet fremstår usammenhængende, og dermed konstrueret til lejligheden.

Udlændingenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at det fremgår af den fremsendte dokumentation, som er udstedt november 2019 og således samme dag, som ansøgeren søgte om familiesammenføring til referencen, at ansøgeren blev skilt fra referencens far i februar 2016, og at skilsmissen trådte endelig i kraft i august 2016, men at ansøgeren i august 2016 søgte om familiesammenføring med referencens far på baggrund af deres ægteskab, ligesom det fremgår af ansøgningen, at ansøgeren siden sin indrejse i Danmark opholdt sig hos sin ægtefælle.

Ansøgeren indgav ikke under ægtefællesammenføringsagens behandling og frem til Udlændingestyrelsen traf en afgørelse i november 2017 oplysninger om, at hendes og referencens fars ægteskab var ophørt, men opholdt sig derimod på den fælles bopæl frem til modtagelsen af Udlændingestyrelsens afslag.

Udlændingenævnet kan på baggrund heraf ikke lægge til grund, at ansøgeren og referencens fars familiemæssige enhed faktisk er ophørt, som anført af partsrepræsentanten.

Udlændingenævnet finder dermed, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse skal vurderes på baggrund af forholdet til referencens far, og at den familiemæssige enhed som helhed, herunder i forhold til parrets fællesbørn, skal indgå i denne vurdering. Der skal således ikke laves en særskilt vurdering af ansøgerens forhold til referencen.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om hindringer for, at ansøgeren og referencen kan udøve familielivet ved besøgsophold som hidtil.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." FAM/2021/13.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familielivet mellem en forælder og et herboende mindreårigt barn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en kenyansk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin mindreårige datter, der er dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i marts 1996 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende daværende ægtefælle, og i september 1998 fik ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgerens datter (referencen) er født i Danmark i december 2007. I februar 2014 udrejste ansøgeren til Kenya sammen med referencen. Udlændingestyrelsen traf herefter i maj 2016 afgørelse om, at ansøgeren opholdstilladelse var bortfaldet. I august 2017 indrejste referencen på ny i Danmark, hvor hun tog ophold hos sin herboende far. Ansøgeren søgte i november 2018 om opholdstilladelse som familiesammenført til referencen. Udlændingestyrelsen meddelte i marts 2020 ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke mellem ansøgeren og referencen er et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie - det vil sige far, mor og mindreårige børn, men at der alligevel i tilfælde, hvor en forælder søger til et mindreårigt barn her i Danmark, kan meddeles afslag på familiesammenføring, såfremt et sådan afslag på opholdstilladelse til den ansøgende forælder ikke vil udgøre en krænkelse af barnets og dennes rettigheder efter EMRK artikel 8. Udlændingenævnet henviser til, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at ansøgeren og referencen ikke har haft regelmæssig samvær siden august 2017, indtil hvilket tidspunkt de havde boet sammen i henholdsvist Danmark og Kenya, og at det var ansøgerens eget frivillige valg, at referencen skulle genindrejse i Danmark og tage ophold hos sin far, hvorefter ansøgeren rejste tilbage til Kenya.

Udlændingenævnet finder i forlængelse heraf, at der ikke ses at være en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der er ud over, hvad der følger af slægtsskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencens far har fungeret som referencens primære omsorgsperson siden referencens indrejse i Danmark i august 2017, og at der ikke er oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgeren og referencen kan bevare kontakten som hidtil gennem besøgsophold i Danmark og via telefon.

Det forhold, at ansøgeren har boet sammen med referencen fra hendes fødsel i 2007 og frem til 2017, og at ansøgeren ønsker at bo sammen med referencen i Danmark på ny, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren frivilligt valgte at udrejse af Danmark og frafalde sin opholdstilladelse, ligesom ansøgeren efter eget valg besluttede, at referencen skulle genindrejse i Danmark med henblik på at bo hos sin far og gå i skole, hvorved ansøgeren selv valgte, at hun og referencen skulle leve adskilt fra hinanden.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af den underskrevne erklæring om frivillig frafald af opholdstilladelse, at ansøgeren vedstod sig indholdet heraf, ligesom ansøgeren med

sin underskrift bekræftede, at denne var blevet informeret om konsekvenserne af, at hun opgav sin opholdstilladelse i Danmark, og at en navngiven medarbejder i Dansk Flygtningehjælp har skrevet under på, at ansøgeren har modtaget sædvanlig vejledning i anledning af, at ansøgeren ønskede at opgive sin opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren ikke søgte om familiesammenføring med referencen i umiddelbar forlængelse af, at referencen indrejste i Danmark i august 2017, idet ansøgningen først blev indgivet et år efter i november 2018.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at årsagen til, at ansøgeren først søgte om familiesammenføring efter, at referencen var kommet til Danmark var, at ansøgeren og referencens far først skulle spare de 6.000 kr. sammen, som det koster at ansøge, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Det forhold at ansøgeren synes, at det er hårdt at bo i Kenya, at ansøgeren bor i et lille værelse til leje, at ansøgeren nogen gange må bo hos familiemedlemmer, idet hun ikke kan betale sin husleje, og at ansøgeren ikke har et arbejde eller en uddannelse, kan ej heller føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det var ansøgerens eget valg at tage ophold i Kenya, og at generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Det anførte om, at såfremt ansøgeren får lov til at komme til Danmark, skal denne bo sammen med referencen, at det vil være godt for referencen at bo med ansøgeren, at referencen efter afslaget er blevet en mere stille, trist og indadvendt pige, og at referencen har svært ved at forstå, at andre fra udlandet må bo i Danmark sammen med deres familie, når referencen som dansker ikke må bo i Danmark sammen med sin mor, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det efter praksis hverken er muligt at opnå opholdstilladelse med henblik på etablering af samvær med et herboende barn eller intensivering heraf.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtigelser, herunder EMRK artikel 8 og FN's Børnekonvention, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet henviser til, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse, ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/105.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger i Kosovo, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin mindreårige søn, der også er statsborger i Kosovo.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i april 2014 i Danmark, hvor hun havde opholdstilladelse som ægtefællesammenført fra juli 2014 til juni 2017. I juni 2017 blev hun skilt fra sin ægtefælle. Ansøgerens søn (referencen), der er født i oktober 2015, fik i maj 2017 opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet han i december 2015 var blevet anbragt uden for hjemmet hos en plejefamilie. I juli 2017 søgte ansøgeren om opholdstilladelse om familiesammenføring med referencen. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2019 ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke mellem ansøgeren og referencen er et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, så Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie - det vil sige far, mor og mindreårige børn. Udlændingenævnet bemærker dog, at der alligevel i tilfælde hvor en forælder søger til et mindreårigt barn her i Danmark kan meddeles afslag på familiesammenføring såfremt et sådant afslag på opholdstilladelse til den ansøgende forælder ikke ville udgøre en krænkelse af barnets og dennes rettigheder efter EMRK artikel 8. Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring.

Ved afgørelsen har Udlændingenævnet lagt vægt på, at referencen blev tvangsanbragt uden for hjemmet umiddelbart efter sin fødsel, og at referencen har været anbragt lige siden af hensyn til barnets tarv.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke ses at være etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af EMRKs artikel 8, imellem ansøgeren og referencen.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at et afslag på familiesammenføring til ansøgeren ikke vil stride imod barnets tarv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Børn- og Ungeudvalget i februar 2019 besluttede, at samværet mellem ansøgeren og referencen skulle afbrydes af hensyn til referencens sundhed og trivsel, og at udvalget senest i januar 2021 har vurderet, at det er for barnets bedste, at referencen fortsat er anbragt i plejefamilie, og at ansøgeren ikke har samvær med referencen.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren forud for samværets afbrydelse alene har haft en times støttet samvær hver tredje uge med referencen, og at referencen mistrives under samværet.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at sagen skal genbehandles i Børn- og Ungeudvalget i februar 2020, og at afslaget afskærer ansøgerens mulighed for at opnå samvær med referencen, idet det ikke vil være muligt at udøve samvær fra ansøgerens hjemland, Kosovo, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i januar 2021 blev truffet afgørelse om yderligere et års afbrudt samvær mellem ansøgeren og referencen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren, såfremt denne på ny måtte opnå samvær med referencen, kan henvises til at udøve dette ved besøgsophold.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/106.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en irakisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sine 2 mindreårige børn, født i oktober 2014 og juni 2018, der også er irakiske statsborgere.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerens ældste barn blev i maj 2015 meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 2, sammen med sin mor. Ansøgerens yngste barn er født i Danmark, og hun blev i juli 2018 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført barn til sin mor. Ansøgeren, der havde opholdstilladelse i Bulgarien, søgte i juni 2020 om familiesammenføring med sine 2 mindreårige børn. Udlændingestyrelsen meddelte i april 2021 ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder således, at selvom ansøgerens 2 børn er mindreårige, og ansøgeren har haft et vist samvær med dem, følger det ikke af Danmarks internationale forpligtigelser, herunder FN's Børnekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at Danmark er nærmest til at beskytte dette familieliv, således at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren aldrig har haft opholdstilladelse i Danmark, at han ikke har del i forældremyndigheden over sine 2 børn, og at samværet mellem ansøgeren og hans børn er etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke kan have haft en berettiget forventning om at opnå opholdstilladelse i landet, hvorfor Danmark ikke er at anse som nærmest til at beskytte familielivet.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ældste barn, født i oktober 2014, indrejste i Danmark i juli 2015 sammen med sin mor, at det yngste barn er født i Danmark i juni 2018, at børnene altid har boet sammen med deres mor, og at ansøgeren aldrig har boet sammen med sine børn, ligesom ansøgeren ikke har haft regelmæssig samvær med børnene forud for sin indrejse i Danmark i januar 2020. Børnenes mor er dermed børnenes primære omsorgsperson.

Udlændingenævnet har i relation hertil desuden tillagt det vægt, at ansøgeren først indgav ansøgningen om familiesammenføring i juni 2020.

Det oplyste om, at det grundet børnenes mors helbredsforhold har været vanskeligt for hende at passe børnene alene, og at ansøgeren har forsørget børnene, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at børnenes mor ikke er i stand til at tage sig af sine 2 børn.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt, at det forhold, at der sendes penge til forsørgelse til ens familiemedlemmer, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at etablere et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte. Dette følger af praksis fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) vedrørende EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet finder, at der intet er til hinder for, at ansøgeren fortsat kan bidrage til referencernes forsørgelse fra Bulgarien.

Det forhold, at ansøgeren på tidspunktet for klagens indgivelse havde opholdt sig i Danmark siden januar 2020, idet han ikke kunne udrejse på grund af COVID-19, at ansøgeren og børnenes mor i januar 2019 indgik en aftale om samvær, hvoraf det fremgår, at børnene har ret til samvær med ansøgeren hver weekend, lørdag til søndag, samt hver onsdag, og at ansøgeren forinden rejste jævnligt mellem Bulgarien og Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt, at det oplyste om omfanget og karakteren af samværet mellem ansøgerens og referencerne ikke i sig selv kan begrunde, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse i Danmark efter Udlændingelovens § 9 c, stk.1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det efter praksis ikke er muligt at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på etablering eller intensivering af samvær med herboende børn. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at der ved vurderingen af, om samvær med mindreårige børn i Danmark kan føre til opholdstilladelse, lægges vægt på det reelt udøvede faktiske samvær, hvorfor eventuelle ønsker om udvidet samvær i fremtiden ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke kan anses for uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Danmark for at udøve samvær med sine 2 børn gennem besøgsophold, henset til den geografiske afstand fra Bulgarien sammenholdt med omfanget af samværet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har udøvet samværet med børnene i Danmark under besøgsophold og processuelt ophold. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren fortsat kan udøve samvær med børnene gennem besøgsophold i Danmark som hidtil.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at denne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det i ansøgningsskemaet er oplyst, at ansøgeren ikke er alvorlig syg eller handicappet.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtigelser, herunder EMRK artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/107.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en serbisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende mindreårige barn, der er født i oktober 2012 og kroatisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i december 2018 om familiesammenføring med sit herboende mindreårige barn (referencen). Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag herpå i august 2019. Ansøgeren påklagede herefter Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet i september 2019. Udlændingenævnet hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen i oktober 2019, da Udlændingestyrelsen ikke havde vurderet, hvorvidt referencen havde opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte herefter i april 2020 på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse, bl.a. under henvisning til at referencen ikke havde opholdstilladelse i Danmark. Referencen blev i juni 2020 meddelt opholdstilladelse til Danmark som familiesammenført til sin mor. Under Udlændingenævnets behandling af klagesagen blev der via Nationalt ID-Center foretaget en ansigtssammenligningsundersøgelse med henblik på at fastslå, hvorvidt ansøgeren var identisk med en udlænding med et andet navn end ansøgerens, der i 2014 var blevet idømt 20 dages fængsel for overtrædelse af færdselsloven, og som efterfølgende i august 2014 var blevet administrativt udvist af Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har på baggrund af en konkret vurdering af oplysningerne i sagen, herunder ansøgerens forklaring om sine familieforhold under udvisningssagen sammenholdt med ansøgerens oplysninger om sine familieforhold under nærværende sag, at ansøgeren ikke har anfægtet, at han og den person, der i august 2014 blev udvist af Danmark, er den samme person og Nationalt ID-Centers udtalelse, lagt til grund, at ansøgeren og den person, der i august 2014 blev udvist af Danmark, er den samme person, herunder at ansøgeren er far til referencen.

Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer at der ikke foreligger sådanne ganske særlige, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren kan få opholdstilladelse i Danmark under henvisning til samværet med referencen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen er født i Danmark i oktober 2012, at referencen siden sin fødsel har boet i Danmark sammen med sin mor, og at referencen således bor hos sin primære omsorgsperson.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren på intet tidspunkt har haft opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren således ikke kan antages at have haft en berettiget forventning om at kunne bo i Danmark sammen med referencen.

Det anførte om, at referencen som følge af sine egne og morens forhold ikke kan undvære ansøgeren i Danmark, at referencens mor er syg og psykisk ustabil, og at fagpersoner anbefaler ansøgeren, at referencen af helbredsmæssige grunde får lov til at være sammen med ansøgeren, at de danske

myndigheder vil være skyld i, at referencen ikke opnår en normal mental udvikling, hvis ansøgeren ikke får opholdstilladelse i Danmark, og at referencen er nødsaget til at gå til psykolog, fordi det det påvirker hende psykisk, når ansøgeren er væk fra referencen, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på det oplyste i sagen om, at referencens mor er i medicinsk behandling for sin psykiske sygdom, at en kontaktperson og pædagog besøger hjemmet hver 14. dag, og at referencen også er i udredning hos en børnepsykolog for sin depression.

Det forhold, at ansøgeren har været i Danmark på visumophold i hhv. 2017 og 2018 og boet sammen med referencen i ferier, kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke har været udøvet et fast, regelmæssig og kontinuerligt samvær i et sådant omfang, at der under henvisning hertil foreligger sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk.1, 1. pkt.

Udlændingenævnet bemærker i relation til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at det ikke kan anses for uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Danmark for at udøve sit samvær med referencen gennem besøgsophold, henset til den geografiske afstand til Serbien sammenholdt med omfanget af samværet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren hidtil har kunne udøve samværet med referencen gennem besøgsophold og processuelt ophold.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren som serbisk statsborger kan indrejse og opholde sig visumfrit i Danmark i 90 dage inden for en periode på 180 dage, og at ansøgeren fortsat kan udøve samværet med referencen gennem besøgsophold i Danmark som hidtil.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det følger af praksis, at der ikke meddeles opholdstilladelse med henblik på etablering eller intensivering af samvær med herboende børn.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det vægt i proportionalitetsvurderingen, at ansøgeren ved dom i august 2014 i Københavns byret blev idømt 20 dages fængsel for overtrædelse af færdselslovens § 117, jf. § 45, stk.1, idet ansøgeren ved 2 lejligheder havde kørt bil efter at have indtaget det bevidsthedspåvirkende stof, tetrahydrocannabinol, jf. EMRK artikel 8, stk.2.

Partsrepræsentanten har til støtte for klagen anført, at der i afgørelsen skal tages udgangspunkt i barnets tarv, jf. FN's Børnekonventions artikel 3 og artikel 8, og at afslag på opholdstilladelse vil være en krænkelse af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at FN's Børnekonvention ikke giver videre rettigheder, end hvad der følger af EMRK, og at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring.

Udlændingenævnet vurderer i den forbindelse, at hensynet til barnets tarv ikke tilsiger, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencen. Der henvises til begrundelsen ovenfor.

Det anførte om, at Danmark er forpligtiget til at beskytte ansøgeren, idet der er en reel risiko for ansøgerens liv i Serbien, da ansøgeren er af forkert afstamning i Serbien og dagligt risikerer at blive overfaldet med vold, at ansøgeren i Serbien lever med trusler om at blive slået ihjel, og at det derfor ikke er muligt for ansøgeren at tage referencen med til Serbien, da ansøgeren også frygter for referencens liv, kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at eventuelle oplysninger af asylretligt karakter ikke kan føre til, at der gives ret til familiesammenføring.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke lider af alvorlige sygdomme eller handicaps.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtigelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/108.

3.7.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.)

I de tilfælde, hvor det mindreårige, herboende barn er dansk statsborger, hvor den ansøgende forælder ikke er statsborger i et land, der er medlem af EU, og hvor det enten gøres gældende, at barnet vil være nødsaget til at forlade Den Europæiske Unions område, såfremt den ansøgende forælder ikke meddeles opholdstilladelse, eller hvor sagen indeholder konkrete oplysninger, som kan give anledning til at foretage en sådan vurdering, uanset at dette ikke er påberåbt, skal spørgsmålet om opholdstilladelse til den ansøgende forælder i visse tilfælde vurderes efter praksis fra EU-Domstolen.

Den 8. marts 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-34/09, Zambrano. Zambrano-dommen behandler spørgsmålet om indholdet af de rettigheder, der er knyttet til unionsborgerskabet ved afgørelse om en sag om opholdsret i Belgien, hvor retten til fri bevægelighed i en anden EU-medlemsstat ikke har været udnyttet af hovedpersonen.

EU-Domstolen fastslog bl.a., at artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat for det første nægter en tredjelandsstatsborger, som forsørger et barn, der er unionsborger, ophold i den medlemsstat, hvori barnet er bosat og er statsborger, og for det andet nægter tredjelandsstatsborgeren en arbejdstilladelse, for så vidt som disse afgørelser reelt fratager unionsborgerbarnet den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, der er tilknyttet statussen som unionsborger.

Dommen lægger konkret vægt på følgende momenter, som indgår i vurderingen af, hvorvidt medlemsstaterne – under henvisning til unionsborgerskabet – skal tildele opholdsret til en tredjelandsstatsborger i den medlemsstat, hvor tredjelandsstatsborgerens mindreårige børn bor:

- Begrænsningen i opholdsretten er rettet mod en forælder til et mindreårigt unionsborgerbarn.
- Forælderen er tredjelandsstatsborger.
- Forælderen opholder sig og forsørger det mindreårige unionsborger barn i den medlemsstat, hvor barnet bor og er statsborger.
- Begrænsningen i opholdsretten skal have den virkning, at det mindreårige unionsborgerbarn reelt fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i unionsborgerskabet.

Foreligger de ovenstående momenter i en ansøgning om familiesammenføring i Danmark, hvor der efter nationale regler vil blive truffet en bebyrdende afgørelse, vil dommen have den betydning, at der indrømmes en afledet opholdsret efter artikel 20 i TEUF.

EU-Domstolen har efterfølgende afsagt yderligere domme om rækkevidden af unionsborgerskabet, herunder bl.a. EU-Domstolens dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl., samt EU-Domstolens dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Den 15. november 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl. EU-Domstolen udtalte i Dereci-dommen, at kriteriet vedrørende kerneindholdet i de rettigheder, som en unionsborger er tildelt ved statussen som unionsborger, vedrører situationer, som er kendetegnet ved, at unionsborgeren reelt er nødsaget til at forlade ikke blot den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, men også Unionen som helhed. EU-Domstolen lagde vægt på, at der er tale om et kriterium af ganske særlig karakter, idet det vedrører situationer, hvor en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, undtagelsesvis ikke kan nægtes en opholdsret, idet den effektive virkning af unionsborgerskabet ellers ville blive bragt i fare.

Endvidere udtalte EU-Domstolen, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af familien, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med unionsborgeren på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles.

Det er således ikke tilstrækkeligt til at udlede en opholdsret for en forælder, at barnet er unionsborger.

Det kan derimod udledes af EU-Domstolens praksis, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger, kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive tvunget til at forlade Unionens område. I sådanne tilfælde kan der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om opholdstilladelse af ganske særlige grunde.

Den 10. maj 2017 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez. EU-Domstolen fastslog i Chavez-Vilchez-dommen, at det i de konkrete sager skulle afgøres, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et faktisk afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Inden for rammerne af denne bedømmelse skal de kompetente myndigheder tage hensyn til retten til respekt for privatliv og familieliv, som er fastslået i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet denne artikel skal sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv, som anerkendes i nævnte charters artikel 24, stk. 2.

På den baggrund fastslog EU-Domstolen, at den omstændighed, at den anden forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, er et relevant forhold, men er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at kunne konstatere, at der ikke består et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt nævnte tredjelandsstatsborger nægtes ret til ophold. En sådan konstatering skal nemlig baseres på en hensyntagen til det pågældende barns tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt.

Chavez-Vilchez-dommen præciserer således rammerne for udlændingemyndighedernes vurdering og retten til ophold på grundlag af TEUF artikel 20. Udlændingemyndighederne skal således ved behandlingen af de konkrete sager afklare, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et sådant afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, at barnet reelt vil være nødt til at forlade Unionens område, hvis der meddeles afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. I den forbindelse skal hensynet til barnets tarv indgå i vurderingen. Det vil endvidere være et relevant forhold ved vurderingen, at den forælder, der er dansk statsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske

ansvar for barnet alene. Det vil dog ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at meddele afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Der skal foretages en konkret vurdering på grundlag af en hensyntagen til barnets tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til både den forælder, der er dansk statsborger, og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som en adskillelse fra den forælder, der er tredjelandsstatsborger, vil indebære for barnets ligevægt.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.3.1.2., for en nærmere gennemgang af faktum i sagerne C-34/09, Zambrano, og C-133/15, Chavez-Vilchez.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse på baggrund af EU-Domstolens dom i sagen C-34/09, Zambrano, og C-133/15, Chavez-Vilchez, træffes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Den 14. august 2020 offentliggjorde Udlændinge- og Integrationsministeriet vejledning nr. 9565 om afledt ret til ophold for tredjelandsfamiliemedlemmer til danske statsborgere, der ikke har udøvet retten til fri bevægelighed.[23] Vejledningen vedrører de ganske særlige situationer, hvor det forhold, at en dansk statsborger også har status af unionsborger, får den betydning, at et tredjelandsfamiliemedlem til den pågældende danske statsborger kan påberåbe sig en afledt opholdsret i Danmark, selvom den danske statsborger ikke har udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat. Vejledningen vedrører således de situationer, hvor TEUF artikel 20 undtagelsesvis fører til en fravigelse af det almindelige udgangspunkt om, at EU-retten ikke finder anvendelse i situationer uden et grænseoverskridende element, og som kun har tilknytning til én medlemsstat.

Det fremgår af vejledningen bl.a., at EU-Domstolens praksis om afledt opholdsret efter TEUF artikel 20 både kan have betydning i sammenhænge, hvor en tredjelandsfamiliemedlem ansøger om ret til ophold, herunder visum med henblik på indrejse og ophold her i landet, eller hvor der opstår spørgsmål om ophør af en eksisterende opholdsret for en sådan person. Det vil sige ikke alene i tilfælde, hvor der indgives en ansøgning om familiesammenføring m.v., men også i sager om f.eks. (afslag på) forlængelse af en opholdstilladelse, inddragelse af en opholdstilladelse eller sager om udvisning. TEUF artikel 20 vil endvidere kunne være relevant i forbindelse med processuelle afgørelser, herunder bl.a. i tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om, hvorvidt en ansøgning om opholdstilladelse undtagelsesvist skal tillades indgivet her i landet på baggrund af Danmarks EU-retlige forpligtelser.

Det fremgår endvidere af vejledningen om myndighedernes undersøgelsespligt bl.a., at bevisbyrden for, at der består en ret til ophold i Danmark efter EU-reglerne, i almindelighed må anses for at påhvile den, som ønsker sig en sådan ret. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at myndighederne i sager, hvor en tredjelandssatsborger enten påberåber sig en afledt opholdsret med

[23] Vejledningen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/eli/retsinfo/2020/9565

henvisning til TEUF artikel 20, eller hvor der, selvom en sådan ret ikke udtrykkeligt er påberåbt, foreligger oplysninger i sagen, som med en vis styrke kan indikere tilstedeværelsen af et særligt afhængighedsforhold mellem en dansk statsborger og en tredjelandsstatsborger, vil være forpligtet til at foretage en vurdering af, om betingelserne for en afledt opholdsret er til stede, og til udtrykkeligt at begrunde en eventuel nægtelse heraf i lyset af EU-retten.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en forælder til et barn med dansk statsborgerskab kunne få opholdstilladelse efter EU-retten på baggrund af barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark og opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en ugandisk statsborger, som søgte om visum og opholdstilladelse under henvisning til sine 3 herboende mindreårige børn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og hendes 3 mindreårige børn, der er født i Uganda i december 2006, december 2009 og august 2011, havde boet sammen i Uganda fra børnenes fødsel. I april 2017 søgte ansøgeren om familiesammenføring med børnene i Danmark. Børnene var på ansøgningstidspunktet ikke danske statsborgere. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i maj 2017, da børnene ikke var fastboende og ikke havde opholdstilladelse i Danmark. I august 2017 hjemviste Udlændingenævnet sagen til Udlændingestyrelsen, idet børnene var blevet danske statsborgere i juni 2017. Udlændingestyrelsen meddelte herefter på ny ansøgeren afslag på familiesammenføring i august 2017 og i november 2019, ligesom Udlændingestyrelsen i december 2018 også havde meddelt ansøgeren afslag på visum til Danmark. Ansøgeren påklagede Udlændingestyrelsen afgørelse om afslag på visum fra december 2018 og afslag på familiesammenføring fra november 2019 til Udlændingenævnet. Børnene var i september 2018 indrejst i Danmark. Efter indrejsen i Danmark boede børnene i en lejlighed med et fjernt familiemedlem, og deres samvær med deres herboende far var meget ustabilt. Børnene blev herefter anbragt i en plejefamilie.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelser fra december 2018 og november 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på Schengenvisum til Danmark under henvisning til, at der er begrundet tvivl om hendes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, jf. § 16.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgsseren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til sine herboende børn, jf. udlændingelovens § 9 c, stk.1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren allerede i april 2017 indgav en ansøgning om familiesammenføring med sine børn, at Udlændingestyrelsen i maj 2017 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet børnene ikke var fastboende i Danmark, ikke havde en opholdstilladelse og på afgørelsestidspunktet ikke var danske statsborgere, at børnene i juni 2017 blev danske statsborgere, at de indrejste i Danmark i september 2018, at partsrepræsentanten 2 dage efter børnenes indrejse på ansøgerens vegne i september 2018 indgav en ny ansøgning om familiesammenføring med børnene, og at ansøgeren i november 2018 indgav en ansøgning om Schengenvisum, som Udlændingestyrelsen i december 2018 meddelte ansøgeren afslag på.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at børnene i januar 2019 blev anbragt i plejefamilie af deres bopælskommune, at børnene forud for anbringelsen boede i en lejlighed med et fjernt familiemedlem, at bopælskommunen ved e-mail fra oktober 2020 til Udlændingenævnet har oplyst, at børnenes samvær med deres far er meget ustabilt, at børnenes far de seneste 4 måneder forud for bopælskommunens e-mail har set børnene en gang, at han siden juni 2019 har set børnene omtrent 4 eller 5 gange, at han sjældent ringer inden den etablerede samværsaftale, men ofte om lørdagen, hvor opringningen ikke bliver besvaret, samt forløbet under sagsbehandlingen af ansøgerens tidligere ansøgning om opholdstilladelse, herunder sagsbehandlingstiden, ikke kan lægges ansøgeren til last.

Udlændingenævnet har således på denne baggrund vurderet, at ansøgeren var børnenes primære omsorgsperson i Uganda, og at ansøgeren ikke frivilligt har afbrudt familielivet med børnene, henset til at ansøgeren søgte om opholdstilladelse i Danmark i direkte forlængelse af børnenes indrejse i Danmark, at ansøgeren har søgt om et Schengenvisum til Danmark, at de foranstaltninger, som var iværksat til varetagelse af den daglige omsorg for referencerne efter deres indrejse i Danmark, var af midlertidig karakter, og at børnenes far ikke er indtrådt i forældremyndigheden over børnene. Udlændingenævnet finder endvidere, at børnenes far ikke varetager den faktiske og reelle omsorg for børnene.

Udlændingenævnet vurderer på denne baggrund, at der er en nærliggende fare for, at referencerne reelt er nødsaget til at forlade unionens område, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er opfyldt.

Udlændingenævnet finder samtidig, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark med en enkelt indrejse til ophold i 90 dage i en periode på 180 dage." ÅB/2021/109.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en egyptisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende mindreårige barn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i januar 2020 om familiesammenføring med sit herboende mindreårige barn. Barnet er født i maj 2018 i Danmark, og er dansk statsborger. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i august 2020. Udlændingenævnet hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen i december 2020 med henblik på at udlændingestyrelsen kunne foretage en vurdering af, om der forelå et sådant kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og barnet i henhold til kriterierne i Chavez-Vilchez dommen. I januar 2021 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på familiesammenføring. Ansøgeren påklagede herefter Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet i januar 2021. Det fremgik af oplysningerne i sagen, at ansøgeren under sit processuelle ophold i Danmark havde intensiveret sit samvær med referencen og at referencen efter det oplyste havde boet lige så meget hos ansøgeren som hos sin mor, herunder at ansøgeren havde afleveret og hentet referencen fra dagpleje hver dag, ligesom at referencen havde haft en ugentligt fridag fra dagpleje, hvor denne havde været sammen med ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Udlændingenævnet fastholder ligeledes, at ansøgeren ikke kan gives afledt opholdsret under henvisning til EU-retten, herunder EU-domstolens dom i sagen C-34/09, Zambrano, og EU-domstolens dom i sagen, Chavez-Vilchez, C-133/15.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren kan få opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit barn.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at barnet er født i Danmark på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, hvorfor ansøgeren ikke har haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet med barnet i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at barnet er født i maj 2018, og at ansøgeren først i januar 2020 søgte om opholdstilladelse under henvisning til barnet, og at der således forløb mere end 1½ år fra barnets fødsel, og indtil ansøgningen om familiesammenføring blev indgivet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at familielivet i denne periode blev udøvet via besøgsophold, og at der ikke er oplyst om hindringer for, at samværet fortsat kan udøves via besøgsophold.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren under sit processuelle ophold i Danmark har intensiveret sit samvær med barnet, idet barnet efter det oplyste har boet lige så meget hos ansøgeren som hos sin mor, at ansøgeren efter det oplyste har afleveret og hentet barnet fra dagpleje hver dag, ligesom barnet har haft en ugentligt fridag fra dagpleje, hvor hun har været sammen med ansøgeren. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke i sig selv kan føre til en ændret vurdering, henset til de ovennævnte forhold.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk.1, med henblik på at etablere eller udvide samvær.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har brugt hele sin opsparing på at rejse frem og tilbage mellem Egypten og Danmark, samt at ansøgeren som følge at sine ophold i Danmark blev opsagt fra sit arbejde, hvorfor han ikke længere har råd til at udøve samvær via besøgsophold i Danmark. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har hermed lagt vægt på, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk.1.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at Danmark ikke er nærmest til at beskytte familielivet mellem ansøgeren og barnet, da familielivet fortsat kan udøves via besøgsophold i henholdsvis Danmark og Egypten.

Det følger af EU-domstolens praksis, bl.a. C-133/15 Chavez-Vilchez, at en tredjelandsborger, der er forælder til en mindreårig unionsborger, helt undtagelsesvist kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område, jf. TEUF artikel 20.

EU-domstolen har i flere domme fastlagt en række kriterier, der kan indgå i vurderingen heraf, herunder af om der kan antages at foreligge et afhængighedsforhold mellem den forælder, som et tredjelandsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt tredjelandsborgeren nægtes ret til ophold. De af EU-domstolen opregnede kriterier kan ikke anses for udtømmende.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke består et sådant afhængighedsforhold mellem ansøgeren og barnet, at barnet vil være nødsaget til at forlade unionens område, såfremt ansøgeren meddeles afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at referencen siden sin fødsel har haft bopæl hos sin mor, samt at barnets mor ud fra det til sagen oplyste altid har varetaget omsorgen for

barnet samt været hendes primære omsorgsperson, og at der ikke er oplysninger om, at barnets mor ikke fortsat er i stand til eller fortsat ikke ønsker at varetage den daglige og faktiske omsorg for barnet, hvorfor barnet ikke vil være nødsaget til at forlade Unionens område.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at barnet i de perioder, hvor ansøgeren ikke har opholdt sig i Danmark på visumophold eller processuelt ophold, ifølge CPR ikke ses at være udrejst, og at barnet således ikke tidligere har været nødsaget til at forlade Unionens område som følge af ansøgerens udrejse af Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at barnet er dansk statsborger, at ansøgeren efter det oplyste har haft samvær med barnet under sine besøgsophold i Danmark perioderne fra medio maj 2018 til ultimo august 2018 og fra ultimo maj 2019 til medio august 2019, samt at barnet siden ansøgerens indrejse i december 2019 i Danmark efter det oplyste har boet lige så meget hos ansøgeren som hos sin mor, at ansøgeren har afleveret og hentet barnet fra dagpleje hver dag, samt at barnet har haft en ugentlig fridag fra dagpleje, hvor hun har været sammen med ansøgeren.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren – uanset at denne under sit processuelle ophold i Danmark har intensiveret sit samvær med barnet – ikke kan anses for at være barnets primære omsorgsperson. Der foreligger heller ikke oplysninger om, at barnet skulle have en væsentlig højere grad af følelsesmæssig tilknytning til ansøgeren end til sin mor, hvorfor der ikke ses at bestå et sådant kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og barnet, der kan begrunde at ansøgeren helt undtagelsesvist bør meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk.1, jf. EU-retten, herunder principperne i C-133/15, Chavez-Vilchez.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at det ikke vil være i strid med barnets tarv ikke at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter principperne i Chavez-Vilchez dommen, da der herved skal være tale om, at barnet skal have et sådant kvalificeret afhængighedsforhold til den ansøgende forælder, at barnet ellers vil være nødsaget til at forlade Unionen område, såfremt den ansøgende forælder ikke gives opholdstilladelse, og at der ikke er oplyst om en sådan særlig tilknytning mellem ansøgeren og barnet.

På den baggrund, og da der i øvrigt ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtigelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8 om retten til familieliv og EU-retten, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/110.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en syrisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende mindreårige barn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i juli 2010 i Danmark, hvor hun søgte om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. I november 2010 fik parret et fællesbarn, der er dansk statsborger. I maj 2011 fik ansøgeren opholdstilladelse ægtefællesammenført. I februar 2012 udrejste ansøgeren sammen med parrets fællesbarn til Syrien, og ansøgeren og barnets far blev efterfølgende skilt i september 2012. I september 2019 indrejste barnet i Danmark uden ansøgeren for at bo sammen med sin far. Ansøgeren ansøgte herefter i oktober 2019 om familiesammenføring med barnet. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag herpå i august 2020. Det fremgik af oplysningerne i sagen, at barnets far led af koncentrations- og hukommelsesbesvær, hurtigere udtrætning, hovedpine samt nedsat humør, og at han havde svært ved at klare hverdagen med et barn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 9 c, stk.1, 1.pkt., under henvisning til sit barn.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger sådanne ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at ansøgeren kan får opholdstilladelse i Danmark. Det er således Udlændingenævnets vurdering, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og barnet, der ligger ud over, hvad der følger af slægtsskabet selv.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke følger af Danmarks internationale forpligtigelser, at Danmark er nærmest til at beskytte familielivet mellem ansøgeren og barnet, således at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at ansøgeren frivilligt har afbrudt familielivet med barnet, da ansøgeren i september 2019 sendte referencen til Danmark for at bo med sin far. Udlændingenævnet har lagt til grund, at familielivet mellem ansøgeren og barnet var opretholdt frem til barnets udrejse af Syrien, hvor barnet rejste til Danmark for at bo med sin far.

Udlændingenævnet kan således samtidig lægge til grund, at ansøgeren var indforstået med, at hun ville afbryde et eksisterende familieliv med barnet ved at acceptere, at barnet rejste til Danmark med henblik på at opholde sig hos sin far, ligesom beslutningen må anses for at være truffet i fællesskab med barnets far.

Det forhold, at ansøgeren afbrød familielivet med barnet pga. den økonomiske og sikkerhedsmæssige situation i hjemlandet, kan ikke føre til en ændret vurdering, da disse forhold ikke i sig selv indebærer, at der ikke er tale om frivillig afbrydelse af det eksisterende familieliv.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at der ikke mellem ansøgeren og barnet består et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, så Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at barnet har boet i Danmark sammen med sin far siden september 2019, at barnet således indgår i en selvstændig familieenhed med sin far, og at barnets primære omsorgsperson siden september 2020 derfor er hans far, som kan støtte ham i det omfang, det måtte være nødvendigt.

Det forhold at barnet har boet sammen med ansøgeren fra han var 5 uger gammel til sin indrejse i Danmark, at barnet savner ansøgeren, at barnets far lider af koncentrations- og hukommelsesbesvær, hurtigere udtrætning, hovedpine samt nedsat humør og således har svært ved at klare hverdagen med et barn, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved er oplyst om sådanne særlige forhold, der i sig selv kan føre til at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk.1.

Det forhold, at der er henvist til FN's Børnekonventions artikel 3 og 9, finder Udlændingenævnet heller ikke kan føre til andet resultat.

Udlændingenævnet henviser til, at Børnekonventionens bestemmelser, efter Udlændingenævnets opfattelse, ikke giver videre rettigheder, end hvad der allerede følger af EMRK.

På baggrund af ovenstående, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet således, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtigelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke kan gives afledt opholdsret under henvisning til EU-retten, herunder EU-domstolens dom i sagen C-34/09, Zambrano, og EU-domstolens dom i sagen, Chavez-Vilchez, C-133/15.

Det følger af EU-domstolens praksis, bl.a. C-133/15 Chavez-Vilchez, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig unionsborger, helt undtagelsesvist kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsborgeren vil betyde, at barnet bliver nødt til at forlade Unionens område, jf. TEUF artikel 20.

EU-domstolen har i flere domme fastlagt en række kriterier, der kan indgå i vurderingen heraf,

herunder af om der kan antages at foreligge et kvalificeret afhængighedsforhold mellem de forælder, som er tredjelandsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt tredjelandsborgeren nægtes ret til ophold. De af EU domstolen opregnede kriterier kan ikke anses for udtømmende.

Udlændingenævnet finder, at der ikke består et sådan kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og barnet, at barnet vil være nødsaget til at forlade unionens område, såfremt ansøgeren meddeles afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren frivilligt opgav familielivet med barnet, som ansøgeren har levet adskilt fra siden september 2019. Ansøgeren kan derfor ikke længere anses for barnets primære omsorgsperson.

Det til støtte for klagen anførte om, at barnets far pga. helbredsmæssige forhold ikke i tilstrækkelig grad kan varetage omsorgen for ham, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ved den fremlagte lægeerklæring fra september 2020 samt neuropsykologiske erklæring fra januar 2021 er dokumenteret, at barnets far ikke er i stand til at eller ikke ønsker at påtage sig det daglige ansvar for barnet, som han hidtil har gjort.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke helt undtagelsesvist bør gives opholdstilladelse i medfør af principperne i Chavez-Vilchez dommen.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtigelser, herunder EMRK, EU-retten og FN's Børnekonvention, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet bemærker, at FN's Børnekonvention ikke giver en videregående adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren gives opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/111.

Som yderligere eksempler på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af TEUF artikel 20, kan henvises til afgørelserne ÅB/2021/92 i afsnit 3.7.1.9., ÅB/2021/153 i afsnit 3.15.1.1. og AÅ/2021/175 i afsnit 3.7.3.1.2.

3.7.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en syrisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende voksne søn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerens herboende voksne søn (referencen), der var syrisk statsborger, fik i januar 2020 opholdstilladelse som flygtning i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I oktober 2020 søgte ansøgeren om familiesammenføring med referencen. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgere afslag herpå i februar 2021. Det fremgik af sagen, at referencen og ansøgeren havde boet sammen i Syrien fra referencens fødsel og frem til referencens flugt i 2018, hvorefter ansøgeren havde boet sammen med referencens ægtefælle og referencens 2 børn indtil marts 2021, hvor referencens ægtefælle og børn blev meddelt opholdstilladelse og indrejste i Danmark. Ansøgeren var lam i venstre ben, havde nedsat syn, havde haft et hjerteanfald og havde brug for en hjerteoperation.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgeren har boet sammen i Syrien fra referencens fødsel og frem til referencens flugt i 2018, samt at ansøgeren herefter har boet sammen med referencens ægtefælle og 2 børn indtil marts 2021, hvor referencens ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse og indrejste i Danmark sammen med børnene.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen ifølge det oplyste i perioden fra 2009 til 2018 har passet og plejet ansøgeren, ligesom at referencen siden 2009 har forsørget ansøgeren økonomisk. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af sagen, at ansøgeren ikke kan tage vare på sig selv, idet hun er lam i venstre ben og har nedsat syn, ligesom det fremgår af en til sagen fremlagt "Medical Status Report" fra februar 2021 fra et syrisk forbund af læger, at ansøgeren har haft et hjerteanfald og har brug for en hjerteoperation.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det vægt, at ansøgerens ansøgning om familiesammenføring med referencen er indgivet i oktober 2020 i umiddelbar forlængelse af, at referencen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i januar 2020, ligesom ansøgningen er indgivet før, at referencens ægtefælle og 2 børn forlod hjemlandet og indrejste i Danmark i marts 2021.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der mellem referencen og ansøgeren ses at foreligge en helt særlig tilknytning, der er ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er opfyldt." ÅB/2021/112.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en iransk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende voksne datter.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerens herboende voksne datter (referencen) indrejste i Danmark i august 2010, og hun blev i januar 2020 dansk statsborger. Ansøgeren søgte i november 2020 om familiesammenføring med referencen. Udlændingestyrelsen meddelte i februar 2021 ansøgeren afslag herpå.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at relationen mellem ansøgeren og referencen ikke er et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Afslaget på opholdstilladelse til ansøgeren er derfor ikke i strid med hensynet til familiens enhed, og Danmark er ikke forpligtet til at tillade familiesammenføring.

EMRK artikel 8 indebærer ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært

vedrører den traditionelle europæiske kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn. Kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil et land være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke er en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren og referencen ikke har haft fælles husstand siden før december 2009, og at ansøgeren først søgte om familiesammenføring med referencen knap 11 år efter, at referencen fik opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen selv er registreret indrejst i Danmark i august 2010 i en alder af 34 år, at hun har boet i Danmark siden sin indrejse, og at hun har stiftet selvstændig familie.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, ansøgeren ikke ses at have søgt om visum med henblik på at besøge referencen i Danmark, da der i ansøgerens pas udstedt i oktober 2018 er isat en svensk udstedt Schengenvisering gyldig til flere indrejser i perioden fra ultimo november 2018 til ultimo november 2020, hvorfor det må formodes, at ansøgeren har ansøgt om visum til Schengen med henblik på at besøge sin datter bosiddende i Sverige. Det fremgår endvidere af ind- og udrejsestempler i ansøgerens pas, at denne fra medio juni 2019 til ultimo august 2019 opholdt sig i Sverige, og at ansøgeren i september 2020 og i november 2020 indrejste i København.

Endeligt fremgår det af de til sagen indsendte flyreservationer, at ansøgeren henholdsvis fra medio september 2013 til medio oktober 2013, fra primo august 2014 til ultimo oktober 2014, fra medio marts 2016 til primo maj 2016 og fra ultimo september 2016 til ultimo oktober 2016 opholdt sig i Danmark, og at ansøgeren henholdsvis fra ultimo juni 2015 til medio august 2015, fra medio august 2016 til ultimo september 2016, fra ultimo oktober 2016 til primo november 2016 og fra medio august 2017 til primo november 2017 opholdt sig i Sverige. Udlændingenævnet kan således på baggrund af ansøgerens respektive ophold i Sverige og i Danmark ikke lægge til grund, at ansøgeren har en større tilknytning til sin datter i Danmark, end ansøgeren har til sin datter i Sverige.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at ansøgeren og referencen ikke har et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, at ansøgeren kan få opholdstilladelse som familiesammenført.

Det til sagen oplyste om, at ansøgeren har boet hos referencen under sit besøgsophold i Danmark, at referencen har forsørget ansøgeren, siden ansøgerens indrejse i Danmark i september 2020, at referencen på grund af sin ægtefælle og børn ikke kan henvises til at tage ophold i Iran, og at referencen ikke har mulighed for at overføre regelmæssig økonomisk støtte fra Danmark til ansøgeren i Iran grundet internationale sanktioner, kan ikke føre til en ændret afgørelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at ansøgeren har besøgt referencen i Danmark hvert år siden 2011, så har der været tale om korte besøgsophold af ca. 1 til 3 måneders varighed og processuelt ophold, og at der på den baggrund ikke foreligger et familieliv, som Danmark i henhold til EMRK artikel 8 er nærmest til at beskytte, og som derfor kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke ses at være væsentlige hindringer for, at familielivet kan udøves ved besøgsophold og via internettet i samme omfang som hidtil, ligesom det til sagen ikke er dokumenteret, at referencen ikke vil kunne bidrage til forsørgelse af ansøgeren i Iran, uden at referencen skulle være nødsaget til at tage reelt ophold i Iran.

Udlændingenævnet bemærker i relation hertil, at det fremgår af Udenrigsministeriets hjemmeside, at de internationale sanktioner mod Iran vedrørende bankaktiviteter fra den 17. januar 2016 er ophævet, og at der nu kun er indefrysning af økonomiske midler samt forbud mod at stille pengemidler eller økonomiske ressourcer til rådighed for visse fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, og at ansøgeren ikke direkte er omfattet heraf. Der henvises til https://um.dk/da/udenrigspolitik/folkeretten/sanktioner/gaeldende-sanktioner/.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren lider af forhøjet blodtryk, hjerteklapsufficiens samt for lavt stofskifte, og ansøgerens psykiater har observeret en forværring i ansøgerens psykiske tilstand siden hendes indrejse i Danmark, at ansøgeren har udviklet alvorlige selvmordstanker, at ansøgeren har behov for sin families støtte, og at adskillelse fra referencen i Danmark vil være skadeligt for ansøgerens helbred.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en ansøger som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark efter bestemmelsen med det formål at modtage lægefaglig behandling i Danmark.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens ægtefælle afgik ved døden i august 2020, at ansøgerens ægtefælle varetog den daglige omsorg for ansøgeren i Iran, at ansøgeren ikke har andre omsorgspersoner i Iran, og at det må anses for udelukket, at de sociale myndigheder i Iran vil kunne tilvejebringe den nødvendige pasning og pleje af ansøgeren, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke efter praksis kan meddeles opholdstilladelse til et ældre, sygt familiemedlem med henblik på at blive passet hos et herboende familiemedlem.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at svækkelse på grund af alderdom, manglende netværk og dårlige sociale forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv kan føre til, at der gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse ansøgeren til at tage kontakt til de sociale myndigheder i Iran, hvor ansøgeren allerede er i et behandlingsforløb med psykiater, såfremt ansøgeren har behov for at modtage behandling eller pasningshjælp. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er indsendt dokumentation for, at ansøgeren har modtaget behandling, eller at ansøgeren i øvrigt måtte have været i kontakt med det danske sundhedsvæsen under sit ophold her i landet. Udlændingenævnet er i den forbindelse opmærksom på, at ansøgerens datter selv er læge.

Udlændingenævnet henviser i forbindelse med ovenstående til EMD-dommen Senchishak v. Finland (5049/12), hvor Domstolen fandt, at det ikke udgjorde en krænkelse af EMRK artikel 3 at meddele klageren afslag på opholdstilladelse i Finland, bl.a. fordi klageren ikke havde løftet bevisbyrden for, at hun ikke havde adgang til pleje og medicinsk behandling i Rusland. Domstolen fandt endvidere, at der ikke var oplyst om en ganske særlig tilknytning mellem klageren og hendes datter, udover hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, ligesom klagerens datter var i stand til at yde økonomisk støtte til klageren.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der til sagen ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren ikke fortsat gennem offentlige eller private foranstaltninger kan modtage den fornødne medicin og pleje i Iran.

Udlændingenævnet vurderer desuden, at COVID-19 ikke længere udgør en sådan alvorlig trussel mod sundheden, at det vil være humanitært uforsvarligt for ansøgeren at udrejse og tage ophold i Iran.

På denne baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 eller artikel 3, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/113.

3.7.3.2. Myndige søskende

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder også anvendelse i situationer, hvor en myndig søskende søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sin herboende søster eller bror.

Ved vurderingen af en sådan ansøgning lægges der vægt på, hvorvidt der mellem ansøgeren og den herboende søskende er et særligt kvalificeret afhængighedsforhold. Tilknytningen skal gå ud over, hvad selve slægtskabet normalt medfører.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvor ansøgeren har været optaget i det herboende familiemedlems husstand i udlandet i en længere periode, og~~,~~ som følge af et handicap~~,~~ har været afhængig af det herboende familiemedlems pleje og forsørgelse, og der i øvrigt ikke er andre, der kan tage sig af ansøgeren. Der kan også foreligge andre væsentlige helbredsmæssige eller humanitære grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Som eksempler~~el~~ på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en myndig søskende til en herboende myndig udlænding, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, som søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende myndige søster, der er statsborger i Syrien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen blev i januar 2016 meddelt midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark. I august 2019 søgte ansøgeren, der er født i juli 2001, om familiesammenføring med sin herboende søster. Det var til sagen oplyst, at referencen og ansøgeren var vokset op sammen hos deres forældre, at ansøgeren som 15-årig blev tvangsrekrutteret til en væbnet gruppering, at han herefter deserterede, og at han derfor ikke kunne vende tilbage til sine forældre i Syrien. Det var også oplyst, at ansøgeren havde metalsplinter under huden flere steder på kroppen bl.a. i hovedet, og at ansøgeren som følge af dette havde konstant hovedpine og derfor ikke kunne arbejde normalt. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i oktober 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke mellem referencen og ansøgeren er et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, så Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren er myndig og således må antages at kunne tage vare på sig selv.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at et land kun i helt særlige tilfælde,

hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem en voksen søskende og dennes ældre søskende, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke ses at være en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen indrejste i Danmark i august 2015 som voksen, at hun har boet i Danmark siden sin indrejse, og at hun har stiftet selvstændig familie.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at referencen og ansøgeren efter det oplyste har boet sammen med deres forældre i Syrien, at de derfor må anses for at have været en del af deres forældres husstand, og at ansøgeren således ikke på noget tidspunkt har været optaget i referencens selvstændige husstand.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at referencen har oplyst, at hun ikke har forsørget ansøgeren på noget tidspunkt.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har anført, at grundet aldersforskellene mellem medlemmerne af familien var hun og ansøgeren væsentligt nærmere knyttet til hinanden end det, der følger af selve slægtskabet, og at ansøgeren betragtede referencen som trådt i sin mors sted i det daglige, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ansøgerens egne oplysninger, at han har opholdt sig i Libanon efter referencens indrejse i Danmark i august 2015, og at referencen og ansøgeren således ikke har haft fælles husstand siden 2015.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at referencen og ansøgeren ikke har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, at det kan betyde, at ansøgeren kan få opholdstilladelse som familiesammenført.

Det oplyste om ansøgerens helbred kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om sygdom af så alvorlig karakter, at det kan begrunde familiesammenføring, og at der efter praksis som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark med henblik på behandling.

Det forhold, at referencen har oplyst, at ansøgeren lever i Libanon uden lovligt ophold, og at han efter det oplyste risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Syrien, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at dette kan være oplysninger af asylretlig karakter, der ikke kan føre til, at der gives familiesammenføring.

På baggrund af det anførte vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/114.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Indonesien, som søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende myndige bror, der er statsborger i Indonesien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var i december 2004 blevet meddelt opholdstilladelse som kvoteflygtning i Danmark. Ansøgeren, der er født i december 1996, indrejste i Danmark i august 2014, og søgte herefter om familiesammenføring med referencen. Ansøgeren fik afslag herpå i december 2014, men udrejste ikke af Danmark. I januar 2019 søgte ansøgeren på ny om opholdstilladelse i Danmark med henvisning til referencen. Det var oplyst, at ansøgeren er psykisk udviklingshæmmet og ude af stand til at klare sig selv, at begge hans forældre var døde, at hans bedstemor havde taget sig af ham indtil sin død i 2014, at han herefter kortvarigt havde boet hos sin stedmor, og at han havde opholdt sig i Danmark siden har var 17 år og ikke længere havde familie i hjemlandet, som kunne hjælpe ham. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i februar 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke mellem referencen og ansøgeren er et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, så Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke ses at være en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen indrejste i Danmark i februar 2005, og at referencen har boet i Danmark siden sin indrejse. Referencen og ansøgeren har således ikke boet sammen i over 9 år forinden ansøgerens indrejse i Danmark i 2014.

Det oplyste om, at ansøgeren var en del af referencens husstand, inden referencen flygtede fra sit hjemland, og at ansøgeren ikke har nogen familiemedlemmer i hjemlandet efter sin bedstemors død i 2014, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgeren ikke ansøgte om familiesammenføring i umiddelbar forlængelse af referencens indrejse i Danmark i 2005, men først ansøgte herom første gang i 2014 efter ansøgerens indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at manglende familienetværk i hjemlandet ikke i sig selv kan medføre, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at referencen og ansøgeren ikke har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, at det kan betyde, at ansøgeren kan få opholdstilladelse som familiesammenført.

Det forhold, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark siden august 2014, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder, at længden og karakteren af ansøgerens hidtidige ophold i Danmark ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet han ikke på noget tidspunkt har haft opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at der efter praksis, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke meddeles opholdstilladelse til en udlænding alene med henvisning til, at udlændingen har opholdt sig i Danmark i en længere periode, mens der søges om opholdstilladelse.

Uanset at Udlændingenævnet finder, at ansøgeren har en vis familiemæssig tilknytning til Danmark, kan dette ikke i sig selv medføre, at der meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen, henset til at ansøgeren – udover korte perioder på processuelt ophold – aldrig har haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at han dermed ikke kan have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren fortsat må anses for at have en større tilknytning til Indonesien, hvor han er statsborger og født, og hvor han har boet indtil 2014, hvor han udrejste i en alder af 17 år.

Det oplyste om ansøgeren helbred, herunder hans kognitive funktionsniveau, og at han ikke kan tage vare på sig selv, kan ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren i januar 2016 blev meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og at udlændingelovens § 9 b anses for at være en lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, der tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at ansøgeren helbredstilsstand har ændret sig siden 2016, hvor han fik afslag på humanitær opholdstilladelse, således at der nu er tale om sygdom af så alvorlig karakter, at der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Til støtte for klagen er det anført, at ansøgeren vil ikke kunne modtage den nødvendige hjælp i hjemlandet til at sikre sin overlevelse. Dette kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgers hjemland ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/115.

3.7.3.3. Mindreårige søskende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie. Udlændingebekendtgørelsens § 21, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være søskende, bedsteforældre og forældres søskende. Hvis en biologisk forælder ikke har del i forældremyndigheden, vil en ansøgning fra et biologisk barn skulle afgøres efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, men hvor Udlændingenævnet fandt, at der rettelig burde være truffet afgørelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, henvises til afgørelsen ÅB/2021/2 i afsnit 2.5.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdstilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 24.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 31. Dette er sket i boligkravsbekendtgørelsen.[24]

Som et eksempel på en afgørelse~~r~~, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med bl.a. mindreårige søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Afghanistan, som søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin myndige herboende bror.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er afghansk statsborger og født i januar 2000, var udrejst fra Afghanistan i juni 2015. I juni 2016 blev han meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Under asylsagen havde referencen oplyst, at han tidligere havde boet sammen med sine forældre og 3 brødre, herunder ansøgeren, og at han derudover havde 2 søstre i Afghanistan, der var gift. I juni 2018 søgte ansøgeren, der var født i april 2007, om familiesammenføring i Danmark med referencen. Det var til sagen oplyst, at ansøgerens forældre og 2 brødre var blevet dræbt i begyndelsen af 2018, at ansøgeren ingen værge eller omsorgsperson havde, og at han opholdt sig på et landbrug i Afghanistan. I juni 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring.

[24] Se note 18.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at referencen er hans nærmeste familie. Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt til grund, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ville være udelukket fra at kunne tage ophold hos nærmeste familie i Afghanistan.

Udlændingenævnet finder således ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger at kunne lægge til grund, at ansøgeren ville lide alvorlig psykisk eller fysisk overlast ved at opholde sig i Afghanistan, herunder at ansøgeren er uden omsorgspersoner eller i øvrigt savner grundlæggende omsorg i Afghanistan.

Det forhold, at det i klagen er anført, at ansøgerens logi og arbejde hos landmanden ikke kan udgøre en varig løsning for ham, idet landmanden frygter, at Taleban vil straffe ham for at have ansøgeren boende og arbejdende for sig, og derfor har tilkendegivet, at relationen må finde sin afslutning, og det forhold at referencen i august 2021 telefonisk har oplyst, at ansøgeren nu bor alene i huset, da husets tidligere ejer er flyttet til Canada, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det forhold, at det fremgår af klagen, at ansøgeren har en voksen bror i Danmark, referencen, som var fyldt 18 år på ansøgningstidspunktet, men at han ikke længere har forældre eller andre nære slægtninge, som han kan have tillid til, i hjemlandet, og at hans klassekammerat, der selv frygter for sit liv, på ingen måde kan være forpligtet eller forventet som omsorgsperson for ham, og at referencen derfor er den eneste mulige tilbageværende omsorgsperson for ansøgeren, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagen, at ansøgeren har 2 storesøstre, som fortsat opholder sig i Afghanistan.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til klagen er oplyst, at referencen og ansøgerens farbror angav familien til Taleban, som pågreb og henrettede referencens familie i begyndelsen af 2018, at det må afvises, at søstrene kan udgøre nogen form for omsorgspersoner, idet ansøgeren som følge af angiveriet fra onklens side ikke kan have tillid til søstrene, hvoraf den ene er gift med en søn af onklen, og hvor det ikke vides, hvor den andens sympatier er, og at ansøgeren derfor ikke kan opsøge søstrene uden risiko for sit liv.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke ses at være noget til hinder for, at ansøgeren kan tage ophold hos den af søstrene, som ikke er gift med farbroren, som angav familien til Taleban.

Det forhold, at det til klagen er oplyst, at hverken ansøgeren eller referencen kender søstrenes aktuelle opholdssted, at søstrene begge er gift og hverken har kontakt med referencen eller ansøgeren, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen til sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen i februar 2016 har oplyst, at de 2 søstre dengang opholdt sig i to navngivne byer i Afghanistan, og at det fremgår af sagen, at referencen via Facebook fik kontakt til sin klassekammerat, der hjalp med at opspore ansøgeren. Udlændingenævnet kan derfor ikke ud fra de foreliggende oplysninger lægge til grund, at ansøgeren ikke også ville kunne opspore sine søstre i Afghanistan på samme måde.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at et manglende familiemæssigt netværk i opholdslandet ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse i Danmark efter udlændingeloven § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at omstændigheder af asylretlig karakter ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger en sådan særlig familiemæssig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det i ansøgningen er oplyst, at ansøgeren og referencen boede sammen med deres forældre i hjemlandet, indtil referencens udrejse i juni 2015, at ansøgeren efter forældrenes død har boet på et landbrug hos en familie, hvor han fik kost og logi mod at arbejde 10-12 timer om dagen i landbruget, og at ansøgeren således aldrig har været en del af referencens husstand, ligesom referencen aldrig har været ansøgeren primære omsorgsperson.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke foreligger oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger udover, hvad der følger af det oplyste slægtskab. Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens eller referencens personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at hverken ansøgeren eller reference lider af alvorlig sygdom eller handicap.

Det kan på baggrund af ovenstående grunde heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgningen om familiesammenføring blev indgivet uden ugrundet ophold.

Det oplyste om, at referencen og ansøgerens forældre var i live forud for referencens udrejse af Afghanistan, hvorfor det ikke kunne komme på tale, at referencen skulle have overtaget forældremyndigheden over ansøgeren på det tidspunkt, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der

er tale om omstændigheder, som ikke kan føre til, at der bør gives opholdstilladelse som familiesammenført. Udlændingenævnet finder endelig, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem mindreårige børn og deres voksne søskende, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Den omstændighed, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kan ikke føre til, at ansøgeren på den baggrund skal meddeles opholdstilladelse i Danmark, idet Udlændingenævnet har vurderet, at referencen og ansøgerens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2019." ÅB/2021/116.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med herboende onkler/tanter/bedsteforældre m.v., kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, som søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende faster, der også er statsborger i Eritrea.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen indrejste i Danmark i oktober 2015, og hun blev i april 2016 meddelt opholdstilladelse som flygtning. I august 2016 søgte ansøgeren, der er født i juli 2005, om familiesammenføring i Danmark med referencen, og fik afslag herpå i marts 2018. Udlændingenævnet stadfæstede afgørelsen i juni 2019. I januar 2020 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring med referencen. Referencens biologiske, mindreårige børn, som ansøgeren havde boet sammen med hele livet, søgte samtidig om familiesammenføring med referencen. Det var til ansøgningen oplyst, at referencen havde adopteret ansøgeren, som var referencens afdøde brors barn, og at referencen havde taget sig af ansøgeren siden hun var spæd. Det var endvidere oplyst, at ansøgeren siden 2019 havde opholdt sig i Etiopien, hvor hun var registreret som flygtning. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2020 ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagen, at ansøgeren ikke kan nægtes opholdstilladelse som familiesammenført til referencen i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen konsekvent har forklaret, at ansøgeren har boet sammen med referencen siden hun var 7 måneder, og at referencen har ammet hende og betragtet hende som sit eget barn, ligesom hun er opvokset med referencens to biologiske børn, som hun har boet sammen med under referencens ophold i Danmark. De biologiske børn er nu meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder på ovennævnte baggrund, at der foreligger et særligt familieforhold og et beskyttelsesværdigt familieliv mellem referencen og ansøgeren og mellem ansøgeren og referencens to biologiske børn.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på udstedelse af opholdstilladelse til ansøgeren efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3." ÅB/2021/117.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Afghanistan, som søgte om opholdstilladelse til sin herboende moster, der også er statsborger i Afghanistan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen indrejste i Danmark i oktober 2015, og hun blev i marts 2017 meddelt opholdstilladelse som flygtning. I november 2019 søgte ansøgeren, der er født juni 2002, om familiesammenføring i Danmark med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgerens mor var død et halvt år forinden, og at ansøgeren boede hos sin far i hjemlandet. I juli 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som familiesammenført til referencen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har vurderet, at der ikke er oplyst om særlige grunde til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at referencen er hendes nærmeste familie. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ikke kan vedblive med at tage ophold sammen med sin far og/eller øvrige familiemedlemmer i Afghanistan.

Udlændingenævnet har således vurderet, at det ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger kan lægges til grund, at ansøgeren lider alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Afghanistan, hvor hun har boet hele sit liv, eller at ansøgeren er uden omsorgspersoner eller i øvrigt savner grundlæggende omsorg i Afghanistan.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har familie i Afghanistan i form af sin far, referencens forældre og referencens 2 voksne søskende og deres familier, samt at ansøgeren var 17 år gammel på ansøgningstidspunktet og nu er omtrent 19 år og 5 måneder, hvorfor det må antages, at hun som myndig kan tage vare på sig selv og ikke har brug for den samme omsorg som et yngre barn.

Den omstændighed, at referencen i sin klage har anført, at hverken ansøgerens far eller andre af hendes familiemedlemmer ønsker at tage sig af hende, kan på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere vurderet, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om referencens eller ansøgerens personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på referencens egne oplysninger i ansøgningsskemaet fra november 2019 om, at hverken referencen eller ansøgeren lider af alvorlig sygdom eller handicap.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen i forbindelse med ansøgningen har oplyst, at ansøgerens liv er i fare, og at hendes far ønsker at sælge hende til en ældre, rig mand.

Udlændingenævnet har imidlertid vurderet, at der ikke herved er oplyst om personlige forhold af en sådan karakter, der kan føre til, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, ligesom generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke i sig selv kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har endvidere vurderet, at der ikke foreligger en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, da der ikke ses at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger udover, hvad der følger af det oplyste slægtskab.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste er referencens afdøde søsters datter, at hun har boet med sine forældre indtil sin mors død og herefter med sin far, at ansøgeren aldrig har været en del af referencens husstand, at referencen forud for sin flugt fra Afghanistan hverken var trådt ind i forældremyndighedsindehaverens sted eller fungerede som den primære omsorgsperson for ansøgeren, og at referencen først indgav ansøgning om

familiesammenføring på vegne af ansøgeren i november 2019, dvs. ca. 2 år og 8 måneder efter referencen blev meddelt asyl i Danmark.

Det til støtte for klagen anførte om, at referencen har forsørget ansøgeren økonomisk i det omfang dette var muligt, i perioden efter hendes søster døde, og at referencen agter at vedblive med at forsørge ansøgeren i samme omfang fremover, kan ikke føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at der ikke til klagen er fremlagt dokumentation for, at referencen har forsørget ansøgeren, efter at hendes mor afgik ved døden. Uanset om det måtte kunne lægges til grund, at referencen har forsørget ansøgeren økonomisk i den angivne periode, ville dette dog ikke kunne føre til en ændret vurdering, da økonomiske bidrag til forsørgelse ikke i sig selv etablerer et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet vurderer, at det ikke er dokumenteret, at der mellem ansøgeren og referencen foreligger et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem mindreårige børn og deres mostre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Dette kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet har vurderet, at referencens og ansøgerens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8, og da forhold af asylretlig karakter ikke kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har vurderet, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af EMRK artikel 8. Ansøgeren kan således ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/118.

3.8. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder bl.a. anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændigheder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssige tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende 2 statsborgere fra Den Demokratiske Republik Congo, som havde søgt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:
Ansøgerne, to søstre, indrejste i Danmark i august 2013 som uledsagede mindreårige og søgte asyl. Ansøgerne fik i december 2013 midlertidig opholdstilladelse som uledsagede mindreårige gældende frem til, de fyldte 15 år. Ansøger A fik i juni 2018 og i september 2019 endeligt afslag på henholdsvis asyl og på opholdstilladelse under henvisning til manglende familiemæssigt netværk i hjemlandet. Ansøger B fik i september 2019 og i februar 2020 endeligt afslag på henholdsvis asyl og på opholdstilladelse under henvisning til manglende familiemæssigt netværk i hjemlandet. Ansøgernes partsrepræsentant indgav i december 2019 på vegne af begge søstre ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til Udlændingestyrelsen, som styrelsen meddelte afslag på primo juni 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:
"Udlændingenævnet finder således efter en helt konkret og individuel vurdering, at ansøgerne ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke foreligger særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne i august 2013 i en alder af henholdsvis 11 og 9 år indrejste i Danmark og søgte asyl, at ansøgerne i december 2013 blev meddelt midlertidig opholdstilladelse som uledsagede mindreårige, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gældende til de fyldte 15 år, at ansøgerne herefter i 2017 skulle gennemgå udlændingemyndighedernes asylprocedure, og at ansøgerne først i henholdsvis oktober 2018 og november 2019 blev meddelt endeligt afslag på henholdsvis asyl og afslag på opholdstilladelse under henvisning til manglende familiemæssigt netværk i hjemlandet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne har tilbragt størstedelen af deres formative år i Danmark, at de under deres ophold i Danmark, siden 2014, har gået i dansk skole, at den ene af ansøgerne i august 2019 påbegyndte gymnasiet, at begge ansøgernes primære sprog er dansk og engelsk, at de kun taler en smule fransk, at de har en meget stor tilknytning til deres skoler og klarer sig meget godt i skolen, at deres primære omsorgspersoner igennem mange år har været deres forældremyndighedsindehaver og pædagogerne på ansøgernes opholdssted, hvor de har opholdt sig i en uafbrudt periode, og at ansøgerne ikke har haft kontakt til deres familie i Congo, siden deres indrejste i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at ansøgerne har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, og at ansøgerne ved en tilbagevenden til Congo vil møde sådanne store og uforholdsmæssige udfordringer, at det vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise dem til at tage ophold i deres hjemland Congo." ÅB/2021/119.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Nigeria, som havde søgt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:
Ansøgeren indrejste i Danmark i september 2013 og fik samme måned opholdstilladelse i Danmark efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger. Ansøgerens ret til ophold efter EU-reglerne ophørte i januar 2019, idet betingelserne for opholdet ikke længere var til stede. Ansøgeren søgte i februar 2019 om henholdsvis asyl og humanitær opholdstilladelse i Danmark. Udlændinge- og Integrationsministeriet gav i marts 2019 ansøgeren afslag på humanitær opholdstilladelse i Danmark, og Udlændingestyrelsen gav i juli 2019 ansøgeren afslag på asyl i Danmark, hvilket blev stadfæstet af Flygtningenævnet i december 2019. Ansøgeren indgav i oktober 2019 ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 til Udlændingestyrelsen, som styrelsen meddelte afslag på i november 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:
"Ansøgeren kan ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet der ikke foreligger ganske særlige grunde.

Udlændingenævnets afgørelse er truffet på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens samlede oplysninger, herunder vedrørende længden af ansøgerens ophold i Danmark, hans helbredsforhold samt hans tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har opnået en sådan tilknytning til Danmark, at han under henvisning til længden og karakteren af sit hidtidige ophold i Danmark kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i september 2013 blev meddelt opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen som familiemedlem til en unionsborger,

ansøgerens ægtefælle, og at SIRI i januar 2019 traf afgørelse om, at ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen ophørte primo oktober 2015, hvor betingelserne for hans ret til ophold ikke længere var til stede, idet hans ægtefælle var registeret som udrejst af Danmark på dette tidspunkt. Ansøgeren havde på daværende tidspunkt haft ophold i Danmark i ca. 2 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt, at ansøgeren siden hans opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen ophørte primo oktober 2015, udover korte perioder med processuelt ophold, ikke har haft et opholdsgrundlag i Danmark og dermed ikke kan have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at han gives opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har været i beskæftigelse i Danmark i perioden fra november 2013 til oktober 2017.

Udlændingenævnet bemærker imidlertid, at dele af ansøgerens beskæftigelse ligger efter oktober 2015, hvor hans ret til ophold i Danmark ophørte og at han derfor ikke har haft ret til lovligt beskæftigelse efter oktober 2015.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ikke har en familiemæssig tilknytning til Danmark, idet hans ægtefælle er udrejst af Danmark.

På baggrund af ovenstående finder Udlændingenævnet, at ansøgeren må anses for at have en større tilknytning til Nigeria, hvor han er født og taler sproget, hvor han er statsborger, og hvor han har boet, indtil hans udrejse forud for, at han indrejste i Danmark i en alder af 29 år. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at ansøgeren har 2 mindreårige børn i Nigeria.

Udlændingenævnet har noteret sig, at der er divergerende oplysninger i sagen vedrørende ansøgerens familiemæssige netværk i hjemlandet, idet det fremgår af den fremsendte indlæggelsesjournal fra 2017, at han både har en kone, barn og søster i hjemlandet, hvorimod han i forbindelse med asylsagsbehandlingen til oplysnings- og asylsamtalen i ultimo marts 2019 har oplyst, at han alene har 2 børn i hjemlandet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren blev ramt af en blodprop i hjernen i september 2017, hvorefter han har fået en række funktionsnedsættelser, herunder lammelser i ben og arme, ligesom hans tale er blevet væsentligt påvirket, og at det fremgår af sagens akter, at ansøgeren lider af insulinkrævende diabetes.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens partsrepræsentant til sagen har oplyst, at ansøgeren ikke kan forsørge sig selv, at han har behov for støtte i hverdagen, at han ved

en tilbagevenden til sit hjemland ikke kan modtage den nødvendige støtte fra de nigerianske myndigheder, idet sundhedssystemet er særdeles mangelfuldt, og at han ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, som kan hjælpe ham.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at ansøgeren i juni 2020 blev meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og at udlændingelovens § 9 b må anses som lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, der tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at ifølge praksis kan generelt dårlige sociale og/eller økonomiske forhold eller ringe tilbud om sundhedsbehandling/pleje i hjemlandet er ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Det forhold, at ansøgerens partsrepræsentant til støtte for klagen har anført, at Udlændingestyrelsen, uanset om ansøgeren har fået afslag på humanitær opholdstilladelse, har en forpligtelse til at foretage en vurdering af ansøgerens situation i forhold til EMRK artikel 3 og 8 samt FN's Handicapkonvention, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser til, at det fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelse af juni 2020, at der efter praksis og en konkret vurdering kan gives humanitær opholdstilladelse til en ansøger, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap. Det forhold, at en ansøger har et handicap, eksempelvis er lam og sidder i kørestol, kan som udgangspunkt således ikke i sig selv begrunde, at der meddeles humanitær opholdstilladelse. Det er således en betingelse, at den pågældende er i risiko for at opleve en forværring af sit alvorlig handicap ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at en ansøgers handicap kan mindskes ved fortsat ophold her i landet, kan ligeledes efter praksis ikke begrunde meddeles af humanitær opholdstilladelse.

Udlændingenævnet henviser desuden til, at det fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelse af juni 2020, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke har fundet, der foreligger humanitær hensyn af en sådan styrke, at disse afgørende taler for, at opholdstilladelse bør gives efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det fremgår af afgørelsen, at ansøgeren lider af insulinkrævende diabetes, som han kan blive behandlet for i hjemlandet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at de fremsendte oplysninger, herunder udtalelsen af november 2021, ikke godtgør, at ansøgeren helbredsmæssige forhold er blevet betydeligt forværret siden tidspunktet for Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelse af juni 2020 om afslag på humanitær opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af udtalelsen af november 2021, at ansøgeren har lært at kompensere for nogle af sine funktionsnedsættelser, men at dette ikke sker på hensigtsmæssig vis. Det fremgår endvidere, at der skal arbejdes med en tilgang til ansøgeren, der understøtter ham i på sigt selvstændigt at kunne varetage almindelig levevis, så støtten på sigt kan nedtrappes.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af udtalelsen af november 2021, at ansøgeren modtager støtte til en række ting, herunder besøg hos læge og fysioterapeut, idet han ikke forstår, hvad der bliver sagt. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke vil have behov for denne støtte i hjemlandet, idet der ikke vil være samme sproglige barriere i hjemlandet.

Ansøgerens partsrepræsentant har i klagen angivet, at ansøgeren ud over medicin for diabetes, modtager medicin for bl.a. forhøjet blodtryk, kolesterolsænkende og antidepressiv medicin. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt til grund, at det må antages, at denne medicin er tilgængelig i Nigeria, da der er tale om medicin mod almindeligt forekommende sygdomme. For så vidt angår tilgængeligheden af antidepressive midler henvises også til https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Nigeria-Psykisk-helsevern-23062017.pdf.

På den baggrund har Udlændingenævnet lagt til grund, at der ikke foreligger en sådan usikkerhed om, at ansøgeren i Nigeria reelt har adgang til den nødvendige og relevante behandling og støtte for sine funktionsnedsættelser, at hans helbredsmæssige tilstand taler afgørende imod at give ham afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at selvom ansøgeren lider af et alvorligt handicap, er der ikke fremlagt dokumentation for, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland reelt risikerer at opleve en alvorlig, hurtig og irreversibel nedgang i sit helbred, og at det derfor ikke er i strid med EMRK artikel 3 om umenneskelig og nedværdigende behandling at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Ansøgerens partsrepræsentant har til støtte for klagen endvidere henvist til Europarådets guide til EMRK artikel 8, hvor der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Bensaid mod Storbritannien (app. no. 44599/98), præmis 47, og hvoraf det fremgår, at "with regard to the positive obligations that member States have in respect of vulnerable individuals suffering from mental illness, the Court has affirmed that mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life."

Udlændingenævnet bemærker, at "privatliv" omfatter bl.a. en persons fysiske og psykiske integritet, og den pågældendes mulighed for at etablere og udvikle relationer til andre mennesker. I sager omhandlende udlændinge, der tidligere har opholdstilladelse i opholdslandet, udgør "privatliv" ifølge praksis fra EMD den pågældendes samlede sociale bånd til opholdslandet.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i Danmark med henvisning, at han har et beskyttelsesværdigt privatliv i Danmark, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der med henvisning til sagens samlede oplysninger ikke er oplyst om sådanne særlige grunde, at det kan begrunde, at der er tale om et beskyttelsesværdigt privatliv. Udlændingenævnet henviser til det ovenfor anførte vedrørende ansøgerens helbredsforhold, samt at ansøgeren ikke har oplyst om personlige forhold, der kan begrunde, at han skal gives opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens partsrepræsentant i ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, har henvist til FN's Handicapkonvention og har anført, at det fremgår af baggrundoplysninger, at mange med et handicap risikerer stigmatisering, udnyttelse og diskrimination i Nigeria.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at uanset at ansøgeren lider af et alvorligt handicap og dermed er omfattet af FN's Handicapkonvention, er Nigeria, hvor ansøgeren er statsborger, nærmest til at sikre, at han ikke bliver udsat for stigmatisering, udnyttelse og diskrimination i sit hjemland.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 3 og 8 samt FN's Handicapkonvention, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/120.

Udlændingenævnet stadfæstede i ultimo december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende 2 statsborgere fra Pakistan og parrets 2 fællesbørn, som havde søgt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:
Ansøgerne, forældre og deres 2 børn, fik første gang opholdstilladelse i Danmark i 2013. Opholdstilladelserne blev givet med henblik på midlertidigt ophold, som henholdsvis studerende og medfølgende familie til en studerende. Den ene forælder ansøgte i januar 2020 om tidsubegrænset opholdstilladelse, som styrelsen meddelte afslag på i oktober 2020. Ansøgerens partsrepræsentant indgav i januar 2019 ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til Udlændingestyrelsen, som styrelsen meddelte afslag på medio marts 2021. Ansøgernes midlertidige opholdstilladelser som henholdsvis studerende og medfølgende familie til en studerende udløb i april 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:
Ansøgerne kan ikke gives opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet der ikke foreligger ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke har opnået en sådan tilknytning til Danmark, at de under henvisning til længden og karakteren af deres hidtidige ophold i Danmark kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at faren blev givet opholdstilladelse i Danmark som studerende i juni 2013 med henblik på midlertidigt ophold, at han er registreret indrejst i august 2013, at hans tidsbegrænsede opholdstilladelse som studerende senest blev fornyet i oktober 2015 med udløb i juli 2019, at han blev meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle i august 2019 med henblik på midlertidigt ophold i Danmark, og at denne opholdstilladelse senest blev forlænget i maj 2020 med udløb i april 2021. Faren har således haft ophold i Danmark med opholdstilladelse i ca. 7 år og 8 måneder efterfulgt af ophold under klagesagens behandling, der er tillagt opsættende virkning.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at moren blev givet opholdstilladelse som medfølgende familie til faren i september 2013 med henblik på midlertidigt ophold, at hun er registreret indrejst i oktober 2013, at hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som studerende i oktober 2015 med henblik på midlertidigt ophold, og at denne opholdstilladelse senest blev forlænget i april 2020 med udløb i april 2021.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at børnene begge blev meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til faren i september 2013 med henblik på midlertidigt ophold, at de er registreret indrejst i oktober 2013, og at deres opholdstilladelser begge blev forlænget senest i maj 2020 med udløb i april 2021.

Moren og børnene har således haft ophold i Danmark med opholdstilladelse i ca. 7 år og 7 måneder efterfulgt af ophold under klagesagens behandling, der er tillagt opsættende virkning.

På baggrund heraf, finder Udlændingenævnet, at forældrene og børnene ikke har haft en berettiget forventning om fortsat ophold i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at forældrene og børnene har boet i Danmark siden 2013, at forældrene har studeret og arbejdet i Danmark, at forældrene og børnene har gjort en stor indsats for at integrere sig i landet, at de på denne baggrund har opnået en stærk tilknytning til landet, og at der til støtte for klagen er indsendt dokumentation for, at faren bestod Medborgerskabsprøven i december 2019 og Prøve i Dansk 3 i juni 2020.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at uanset at det fremgå af e-Indkomst, at faren har haft fast beskæftigelse i en periode på ca. 4 år, og at faren har bestået Prøve i Dansk 3 og

Medborgerskabsprøven og dermed har opnået en vis tilknytning til Danmark, kan dette ikke i sig selv medføre, at der gives opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, henset til at han alene har haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at klagen er udarbejdet på engelsk, at farens uddannelse er gennemført på engelsk, og at han alene har arbejdet i Danmark fra juni 2016 og frem til november 2017 som mejeriarbejder med pakkeopgaver og maskinbetjening, idet han var sygemeldt herefter frem til din opsigelse i maj 2020.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at uanset at det fremgår af e-Indkomst, at moren i en periode på ca. 5 år har arbejdet deltid i form af 7½ time pr. uge og i en periode på ca. 5 måneder har arbejdet fuldtid, kan dette ikke i sig selv medføre, at der meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, henset til at hun alene har haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at hendes uddannelse som professionsbachelor i eksport og teknologi er gennemført på engelsk ligesom hendes kandidatuddannelse i science, international business, fra IBA Kolding, der er gennemført i samarbejde med det britiske universitet Coventry University.

Udlændingenævnet finder således, at uanset at forældrene har gjort en stor indsats for at integrere sig i Danmark, må de forsat anses for at have en større tilknytning til Pakistan, hvor I begge er født og taler sproget, hvor de begge er statsborgere, hvor de blev gift i januar 2008, og hvor de etablerede deres familieliv, hvor de har boet, indtil de udrejste forud for, at de indrejste i Danmark i alder af henholdsvis 31 og 27 år, og at forældrene og deres 2 børn således må antages at kunne indgå i det pakistanske samfund ved en tilbagevenden dertil. Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at forældrene og deres 2 børn har søgt og har fået en tilbagerejsetilladelse gyldig for 63 dage i perioden fra den november 2021 til januar 2022, og at forældrene har deres forældre i Pakistan. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at farens uddannelse i Danmark som finansøkonom ligger inden for rammerne af den erhvervserfaring, han har haft i Pakistan som bankrådgiver og account manager, og at uddannelsen derfor må formodes at kunne understøtte hans tilbagevenden til det pakistanske arbejdsmarked.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at faren til støtte for klagen har anført, at det vil være urimeligt og farligt at introducere børnene til et helt nyt samfund.

Udlændingenævnet finder ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at børnene måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af, at de har gået i institution og skole her i landet, og at de taler sproget, kan de ikke anses for at have opnået en så stærk tilknytning til Danmark, at det må anses for uforholdsmæssigt at henvise dem til at bo sammen med deres forældre i Pakistan.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at faren til støtte for klagen har anført, at børnene har opholdt sig i Danmark siden de var 4 år, og at de herved har opholdt sig i Danmark

under deres formative år, hvor de har gået i børnehave og skole i Danmark, og at de har en meget stærk tilknytning til Danmark, idet de har deres venner, sport og kulturelle aktiviteter i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at børn efter praksis som udgangspunkt først efter 6-7 års lovligt ophold, hvor barnet har gået i dansk daginstitution og/eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at børnene, og som konsekvens heraf deres forældre, på den baggrund kan få opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at uanset børnene har haft ca. 7 år og 8 måneders lovligt ophold i Danmark, kan de ikke få opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet har i den sammenhæng lagt afgørende vægt på, at børnene har gået på den internationale afdeling på Skipper Clement skolen siden den 1. august 2016, og at de har haft al undervisning på engelsk, dog undtaget i sprogfagene. Udlændingenævnet finder, at det forhold, at børnene har gået i en engelsksproget skole, understreger den midlertidige karakter af deres ophold i Danmark, idet de har bibeholdt muligheden for at vende tilbage til Pakistan, hvor engelsk er et officielt sprog, og dermed det pakistanske skolesystem, og at de derved i mindre grad har opnået tilknytning til Danmark gennem deres skolegang, idet de er blevet undervist på engelsk, ligesom det må formodes, at de har haft skolekammerater fra blandede nationaliteter. Udlændingenævnet konstaterer endvidere ved opslag på skolens hjemmeside, jf. https://skipper-clement-skolen.dk/international-afdeling/omden-internationale-afdeling/, at der undervises efter internationale læseplaner udviklet af Cambridge International, der fører frem til, at eleverne har mulighed for at få til eksamen på IGCEniveau. IGCSE står for The International General Certificate og Secondary Education og er adgangsgivende til gymnasier og high schools over det meste af verden.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at børnene i skolen og i hjemmet må antages primært at have kommunikeret på andre sprog end dansk, og at det forhold, at de modtager undervisning i dansk på modermålsniveau ikke i sig selv betyder, at de kan meddeles opholdstilladelse Danmark.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at børnene deltager i sportsforeninger eller øvrige kulturelle aktiviteter, og at det derfor ikke kan lægges til grund, at børnene har haft sådanne aktiviteter, der har styrket deres tilknytning til det danske samfund, jf. udlændingelovens § 40.

Det kan på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering, at børnene har gået i dansksproget børnehave fra primo november 2013 til ultimo juli 2015 og i modtagerklasse i skoleåret 2015/2016, da de ikke samlet har været tilknyttet danske institutioner/skole i 6-7 år, da de senest har gået ca. 5 år på en internationale skole, og da det i øvrigt ikke er dokumenteret, at de har en sådan tilknytning til det danske samfund i øvrigt, at de skal gives opholdstilladelse.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at børnene ikke har opnået en sådan stærk tilknytning til Danmark, at dette kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c.

Udlændingenævnet finder således, at børnene kan fortsætte deres opvækst og skolegang i Pakistan, hvor de er statsborgere, hvor de har boet, indtil til de indrejste i Danmark som 4-årige, og hvor de fortsat kan udøve familielivet sammen med forældrene.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at faren i forbindelse med klagen har anført, at hensynene til børnenes tarv og interesse samt familiens ret til privat- og familieliv efter EMRK artikel 8 ikke er tillagt tilstrækkelig vægt i Udlændingestyrelsens afgørelser af medio marts 2021, at Udlændingestyrelsens afgørelser er ensidige, og at Udlændingestyrelsen ikke har fortaget en konkret vurdering af børnenes stærke tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det følger af EMD's praksis vedrørende EMRK artikel 8, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier efter EMRK artikel 8 ikke har en umiddelbar ret til selv at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet henviser desuden til FN's børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og med henblik herpå skal træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. bl.a. artikel 9 i FN's børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen.

Udlændingenævnet finder, at ansvaret for børnenes trivsel først og fremmest må være forældrenes, og at der henset til, at familien kan opholde sig sammen i eget hjemland, ikke kan udledes en positiv pligt for andre lande end børnenes statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for børnene. Udlændingenævnet finder herunder ikke, at der kan udledes et krav på opholdstilladelse til børnene med henblik på at få bedre levevilkår i Danmark, uanset en vis tilknytning hertil.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at FN's børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immigration.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgerne samlet vil skulle udrejse til Pakistan, hvor de kan fortsætte med at udøve deres familieliv, jf. EMDs dom i Slivenko mod Letland (appl. no. 48321/99, dom af 9. oktober 2003).

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at de bør gives opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at faren til støtte for klagen har oplyst, at han er syg og kæmper med genoptræning, samt at han til støtte for klagen har indsendt journalnotat af november 2020, hvoraf det fremgår, at han har en iskæmisk hjertesygdom, at han gennemgik en bypassoperation i 2017, at han tidligere i denne forbindelse har modtaget i medicinsk behandling men er trappet ud af denne, og at han i 2018 var i et forløb med en psykolog i 6 måneder, men at han ikke længere føler, at han har behov for dette. Det fremgår endvidere, at han blev opereret senest i 2019, og at han hele tiden har lette smerter, men at han også oplever nivende, voldsomme smerter, at han oplever træthed, og at han modtager almindelig smertestillende medicin.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering, idet disse helbredsmæssige forhold ikke er af en sådan karakter eller omfang, at det i sig selv kan føre til en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 og børnekonventionen, at give ansøgerne afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser." ÅB/2021/121.

3.9. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var bl.a. at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets[25] afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen, og som er bindende for medlemsstaterne – herunder Danmark.

Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører,

[25] Associeringsrådet er et råd nedsat i medfør af artikel 6 i Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fælleskab og Tyrkiet, og rådet skal sikre gennemførelsen og den gradvise udvikling af associeringsordningen ved at mødes og handle inden for grænserne af de beføjelser, som rådet er tillagt ved Associeringsaftalen i bl.a. artikel 8, 22-25 og 27.

at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Efter fast EU-retspraksis skal der ved fortolkningen af, om en tyrkisk statsborger kan anses for at være arbejdstager i henhold til Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, tages udgangspunkt i det EU-retlige arbejdstagerbegreb.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 6, at hvis den tyrkiske arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i 1 år, har den pågældende ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse i denne medlemsstat hos samme arbejdsgiver, såfremt der er beskæftigelse.

Det følger endvidere, at hvis den pågældende arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i 3 år, har den pågældende i denne medlemsstat – med forbehold af den fortrinsstilling som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har – ret til at modtage tilbud om anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg, såfremt dette tilbud er afgivet under normale vilkår og er registreret ved den pågældende medlemsstats arbejdsmarkedsmyndigheder, til samme type beskæftigelse.

Det fremgår derudover, at hvis den pågældende har haft lovlig beskæftigelse i 4 år i den pågældende medlemsstat, har den pågældende fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse efter eget valg.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 7, at når den tyrkiske arbejdstager har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat, har den pågældendes familiemedlemmer, såfremt de har fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat, efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst 3 år, og under forbehold af den fortrinsret som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har, ret til at modtage enhver form for beskæftigelse, og efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst 5 år, fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse.

Efter artikel 7 stilles der krav om, at pågældende både skal være "familiemedlem" til en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i medlemsstaten, og at vedkommende har "fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat". De 2 betingelser i artikel 7 betyder, at familiemedlemmet skal have opnået ret til at indrejse i medlemsstaten efter nationale regler – det vil i Danmark sige efter udlændingeloven.

For så vidt angår reglerne om familiesammenføring har EU-Domstolen i sagen C-325/05, Derin, udtalt, at familier til tyrkiske statsborgere omfattet af Associeringsaftalekomplekset ikke har retskrav på familiesammenføring, ud over hvad der følger af de nationale regler i den pågældende medlemsstat.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 13, at Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet ikke må indføre nye begrænsninger, for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på de nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.

Det følger endvidere af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 14, stk. 1, at bestemmelserne finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

EU-Domstolen har i en række domme fortolket Associeringsaftalen, tillægsprotokollen og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

EU-Domstolen har den 10. juli 2014 afsagt dom i sagen C-138/13, Dogan. Dommen vedrører rækkevidden af stand still-klausulen i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring.

Justitsministeriet har den 17. september 2014 udarbejdet et notat på baggrund af dommen.[26] Det konkluderes i notatet, at dommen har den betydning, at stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen skal anses for at omfatte betingelserne for familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, således at klausulerne kan være til hinder for, at der vedtages nye restriktioner, som er strengere end dem, der fandt anvendelse på henholdsvis tidspunktet for tillægsprotokollens ikrafttræden for Danmark den 1. januar 1973 og ikrafttræden den 1. december 1980 af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse.

Det fremgår endvidere af Justitsministeriets notat, at en ny og strengere restriktion er forbudt, medmindre den 1) er begrundet i et tvingende alment hensyn, 2) er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og 3) ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål. EU-Domstolen fastslår således, at der trods stand still-klausulerne alligevel kan indføres nye begrænsninger for familiesammenføring, hvis disse kan begrundes og er proportionale.

Det fremgår herudover af Justitsministeriets notat, at Justitsministeriet i forhold til betingelserne for familiesammenføring i den danske udlændingelov har fundet, at en sådan vurdering er foretaget i forbindelse med indførelsen af de enkelte betingelser, og at dommen derfor ikke giver anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring.

---

[26] Der henvises til Notat om EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan. Notatet kan læses her: https://www.eu.dk/samling/20131/almdel/euu/bilag/724/index.htm

EU-Domstolen har efterfølgende den 12. april 2016 i dom i sagen C-561/16, Genc, haft anledning til at tage stilling til det dagældende krav om vellykket integration i forbindelse med familiesammenføring med børn. For en nærmere omtale af dommen henvises til afsnit 3.3.2.1.3 i Udlændingenævnets årsberetning 2017. EU-Domstolen har herudover den 10. juli 2019 afsagt dom i sag C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet vedrørende det dagældende tilknytningskrav. For en nærmere omtale af dommen henvises til afsnit 3.7.1.10. i Udlændingenævnets årsberetning 2020. Dommene vedrører ligeledes rækkevidden af stand still-klausulen i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring.

Folketinget har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne i lyset af EU-Domstolens retspraksis i forbindelse med indførelsen af ændringer i udlændingelovens regler, der har betydning forretten til familiesammenføring.

I forbindelse med ændring af udlændingelovens regler om opholdskravet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, der blev skærpet fra 6 år til 8 år ved lov nr. 436 af 9. maj 2017, er der i forarbejderne udtrykkeligt taget stilling til forholdet til Associeringsaftalen. Det fremgår af forarbejderne (lovforslag nr. L 154 af 15. marts 2017 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse), afsnit 3.2.1.), at adgangen til ægtefællesammenføring for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere omfattet af associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet, ikke berøres af den foreslåede skærpelse af opholdskravet. Udlændingenævnets praksis vedrørende betingelsen om, at den herboende udlænding skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i de seneste 3 år for opnåelse af familiesammenføring til ægtefælle eller fast samlever, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, er som følge heraf blevet justeret i forhold til beregningen af 3 års lovligt ophold. Der henvises til ÅB 2021/72 i afsnit 3.7.1.5.2.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 træffes af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 2. pkt., efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Afgørelser om ret til opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., og § 46, stk. 2. Styrelsernes afgørelser kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring og til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 henvises til afgørelserne ÅB/2018/40 i afsnit 3.3.1.8. og FAM/2018/42 i afsnit 3.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, ÅB/2019/106, ÅB/2019/107, ÅB/2019/108, ÅB/2019/109 og ÅB/2019/110 i afsnit 3.9. i Udlændingenævnets årsberetning 2019, og afgørelsen ÅB/2020/154 i afsnit 3.9 i Udlændingenævnets årsberetning 2020.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og bibeskæftigelse i medfør af udlændingelovens § 9 p, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen samt afslag på hans fornyede ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens 9 p, stk. 1, 1. pkt. Udlændingenævnet stadfæstede samtidigt Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ret til ophold i medfør af Associeringsaftalen med Tyrkiet efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er tyrkisk statsborger. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2012 og blev i 2016 meddelt opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen. Ansøgeren blev i 2018 af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring i august 2019, men genoptog og hjemviste i marts 2021 afgørelsen med henblik på fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen. SIRI inddrog i 2019 hans opholds- og arbejdstilladelse, da han ikke havde modtaget løn i overensstemmelse med sin ansættelseskontrakt. Ansøgeren havde også søgt om opholds- og arbejdstilladelse med henblik på bibeskæftigelse som medhjælper hos en anden arbejdsgiver, som han ligeledes fik afslag på, ligesom han fik afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Vurdering vedrørende inddragelse af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse

Ansøgeren har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, under henvisning til ansættelse som daglig leder af en restaurant.

Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ikke længere opfylder de betingelser, der er knyttet til hans opholds- og arbejdstilladelse, og at tilladelsen kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på restaurantens oplysninger af november 2018 til SIRI om, at ansøgeren ikke har modtaget løn fra restauranten siden august 2018, at det er oplyst i klagen, at han på klagetidspunktet ikke kunne arbejde, samt at det fremgår af opslag i eIndkomst, at han siden august 2018 ikke har haft en lønindkomst fra restauranten.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det desuden fremgår af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra juni 2016 til august 2018 ikke har modtaget 33.000 kr. brutto i samtlige måneder.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at restauranten under sagen har anført, at ansøgeren har afholdt en del selvvalgte fridage, hvor han ikke har modtaget løn, og at det ikke har været muligt at udbetale en fast løn til ansøgeren som følge af svingende arbejdstider, og at han har gået til danskundervisning, at 80 % af restauranten brændte ned i 2018, og at restauranten som følge heraf ikke havde mulighed for at udbetale løn til sine medarbejdere, ligesom det er anført, at virksomhedens revisor i fremtiden ville sørge for, at ansøgerens løn lever op til beløbsgrænsen.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det i forbindelse med klagen er anført, at ansøgeren har været i beskæftigelse siden han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse, men at hans arbejdsplads har været brændt ned, og at han derfor ikke kunne arbejde.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse fra maj 2016 på engelsk bl.a., at den var betinget af, at ansøgeren modtog en årlig lønindkomst på minimum 375.000 kr., at han ikke måtte skifte arbejdsgiver, ligesom tilladelsen kunne inddrages, såfremt ansøgeren ikke opfyldte én eller flere af betingelserne.

Uanset at ansøgerens arbejdsplads efter det oplyste således nedbrændte, ændrer det ikke ved, at ansøgeren ikke efter august 2018 modtog løn fra sin arbejdsgiver.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages, at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, og § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse i maj 2016 i en alder af 25 år, at ansøgeren efter det oplyste er født og opvokset i Tyrkiet, hvor han tillige er statsborger, samt at han på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 2 år og 8 måneder med henblik på midlertidigt ophold.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøger har købt et hus og deltager i danskundervisning, samt at restauranten under sagen har anført, at restauranten ikke kan undvære ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren hverken ved oplysningerne om danskkundskaber eller beskæftigelse kan anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske arbejdsmarked eller til det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af hans opholdstilladelse må anses for at være særlig belastende.

Ansøgeren vurderes derfor fortsat at have en større tilknytning til sit hjemland end til Danmark.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har en væsentlig tilknytning til Danmark, da hans mindreårige barn og ægtefælle bor i landet, at ansøgeren har boet sammen med sin familie i Danmark i 5 år, at hans barn går i dansk institution, og at det vil være i strid med barnets tarv og Børnekonventionen, såfremt at ansøgeren skal udrejse til hans hjemland, da familien vil være nødsaget til at flytte fra hinanden.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerens barn ikke kan antages at have opnået en sådan selvstændig tilknytning her til landet, at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at børn først efter seks til syv års fast og lovligt ophold her i landet, hvor barnet kontinuerligt har gået i danske institutioner eller skoler, kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at Udlændingenævnet i marts 2021 genoptog og hjemviste nævnets afgørelse af august 2019 til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Det kan endelig ikke føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren vil være i stor fare ved at vende tilbage til Tyrkiet, da han er kurder og har nægtet at deltage i militærtjeneste, ligesom at ansøger ved e-mail af december 2019 ligeledes har anført, at han har en verserende værnepligtssag, som endnu ikke er afsluttet, og at han ved sin indrejse i Tyrkiet vil blive anholdt og sendt i værnepligt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dette kan være forhold af asylretlig karakter, der ikke kan indgå i vurderingen af om inddragelsen af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse må antages at virke særligt belastende for ham.

Udlændingenævnet har i den forbindelse endvidere tillagt det vægt, at Udlændingestyrelsen i marts 2012 meddelte ansøgeren afslag på asyl, og at Flygtningenævnet i august 2012 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren må derfor henvises til i givet fald at gøre disse anbringender gældende over for Flygtningenævnet.

Ansøgerens opholdstilladelse hos restauranten er på den baggrund inddraget og hans arbejdstilladelse er som følge heraf bortfaldet.

Vurdering vedrørende bibeskæftigelse og § 9 p

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles arbejdstilladelse til bibeskæftigelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 25, som medhjælper hos en anden arbejdsgiver.

Udlændingenævnet herved lagt vægt på, at SIRI i februar 2019 inddrog ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse som daglig leder hos restauranten, og at Udlændingenævnet dags dato har stadfæstet

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, således at ansøgeren ikke længere har en gyldig opholds- og arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at en tilladelse til bibeskæftigelse kun er en arbejdstilladelse, og at en bibeskæftigelse derfor ikke kan danne grundlag for en selvstændig opholds- og arbejdstilladelse.

Idet ansøgeren således ikke længere har en gyldig opholds- og arbejdstilladelse, kan han som konsekvens heraf ikke meddeles arbejdstilladelse til bibeskæftigelse som medhjælper hos en anden arbejdsgiver.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke som tyrkisk statsborger kan meddeles ny opholds- og arbejdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9 p, som medhjælper hos en anden arbejdsgiver.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af Udlændinge- Integrations- og Boligministeriets notat af 8. april 2016, at uanset at Danmarks internationale forpligtelser efter Associeringsaftalen indebærer, at tyrkiske statsborgere fortsat vil kunne opnå opholds- og arbejdstilladelse med henblik på at udføre almindeligt lønarbejde, så forudsætter dette, at løn- og ansættelsesvilkår er sædvanlige efter danske forhold.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den til ansøgeren tilbudte ansættelse hos en anden arbejdsgiver ikke kan anses for at være på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af ansøgerens ansøgning og den til ansøgningen vedlagte ansættelseskontrakt, at ansøgeren er tilbudt beskæftigelse til maksimalt 15 timer ugentligt, og at en ansættelse med et så begrænset ugentligt timetal ikke kan anses for at være sædvanlig efter danske forhold på det ordinære arbejdsmarked.

Udlændingenævnet har ikke herved fundet anledning til at tage stilling til, om ansættelsen opfylder de øvrige krav til en opholds- og arbejdstilladelse med henblik på at udføre almindeligt lønarbejde.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at den til ansøgeren tilbudte bibeskæftigelse hos en anden arbejdsgiver heller ikke kan danne grundlag for en selvstændig opholds- og arbejdstilladelse i medfør af § 9 p.

Vurdering vedrørende afslag på opholdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har haft opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som daglig leder hos restauranten i perioden fra maj 2016 til februar 2019, hvor SIRI inddrog hans opholdstilladelse, og at han således ikke har været ansat 3 år hos samme arbejdsgiver.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det fremgår ved opslag i eIndkomst, at ansøgeren ikke har modtaget lønindkomst siden august 2018 og frem.

Ansøgeren opfylder således ikke betingelsen om at være tilknyttet det lovlige arbejdsmarkedet, hvilket er en forudsætning for, at ansøgeren kan optjente rettigheder i medfør artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Udlændingenævnet finder, at dette er i overensstemmelse med EU-domstolens afgørelse i Toprak-sagen, idet ansøgeren ikke var økonomisk aktiv tyrkisk statsborger på afgørelsestidspunktet, og at han dermed ikke blev forhindret i fortsat at udøve sin økonomiske aktivitet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har optjent rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i maj 2016 blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, og at SIRI i februar 2019 inddrog tilladelsen, således at ansøgeren alene har haft lovlig bopæl i Danmark i ca. 2 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have lovligt bopæl i landet i mindst 3 år, hvilket er en forudsætning for at kunne være omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Det forhold, at der til støtte for klagen er henvist til ansøgerens familiemæssige tilknytning til Danmark, kan af samme årsag som under vurderingen vedrørende inddragelse af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse, ikke føre til et ændret udfald.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse i øvrigt henvise til, at Associeringsaftalen i sig selv ikke giver tyrkiske statsborgere en ret til at indrejse og tage ophold i en medlemsstat, idet en sådan ret skal meddeles på baggrund af den enkelte medlemsstats nationale regler.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af februar 2019 samt Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2019 vedrørende afslag på ret til ophold i medfør af artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980." ÅB/2021/122.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Udlændingestyrelsen afgørelse fra marts 2019 om nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og afslag på opholdstilladelse efter Associeringsaftalens artikel 6.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er tyrkisk statsborger. Ansøgeren blev familiesammenført i 2014 med en herboende ægtefælle. Parret blev skilt i 2017, hvorefter ansøgeren bevarede sit opholdsgrundlag under henvisning til samvær med hans herboende datter. Da ansøgeren ikke længere havde samvær med datteren, blev opholdstilladelsen nægtet forlænget i marts 2019. Ansøgeren havde haft beskæftigelse hos forskellige arbejdsgivere fra 2014.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Derfor forlænges ansøgerens opholdstilladelse ikke

Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens opholdstilladelse kan derfor ikke forlænges.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i april 2017 bevarede ansøgerens opholdstilladelse som følge af samværet med sin herboende datter, men at han i forbindelse med sin ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse i januar 2018 oplyste, at han ikke længere havde samvær med sin datter.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere er tilstede, da han ikke siden november 2017 har udøvet samvær med sin datter, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1.

Udlændingenævnet har vurderet, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at det til sagen er oplyst, at årsagen til at ansøgeren ikke har samvær med sin datter skyldes konflikter med hans tidligere ægtefælle, at han er bekymret for, at hans tidligere ægtefælle vil udsætte datteren for fare, og at han savner sin datter.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det efter praksis hverken er muligt at opnå eller få forlænget opholdstilladelse med henblik på etablering af et samvær med et herboende barn eller intensivering heraf.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke i øvrigt foreligger sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv med hans tidligere ægtefælle i juli 2014, i en alder af 30 år, der var gyldig fra juli 2013, og at han således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i marts 2019 havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 5 år og 8 måneder og nu i ca. 8 år.

Udlændingenævnet vurderer i den forbindelse, at ansøgerens tilknytning til Tyrkiet, hvor han er født og opvokset, hvor han har levet det meste af sit liv, og hvor hans forældre, som han har kontakt med, fortsat er bosiddende må anses for at være væsentligt større end hans tilknytning til Danmark, hvor han ikke har familie, som han udøver et beskyttelsesværdigt familieliv med, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Det oplyste om, at ansøgeren ikke har besøgt sit hjemland, siden han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2014, kan på baggrund af ovenstående forhold ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til Udlændingestyrelsen er oplyst, at ansøgeren har været i fuldtidsbeskæftigelse hos arbejdsgiver A i perioden fra april 2014 til oktober 2014, hos arbejdsgiver B fra juni 2016 til november 2017, og hos arbejdsgiver C fra oktober 2017 til december 2017, og at det til Udlændingenævnet er oplyst, at han fra april 2019 blev ansat hos arbejdsgiver B med en ugentlig arbejdstid på 12 timer, at han fra september 2019 blev ansat hos arbejdsgiver D med en ugentlig arbejdstid på 30 timer, og at han fra marts 2020 blev ansat med en ugentlig arbejdstid på 25 timer. Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten i marts 2021 til Udlændingenævnet oplyste, at ansøgeren fortsat var ansat hos arbejdsgiver B.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 1, at han har oplyst, at han kan tale, læse og skrive dansk, at han går på VUC, at han har arbejdet som frivillig hos en frivillig organisation, og at han i sin fritid spiller fodbold og går til fitness.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at ansøgeren hverken ved sit ophold i Danmark, sin tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved sine sproglige kundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af hans opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det hverken vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse af juli 2014.

Derfor får ansøgeren ikke opholdstilladelse efter Associeringsaftalen

Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren i juli 2017 efter 1 års ansættelse hos arbejdsgiver B opfyldte betingelserne i artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. Ansøgeren havde således på dette tidspunkt ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse hos samme arbejdsgiver og dermed ret til ophold i Danmark.

Det fremgår imidlertid af ansøgerens egne oplysninger og e-Indkomst, at ansøgeren i juli 2017 ophørte med at arbejde hos arbejdsgiver B. Ansøgeren mistede på den baggrund sin ret til ophold, jf. artikel 6, stk. 1, 1. led.

I marts 2019 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse, fordi grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede. Ansøgeren har herefter ikke haft opholdstilladelse her i landet, og har derfor ikke siden dette tidspunkt erhvervet rettigheder efter Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Det forhold, at ansøgeren under Udlændingenævnets behandling af klagen af marts 2019 har haft ret til at opholde sig i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det fremgår som nævnt af EU-domstolens praksis, at udtrykket lovlig beskæftigelse i afgørelse nr. 1/80 hverken omfatter ret til ophold under behandlingen af en ansøgning eller den situation, hvor en tyrkisk arbejdstager har ret til at arbejde i en periode, hvor den pågældendes sag om afslag på opholdsret er under behandling, og at beskæftigelse udført i disse perioder derfor ikke kan indgå ved vurderingen af, om en tyrkisk statsborger har erhvervet rettigheder efter artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Det kan på denne baggrund ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren efter partsrepræsentantens opfattelse er omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, fordi han fra april 2019 blev ansat hos arbejdsgiver B med en ugentlig arbejdstid på 12 timer, at han fra september 2019 blev ansat hos arbejdsgiver D med en ugentlig arbejdstid på 30 timer, og at han fra marts 2020 blev ansat med en ugentlig arbejdstid på 25 timer. Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten i marts 2021 til Udlændingenævnet oplyste, at ansøgeren fortsat var ansat hos arbejdsgiver B. Udlændingenævnet skal henvise til, at ansøgeren siden april 2019 alene har haft processuelt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/123.

Der henvises endvidere til afgørelsen ÅB/2019/111 i afsnit 3.9. i Udlændingenævnets årsberetning 2019 og til ÅB/2019/118, der er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.10.6., og til afgørelse ÅB/2018/74 i afsnit 3.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2018 vedrørende rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om arbejdstilladelse og levering af tjenesteydelser i lyset af stand still-klausulen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, i en situation, hvor der træffes afgørelse om udvisning, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018 om udvisning med indrejseforbud i 2 år til ansøgeren på grund af ulovligt arbejde.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er tyrkisk statsborger. Han indrejste som turist i Danmark i sommeren 2018. Han havde familie i Danmark og blev i september 2018 antruffet af politiet i færd med rengøring i hans fars restaurant. Ansøgeren gjorde gældende, at han som tyrkisk statsborger gerne måtte udføre tjenesteydelser i Danmark uden opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til stand still-klausulen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af september 2018 havde ansøgeren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise ansøgeren med indrejseforbud i 2 år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i september 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev antruffet af politiet i en restaurant, hvor man observerede ham vaske gulv på stedet, at gulvet var nyvasket, og at han legitimerede sig med et tyrkisk pas isat Schengenvisering gyldig i 90 dage, hvorfor han blev anholdt og sigtet for ulovligt arbejde, idet han ikke var i besiddelse af en gyldig arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren under afhøringen oplyste, at formålet med hans ophold var at besøge Danmark som turist og at besøge sin familie, at han havde hjulpet sin far i restauranten de sidste par dage ved at foretage rengøring i restauranten, idet personen, der havde denne arbejdsfunktion, var rejst på ferie, at han ikke havde fået løn for rengøringen, og at han havde vasket gulvet i restauranten og forinden vasket op i køkkenet.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren har erkendt forholdet og vedtaget en bøde herfor.

For så vidt angår den omstændighed, at ansøgeren efter det oplyste ikke har modtaget løn for det udførte arbejde, bemærker Udlændingenævnet, at udlændinge efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse, og at det er en aktivitets

faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde.

Det anførte i klagen om, at tyrkiske statsborgere gerne må udføre tjenesteydelser i Danmark uden opholds- og arbejdstilladelse, og at ansøgeren ikke har været oplyst om denne ret, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Endvidere kan det anførte, om at politiet ikke har foretaget en grundig oplysning af sagens associeringsretlige forhold eller spurgt ansøgeren, om han er tjenesteyder, som er fritaget fra visum og arbejds- og opholdstilladelse, og at politiet ikke har vejledt tilstrækkeligt, ligeledes ikke føre til en ændret vurdering

Endelig kan det anførte om, at det efter stand still-klausulen gælder, at forpligtelsen ikke omhandler en administrativ praksis, hvorefter en tyrkisk statsborger vil blive udvist med indrejseforbud i et bestemt antal år til følge pr. 1. januar 1973, for at have stået med et kosteskaft i en forretning, når den pågældende befinder sig i landet med henblik på en tjenesteydelse, ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i afhøringsrapporten har oplyst, at hans formål med at indrejse i Danmark var at være turist og besøge sin familie og dermed ikke at være tjenesteyder.

Udlændingenævnet har yderligere i den forbindelse lagt vægt på, at stand still-klausulen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet medfører, at man ikke kan pålægge tyrkiske statsborgere yderligere begrænsninger i forhold til indrejse med henblik på at udføre en tjenesteydelse, end hvad der gjaldt for disse pr. 1. januar 1973, og at der allerede pr. 1. januar 1973 eksisterede et krav om arbejdstilladelse, der som hovedregel skulle være opnået inden indrejsen.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgik af § 9 i dagældende udlændingelov, jf. lov nr. 224 af 7. juni 1952, at en udlænding ikke uden særlig tilladelse måtte tage arbejde, stilling eller beskæftigelse her i landet, hvad enten dette skete mod eller uden vederlag. Ej heller måtte en udlænding uden særlig tilladelse drive selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller her fra virke som repræsentant (handelsrejsende) i udlandet.

For en nærmere gennemgang af de dagældende regler for opnåelse af arbejdstilladelse henvises til tidligere Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriums notat af 8. april 2016 om Danmarks forpligtelser efter associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn.

Det er på denne baggrund Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren skulle have været i besiddelse af en arbejdstilladelse forinden sin indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at udlændingebekendtgørelsens § 24 indeholder en udtømmende opregning af de typer af beskæftigelse, som ikke kræver arbejdstilladelse, herunder bl.a. en række kategorier inden for tjenesteydelsesområdet. Udlændingenævnet finder, at ansøgeren i givet fald ikke kunne have påberåbt sig en af de i udlændingebekendtgørelsens § 24 opremsede typer af beskæftigelse, da udførelse af rengøring m.v. ikke ses omfattet heraf.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren forinden indrejsen til Danmark skulle have været i besiddelse af en arbejdstilladelse, såfremt han ønskede at udføre det pågældende arbejde i Danmark, idet det ikke er omfattet af undtagelserne i § 24 i udlændingebekendtgørelsen.

Den omstændighed, at ansøgeren er blevet andelsindehaver i et firma med CVR-nummer i Danmark fra november 2018, og at partsrepræsentanten har anmodet om ophævelse af indrejseforbud og SIS-sletning, hvilket er nødvendigt i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingenævnet ikke kan tage stilling til, hvorvidt ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, da der er tale om en anden type opholdsgrundlag.

Udlændingenævnet skal derfor vejlede ansøgeren om at udfylde et ansøgningsskema herom til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der behandler ansøgninger fra tyrkiske statsborgere i 1. instans vedrørende opholdstilladelse med henblik på at drive selvstændig virksomhed.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er tyrkisk statsborger, at han ikke har haft længerevarende ophold i Danmark, at han ikke har særlig tilknytning til Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af ham måtte antages at virke særligt belastende for ham.

Det forhold, at ansøgeren har familie i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke er noget til hinder for, at ansøgerens familie kan besøge ham i Tyrkiet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke var grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af september 2018." ÅB/2021/124.

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt en betingelse for ægtefællesammenføring, at ansøgeren og den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15. Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 15. marts 2017. Dette kaldes de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse. Der kan læses mere herom i Udlændingenævnets årsberetning for 2018, afsnit 3.3.1.8., og Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.11.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af associeringsaftalekomplekset og opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, henvises til ÅB/2021/197 og ÅB/2021/197 i afsnit 3.9.

Der henvises herudover til afsnit 2.4.2.2. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, hvor FAM/2018/19 er gengivet som et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der skulle indbetales et gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger, idet ansøgeren som tyrkisk statsborger ikke ansås for at være økonomisk aktiv, da hendes indtægt alene bestod af SU. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at referencen i 2016 var blevet dansk statsborger og dermed ikke længere var omfattet af Associeringsaftalen m.v.

Som et yderligt eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der skulle ske gebyrfritagelse i forbindelse med ansøgning om familiesammenføring med henvisning til Associeringsaftalen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren skulle betale gebyr for indgivelse af ansøgning om familiesammenføring.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er tyrkisk statsborger. Ansøgerens myndige søn, der ligeledes er tyrkisk statsborger, blev i 1999 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren fik af Udlændingestyrelsen afslag på sine ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark i henholdsvis 2008 og 2016. I april 2019 indgav hun en ny ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende søn. Udlændingestyrelsen afviste ansøgningen, da der ikke var indbetalt gebyr for ansøgningen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om, at ansøgeren skulle indbetale et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke er fritaget for at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1.

Det fremgår således af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger, at der ikke skal indbetales et gebyr i forbindelse med ansøgningens indgivelse. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke var oplyst om sådanne forhold, at betingelsen om betaling af gebyr kunne fraviges.

Det er indgået i Udlændingenævnets behandling af sagen, at det i forbindelse med klagen har er anført, at ansøgerens herboende søn er økonomisk aktiv, da han er direktør for en virksomhed og har oppebåret løn siden april 2019.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der i forbindelse med klagen er fremsendt kopi af lønseddel fra april 2019 fra den virksomhed, hvor ansøgerens søn er direktør, hvoraf det fremgår, at ansøgerens søn modtog 15.000 kr. i bruttoløn den pågældende måned, samt udskrift fra Erhvervsstyrelsen fra juli 2019, hvoraf det fremgår, at virksomheden blev stiftet i juni 2018 af A, og at ansøgerens søn tiltrådte som direktør i maj 2019.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet her herved lagt vægt på, at udskriften fra Erhvervsstyrelsen, efter sit indhold, ikke i sig selv dokumenterer, at ansøgerens søn i april 2019, hvor ansøgeren indgav sin ansøgning om familiesammenføring, var økonomisk aktiv som selvstændig erhvervsdrivende og dermed omfattet af stand still klausulen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til associeringsaftalen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke i øvrigt er dokumenteret, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, at ansøgerens søn var økonomisk aktiv som selvstændig erhvervsdrivende på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, herunder fremlagt fakturaer, momsregistreringer eller anden form for dokumentation for virksomhedens aktivitet.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at det ved aktuelt opslag i eIndkomst fremgår, at ansøgerens søn i april 2019 modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik (kontanthjælp).

Udlændingenævnet har endeligt lagt vægt på, at Udlændingenævnet ved brev i august 2019 anmodede partsrepræsentanten om bemærkninger til det ovenfor anførte, men at Udlændingenævnets anmodningen ikke ses at være blevet besvaret.

Udlændingenævnet finder på baggrund af det anførte samlet set, at det ikke er dokumenteret, at ansøgerens søn for egen regning og risiko udøvede selvstændig erhvervsvirksomhed af økonomisk karakter på ansøgningstidspunktet i april 2019 eller, at han modtog løn som aktiv arbejdstager.

Det forhold, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har henvist til en efter dennes opfattelse sammenlignelig sag truffet af Udlændingenævnet i januar 2019, kan ikke føre til en anden vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingenævnet ikke kan anvende og videregive oplysninger vedrørende udlændinges konkrete sager, førend Udlændingenævnet har modtaget en udtrykkelig og utvetydig fuldmagt fra pågældende udlænding, og at partsrepræsentanten ikke ses at have fremsendt en sådan fuldmagt på trods af Udlændingenævnets anmodning herom.

Det kan ej heller føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019 er ugyldig, idet styrelsen ikke har foretaget en partshøring, samt at ansøgeren har opfyldt sin oplysningspligt ved at udfylde ansøgningsskemaet.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til forvaltningslovens § 19, stk. 1, hvoraf det fremgår, at en forvaltningsmyndighed skal partshøre, såfremt en part antages ikke at være bekendt med, at myndighederne er i besiddelse af bestemte oplysninger om en sags faktiske grundlag, ligesom det af forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 1, fremgår, at en forvaltningsmyndighed kan undlade at partshøre, såfremt det anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag.

Udlændingenævnet finder således, at Udlændingestyrelsen kunne undlade at partshøre, idet det må have stået klart for ansøgeren og ansøgerens søn, at ansøgerens søn i april 2019 modtog kontanthjælp.

Udlændingenævnet bemærker i denne sammenhæng, at det af eIndkomst fremgår, at ansøgerens søn har modtaget kontanthjælp i knap et år forinden ansøgningens indgivelse.

Udlændingenævnet stadfæster på baggrund af ovenstående Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019." ÅB 2021/288.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om Associeringsaftalekomplekset også omfatter udlændingelovens proceduremæssige betingelser, herunder adgangen til at indgive en ansøgning om opholdstilladelse på ulovligt ophold, kan henvises til sag ÅB/2019/108 i afsnit 3.9. i Udlændingenævnets årsberetning 2019, til ÅB/2020/61 i afsnit 3.3.1.1 og til ÅB/2020/119 i afsnit 3.7.1.9, i Udlændingenævnets årsberetning 2020.

Der henvises desuden til ÅB/2018/89 i afsnit 3.13.2.4. i Udlændingenævnets årsberetning 2018 vedrørende et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 p, stk. 2, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, hvor Udlændingenævnet på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C 561/14, Genc, fandt, at det ikke kunne udelukkes, at

udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., udgjorde en restriktion omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen af 23. november 1970. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., ikke var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 eller artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. Der henvises endelig til ÅB/2020/166 i afsnit 3.10.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2020.

3.10. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2 og 3.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder positivlisterne, jf. nærmere Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.10.1., beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.10.1., hvis ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, jf. nærmere afsnit 3.10.2., etableringskort, jf. nærmere Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.10.4. jobsøgningsophold, jf. nærmere Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.10.5., samt opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. nærmere afsnit 3.10.3.

3.10.1. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 400.000 kr., som udbetales til en dansk bankkonto.

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 29, at beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om satsreguleringsprocent, og en tilpasningsprocent, så reguleringen i alt svarer til lønudviklingen i samfundet. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste beløb, som er deleligt med 1.000.

Ved førstegangsansøgninger indgivet fra og med den 1. januar 2021 til og med den 31. december 2021~~0~~ var det årlige beløb 445.000,00 kr., jf. vejledning nr. 10004 af 11. december 2020 om regulering pr. 1. januar 2021 af beløbssatser efter udlændingeloven m.v.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af beløbsordningen, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet bl.a. har vurderet, om ansøgeren var tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en ukrainsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i marts 2019 om opholds- og arbejdstilladelse som byggeleder på baggrund af beløbsordningen. I juli 2019 meddelte SIRI ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, da ansøgeren ikke var tilbudt ansættelse under sædvanlige ansættelsesforhold, og da arbejdsgiveren ikke havde givet styrelsen de nødvendige oplysninger til brug for behandlingen af ansøgningen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse af juli 2019. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse efter beløbsordningen som byggeleder hos virksomhed A, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet vurdering af de fremlagte oplysninger, at løn- og ansættelsesvilkårene ikke er sædvanlige efter danske forhold.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af ansættelseskontrakten af ultimo marts 2019 såvel som ansættelseskontrakten af primo juni 2019, som blev fremsendt medio august 2019 i forbindelse med klagen, at ansættelsesforholdet efter en ikke nærmere bestemt prøveperiode kan opsiges af ansøgeren såvel som arbejdsgiver med 14 dages skriftligt varsel, og at ansættelsesforholdet ikke er reguleret af kollektive overenskomster eller aftaler.

Udlændingenævnet henviser til, at det fremgår af § 81 i Bygge og anlægsoverenskomst 2017 indgået mellem Dansk Byggeri og 3f, gældende i perioden fra 2017 – 2020, at opsigelsesfristen afhænger af varigheden af medarbejderens beskæftigelse. Det betyder, at både arbejdsgiver og medarbejder har 0 ugers opsigelsesfrist, når medarbejderen har haft 0 – 1 års beskæftigelse, at arbejdsgiverens opsigelsesfrist er på 3 uger og medarbejderens 1 uge, når medarbejderen har haft 1 års beskæftigelse, at arbejdsgiverens opsigelsesfrist er på 5 uger, og medarbejdernes 2 uger, når medarbejderen har haft 3 års beskæftigelse, og at arbejdsgiverens opsigelsesfrist er på 7 uger, og medarbejderens er 2 uger, når medarbejderen har haft 5 års beskæftigelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at et opsigelsesvarsel på 2 uger, jf. ansøgerens ansættelseskontrakt af ultimo marts 2019 og den senere ansættelseskontrakt af primo juni 2019, ikke er i overensstemmelse med sædvanlige, danske ansættelsesforhold.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen videre lagt vægt på, at hverken partsrepræsentanten eller ansøgeren har fremsendt den nødvendige dokumentation til brug for behandlingen af ansøgerens ansøgning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, og § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at SIRI primo juni 2019 til brug for vurderingen af ansøgningen anmodede om dokumentation for virksomhedens økonomi, herunder bl.a. dokumentation for det økonomiske grundlag fra primo januar 2019 til primo juni 2019, dokumentation for lønniveauet for virksomhedens medarbejdere, oplysninger om de af ansøgerens kvalifikationer, der ligger til grund for, at virksomheden har tilbudt stillingen til netop ham, samt oplysninger om, hvordan virksomheden er kommet i kontakt med ham.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at hverken partsrepræsentanten eller ansøgeren har fremsendt den efterspurgte dokumentation til SIRI.

Udlændingenævnet henviser til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvori det fremgår, at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at ansøgeren har de nødvendige faglige kompetencer og relevant arbejdserfaring til stillingen som byggeleder hos virksomhed A.

Udlændingenævnet finder ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering, idet partsrepræsentanten ikke har fremsendt dokumentation for, at ansøgeren er kvalificeret til det pågældende job, herunder om han har relevant uddannelse eller relevant tidligere beskæftigelse.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at han ved e-mail af primo juni 2019 indsendte en revideret ansættelseskontrakt af primo juni 2019, en oversigt over medarbejdere i virksomhed A, balance for perioden fra primo januar 2019 til ultimo maj 2019 for et unavngivet søsterselskab til virksomhed A, og at partsrepræsentanten i øvrigt anfører, at det er SIRI's fejl, at dette ikke er indgået i styrelsens vurdering af sagen, samt at partsrepræsentanten har vedlagt en kopi af et automatisk genereret kvitteringssvar fra SIRI af primo juni 2019.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, idet SIRI ved e-mail af ultimo august 2019 har oplyst Udlændingenævnet, at styrelsen ikke har modtaget en e-mail i sagen primo juni 2019.

Udlændingenævnet henviser til, at det fremgår af den indsendte balance, at det unavngivne søsterselskab har haft 0 kr. i udgifter til løn i perioden fra primo januar 2019 til ultimo maj 2019, at selskabet for samme periode i 2018 havde lønudgifter for 98.559,96, og at der er vedlagt medarbejderoversigt, som nævner 4 ansatte inkl. ejeren, og at de månedlige lønninger i henhold til

denne oversigt samlet udgør 145.600 kr. Det fremgår ikke af oversigten, på hvilket tidspunkt de pågældende personer var ansat i virksomheden, ligesom det ikke specifikt er nævnt, at de pågældende personer er ansat i virksomhed A.

Udlændingenævnet henviser til, at der således ikke er fremsendt dokumentation for virksomhed A's omsætning, virksomhed A's lønudgifter og lønniveauet for virksomhed A's medarbejdere.

Udlændingenævnet finder derfor, at partsrepræsentanten ikke har fremsendt den nødvendige dokumentation til brug for vurderingen af, om virksomhed A's økonomi reelt kan bære at aflønne ansøgeren med en månedsløn på 35.700 kr., om det tilbudte lønniveau står i rimeligt forhold til de øvrige lønninger, og om ansøgeren har de nødvendige kvalifikationer til at oppebære den nævnte løn.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset at de formelle krav, herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, er opfyldt ved et ansættelsestilbud, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansøgningen må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark.

Det er yderligere indgået i vurderingen af sagen, at partsrepræsentanten har oplyst, at det blot skyldtes en fejl, at det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren var tilbudt en løn på 37.700 kr., mens det fremgik af ansættelseskontrakten, at han var tilbudt en løn på 35.700 kr., og at den korrekte tilbudte løn udgjorde 35.700 kr., hvilket partsrepræsentanten også gjorde SIRI opmærksom på, inden SIRI traf afgørelse i sagen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke ændrer på det forhold, at ansættelseskontrakten af ultimo marts 2019, såvel som ansættelseskontrakten af primo juni 2019, ikke lever op til sædvanlige danske ansættelsesvilkår, og at virksomhed A ikke har fremsendt dokumentation for, at virksomhedens økonomi reelt kan bære at aflønne ansøgeren med en månedsløn på 35.700 kr.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen må anses for at være at skaffe sig et fortsat og længerevarende ophold i Danmark, og at ansættelsestilbuddet ikke lever op til de sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/125.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at der var fremlagt en falsk arbejdsgivererklæring i forbindelse med udlændingens ansøgning efter beløbsordningen, kan henvises til sag ÅB/2021/19/145 i afsnit 3.14.1.

3.10.1.1. Formodningsreglen

Ved lov nr. 2195 af 29. december 2020[27] blev udlændingelovens § 9 a, stk. 26, indsat. Der kan herefter ikke gives opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 1-4, 6-9 og 12-14, hvis der er en vis formodning om, at de faktiske ansættelsesforhold ikke stemmer overens med det, der fremgår af ansøgningen, og de faktiske ansættelsesforhold ikke vil opfylde betingelserne for en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4, 6-9 og 12-14, eller hvis det afgørende formål med aftalen eller tilbuddet om ansættelse er at skaffe udlændingen et ophold, som udlændingen ellers ikke ville kunne opnå.

Med den nye bestemmelse i § 9 a, stk. 26, er det ikke længere et krav, at der skal være bestemte grunde til at antage, at det ansættelsestilbud, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, ikke er reelt (proforma), men det er tilstrækkeligt, at der er en vis formodning herfor.

Bestemmelsen er udmøntet ved udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6. Det fremgår heraf, at der i vurderingen kan indgå bl.a. oplysninger om virksomhedens forhold, herunder om det er sandsynligt, at virksomheden har økonomi til at aflønne i overensstemmelse med det ansættelsestilbud, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, om virksomheden, virksomhedens ejer eller andre ledende personer tidligere har været straffet i sager om overtrædelse af udlændingelovens regler, om der tidligere er givet formodningsafslag til virksomheden, og om virksomheden har været igennem gentagne virksomhedsoverdragelser eller ejerskifter eller, hvis der er tale om nyoprettede virksomheder, at økonomi og strategi ikke virker overbevisende.

Oplysninger om det generelle lønniveau i virksomheden eller for den pågældende branche, samt om de konkret tilbudte løn- og ansættelsesvilkår er sædvanlige for stillingen eller branchen, herunder om lønnen konkret vurderes at være usædvanlig høj eller usædvanlig lav, kan ligeledes indgå i vurderingen. Det fremgår af forarbejderne til loven bl.a., at ligger lønnen eksempelvis netop over beløbsgrænsen i beløbsordningen, men mere end 20 pct. over medianlønnen for den pågældende stillingskategori, vil formodningen som udgangspunktet være, at ansættelsesforholdet ikke anses for reelt, medmindre eksempelvis udlændingens individuelle kvalifikationer åbenbart kan begrunde lønniveauet.

Desuden kan der i vurderingen indgå oplysninger om udlændingens forhold, herunder oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige- og erhvervsmæssige baggrund samt sprogkundskaber, om der er begrundet tvivl om rigtigheden af dokumentation fremlagt af udlændingen, om udlændingen tidligere har haft ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark eller i det øvrige Schengenområde under behandling, og om udlændingen på grov vis har overtrådt eller tilsidesat betingelserne for

[27] Lov om ændring af udlændingeloven (Formodningsafslag på erhvervsområdet og praktikantområdet, adgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integration til at foretage selvstændige udgående kontrolaktioner, pålæg til virksomheder om at føre logbog, styrket kontrol via faste kontrolattachéer og adgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integration til i kontroløjemed at indhente oplysninger fra SafeSeaNet) link til lovforslaget.

tidligere opholdstilladelser i Danmark eller har arbejdet i Danmark uden fornøden tilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Oplysninger om, at virksomheden eller dele af virksomheden ejes af udlændingens familiemedlemmer, kan også indgå i vurderingen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til formodningsreglen i sager vedrørende beløbsordningen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en kinesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i maj 2020 om opholds- og arbejdstilladelse som kok på baggrund af beløbsordningen. Ansøgeren havde tidligere haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen med reference til andre virksomheder. I maj 2021 meddelte SIRI ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, da styrelsen havde en formodning for, at det ansættelsesforhold, der dannede grundlag for ansøgerens ansøgning, ikke var reelt, og at det afgørende formål med tilbuddet om ansættelse var at skaffe ansøgeren et ophold her i landet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der er en formodning for, at ansættelsesforholdet mellem ansøgeren og virksomheden, der danner grundlag for ansøgningen efter beløbsordningen, ikke er reelt, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, jf. § 9 a, stk. 26, og § 22, stk. 6, i udlændingebekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 744 af 22. april 2021.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forudsætningerne for at kunne varetage den tilbudte stilling som kok hos restauranten, idet han har ca. 16 års erhvervserfaring som kok fra både udlandet og Danmark, og at han tidligere har haft opholdstilladelse som kok i Danmark efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet finder desuden, at den tilbudte løn på 36.500 kr. om måneden ikke forekommer usædvanlig høj henset til bl.a. ansøgerens erhvervserfaring og virksomhedens økonomi. Udlændingenævnet henviser herved også til, at den tilbudte løn alene ligger 20,17 % over medianlønnen for kokke i Danmark med 15 til 19 års erhvervserfaring, og dette ikke alene er tilstrækkeligt til, at der er en formodning for, at ansættelsesforholdet ikke er reelt, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, nr. 2.

Udlændingenævnet har herefter også lagt vægt på, at det fremgår af virksomhedens årsrapport for 2020, at årets resultat var 473.498 kr., og at virksomheden dermed skønnes at have økonomi til at aflønne ansøgeren i overensstemmelse med den tilbudte løn på 36.500 kr. om måneden, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, nr. 1." ÅB/2021/126

Udlændingenævnets flertal stadfæstede i december 2021 SIRI's afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en kinesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:
Ansøgeren søgte i november 2019 om opholds- og arbejdstilladelse som kok på baggrund af beløbsordningen. Ansøgeren har tidligere haft opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen. I juni 2021 meddelte SIRI ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse, da styrelsen havde en formodning for, at det ansættelsesforhold, der dannede grundlag for ansøgningen ikke var reelt.

Udlændingenævnets afgørelse:
"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse fra juni 2021. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse efter beløbsordningen som kok hos virksomheden, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, jf. § 9 a, stk. 26, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, nr. 1 og 2.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at der er en vis formodning om, at det ansættelsestilbud, der danner grundlag for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, ikke er reelt, og at det afgørende formål med den tilbudte ansættelse er at skaffe ham et fortsat og længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den tilbudte løn på 35.600 kr., svarende til 427.200 kr. om året, medfører, at ansøgeren netop er omfattet af beløbskravet til beløbsordningen, som på ansøgningstidspunktet i 2019 var på 426.985,06 kr.

Udlændingenævnet finder, at det ikke er sandsynligt, at virksomheden har økonomi til at aflønne i overensstemmelse med det ansættelsestilbud, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af CVR-registeret, at virksomheden blev stiftet den i oktober 2019, og at det fremgår af virksomhedens årsrapport for perioden medio oktober 2019 til den ultimo december 2020, hentet fra CVR-registeret, at virksomheden i regnskabsperioden havde et underskud på 17.843 kr.

Udlændingenævnet er opmærksom på, at COVID-19 har haft betydning for bl.a. restaurationsbranchen samt medført lavere omsætning for en række virksomheder. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at det er dokumenteret, at det er sandsynligt, at virksomheden har økonomi til at aflønne i overensstemmelse med den tilbudte månedsløn på 36.500 kr.

Udlændingenævnets flertal finder desuden, at lønniveauet på 35.600 kr. månedligt forekommer uforholdsmæssigt højt henset til den tilbudte stilling og branche, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, nr. 2.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ifølge oplysningerne i eIndkomst har modtaget løn i Danmark i perioden fra februar 2015 til november 2019 og i perioden fra marts 2020 til juni 2021, og at han dermed kan have haft 6 år og 2 måneders erhvervserfaring i Danmark.

Udlændingenævnets flertal har på den baggrund lagt vægt på, at den tilbudte løn på 35.600 kr. om måneden ligger 20,93 % over medianlønnen for kokke i Danmark med 5 til 9 års erhvervserfaring, og at den tilbudte løn er højere end den øvre kvartil for kokke med 5 til 9 års erhvervserfaring.

Partsrepræsentanten har til støtte for klagen anført, at det er almindelig kutyme, at asiatiske kokke tilbydes højere løn i Danmark end sædvanlige kokke.

Udlændingenævnets flertal henviser i den forbindelse til, at DA's lønstatistik, som anvendes til at vise medianlønnen for en arbejdstager i en tilsvarende stilling og med tilsvarende erfaring som den pågældende ansøger, er baseret på oplysninger om lønvilkår i virksomheder organiseret under DA. Udlændingenævnets flertal henviser desuden til, at restaurationsbranchen i Danmark generelt er kendetegnet ved at være sammensat af restauranter med en bred vifte af madtilbud, herunder mad fra en række andre lande og kulturer, og at der dermed ikke er belæg for at antage, at DA's lønstatistik, herunder medianlønnen, kun omfatter såkaldte sædvanlige kokke.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har over 30 års erhvervserfaring som kok, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren har over 30 års relevant erhvervserfaring.

Udlændingenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at en række oplysninger vedrørende ansøgerens tidligere ansættelser, som fremgår af ansøgningsskemaet indgivet i november 2019 samt det tilsendte CV fra marts 2021, ikke stemmer overens med oplysningerne i ansøgningsskemaet indgivet i forbindelse med hans ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen i 2014.

Udlændingenævnets flertal bemærker i den forbindelse, at Udlændingenævnet i oktober 2021 partshørte over disse uoverensstemmelser, og at Udlændingenævnet ikke ses at have modtaget bemærkninger hertil fra dig.

Det er indgået i Udlændingenævnets flertals vurdering, at ansøgeren har et kinesisk kokkecertifikat (Occupational Qualification Certificate (OQC), level 3).

Udlændingenævnets flertal finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnets flertal har lagt vægt på, at det fremlagte kokkebevis (OQC) er på level 3, at OQC findes på 5 niveauer (level 1-5), hvor niveau 1 er bedst, og at kokkebeviset på level 3 dermed ikke kan tages som udtryk for, at ansøgeren har sådanne individuelle kvalifikationer, som kan begrunde den tilbudte løn.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke i øvrigt har sådanne individuelle kvalifikationer, der åbenbart kan begrunde det væsentlig højere lønniveau, jf. bemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 26, da ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for sådanne individuelle kvalifikationer, der kan begrunde den tilbudte løn. Udlændingenævnets flertal henviser herved også til, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring må anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som kinesisk kok, og at det derfor som udgangspunkt vil være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at asiatiske restauranter har store problemer med at finde kvalificerede kokke, som har de særlige kvalifikationer, som restauranterne efterspørger, idet danske kokke generelt ikke har de kvalifikationer, der kræves for at lave god asiatisk mad, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at generelle oplysninger om vanskeligheder med at rekruttere kokke til restauranter ikke indgår i vurderingen af ansøgninger efter beløbsordningen, og at det ikke ændrer på det forhold, at der efter en konkret og individuel vurdering af de samlede oplysninger i ansøgerens sag om opholdstilladelse efter beløbsordningen er en vis formodning om, at det ansættelsestilbud, der danner grundlag for hans ansøgning om opholdstilladelse, ikke er reelt.

Udlændingenævnets flertal stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/127.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en thailandsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i april 2021 om opholds- og arbejdstilladelse som thai kok hos en restaurant (virksomhed A) på baggrund af beløbsordningen. Til ansøgningen var vedlagt en ansættelseskontrakt af medio april 2021 mellem ansøgeren og virksomhed A, hvoraf det fremgik, at ansøgeren ansættes som "Thai Kitchen Chef Assistant". Under SIRI's behandling af sagen blev der fremsendt en ny ansættelseskontrakt af ultimo april 2021 mellem ansøgeren og virksomhed A, hvoraf det fremgik, at ansøgeren tilbydes ansættelse som "Head Thai Chef". Ansøgeren havde ikke tidligere haft opholdstilladelse i Danmark. I juni 2021 meddelte SIRI ansøgeren afslag på opholds- og

arbejdstilladelse efter beløbsordningen, da styrelsen havde en formodning for, at det ansættelsesforhold, der dannede grundlag for ansøgerens ansøgning ikke var reel, og at det afgørende formål med tilbuddet om ansættelse var at skaffe ansøgeren et ophold her i landet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse af ultimo juni 2021. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse efter beløbsordningen med reference til virksomhed A, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, jf. § 9 a, stk. 26, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, nr. 2.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at der er en vis formodning om, at det ansættelsestilbud, der danner grundlag for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, ikke er reelt.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at den tilbudte løn på 445.000 kr. om året medfører, at ansøgeren netop er omfattet af beløbskravet til beløbsordningen, som på ansøgningstidspunktet i 2021 var på 445.000 kr.

Udlændingenævnet finder desuden, at lønniveauet på 445.000 kr. om året, som svarer til 37.083,33 kr. om måneden, forekommer uforholdsmæssigt højt henset til den tilbudte stilling og branche, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, nr. 2.

Udlændingenævnet har på baggrund af udtalelserne fra ansøgerens tidligere arbejdsgivere, som var vedlagt ansøgningen, lagt til grund, at hun kan have ca. 11 år og 2 måneders erhvervserfaring.

Udlændingenævnet har på den baggrund lagt vægt på, at den tilbudte løn på 37.083,33 kr. om måneden ligger 24,06 % over medianlønnen for kokke i Danmark med 10 til 14 års erhvervserfaring, og at den tilbudte løn er 8,35 % højere end den øvre kvartil for kokke med 10 til 14 års erhvervserfaring.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at medianlønstatistikken ikke er retvisende, idet den ikke er differentieret på baggrund af type af restaurant, beliggenhed i landet m.v., kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at DA's lønstatistik er baseret på oplysninger om lønvilkår i virksomheder på DA's område. Udlændingenævnet bemærker desuden, at restaurationsbranchen i Danmark generelt er kendetegnet ved at være sammensat af restauranter med en bred vifte af madtilbud, herunder restauranter, der har specialiseret sig i mad fra en række andre lande og kulturer, og at der på den baggrund ikke er belæg for at sige, at DA's lønstatistik ikke er retvisende i dette tilfælde.

Udlændingenævnet henviser desuden til udlændinge- og integrationsministerens svar af 8. juni 2021 på Beskæftigelsesudvalgets Alm. del spørgsmål 461, https://www.ft.dk/samling/20201/almdel/beu/spm/461/svar/1791736/2411443.pdf, hvoraf det fremgår bl.a., at SIRI siden 2016 har anvendt DA's lønstatistik som rettesnor for vurderingen af sædvanlige lønvilkår.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det fremgår af ansættelseskontrakten underskrevet ultimo april 2021, at ansøgeren ansættes som "Head Thai Chef".

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet finder, at ansøgeren reelt er tilbudt en stilling som kok og derimod ikke som køkkenchef.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ansættelseskontrakten af medio april 2021, som var vedlagt ansøgningen, at ansøgeren ansættes som "Thai Kitchen Chef Assistant", at det fremgår af ansøgningsskemaet, at ansøgeren ansættes som thai kok, herunder at stillingens indhold er madlavning, forberedelse af ny menu, at den nye ansættelseskontrakt først er underskrevet efter indgivelsen af ansøgningen, og at begge ansættelseskontrakter er identiske ud over stillingsbetegnelsen, herunder at det fremgår af begge ansættelseskontrakter, at "the kitchen chef" står for vagtplanlægningen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at hun har tidligere erhvervserfaring som køkkenchef. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at oplysningerne i ansøgerens fremsendte CV og oplysningerne i udtalelserne fra hendes tidligere arbejdsgivere ikke stemmer overens på alle områder, og at det ikke fremgår af udtalelserne, at ansøgeren tidligere har været beskæftiget som køkkenchef eller har haft anden beskæftigelse med ledelsesansvar.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til bl.a., at det fremgår af ansøgerens CV, at hun har været "Kitchen manager" hos virksomhed B fra 2015 til 2020, mens det af udtalelsen af medio december 2020 fra Stiftelsen bag bl.a. virksomhed B fremgår, at hun været ansat i stillingen "developer and marketing promotion" fra primo oktober 2015 til medio november 2020.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at virksomhed A' hovedchefkok, som er thai, ved en fejltagelse brugte den forkerte standard ansættelseskontrakt, at ansøgeren og virksomheden A først blev opmærksomme på dette i forbindelse med SIRI's partshøring, og at de straks herefter rettede fejlen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgningsskemaet er udfyldt af arbejdsgiveren, ejer af virksomhed A. Det må derfor formodes, at arbejdsgiveren, som ejer af virksomhed A, på ansøgningstidspunktet var bekendt med, at det fremgik, at ansøgeren ansættes som kok og ikke som

køkkenchef, eftersom det fremgår af ansøgningsskemaet, at hun ansættes som thai kok og det fremgår af den vedlagte ansættelseskontrakt, at hun ansættes som "Thai Kitchen Chef Assistant".

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har en bachelor i business administration (management) fra Thailand, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens bachelorgrad har relevans i forhold til hendes arbejde som kok.

Det er desuden indgået i Udlændingenævnets vurdering, at den primære grund for ansøgerens ansættelse ifølge ansættelseskontrakten er hendes specialisering i produktionen af karry paste, og at hun har gennemført madlavningskurser i Thailand.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om sådanne individuelle kvalifikationer, der åbenbart kan begrunde det væsentlig højere lønniveau, og at ansøgeren i øvrigt ikke har fremlagt dokumentation for sådanne individuelle kvalifikationer, der kan begrunde den tilbudte løn. Udlændingenævnet henviser herved også til, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring må anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som thailandsk kok, og at det derfor som udgangspunkt vil være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at virksomhed A har økonomi til at aflønne i overensstemmelse med det ansættelsestilbud, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke ændrer formodningen for, at det ansættelsestilbud, der danner grundlag for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, ikke er reelt.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der til støtte for klagen er anført, at ingen af de forhold, der beskrives i forarbejderne om tidligere afslag m.v. i forhold til arbejdsgiver og ansøger, der taler mod meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse, gør sig gældende i dette tilfælde.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at vurderingen efter § 9 a, stk. 26, foretages efter en konkret og individuel vurdering af de samlede omstændigheder i den enkelte sag, og at der i denne vurdering kan indgå de momenter, der er nævnt i forarbejderne og i udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6. Det er således ikke et krav, at de forhold, der fremgår af forarbejderne og er oplistet i udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 6, skal gøre sig gældende for, at der kan være en vis formodning om, at et ansættelsestilbud, der danner grundlag for en ansøgning om opholdstilladelse, ikke er reelt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der efter en konkret og individuel vurdering af denne sags samlede omstændigheder er en vis formodning om, at ansættelsestilbuddet, som danner grundlag for ansøgerens ansøgning, ikke er reelt.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at virksomhed A ikke tidligere har haft problemer med arbejdstilladelser efter beløbsordningen, og at virksomheden er certificeret af SIRI til at kunne bruge fast-track ordningen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse først og fremmest bemærke, at Udlændingenævnet ikke kan udtale sig konkret om SIRI's eventuelle afgørelser vedrørende andre udlændinge. Udlændingenævnet kan imidlertid henvise til, at udlændingelovens bestemmelser kan være ændret siden SIRI traf disse afgørelser, og at SIRI's afgørelse af ultimo juni 2021 er truffet på baggrund af bl.a. udlændingelovens § 9 a, stk. 26, som blev indført ved lov nr. 2195 af 29. december 2020, og trådte i kraft den 1. januar 2021.

Partsrepræsentanten har til støtte for klagen anført, at SIRI's afgørelse er udtryk for, at skønnet i udlændingelovens § 9 a, stk. 26, er sat under regel.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er tale om skøn under regel i SIRI's afgørelse. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at SIRI's afgørelse af ultimo juni 2021 er truffet efter en konkret vurdering, hvor SIRI har inddraget flere relevante forhold, herunder det generelle lønniveau, individuelle kvalifikationer samt virksomhedens menu og prisniveau.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/128.

3.10.2. Særlige individuelle kvalifikationer

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

En udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere og dirigenter, idrætstrænere og idrætsudøvere, kunstnere og specialiserede kokke. Udførelsen af det konkrete arbejde, som den pågældende bliver tilbudt, knytter sig således så meget til den pågældende udlænding, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Der skal således være særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af den pågældende udlænding.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sager om opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer til en statsborger fra Vietnam.

Sagens faktiske omstændigheder:
Ansøgerens indgav primo oktober 2019 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som sushikok på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, som SIRI gav afslag på primo november 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

" Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse som kok hos pågældende sushi-restaurant efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke er tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som kok ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, er knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det pågældende arbejde.

Det forhold, at ansøgerens advokat til støtte for klagen har anført, at pågældende sushi-restaurant ikke har mulighed for at finde en lignende sushikok i Danmark med samme kvalifikationer, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring må anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som sushikok, og at det derfor som udgangspunkt vil være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at der findes uddannelsesinstitutioner, som udbyder en regulær uddannelse som kok, og dette i sig selv indikerer, at der ikke er tale om beskæftigelse som individuelt er knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kan tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring.

Det forhold, at ansøgeren har gennemført kurset Technique of Making Sushi, og at ansøgeren har opnået langvarig arbejdserfaring inden for dette felt, ændrer ikke ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserer sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at ansøgeren er en dygtig kok, så er der ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren er i besiddelse af særlige kompetencer, som medfører, at hun kan anses for at være specialiseret kok inden for et bestemt område.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

Uanset, at ansøgerens advokat til støtte for klagen har anført, at ansøgerens ægtefælle på baggrund af en alvorlig ulykke var hospitalsindlagt i en længere periode, og ansøgeren på den baggrund varetog arbejdet i ansøgeres ægtefælles frisørsalon samtidig med, at ansøgeren arbejdede som kok hos en restaurant, ændrer det ikke ved Udlændingenævnet vurdering af, at ansøgeren ikke besiddelser særlige individuelle kvalifikationer for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7.

Det forhold, at ejeren af sushirestauranten på baggrund af tidligere faldtraume og kroniske smerter ikke er i stand til at varetage kokkefunktionen hos sushirestauranten længere, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om forhold, som kan medføre, at ansøgeren kan meddele opholds- og arbejdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor styrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7." ÅB/2021/129.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer til en statsborger fra Irak.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerens indgav medio december 2019 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som rådgiver for en religiøs fond på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, som SIRI gav afslag på ultimo januar 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse som rådgiver hos den religiøse fond efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke er tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som rådgiver ikke, som dette er forudsat

i lovbemærkningerne, er knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det pågældende arbejde med rådgivning og undervisning.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring må anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som rådgiver inden for religiøse anliggender og social adfærdsbehandling af unge, og at det derfor som udgangspunkt vil være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for rådgivning, undervisning og adfærdsbehandling af unge.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det i klagen er anført, at ansøgerens tilbudte månedsløn og arbejdsopgaver er sammenlignelige med arbejdsopgaver for en pædagogisk assistent, men det kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der findes uddannelsesinstitutioner, som udbyder en regulær uddannelse som pædagogisk assistent, og dette i sig selv indikerer, at der ikke er tale om beskæftigelse som individuelt er knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kan tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring.

Det forhold, at ansøgeren har en uddannelse som imam med specialisering i arabisk og pædagogik og efterfølgende har opnået en del arbejdserfaring inden for dette felt, ændrer ikke ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserer sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren er tilbudt beskæftigelse som rådgiver med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, og at den tilbudte månedsløn udgør 19.320 kr., hvilket efter Udlændingenævnets vurdering ikke indikerer, at det tilbudte arbejde ikke kan varetages af andre

Udlændingenævnet stadfæster derfor styrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7." ÅB/2021/130.

3.10.3. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser

Efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014) til bestemmelsen, at bestemmelsen alene finder anvendelse i de sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., finder bl.a. anvendelse i sager vedrørende tyrkiske statsborgere, der påberåber sig stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 eller tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. Om stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen i forhold til familiesammenføring henvises til afsnit 3.9.

Stand still-klausulerne indebærer, at de nationale regler, som skal finde anvendelse ved første indrejse for en tyrkisk statsborger, der agter at gøre brug af en økonomisk frihed, er de regler, som er mest lempelige siden ikrafttrædelsen af henholdsvis Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen og frem til i dag. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet) har udarbejdet et notat af 8. april 2016, der omhandler betydningen af Danmarks forpligtelser efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn.[28]

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af udlændingelovens § 9 p, stk. 1, idet der ikke var beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn, der talte for at meddele ansøgeren opholds- og arbejdstilladelse med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af december 2018 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., som selvstændig erhvervsdrivende med henblik på at drive tømrervirksomhed til en statsborger fra Tyrkiet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik første gang i juni 2013 opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen gyldig frem til juni 2018. Ansøgeren stiftede september 2016 en tømrervirksomhed. Statsforvaltningen (nu SIRI) traf i oktober 2017 afgørelse om, at ansøgerens opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt, idet betingelserne ikke længere var tilstede. Ansøgeren påklagede statsforvaltningens

[28] Notatet er tilgængeligt på:
https://www.nyidanmark.dk/-/media/Files/SIRI/Diverse/Notataf8april2016AssocieringsaftalemedTyrkiet.pdf?la=da&hash=A25DE719A800F127F75562D1D8376710718E0606

afgørelse af oktober 2017 til Udlændingestyrelsen, som i september 2018 stadfæstede afgørelsen. Ansøgeren indgav i oktober 2018 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som selvstændig erhvervsdrivende under henvisning til associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, som SIRI gav afslag på medio december 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., som selvstændig erhvervsdrivende med henblik på at drive en selvstændig erhvervsvirksomhed.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at være beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn, der taler for at meddele ansøgeren opholds- og arbejdstilladelse med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke kan antages, at der er en væsentlig dansk erhvervsinteresse i virksomhedens etablering her i landet.

Det følger af Udlændinge- og Integrationsministeriets notat om betydningen af Danmarks forpligtelser efter associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, at en tyrkisk statsborger, henset til Danmarks forpligtelser efter associeringsaftalen, fortsat vil have adgang til at få opholdstilladelse med det formål at drive selvstændig erhvervsvirksomhed med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn, hvis der foreligger en væsentlig dansk erhvervsinteresse i virksomhedens etablering her i landet.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke kan antages at være en væsentlig dansk erhvervsinteresse i driften af en – efter sagens omstændigheder – almindelig tømrervirksomhed, som i 2017 havde et resultat på 315.772 kr.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at den type virksomhed som der ønskes tilladelse til at drive i vidt omfang allerede er repræsenteret på det danske arbejdsmarked.

Udlændingenævnet har i den forbindelse desuden tillagt det betydning, at der er tale om en enkeltmandsvirksomhed, at der i december 2020 var 2 ansatte i virksomheden, og at virksomheden ikke kan anses for at have mulighed for at tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft eller beskæftige eksisterende arbejdskraft i et sådant omfang, at det medfører, at betingelsen om væsentlige danske erhvervsinteresser kan anses for at være opfyldt.

Det forhold, at ansøgeren i klagen har oplyst og henvist til 2 konkrete sager, som efter ansøgerens opfattelse er sammenlignelige i forhold til denne sag kan ikke føre til en ændret vurdering, da sagerne efter Udlændingenævnets vurdering ikke er sammenlignelige.

Udlændingenævnet skal oplyse, at afgørelser træffes efter et konkret samlet skøn over sagens omstændigheder. Den omstændighed, at et eller flere forhold i forskellige sager måtte være ens, fører således ikke nødvendigvis til, at udfaldet af sagerne bliver ens.

Udlændingenævnet stadfæster derfor styrelsens afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 p." ÅB/2021/131.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv, henvises til ÅB/2021/122 i afsnit 3.9.

3.11. Studie

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Studiebekendtgørelsen er bekendtgørelse nr. 588 af 7. maj 2019[29] om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende. Den indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsens §§ 1-4 kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

Der kan kun gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

[29] Bekendtgørelse nr. 588 af 7. maj 2019 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=209102

Som et eksempel på, at der kun kan gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 SIRI's afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende på en grund- og ungdomsuddannelse i Danmark til en statsborger fra Mozambique.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i december 2018. Det fremgik af ansøgningen, at han havde gået 2 år i grundskole, og at han ikke havde afsluttet grundskolen. I marts 2019 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som elev i en modtageklasse på niveauet 7.-9. klassetrin i folkeskolen. SIRI meddelte i april 2019 ansøgeren afslag under henvisning til, at der efter fast praksis ikke kan meddeles opholdstilladelser til at deltage i undervisning i en modtageklasser.

Udlændingenævnets afgørelse:

2Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse som elev på M-udskoling Modtagehold på en skole i København i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 4, stk. 1, jf. § 14, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren er optaget i en modtageklasse på 7.-9. klasses niveau, og at skolen forventede, at han afsluttede 9. klasse udgangen af juli 2020, hvorfor der således er tale om en påbegyndt uddannelse under 9. klasses niveau. Udlændingenævnet henviser herved til, at det følger af udlændingemyndighedernes faste praksis, at der kun gives opholdstilladelse til 9. eller 10. klasse af en grundskoleuddannelse, og at der således ikke kan meddeles opholdstilladelse til at følge et forløb i en modtageklasse.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har henvist til studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, og i den forbindelse anført, at ansøgeren grundet sagens særlige omstændigheder bør meddeles studieopholdstilladelse i Danmark, idet han er påbegyndt uddannelsen på baggrund af vejledning fra både kommunen og skolen, og at han er velintegreret, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet henleder partsrepræsentantens opmærksomhed på, at bestemmelsen i studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, hvorefter en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 1, i særlige tilfælde kan forlænges i højst yderligere et år, alene finder anvendelse i forhold til en allerede meddelt opholdstilladelse som studerende, hvis det pågældende uddannelsesforløb ikke er normeret til mere end samlet et år. Da ansøgeren ikke allerede er meddelt opholdstilladelse som elev ved skolen, finder studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, ikke anvendelse.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det måtte have stået ansøgeren og hans familie klart, at den konkrete folkeskole samt Københavns Kommune ikke har kompetence til at tage stilling til, hvorvidt en udlænding kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, og at de pågældende således må have vejledt omkring muligheden for at blive optaget på skolen, hvilket ikke er ensbetydende med, at man kan meddeles opholdstilladelse til et konkret studieforløb i Danmark.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at SIRI's indeholder væsentlige formelle fejl, idet afgørelsen indeholder modstridende tidspunkter for ansøgerens udrejsefrist, hvilket bør danne grundlag for en hjemvisning af sagen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det fremgår på både engelsk og dansk af SIRI's afgørelse af april 2019, at ansøgeren pålægges at udrejse af Danmark senest i maj 2019.

Udlændingenævnet stadfæster således SIRI's afgørelse af 3. april 2019." ÅB/2021/ 132.

3.11.1. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsens § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der bl.a. indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt anledning til at omgøre SIRI's formodningsafslag efter formodningsreglen i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2021 SIRI's afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en amerikansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2019 ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark ved et erhvervsakademi. SIRI meddelte i september 2019 ansøgeren afslag bl.a. under henvisning til, at der ikke var en naturlig sammenhæng mellem den søgte uddannelse på erhvervsakademiet og ansøgerens hidtidige uddannelse Associate of Science Degree, og under henvisning til, at der ikke var progression i hans uddannelsesforløb.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI’s afgørelse fra september 2019.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag under henvisning til, at ansøgerens intention med ansøgningen anses for at være et ønske om at tage længerevarende ophold i landet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. § 9, nr. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at uddannelsen på AP degree in Service, Hospitality and Tourism Management ved et dansk erhvervsakademi vurderes at være relevant i forhold til ansøgerens baggrund inden for serviceerhvervet i USA, hvor han har været beskæftiget i 12 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret fyldestgørende om hans hidtidige uddannelsesforløb og baggrunden for valget af den søgte uddannelse ved Copenhagen Business Academy.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke er grundlag for at vurdere, at ansøgerens intention med ansøgningen skulle være et ønske om at tage længerevarende ophold i landet.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at styrelsen kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele dig opholdstilladelse i Danmark som studerende er opfyldt.

Udlændingenævnet foretager herefter ikke videre i anledning af din klage.” ÅB/2021/133.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 SIRI’s afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en nepalesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2019 ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark ved en et dansk business college. SIRI meddelte i december 2019 ansøgeren afslag, bl.a. under henvisning til der ikke var en naturlig sammenhæng mellem den søgte uddannelse på business college og ansøgerens hidtidige gymnasiale uddannelse inden for naturvidenskab, og under henvisning til ansøgernes beskedne sprogkundskaber.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet ændrer SIRI’s afgørelse fra december 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der er en vis formodning for, at hendes intention med ansøgningen ikke er at studere i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 2, jf. studiebekendtgørelsens§ 9, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har indsendt dokumentation for, at hun har gået på en international skole i Nepal, og at hun gennemførte uddannelsen i 2017, hvor hun var 18 år.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgerens uddannelse ved den internationale skole i Nepal må være på samme akademiske niveau som en gymnasial uddannelse i Danmark, og at det dermed ikke kan lægges til grund, at der ikke er en naturlig sammenhæng mellem din hidtil gennemførte uddannelse og uddannelsen, som hun søger opholdstilladelse på baggrund af.

Udlændingenævnet finder desuden, at ansøgerens engelskkundskaber er på et tilstrækkeligt højt niveau til at gennemføre et uddannelsesforløb på engelsk i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i juni 2019 gennemførte en PTE Academic engelsktest og fik en overordnet score på 76, hvilket svarer til Cl-niveau.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ambassaden i forbindelse med ansøgerens interview i november 2019 vurderede, at hendes engelsk kundskaber var "modest", som er det næsthøjeste niveau ambassaden kan angive, og at hun var i stand til forklare relativt detaljeret om uddannelsen og hendes baggrund, selv om visse af spørgsmålene måtte omformuleres.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er opfyldt, herunder navnlig, at du fortsat er optaget på uddannelse. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at uddannelsesinstitutionen, i ansøgningsskemaet underskrevet af uddannelsesinstitutionen i oktober 2019 har oplyst, at den daværende offentlige godkendelse udløb i april 2021.

Ansøgeren vil således modtage en ny afgørelse fra SIRI." ÅB/2021/289.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til formodningsreglen efter studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan ligeledes nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 SIRI's afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Iran.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er iransk statsborger. Han indgav i maj 2019 en ansøgning om opholdstilladelse som studerende ved et dansk universitet i perioden fra september 2019 til juni 2021. Af ansøgningen

fremgik det, at ansøgeren var optaget på en uddannelse ved Københavns Universitet med opstart i september 2019. SIRI meddelte i juni 2019 afslag på ansøgningen, da styrelsen fandt, at der var en vis formodning for, at ansøgerens intention med ansøgningen ikke var at studere i Danmark

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som studerende på en uddannelse ved et dansk universitet i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet finder således, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kan anses at være, at ansøgeren ønsker at gennemføre uddannelsen ved et dansk universitet, men at formålet må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren under interviewet med ambassaden udviste et meget begrænset kendskab til den søgte uddannelse ved det danske universitet, idet ansøgeren under interviewet alene kunne nævne titlen på uddannelsen, men at ansøgeren på trods af ambassadens opfordring ikke oplyste om fag eller andre detaljer vedrørende uddannelsen, ligesom ansøgeren under interviewet oplyste at, han havde valgt uddannelsen, idet den er nøjagtig den samme uddannelse som hans tidligere uddannelse fra Iran.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren af intervieweren blev anmodet om at fortælle om, hvorfor han havde valgt at studere uddannelsen ved det danske universitet, at ansøgeren hertil oplyste, at han ønskede at forbedre sin viden inden for dette fagområde, at ansøgeren ikke kunne uddybe sit svar yderligere, og at ansøgeren flere gange gentog det samme svar, når ambassaden spurgte ind til, hvorfor han havde valgt den søgte uddannelse ved det danske universitet.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at flere af ansøgerens familiemedlemmer bor i Skandinavien, og at ansøgeren under interviewet oplyste, at en af årsagerne til, at han havde valgt at studere i Danmark var, at han har en søster i Danmark, som har fortalt ham meget om Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke havde bemærkninger til ambassadens kommentarer til interviewet med ham, hvoraf det fremgår, at ambassaden er tvivl om ansøgerens hensigt med at søge om opholdstilladelse som studerende i Danmark, og at ansøgeren efter ambassadens opfattelse formentlig ikke har til hensigt at studere i Danmark, men derimod ønsker at opnå opholdstilladelse her i landet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at hans uddannelsesmæssige baggrund er relevant for den søgte uddannelse, at ansøgeren er sikker på, at den søgte uddannelse kan forbedre hans viden inden for dette fagområde, og at ansøgeren nu ønsker at tilføje, at han egentlig havde ment, at uddannelsen ved det danske universitet ikke er

nøjagtigt den samme uddannelse, som den han tidligere har afsluttet, men derimod en meget relevant uddannelse, som vil supplere hans hidtidige uddannelse.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at der er en relevant sammenhæng mellem de to uddannelser, så ses der ikke at være progression i ansøgerens uddannelsesforløb, idet ansøgeren allerede er i besiddelse af en uddannelse, som svarer til en dansk kandidatuddannelse.

Det til klagen anførte om, at Den Danske Ambassade under interviewet misforstod flere af ansøgerens svar, at ansøgeren valgte at søge ind på uddannelsen ved det danske universitet grundet kvaliteten af uddannelsen, samt efter ansøgeren havde foretaget en grundig undersøgelse af undervisningsbeskrivelsen, da der var mulighed for at tage en lang række valgfag, herunder bl.a. flere navngivne fag , og at ansøgeren allerede havde tilmeldt sig disse valgfag, idet de er relevante for hans nuværende arbejde, som han har fået orlov fra, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke var i stand til at redegøre uddybende for sine intentioner under interviewet med ambassaden, hvilket ellers må anses for normalt, såfremt han havde stor viden inden for veterinærområdet samt kendskab til indholdet af den søgte uddannelse, ligesom Udlændingenævnet har tillagt ambassadens vurdering af ansøgerens hensigt med at studere vægt.

Udlændingenævnet finder således, at det anførte ikke afkræfter formodningen om, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen ved det danske universitet, må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster hermed SIRI's afgørelse fra juni 2019." ÅB/2021/134.

Der er i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1-5, tale om en ikke udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

3.12. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-14, stk. 3, 12 eller 24, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt., kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.12.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-14, stk. 3, 12 eller 24, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt., hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Efter Udlændingenævnets praksis omfatter begrebet "medfølgende familiemedlem" i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle eller samlever samt mindreårige børn. Det er barnets alder på ansøgningstidspunktet, der er det afgørende for, om der er tale om et mindreårigt barn.

Der kan ikke gives opholdstilladelse efter § 9 m eller § 9 n, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabet eller samlivet er at opnå opholdstilladelse (proforma). Der foretages en konkret vurdering af samtlige momenter i sagen. Afslag på opholdstilladelse meddeles kun, hvis der foreligger et sikkert grundlag for at antage, at ægteskabet er indgået med det formål at opnå opholdstilladelse. En formodning vil ikke være tilstrækkelig. Der kan i den forbindelse også meddeles afslag på opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Ved afgørelsen af, om der foreligger bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab tages der hensyn til samtlige forhold i sagen, herunder momenter som parternes manglende samliv på fælles bopæl, parternes manglende evne til at kommunikere på samme sprog, eller parternes manglende/begrænsede personlige kendskab til hinanden forud for ægteskabets indgåelse.

Som et eksempel på en afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til et om en ansøgning er indgivet med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:
Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til en bangladeshisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2019 en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, under henvisning til ansøgerens herboende ægtefælle, som havde opholdstilladelse efter

beløbsordningen. Ægteskabet var indgået i februar 2019 efter 2 dages personligt kendskab uden et forudgående samliv på en fælles bopæl. SIRI gav ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem, da det blev lagt til grund, at ægteskabet var indgået med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet vurderer, at der er et sikkert grundlag til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der for at blive meddelt ophold efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab 2 dage efter referencen ankom til Bangladesh, idet referencen indrejste i Bangladesh i februar 2019 og ægteskabet blev indgået 2 dage herefter.

Udlændingenævnet lægger således vægt på, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab efter 2 dages personligt kendskab uden et forudgående samliv på en fælles bopæl.

Udlændingenævnet finder ikke, at oplysningerne fra ansøgeren indgivet i forbindelse med interviewet i august 2019 på Den Danske Ambassade, Dhaka, Bangladesh, om, at referencen og ansøgeren har indgået et kærlighedsægteskab, men at de over for deres familier foregiver at have indgået et arrangeret ægteskab, at de kendte hinanden i 2 måneder før brylluppet, hvor de havde kontakt over telefon og Whatsapp, kan føre til ændret vurdering.

Udlændingenævnet har her lagt vægt på, at kontakten forud for ægteskabets indgåelse ikke i sig selv kan føre til, at referencen og ansøgeren derved har opnået et sådant indgående og personligt kendskab til hinanden, som det sædvanligvis forudsættes før indgåelse af ægteskab.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen rejste tilbage til Danmark ultimo februar 2021, og at de på ansøgningstidspunktet derved kun havde haft i alt 10 dages personligt kendskab.

Udlændingenævnet finder ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, at referencen og ansøgeren efter ægteskabsindgåelsen har daglig kontakt over telefonen og Whatsapp, idet dette ikke ændrer ved, at ægteskabet er indgået efter meget kort tids personligt kendskab og uden et forudgående samliv på en fælles bopæl.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at der er sikkert grundlag for at antage, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/135.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller erklæringer i forbindelse med forsørgelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til en camerounsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2018 en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, under henvisning til referencens opholdstilladelse til personer med etableringskort. SIRI gav i april 2018 ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, da der i ansøgningen fra referencen var givet urigtige oplysninger.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ikke kan få opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til referencen, idet referencen ikke har dokumenteret, at han kan forsørge ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, og § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at give de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen gives afslag på ansøgningen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der til sagen er fremlagt dokumentation, der må anses for konstrueret med det formål, at ansøgeren får opholdstilladelse i Danmark som medfølgende ægtefælle til referencen, idet det ikke kan lægges til grund, at referencen reelt har haft rådighed over det krævede forsørgelsesbeløb, som stod på hans konto primo februar 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at transaktionerne foretaget i forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til referencen skaber en formodning for, at referencen ikke havde rådighed over det krævede beløb, da pengeoverførslerne ses at være foretaget netop sådan, at referencen formelt set opfyldte forsørgelseskravet.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at det fremgår af de senest indleverede kontoudskrifter bl.a., at referencens konto ultimo. januar 2019 havde en saldo på 14,80 kr., at der primo februar 2019 blev indbetalt 84.200 kr. til hans konto, og at der fra hans konto samme dag blev udbetalt 90.000 kr., hvorved saldoen var på 376,14 kr.

Udlændingenævnet vurderer, at dokumentation for forsørgelse ikke lader sig dokumentere gennem kortvarige lån fra den herboendes familie, slægtninge eller andre, idet det derved ikke dokumenteres, at der reelt rådes over midlerne.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at referencen er hendes ægtefælle, at de efter det oplyste har et barn sammen, at referencen har en Ph.d., at han er i beskæftigelse, og at de derfor vil vende hjem inden udløbet af referencens opholdstilladelse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse forhold ikke kan afkræfte formodningen om, at der er afgivet urigtige oplysninger med det formål uretmæssigt at skaffe dig længerevarende ophold i Danmark.

Sammenfattende finder Udlændingenævnet, at transaktionerne på referencens konto skaber en formodning for, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse til SIRI har afgivet urigtige oplysninger om referencens evne til at forsørge ansøgeren. Denne formodning er ikke senere blevet afkræftet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/136.

Det er en forudsætning for opholdstilladelse som medfølgende familie på baggrund af ægteskab, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret. Et ægteskab, der er indgået i udlandet, anerkendes, hvis ægteskabet er gyldigt i det land, hvor ægteskabet er indgået. Et ægteskab, der er indgået i udlandet, anerkendes dog ikke, hvis parterne ikke samtidig var til stede ved vielsen, hvis en part ved vielsen ikke var fyldt 18 år, eller hvis anerkendelsen af ægteskabet strider mod grundlæggende danske retsprincipper, jf. 22 b, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

3.12.2. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse som studerende efter § 9 i eller som praktikant efter § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at de grundlæggende betingelser for at anse et ægteskab for gyldigt er opfyldt. Der skal således være tale om et retsgyldigt ægteskab, ægteskabet eller samlivet må ikke være etableret med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren (proforma), og der må ikke være tale om et tvangsægteskab.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ægteskabet var indgået proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Nepal.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i april 2018 en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle. Den Danske Ambassade i New Delhi, Indien, foretog ultimo maj 2018 et interview af ansøgeren, hvor ansøgeren oplyste divergerende omkring ansøgerens kendskab til sin ægtefælle forud for ægteskabets indgåelse og om ægtefællens arbejds- og studieforhold. I august 2018 meddelte SIRI ansøgeren afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie med henvisning til de divergerende oplysninger og ansøgerens manglende personlige kendskab til sin ægtefælle. Ansøgeren indgav i januar 2019 en ny ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle, som SIRI meddelte afslag på i marts 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra marts 2019. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som medfølgende familie efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, da Udlændingenævnet vurderer, at der er sikkert grundlag for at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at ansøgeren under interviewet med Den Danske Ambassade medio maj 2018 har oplyst blandet andet, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle mødte hinanden første gang ultimo januar 2016, at de besluttede sig for ægteskab i januar 2018, og at de blev gift under deres andet møde primo marts 2018 i forbindelse med, at ansøgerens ægtefælle var på ferie i Nepal.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det af ansøgerens ægtefælles pas fremgår, at han udrejste af Nepal første gang primo februar 2016, at han indrejste i Nepal ultimo februar 2018 og atter udrejste primo marts 2018.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle har indgået ægteskab efter meget kort tids personligt bekendtskab uden et forudgående samliv på en fælles bopæl.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at de oplysninger ansøgeren har givet i forbindelse med sit interview medio maj 2018 divergerer fra oplysningerne i ansøgerens ægtefælles pas, idet hun har oplyst, at ansøgerens ægtefælle indrejste i Kathmandu, Nepal, marts 2018, og at han udrejste igen

medio marts 2018, mens det af passtemplerne i ansøgerens ægtefælles pas fremgår, at han indrejste i Nepal ultimo februar 2018 og udrejste af Nepal igen marts 2018.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at der er oplyst divergerende om datoen for ansøgerens vielse, idet hun i forbindelse med interviewet har oplyst, at de blev gift primo marts 2018, mens det af den fremlagte vielsesattesten fremgår, at de blev gift primo marts 2018.

Det forhold, at ansøgeren har begrundet de divergerende svar med henvisning til forvirring omkring den nepalesiske og europæiske kalender, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en omregning af rejsedato samt dato for vielse fra den nepalesiske kalender til den europæiske kalender ikke kan forklare divergenserne.

Udlændingenævnet bemærker derudover, at ansøgeren i høringssvar fra primo juli 2018 har oplyst, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle efter de havde mødt hinanden i januar 2016 dagligt talte via IMO eller Messenger, ligesom det af interviewet fra ultimo maj 2018 fremgår, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle efter vielsen har talt sammen dagligt for det meste via IMO, men at der til sagen alene er fremlagt et skærmprint af korrespondance mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle fra én måned (april).

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle har oplyst divergerende om ansøgerens ægtefælles ansættelser, inden han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark medio januar 2016, idet ansøgerens ægtefælle i sin ansøgning om opholdstilladelse indgivet medio november 2015 har oplyst, at han fra medio november 2013 har arbejdet som "Account Assistance" i Kathmandu, mens ansøgeren under interviewet med ambassaden ultimo maj 2018 har oplyst, at ansøgerens ægtefælle, før han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, studerede og arbejdede, og at ansøgeren havde glemt navnet på skolen, hvor ansøgerens ægtefælle underviste.

Det forhold, at ansøgeren i høringssvar fra primo juli 2018 har bekræftet ansøgerens ægtefælles rejseaktivitet og deres vielsesdato, som disse fremgår af den fremlagte dokumentation, at ansøgerens ægtefælle før sin udrejse til Danmark har arbejdet som "account assistance", men også havde deltidsbeskæftigelse som lærer, og at ansøgeren var nervøs under interviewet og for det meste anvender den nepalesiske kalender, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at interviewet med ambassaden blev gennemført på nepalesisk, at transskriptionen af interviewet efterfølgende blev læst op for ansøgeren, og at hun ikke havde kommentarer hertil.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren til støtte for klagen har oplyst, at årsagen til at hun ikke kendte til sin ægtefælles tidligere liv, var, at det ikke var relevant for hende.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har oplyst, at hun med henblik på at dokumentere datoerne for ansøgerens ægtefælles rejse kan fremskaffe flybilletten, kan ikke føre til en ændret

vurdering, idet Udlændingenævnet har lagt passtemplerne i ansøgerens ægtefælles pas til grund for afgørelsen.

Det kan herudover ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har oplyst, at hun bor sammen med sin svigerfamilie. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren under interviewet har oplyst, at hun efter indgåelse af ægteskab alene boede sammen med sin mand i 5 dage.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det en vis vægt, at ansøgeren har oplyst, at hun er i familie med sin ægtefælle gennem sin mors svigerinde, idet slægtskabet bestyrker Udlændingenævnets opfattelse af, at der er bestemte grunde til at antage, at formålet med ægteskabets indgåelse har været at opnå opholdstilladelse i Danmark til hende.

Udlændingenævnet vurderer således på baggrund af ovenstående, at der er en bestyrket formodning for at antage, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælles ægteskab er indgået med det formål, at ansøgeren skulle opnå opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til ansøgeren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/137.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 SIRI afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til en statsborger fra Nepal.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i september 2019 en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, under henvisning til ansøgerens ægtefælle, som havde opholdstilladelse som studerende. Ansøgeren havde opholdstilladelse i USA og det fremgik af ansøgerens pas, at han i juli 2018 indrejste i Nepal, at han udrejste igen i august 2018, og har atter indrejste i Nepal i september 2019. SIRI meddelte i juli 2021 ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet vurderer, at der er sikkert grundlag for at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at ansøgeren mødte referencen til et fødselsdagsarrangement i 2014, hvorefter ansøgeren rejste til USA i 2015 og først begyndte at tale med referencen igen i starten af 2017, at kommunikationen foregik over sociale medier, at frieriet

foregik over de sociale medier i november 2017, og at ansøgeren og referencen først så hinanden igen i Nepal ultimo juli 2018.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren og referencen blev gift primo august 2018, at ansøgeren herefter boede sammen med referencen i 13 dage, hvorefter ansøgeren rejste tilbage til USA, og at ansøgeren først genetablerede sit samliv med referencen i Nepal primo september 2019.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren rejste til Nepal den ultimo juli 2018, hvorefter ansøgeren og referencen indgik ægteskab primo august 2018, at ansøgeren og referencen havde tilbragt 13 dage sammen inden, at ansøgeren ultimo august 2018 rejste tilbage til USA, at SIRI's sagsbehandler har vurderet deres ægteskab efter europæiske standarder og ikke nepalesiske eller syd-asiatiske, og at længden af parrets bekendtskab inden indgåelsen af et ægteskab i nepalesisk kultur ikke er afgørende for ægteskabets gyldighed, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencen ikke kan antages at have et så indgående og forudgående personligt bekendtskab til hinanden, som normalt vil kunne forudsættes forud for indgåelse af et ægteskab, ligesom 13 dages samliv efter ægteskabets indgåelse må betragtes som et kortvarigt samliv. Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at der ikke er meddelt afslag under henvisning til ægteskabets gyldighed.

Endelig er det indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at hans intention med ægteskabet ikke er at opnå en opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren og referencen allerede har tilbragt for meget tid adskilt fra hinanden, og at styrelsens afgørelse er i strid med ansøgerens menneskerettigheder, herunder muligheden for at være sammen med referencen.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende har et tilsvarende motiv til ægteskabet.

Udlændingenævnet vurderer således efter en samlet vurdering, at der er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået et ægteskab med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. Af samme grund vurderer Udlændingenævnet, at ansøgeren og referencen ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/138.

Der kan endvidere meddeles opholdstilladelse til en fast samlever, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. I almindelighed antages det, at 1½ til 2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Det er ikke muligt at blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til et familiemedlem, der selv er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1.

Det følger af studiebekendtgørelsens § 10, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, er betinget af, at den herboende studerende dokumenterer at kunne forsørge udlændingen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen har afgivet urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt har fortiet oplysninger i forbindelse med forsørgelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til en statsborger fra Nepal.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2019 en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, under henvisning til ansøgerens ægtefælle, som havde opholdstilladelse som studerende. SIRI gav ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, da ansøgeren i forbindelse med en ansøgning fra december 2018 om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem havde fremlagt falsk information i form af konstrueret dokumentation for forsørgelse med henblik på svigagtigt at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til referencen.

Udlændingenævnet finder herunder, at der i forbindelse med ansøgerens første ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie i december 2018 er fremlagt dokumentation, der må anses konstrueret med det formål at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem til referencen, og at formodningen for, at der er afgivet urigtige oplysninger, ikke er blevet afkræftet i forbindelse med den efterfølgende ansøgning i marts 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem, idet referencen ikke har dokumenteret, at hun kan forsørge dig jf.

udlændingelovens §§ 9 n, stk. 1, og 40, stk. 1, 1. pkt., jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på oplysningerne indgivet i forbindelse med ansøgerens første ansøgning om opholdstilladelse, idet ansøgeren primo februar 2019 til SIRI har indsendt en kontoudskrift med kontobevægelser for perioden fra primo december 2018 til primo februar 2019, at det af denne kontoudskrift fremgår, at referencen medio december 2018 havde et kontoindestående på kr. 20.399,90, at referencen medio december 2018, på dagen for indgivelse af ansøgerens ansøgning, fik overført kr. 60.000,00, og at referencen samme dag tilbageførte kr. 44.000,00 og kr. 5.000,00 til to andre konti.

Udlændingenævnet har i den forbindelse desuden lagt vægt på, at ansøgeren i klagen har erkendt, at pengene blev overført af referencens ven for at fremvise et tilstrækkeligt beløb på ansøgerens konto, og at dokumentation for forsørgelse ikke kan komme fra f.eks. lån.

Udlændingenævnet finder således, at transaktionerne foretaget i forbindelse med ansøgerens første ansøgning som medfølgende familie skaber en formodning for, at referencen reelt ikke har haft rådighed over det krævede forsørgelsesbeløb.

Det forhold, at ansøgeren har anført, at referencen har penge i Nepal, at referencen råder over de penge, der er indsendt dokumentation for primo marts 2019, og at ansøgeren har oplyst, at det er vanskeligt at overføre penge fra en konto i Nepal til en dansk bankkonto, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, jf., at den studerende dokumenterer at kunne forsørge det medfølgende familiemedlem.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren under klagesagens behandling har indsendt referencens kontoudskrift af primo november 2020 pålydende 184.394,85 kr. og 12.006,89 kr. fordelt på to konti samt en oversigt over kontobevægelserne for perioden ultimo marts 2019 til primo november 2020.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det forhold, at referencen efter afslaget ultimo marts 2019 har haft en opsparing på en navngiven konto, sådan at referencen primo november 2020 havde en saldo på 184.394,85 kr., ikke ændrer ved, at der, i forbindelse med ansøgerens ansøgninger om opholdstilladelse som medfølgende familie, er foretaget mistænkelige transaktioner på kontoen, som må vurderes sket med henblik på at opfylde forsørgelseskravet.

Udlændingenævnet konstaterer endvidere, at der på kontoen ses at være meget få betalinger af faste udgifter, og at der f.eks. ikke ses at være betaling for boligudgifter.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af ultimo marts 2019 om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem stadfæstes derfor." ÅB/2021/139.

En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en opholdstilladelse som studerende efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, er betinget af, at familien bor på fælles bopæl i Danmark.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et medfølgende barn reelt skulle opholde sig i Danmark, kan henvises til ÅB/2019/126 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.12.2.

3.13. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse som au pair fremgår af au pair-bekendtgørelsen.[30]

Au pair betyder "på lige vilkår". Det vil sige, at au pair-personen skal bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige vilkår med resten af familien.

Det følger af au pair-bekendtgørelsens §§ 1-2, at en au pair-person er en udlænding, som skal indtage en familiær stilling i en værtsfamilie bestående af mindst en forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, og som - gennem opholdet hos værtsfamilien - ønsker at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber samt opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4, skal au pair-personen som udgangspunkt være 18 år eller derover og under 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personer, som har stiftet familie – dvs. som aktuelt er eller tidligere har været samlevende, som er eller har været gift, eller som venter barn eller har børn – kan som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse som au pair, jf. også udlændingelovens § 9 j, stk. 4 og 5.

[30] Bekendtgørelse nr. 2258 af 29. december 2020 om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/2258

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som au pair, at au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med § 1.

Der vil således ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold afkræfter denne formodning.

Ved vurderingen heraf kan der ifølge au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, bl.a. indgå oplysninger om:

- Udlændingens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person.
- Udlændingens familierelation til værtsfamilien.
- Udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person.
- Udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end som au pair-person.
- Udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk.
- Udlændingens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse.
- Udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund.
- Hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling ansøgerens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person (nr. 3), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en brasiliansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i august 2018 første gang opholdstilladelse i Danmark som studerende gældende til februar 2019 og indrejste i Danmark august 2018. Ansøgeren fik i januar 2019 opholdstilladelse som au pair gældende for en 2-årig periode, og ansøgeren fik i oktober 2019 opholdstilladelse som au pair hos en ny værtsfamilie gældende for en periode på ca. 1½ år. Ansøgerens au pair kontrakt blev opsagt af værtsfamilien i januar 2020. Ansøgeren indgav i marts 2020 ansøgning om opholdstilladelse som au pair hos en tredje værtsfamilie, som SIRI meddelte afslag på ultimo marts 2020 med henvisning

til, at ansøgeren allerede har opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt unge, der gør brug af au pair-ordningen

Udlændingenævnets afgørelse:
"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke på ny kan gives opholdstilladelse som au pair i Danmark efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI's afgørelse i marts 2020 allerede havde opholdt sig i Danmark siden august 2018, dvs. i ca. 20 måneder, og at ansøgeren i denne periode havde været tilknyttet en værtsfamilie som au pair fra februar 2019 til oktober 2019, og igen fra oktober 2019 til februar 2020 i alt i ca. 12 måneder.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der er en formodning for, at ansøgeren allerede har opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt unge, der gør brug af au pair-ordningen, herunder at opnå et kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold. Ansøgeren kan derfor ikke antages at ville få yderligere læring og personlig udvikling af betydning ud af et ophold som au pair hos en ny værtsfamilie.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført bl.a., at hun er integreret i en ny værtfamilie, at hun har studeret og agter at fortsætte med at studere dansk, at hun har planer om at undervise i Danmark, at hun ønsker at tage en kandidatgrad, og at hun ikke føler, at hendes ophold i Danmark er overstået, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dette ikke i tilstrækkelig grad afkræfter formodningen for, at ansøgeren i sine to tidligere au pair-værtsfamilier allerede har opnået eller har haft fornøden mulighed for at opnå det kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold som er tiltænkt en au pair-person via ordningen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark i en periode på næsten 20 måneder, og at hun i 12 af månederne har haft opholdstilladelse som au pair, samt på hendes egne oplysninger i klagen om, at hun allerede har opnået gode sproglige, uddannelsesmæssige og kulturelle fordele ved et au pair ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse af ultimo marts 2020."ÅB/2021/140.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en thailandsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2020 en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som au pair. Ansøgeren havde tidligere været au pair i USA og Sverige SIRI meddelte afslag på ansøgningen i marts 2020 med henvisning til, at ansøgeren ikke kunne få yderligere læring og personlig udvikling af betydning ud af et ophold som au pair hos en værtsfamilie i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af medio marts 2020. Ansøgeren kan således ikke få opholdstilladelse som au pair i Danmark efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet bemærker, at det fremgår af ansøgerens ansøgning, at ansøgeren allerede har haft to au pair-ophold i henholdsvis USA og Sverige i perioden fra marts 2017 til februar 2019, og i perioden fra april 2019 til marts 2020, i alt ca. 34 måneder.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der er en formodning for, at ansøgeren allerede har opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt unge mellem 18 og 30 år, som gør brug af au pair-ordningen, og at ansøgeren ikke kan antages at ville få yderligere læring og personlig udvikling af betydning ud af et ophold som au pair hos en værtsfamilie i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens ønske om et au pair-ophold i Danmark ikke kan anses som en naturlig sammenhæng med hendes hidtidige livsforløb, idet hun allerede har haft 2 au pair-ophold.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren har haft et au pair-ophold i et EU-land (Sverige), og at hun må formodes at have opnået kendskab til svensk sprog og kultur.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført bl.a., at hun efter au pair-opholdet skal undervise på en international skole, at hun ønsker at lære om vestlig kultur, og dansk og engelsk, som hun ønsker at bliver bedre til, og at dansk og svensk kultur ikke kan sammenlignes, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren i klagen selv har oplyst, at hun gennem de 2 tidligere au pair-ophold i vestlige lande har fået et tilfredsstillende sproglig, uddannelsesmæssigt og kulturelt udbytte.

På baggrund af en samlet vurdering finder Udlændingenævnet, at et nyt au pair-ophold i Danmark ikke i tilstrækkelig grad vil give ansøgeren de sproglige og faglige kundskaber og den kulturelle indsigt, som er formålet med au pair-ordningen.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/141.

Som et eksempel på en afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med au pair bekendtgørelsens § 1, samt om udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund i medfør af au pair-bekendtgørelsens § 3 stk. 2, nr. 7, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en vietnamesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøger indgav medio juni 2019 en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som au pair hos en værtsfamilie, som SIRI gav afslag på ultimo juli 2019. Ansøger var uddannet sygeplejeske fokus på jordmoderområdet og havde arbejdet og havde arbejdet med dette område i flere år. SIRI meddelte afslag med henvisning til, at der ikke var en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kan anses at være, at ansøgeren ønsker at udvide sine kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke foreligger en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 28 år, at hun har afsluttet 4 års videregående uddannelse i sit hjemland som sygeplejerske med fokus på jordemoderområdet, og at hun efterfølgende har være beskæftiget inden for sin uddannelse som jordemoder i en periode på 6 år og 7 måneder.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at ansøgeren må antages at være så godt etableret i hjemlandet, at et au pair-forløb ikke kan anses som en naturlig forlængelse af hendes hidtidige livsforløb, og at hun derfor ikke kan formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair ordningens formål og hensigt.

Det forhold, at ansøgeren har anført, at hendes funktion og rolle som jordemoder i Vietnam ikke kan sammenlignes med en jordemoders funktion og rolle i Danmark, at hun ønsker at udvikle sit erfaringsområde med større børn, hvilket hun kan få mulighed for hos værtsfamilien med 2 børn på henholdsvis 2 og 4 år, kan ikke føre til et andet udfald af sagen, da hun i en længere årrække har været

beskæftiget inden for det område, som hun har gennemført en uddannelse indenfor, uanset om stillingen nærmere kan sammenlignes med den danske sundhedspleje for spædbørn.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har anført bl.a., at værtsmoren er læge på et hospital i Danmark og derfor har mulighed for at facilitere og tilrettelægge et ulønnet praktikforløb for ansøgeren, idet det ikke ændrer formodningen for, at formålet med ansøgerens ansøgning – henset til hendes uddannelse og samlede erhvervserfaring inden for uddannelsesområdet – fortsat må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Ansøgeren kan således ikke gives opholdstilladelse som au pair i Danmark efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1.

Styrelsens afgørelse stadfæstes derfor." ÅB/2021/142.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person, ansøgerens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse, ansøgerens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund, samt hvorvidt ansøgeren har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en pakistansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav medio september 2020 en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som au pair. Ansøgeren havde afsluttet 8. klasse i sit hjemland og har efterfølgende bl.a. haft sin egen virksomhed samt været ansat i call center. Ansøgerne oplyste under formålsinterviewet med Den Danske Ambassade i Islamabad, Pakistan, bl.a. at han skulle arbejde 4-5 timer om dagen hos værtsfamilien og at han ville arbejde mere, hvis det var nødvendigt. SIRI meddelte i oktober 2020 ansøgeren afslag med henvisning til, at formålet med ansøgerens ansøgning ikke var at forbedre ansøgerens sproglige og faglige kundskaber, og derved opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt, men for at arbejde og tage længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse af ultimo oktober 2020. Ansøgeren får således ikke opholdstilladelse som au pair i Danmark efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 1, 6, 7 og 8.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kan anses at være, at han ønsker at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under sit interview af medio oktober 2020 med ambassaden i Islamabad oplyste, at han ikke har kendskab til Danmark, og at han igennem interviewet henviste til au pair-opholdet som arbejde.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der ved vurderingen af, om der skal meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark, bl.a. kan indgå oplysninger om udlændingens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 1.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der til støtte for klagen er anført, at der er opstået en række misforståelser i forbindelse med ambassadens interview af ansøgeren.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ambassadens referat af interviewet, at ansøgeren ikke havde nogen kommentarer til dette.

Det er til støtte for klagen desuden anført, at grunden til, at ansøgeren til interviewet oplyste, at han gerne ville blive i Danmark, hvis værtsfamilien valgte at forny kontrakten, var, at værtsfamilien havde snakket om at lave en kontrakt for 6-9 måneder, men han vidste, at en au pair-kontrakt kan være op til 24 måneder.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af au pair-kontrakten, at kontrakten har en varighed på 24 måneder, at au pair-kontrakten er underskrevet af ansøgeren, og at han dermed vidste, at au pair-kontrakten allerede havde en varighed på 24 måneder og ikke 6-9 måneder, som anført til støtte for klagen.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at en udlænding højst kan få opholdstilladelse som au pair i 2 år, jf. au pair-bekendtgørelsens § 8, stk. 1.

Det er desuden indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har oplyst til interviewet, at han skal arbejde, idet han ifølge au pair-kontrakten skal udføre pligter, at han ikke har intention om at udføre pligter i mere end de maksimalt 30 timer om ugen, at han ikke har intentioner om at udføre andet arbejde i Danmark, og at hans intention efter au pair-opholdet i Danmark er at rejse tilbage til Pakistan og anvende de færdigheder, han har opnået under sit au pair-ophold i Danmark, til at søge et arbejde i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det ikke ændrer formodningen for, at formålet med ansøgerens ansøgning ikke er i overensstemmelse med au pair ordningen.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at der ikke foreligger en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 25 år, at han alene har gennemført en 8. klasse, at han har haft sin egen virksomhed, som han blev nødt til at lukke på grund af store tab, at han har været beskæftiget i et call center, men blev afskediget på grund af COVID-19, og at han på tidspunktet for interviewene ikke var i beskæftigelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til interviewet med den danske ambassade i september 2020 oplyste, at han i december 2019 afslog sit første tilbud om at komme til Danmark som au pair.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at værtsmoren ligesom ansøgeren er født i Pakistan, og at værtsmoren var pakistansk statsborger indtil ultimo april 2016 og således har samme kulturelle og sproglige baggrund som ansøgeren. Der henvises til au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 8.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, ansøgeren ikke kan formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens formål og hensigt.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der ved vurderingen af, om der skal meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark, bl.a. kan indgå oplysninger om udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelses- og erhvervsmæssige baggrund, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 7, og oplysninger om, hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 8.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har gennemført 8. klasse i Pakistan, og at "Kindergarten" i Pakistan anses for at være 1 år af skolen, hvorfor han har gået 9 år i skolen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at man i Danmark også har børnehaveklasse/0. klasse, hvorfor man skal have gået i skole i 10 år for at have gennemført skolegang svarende til 9. klasse i Danmark.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der ved vurdering af, om der skal meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark, bl.a. kan indgå oplysninger om udlændingens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 6.

Det forhold, at der til støtte for klagen er anført, at SIRI før indgivelsen af ansøgningen har vejledt værtsmoren forkert i forhold til ansøgerens skolegang, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagen, at værtsmoren primo november 2020 kontaktede SIRI telefonisk, hvor hun fik oplyst, at der ikke er et notat fra det angivelige opkald, hvor SIRI skulle have vejledt hende forkert, og at det dermed ikke er dokumenteret, at SIRI har ydet forkert vejledning til hende.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af sagen, at SIRI primo november 2020 har vejledt ansøgerens værtsmor om mulighederne for at klage over SIRI's sagsbehandling til Udlændinge- og Integrationsministeriets departement.

Udlændingenævnet stadfæster efter ovenstående SIRI's afgørelse af ultimo oktober 2020." ÅB/2021/143.

Au pair-bekendtgørelsen stiller også en række krav, som værtsfamilien skal opfylde.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 4, nr. 1, betinges en opholdstilladelse som au pair-person af, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år. Efter au pairbekendtgørelsens § 5, stk. 2, er det en betingelse for, at au pair-personen i familier med delt forældremyndighed kan følge barnet eller børnene, som bor på skift hos forældrene, at au pair personen opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, og begge forældre opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 4.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 4, stk. 1, nr. 2, litra a-c, betinges en opholdstilladelse som au pairperson af, at værtsfamilien består af mindst en forælder, der er statsborger i Danmark, en forælder, der er statsborger i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, og som har lovligt ophold i Danmark, eller en forælder, der ikke er statsborger i et af de i litra a eller b nævnte lande, men som har en sådanvæsentlig tilknytning til det danske samfund som følge af bl.a. et langvarigt lovligt ophold i Danmark, og at forælderen må antages at kunne formidle dansk sprog og kultur i overensstemmelse med § 1.

Au pair-personen skal vederlagsfrit have stillet et separat beboelsesrum til rådighed i værtsfamiliens bolig under hele au pair-opholdet. Værtsfamiliens bolig skal ud over et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum pr. 2 personer, som i CPR er registreret på bopælen, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2. Beboelsesrummene og opholdsrummene skal være godkendt til beboelse og fremgå af Bygnings- og Boligregistret.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtsfamilien, jf. "på lige vilkår", og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 5. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som

et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver-/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning. Udlændingen har dog ret til at udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 13, stk. 2.

3.14. Udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse

I udlændingelovens § 10 er oplistet en række situationer, hvor en udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark, vil være afskåret fra dette som følge af pågældendes kriminelle forhold, uanset at pågældende i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse.

3.14.1. Der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren i udlandet har begået en lovovertrædelse

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som vil kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24.

En udlænding, der har begået et forhold i udlandet, som ville kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, skal ikke nødvendigvis være dømt for det pågældende forhold, for at det kan føre til afslag på opholdstilladelse. Det anses for at være tilstrækkeligt, at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået det pågældende forhold. Bestemmelsen kan således anvendes over for udlændinge, om hvem det antages, at den pågældende har begået et forhold af en vis grovhed, jf. §§ 22-24, som dog ikke har karakter af en forbrydelse, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der var alvorlig grund til at antage at en ansøgende udlænding i udlandet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, hvis pådømmelsen var sket i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, til en libanesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2019 ansøgning om ægtefællesammenføring med den herboende reference, der er dansk statsborger. I september 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da parret ikke opfyldte 4 ud af 6 betingelser i integrationskravet, herunder kravet om, at ansøgeren skal have bestået en engelskprøve på B1-niveau eller på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 3. Under klagesagen i Udlændingenævnet gjorde ansøgeren gældende, at han havde bestået en engelskprøve på B2-niveau. Som dokumentation herfor var fremsendt en "Test Report Form", udstedt i august 2020, af Cambridge English. Udlændingenævnet iværksatte en ægthedsvurdering af testen.

Udlændingenævnet afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen fra september 2020 ikke har taget stilling til det forhold, at ansøgeren i august 2020 angiveligt har bestået Prøve i Engelsk på B2-niveau med gennemsnitskarakteren 6.9, idet ansøgeren i forbindelse med sin klage fra oktober 2020 bl.a. andet har indsendt "Test Report Form", udstedt i august 2020, af Cambridge English. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingenævnet ved henvendelse til Cambridge English har fået oplyst, at prøvebevisets sagsnummer ikke findes i Cambridge Englishs registre, hvorfor prøvebeviset er vurderet til at være uægte ("NOT authentic").

Den omstændighed, at referencen ved e-mail fra december 2020 har oplyst, at beviset er ægte, at ansøgeren tog prøven i august, og at referencen overførte penge til ham for at han kunne tage prøven i Libanon, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en anden vurdering, idet dette ikke i sig selv ændrer på, at Cambridge English har vurderet, at prøvebeviset er uægte.

Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen tager fornyet stilling til sagen i første instans, herunder foretager en vurdering af, om udlændingelovens § 10, stk. 2, er til hinder for at meddele ansøgeren opholdstilladelse." ÅB/2021/144.

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 SIRI's afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en kinesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i januar 2019 om opholds- og arbejdstilladelse som kok hos en restaurant. Vedlagt ansøgningen var en arbejdsgivererklæring fra november 2018 fra et hotel i Kina, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været ansat som kok på hotellet siden november 2012. I forbindelse med ansøgningen kontaktede Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina, det pågældende hotel. En HR-medarbejder fra hotellet oplyste, at ansøgeren ikke var eller havde været ansat på hotellet. SIRI meddelte herefter senere i januar 2019 ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 2 og 3, som kok hos en restaurant, idet der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren uden for landet har begået en lovovertrædelse, som efter dansk ret kan medføre udvisning efter udlændingelovens § 24, og idet der i øvrigt foreligger omstændigheder, som vil kunne medføre udvisning, jf. kapitel 4, ved over for en

dansk myndighed at have fremlagt en formodet falsk arbejdsgivererklæring dateret i november 2018 fra et hotel med henblik på at opnå opholdstilladelse her i landet. Dette kan være omfattet af straffeloven og kan medføre udvisning.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til SIRI har fremlagt en arbejdsgivererklæring dateret i november 2018 fra et hotel, som vurderes ikke at være ægte, idet Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina, ved telefonisk henvendelse til hotellets HR-afdeling i medio januar 2019 har fået oplyst, at ansøgeren ikke har arbejdet for hotellet, hverken som kok eller på hotellet i øvrigt, i den angivne periode siden 2012.

Udlændingenævnet kan således efter en konkret og individuel vurdering ikke lægge arbejdsgivererklæringen fra november 2018, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har været ansat som kinesisk kok på et hotel siden november 2012, til grund.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at konsulatet efter hendes opfattelse har begået en fejl i forbindelse med den telefoniske kontakt til hotellet, idet dette hotel har mange interne afdelinger, hvilket formentlig er årsagen til, at konsulatet fejlagtigt blev oplyst om, at ansøgeren ikke er ansat på hotellet, og at hun i øvrigt håber, at afslaget på hendes ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark ikke skyldes, at hun er en kvindelig kok, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder således, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren bevidst har fremlagt falsk dokumentation over for en dansk myndighed med henblik på at opnå opholdstilladelse her i landet.

Udlændingenævnet skal henlede opmærksomheden på, at ansøgeren ved ansøgningens indgivelse på tro og love har forpligtet sig til at afgive korrekte oplysninger, og at dokumentfalsk er en overtrædelse af den danske straffelovs § 171.

Udlændingenævnet har endvidere ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren ikke skal meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 2 og nr. 3, idet ansøgeren ikke har boet i Danmark, og da hun efter det oplyste ikke har familiemæssig tilknytning her til landet.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse stadfæstes derfor." ÅB/2021/145.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 SIRI's afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Nepal.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2019 en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle, som havde opholdstilladelse i Danmark som studerende. SIRI meddelte i august 2019 ansøgeren afslag, idet styrelsen fandt, at der i ansøgerens ansøgning var fremlagt konstrueret dokumentation for forsørgelse med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse fra august 2019 under henvisning til, at ansøgerens ægtefælle i forbindelse med sin ansøgning fra april 2019, som var underskrevet på tro og love, har fremlagt konstrueret dokumentation.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren uden for landet har begået en lovovertrædelse, som efter dansk ret kan medføre udvisning efter udlændingelovens § 24 ved over for en dansk myndighed at fremlægge konstrueret dokumentation for forsørgelse til brug for hendes ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle. Dette kan være omfattet af straffeloven og kan medføre udvisning.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning fra primo april 2019 om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem fremlagde dokumentation i form af udskrift fra ultimo april 2019 fra ansøgerens ægtefælles konto i en dansk bank, hvoraf det fremgår, at der medio marts 2019 var overført 75.000 kr. til ansøgerens ægtefælles konto med teksten "help", at ansøgerens ægtefælles medio marts 2019 har overført 75.000 kr. med et angivet navn, og at der ultimo april 2019 var overført 75.000 kr. til ansøgerens ægtefælles konto med teksten "Loan returned".

Det forhold, at ansøgeren ultimo maj 2019 af SIRI blev meddelt afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle med henvisning til udlændingelovens § 40, hvoraf fremgår bl.a., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har her lagt vægt på, at udlændingemyndighederne ved behandling af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark kan inddrage de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder, herunder i forbindelse med tidligere ansøgninger om opholdstilladelse.

Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning fra medio juli 2019 har fremsendt dokumentation fra en international bank, hvoraf det fremgår, at ansøgerens ægtefælle har 1,800.000 npr på sin bankkonto i Nepal samt dokumentation fra en dansk bank, hvoraf det fremgår, at ansøgerens ægtefælle har en saldo på 44.277,05 kr., finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren ikke skal meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 n, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, nr. 2, idet hun aldrig har været i Danmark, og at hun ikke har familiemæssig tilknytning her til landet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/146.

3.14.2. Der foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der forelå omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4, kan henvises til afgørelsen ÅB/2021/145 i afsnit 3.14.1.

3.14.3. Ansøgeren er indberettet til SIS II som uønsket i Schengen

En udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et EU-land, og som er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, kan ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding, der var indberettet til SIS II som uønsket i Schengen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, til en nigeriansk statsborger, som søgte om opholdstilladelse til en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde boet i Spanien, hvor han havde haft opholdstilladelse siden 2005. Ansøgeren og referencen mødte hinanden i Danmark, hvor de boede sammen fra august 2017. I oktober 2017 blev parret gift, og i november 2017 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i april 2010 var blevet idømt en fængselsdom på 3 år og 6 måneder for overtrædelse af "Narcotics Act" i Schweiz og som følge heraf blev indberettet til SIS med et

indrejseforbud gældende fra medio september 2012 til ultimo december 2099. I februar 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren er indberettet som uønsket i Schengen indtil ultimo december 2099, og ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 10, stk. 2, nr. 4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at de schweiziske myndigheder i marts 2018 oplyste, at ansøgeren er blevet indberettet som uønsket i Schengen som følge af en fængselsdom for narkokriminalitet på 3 år og 6 måneder, og at ansøgerens indberetning i SIS er gældende fra medio september 2012 til ultimo december 2099.

Ansøgeren kan som følge heraf ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Udlændingenævnets finder ikke, at oplysningerne om, at det er en fejl, at ansøgeren er indberettet i SIS indtil ultimo december 2099, kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke har fremsendt dokumentation for dette. Udlændingenævnet henholder sig derfor til de oplysninger, som Udlændingestyrelsen modtog i marts 2018 fra de schweiziske myndigheder, og finder ikke, at de danske myndigheder har grundlag for at iværksætte en ophævelse af indrejseforbuddet.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren og referencen indgik ægteskab i oktober 2017, at ansøgeren har opholdstilladelse i Spanien, som er gyldig indtil ultimo april 2022, at referencen er dansk statsborger, og at referencen har et særbarn på 15 år i Danmark.

Det forhold, at referencen har et barn på 15 år i Danmark, som bor hos referencen og har samvær med sin biologiske far hver anden weekend, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dette ikke udgør en særlig omstændighed, der betyder, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencen har mulighed for at tage ophold i Spanien for at udøve deres familieliv dér, ligesom Udlændingenævnet har lagt vægt på referencens særbarns alder og mulighed for fortsat at have samvær med sin biologiske far i et rimeligt omfang på trods af ophold i et andet EU-land.

Udlændingenævnet bemærker, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Spanien for der at udøve familielivet med ansøgeren.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at henvise ansøgeren og referencen til at udøve familielivet i Spanien.

Udlændingenævnet stadfæster på denne baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/147.

3.14.4. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 10, stk. 4, kan der til en udlænding, som har indrejseforbud, ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

Det er således en betingelse for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 3, §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, at en udlænding med indrejseforbud har været udrejst af Danmark i mindst 2 år, og der er ikke efter udlændingeloven mulighed for at fravige denne betingelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding, der var meddelt indrejseforbud, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, til en statsborger fra Iran, som søgte om opholdstilladelse med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i maj 2012, og han blev i august 2012 meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen. Afslaget på asyl blev i november 2012 stadfæstet af Flygtningenævnet. I januar 2015 blev ansøgeren første gang udvist af Danmark med indrejseforbud i 2 år, fordi han opholdt sig ulovligt i Danmark, jf. udlændingelovens § 25 b. I maj 2015 fik ansøgeren afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindret, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 2. I februar 2016 fik ansøgeren afslag på familiesammenføring med sin daværende ægtefælle. Ansøgeren blev i oktober 2016 skilt fra sin daværende ægtefælle. Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring. I oktober 2017 blev ansøgeren på ny udvist af Danmark med indrejseforbud i 2 år. Ansøgeren fik i juni 2018 et barn, der er dansk statsborger, med en herboende kvinde (referencen), og ansøgeren og referencen blev gift i november 2018. I maj 2020 søgte ansøgeren om

ægtefællesammenføring med referencen. Parret fik yderligere 2 børn sammen i november 2020, der også er danske statsborgere. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i november 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren er senest i oktober 2017 udvist med indrejseforbud i 2 år og har ikke siden været udrejst af Danmark. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 10, stk. 4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, ansøgeren i januar 2015 er blevet administrativt udvist med indrejseforbud i 2 år, og at ansøgeren igen i oktober 2017 blev administrativt udvist i 2 år, og at han endnu ikke er udrejst af Danmark.

Ansøgeren kan som følge heraf ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at partsrepræsentanten til sagen har anført, at ansøgeren er gift, at parret har 3 fællesbørn, og at referencen har et særbarn i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren aldrig har haft en opholdstilladelse i Danmark, da han blev meddelt endeligt afslag på asyl i august 2012, og at han først efterfølgende – og således på et tidspunkt, hvor han ikke havde lovligt ophold i Danmark, og hvor han var blevet udvist med indrejseforbud 2 gange – indgik ægteskab med sin ægtefælle og fik 3 fællesbørn, hvorfor han ikke kan have haft en berettiget forventning om fortsat at kunne opholde sig her i landet.

Udlændingenævnet henviser herved til, at ansøgeren og referencens fællesbørn er født i henholdsvis juni 2018 og november 2020 og dermed ca. 6 år efter ansøgeren blev meddelt endeligt afslag på asyl, og ca. 2 ½ år efter ansøgeren første gang blev udvist administrativt med indrejseforbud i 2 år. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgerens børn, der er henholdsvis 2 år og 5 måneder gamle, ikke kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast lovligt ophold her i landet, hvor de har været tilknyttet en dansk institution eller skole.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da man ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv.

Udlændingenævnet har for så vidt angår referencens særbarn lagt vægt på, at samværet mellem mor og barn frem til samværsaftale indgået i maj 2020 alene fandt sted hver anden søndag uden overnatning, hvilket ikke var af et sådant omfang eller udstrækning, at dette i sig selv bevirker, at der foreligger sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse. Ved samværsaftale fra maj 2020 ses samværet aftalt udvidet til hver anden weekend fra fredag til søndag.

Udlændingenævnet finder heller ikke, at et samvær af denne udstrækning efter omstændighederne i sig selv kan betinge opholdstilladelse til ansøgeren. Udlændingenævnet har i den forbindelse tillagt det vægt, at referencen ikke ses at udøve regelmæssigt hverdagssamvær med særbarnet, ligesom samvær udover 2 uger om sommeren og samvær i forbindelse med julen ses at bero på nærmere aftale med barnets far. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke er uproportionalt at henvise referencen til at udøve samværet med særbarnet under besøgsophold.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af sagens samlede omstændigheder, at det ikke er uproportionalt at meddele afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 4." ÅB/2021/148.

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2021 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Kenya, som søgte om familiesammenføring med sin herboende mindreårige søn, som er dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde i perioden fra maj 2012 til februar 2014 haft opholdstilladelse i Danmark som henholdsvis medfølgende familie til en studerende og som studerende her i landet. Ansøgeren og hans ægtefælle fik i februar 2014 et fællesbarn, der er kenyansk statsborger. Parret blev skilt i april 2014, og i juni 2014 blev ansøgeren gift med en herboende dansk statsborger. I marts 2015 fik parret et fællesbarn, der er dansk statsborger, og i april 2015 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som familiesammenført til sin ægtefælle. Parret blev skilt i marts 2018. I august 2018 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende søn, født i 2015. Ansøgeren og hans tidligere ægtefælle havde fælles forældremyndighed over sønnen, som ultimo 2019 var blevet diagnosticeret med infantil autisme. Ansøgeren selv var i februar 2018 blevet diagnosticeret med mavecancer. I juni 2019 blev ansøgeren idømt 1 år og 2 måneders fængsel samt udvisning med indrejseforbud i 12 år for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, om voldtægt. I december 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra december 2019 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring, allerede fordi han i juni 2019 ved byretten blev idømt 1 år og 2 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, nr. 2, 2. led, samt udvisning med indrejseforbud i 12 år, og at Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 10, stk. 4, ikke kunne meddele ham opholdstilladelse før tidligst 2 år efter udrejsen fra Danmark.

Udlændingenævnet finder herved, at Udlændingestyrelsen i den forbindelse burde have foretaget en vurdering af Danmarks internationale forpligtelser, herunder hvorvidt det ville være i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på familiesammenføring med sin herboende 6-årige søn, der er dansk statsborger og infantil autist, og sin herboende 7-årige datter, uanset at der ikke er forløbet 2 år fra udrejsen.

Udlændingenævnet skal henvise til, at det fremgår af sagens oplysninger, at familielivet er stiftet før udvisningsdommen i juni 2019.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage fornyet stilling til sagen, herunder foretage en vurdering af, hvorvidt det vil være i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser og EMRK artikel 8 at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse henset til samværet med hans mindreårige søn og mindreårige datter." ÅB/2021/149.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, til en statsborger fra Iran, som søgte om opholdstilladelse med en herboende iransk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen blev i marts 2012 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgeren indrejste i Danmark i november 2011. Han blev i januar 2012 meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen, hvilket blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juli 2012. I februar 2012 og juni 2013 blev ansøgeren endvidere meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse. Ved dom fra maj 2016 blev ansøgeren udvist med indrejseforbud i 6 år for overtrædelse af færdselsloven og straffelovens § 164, stk. 3, om afgivelse af urigtige oplysninger til en offentlig myndighed. I december 2016 blev ansøgeren meddelt afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindret. Ansøgeren udrejste af Danmark i juni 2017. I december 2019 blev ansøgeren gift med referencen, og ansøgeren søgte herefter i april 2020 ægtefællesammenføring med referencen. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring i januar 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Ansøgeren er ved endelig dom fra maj 2016 ved byretten blevet udvist med indrejseforbud i 6 år, hvorefter han udrejste i juni 2017 af Danmark. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 10, stk. 4.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til sagen har oplyst, at ansøgeren efter referencens opfattelse alene fik indrejseforbud i 3 år og således på nuværende tidspunkt burde kunne indrejse i Danmark. Dette kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af udskrift af retsbogen fra byretten, at ansøgeren i maj 2016 blev gjort bekendt med dommens konklusioner og reglerne om anke, og at han efter samråd med sin forsvarer erklærede, at han modtog dommen. Der foreligger derfor en endelig dom.

Ansøgeren kan som følge heraf ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke er særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer, at det er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse, selvom der er tale om et indgreb i familielivet, da der ikke foreligger et hensyn til familiens enhed, der taler for at give opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i juli 2012 blev meddelt endeligt afslag på asyl i Danmark, at han i juni 2013 fik afslag på humanitær opholdstilladelse og i den forbindelse blev pålagt at udrejse senest i august 2013, at han efterfølgende opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse, indtil han ved dom i maj 2016 blev udvist i 6 år for bl.a. dokumentfalsk, og at han først i juni 2017 udrejste af Danmark.

Udlændingenævnet har herved også lagt vægt på, at ansøgeren og referencen selv valgte at indgå ægteskab på et tidspunkt, hvor de ikke havde en berettiget forventning om at kunne udleve deres familieliv i Danmark. Udlændingenævnet henviser herved til, at ansøgeren og referencen indgik ægteskab i december 2019 og dermed ca. 3 år og 7 måneder efter, at ansøgeren ved dom blev udvist af Danmark, og ca. 2 år og 6 måneder efter han udrejste af Danmark.

Det forhold, at referencen til sagen har oplyst, at hun har været bosat i Danmark i 10 år, at hun læser til sygeplejerske, at hun arbejder som vikar på et hospital, at hun i marts 2021 fyldte 24 år, og at hun derfor opfylder 24-årskravet, kan af de ovenfor anførte grunde ikke føre til en ændret vurdering.

Den omstændighed, at referencen er flygtning og derfor ikke har mulighed for at bosætte sig i Iran sammen med ansøgeren, kan heller ikke føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet vurderer,

at Danmarks internationale forpligtelser ikke kan tilsige, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse her i landet.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af sagens samlede omstændigheder, at det ikke er uproportionalt at give ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 4." ÅB/2021/150.

3.15. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.15.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med mulighed for varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, hvis opholdstilladelsen har været betinget af, at der ikke modtages hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt., skal en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en flygtning, inddrages, hvis en

af betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse i sager om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, jf. dog § 19 b.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

Af forarbejderne til § 19 a, fremgår det, at udlændingemyndighederne løbende vil følge udviklingen i retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) og andre lignende internationale organer og i den forbindelse forudsættes det, at der udarbejdes et notat, der løbende holdes opdateret i overensstemmelse med ny praksis på området. Udlændingenævnet har derfor i fællesskab med Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet udarbejdet et notat om beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og FN´s konventioner om menneskerettigheder.[31]

Første del af notatet, der blev offentliggjort den 30. juni 2020, omfatter – ud over generelle oplysninger om EMRK og EMD – et afsnit om EMRK artikel 8. I den forbindelse gennemgås de legitime hensyn, som har været anvendt i sager for EMD vedrørende udlændinge. Endvidere gennemgås nødvendighedsprincippet, herunder betydningen af baggrunden for medlemsstaternes indgreb i udlændingens privat- og/eller familieliv og EMD's praksis vedrørende vægtningen heraf i proportionalitetsafvejningen, og betydningen af de elementer, som indgår i udlændingens privat- og/eller familieliv, og EMD's praksis vedrørende vægtningen heraf i proportionalitetsafvejningen. Endvidere gennemgås betydningen af indgrebets karakter og varighed og EMD's praksis vedrørende medlemsstaternes margin of appreciation ved proportionalitetsafvejningen.

Herudover omfatter første del af notatet 3 afsnit om FN's konventioner af betydning for beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv: Børnekonventionen, handicapkonventionen og konventionen om borgerlige og politiske rettigheder.

3.15.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der fortsat er samliv på fælles bopæl.

[31] Notatet kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside https://udln.dk/-/media/raw_udln/Notat-om-beskyttelsen-af-udlndinges-privat-og-familieliv--30032021-opdateret-002.pdf?la=da&hash=A66F64456161E5226775CA1EE89CF70D8A316BD8

Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og hvor det skulle vurderes, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Iran.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark marts 2011 på baggrund af ægteskab. Opholdstilladelsen blev efterfølgende forlænget flere gange, senest i maj 2018. I juni 2018 blev klageren skilt fra sin ægtefælle, og i august 2018 fraflyttede klageren den fælles bopæl. I maj 2019 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet lægger til grund, at klageren ikke samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår ved opslag i CPR, at parret blev skilt i juli 2018, og at klageren i august 2018 fraflyttede den fælles bopæl.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende for hende, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren i marts 2011 blev meddelt opholdstilladelse i en alder af 56 år, gyldig fra december 2010 og indtil december 2012, og at hun

således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 8 år og 5 måneder og nu i ca. 10 år og 3 måneder.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren trods sit lange ophold i Danmark ikke kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse må anses for at være særligt belastende for hende.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har haft et ordinært arbejde i Danmark, at hun efter det oplyste kun taler og forstår sporadisk dansk og ikke kan skrive dansk, og at hun ikke er i gang med eller har taget en kompetencegivende uddannelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at klagerens tilknytning til Iran, hvor hun er født og opvokset, hvor hun er statsborger, hvor hun taler sproget, hvor hun har familie, og som hun har besøgt under sit ophold i Danmark, må anses for at være væsentlig større end hendes tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at klageren ikke kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse må anses at være særligt belastende.

Det forhold, at klageren har været i praktik i flere virksomheder i Danmark, at hun i forbindelse med en af disse virksomhedspraktikker pådrog sig en hjernerystelse, og at det til sagen er oplyst, at hendes helbredsstiltand herefter har været en begrænsning i forhold til hendes integration i Danmark, herunder i forhold til at tilegne sig sprogkundskaber, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har modtaget og fortsat modtager medicinsk behandling for sine lidelser, og at det, uanset at klagerens evne til at indlære og arbejde efter det oplyste er nedsat, ikke fremgår af de lægelige oplysninger, at det slet ikke er muligt for klageren at arbejde eller på anden måde engagere sig i eksempelvis foreningsliv. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at klageren ikke har været afskåret fra at deltage i samfundslivet i Danmark.

Det forhold, at klageren lider af daglig hovedpine, træthed, energiløshed og dårlig nattesøvn som konsekvens af hendes hjernerystelse og depression, at hun derudover lider af forhøjet blodtryk, og at hun er i medicinsk behandling herfor, finder Udlændingenævnet endvidere ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om almindelige lidelser, som hun må antages at kunne modtage behandling for i Iran.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at klageren er afhængig af sin datters hjælp i hverdagen, og at hun ikke kan forvente at modtage den nødvendige daglige hjælp fra sine søskende i Iran, idet hun ikke har meget kontakt til sine søskende.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet ud fra de foreliggende oplysninger, herunder de lægelige oplysninger i sagen, ikke kan lægge til grund, at klageren ikke er i stand til at tage vare på sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at klageren bor alene.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at klageren også efter ulykken har været i Iran, og at generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke kan føre til, at opholdstilladelsen af den grund ikke inddrages.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klagerens datter er myndig, og at det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, det vil sige forældre og mindreårige børn, og at der ikke kan lægges til grund, at der består et sådant særligt afhængighedsforhold mellem klageren og datteren, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om særlige personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at en inddragelse af klageren opholdstilladelse må anses for særligt belastende for hende, herunder stridende mod Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/151.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Vietnam.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark november 2010 på baggrund af ægteskab. I oktober 2018 blev klageren skilt fra sin ægtefælle og i november 2018 fraflyttede han den fælles bopæl. I maj 2019 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl. Betingelsen om samliv på fælles bopæl er en løbende betingelse, der skal være opfyldt indtil eventuel meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at han flyttede fra sin tidligere ægtefælle i november 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at parret blev skilt i oktober 2018, og at klageren fraflyttede den fælles bopæl i november 2018.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede og tilladelsen kan inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for ham, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren i november 2010 i en alder af 36 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, samt at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde haft opholdstilladelse i Danmark i omtrent 8 år og 6 måneder og nu i 10 år og 7 måneder.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren siden juli 2011 har haft fuldtidsarbejde i Danmark, og at han har en søster, der er bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at klageren ikke ved sin tilknytning til arbejdsmarkedet og længden af opholdet i Danmark kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske samfund, at hans opholdstilladelse af den grund ikke skal inddrages.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, klageren ikke har taget en uddannelse i Danmark, ligesom der heller ikke er oplysninger om, at han på anden måde har integreret sig i det danske samfund.

Det forhold, at han har oplyst, at han taler dansk, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke er fremlagt dokumentation for hans eventuelle danskkundskaber. Udlændingenævnet kan på den baggrund ikke lægge til grund, at klageren taler dansk i et omfang, så hans danskkundskaber sammenholdt med længden af hans ophold og hans beskæftigelse, kan føre til, at hans opholdstilladelse i Danmark skal bevares.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at klagerens tilknytning til Vietnam, hvor han er statsborger, hvor han er født og opvokset, hvor han har levet størstedelen af sit liv, og hvor han stadig har størstedelen af sin familie, som han har kontakt til, og som han har besøgt flere gange, mens han har haft opholdstilladelse i Danmark, må anses for at være væsentlig større end til Danmark.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder helbredsmæssige forhold, vurderer Udlændingenævnet, at det hverken vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at inddrage klagerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/19/152.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Mozambique.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i februar 2017 på baggrund af ægteskab. I maj 2017 udrejste ansøgerens ægtefælle til Grønland for at arbejdet, mens ansøgeren blev boende i Danmark. Parret var fortsat gift. I juni 2019 nægtede Udlændingestyrelse at forlænge ansøgerens opholdstilladelse

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens opholdstilladelse kan således ikke forlænges efter udlændingelovens § 11, stk. 2.

Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at betingelsen om samliv på fælles bopæl er en løbende betingelse, der skal være opfyldt indtil eventuel meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at hendes ægtefælle fraflyttede den fælles bopæl for at arbejde i Grønland, hvilket bekræftes af oplysninger fra CPR, hvoraf det fremgår, at ansøgeren og hendes ægtefælle samlevede på fælles bopæl i perioden fra medio februar 2017 til primo maj 2017 og fra medio december 2019 til ultimo maj 2021. Det fremgår endvidere af CPR, at ægtefællen i den mellemliggende periode fra primo maj 2017 til medio december 2019 samt fra ultimo maj 2021 har haft fast adresse i Grønland.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens ægtefælle har oplyst, at han fraflyttede parrets fælles bopæl, fordi han efter sit sygdomsforløb ikke kunne finde arbejde i Danmark, idet hans helbred og alder var en hindring for ham i forhold til at komme i betragtning til stillingerne, at han derfor blev nødt til at tage imod et arbejde i Grønland, så han kunne forsørge familien og stille økonomisk sikkerhed i forbindelse med ansøgerens opholdstilladelse, at han er i Danmark 3-4 måneder om året, og at han, såfremt han havde fået tilbudt job i Danmark som maskinmester, også ville have haft meget rejseaktivitet og dage væk fra hjemmet, da denne type arbejde foregår offshore, f.eks. på skibe eller boreplatforme.

Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ægtefællens beskæftigelse ikke kan ligestilles med f.eks. skibsfarende, der arbejder mange dage væk fra hjemmet, men at han er i beskæftigelse uden for Danmark, og uden at denne kan kategoriseres som en midlertidig udstationering eller beskæftigelse, der kan ligestilles hermed, og at det derfor må lægges til grund, at der er tale om en reel fraflytning af bopæl til udlandet i en længere periode grundet arbejdets faste karakter. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle ifølge egne oplysninger alene er i Danmark i 3-4 måneder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at betingelsen om, at ansøgeren skal bo sammen med sin ægtefælle i Danmark, fremgår af hendes opholdstilladelse meddelt i februar 2017, hvorfor ansøgeren har været bekendt hermed.

Som følge af fraflytningen er betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan nægtes forlænget, da der er grundlag for at inddrage den, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv med sin ægtefælle i februar 2017, i en alder af 45 år, og at hun således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2019 havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 2 år og 3,5 måned og på nuværende tidspunkt i 4 år og 6 måneder.

Udlændingenævnet vurderer i den forbindelse, at ansøgerens tilknytning til Mozambique, hvor hun er født og opvokset, hvor hun har levet det meste af sit liv, hvor hendes mor, 2 søstre og bror fortsat er bosiddende, og hvor hun har været på besøgsophold i juli 2018 i forbindelse med hendes datters skoleafslutning, må anses for at være væsentligt større end hendes tilknytning til Danmark.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens særbarn har fået visum til Portugal, at ansøgeren ikke længere har kontakt til sin øvrige familie, at hun aldrig har haft tilknytning til dem, at hun senest besøgte sin mor og søster i Mozambique i 2015, og at ansøgeren i Danmark har stor tilknytning til

ægtefællens familie, som hun ses med flere gange om ugen og fejrer jul og andre højtider sammen med, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en eventuelt manglende tilknytning til familiemedlemmer i hjemlandet ikke i sig selv kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i Danmark.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at det vil være uforsvarligt at sende ansøgeren tilbage til Mozambique, idet der for nyligt har været en cyklon, hvor hendes hus blev ødelagt, at ansøgeren ikke har noget eksistensgrundlag i Mozambique, og at hun derfor ikke ville kunne forsørge sig selv og parrets fællesbarn, kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at oplysninger om generelle sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke kan føre til, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det fremgår ved et opslag i eIndkomst, at ansøgeren har været i beskæftigelse i Danmark i perioden fra april 2017 til september 2021, på nær i april og maj 2020, hos virksomhed A, i januar, april og maj 2019 hos virksomhed B, i februar, marts og april 2021 hos virksomhed C, og i juni og juli 2021 hos virksomhed D, hvoraf hun sammenlagt har været fuldtidsbeskæftiget (mere end 120 timer månedligt) i 15 måneder, deltidsbeskæftiget (mere end 60 timer månedligt) i 21 måneder, og i den resterende del af perioden har været beskæftiget i et begrænset omfang. Det er i den forbindelse ligeledes indgået i vurderingen, at køkkenchef på virksomhed A, har udtalt, at ansøgeren er en mødestabil, pålidelig og vellidt medarbejder.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 2, at ansøgeren har oplyst, at hun kan tale, læse og skrive dansk, at hun har gennemført en kompetencegivende markedsuddannelse, at hun i sin fritid deltager i det lokale foreningsliv, hvor hun går i kirke, i teater, på biblioteket og deltager i de lokale sammenkomster, at hun også er frivillig på et ældrecenter, ligesom hun hjælper sine ældre naboer med forskellige små opgaver, at hun nogle gange kører parrets fællesbarn til håndboldstævner, at hun deltager aktivt i fællesbarnet skolegang, og at der til sagen er indsendt 4 forskellige støtteerklæringer samt en udtalelse fra en sognepræst, hvoraf det bl.a. fremgår, at ansøgeren er fast kirkegænger og yder en særlig indsats i forbindelse med kirkens arrangementer.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at ansøgeren hverken ved sit ophold i Danmark, sin tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved sine sproglige kundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Udlændingenævnet vurderer desuden, at fællesbarnet ikke har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at kravet om samliv på fælles bopæl af den grund kan fraviges, idet

fællesbarnet indrejste i Danmark ultimo marts 2016 i en alder af 12 år og 11 måneder, og et barn efter praksis først efter 6-7 års fast, lovligt ophold i Danmark, hvor fællesbarnet har gået i dansk daginstitution/skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark.

De til sagen indsendte udtalelser fra juli 2019 fra henholdsvis formand for fællesbarnets håndboldklub, hvoraf det bl.a. fremgår, at fællesbarnet er aktiv i klubben som spiller og som frivillig, og fra viceskoleleder på barnets skole, hvoraf det bl.a. fremgår, at fællesbarnet har afsluttet 9. klasse, at hun skal fortsætte i skolen i 10. klasse, at hun derefter påtænker at starte på gymnasiet, at hun har gode sproglige egenskaber, og at hun er en flittig, arbejdsom, pligtopfyldende og vellidt elev, kan på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering.

Det er desuden indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren tidligere har haft brystkræft, som hun blev opereret for i 2011, og at disse tidligere helbredsmæssige problemer ikke er indgået i Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2019.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnt har lagt vægt på, at ansøgeren blev behandlet for sine tidligere helbredsmæssige problemer i sit hjemland, inden hun blev meddelt opholdstilladelse og indrejste i Danmark, og at det derfor må lægges til grund, at ansøgeren fortsat kan modtage lægehjælp og medicinsk behandling herfor, såfremt det skulle blive aktuelt, hvorfor en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse ikke må antages at virke særligt belastende for ansøgeren. Udlændingenævnet bemærker hertil, at behandling i Danmark som udgangspunkt ikke kan føre til, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke nægtes forlænget, når betingelserne herfor ikke længere er til stede.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at hun ikke kan forstå, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse lægger til grund, at samlivet mellem hende og ægtefællen er ophævet, når styrelsen samtidig lægger vægt på hendes egne oplysninger om, at parret ikke har opgivet samlivet, og at der derfor er tale om en familieenhed, hvorfor hun af denne grund ikke afleder en ret efter fællesbarnet, som er dansk statsborger og bor i Danmark.

Det følger af EU-Domstolens praksis, bl.a. C-133/15 Chavez-Vilchez, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig unionsborger, helt undtagelsesvist kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område, jf. Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 20.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til sag C-256/11, Dereci, præmis 68, hvoraf det fremgår ”Det følger heraf, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat, af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af hans familie, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med ham på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles”.

Udlændingenævnet henviser endvidere til sagerne C-356/11 og C-357/11, O, m.fl., præmis 56, hvoraf det fremgår, "… at tredjelandsstatsborgerne, for hvem der ansøges om ret til ophold, ikke varetager nogen retlig, økonomisk eller følelsesmæssig forsørgelse af disse unionsborgere, tages i betragtning ved behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt disse unionsborgere som følge af afslaget på ophold ikke vil kunne udøve kerneindholdet i de rettigheder, som de er tildelt ved deres status."

Udlændingenævnet henviser endelig også til, at sagen C-133/15, Chavez-Vilchez vedrørte tredjelandsstatsborgere, som var ene- eller hovedforsørgere til mindreårige unionsborgere.

Udlændingenævnet finder herefter, at klageren ikke kan aflede en ret til ophold i Danmark efter EU-retten, herunder TEUF artikel 20, som følge af fællesbarnet, da der ikke ses at bestå et afhængighedsforhold mellem ansøgeren og fællesbarnet, der kan begrunde, at klageren undtagelsesvist bør meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at fællesbarnet fyldte 18 år ultimo april 2018, og at Udlændingenævnet derfor ikke kan lægge til grund, at ansøgeren varetager nogen retlig, økonomisk eller følelsesmæssig forsørgelse af fællesbarnet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at fællesbarnet på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af fra juni 2019 var 16 år, idet Udlændingenævnet har foretaget en vurdering af sagen på baggrund af de nuværende faktiske forhold.

Det er til støtte for klagen anført, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med sagen ikke har taget stilling til, at fællesbarnet står til at blive alene i Danmark, når ansøgeren ikke længere har opholdsholdstilladelse, og at Udlændingestyrelsen ikke har stilling til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til regelafsnittet ovenfor, hvoraf det fremgår, at det følger af udlændingelovens § 19 a, stk. 2, at hensynene i § 26, stk. 1, finder anvendelse ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, og at Udlændingenævnet på den baggrund har inddraget betydningen af de konsekvenser nægtelsen af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse har for hendes ægtefælle og fællesbarn.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger andre oplysninger om sådanne forhold, som vil bevirke, at det vil være forbundet med uoverstigelige hindringer for ansøgeren og hendes ægtefælle at henvise parret til at tage ophold i Mozambique for at udøve familielivet dér.

Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneske-rettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det hverken vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse fra februar 2017.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/153.

3.15.1.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 7.

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 7, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre m.v. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svære at dokumentere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings opholdstilladelse kunne nægtes forlænget på trods af samlivsophævelse på grund af fysisk og psykisk vold fra den herboende ægtefælles side, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Serbien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse marts 2013 i Danmark på baggrund af ægteskab. I november 2017 fraflyttede ansøgeren den fælles bopæl, og i december 2017 blev ansøgeren skilt fra sin ægtefælle. I februar 2019 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren blev i marts 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i februar 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at ansøgeren fraflyttede den fælles bopæl i november 2017, og at ansøgeren og hendes ægtefælle blev skilt i december 2017.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan nægtes forlænget, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse fra marts 2013 må antages at virke særligt belastende for hende, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i marts 2013 i en alder af 40 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at hun er registreret indrejst i Danmark i marts 2013, samt at hun således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig i Danmark i omtrent 6 år.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst bl.a., at ansøgeren taler, læser og skriver dansk, at hun har bestået Prøve i Dansk 2, at hun i maj 2013 blev ansat som udpeget hjælper i en kommune, hvor hun arbejdede 7 timer ugentligt, at hun i maj 2016 blev ansat som rengøringsassistent, at hun i øvrigt har været frivillig i en genbrugsbutik og medlem af en støtteforeningen for et lokalt kor, samt at hun har bestået en række enkeltfag i dansk og engelsk på 9. klasse niveau samt matematik på 10. klasse niveau på VUC.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren hverken ved sit ophold i Danmark, sin tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved sine sproglige kundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller til det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Udlændingenævnet finder i relation hertil, at ansøgerens tilknytning til Serbien, hvor hun er født og opvokset, hvor hun er statsborger og taler sproget, hvor hendes børn og mor er bosiddende, og hvor ansøgeren har opholdt sig på ferie- og besøgsophold, må anses for at være væsentligt større end hendes tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse desuden tillagt det vægt, at ansøgeren til sagen har oplyst, at hun ikke har øvrig familie i Danmark, og at hendes datter ifølge CPR er registreret udrejst til Serbien i december 2019.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren under sagens behandling og til egen læge har oplyst, at samlivsophævelsen skyldtes, at hendes ægtefælle udøvede psykisk og fysisk vold imod hende, at ansøgerens datters skole i november 2017 lavede en indberetning vedrørende datteren, hvoraf det fremgår, at datteren har givet udtryk for, at ansøgerens tidligere ægtefælle er voldelig over for ansøgeren, og at han "mobber" ansøgeren og datteren, samt at ansøgeren til sagen har oplyst, at hun har været meget tilbageholdende med at fortælle om forholdene i hjemmet af frygt for, at hendes tidligere ægtefælle skulle opdage det, og at hun har politianmeldt sin tidligere ægtefælle for chikane.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet politianmeldelsen fra august 2018 af ansøgerens tidligere ægtefælle er indgivet efter samlivsophævelsen i november 2017, og idet politianmeldelsen i øvrigt vedrører forhold, der angiveligt er sket efter samlivsophøret. Udlændingenævnet har desuden tillagt det vægt, at ansøgeren om samlivsophøret har anført, at det var hendes tidligere ægtefælle, der søgte om skilsmisse, og at ansøgeren ikke ville skilles.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at den oplyste vold ikke er tilstrækkelig dokumenteret, ligesom det ikke ses dokumenteret, at den påståede vold har været årsag til samlivsophøret, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 40, stk. 1.

Det anførte om, at ansøgeren ikke kan vende tilbage til Serbien, da ansøgeren ikke har midler eller støtte i Serbien, og at der ses ned på fraskilte kvinder i Serbien, kan ej heller føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i forlængelse heraf, at generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan føre til, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder endelig, at der i sagen i øvrigt ikke foreligger oplysninger om særlige personlige eller helbredsmæssige forhold, der kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste lider af stress, angst, depression og psoriasis, som hun modtager lægebehandling for i form af psykologsamtaler og medicin, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved er tale om sådanne helbredsmæssige problemer, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/154.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Ghana.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i oktober 2016 i Danmark på baggrund af ægteskab. I juli 2018 fraflyttede ansøgeren den fælles bopæl og i august 2018 blev ansøgeren skilt fra sin ægtefælle. I juni 2019 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens opholdstilladelse kan således ikke forlænges efter udlændingelovens § 11, stk. 2.

Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl. Betingelsen om samliv på fælles bopæl er en løbende betingelse, der skal være opfyldt indtil eventuel meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes tidligere ægtefælle blev skilt i august 2018, og at ansøgeren ifølge CPR fraflyttede den hidtidige fælles bopæl i juli 2018.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan nægtes forlænget, da der er grundlag for at inddrage den, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv med sin tidligere ægtefælle i oktober 2016 i en alder af 30 år, gyldig fra november 2015, og at ansøgeren således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2019 havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 2 år og 8 måneder og nu i ca. 4 år og 10 måneder.

Udlændingenævnet vurderer i den forbindelse, at ansøgerens tilknytning til Ghana, hvor hun er født og opvokset, hvor hun har levet det meste af sit liv, hvor hendes søster og brødre fortsat er bosiddende, som hun fortsat har kontakt med, og hvor hun har været på besøgsophold i 3 dage i april 2018, må anses for at være væsentligt større end hendes tilknytning til Danmark, hvor hun ikke har familie.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det fremgår ved opslag i eIndkomst, at ansøgeren har været i beskæftigelse i Danmark i perioden fra juni 2017 til april 2018, og at hun har modtaget SU fra august 2019 og frem.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 2, at hun har oplyst, at hun kan tale, læse og skrive dansk, og at hun går på VUC.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at ansøgeren hverken ved sit ophold i Danmark, sin tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved sine sproglige kundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Det er ligeledes indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst, at hun lider af fibromer i underlivet, og at hun i maj 2019 blev henvist til psykolog for angstsymptomer, indsovningsproblemer og koncentrationsbesvær.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det må lægges til grund, at der er adgang til lægehjælp og medicinsk behandling i Ghana, hvorfor en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse ikke må antages at virke særligt belastende for hende. Udlændingenævnet bemærker hertil, at behandling i Danmark som udgangspunkt ikke kan føre til, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke nægtes forlænget, når betingelserne herfor ikke længere er til stede.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren under sagsbehandlingen har oplyst, at samlivsophævelsen skyldtes, at hendes tidligere ægtefælle har udsat hende for vold, trusler, samt slavelignende forhold, og at hun i en periode på 7 dage i juli 2018 har opholdt sig på et krisecenter.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet krisecentererklæringen og det kommunale journalnotat alene er udarbejdet ud fra ansøgerens egne oplysninger, at de til sagen indsendte billeder ikke dokumenterer, at ansøgeren har været udsat for vold af den oplyste karakter, og at det af politiets brev fra september 2018 til ansøgeren fremgår, at politiet ikke fandt grundlag for at indlede en efterforskning af, om ansøgerens tidligere ægtefælle har begået vold mod ansøgeren, idet hun havde oplyst, at hun ikke ønskede at indgive en egentlig anmeldelse om en straffesag og derfor ikke ønskede at medvirke til opklaringen af sagen. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at politiets afgørelse om påtaleopgivelses ikke ses påklaget til Statsadvokaten.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at den oplyste vold ikke er tilstrækkelig dokumenteret, og det kan således ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har oplyst, at hun som følge heraf har valgt at fraflytte den tidligere fælles bopæl, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det hverken vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse fra oktober 2016.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/155.

3.15.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og en danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34 og 35, inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 34 og 35.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 34, skal danskprøven på A1-niveau være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 35, skal danskprøven på A2-niveau være bestået senest 9 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret.

Efter § 22 i lovbekendtgørelse nr. 1297 af 3. september 2020 med senere ændringer om CPR skal datoen for indrejse med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser registreres som tilflytningsdato i forbindelse med tilflytning fra udlandet.

Det er således som udgangspunkt registreringsdatoen for udlændingens tilmelding til folkeregisteret og ikke kommunens ajourføringsdato, der er afgørende for beregningen af fristen for, hvornår danskprøven senest skal være bestået. Såfremt udlændingen tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, således at udlændingen på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelsen på baggrund af ægtefællesammenføring allerede er tilmeldt CPR, regnes fristen fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 16, eller nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 16. Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, består danskprøven, jf. bekendtgørelse nr. 902 af 6. juni 2020 (bekendtgørelse om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge (danskprøvebekendtgørelsen)).[32] Den beståede

[32] Danskprøvebekendtgørelsen kan findes her https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/902

danskprøve vil dog som udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Det følger af danskprøvebekendtgørelsens § 11, stk. 1, at fristerne efter bekendtgørelsens §§ 9 og 10 kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald. Efter § 11, stk. 2, kan lovligt forfald f.eks. foreligge ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinære uforudsete transportproblemer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse grundet manglende overholdelse af den angivne tidsfrist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Afghanistan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev meddelt opholdstilladelse i marts 2018 i Danmark på baggrund af ægteskab. Medio marts 2018 blev klageren tilmeldt CPR. Klagerens frist for at bestå danskprøven på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau var derfor medio september 2018. Medio oktober 2018 konstaterede Udlændingestyrelsen, at klageren ikke have bestået danskprøven på A1-niveau inden fristen. I december 2018 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse. I september 2019 bestod klageren danskprøven på A1-niveau.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau bestås inden udløbet af den i opholdstilladelsen angivne frist.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i december 2019 havde bestået en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2018 angivne frist.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af klagerens opholdstilladelse fra 2018, at opholdstilladelsen var betinget af, at han inden 6 måneder fra tilmelding til folkeregistret bestod udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at han tilmeldte sig folkeregistret medio 2018. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende

eller højere niveau var således medio september 2018. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren først ultimo september 2019 bestod Danskprøve A1.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at klageren aktivt skulle tilmelde sig danskprøven, at yderligere information om danskprøven, herunder om kravene til danskprøven, tilmelding til danskprøven og afholdelse af danskprøven, kunne forefindes på hjemmesiden www.nyidanmark.dk/familie, og at klageren selv skulle henvende sig til Udlændingestyrelsen hurtigst muligt, såfremt han ønskede fristforlængelse eller var forhindret i at aflægge prøven.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren til Udlændingestyrelsen bl.a. oplyste, at han ikke bestod prøven i dansk på A1-niveau inden fristens udløb, idet han og hans ægtefælle i juli 2018 flyttede kommune, at han samtidig havde brugt tid på at finde et arbejde, og at han dermed ikke havde haft nok danskundervisning til at kunne tage prøven.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, jf. også det ovenfor anførte, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens opholdstilladelse, hvilke betingelser der løbende skal være opfyldt, og at klageren efter tilmeldingen til folkeregistret havde 6 måneder til at bestå danskprøven på A1-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Udlændingenævnet bemærker i den sammenhæng, at klageren har et personligt ansvar for at sætte sig ind i, hvilke betingelser der knytter sig til opholdstilladelsen.

Som følge af, at klageren ikke har bestået prøven i dansk på A1-niveau inden fristens udløb, er betingelsen for hans opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 16.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i marts 2018 i en alder af 30 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, og at opholdstilladelsen var gyldig fra marts 2018. Klageren ses således alene at have opholdt sig i Danmark i 1 år og 9 måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse og nu i ca. 3 år, hvorfor han ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen vil virke særligt belastende for ham.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at klagerens tilknytning til Afghanistan, hvor han er statsborger, hvor han er født og opvokset, og hvor hans familie, som han har bibeholdt kontakten til, fortsat er bosiddende, må anses for at være væsentligt større end til Danmark.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren har oplyst at have været i arbejde i Danmark siden 2018.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren ikke på baggrund af sit relativt korte ophold i Danmark og sin korte tilknytning til arbejdsmarkedet kan anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at en inddragelse af opholdstilladelsen må antages at være særligt belastende for ham.

Det forhold, at klagerens ægtefælle og parrets 2 mindreårige fællesbørn er danske statsborgere, at børnene kun har boet i Danmark, at den ældste datter i april 2021 er tilmeldt dansk institution, og at klagerens ægtefælle arbejder i Danmark, kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirker, at klageren, klagerens ægtefælle og parrets fællesbørn ikke kan henvises til sammen at udøve familielivet i Afghanistan.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at børn efter fast praksis først efter 6-7 års fast, sammenhængende og lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole, anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark.

På denne baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 og Danmarks forpligtelser efter EU-retten, at inddrage klagerens opholdstilladelse, jf. § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Det forhold, at klageren har bestået Modul 1 og 2 på Danskuddannelse 2, og at han i september 2019 bestod danskprøven på A1-niveau, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærker, at den bestående prøve kan danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/156.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Tyrkiet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i januar 2018 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab. Primo januar 2018 blev klageren tilmeldt CPR-registret. Klagerens frist for at bestå en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau var derfor primo juli 2018. I december 2018 aflagde og bestod klageren danskprøven på A1-niveau. I juli 2019 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse. Klageren får således inddraget sin opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med ægtefællen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau bestås inden udløbet af den i opholdstilladelsen angivne frist, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren havde bestået danskprøven på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2018 angivne frist på 6 måneder.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren tilmeldte sig folkeregistret i januar 2018, hvorfor fristen for at bestå prøven var i juli 2018, og at klageren først i december 2018 aflagde og bestod danskprøven på A1-niveau.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren efter det oplyste pga. administrative fejl og travlhed hos kommunen først blev tilmeldt sprogskole i maj 2018.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette forhold ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens opholdstilladelse, hvilke betingelser der løbende skal være opfyldt, og at klageren efter tilmeldingen til folkeregistret havde 6 måneder til at bestå danskprøven på A1-niveau eller en dansk-prøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren i afgørelsen fra januar 2018 om opholdstilladelse blev vejledt om, at information om danskprøven, herunder om kravene til danskprøven, tilmelding til danskprøven og afholdelse af danskprøven kunne forefindes på hjemmesiden www.nyidanmark.dk/da/Du-vil-ansøge/Familie/Familiesammenføring/Ægtefælle-eller-fast-samlever. Det fremgår heraf bl.a., at det det er ens eget ansvar at forberede sig til prøven og at overholde de tidsfrister, der gælder for aflæggelse af prøven. Man har også selv ansvaret for at

tilrettelægge et forløb, således at man kan nå at forberede sig, inden man skal op til prøven. Tilbuddet fra kommunen om sprogundervisning er alene et supplement hertil.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at klagerens bopælskommune har oplyst, at klageren først ultimo marts 2018 rettede henvendelse til kommunen i anledning af den manglende henvisning til sprogskole, det vil sige næsten 3 måneder efter, at hun er blevet meddelt opholdstilladelse.

Det forhold, at klageren i december 2018 har bestået danskprøven på A1-niveau, kan ikke føre til en ændret vurdering, da fristen på de 6 måneder er overskredet. Udlændingenævnet bemærker, at den bestående prøve kan danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse.

Som følge af, at klageren ikke har bestået danskprøven på A1-niveau inden fristens udløb, er betingelsen for hendes opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kan inddrages, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 16.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for hende, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i januar 2018 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i en alder af 40 år på baggrund af ægteskabet. På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juli 2019 om inddragelse af hendes opholdstilladelse, havde hun alene opholdt sig i Danmark i omkring 1 år og 6 måneder, og nu i ca. 3 år og 4 måneder. Klageren kan derfor ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse vil virke særligt belastende for hende.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at klagerens tilknytning til Tyrkiet, hvor hun er statsborger, født og opvokset samt taler sproget, må anses for at være væsentlig større end til Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren har sin ægtefælle og 2 fællesbørn i Danmark, at hun har mostre og en onkel i Danmark, at hun efter det oplyste taler, skriver og læser dansk, at hun har fritidsinteresser her i landet, og at hun har bestået danskprøven på A1-niveau.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren på baggrund af sit relativt korte ophold i Danmark ikke kan anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at en inddragelse af hendes opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for hende.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at klageren, hendes ægtefælle

og deres fællesbørn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Tyrkiet, hvor de alle er statsborgere, for dér at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke giver familier en ubetinget ret til at vælge, hvilket land de ønsker at udøve familielivet i.

På denne baggrund, og idet der ikke er oplysninger om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK's artikel 8, at inddrage klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/157.

3.15.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset familiesammenføringstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Som et eksempel~~ler~~ på en afgørelse~~r~~, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt som følge af, at ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle har modtaget kontanthjælp, og at der forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i august 2007 i Danmark, hvor hun frem til maj 2011 opholdt sig på forskellige opholdsgrundlag, hvorefter hun udrejste af Danmark. I februar 2014 fik hun opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til sin herboende ægtefælle, der er statsborger i Danmark. I januar 2018 orienterede Udlændingestyrelsen ansøgeren om, at styrelsen havde konstateret, at referencen siden august 2015 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv social politik. Ansøgeren havde under sit ophold i Danmark taget en uddannelse og opnået beskæftigelse inden for sit fag. I februar 2019

nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse. Referencen blev i september 2020 tilkendt førtidspension som følge af kronisk psykisk lidelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på forlængelse af opholdstilladelse under henvisning til, at hendes ægtefælle har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. pkt.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, at ansøgerens opholdstilladelse bør forlænges, jf. § 11, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 2 og § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i oktober 2016 færdiggjorde en uddannelse som social- og sundhedsmedhjælper, at hun i januar 2017 blev ansat i en fuldtidsstilling på et plejecenter, og at hun fortsat er ansat hos arbejdsgiveren som social- og sundhedshjælper. Ansøgeren har således været i uafbrudt beskæftigelse inden for sit fag som social- og sundhedshjælper i 4 år og 3 måneder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren i december 2009 har bestået Prøve i Dansk 3, at hun har haft opholdstilladelse i Danmark i godt 7 år og 2 måneder, regnet fra tidspunktet for meddelelse af hendes seneste opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har afslutningsvist lagt vægt på oplysningerne om referencens helbredsmæssige forhold, herunder at han siden august 2015 har været i et længere jobafklaringsforløb, at det fremgår af statusattest fra marts 2019 fra jobcenteret i referencens bopælskommune, at det er blevet vurderet, at han næppe nogensinde vil være i stand til at udføre nogen form for fysisk arbejde, og at han i september 2020 er blevet endeligt udredt og tilkendt førtidspension som følge af kronisk psykisk lidelse.

På baggrund heraf er det Udlændingenævnets vurdering, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende for hende, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1." ÅB/2021/158.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt som følge af, at ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle har modtaget kontanthjælp, men at der forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger i Den Demokratiske Republik Congo og hendes mindreårige nevø, der også er statsborger i Den Demokratiske Republik Congo.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i april 2013 opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til sin herboende ægtefælle, der er statsborger i Burundi, med opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Udlændingestyrelsen undlod i opholdstilladelse at stille bolig- og forsørgelseskrav, da referencen havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I juli 2014 blev ansøgerens nevø, der er født i februar 2007, familiesammenført med ansøgeren i Danmark. I maj 2016 orienterede Udlændingestyrelsen ansøgeren om, at styrelsens asylkontor havde vurderet, at referencen ikke længere ville risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland, hvorfor grundlaget for at fravige bolig- og forsørgelseskravet ikke længere var til stede, og Udlændingestyrelsen derfor kunne stille kravet. Udlændingestyrelsen gav herefter en frist på 3 måneder til at opfylde selvforsørgelseskravet, da ansøgeren siden sin indrejse i 2013 havde modtaget kontanthjælp. I maj 2019 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens og hendes nevøs opholdstilladelser.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har vurderet, at der er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelser.

Udlændingenævnet har således vurderet, at ansøgeren og ansøgerens nevøs opholdstilladelse på nuværende tidspunkt ikke bør nægtes forlænget med henvisning til, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at fravige bestemmelsen, om at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke må modtage offentlige ydelser efter lov om aktiv social politik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2.

Udlændingestyrelsen nægtede i maj 2019 at forlænge ansøgeren og ansøgerens nevøs opholdstilladelse, idet ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 4, og Udlændingestyrelsen fandt ikke særlige grunde til at fravige bestemmelsen. Udlændingestyrelsen lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgerens nevø ikke havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgerens nevø har haft opholdstilladelse siden medio juli 2014, og at han har boet i Danmark siden ultimo september 2014.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til sagen har fremsendt kopi af elevstamkort fra nevøens skolen fra juli 2021 vedrørende ansøgerens nevø, hvoraf det fremgår bl.a.,

at ansøgerens nevø har været elev på skolen siden ultimo september 2014, og at han i august 2021 starter i 7. klasse.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at ansøgerens nevø har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark." ÅB/2021/159.

3.15.1.4. Inddragelse som følge af urigtige oplysninger

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtig eller ikke længere er til stede.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har inddraget en opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde benyttet et falsk ID-kort og pågældendes identitet derfor ikke med sikkerhed kunne fastslås, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en eritreisk statsborgers opholdstilladelse som familiesammenført.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren søgte i juni 2017 om opholdstilladelse til sin herboende ægtefælle, der også er statsborger i Eritrea. Under behandlingen af klagerens ansøgning oplyste hun, at hun havde opholdstilladelse i Sudan. Klageren fik i december 2018 opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen vurderede i den forbindelse, at parrets vielsesattest var falsk, men meddelte klageren opholdstilladelse i Danmark på grund af familieliv med referencen. I januar 2019 rettede klageren henvendelse til den norske ambassade i Sudan med henblik på at hente sin opholdstilladelse. Ambassaden undlod at udstede indrejsetilladelse til klageren, idet klagerens eritreiske ID-kort var falsk. Ambassaden underrettede samtidig Udlændingestyrelsen om forholdet. I april 2019 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med rette er inddraget, idet grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det fremgår af sagen, at ID-kortet har været genstand for en ægthedsvurdering foranstaltet af den norske ambassade i Sudan, at Udlændingestyrelsen efter udstedelsen af klagerens opholdstilladelse har fået oplyst af den norske

ambassade i Sudan, at hendes eritreiske ID-kort var falsk, og at hun til ambassaden havde oplyst, at hun ikke havde en sudanesisk opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at klageren ikke til sagen har fremlagt pas eller anden gyldig ID-legitimation, og at hendes identitet på denne baggrund ikke kan fastslås.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det, som følge af principperne i udlændingelovens § 40, om ansøgerens oplysningspligt sammenholdt med udlændingelovens generelle betingelser for at kunne meddele opholdstilladelse, jf. herved bl.a. udlændingelovens §§ 10 og 39, må anses som en helt grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding, at udlændingens identitet, kan anses for dokumenteret eller lægges til grund. Dette gælder i forhold til navn, fødselsdato og statsborgerskab. Såfremt dette ikke er opfyldt, vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, uanset ansøgningsgrundlag, ligesom en allerede meddelt opholdstilladelse vil kunne inddrages.

Udlændingenævnet finder, at det anførte om, at der opstod en misforståelse mellem klageren og hendes tolk i forbindelse med interview i februar 2019, at den norske ambassade i Sudan i medio februar 2019 bekræftede, at klagerens sudanesiske opholdstilladelse var ægte, og at hendes identitet derfor med sikkerhed kunne fastslås, ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af referat af interview fra primo februar 2019 mellem klageren og den norske ambassade, at det var hendes opfattelse, at hendes eritreiske ID-kort var ægte, og at hun oplyste, at hun ikke havde en sudanesisk opholdstilladelse.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at klageren med sin underskrift har bekræftet og vedstået indholdet af referatet af interviewet.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har indsendt kopi af en sudanesisk opholdstilladelse udstedt til klageren, gyldig i perioden fra januar 2018 til januar 2019, idet opholdstilladelsen således var udløbet på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i april 2019, ligesom opholdstilladelsen allerede på tidspunktet for interviewet i primo februar 2019 var udløbet. Det af klageren oplyste ved interview i primo februar 2019 stemmer således overens med det, der fremgår af den sudanesiske opholdstilladelse.

Udlændingenævnet kan således ikke anse klagerens identitet for endeligt fastlagt.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere er opfyldt, og at tilladelsen derfor kan inddrages, jf. herved § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1, jf. § 40, stk. 1, nr. 1, 1.pkt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger særlige grunde til at fravige denne grundlæggende betingelse, jf. principperne i § 17, stk. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse om udlændingens adgang her til landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde, herunder helbredsmæssige eller personlige forhold, der kan føre til en ændret vurdering, ligesom klagerens identitet ikke er fastlagt.

Udlændingenævnet vurderer, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet kan indledningsvis oplyse, at en opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. Klageren ville således ikke have fået en opholdstilladelse, såfremt Udlændingestyrelsen var bekendt med, at det til sagen fremsendte identitetsdokument var uægte.

Udlændingenævnet vurderer, at det særligt er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 om retten til privat- og familieliv, der er relevant at vurdere i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet finder, at der er oplysninger i sagen, der understøtter, at der var et familieliv mellem klageren og referencen efter EMRK artikel 8 på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse, selvom klagerens generelle troværdighed er svækket som følge af hendes brug af uægte identitetsdokumenter.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at klagerens opholdstilladelse godt kunne inddrages, selvom det lægges til grund, at der på inddragelsestidspunktet var et beskyttelsesværdigt familieliv mellem klageren og referencen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at reglerne har til formål at sikre en effektiv immigrationskontrol for de danske myndigheder, og at hensynet til en effektiv immigrationskontrol, samt hensynet til den offentlige orden er omfattet af de hensyn, der er nævnt i EMRK artikel 8, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 58, og EMD-dommen Nunez mod Norge (2011), præmis 70.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at reglerne om inddragelse af opholdstilladelse har lovhjemmel og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

I vurderingen af, om indgrebet i klagerens og referencens familieliv er proportionelt, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at familielivet var etableret og blev udøvet forud for indrejsen til Danmark, og at hun aldrig havde opholdt sig i Danmark. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen ifølge sagens oplysninger i 2020 blev far til et barn med en anden person end

klageren, og at referencen med denne handling ikke kan antages at have styrket sit familieliv med klageren.

Klageren har efter det oplyste ingen tilknytning til Danmark udover hvad der følger af hendes relation til referencen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klagerens opholdstilladelse er opnået ved brug af uægte dokumenter, og at hun ikke kan have haft berettiget forventning om at kunne opnå opholdstilladelse eller bevare en meddelt opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til i EMD-dommen Antwi m.fl. mod Norge (2012), præmis 91.

Udlændingenævnet finder, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at referencen er meddelt opholdstilladelse som flygtning fra Eritrea, idet dette ikke kan føre til, at klagerens opholdstilladelse skal bevares, når den var meddelt på urigtigt grundlag, og en opholdstilladelse er en personlig rettighed.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse vil medføre indgreb i retten til familieliv, men da inddragelsen er legitim og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebet. Inddragelsen af klagerens opholdstilladelse er derfor efter Udlændingenævnets vurdering ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/160.

3.14.1.5. Inddragelse og nægtelse af forlængelse som følge af, at referencens opholdstilladelse er blevet inddraget eller nægtet forlænget som følge af ændrede forhold i Syrien

I løbet af 2021 har Udlændingenævnet behandlet flere sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af syriske statsborgeres opholdstilladelser, hvor Udlændingestyrelsen i 1. instans har vurderet, at grundlaget for de pågældendes opholdstilladelser ikke længere er til stede. Sagerne omhandler udlændinge, der er blevet familiesammenført til et herboende familiemedlem – typisk en ægtefælle/samlever eller en forælder – der har opholdstilladelse i Danmark som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og hvor Udlændingestyrelsen i 1. instans har vurderet, at forholdene i Syrien er ændret i en sådan grad, at grundlaget for referencens flygtningestatus eller midlertidige beskyttelsesstatus ikke længere er til stede.

I disse sager påklages Udlændingestyrelsens afgørelse i referencens sag automatisk til Flygtningenævnet. Eventuelle familiesammenførte familiemedlemmer til referencen kan endvidere påklage Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet. Udlændingenævnet vil i så fald afvente udfaldet i referencens sag i Flygtningenævnet, førend der træffes afgørelse i

familiemedlemmernes sager med henblik på i videst muligt omfang også at sikre, at der fastsættes en samlet udrejsefrist for hele familien, såfremt både Flygtningenævnet og Udlændingenævnet stadfæster de pågældendes afgørelser.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om familiemedlemmers opholdstilladelser, meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7, stk. 2 eller 3, skulle inddrages eller nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse af en syrisk kvinde og hendes mindreårige barns opholdstilladelser.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og hendes mindreårige barn, der begge er syriske statsborgere, fik i juni 2015 opholdstilladelse som familiesammenførte i Danmark under henvisning til ansøgerens ægtefælle og barnets far (referencen). Referencen havde i 2014 fået opholdstilladelse i Danmark som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Barnet var født i september 2005. Ansøgeren og barnet indrejste i Danmark i august 2015, og begges opholdstilladelser var betinget af, at referencen var fastboende i Danmark, og at han havde en gyldig opholdstilladelse. I september 2019 søgte ansøgeren og barnet om forlængelse af deres opholdstilladelser. I december 2020 afslog Udlændingestyrelsen at forlænge referencens opholdstilladelse i Danmark, og styrelsen afslog samtidig at forlænge ansøgerens og barnets opholdstilladelser, da betingelserne herfor ikke længere var opfyldt, udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnets afgørelse vedrørende den kvindelige ansøger:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens opholdstilladelse kan derfor ikke forlænges.

Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for ansøgerens opholdstilladelse, at referencen bor i Danmark, og at han har en gyldig opholdstilladelse.

Da Udlændingestyrelsen i december 2020 afslog at forlænge referencens opholdstilladelse, og da denne afgørelse i februar 2021 er blevet stadfæstet af Flygtningenævnet, har referencen ikke en gyldig opholdstilladelse. Han kan derfor ikke anses for at være fastboende i Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere er opfyldt. Opholdstilladelsen kan derfor ikke forlænges, da der er grundlag for at inddrage

den, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1, 2. pkt., og § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at et afslag på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at det særligt er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, om retten til privat- og familieliv, der er relevant at vurderer i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet har i vurderingen lagt vægt på, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har hjemmel i udlændingeloven, og at reglerne fremgår af ansøgerens opholdstilladelse, og at hun derfor har kendt disse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at reglerne har til formål at sikre en effektiv immigrationskontrol for de danske myndigheder, og at hensynet til en effektiv immigrationskontrol er omfattet af de hensyn, der er nævnt i EMRK artikel 8, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom Osman mod Danmark (2011), præmis 58.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har lovhjemmel og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

I vurderingen af, om der foreligger et indgreb i ansøgerens familie- og privatliv og om indgrebet er proportionelt, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgerens og hendes ægtefælle indgik ægteskab forud for indrejsen i Danmark, og at familielivet med både hendes ægtefælle og parrets fællesbørn var etableret og blev udøvet forud for indrejsen til Danmark.

Ansøgeren har under opholdet i Danmark boet sammen med sin ægtefælle og parrets 3 fællesbørn, hvoraf de 2 af børnene på nuværende tidspunkt er myndige, og familien har således også udøvet familielivet i Danmark.

Da både ansøgeren, hendes ægtefælle og parrets 3 fællesbørns opholdstilladelser er blevet nægtet forlænget, og familien således skal udrejse af Danmark sammen, vurderer Udlændingenævnet, at afslaget på forlængelse af opholdstilladelsen ikke vil udgøre et indgreb i familielivet, idet ansøgeren og hendes familie ikke bliver adskilt, men fortsat kan udøve familielivet i Syrien, hvor familielivet oprindeligt blev etableret.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren er født i 1978 i Syrien, hvor hun har boet de

første 36 år af sit liv, indtil hun indrejste i Danmark i august 2015. Hun har således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 5 år og 4 måneder, og hun har på nuværende tidspunkt opholdt sig i Danmark i ca. 5 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren taler arabisk, at hun har gået i skole i Syrien, hvor hun og hendes ægtefælle mødtes, blev gift og stiftede familie, og at hun endvidere efter sin indrejse i Danmark har været tilbage i Syrien 2 gange i henholdsvis 2017 og 2018.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren ikke har helbredsmæssige problemer, og at hun ikke har været i ordinær beskæftigelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 2, at hun efter det oplyste kan tale, skrive og læse dansk, at hun har taget 2 kortere IT-kurser, at hun er påbegyndt 9. klasse på KVUC, og at hun har gennemført Integrations-grunduddannelse (IGU) og haft arbejde som kontormedhjælper med en ugentlig arbejdstid på 25-30 timer.

Det er også indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter det oplyste ikke længere har familie i Syrien, og at ansøgeren og hendes familie trives i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer herefter ud fra sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren har opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af længden af sit ophold, sine sprogkundskaber og sin IGU-uddannelse, men at hun på trods heraf fortsat må antages at have en væsentligt stærkere tilknytning til Syrien, hvor hun har boet langt størstedelen af sit liv, og hvor hun også har været på besøg 2 gange efter sin indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at afslaget på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse vil medføre indgreb i retten til privatliv, men da afslaget på forlængelse er legitimt og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebet. Afslaget på forlængelse af hendes opholdstilladelse er derfor ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser."

Udlændingenævnets afgørelse vedrørende det mindreårige barn:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens barns opholdsholdstilladelse kan derfor ikke forlænges.

Barnet har haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en betingelse for barnets opholdstilladelse, at referencen bor i Danmark, og at han har en gyldig opholdstilladelse.

Da Udlændingestyrelsen i december 2020 afslog at forlænge referencens opholdstilladelse, og da denne afgørelse i februar 2021 er blevet stadfæstet af Flygtningenævnet, har referencen ikke en gyldig opholdstilladelse. Han kan derfor ikke anses for at være fastboende i Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at betingelsen for barnets opholdstilladelse ikke længere er opfyldt. Opholdstilladelsen kan derfor ikke forlænges, da der er grundlag for at inddrage den, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1, 2. pkt., og § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet vurderer, at et afslag på forlængelse af barnets opholdstilladelse, ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt. Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at det særligt er EMRK artikel 8, om retten til privat- og familieliv, og FN's Børnekonvention, der er relevant at vurdere i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet har i vurderingen lagt vægt på, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har hjemmel i udlændingeloven, og at reglerne fremgår af barnets opholdstilladelse, således at hendes forældre er gjort bekendt med disse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at reglerne har til formål at sikre en effektiv immigrationskontrol for de danske myndigheder, og at hensynet til en effektiv immigrations-kontrol er omfattet af de hensyn, der er nævnt i EMRK artikel 8, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 58.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har lovhjemmel og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

I vurderingen af, om der foreligger et indgreb i barnets familie- og privatliv og om indgrebet er proportionelt, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at barnet er født i Syrien, hvor hun har boet sammen med sine forældre og sine ældre søskende, og at familielivet således var etableret og blev udøvet forud for indrejsen til Danmark.

Barnet har under opholdet i Danmark boet sammen med sine forældre og sine ældre søskende, som på nuværende tidspunkt er myndige, og familielivet er således også blevet udøvet i Danmark. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at der ikke er oplysninger i sagen om, at der skulle bestå et særligt afhængighedsforhold mellem barnet og hendes myndige søskende, der går ud over slægtskabet, og at det derfor er familielivet mellem barnet og hendes forældre, der skal beskyttes efter EMRK.

Da både barnet, hendes forældres og hendes 2 ældre søskendes opholdstilladelser er blevet nægtet forlænget, og familien således skal udrejse af Danmark sammen, vurderer Udlændingenævnet, at

afslaget på forlængelse af opholdstilladelse ikke vil udgøre et indgreb barnets familieliv med hendes forældre, idet familien ikke bliver adskilt, men fortsat kan udøve familielivet i Syrien, hvor familielivet oprindeligt blev etableret.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at barnet er født i 2005 i Syrien, hvor hun har boet de første næsten 10 år af sit liv, indtil hun indrejste i Danmark i august 2015. Hun har således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 5 år og 4 måneder, og hun har på nuværende tidspunkt opholdt sig i Danmark i ca. 5 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at barnet har gået 4 år i skole i Syrien. Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at barnet har gået i 4.-8. klasse i Danmark, at hun trives i Danmark, at hun lider af astma, og at hun efter det oplyste har glemt sit modersmål.

Udlændingenævnet vurderer ud fra sagens samlede omstændigheder, at barnet har opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af længden af sit ophold og sin skolegang, men at hun på trods heraf fortsat må antages at have en stærkere tilknytning til Syrien, hvor hun har boet størstedelen af sit liv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at uanset at barnet har haft 5 af sine formative år i Danmark, har hun også haft 3 af sine formative år i Syrien. Udlændingenævnet henviser til, at det fremgår af EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 60, at et barns formative år, er fra barnets 7. til 15. leveår.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at barnet skal udrejse af Danmark til Syrien sammen med sine forældre og myndige søskende, og at hun således vil have et netværk omkring sig, som kan hjælpe hende med på ny at finde sig til rette i Syrien.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at et barn almindeligvis først kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter ca. 6-7 års sammenhængende fast lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institutioner og/eller skole.

Udlændingenævnet har for så vidt angår barnets astma lagt vægt på, at der ikke er tale om så alvorlig sygdom, at hun ikke kan henvises til at tage ophold i Syrien.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at afslaget på forlængelse af barnets opholdstilladelse vil medføre indgreb i retten til privatliv, men da afslaget på forlængelse er legitimt og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebet.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at et afslag på forlængelse af barnets opholdstilladelse ikke er i strid med FN's Børnekonvention.

Udlændingenævnet henviser til, at det følger af FN's Børnekonventions artikel 3, stk. 2, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. artikel 9 i FN's Børnekonventions skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at barnet skal udrejse af Danmark sammen med hele sin familie, og at familien derfor forbliver samlet, hvilket må antages at være det bedste for barnet.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre adgang til ophold i en medlemsstat end EMRK artikel 8.

Afslaget på forlængelse af opholdstilladelse er derfor ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser." FAM/2021/01.

Udlændingenævnet stadfæstede endvidere i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en syrisk statsborgers opholdstilladelse. Ansøgeren i denne sag er barn af ansøgeren nævnt i ovenstående afgørelse FAM/2021/01.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i august 1999, fik i juni 2015 opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført barn under henvisning til ansøgerens far (referencen). Referencen havde i 2014 fået opholdstilladelse i Danmark som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren indrejste i Danmark i august 2015, og hans opholdstilladelse var betinget af, at referencen var fastboende i Danmark, og at han havde en gyldig opholdstilladelse. I december 2020 afslog Udlændingestyrelsen at forlænge referencens opholdstilladelse i Danmark, og styrelsen afslog samtidig at forlænge ansøgerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæstede i februar 2021 afslaget på forlængelse af referencens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens opholdstilladelse kan derfor ikke forlænges.

Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med sin far, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse, at referencen bor i Danmark, og at han har en gyldig opholdstilladelse.

Da Udlændingestyrelsen i december 2020 afslog at forlænge referencens opholdstilladelse, og da denne afgørelse i februar 2021 er blevet stadfæstet af Flygtningenævnet, har referencens far ikke en gyldig opholdstilladelse. Han kan derfor ikke anses for at være fastboende i Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere er opfyldt. Opholdstilladelsen kan derfor ikke forlænges, da der er grundlag for at inddrage den, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1, 2. pkt., og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at et afslag på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse, ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt. Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at det særligt er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 om retten til privat- og familieliv, der er relevant at vurdere i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet har i vurderingen lagt vægt på, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har hjemmel i udlændingeloven, og at reglerne fremgår af ansøgerens opholdstilladelse, og at han og hans forældre derfor har kendt disse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at reglerne har til formål at sikre en effektiv immigrationskontrol for de danske myndigheder, og at hensynet til en effektiv immigrationskontrol er omfattet af de hensyn, der er nævnt i EMRK artikel 8, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 58.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har lovhjemmel og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

I vurderingen af, om der foreligger et indgreb i ansøgers familie- og privatliv og om indgrebet er proportionelt, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse var blevet myndig, og at beskyttelsen af familielivet i EMRK artikel 8, traditionelt tager sigte på relationen mellem forældre og mindreårige børn.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at der ikke består et særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og hans forældre eller søskende, som rækker ud over familierelationen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har helbredsmæssige problemer, at han er i gang med en uddannelse og har et arbejde, og at han på den baggrund må antages at kunne klare sig selv.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at der ikke mellem ansøgeren og hans forældre og søskende består et familieliv, som nyder en særlig beskyttelse efter EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet vurderer, at uanset om der måtte bestå et beskyttelsesværdigt familieliv mellem ansøgeren og hans forældre og søskende, har hele familien fået afslag på forlængelse af deres opholdstilladelser. Familien skal derfor udrejse af Danmark sammen, og Udlændingenævnet vurderer, at afslaget på forlængelse af opholdstilladelse også af denne grund ikke vil udgøre et indgreb i ansøgerens familieliv, idet familien ikke bliver adskilt, men fortsat kan udøve familielivet i Syrien, hvor familielivet oprindeligt blev etableret.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren er født i 1999 i Syrien, hvor han har boet de første næsten 16 år af sit liv, indtil han indrejste i Danmark i august 2015. Han har således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 5 år og 4 måneder, og han har på nuværende tidspunkt opholdt sig i Danmark i ca. 5 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren har gået 10 år i skole i Syrien.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren taler dansk, at han har gået på VUC og HF i Danmark, og at han har haft arbejde i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer herefter ud fra sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren har opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af længden af sit ophold, sin skolegang og sit arbejde, men at han på trods heraf fortsat må antages at have en stærkere tilknytning til Syrien, hvor han har boet størstedelen af sit liv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren fortsat må kunne forventes at kunne tale arabisk, og at han ikke har haft nogen af sine formative år i Danmark, men derimod i Syrien. Udlændingenævnet henviser til, at det fremgår af EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 60, at et barns formative år, er fra barnets 7. til 15. leveår.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren skal udrejse af Danmark til Syrien sammen med sine forældre og søskende, og at han således vil have et familienetværk omkring sig.

Det forhold, at ansøgeren frygter at blive indkaldt til militæret i Syrien kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der kan være tale om asylretlige forhold, som må vurderes i forbindelse med en eventuel asylansøgning, men som ikke kan føre til, at det må anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at give afslag på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring.

Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen vejledte ansøgeren om muligheden for at søge asyl i Danmark i juli 2020, hvilket ansøgeren ikke har gjort.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at afslaget på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse vil medføre indgreb i retten til privatliv, men da afslaget på forlængelse er legitimt og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebet.

Afslaget på forlængelse opholdstilladelse er derfor ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser." ÅB/2021/161.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse af en syrisk kvinde og hendes 3 mindreårige børns opholdstilladelser.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren og de 3 børn, født i maj 2006, januar 2009 og maj 2010, fik i maj 2015 opholdstilladelse som familiesammenførte til den herboende reference, der også er syrisk statsborger med opholdstilladelse i Danmark som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. I april 2021 inddrog Udlændingestyrelsen referencens opholdstilladelse i Danmark, og styrelsen inddrog samtidig klagerens og de 3 børns opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæstede i august 2021 inddragelse af referencens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse vedrørende den kvindelige klager:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Klagerens opholdstilladelse inddrages derfor.

Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med sin ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for klagerens opholdstilladelse, at referencen har en gyldig opholdstilladelse og bor i Danmark.

Da Udlændingestyrelsen i april 2021 inddrog referencens opholdstilladelse, og da denne afgørelse i august 2021 er blevet stadfæstet af Flygtningenævnet, har referencen ikke længere en gyldig opholdstilladelse i Danmark. Referencen kan derfor ikke anses for at være fastboende i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere er opfyldt. Klagerens opholdstilladelse kan derfor inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1, 2. pkt., og § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt. Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at det særligt er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, om retten til privat- og familieliv, der er relevant at vurdere i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet har i vurderingen lagt vægt på, at reglerne om inddragelse af opholdstilladelse har hjemmel i udlændingeloven, og at reglerne fremgår af klagerens opholdstilladelse, og at hun derfor har været bekendt med betingelserne for sin opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at reglerne har til formål at sikre en effektiv immigrationskontrol for de danske myndigheder, og at hensynet til en effektiv immigrationskontrol er omfattet af de hensyn, der er nævnt i EMRK artikel 8, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 58.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at reglerne om inddragelse af opholdstilladelse har lovhjemmel og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

I vurderingen af, om der foreligger et indgreb i klagerens familie- og privatliv, og om indgrebet er proportionalt, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at klageren og referencen indgik ægteskab forud for indrejsen i Danmark, og at familielivet med både referencen og parrets fællesbørn var etableret og blev udøvet forud for indrejsen til Danmark.

Klageren har under opholdet i Danmark boet sammen med referencen, og deres fællesbørn, og familien har således også udøvet familielivet i Danmark.

Da både klageren, referencen og deres fællesbørns opholdstilladelser er blevet inddraget, og familien således skal udrejse af Danmark sammen, vurderer Udlændingenævnet, at inddragelsen af opholdstilladelsen ikke vil udgøre et indgreb i familielivet, idet klageren og hendes familie ikke bliver adskilt, men fortsat har mulighed for at udøve familielivet i Syrien, hvor klageren og referencen oprindeligt etablerede familielivet.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at klageren er født i 1977 i Syrien, hvor hun har boet de første 37 år af sit liv, indtil hun indrejste i Danmark i juni 2015. Hun har således alene haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 5 år og 10 måneder, regnet fra indrejsetidspunktet i Danmark til tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, i løbet af hvilken periode hun ifølge CPR har været udrejst ca. 9 måneder til Syrien, fra medio maj 2018 til ultimo februar 2019. Klageren har således på nuværende tidspunkt faktisk opholdt sig i Danmark i ca. 5 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at klageren taler arabisk, at hendes forældre, som hun har daglig kontakt med, fortsat bor i Syrien, hvor hun har taget en højere uddannelse og arbejdet på et kunstakademi, hvor hun og referencen mødtes, blev gift og stiftede familie, og hvor hun har været på besøg i ca. 9 måneder i 2018/2019, mens hun har haft opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at klageren ikke har været under uddannelse eller i beskæftigelse i Danmark, og at hun ikke har helbredsmæssige problemer.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren har bestået Prøve i Dansk 1, at hun efter det oplyste taler, læser og skriver dansk, og at hun har et ønske om at starte på VUC mhp. at blive uddannet til pædagog. Udlændingenævnet finder dog, at klageren ikke herigennem har opnået en særlig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet vurderer herefter ud fra sagens samlede omstændigheder, at klageren må antages at have opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af længden af sit ophold og sine sprogkundskaber, men at hun må antages at have en væsentligt stærkere tilknytning til sit hjemland, Syrien, hvor hun har boet langt størstedelen af sit liv, hvor hun har stiftet familie og fortsat har familie, hvor hun taler sproget, hvor hun har været på et længerevarende ophold efter sin indrejse i Danmark, og hvor hun har arbejdet forud for indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse vil medføre indgreb i retten til privatliv, men da inddragelsen er legitim og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebet.

Inddragelsen af klagerens opholdstilladelse er derfor ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnets afgørelse vedrørende de 3 mindreårige børn:

Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelser. Børnenes opholdstilladelser inddrages derfor.

Børnene har haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenførte med deres far, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en betingelse for børnenes opholdstilladelse, at referencen har en gyldig opholdstilladelse og bor i Danmark.

Da Udlændingestyrelsen i april 2021 inddrog referencens opholdstilladelse, og da denne afgørelse i august 2021 er blevet stadfæstet af Flygtningenævnet, har referencen ikke længere en gyldig opholdstilladelse i Danmark. Han kan derfor ikke anses for at være fastboende i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at betingelsen for børnenes opholdstilladelse ikke længere er opfyldt. Deres opholdstilladelser kan derfor inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1, 2. pkt., og § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet vurderer, at en inddragelse af børnenes opholdstilladelser ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt. Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at det særligt er EMRK artikel 8, om retten til privat- og familieliv, og FN's Børnekonvention, der er relevant at vurdere i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet har i vurderingen lagt vægt på, at reglerne om inddragelse af opholdstilladelse har hjemmel i udlændingeloven, at betingelserne for de mindreårige børns ophold fremgår af deres opholdstilladelse, og at deres forældre, klageren og referencen, derfor har været bekendt med disse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at reglerne har til formål at sikre en effektiv immigrationskontrol for de danske myndigheder, og at hensynet til en effektiv immigrationskontrol er omfattet af de hensyn, der er nævnt i EMRK artikel 8, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 58.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at reglerne om inddragelse af opholdstilladelse har lovhjemmel og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

I vurderingen af, om der foreligger et indgreb i børnenes familie- og privatliv, og om indgrebet er proportionalt, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at børnene alle er født i Syrien, hvor de har boet sammen med deres forældre, og at familielivet med deres forældre således var etableret og blev udøvet forud for indrejsen til Danmark.

Børnene har under opholdet i Danmark boet sammen med deres forældre, og familielivet er således også blevet udøvet i Danmark.

Da både børnenes og deres forældres opholdstilladelser er blevet inddraget, og familien således skal udrejse af Danmark sammen, vurderer Udlændingenævnet, at inddragelsen af opholdstilladelserne ikke vil udgøre et indgreb i familielivet, idet familien ikke bliver adskilt, men fortsat kan udøve familielivet i Syrien, hvor familielivet oprindeligt blev etableret, og hvor børnene og deres forældre er statsborgere.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at børnene er født henholdsvis i maj 2006, i januar 2009 og i maj 2010 i Syrien, hvor de har boet de første henholdsvis 9, 7 og næsten 5 år af deres liv, indtil de indrejste i Danmark i juni 2015, og at de således alene har haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 5 år og 10 måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelser, i løbet af hvilken periode de ifølge CPR har været udrejst ca. 9 måneder til Syrien, fra medio maj 2018 til ultimo februar 2019, sammen med deres mor. Børnene har således på nuværende tidspunkt faktisk opholdt sig i Danmark i ca. 5 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ene barn har gået i skole i Syrien i 3 år, at det andet barn har gået i skole i Syrien i 1 år, og at alle 3 børn taler arabisk.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det ene barn har gået i 2.-8. klasse i Danmark, at det andet barn har gået i 0.-6. klasse i Danmark, og at det tredje barn har gået i børnehave og 0.-5. klasse i Danmark.

Det er også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at børnene har fritidsaktiviteter i Danmark, og at 2 af børnene ifølge de til sagen indsendte udtalelser fra skolen klarer sig godt fagligt og socialt.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at 2 af børnene ifølge det oplyste ikke har helbredsmæssige problemer, mens det tredje barn er diagnosticeret med infantil autisme, hvorfor han også er blevet visiteret til et specialskoletilbud.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at barnet ifølge det oplyste ikke er i medicinsk behandling for sin diagnose, at der tale er en funktionsnedsættelse, som barnet også havde forud for indrejsen i Danmark i 2015, og at barnet på trods af sin diagnose har opholdt sig 9 måneder i Syrien i forbindelse med sit besøg i 2018-2019, ligesom han også forud for sin indrejse i Danmark i 2015 har haft 3 års skolegang i Syrien.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at det ikke vil være uproportionalt eller i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder også FN's Handicapkonvention, at inddrage barnets opholdstilladelse i Danmark, og henvise ham til på ny at tage ophold i Syrien.

Udlændingenævnet vurderer ud fra sagens samlede omstændigheder, at de mindreårige børn har opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af den samlede længde af deres ophold, deres skolegang og deres sprogkundskaber, men at de på trods heraf må antages fortsat at have en stærkere tilknytning til Syrien, hvor de alle 3 er født og opvokset, hvor 2 af børnene også har gået i skole, hvor de fortsat har deres bedsteforældre, og hvor de fortsat taler sproget.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at børnene har været udrejst af Danmark til Syrien i perioden fra medio maj 2018 til ultimo februar 2019 og dermed afbrudt deres ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har således lagt til grund, at børnene har haft et lovligt og sammenhængende ophold i Danmark i perioden fra den ultimo juni 2015 til medio maj 2018, men at dette ophold blev afbrudt ved udrejsen medio maj 2018, og de derfor på nuværende tidspunkt har haft et lovligt og sammenhængende ophold i Danmark i perioden fra den ultimo februar 2019 til nu på i alt ca. 2 år og 9 måneder.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at børnenes ophold ikke har haft en sådan varighed, at de har opnået en særlig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at et barn som udgangspunkt først efter 6-7 års lovligt og sammenhængende ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at en opholdstilladelse kan undlades at inddrages.

Det er i den forbindelse tillige indgået i Udlændingenævnets vurdering, at alle 3 børn har haft flere af deres formative år i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderedes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag varede fra barnets 7. til det 15. leveår.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, henset til børnenes 9 måneder lange ophold i Syrien i 2018/2019, hvorefter børnene har afbrudt deres ophold i Danmark, og i øvrigt også har haft en del af deres formative periode i Syrien.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at børnene skal udrejse med deres forældre, at også deres bedsteforældre er bosiddende i Syrien, og at børnene således vil have et familiemæssigt netværk omkring sig i Syrien, der vil kunne bistå dem med at finde sig til rette i Syrien på ny.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at inddragelsen af børnenes opholdstilladelser vil medføre indgreb i retten til privatliv, men da inddragelsen er legitim og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebet.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at en inddragelse børnenes opholdstilladelser ikke er i strid med FN's Børnekonvention.

Udlændingenævnet henviser til, at det følger af FN's Børnekonventions artikel 3, stk. 2, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. artikel 9 i FN's Børnekonventions skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at børnene skal udrejse af Danmark sammen med deres forældre, og at familien derfor forbliver samlet, hvilket må antages at være det bedste for børnene.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre adgang til ophold i en medlemsstat end EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet vurderer således under henvisning til ovenfornævnte praksis og til sagens konkrete omstændigheder, at inddragelsen af børnenes opholdstilladelser ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser." ÅB/2021/162.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af syrisk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er syrisk statsborger og født i 1951, fik i oktober 2013 opholdstilladelse som flygtning i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren, der er født i 1948, fik i juli 2014 opholdstilladelse som familiesammenført til referencen, der var hendes samlever. Parret har 3 myndige børn i Danmark, der alle har selvstændige opholdstilladelser. I juli 2021 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge referencens opholdstilladelse som flygtning på grund af den forbedrede sikkerhedssituation i Damaskus, Syrien. Udlændingestyrelsen nægtede samtidig at forlænge ansøgerens opholdstilladelse, idet denne var betinget af, at referencen havde en gyldig opholdstilladelse. I oktober 2021 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af referencens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgerens opholdstilladelse kan derfor ikke forlænges.

Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for ansøgerens opholdstilladelse, at referencen har en gyldig opholdstilladelse og bor i Danmark.

Da Udlændingestyrelsen i juli 2021 afslog at forlænge referencens opholdstilladelse, og da denne afgørelse i oktober 2021 er blevet stadfæstet af Flygtningenævnet, har referencen ikke en gyldig opholdstilladelse. Han kan derfor ikke anses for at være fastboende i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere er opfyldt. Opholdstilladelsen kan derfor ikke forlænges, da der er grundlag for at inddrage den, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19 a, stk. 1, 2. pkt., og § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at et afslag på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt. Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at det særligt er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, om retten til privat- og familieliv, der er relevant at vurdere i denne sammenhæng.

Udlændingenævnet har i vurderingen lagt vægt på, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har hjemmel i udlændingeloven, at reglerne fremgår af ansøgerens opholdstilladelse, og at hun derfor har kendt disse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at reglerne har til formål at sikre en effektiv immigrationskontrol for de danske myndigheder, og at hensynet til en effektiv immigrationskontrol er omfattet af de hensyn, der er nævnt i EMRK artikel 8, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til EMD-dommen Osman mod Danmark (2011), præmis 58.

På den baggrund vurderer Udlændingenævnet, at reglerne om forlængelse af opholdstilladelse har lovhjemmel og varetager et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

I vurderingen af, om der foreligger et indgreb i ansøgers familie- og privatliv og om indgrebet er proportionelt, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren og hendes ægtefælle etablerede samlivet forud for indrejsen i Danmark, og at familielivet med både referencen og parrets fællesbørn var etableret og blev udøvet forud for indrejsen til Danmark.

Ansøgeren har under opholdet i Danmark boet sammen med referencen, og parret har således også udøvet familielivet i Danmark.

Da både ansøgeren og referencens opholdstilladelser er blevet nægtet forlænget, og parret således skal udrejse af Danmark sammen, vurderer Udlændingenævnet, at afslaget på forlængelse af

opholdstilladelsen ikke vil udgøre et indgreb i familielivet, idet ansøgeren og referencen ikke bliver adskilt, men fortsat kan udøve familielivet i Syrien, hvor familielivet oprindeligt blev etableret.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Det er også indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har 3 voksne børn i Danmark, men Udlændingenævnet vurderer, at relationen med de myndige børn ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens 3 voksne børn har stiftet egne familier, at ansøgeren ikke bor på samme adresse som sine børn, at ansøgeren og børnene er indrejst i Danmark uafhængigt af hinanden, og at der til sagen ikke er oplyst om særlige forhold, der medfører, at der foreligger et særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og hendes børn, der rækker ud over slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren er født i 1948 i Syrien, hvor hun har boet de første 66 år af sit liv, indtil hun indrejste i Danmark i juli 2014. Hun har således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 7 år, og hun har på nuværende tidspunkt opholdt sig i Danmark i ca. 7 år og 5 måneder.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren taler kurdisk og arabisk, at hun mødte referencen i Syrien, hvor de blev etablerede samlivet og stiftede familie, at hun har arbejdet som gartner i 28 år i Syrien, og at ansøgerens datter, som hun fortsat har telefonisk kontakt med, bor i Syrien.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøger ikke kan tale, skrive eller læse dansk.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter det oplyste er analfabet, og at hun indrejste i Danmark, efter hun var nået folkepensionsalderen.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at disse forhold ikke i sig selv bevirker, at ansøgeren ikke har kunne lære at tale dansk eller i øvrigt deltage i det danske samfund via eksempelvis foreninger.

Udlændingenævnet vurderer herefter ud fra sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren har opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af længden af sit ophold, men at hun på trods heraf fortsat må antages at have en væsentligt stærkere tilknytning til Syrien, hvor hun har boet langt størstedelen af sit liv, og hvor hendes datter også bor.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren lider af slidgigtsforandringer, forhøjet blodtryk, diabetes type 2 og spinal stenose (forsnævring af rygmarvskanalen), at hun er i B12-mangel, at hun for 25 år siden blev opereret for en diskusprolaps, og at hun går med rollator.

Det er også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er i fast medicinsk behandling for sine diagnoser med 7 forskellige præparater samt modtager behandling ved fysioterapeut, øjenlæge og fodterapeut.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er operative muligheder for ansøgeren, og at det må lægges til grund, at ansøgeren har adgang til nødvendig lægeundersøgelse og medicinsk behandling i sit hjemland.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af WHOs årlige HeRAMS (Health Resources and Services Availability Monitoring System) rapport for 2020 vedrørende offentlige hospitaler i Syrien, at der er 11 fuldt funktionsduelige hospitaler og 4 delvist funktionsduelige hospitaler i Damaskus, mens der i omegnen af Damaskus (”rural Damascus”) er 8 fuldt funktionsduelige hospitaler og 2 delvist funktionsduelige hospitaler. Det fremgår endvidere af rapporten, at 89 % af de tilbud, som de funktionsduelige hospitaler tilbyder i forhold til diabeteskontrol og 90 % af tilbuddene vedrørende forhøjet blodtryk er tilgængelige, og at der i 2020 blev foretaget 45.710 konsultationer vedrørende diabetes, 18.042 konsultationer vedrørende komplikationer som følge af diabetes og 87.794 konsultationer vedrørende forhøjet blodtryk.
Rapporten er offentligt tilgængelig via WHO’s hjemmeside https://applications.emro.who.int/docs/SYR/EMRLIBSYR286E-eng.pdf?ua=1

Udlændingenævnet vurderer derfor, at ansøgeren ikke lider af sådanne helbredsmæssige problemer, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse vil være i strid med EMRK artikel 3 og artikel 8.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at afslaget på forlængelse af ansøger opholdstilladelse vil medføre indgreb i retten til privatliv, men da afslaget på forlængelse er legitimt og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebet. Afslaget på forlængelse af ansøgers opholdstilladelse er derfor ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser.” ÅB/2021/163.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har hjemvist en afgørelse, hvor Udlændingestyrelsen har nægtet at forlænge en syrisk statsborgers opholdstilladelse, som følge af, at Flygtningenævnet har hjemvist referencens sag, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af syrisk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i august 2016 opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, der også er syrisk statsborger. Referencen havde opholdstilladelse med henblik på midlertidig beskyttelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. I februar 2021 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge referencens opholdstilladelse som flygtning på grund af den forbedrede sikkerhedssituation i Damaskus, Syrien. Udlændingestyrelsen nægtede samtidig at forlænge ansøgerens opholdstilladelse, idet denne var betinget af, at referencen havde en gyldig opholdstilladelse. I april 2021 hjemviste Flygtningenævnet references sag til Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, idet der er fremkommet nye oplysninger i sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i februar 2021 nægtede at forlænge ansøgerens opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgerens opholdstilladelse var betinget af, at referencen havde lovligt ophold i Danmark, og at Udlændingestyrelsen ligeledes i februar 2021 havde truffet afgørelse om at nægte at forlænge referencens opholdstilladelse, hvorfor betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Flygtningenævnet i april 2021 har besluttet at hjemvise referencens sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen." ÅB/2021/164.

3.15.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v.

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse eller studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Betingelsen for at få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelsen. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af den afgørelse, hvorved udlændingen meddeltes opholds- og arbejdstilladelse.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse eller studier meddeles med henblik på midlertidigt ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

De i praksis mest anvendte inddragelsesgrunde findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og 3, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, finder § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, herunder opholdstilladelser meddelt på erhvervs- og studieområdet, jf. dog § 19 b.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

I tilfælde, hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse, da opholdstilladelsen er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 19 b, stk. 1, skal en opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 12 eller 13, eller stk. 24, inddrages, når en af betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1-3 eller 11, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

3.15.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt på baggrund af beskæftigelse m.v.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en statsborger fra Iran.

Sagens faktiske omstændigheder

Klageren blev i marts 2018 meddelt opholds- og arbejdstilladelse som key account indkøber (manager) hos en virksomhed. I januar 2020 inddrog SIRI klagerens opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, idet klagerens ansættelse hos virksomheden var ophørt.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Klageren har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, under henvisning til ansættelse som key account indkøber (manager) hos en virksomhed.

Udlændingenævnet vurderer, at klageren ikke længere opfylder de betingelser, der er knyttet til opholds- og arbejdstilladelsen, og at tilladelsen kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens opholds- og arbejdstilladelse af marts 2018 på engelsk, at tilladelsen bl.a. var betinget af, at klagerens ansættelse hos virksomheden ikke ophørte, og at tilladelsen kunne inddrages, såfremt betingelserne ikke længere var opfyldt.

Udlændingenævnet finder, at klageren dermed er blevet orienteret om, at han kunne risikere, at hans opholdstilladelse blev inddraget, såfremt han ikke længere opfyldte betingelserne for opholds- og arbejdstilladelsen, og at han – idet han blev opsagt fra sin stilling hos virksomheden ultimo december 2019 – derfor ikke længere opfylder betingelserne.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren i sin klage har anført, at han er blevet tilbudt en ny stilling med ansættelse primo januar 2020. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til et andet udfald af sagen, idet klagerens opholds- og arbejdstilladelse var betinget af klagerens ansættelse som key account indkøber (manager) hos virksomheden.

Udlændingenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at opholdstilladelsen blev givet med henblik på midlertidigt ophold på baggrund af beskæftigelse, at klageren var 30 år, da han indrejste i Danmark, at han kun har haft ophold i Danmark i 2 år, og at han således ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham.

Udlændingenævnet stadfæster SIRI’s afgørelse af primo januar 2019.” ÅB/2021/165.

Som yderligere eksempel på en afgørelse, hvor der er sket inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan henvises til ÅB/2021/122 i afsnit 3.9

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 SIRI afgørelses afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen til en statsborger fra Vietnam.

Sagens faktiske omstændigheder

Ansøgeren blev i januar 2015 meddelt opholds- og arbejdstilladelse som udviklingschef hos en virksomhed. I juni 2019 nægtede SIRI at forlænge ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, idet ansøgerens arbejdsopgaver ikke stemte overens med de oplysninger om ansøgerens stillingsfunktion, som opholds- og arbejdstilladelsen blev indgivet på baggrund af.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, under henvisning til ansættelse som udviklingschef hos en virksomhed.

Det fremgår af ansøgerens opholdstilladelse af februar 2015, at denne bl.a. var betinget af, at ansøgeren var ansat som udviklingschef med fokus på udvikling af tofuprodukter hos virksomheden med en årlig aflønning på 375.000,00 kr. efter det dagældende niveau for 2015, og at han kunne miste retten til at opholde sig og arbejde i Danmark, såfremt han ikke opfyldte en eller flere af de betingelser, der var fastsat i opholdstilladelsen.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at betingelserne for ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse af februar 2015, som søges forlænget, har været overholdt.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at ansøgeren under interviewet med Skattestyrelsen som blev gennemført som led i kontrol med arbejdspladsen januar 2019 og under parthøring med SIRI februar 2019 har afgivet modstridende og divergerende oplysninger vedrørende sine arbejdsopgaver, arbejdstid, udbetalt løn og erhvervserfaring, på hvilken baggrund hans opholds- og arbejdstilladelse var givet.

De i klagen anførte oplysninger om, at ansøgeren har været ansat som udviklingschef hos virksomheden, at hans arbejdsopgaver har bestået i varetagelse af aktiviteter inden for produktudvikling og forretningsudvikling samt rådgivning af virksomheden i forbindelse med vigtige distributionsaftaler og udvidelse af produktporteføljen, men at han dog også har foretaget andet forefaldende arbejde, herunder kørt varer fra lageret til butikken og fyldt varer op i butikken samt uddelt smagsprøver, kan ikke føre til en ændret afgørelse.

Udlændingenævnet har herunder lagt vægt på, at ansøgeren under interviewet med Skattestyrelsen i januar 2019 ikke kunne redegøre for indholdet af ansættelseskontrakten indgået mellem ham og virksomheden i november 2014, at han oplyste, at hans arbejdsopgaver bestod i at køre varer fra

lageret til butikken samt at fylde varer op i butikken, at han ikke var bekendt med sin timeløn, men at han fik ca. 10.000 kr. udbetalt om måneden, og at han arbejdede 8 timer om dagen fra mandag til lørdag.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under partshøring med SIRI i februar 2019 oplyste, at han ikke havde erhvervserfaring med produktion af tofu i sit hjemland, at han i sin fritid sammen med sin familie gennem 5 år har lavet tofu med henblik på salg på markeder 2-3 gange om ugen, at han vurderer, at alle kan lave tofu manuelt, men at det er sværere at producere tofu på en maskine, at han har været på et kursus vedrørende benyttelse af en maskine til produktion af tofu i Taiwan af ca. 3-4 dages varighed, og at han forinden kurset ikke havde erfaring med benyttelse af maskiner til produktion af tofu.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren under partshøring med SIRI i februar 2019 bekræftede, at hans arbejdsopgaver bestod i at køre varer fra lageret til butikken samt at fylde varer op inde i butikken, men at han brugte nogle timer om lørdagen på at lave tofu, at han kun arbejdede 1-4 timer om dagen fra mandag til lørdag, at hans arbejdstid dog kunne variere en del, og at han fik 20.000 kr. udbetalt i løn efter skat.

Det i klagen oplyste om ansøgerens kompetencer inden for produktionsudstyr, produktionsmetoder og produktdesign vedrørende soyaprodukter, samt oplysningerne om, at virksomheden ikke kan producere tofu uden ansøgeren og en anden navngiven medarbejder på baggrund af deres erhvervserfaring fra Vietnam og deres familiehemmeligheder, og at virksomhedens forhandleraftale med en virksomhed ikke kan gennemføres uden ansøgeren og en anden navngiven medarbejder, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter egne oplysninger under parthøring hos SIRI i februar 2019 har været på et kursus i benyttelse af produktionsmaskiner til produktion af tofu af kun 3-4 dages varighed, at han efter egne oplysninger i sin fritid tidligere har lavet tofu med sin familie, men at dette efter hans vurdering er noget, alle kan lave, og at han under sin ansættelse hos virksomheden i øvrigt kun har lavet tofu nogle timer om lørdagen, og at hans primære arbejdsopgaver bestod i at køre varer fra lageret til butikken, samt at fylde varer op i butikken.

På bagrund af ovenstående kan Udlændingenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren har arbejdet som udviklingschef med fokus på tofu som anført i den ansættelseskontrakt, og dermed ikke har overholdt opholdstilladelsens betingelse om stillingsfunktion.

Det i klagen oplyste om, at ansøgeren under både interview med Skattestyrelsen i januar 2019 og partshøring med SIRI i februar 2019 var nervøs, og at dette har bevirket, at han har misforstået Skattestyrelsens spørgsmål vedrørende størrelsen på hans rådighedsbeløb, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med interviewet med Skattestyrelsen bekræftede, at han forstod tolken, og at en transskription af interviewet med SIRI blev læst højt for ansøgeren og at han underskrev dette. Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse efter udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der i eIndkomst er blevet indberettet en månedlig bruttoløn på mellem 31.155,33 kr. og 37.787,83 kr. på ansøgerens CPR-nummer i perioden fra januar 2015 til og med juni 2019, samt at der til støtte for klagen er indsendt kontoudtog fra konto tilhørende ansøgeren for perioden fra juni 2016 til marts 2019 samt lønsedler for perioden fra januar 2014 til maj 2019, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har fået udbetalt mellem 19.968,33 kr. og 20.153,33 kr. i løn om måneden fra virksomheden.

Udlændingenævnet finder dog, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, da det på baggrund af ansøgerens divergerende oplysninger om lønforhold, arbejdsopgaver, arbejdstid, og erhvervserfaring samt det forhold, at han til Skattestyrelsen i januar 2019 oplyste, at han ikke havde set et Nem-ID før, ikke kan lægges til grund, at han personligt har modtaget løn i overensstemmelse med det, der fremgår af henholdsvis eIndkomst og af de til støtte for klagen fremsendte kontoudtog og lønsedler, og at det herved ikke kan lægges til grund, at ansøgeren har overholdt betingelserne om, at ansættelsen indebar en årlig aflønning på 375.000,00 kr.

Udlændingenævnet bemærker, at en udlændings eventuelle tilknytning til landet er uden betydning i forhold til vurderingen af, om en opholdstilladelse kan forlænges.

På ovenstående baggrund og efter en samlet vurdering finder Udlændingenævnet, at betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse, som er udløbet, ikke har været overholdt, hvorfor denne ikke kan forlænges.

Udlændingenævnet stadfæster derfor styrelsens afgørelse." ÅB/2021/166.

3.15.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt klageren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelige opholds- og arbejdstilladelse, herunder at klageren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

Som eksempler på en afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at en studieopholdstilladelse kunne inddrages, som følge af at klageren blev udmeldt af studiet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende til en statsborger fra Nigeria.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i januar 2018 meddelt opholdstilladelse som studerende ved et dansk universitet. I oktober 2019 inddrog SIRI klagerens opholdstilladelse som studerende, idet klageren ikke længere var optaget på uddannelsen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at klageren har haft opholdstilladelse som studerende ved et dansk universitet i medfør af udlændingelovens § 9 i, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1.

Som følge af, at klageren ikke længere er studerende på et dansk universitet, er grundlaget for hans opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan derfor inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at det dansk universitet i oktober 2019 orienterede SIRI om, at klageren var blevet udmeldt af studiet, idet han ikke havde betalt for efterårs-semestret 2019, ligesom han i oktober 2019 bekræftede over for SIRI, at han var blevet udmeldt af studiet.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har anført, at han ikke har gennemført sit studie grundet økonomiske vanskeligheder, at han har investeret omkring 96.000 kr. i sin uddannelse, og at hans familie har arbejdet både dag og nat for at kunne betale hans flybillet til Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens opholdstilladelse på engelsk fra januar 2018, at han skulle være studieaktiv, og at han kunne miste sin ret til ophold i Danmark, hvis betingelserne ikke længere var opfyldt.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har anført, at hans familie vil blive skuffet, hvis han ikke færdiggør sit studie, at han aldrig har overtrådt loven i Danmark, at han altid har deltaget aktivt i sit studie, og at han sideløbende med sit studie har haft et arbejde, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke er tale om forhold, der kan begrunde en dispensation fra betingelsen, ligesom hans tilladelse blev meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Nigeria, hvor han har boet indtil udrejsen til Danmark som 36-årig, og at han har gået i skole i Nigeria, hvor han i øvrigt også er statsborger. Klageren har derfor fortsat en væsentlig tilknytning til sit hjemland.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at klageren er registreret indrejst i Danmark ultimo januar 2018, og at han på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i 1 år og 8 måneder og således ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse vil virke særligt belastende for ham.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til klagen er anført, at der foregår voldelige sammenstød i klagerens hjemby, herunder angreb fra lokale grupperinger.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til et ændret resultat af sagen, idet der kan være tale om forhold af asylretlig karakter, der ikke kan tillægges vægt, samt at generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan føre til, at der ikke skal ske inddragelse af en opholdstilladelse som studerende.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse, og klagerens opholdstilladelse som studerende på uddannelsen ved et dansk universitet er således inddraget, og hans arbejdstilladelse er som følge heraf også bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21." ÅB/2021/167.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 SIRI afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en statsborger fra Nepal.

Sagens faktiske omstændigheder

Klageren blev i juli 2017 meddelt opholdstilladelse som studerende på en dansk uddannelsesinstitution. I januar 2020 inddrog SIRI klagerens opholdstilladelse som studerende, idet klageren ikke længere var optaget på uddannelsen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at klageren har haft opholdstilladelse som studerende på en dansk uddannelsesinstitution i medfør af udlændingelovens § 9 i, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1.

Som følge af, at klageren ikke længere er studerende på en dansk uddannelsesinstitution, er grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan derfor inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den danske uddannelsesinstitution medio december 2019 orienterede SIRI om, at klageren siden primo december 2019 har afbrudt uddannelsen grundet helbredsmæssige årsager.

Det forhold, at klageren i slutningen af 2019 fik konstateret lymfekræft, at klagerens læge ikke tillod hende at studere eller arbejde samtidig med sin behandling grundet bivirkningerne, at hun hver 15. dag modtog behandling, og at behandling for Hodgkin's Lymfom ikke findes i Nepal, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens seneste opholdstilladelse af primo maj 2019, at hun skulle deltage aktivt i studiet, og at hun kunne miste sin ret til ophold i Danmark, hvis betingelserne ikke var opfyldt.

Udlændingenævnet finder, at der ikke på nuværende tidspunkt foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil, idet hun til støtte for klagen har oplyst, at hun nu efter behandlingen for Hodgkin's Lymfom er blevet raskmeldt.

Det forhold, at klageren ønsker at færdiggøre sit studie i Danmark, og at hun mister alle sine skoleudgifter, hvis hun ikke påbegynder studiet senest ultimo januar 2022, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Nepal, hvor hun har boet indtil udrejsen til Danmark som 25-årig, at hun er registreret indrejst i Danmark primo september 2017, og at hun på tidspunktet for styrelsens afgørelse, alene havde opholdt sig i Danmark i omtrent 2 år og 4 måneder.

Klageren kan således ikke antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at inddragelsen af opholdstilladelsen vil være særligt belastende.

Klagerens opholdstilladelse som studerende på en dansk uddannelsesinstitution er således inddraget, og klagerens arbejdstilladelse er som følge heraf også bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/168.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende til en statsborger fra Japan.

Sagens faktiske omstændigheder

Klageren blev i august 2020 meddelt opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse. I juni 2020 inddrog SIRI klagerens opholdstilladelse som studerende, idet klageren havde arbejdet 5 timer i februar 2020 for uddannelsesinstitutionen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at klageren har haft opholdstilladelse som studerende ved en uddannelsesinstitution i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1.

Som følge af, at klageren har arbejdet uden en fornøden arbejdstilladelse, har han ikke overholdt de betingelser, der var fastsat for hans opholdstilladelse som studerende i Danmark, og tilladelsen kan derfor inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at det fremgår ved SIRI's opslag af primo maj 2020 i e-Indkomst, at klageren har arbejdet 5 timer for uddannelsesinstitutionen i februar 2020, ligesom klageren og uddannelsesinstitutionen medio juni 2020 har bekræftet over for SIRI, at han har fået udbetalt løn, selvom han ikke har haft en arbejdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at klageren begyndte at arbejde pro bono for uddannelsesinstitutionen, hvorefter han senere blev tilbudt en mindre løn for sit oversættelsesarbejde, at skolen beklager, at de fik lokket klageren til at arbejde uden en tilladelse, at det var klagerens forståelse, at lønnen var en form for lommepenge, at han aldrig har haft en intention om at overtræde betingelserne for sin opholdstilladelse, og at det er vigtigt, at han får lov til at fortsætte sit studie i Danmark, da han også er en gevinst for sit team.

Det er også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at klageren har tilbagebetalt 1.500 kr. til uddannelsesinstitutionen, og at der er tale om en administrativ fejl fra skolens side. Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til et ændret resultat af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens opholdstilladelse på engelsk af medio august 2019, at opholdstilladelsen ikke giver tilladelse til at varetage et arbejde i Danmark, og at han kunne miste sin ret til ophold i Danmark, hvis han ikke overholder betingelserne

for sin opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at dette er fremhævet med fed skrift og understregning.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at oplysningerne om tilbagebetalingen ikke kan føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrer på det forhold, at klageren har arbejdet og modtaget løn i strid med betingelserne for sin opholdstilladelse til trods for, at han var blevet vejledt herom i forbindelse med opnåelsen af opholdstilladelsen medio august 2019.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Japan, hvor han har boet indtil udrejsen til Danmark som 32-årig, at han har gået i skole i Japan, hvor han også er statsborger, og at han har en ægtefælle samt et barn i Japan. Klageren har derfor fortsat en væsentlig tilknytning til sit hjemland.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at klageren er registreret indrejst i Danmark primo september 2019, og at han på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i 9 måneder, og således ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse vil virke særligt belastende for ham.

Klagerens opholdstilladelse som studerende er således inddraget.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/169.

3.15.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse som au pair

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse som au pair, idet betingelserne for opholdstilladelsen ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i april 2018 meddelt opholdstilladelse som au pair. I marts 2020 inddrog SIRI klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren havde arbejdet ulovligt i Danmark, da hun havde gjort rent hos 3 familie.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark som au pair i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, at au pair-personen alene hjælper den værtsfamilie, som au pair-personen bor hos, og at dette sker i overensstemmelse med au pair-kontrakten.

Da klageren den 23. januar 2020 over for politiet har erkendt, at hun har arbejdet ulovligt i Danmark ved at gøre rent hos 3 familier, er grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kan derfor inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, jf. § 9 j, stk. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i april 2018, at hun først indrejste i Danmark i juni 2018, at klageren er født og opvokset i Filippinerne, hvor hun også har gået i skole, at klageren er filippinsk statsborger, at hun ikke har nogen familiemæssig tilknytning i Danmark, og at hun har boet størstedelen af dit liv i Fillippinerne.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at klageren fortsat har en væsentlig tilknytning til sit hjemland.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at klageren og hendes værtsfamilie ikke er klar til, at klageren skal forlade Danmark, at klageren skal giftes med sin danske partner i Danmark, og at hun er bekymret for at rejse tilbage til Filippinerne grundet COVID-19 pandemien, kan ikke føre til en ændret vurdering, da klageren ikke herved kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse vil være særligt belastende for hende." ÅB/2021/170.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i januar 2018 meddelt opholdstilladelse som au pair. I september 2019 inddrog SIRI klagerens opholdstilladelse, idet klageren ifølge CPR var registeret med bopæl hos værtsfaren, og at der ikke var registreret nogen mindreårige børn på adressen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark som au pair i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klageren ifølge oplysninger fra CPR indrejste i Danmark medio 2018, hvor hun havde adresse i Hellerup indtil medio januar 2020, hvor hun udrejste til Filippinerne, og at hun nu står registreret som udrejst af Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at værtsfaren – ud over klageren – alene har været registreret på adressen i Hellerup, og at der ikke har været registreret nogen mindreårige børn på adressen siden januar 2019.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at det fremgår af klagerens opholdstilladelse af januar 2018 på engelsk, at opholdstilladelsen er betinget af, at der er en mindreårig registreret på adressen under hele au pair opholdet, og at det i øvrigt er den enkelte udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med betingelserne for pågældendes opholdstilladelse

Da klageren i perioden fra januar 2019 til januar 2020 har været registreret på en adresse uden, at der samtidig har været registreret en mindreårig på samme adresse, er grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kan derfor inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, jf. § 9 j, stk. 1.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at klageren flyttede til den nye adresse på Østerbro sammen med værtsmoren og børnene, at hun har boet der fysisk og hjulpet med at passe børnene, og at hun ikke har boet på adressen i Hellerup efter værtsfamiliens skilsmisse, og at der er tale om en beklagelig fejl, at klagerens flytning ikke blev registreret, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at SIRI maj 2019 gjorde klageren bekendt med, at hun var registreret på adressen i Hellerup og vejledte i den forbindelse om, at hendes opholdstilladelse som au pair er betinget af, at der er en mindreårig registreret på adressen under hele au pair opholdet, og at SIRI igen juli 2019 gjorde klageren bekendt med, at hun fortsat var registeret på adressen i Hellerup.

Udlændingenævnet vurderer, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark januar 2018, altså i en alder af 28 år, at hun er født og opvokset i Filippinerne, hvor hun også har gået i skole, at hun er filippinsk statsborger, at hun har boet størstedelen af sit liv i Filippinerne, og at hun ikke har nogen familiemæssig tilknytning til Danmark. Klageren kan således ikke antages at have opnået sådan en tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse vil være særligt belastende for hende.
Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at klageren fortsat har en væsentlig tilknytning til sit hjemland. Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/171.

3.15.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse som medfølgende familie til en person med opholdstilladelse på baggrund af positivlisten, i en situation, hvor grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede, idet referencen var blevet dansk statsborger, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2021 SIRI's afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse om medfølgende familie til en statsborger fra Indien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i december 2007 meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie sin ægtefælle. I oktober 2019 blev klagerens opholdstilladelse inddraget under henvisning til, at klagerens ægtefælle var blevet dansk statsborger.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af 7. oktober 2019.

Udlændingenævnet finder således efter en konkret og individuel vurdering, at klagerens opholdstilladelse som medfølgende familie i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke bør inddrages, jf. udlændingelovens § 26, uanset at grundlaget for opholdstilladelse ikke længere er til stede, idet klagerens ægtefælle er tilkendt dansk statsborgerskab.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på sagens samlede omstændigheder, herunder at klageren har haft opholdstilladelse i Danmark siden 2007, og at hun ifølge CPR indrejste i Danmark den 5. august 2008.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Deres klient har tre børn på henholdsvis 20 år, 19 år og 17 år, hvoraf de to yngste børn er danske statsborgere, mens det ældste barn har tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at børnene også indrejste i Danmark den 5. august 2008, at særligt det yngste barn har haft næsten al sin opvækst og skolegang i Danmark, og at familien samlet set har boet i Danmark i mere end 10 år.

Udlændingenævnet finder derfor, at en inddragelse af Deres klients opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for hende, jf. udlændingelovens § 26, men da Deres klients ægtefælle er blevet dansk statsborger, og dermed ikke længere har opholdstilladelse på baggrund af positivlisten, finder Udlændingenævnet, at det ikke er muligt at meddele Deres klient opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Udlændingenævnet konstaterer imidlertid, at Udlændingestyrelsen den 27. marts 2020 har meddelt Deres klient opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført indtil den 27. marts 2022. Da Deres klient allerede er blevet med-delt opholdstilladelse på ny i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, foretager Udlændingenævnet sig derfor ikke videre i denne anledning."

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Ukraine.

Sagens faktiske omstændigheder

Klageren, som er født 2015, blev i marts 2017 meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til sin far. I juli 2019 inddrog SIRI klagerens opholdstilladelse som medfølgende familie under henvisning til, at klageren ikke længere opfyldte betingelsen om at bo med sin far i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til sin far i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Som følge af, at klageren i perioden fra medio januar 2018 til primo juni 2020 ikke har boet sammen med sin far, er betingelsen for klagerens opholdstilladelse af primo december 2017 ikke længere til stede, og tilladelsen kan inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, jf. § 9 m, stk. 1.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at klageren i perioden fra medio januar 2018 til primo juni 2020 ikke har boet sammen med sin far på en fælles adresse, og at det udtrykkeligt fremgår af klagerens opholdstilladelse af primo december 2017, at den er betinget af, at han under hele sit ophold boede sammen med sin far på en fælles adresse, og at tilsidesættelse heraf kan medføre inddragelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klagerens mor i forbindelse med sagen har anført, at klagerens far udsatte hende for fysisk og psykisk vold, at klagerens mor og klageren af den grund flyttede fra klagerens far, ligesom det at det af Fyns Politis afgørelse af ultimo oktober 2018 fremgår, at klagerens mor og klageren fik et polititilhold mod klagerens far og at tilholdet var gyldigt i 5 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, klageren har haft opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, som medfølgende familie til sin far, og at det udtrykkeligt fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 7, at overgreb, misbrug eller anden overlast mv., alene kan indgå i vurderingen af, om en opholdstilladelse skal inddrages, såfremt udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, § 9 c, stk. 1, eller § 9 q, stk. 2.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren primo juni 2020 flyttede tilbage til sin fars adresse, og at klagerens far fra primo juni 2020 er registreret som eneindehaver af forældremyndigheden. Udlændingenævnet finder, dog at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet klageren i en lang periode ikke har haft bopæl sammen med sin far, og at den løbende betingelse om fælles bopæl derfor ikke har været opfyldt.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens mor i forbindelse med sagen har anført, at situationen har været vanskelig for klageren, men at han får det bedre hver dag, ligesom det ikke kan føre til en ændret vurdering, at det vil have negative konsekvenser for klageren, såfremt han skal udrejse af Danmark, at han har brug for en stabil base, og at klagerens mor ønsker at skabe de bedste vilkår for klageren, således at han kan føle sig beskyttet og rolig.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens mor i forbindelse med klagen har anført, at hun ønsker, at klageren skal gå i børnehave og til fritidsaktiviteter, idet hun ellers frygter, at han ikke udvikler sig, som han skal.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke herved er oplyst om sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at uanset at klageren er født i oktober 2015 i Danmark, og at uanset at han har haft sine første 5 leveår i Danmark, kan han fortsat ikke have opnået en sådan selvstændig tilknytning her til landet, at en inddragelse af hans opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at klageren først blev meddelt opholdstilladelse i Danmark medio marts 2017, og at det endvidere følger af Udlændingenævnets praksis, at børn først efter 6 til 7 års fast og lovligt ophold her i landet, hvor barnet kontinuerligt har gået i danske institutioner eller skoler, kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet finder på den anførte baggrund ud fra en samlet vurdering af sagens oplysninger, at klageren fortsat har en større tilknytning til sit hjemland, Ukraine, hvor både klagerens far og klageren er statsborgere.

Udlændingenævnet henviser desuden til, at det følger af FN's Børnekonventions artikel 3 (2), at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. bl.a. artikel 9 i FN's Børnekonventions artikel 9 skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er oplyst om forhold, der bevirker, at klagerens far og klageren ikke kan indrejse i Ukraine for dér at udøve familielivet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse." ÅB/2021/172.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Pakistan.

Sagens faktiske omstændigheder

Klageren blev første gang i februar 2016 meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle. I november 2020 inddrog SIRI klagerens opholdstilladelse som medfølgende familie under henvisning til, at grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede, idet klagerens ægtefælle var afgået ved døden.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til sin ægtefælle i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Som følge af, at klagerens ægtefælle medio maj 2020 afgik ved døden, er grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 m, stk. 1.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens seneste opholdstilladelse af medio maj 2019, at opholdstilladelsen er betinget af, at hun deler fælles bopæl med sin ægtefælle, og at opholdstilladelsen kan inddrages, såfremt hun ikke længere opfylder betingelserne for opholdstilladelsen.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at klageren er i fuldtidsbeskæftigelse, at hun knokler for at få hverdagen til at hænge sammen uden sin nu afdøde ægtefælle, og at hun på intet tidspunkt har været til last for det danske samfund.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering, at det til støtte for klagen er oplyst, at klageren har en stærk tilknytning til Danmark, at hun og hendes børn har boet i Danmark i ca. 5 år, at klageren har opgivet alt for familiens liv i Danmark, og at hun intet har at vende tilbage til i hendes hjemland, og at hendes børn har integreret sig og lært det danske sprog og den danske kultur, herunder at de har etableret venskaber i Danmark.

Det er desuden indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at det er uproportionalt, at SIRI kræve, at klageren og hendes børn skal miste deres hjem,

venner, kollegaer og arbejde i Danmark, da familien er i stor sorg over at have mistet klagerens ægtefælle, samt at klagerens ægtefælle er begravet i Danmark, og at familien således ved en inddragelse af hendes opholdstilladelse vil være afskåret fra at besøge hans grav.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til, at klageren bør bevare sin opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren blev givet opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold som medfølgende familie til sin ægtefælle medio februar 2016, at hun ifølge CPR-registret indrejste i Danmark primo juni 2016, at hun er statsborger i Pakistan, hvor hun er født og taler sproget, og hvor hun har boet, indtil hun indrejste i Danmark i en alder af 34 år, og at hun ikke har nær familie i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i denne forbindelse til, at det ved opslag i UIP fremgår, at klagerens børns opholdstilladelser udløb henholdsvis medio august 2020 og medio oktober 2020, og at de således aktuelt ikke har et opholdsgrundlag i Danmark.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at uanset at klageren må have opnået en vis tilknytning til Danmark i forbindelse med hendes tilknytning til det danske arbejdsmarked, hendes børns skolegang og socialt netværk, har hun forsat en større tilknytning til sit hjemland, Pakistan.

Udlændingenævnet finder således, at klageren hverken ved sit ophold i Danmark eller sin tilknytning til arbejdsmarkedet kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked og til det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af hendes opholdstilladelser må anses for at være særligt belastende.

Udlændingenævnet henviser i denne forbindelse til, at klageren har arbejdet deltid i perioden fra maj 2017 til marts 2018, at hun har arbejdet fuldtid i perioden fra april 2018 til januar 2019, og at hun har arbejdet fuldtid siden 2019.

Klageren vurderes derfor forsat for at have en større tilknytning til sit hjemland end til Danmark.

Udlændingenævnet henviser til, at der til støtte for klagen ikke er oplyst om forhold til hinder for, at klageren og hendes børn kan forsætte deres familieliv i Pakistan som hidtil frem til familiens indrejse i Danmark i 2016.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/173.

3.16. Bortfald

3.16.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under 2 år, har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over 2 år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Efter praksis vil en sådan ansøgning f.eks. kunne imødekommes i de tilfælde, hvor det må anses for godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Bestemmelsen er endvidere blevet anvendt i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, før den pågældende udrejste af Danmark

I den samlede skønsmæssige vurdering af, hvorvidt en opholdstilladelse alligevel ikke er bortfaldet, skal udlændingens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt udlændingens familiemæssige og anden tilknytning her i landet indgå, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse altid vurdere, om den mindreårige på ny kan meddeles opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. Se nærmere herom i afsnit 3.16.1.1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor der blev taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt udlændingen havde opgivet sin bopæl i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., vedrørende en statsborger fra Nordmakedonien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i 1948, blev i september 1975 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ifølge CPR udrejste ansøgeren af Danmark i april 2012. I maj 2017 indgav ansøgeren til Udlændingestyrelsen en ansøgning om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Det fremgik af ansøgningen bl.a., at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark, at hun havde været i Nordmakedonien et par gange på ferie og familiebesøg, at hun ikke vidste, hvorfor hun blev frameldt folkeregistret, idet hun først opdagede det, da hendes pension stoppede. I juni 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgerens opholdstilladelse er bortfaldet, fordi hun har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ifølge CPR har været udrejst af Danmark i perioden fra april 2012 til januar 2021, ligesom det af stemplerne i hendes pas fremgår en høj rejseaktivitet i perioden 2012 til 2017.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på oplysningerne fra kommunen, herunder kommunens afgørelse af april 2017 vedrørende ændring af bopælsregistrering, hvoraf det fremgår, at ansøgeren og hendes ægtefælle i april 2012 solgte deres andelslejlighed, at hendes ægtefælle udrejste til Ungarn i april 2012, at denne dato skønsmæssigt også er fastsat som ansøgerens udrejsedato, eftersom hendes nordmakedonske pas først er udstedt i juni 2012, og at der ikke ses efterfølgende stempler i hendes pas, som dokumenterer, at hun har haft et ophold i Danmark af en varighed på over 3 måneder.

Udlændingenævnet kan i den forbindelse oplyse, at det følger af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., at en opholdstilladelse bortfalder "ex lege", det vil sige automatisk, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark ved udrejse, og at fortrydelse af beslutningen ikke i sig selv kan føre til dispensation.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har været udrejst af Danmark, men ikke i 1 år, som anført af Udlændingestyrelsen, at hun er uenig i Udlændingestyrelsens vurdering i forhold til hendes udrejsehistorik, og at det ikke altid er den rejsendes skyld, hvis en rejse trækker ud, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af oplysningerne fra kommunen, at ansøgeren og hendes ægtefælle siden august 2012 har boet hos forskellige bekendte, herunder lejet et værelse hos tredjemand uden at have indgået en lejekontrakt, at hun flere gange har været på ferie i Nordmakedonien, og at hun alene har benyttet sit sundhedskort ved personligt fremmøde hos lægen i januar 2013, januar 2014, februar 2015 og februar 2016.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til tredjemands bemærkninger til kommunen af marts 2017, hvor tredjemand har oplyst, at han gjorde ansøgeren og hendes ægtefælle en tjeneste ved at lade dem registrere med postadresse hos ham, og at ansøgeren og hendes ægtefælle aldrig har opholdt sig fysisk på adressen.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på kommunes afgørelse af februar 2021 vedrørende annullering af ansøgerens indrejseregistrering, hvoraf det fremgår, at hun blev registreret som udrejst af Danmark i perioden fra april 2012 til januar 2021, samt Bolig- og Indenrigsministeriets stadfæstelse heraf af juli 2021.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at ansøgerens opholdstilladelse er bortfaldet, idet hun har opgivet sin bopæl i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer ikke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at hendes opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har boet i Danmark i 45 år, hvorfor hun har en stærk tilknytning til Danmark, og at hun har sin familie i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til et ændret resultat, idet det fremgår af ansøgeren og hendes ægtefælles klage over Ydelsesservices afslag på repatriering af maj 2017, at hun og hendes ægtefælle i februar 2017 var til rådgivning hos Dansk Flygtningehjælp med henblik på repatriering til Nordmakedonien, da det var ansøgeren og hendes ægtefælles vurdering, at de godt kunne klare sig med deres pension og repatrieringshjælp fra Danmark, hvorfor de ønskede at vende tilbage til Nordmakedonien hurtigst muligt, og at Ydelsesservice i april 2017 traf afgørelse om afslag på repatriering, da ansøgeren og hendes ægtefælle var registreret som udrejst af Danmark.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren ikke har nogen mindreårige børn i Danmark, og at hun ifølge oplysninger fra eIndkomst har modtaget 0,00 kr. i pension i perioden december 2013 til december 2016, at hun har modtaget 17.436 kr. i pension i november 2013, at hun har modtaget 21.684 kr. i pension i januar 2017, og at hun har modtaget 7.741 kr. i pension i februar 2017 og marts 2017. Der er ikke registreret en indtægt i de øvrige måneder.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder ansøgerens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt hendes familiemæssige og anden tilknytning her i landet vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at anse hendes opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/174.

Som eksempler på afgørelser, hvor der blev taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse var bortfaldet grundet et længerevarende ophold i udlandet, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., vedrørende en statsborger fra Jordan, på grund af længerevarende ophold uden for Danmark, idet den pågældende over en periode på ca. 8 år havde opholdt sig i Jordan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i 1975, blev i juni 1992 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, og opholdstilladelsen blev senest forlænget til februar 2021. Ansøgeren havde fra 2010 til 2018 opholdt sig i Jordan med sine mindreårige børn, der alle er danske statsborgere, idet ansøgernes forældre var syge. Udlændingestyrelsen traf i december 2019 afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændinge-styrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i december 2019 meddelte ansøgeren, at hendes opholdstilladelse var bortfaldet, idet styrelsen fandt, at hun havde opholdt sig i udlandet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og at der ikke var grundlag for dispensation, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Styrelsen inddrog ikke Den Europæiske

Menneskerettighedskonvention, herunder artikel 8, i vurderingen af, hvorvidt ansøgeren kunne meddeles dispensation fra bortfald.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at det fremgår af opslag i CPR, at ansøgeren sammen med sin herboende ægtefælle har 4 fællesbørn i Danmark, herunder 3 mindreårige på henholdsvis 11 år, 14 år og 17 år, at alle børnene er danske statsborgere, og at ansøgeren har været udrejst til Jordan uden sin ægtefælle, men sammen med sine børn, i perioden september 2010 til juli 2018.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at partsrepræsentanten ved e-mail af februar 2020 til Udlændingenævnet har anført, at det ikke er muligt for ansøgerens ægtefælle, grundet hans sygdom, at tage vare på de 4 børn alene, og at han er førtidspensionist. Udlændingenævnet konstaterer, at der ikke ses oplyst yderligere omkring ansøgerens ægtefælles sygdom.

Udlændingenævnet finder det derfor rettest at hjemvise sagen til fornyet behandling i første instans med henblik på styrelsens vurdering af, hvorvidt artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bør føre til, at ansøgeren skal meddeles dispensation fra bortfald.

Udlændingenævnet finder endvidere, at Udlændingestyrelsen i første instans skal vurdere, hvorvidt afhængighedsforholdet mellem og hendes tre mindreårige børn er af en sådan karakter, at børnene reelt vil være nødt til at forlade Unionens område som helhed, hvis ansøgerens opholdstilladelse anses for bortfaldet, og om ansøgeren i den forbindelse kan aflede en opholdsret fra børnene i medfør af Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmådes artikel 20 om unionsborgerskabet, jf. principperne i EU-Domstolens dom C-133/15, Chavez-Vilchez..” ÅB/2021/175.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., vedrørende en statsborger fra Libanon, som havde opholdt sig uden for Danmark i en periode på 9 år.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i 1979, blev i oktober 2002 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ifølge CPR indrejste ansøgeren i Danmark i oktober 1999, og udrejste af Danmark igen i oktober 2008. I juli 2018 indgav ansøgeren til Udlændingestyrelsen en ansøgning om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Det fremgik af ansøgningen bl.a., at ansøgeren udrejste til Libanon på hendes ægtefælles anmodning, idet hendes ægtefælle havde brug for sundhedspleje, og at hun udrejste sammen med sin ægtefælle og parrets fællesbørn, som alle var danske statsborgere. I december 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholdstilladelse må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da ansøgeren har opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge CPR udrejste af Danmark i oktober 2008 og indrejste i Danmark igen i februar 2020, ligesom ansøgeren i ansøgningen af juli 2018 har oplyst, at hun har været udrejst i perioden fra september 2009 til juni 2018, og at hun således i hvert fald har været udrejst af Danmark i ni år.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgeren ikke før udrejsen ansøgte om bevarelse af sin opholdstilladelse, ligesom ansøgeren eller hendes ægtefælle ikke har rettet henvendelse til de danske myndigheder under ansøgerens ophold i Libanon med henblik på bevarelse af opholdstilladelsen.

Det forhold, at ansøgeren ved brev af juli 2018 til Udlændingestyrelsen har anført, at ingen i Danmark havde fortalt hende, at hun ville miste sin opholdstilladelse ved længerevarende udlandsophold, og at hun i forbindelse med klagen har anført, at hun troede, at hun ikke kunne miste sin opholdstilladelse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i Udlændingestyrelsens afgørelse af oktober 2002, hvor ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, blev vejledt om, at hendes opholdstilladelse kunne bortfalde, hvis hun fraflyttede Danmark, eller hvis hun opholdt sig uden for Danmark i længere tid.

Udlændingenævnet finder ikke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet finder i relation hertil, at det, ansøgeren har anført til støtte for klagen, ikke kan føre til en ændret vurdering, da der ikke er oplyst om omstændigheder, der kan føre til, at hendes opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det hverken ses dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren eller hendes ægtefælle har været forhindret i at kontakte de danske myndigheder med henblik på at søge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse på et tidligere tidspunkt.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at hun ønsker at bo i Danmark sammen med sin herboende ægtefælle, som har brug for pleje grundet sit helbred, at tre af ansøgerens børn er under 18 år og hjemmeboende, at ansøgerens børn er afhængige af hende, og at hendes ægtefælle grundet en operation i hælen ikke er i stand til at klare sig selv og børnene, kan heller ikke føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren er registreret indrejst i Danmark første gang i oktober 1999 i en alder af 20 år, at hun ifølge hendes egne oplysninger udrejste i september 2009, altså i en alder af 30 år, at hun således alene har boet i Danmark i 10 år, og at hun dermed ikke kan anses for at have opnået en stærk længerevarende tilknytning til Danmark, som kan begrunde, at hendes opholdstilladelse alligevel ikke skal anses for bortfaldet.

Det kan ej heller føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle og 4 fællesbørn er bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerens børn ikke er uden omsorgspersoner, ligesom to af hendes børn er myndige, mens de to yngste på nuværende tidspunkt er 17 år.

Det kan endelig ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i februar 2020 blev meddelt opholdsret efter EU-retten, da dette ikke ændrer på det forhold, at hun har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder ansøgerens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt hendes familiemæssige og anden tilknytning her i landet, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at anse ansøgerens opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2018." ÅB/2021/176.

Som eksempler på afgørelser, hvor der blev taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt der var grundlag for at give forhåndsdispensation fra bortfald, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, som havde søgt om forhåndsdispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse som familiesammenført.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i 1989, blev i december 2012 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til sin ægtefælle. Opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren levede sammen med sin ægtefælle på fælles bopæl. I december 2018 indgav ansøgeren en ansøgning til Udlændingestyrelsen om forhåndsdispensation fra bortfald med henvisning til ægtefællens arbejde som speciallæge i Sønderjylland, og at denne var flyttet til en by i Nordjylland. I februar 2019 traf

Udlændingestyrelsen afgørelse om afslag på forhåndsdispensation fra bortfald af ansøgerens opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles forhåndsdispensation fra bortfald af hendes opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og stk. 3.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke er forelagt dokumentation for et velbegrundet formål, der kan begrunde dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at hun har et velbegrundet formål med at bosætte sig i Tyskland, eftersom hendes ægtefælle skal arbejde som speciallæge, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dette ikke kan anses for værende et velbegrundet formål med at bosætte sig i Tyskland henset til, at der ikke er tale om en udstationering af ægtefællen i udlandet, da han skal arbejde på et hospital i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at hun er uforstående over, at man ifølge loven har ret til at bo uden for Danmark i 12 måneder, hvis man har boet over to år i Danmark, og at hun har haft fast bopæl i Danmark siden 2013.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet en udlænding ifølge udlændingeloven har ret til at opholde sig uden for Danmark i 12 på hinanden følgende måneder, men ikke ret til at bosætte sig uden for Danmark i 12 på hinanden følgende måneder, og dermed opgive sin bopæl i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at dispensation fra bortfald efter praksis kun kan meddeles, hvis opholdet i udlandet har et velbegrundet formål, og at dette bestemmes ud fra en skønsmæssig vurdering.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/177.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Tyrkiet, som havde søgt om dispensation fra bortfald af sin tidsubegrænset opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i 1979, blev i marts 1998 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, og blev i juli 2001 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I oktober

2016 blev ansøgeren registreret udrejst i CPR, og ansøgeren indgav i juni 2017 en ansøgning til Udlændingestyrelsen om forhåndsdispensation fra bortfald. Ansøgeren var på daværende tidspunkt frihedsberøvet i Belgien. Udlændingestyrelsen traf i juni 2019 afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgerens opholdstilladelse er bortfaldet, fordi han har opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om dispensation for bortfald af juni 2017, hvoraf det fremgår, at han har været udrejst af Danmark siden oktober 2016, ligesom det også fremgår af CPR, at han har været udrejst af Danmark siden oktober 2016 og fortsat står registreret som udrejst.

Udlændingenævnet vurderer derfor, at ansøgerens opholdstilladelse er bortfaldet, idet han har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingenævnet vurderer ikke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at hans opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt til grund, at ansøgeren i oktober 2016 rejste til Italien med henblik på familieferie sammen med ansøgerens ægtefælle og deres 2 fællesbørn, hvor ansøgeren blev anholdt.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren ikke har opgivet sin bopæl i Danmark, da han ikke frivilligt har opholdt sig i udlandet, og at han ikke har overtrådt udlændingelovens § 17, stk. 1, idet han ved en varetægtsfængsling i Italien samt senere afsoning af straf i Belgien har været forhindret i at rejse tilbage til Danmark.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til et ændret resultat, idet Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren blev arresteret i Italien i oktober 2016 på baggrund af en europæisk arrestordre i forbindelse med en verserende straffesag i Belgien om medvirken til menneskehandel og menneskesmugling, og at han i oktober 2016 blev frihedsberøvet og blev idømt 6 års fængselsstraf i Belgien. Det må således have stået ansøgeren klart, at hans strafbare handling kunne medføre en eventuel frihedsberøvelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren søgte om dispensation for bortfald af sin opholdstilladelse fra juni 2017, der blev modtaget af Udlændingestyrelsen i august 2017, på et

tidspunkt, hvor han var frihedsberøvet. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet – uanset at der ikke var forløbet 12 måneder – ikke havde udsigt til at kunne indrejse i Danmark, før han havde udstået sin fængselsstraf på 6 år.

Det er også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens § 22, stk. 1, nr. 1, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at en fængsling i udlandet i øvrigt ikke udgør en uforudset hjemrejsehindring, som der kan gives dispensation for.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at bortfaldsreglerne som følge af længerevarende ophold uden for Danmark udtrykkeligt fremgår af ansøgerens tidsubegrænset opholdstilladelse fra juni 2001, og at det i øvrigt er den enkelte udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med betingelserne for pågældendes opholdstilladelse, herunder at han kunne miste sin opholdstilladelse som følge af f.eks. fængsling i udlandet.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at der ikke er oplyst om sådanne særlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, at ansøgeren alligevel bør meddeles dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har sin familie i Danmark, herunder et handicappet barn, at bortfald af hans opholdstilladelse er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at han har opholdt sig i Danmark siden marts 1998, at han har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark, og at han har bevaret en væsentlig tilknytning til Danmark, da han både taler og skriver flydende dansk, ligesom han i 20 år har haft fast arbejde i landet.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet disse forhold ikke i sig selv kan danne grundlag for dispensation for bortfald af ansøgerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnet ligger herved vægt på, at ansøgeren indrejste første gang i Danmark i maj 1998, at han er gift med en dansk statsborger af tyrkisk herkomst, at hans 2 mindreårige børn er født og opvokset i Danmark og har dansk statsborgerskab, og at han i marts 2001 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder grovheden af forbrydelse, hvor han blev idømt en fængselsstraf på 6 år, og hans samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt hans familiemæssige og anden tilknytning her til landet, vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, stk. 1 og stk. 2, at anse hans opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse også henvise til, at der ikke til sagen er oplyst om hindringer for, at ansøgerens familie vil kunne besøge ham i hans hjemland.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/178.

3.16.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 21. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser, men finder anvendelse i alle sager, hvor et mindreårigt barns tidligere opholdstilladelse i Danmark er bortfaldet som følge af et ophold i udlandet.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele den mindreårige en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen som indført ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 (lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004), at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt hensynet til barnets tarv talte for at meddele opholdstilladelse på ny, efter at barnets tidligere opholdstilladelse var bortfaldet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, samt afslag på en ny opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, vedrørende en statsborger fra Armenien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Den kvindelige ansøger er født i Armenien, og blev i marts 2008 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Den mindreårige ansøger (den kvindelige ansøgers barn), der er statsborger i Armenien, er født i Danmark i maj 2014, og blev samme måned meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Den kvindelige ansøger og den mindreårige ansøger udrejste af Danmark i juni 2016 til Armenien og indrejste i Danmark igen i februar 2018. I april 2019 ansøgte de 2 ansøgere om, at deres opholdstilladelser ikke skulle anses for bortfaldet. I

marts 2020 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgernes tidligere opholdstilladelser i Danmark var bortfaldet, og at den mindreårige ansøger ikke kunne meddeles en ny opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"*Vurdering vedrørende bortfald af opholdstilladelse:*

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren og hendes søns opholdstilladelser må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., idet ansøgeren og hendes søn har været udrejst af Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på partsrepræsentantens og ansøgerens egne oplysninger om, at ansøgeren og hendes søn udrejste af Danmark i juni 2016 til Armenien og indrejste i Danmark igen i februar 2018, hvormed ansøgeren og hendes søn har været udrejst af Danmark i en sammenhængende periode på knap et 1 og 8 måneder.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren og hendes søn ikke kan meddeles dispensation fra bortfald af deres opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at ansøgeren og hendes søns opholdstilladelser ikke skal anses for bortfaldet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det i forbindelse med sagen er anført, at ansøgeren ikke havde mulighed for at vende tilbage til Danmark tidligere, idet hun fødte sin datter under opholdet i Armenien, og at hun i forbindelse med sin graviditet var indlagt på sygehuset, ligesom det i lægeerklæring af juli 2018 fra et lægecenter bekræftes, at ansøgeren oplevede komplikationer forbundet med sin graviditet i form af bl.a. smertefulde veer, at hun som følge heraf fødte for tidligt, at det grundet komplikationerne ikke var tilladt for hende at rejse under graviditeten, og at hun under graviditeten jævnligt skulle til konsultationer hos sin læge.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det af samme lægeerklæring fra 2018 fra lægecenteret desuden fremgår, at ansøgeren allerede i februar 2017 blev udskrevet i en stabil tilstand, men at hun på trods af dette først genindrejste i Danmark i februar 2018, omtrent ét år efter ansøgeren og hendes datter blev udskrevet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det var ansøgerens eget valg at udrejse til sit hjemland i starten af sin graviditet på trods af, at hun må antages at ville have haft adgang til samme lægelige behandling for komplikationerne forbundet med sin graviditet i Danmark.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har anført, at ansøgeren, efter at hun blev udskrevet, fortsat ikke havde mulighed for at vende tilbage til Danmark, navnlig på grund af sin økonomiske situation.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det må have stået klart for ansøgeren både inden og under hendes ophold, hvilke eventuelle omkostninger og udgifter der ville være forbundet med et udenlandsophold af den varighed. Udlændingenævnet finder således, at det var din ansøgerens eget ansvar at sikre sig, at hun havde tilstrækkelige med økonomiske midler til at rejse tilbage til Danmark.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens og hendes søns opholdstilladelser af henholdsvis marts 2008 og juli 2014 bl.a., at ansøgeren og hendes søn kan miste retten til ophold i Danmark, hvis ansøgeren og hendes søn ikke opfylder en eller flere af betingelserne fastsat i opholdstilladelserne, eller hvis ansøgeren og hendes søn opgav deres bopæl i Danmark eller opholdt sig mere end 12 sammenhængende måneder uden for Danmark, og at det i øvrigt er den enkelte udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med betingelserne for pågældendes opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder desuden, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har anført, at ansøgeren og hendes søn har en stærk tilknytning til det danske samfund, idet ansøgeren har været i Danmark siden 2004, at hun har boet længere tid i Danmark end i Armenien, at hun har afsluttet 9. klasse og et forløb på en kosmetologuddannelse, at hun har arbejdet fuldtid på et hotel i Danmark, og at hendes mor, bror og moster opholder sig i Danmark, ligesom partsrepræsentanten har anført, at ansøgerens søn er 6 år, går i SFO i Danmark og er blevet optaget på en skole pr. marts 2020, samt at de begge taler flydende dansk.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes søn hverken ved deres ophold i Danmark, ansøgerens tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved deres sproglige kundskaber, kan anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske arbejdsmarked eller det danske samfund i øvrigt, at ansøgerens og hendes søns opholdstilladelser ikke bør anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at uanset at ansøgerens søn er født i Danmark, har han fortsat ikke opnået en sådan stærk tilknytning til Danmark, at hans opholdstilladelse ikke bør anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at ansøgerens søn ikke har haft nogle af sine formative år i Danmark, idet Udlændingenævnet finder, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderedes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag havde varet fra barnets 7 leveår til det 15 leveår.

Udlændingenævnet har i relation hertil endvidere lagt vægt på, at partsrepræsentanten ikke har dokumenteret, at ansøgeren har opnået den fornødne tilknytning til det danske arbejdsmarked. Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra februar 2012 til september 2018, med undtagelse af månederne december 2012, september 2013, maj 2015 og juni 2015, ingen indkomst havde eller modtog arbejdsløshedsdagpenge.

Det kan herudover ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har anført, at det vil være et alvorlig indgreb i ansøgerens og hendes søns liv og være i strid med barnets tarv, samt at det vil have store konsekvenser for særligt børnenes trivsel og deres sociale udvikling, såfremt de bliver fjernet fra deres hverdag i Danmark, ligesom partsrepræsentanten også har anført, at ansøgeren vil være i risiko for at lide overlast, såfremt hun skal vende tilbage til Armenien, idet hun er en kvinde med mindreårige børn uden netværk, uden et sted at bo og uden mulighed for at forsørge sig selv, da hun er uden indkomst i Armenien, samt at d et vil være strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at retten til familieliv efter EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet skal endelig henvise til, at det fremgår af Udlændingenævnets afgørelse af november 2014 bl.a., at den kvindelige ansøger er født og opvokset og har haft sin skolegang i Armenien, at ansøgeren blev gift med sin ægtefælle i Armenien, at hun taler armensk, at hendes ægtefælle har sine forældre og søskende i Armenien, at hun hyppigt har været på ferie og ophold af længere varighed i Armenien, ligesom det fremgår af hendes ansøgningsskema fra april 2019, at ansøgeren og hendes søn under deres seneste ophold boede hos hendes svigermor i Armenien.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren fortsat må have en væsentlig tilknytning til og et større netværk i sit hjemland, hvor hun er statsborger, hvor hun er født, opvokset og har haft sin skolegang, hvor hun taler sproget, hvor hun blev gift, og hvor hun hyppigt har været på ferie og ophold af længere varighed, og hvor det må antages, at hendes ægtefælle og svigerfamilie fortsat opholder sig.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at generelle sociale- og økonomiske forhold i hjemlandet ikke kan føre til en bevarelse af ansøgerens og hendes søns opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, finder Udlændingenævnet således, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at anse ansøgerens og hendes søns opholdstilladelser i Danmark for bortfaldet.

Vurdering vedrørende opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens søn ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark i forlængelse af, at hans tidligere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, jf. § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at hensynet til barnet tarv ikke taler for, at ansøgerens søn på ny meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at uanset at ansøgerens søn er født i Danmark, har han fortsat ikke opnået sådan en stærk tilknytning til Danmark, at han på ny skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens søn, jf. afsnittet ovenfor vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), ikke har haft nogle af sine formative år i Danmark.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har anført, at ansøgerens søn er 6 år, at han går i SFO i Danmark og blevet optaget på en skole pr. marts 2020, at han taler flydende dansk, og at hans mormor, onkel og ansøgerens moster opholder sig i Danmark, ligesom partsrepræsentanten også har anført, at det vil være et alvorlig indgreb i hans liv og i strid med barnets tarv, samt at det vil have store konsekvenser for hans trivsel og hans sociale udvikling, såfremt han bliver fjernet fra sin hverdag i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens søn udrejste til Armenien sammen med sin mor, at hans mor på udrejsetidspunktet havde forældremyndigheden, at hans mor er hans primære omsorgsperson, og at ansøgerens søn må anses for at have knyttet et kulturelt, sprogligt og familiært bånd til Armenien, hvor han er statsborger, hvor det må antages, at han har kendskab til sproget, hvor han har opholdt sig i en længere periode sammen med sin mor, og hvor det må antages, at hans far og hans fars familie fortsat opholder sig.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgerens søn ikke er uden netværk eller relevante omsorgspersoner i sit hjemland.

Udlændingenævnet skal endvidere henvise til, at ansøgerens søn på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i sammenlagt knap 4 år og 2 måneder, idet ansøgerens søn udrejste til Armenien i juni 2016 i en alder af knap 2 år, og idet han indrejste igen sammen med sin mor i februar 2018 i en alder af knap 3 år og 9 måneder. Henset til ansøgerens søns alder og længden af hans ophold i Danmark, finder Udlændingenævnet således, at han ikke kan anses for at have opnået en så stærk tilknytning til Danmark, at det må anses for uforholdsmæssigt at henvise ham til at bo sammen med sin mor og sin øvrige familie i Armenien.

Udlændingenævnet finder derfor ud fra en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne forhold, der taler for, at det vil være bedst stemmende med barnets tarv at meddele ansøgerens søn opholdstilladelse i Danmark på ny.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser af marts 2020."ÅB/2021/179.

3.16.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for 6 måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.16.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, *eller* hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor der blev taget stilling til bortfald på erhvervs- og studieområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt udlændingen havde opgivet sin bopæl i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., vedrørende en statsborger fra Kina, som havde opgivet sin bopæl i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren som er født i 1979, blev i august 2001 meddelt opholdstilladelse i Danmark som studerende, og blev i august 2017 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på baggrund af positivlisten. I august 2017 blev ansøgeren i CPR registreret udrejst af Danmark til Kina. I september 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. I marts 2019 traf SIRI afgørelse om bortfald.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Ansøgeren opholdstilladelse er bortfaldet, fordi han har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i CPR er registreret udrejst af Danmark i august 2017, at han har bekræftet sin udrejsedato via ajourføringen i CPR i februar 2018, og at han ifølge sine passtempler alene har haft et faktisk og reelt ophold i Danmark på i alt 21 dage mellem juni 2017 og frem til juni 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren først har indgivet en ansøgning om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse i september 2018 og således næsten 14 måneder efter hans udrejse af Danmark i august 2017.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i sin ansøgning fra september 2018 har oplyst, at han har bevaret sin bolig i Danmark, og at han ved udrejsen til Kina efterlod sine ejendele i sin bolig.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at han fortsat har bevaret sin bolig i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren i bilag 3 vedlagt sin ansøgning har oplyst, at han blev kontaktet af kommunen, som ville framelde ham CPR registeret, idet han angiveligt ikke havde opholdt sig på sin bopæl, og at han i februar 2018 via ajourføringen i CPR har bekræftet sin udrejsedato af august 2017.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren i sin ansøgning af september 2018 har oplyst, at hans adresse i Kina er en navngiven adresse.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i sin ansøgning har oplyst, at han rejste til Kina med henblik på at passe sine forældre og at han forblev i Kina, fordi hans far blev syg igen. Den fremlagte dokumentation for ansøgerens fars sygdom og indlæggelse er også indgået i vurderingen.

Udlændingenævnet vurderer ikke, at dette kan give anledning til en ændret afgørelse. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det hverken ses dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren har været forhindret i at vende tilbage til Danmark, idet det fremgår af passtemplerne i hans pas bl.a., at han gentagne gange har været ind- og udrejst og har haft flere ophold af få dages varighed i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at ansøgeren hverken har informeret eller søgt vejledning hos relevante myndigheder om eventuelle konsekvenser som følge af hans udrejse af og ophold uden for Danmark, ligesom han heller ikke har søgt om bevarelse af hans opholdstilladelse før udrejsen.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at bortfaldsreglerne som følge af opgivelse af bopæl i Danmark udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholdstilladelse af august 2017, og at det i øvrigt er den enkelte udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med betingelserne for pågældendes opholdstilladelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren første gang blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som studerende i august 2001, og at han i august 2017 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på baggrund af positivlisten, ligesom han ifølge oplysninger fra eIndkomst har været tilknyttet det danske arbejdsmarked fra januar 2008 og frem til juli 2017. Herudover fremgår der af eIndkomst en indtægt i marts 2018.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ikke har en sådan væsentlig og stærk tilknytning til Danmark, at der er grundlag for at meddele dispensation fra bortfald.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han har haft en sådan væsentlig og stærk tilknytning til Danmark, at der er grundlag for at meddele dispensation fra bortfald, at han ifølge oplysninger fra eIndkomst for perioden august 2017 til juni 2021 alene har været tilknyttet det danske arbejdsmarked i marts 2018, at han familie har haft et kortvarigt ophold i Danmark, idet hans ægtefælle indrejste i Danmark i september 2014, hvorefter hun udrejste til Kina sammen med ansøgeren i august 2017, ligesom deres fællesbarn, født i juli 2016, ligeledes udrejste til Kina i august 2017, og at det var ansøgerens og hans families eget valg at udrejse til Kina.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder ansøgerens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt hans familiemæssige og anden tilknytning her i landet vurderer Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at anse hans opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse." ÅB/2021/180.

3.17. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages som

udgangspunkt af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 6 måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, ophold efter EU-reglerne, ophold på baggrund af et gyldigt visum eller visumfrit ophold. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, mens en ansøgning om opholdstilladelse behandles, jf. udlændingelovens § 33 a, eller mens en klage over et afslag på opholdstilladelse er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33 b.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a.

Det følger af udlændingelovens § 26 b, at udvisning af udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 26 c, at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, skal der fastsættes et indrejseforbud for en udlænding, der pålægges at udrejse af Danmark straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen.

Såfremt en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, udvises, fastsættes der alene et indrejseforbud, hvis udlændingen er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 189 fremsat den 5. maj 2020), at et indrejseforbud for udlændinge, der pålægges at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, systematisk vil blive pålagt uden en forudgående

afgørelse om udvisning. Det betyder, at den udlændingemyndighed, der fastsætter en udrejsefrist til straks, samtidig skal træffe afgørelse om indrejseforbud.

3.17.1. Kriminalitet

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen uden for de i udlændingelovens §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. 5. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 119 b, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en russisk statsborger, der blev anholdt af politiet og sigtet for tyveri.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i februar 2020 antruffet af politiet, som blev kaldt ud, idet 2 medarbejdere i en butik holdt klageren tilbage på gaden efter butikstyveri. Medarbejderne havde via butikkens videoovervågning observeret klageren stjæle et rør Pringles-chips og var herefter fulgt efter ham. Klageren blev ved politiets visitation ligeledes fundet i besiddelse af en peberspray og en springkniv og blev herefter anholdt og sigtet for både butikstyveri samt overtrædelse af våbenloven. Klageren forklarede, at han ikke kunne huske at have forladt butikken med chipsne, at peberspray var et våben købt i Tyskland mod herreløse hunde, og at springkniven var købt som gave til en bekendt og ikke tiltænkt som et våben. Klageren accepterede en udenretlig bøde på 4.500 kr. for forholdene.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af februar 2020 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i februar 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren blev antruffet og anholdt af politiet for butikstyveri af en pose "Pringles" chips, samt ulovlig besiddelse af en peberspray og en springkniv.

Klageren blev i den forbindelse sigtet for overtrædelse af straffelovens § 287, jf. § 276, våbenbekendtgørelsens § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, nr. 3, samt knivlovens § 7, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at der i butikken var overvågning, at det af overvågningen fremgik, at klageren stod foran hylden med chips, og at der, da han fjernede sig fra hylden, manglede en vare. Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at butikspersonalet pågreb klageren uden for butikken, hvorefter man så en pakke "Pringles" chips i hans lomme.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at klageren over for politiet oplyste, at han havde erhvervet sig pebersprayen i Tyskland, og at han købte springkniven på et loppemarked i Danmark, omend ingen af dem var tiltænkt som våben.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at klageren har erkendt forholdene, og at han har vedtaget en udenretlig bøde på 4.500 kr. for forholdene.

Udlændingenævnet finder det endvidere skærpende, at klageren kort efter sin indrejse har begået kriminalitet.

Det forhold, at klageren under afhøringen har oplyst, at han ikke kan huske at have gemt en pakke "Pringles" under jakken, idet han var overbevist om, at han havde lagt den tilbage, og at det var en fejl, hvis han havde forladt butikken med chipsene, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at man af overvågningen har observeret klageren tage en pakke "Pringles" fra varehylden, og at 2 medarbejdere i butikken fandt denne pakke gemt i hans jakke.

Det forhold, at klageren under afhøringen har oplyst, at han var blevet visiteret på vej til Danmark, og at grænsepolitiet i den forbindelse oplyste ham om, at han godt måtte have en peberspray på sig, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke af sagen fremgår noget, der skulle understøtte hans forklaring herom.

Det forhold, at klageren under afhøringen har oplyst, at han havde købt sin peberspray i Berlin for at bruge den mod herreløse hunde, at han lider af angst for hunde, og at den kun er ment som våben mod hunde og ikke mod mennesker, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den blotte besiddelse af en peberspray er ulovlig i Danmark, og at man som udlænding skal overholde gældende lovgivning under pågældendes ophold i Danmark.

Det forhold, at klageren under afhøringen har oplyst, at kniven, som han var i besiddelse af, var tiltænkt som en gave til en bekendt, og at den var købt som en kniv og ikke et våben, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den blotte besiddelse af en springkniv er ulovlig.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er russisk statsborger, at han ikke har haft længerevarende ophold i Danmark, at han ikke har særlig tilknytning til Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af ham må antages at virke særligt belastende for ham.

Det forhold, at klageren under afhøringen har oplyst, at han har bekendte i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens bekendte kan henvises til at besøge ham i hjemlandet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens fra februar 2020." ÅB/2021/181.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en nigeriansk statsborger, der blev anholdt af politiet og sigtet for besiddelse af 2 springknive og 1 foldekniv samt besiddelse af 2 joints.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i december 2018 antruffet af politiet på Christiania, hvor han ved visitation blev fundet i besiddelse af 2 springknive, 1 foldkniv samt 2 joints. Han blev herefter anholdt og sigtet for overtrædelse af våbenloven samt bekendtgørelse om euforiserende stoffer. Klageren modtog en bøde på 29.000 kr. for forholdene.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2018 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af § udlændingeloven § 25 a, stk. 1, nr. 1 og 2, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i december 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i december 2018 blev antruffet af politiet og fundet i besiddelse af 2 joints, 2 springknive og 1 foldekniv, og at klageren herved blev anholdt og siget for overtrædelse af lov om euforiserende stoffers § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bilag 1, liste A, nr. 1, samt overtrædelse af knivlovens § 7, stk. 1, jf. § 1, og § 2, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet henviser herved til, at udvisning af tredjelandsstatsborgere for ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer kan ske ved enhver form for besiddelse eller brug af stoffer, der er nævnt i bilag I, liste A-E, til bekendtgørelsen om euforiserende stoffer.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren ikke var i besiddelse af fornøden tilladelse til at opholde sig i Danmark og derved blev sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at klageren over for politiet erkendte de omstændigheder i sagen, og at han vedtog en udenretlig bøde på 29.000 kr. for forholdene.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er statsborger i Nigeria, at han aldrig har haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kan føre til, at en udvisning af ham må antages at virke særligt belastende.

Det forhold, at klagerens kæreste og barn bor i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klageren har valgt at etablere sit forhold på et tidspunkt, hvor han ikke havde lovligt ophold i Danmark, hvorfor han ikke kan antages at have en berettiget forventning om at måtte blive her i landet, som følge heraf.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der til sagen ikke er oplyst om hindringer for, at klageren, hans kæreste og barn kan besøge klageren i Nigeria, for der at udøve familielivet. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det ikke i sagen er dokumenteret eller sandsynliggjort, at klageren og hans kæreste har etableret et reelt samliv.

Vurdering efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i december 2018.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er en betingelser for, at klageren som nigeriansk statsborger kan opholde sig i Danmark, at han er i besiddelse af et gyldigt visum eller opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 3 a.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke kunne fremvise gyldigt visum eller opholdstilladelse, da klageren blev antruffet af politiet i december 2018. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på klagerens egne oplysninger om, at han har opholdt sig uafbrudt i Danmark siden august 2015.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Udlændingenævnet henviser til ovenstående begrundelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i alle EU-lande (undtaget Irland) og de Schengenassocierede lande (Norge, Liechtenstein, Schweiz og Island), at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 8, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 b.

Klageren har indrejseforbud i 2 år regnet fra den dato, klageren er udrejst fra det område, som indrejseforbuddet vedrører.

Idet klageren blev påset udrejst til Nigeria i december 2019, udløber klagerens indrejseforbud således i december 2021.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2018." ÅB/2021/182.

3.17.2. Ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

En udlænding kan således udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, trods manglende erkendelse, såfremt udlændingen enten indvortes eller direkte på sin person findes i besiddelse af

euforiserede stoffer, eller såfremt udlændingen antræffes stærkt narkotikapåvirket og har friske stikmærker.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet ~~i 2019~~ 2021 har taget stilling til administrativ udvisning af en udlænding for at have været i besiddelse af euforiserende stoffer kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, af en serbisk statsborger, der blev anholdt af politiet og sigtet for besiddelse af euforiserende stoffer.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i august 2019 antruffet af politiet på et hotel, hvor politiet på baggrund af mistanke om våben var kørt ud til en razzia. I denne forbindelse fandt politiet 2 joints i klagerens mavetaske samt hash og skunk på en mængde af henholdsvis 2,34 og 3,5 gram i klagerens rygsæk. Politiet anholdte og sigtede herefter klageren for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Klageren vedtog en udenretlig bøde på 2.000 kr.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af august 2019 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af § 25 a, stk. 1, nr. 2, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i august 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren blev antruffet og anholdt af politiet i august 2019 for besiddelse af euforiserende stoffer i form af 2 joints samt 3,34 gram hash og 3,5 gram skunk, hvorefter han blev sigtet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilagsliste A, nr. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren over for politiet erkendte forholdet, og at han vedtog en udenretlig bøde på 2.000 kr. herfor. Det forhold, at klageren til støtte for klagen har anført, at udvisningen ikke er proportionel, og at han alene havde en beskeden mængde hash til eget forbrug på sig, kan ikke danne grundlag for et andet udfald af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at udvisning af tredjelandsstatsborgere for ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer kan ske ved enhver form for besiddelse eller brug af stoffer, der er nævnt i bilag I, liste A-E, til bekendtgørelsen om euforiserende stoffer.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er statsborger i Serbien, at han aldrig har haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om tilknytning til Danmark, herunder til herboende personer, eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kan føre til, at en udvisning af ham må antages at virke særligt belastende.

For så vidt angår klagerens bemærkninger om, at en udvisningen medfører, at klageren ikke kan indrejse i Schengenområdet, herunder i forhold til fodboldturisme, kan Udlændingenævnet informerende oplyse om, at klagerens indrejseforbud alene er gældende i Danmark, idet ordlyden i udlændingelovens dagældende § 58 g ikke omfatter udvisning i medfør af § 25 a.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af august 2019.

Klageren har indrejseforbud i 2 år regnet fra den dato, hvor han er udrejst af Danmark. Idet klageren i august 2019 er påset udrejst til Serbien, er hans indrejseforbud således gældende indtil august 2021." ÅB/2021/183.

3.17.3. Ulovligt arbejde

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde.

Ulønnet frivilligt arbejde eller bibeskæftigelse kræver som udgangspunkt også arbejdstilladelse, medmindre udlændingen er fritaget eller undtaget herfra. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller ret til ophold som nævnt i udlændingelovens § 14, stk. 1 og 2, er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Kina, der havde arbejdet ulovligt i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren var tidligere i 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen, og denne opholdstilladelse blev senest forlænget i 2019, hvorefter klageren havde jobsøgningsophold indtil juni 2020. Klageren udrejste af Danmark til Sverige i september 2018, men fortsatte med at arbejde for en virksomhed i København. Klageren blev antruffet af politiet i januar 2019, idet politiet havde modtaget et tip om ulovligt arbejde i klagerens virksomhed. Klageren forklarede, at han troede, at han kunne forsætte med at arbejde i Danmark, uagtet at han var flyttet til Sverige, idet han havde haft en tilknytning til Danmark siden 2014. Klageren blev anholdt og sigtet for ulovligt arbejde og accepterede en udenretlig bøde på 13.000 kr.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af februar 2019 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet har herved lagt til grund, at klagerens opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen må antages at være bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, idet han opgav sin bopæl i forbindelse med sin flytning til Sverige i september 2018. Udlændingenævnet henviser herved også til, at det fremgår af opholds- og arbejdstilladelsen, der blev forlænget senest ved afgørelse fra november 2017, at klageren kunne miste sin ret til at opholde sig i Danmark, hvis han opgav sin bopæl eller opholdt sig uden for Danmark i 6 måneder eller mere.

Udlændingenævnet finder herefter, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af dagældende udlændingelovs § 25 a, stk. 2, nr. 1, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i februar 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren blev antruffet af politiet på arbejdspladsen, og at han under afhøringen oplyste, at han var flyttet til Sverige, at han fortsat arbejdede for en virksomhed i Danmark, og at han pendlede fra Danmark til Sverige.

Udlændingenævnet henviser i den sammenhæng til, at klageren ikke ses at have søgt om arbejdstilladelse som pendler. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 4, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at der efter ansøgning kan gives arbejdstilladelse til en udlænding med ophold uden for landet, hvis udlændingen ville have opfyldt betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § § 9 a, stk. 1, nr. 1-9, 11 eller 14, eller § 9 i, stk. 2, nr. 1, hvis udlændingen havde haft ophold her i landet.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen således har anført, at klageren opfylder betingelserne for at kunne arbejde i Danmark, idet han er pendler (cross border commuter), kan således ikke føre til en ændret vurdering, da han ikke ses at have indgivet en ansøgning herom.

Det forhold, at klageren til støtte for sin klage endvidere har anført, at han ikke var klar over, at en arbejds- og opholdstilladelse kan bortfalde, at han ikke vidste, at han arbejdede ulovligt i Danmark, og at der ikke er vejledning på myndighedernes hjemmesider, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, ligesom det ikke kan føre til en ændret vurdering, at klageren har oplyst, at han har modtaget forkert vejledning fra Migrationsverket i Sverige.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af klageren opholds- og arbejdstilladelse fra november 2017, som blev forlænget til december 2019, at han kunne miste sin ret til at opholde sig i Danmark, såfremt han opgav sin bopæl, eller såfremt han opholdt sig uden for Danmark i 6 sammenhængende måneder eller mere.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at der på www.international.kk.dk henvises til et link på Øresunddirekt, hvoraf det fremgår af følgende link https://www.oresunddirekt.se/en/find-a-job-in-denmark/start-working-in-denmark/permission-to-work-in-denmark, at man som tredjelandsstatsborger med bopæl i Sverige ikke automatisk har ret til at arbejde i Danmark. På linket henvises der endvidere til udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk for mere information om retten til at opholde sig og arbejde i Danmark.

Det forhold, at klageren herudover til støtte for sin klage har anført, at han efter sin opfattelse ikke har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, kan endelig ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren må antages at have opgivet sin bopæl i Danmark i september 2018, idet han udrejste til Sverige, og at der således stilles krav om, at han på ny skulle have søgt om arbejdstilladelse i Danmark efter han opgav sin bopæl.

Udlændingenævnet finder endelig, at klageren ikke kan antages at være omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed af tjenesteydelser og af EU-domstolens praksis vedrørende arbejdstagere, der er udstationeret af en virksomhed etableret i en medlemsstat, og som leverer tjenesteydelser i en anden medlemsstat.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke kan antages at være omfattet af ovennævnte regler, idet han ikke ses at fungere som udstationeret medarbejder for en virksomhed etableret i EU.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er kinesisk statsborger med opholdstilladelse i Sverige, at han ikke har særlig tilknytning til Danmark, idet hans familie er i Sverige, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af ham må antages at virke særligt belastende for ham.

Det forhold, at klageren under afhøringen forklarede, at en udvisning formentlig ville betyde, at han blev opsagt af virksomheden i Danmark, at dette ville få store økonomiske konsekvenser for hans familie, kan ikke føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrer på det forhold, at han har arbejdet ulovligt i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Idet Udlændingestyrelsen traf afgørelse i februar 2019 efter dagældende bestemmelser i udlændingeloven, er klagerens indrejseforbud således nationalt begrænset.

Klageren har indrejseforbud i 2 år regnet fra den dato, han er udrejst fra det område, som indrejseforbuddet vedrører.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af februar 2019." ÅB/2021/184.

3.17.4. Subsistensløs

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en syrisk statsborger, der ikke havde de nødvendige midler til sit underhold i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren, som havde tysk konventionspas og tysk opholdstilladelse, blev antruffet af politiet ved grænsen til Sverige. På forespørgsel oplyste de tyske myndigheder til dansk politi, at klageren havde forbud mod at udrejse af Tyskland på grund af et kriminelt forhold i landet. I forbindelse med afhøringen oplyste klageren til dansk politi, at han ikke var i besiddelse af midler til at kunne tilvejebringe mad eller overnatte i Danmark. Klageren havde alene ca. 149 kr. til en busbillet retur til Tyskland. Klageren blev udvist, da en udlænding skal være i besiddelse af ca. 500 kr. pr. dag ved ophold på hotel i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af marts 2020 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af § 25 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i marts 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren til politiet i marts 2020 oplyste, at han alene var i besiddelse af 24,80 euro i rede penge, at han ikke havde penge på sit Mastercard og ikke var i besiddelse af andre kreditkort, at han ikke kendte nogle personer i Danmark, som kunne overføre penge til ham, og at han ligeledes ikke kendte nogle personer i Danmark, som kunne tilbyde ham kost og logi.

Det forhold, at klageren til støtte for sin klage af marts 2020 bl.a. har anført, at han var i besiddelse af tilstrækkelige midler til at erhverve sig en busbillet tilbage til Tyskland til en værdi af 149 kr., kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en udlænding efter praksis skal være i besiddelse af ca. 500 kr. pr. dag, hvis udlændingen bor på hotel her i landet, at en udlænding skal være i besiddelse af et mindre beløb, såfremt pågældende bor privat, og at en udlænding skal være i besiddelse af midler eller en billet til sin hjemrejse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren aldrig har haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om tilknytning til Danmark, herunder til herboende personer, eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kan føre til, at en udvisning af klageren må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Idet Udlændingestyrelsen traf afgørelse i marts 2020 efter dagældende bestemmelser i udlændingeloven, er klagerens indrejseforbud således fortsat nationalt begrænset.

Klageren har indrejseforbud i 2 år regnet fra den dato, klageren er udrejst fra det område, som indrejseforbuddet vedrører.

Idet klageren i marts 2020 blev påset udrejst til Tyskland, er klagerens indrejseforbud således gældende indtil marts 2022.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af marts 2020." ÅB/2021/185.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en chilensk statsborger, der ikke havde de nødvendige midler til sit underhold i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev antruffet af politiet og oplyste i denne forbindelse, at han hverken var i besiddelse af returbillet, kontanter eller kreditkort og blev herefter anholdt for ulovligt ophold. Klageren oplyste efterfølgende, at han havde en bekendt, som ville kunne indsætte penge på klagers konto, hvilket den bekendte afviste. Udlændingestyrelsen udviste klageren på grund af subsistensløshed.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i oktober 2020 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af § 25 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i oktober 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i oktober 2020 blev antruffet af politiet og anholdt for ulovligt ophold, og at klageren til politiet oplyste, at han ikke var i besiddelse af hverken en returbillet, kontanter eller kreditkort.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at klageren ikke var i besiddelse af nødvendige midler til at forsørge sig selv under sit ophold i Danmark eller til sin hjemrejse eller gennemrejse ud af Schengenområdet, og at klageren ikke over for politiet kunne dokumentere, at han kunne erhverve disse midler på lovlig vis.

Det forhold, at klageren til politiet oplyste, at hans bekendte havde familie i Italien, der kunne indsætte penge på hans kreditkort, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet klagerens bekendte samtidig oplyste til politiet, at han ikke ønskede at medvirke til dette.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at klageren under sin hjemrejsesamtale oplyste, at han alene opholdt sig som turist i Danmark, og at hans familie ville sende ham penge, idet klageren ikke inden for en rimelig tid, efter han blev antruffet af politiet i oktober 2020, modtog disse penge fra sin familie og dermed dokumenterede, at han kunne forsørge sig selv under sit ophold i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er statsborger i Chile, at han aldrig har haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om tilknytning til Danmark, herunder til herboende personer, eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kan føre til, at en udvisning af klageren må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i alle EU-lande (undtaget Irland) og de Schengenassocierede lande (Norge, Liechtenstein, Schweiz og Island), at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 8, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 a.

Klageren har indrejseforbud i 2 år regnet fra den dato, klageren er udrejst fra det område, som indrejseforbuddet vedrører.

Idet klageren i november 2020 blev påset udrejst til Chile, er klagerens indrejseforbud således gældende indtil november 2022.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af oktober 2020." ÅB/2021/186.

3.17.5. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmed magter.

Som eksempel på en afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, under henvisning til den offentlige orden kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede januar i 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Rumænien, der gentagne gange havde overtrådt ordensbekendtgørelsen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i september 2019 anholdt af politiet, idet han opholdt sig foran indgangsdøren til en offentlig myndighed. Klageren lå sammen med sin ægtefælle, forældre og bror på nogle skummadrasser sammen med en barnevogn med personlige effekter i samt poser med tomme flasker. Klageren var kendt af politiet for 11 forhold i perioden fra 2012 til 2019, hvor han bl.a. var blevet bortvist for at tage ophold i bygninger, for at sove på offentlige steder og butikstyveri. Klageren oplyste, at han havde et misbrug og tog heroin hver anden til tredje uge, og at han fik råd til dette ved at samle pant. Klageren vedtog en udenretlig bøde på 1.000 kr. for forholdet. Udlændingestyrelsen traf afgørelse om udvisning med indrejseforbud i 2 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i september 2019 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen af september 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren blev antruffet og anholdt af politiet, idet han opholdt sig sammen med 4 andre fra sin familie foran hovedindgangen til en offentlig bygning i København, hvorfor han blev sigtet for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 1, jf. § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at politiet observerede klageren og 4 andre ligge på skummadrasser og sove i soveposer, at der rundt om dem var 3 barnevogne fyldt med personlige effekter samt poser med pantflasker, og at man havde observeret klageren urinere offentligt.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at klageren flere gange tidligere er blevet antruffet og bortvist af politiet, for at tage ophold på gaden og forstyrre den offentlige orden, og at klageren ligeledes har fået en bøde i forbindelse med et butikstyveri.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren har erkendt forholdet, og at han har vedtaget en udenretlig bøde på 1.000 kr. herfor.

Udlændingenævnet finder efter en samlet vurdering, at klagerens adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Udlændingenævnet finder derfor, at udvisningen ikke er uforenelig med EU-reglerne.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren over en længere årrække har været i kontakt med myndighederne, idet klagerens adfærd udgjorde en forstyrrelse af den offentlige orden, at klageren har oplyst, at han i det væsentligste lever som hjemløs flaskesamler, og at han er heroinmisbruger.

Det forhold, at klageren til støtte for sin klage har anført, at han ikke havde gjort noget kriminelt, og at han anså politiets beviser for falske, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at politiet bl.a. har fotodokumentation.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er rumænsk statsborger, at klageren ikke har haft længerevarende ophold i Danmark, at klageren ikke har særlig tilknytning til Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af klageren må antages at virke særligt belastende for ham.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af september 2019.

Klageren har indrejseforbud i 2 år regnet fra den dato, han er udrejst af Danmark.

Idet klageren i september 2019 er påset udrejst til Rumænien, er klageren indrejseforbud således gældende indtil september 2021." ÅB/2021/187.

3.17.6. Ulovligt ophold

Der skal fastsættes indrejseforbud i tilfælde, hvor udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.17.7. vedrørende indrejseforbud.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Kosovo, der opholdt sig ulovligt i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i juli 2020 stoppet af politiet ved udrejsekontrollen i Københavns Lufthavn for ulovligt ophold. Klageren fremviste sit nationalitetspas fra Kosovo, hvori der var isat et Schengenvisum udstedt i september 2019, der var gyldig for en enkel indrejse i 8 dage i september 2019. Han indrejste i Schengenområdet i september 2019 og havde ikke været udrejst siden. Klageren oplyste, at han havde opholdt sig i Tyskland for at arbejde, og at han 3 gange havde forsøgt at rejse hjem til Kosovo, men at afgangene var blevet aflyst grundet COVID-19. Klagerens ægtefælle var bosiddende i Sverige og var gravid med parrets første barn. Klageren havde en verserende ansøgning om familiesammenføring i Sverige. Klageren erkendte det ulovlige ophold og vedtog en udenretlig bøde på 1.500 kr. Udlændingestyrelsen traf herefter afgørelse om udvisning af klageren med indrejseforbud i 2 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i juli 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en betingelse for at klageren som statsborger i Kosovo kan indrejse og opholde sig i Danmark og Schengenområdet, at han er i besiddelse af et gyldigt visum eller gyldig opholdstilladelse i Danmark eller Schengenområdet, jf. udlændingelovens § 3 a.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren blev antruffet og tilbageholdt af politiet ved udrejsekontrollen i Københavns Lufthavn for ulovligt ophold. Klageren fremviste et nationalitetspas fra Kosovo, som var isat en Schengenvisering udstedt i september 2019 med gyldighed til en indrejse

i maksimalt 8 dage i september 2019. Det fremgik af indrejsestempler i klagerens nationalitetspas, at han sås indrejst i Schengenområdet via Tjekkiet i september 2019, og at han ikke har været udrejst siden, hvilket er et ophold på 286 dage mod de tilladte 8 dage. Klageren opholdt sig således her i landet uden fornøden tilladelse.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at klageren har erkendt at have opholdt sig ulovligt i Danmark, og at han har vedtaget en udenretlig bøde på 1.500 kr. for forholdet.

Det forhold, at klageren under afhøringen har oplyst, at han 3 gange tidligere har forsøgt at rejse hjem, men at afgangene blev aflyst grundet COVID-19, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens lovlige ophold udløb i september 2019, hvilket er længe før COVID-19 udbruddet resulterede i nedlukning af flyruter i Danmark og Schengenområdet.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er statsborger i Kosovo, at han ikke har haft længerevarende ophold i Danmark, at han ikke har særlig tilknytning til Danmark eller herboende personer, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af ham må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at klagerens ægtefælle kom til Sverige i slutningen af oktober 2014, hvorefter hun fik permanent opholdstilladelse, at hun har søgt om svensk statsborgerskab, hvilket hun forventer at få tildelt snart, at klageren og hans ægtefælle har været gift siden marts 2018, og at Udlændingestyrelsens afgørelse er til hinder for, at klageren kan indrejse i Sverige og stifte familie med sin ægtefælle, der venter parrets fællesbarn i starten af december 2020, og at klageren ikke vil have mulighed for at være en del af den første tid i sit barns liv, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det forhold, at hverken klageren eller hans kone ønsker at udøve deres familieliv i Kosovo for senere at flytte til Sverige, og at det hele tiden har været planen, at parret skulle bosætte sig permanent i Sverige, kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om konkrete hindringer for, at klageren, hans ægtefælle og barn kan udøve familielivet i deres fælles hjemland, og at det ikke ses dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at barnets tarv ikke kan varetages i klagerens og

hans ægtefælles hjemland. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke er noget til hinder for, at klageren og hans ægtefælle efter indrejseforbuddets udløb kan søge om at tage ophold i Sverige.

Udlændingenævnet finder endvidere, at klageren kan henvises til at søge om et nationalt begrænset visum hos de svenske udlændingemyndigheder, såfremt han måtte have et behov for at indrejse i Sverige.

Det forhold, at klageren har søgt om opholdstilladelse til Sverige i september 2019, men at han stadig afventer svar herpå, og klageren og hans ægtefælle har ventet på at kunne leve sammen i 5 år og frygter, at en udvisningsafgørelse vil være til hinder for opholdstilladelse og familiesammenføring i Sverige, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er op til de svenske udlændingemyndigheder at vurdere, om klageren kan meddeles opholdstilladelse i Sverige på baggrund af familiesammenføring. Udlændingenævnet kan i den forbindelse vejledende oplyse, at klagerens indrejseforbud – såfremt han meddeles opholdstilladelse i Sverige – vil være nationalt begrænset.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at et indrejseforbud af 2 års varighed alene i grundet ulovligt ophold og ikke eksempelvis i forhold til kriminalitet, er i strid med Den Europæiske Menneskerettigheds konvention artikel 8, og at han mener, at det er uproportionalt at opretholde indrejseforbuddet henset til familiens enhed, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af direkte af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1, at der meddeles indrejseforbud i 2 år, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens § 25 b, hvorefter en udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i EU- og Schengenlandene, at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 8, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 b.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2020.

Klagerens indrejseforbud regnes fra datoen for hans udrejse af Danmark. Idet klageren er påset udsendt af Danmark i juli 2020, er hans indrejseforbud således gældende til juli 2022.

Såfremt klageren meddeles opholdstilladelse i Sverige, vil hans indrejseforbud i Schengenområdet blive erstattet af et nationalt begrænset indrejseforbud." ÅB/2021

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Argentina, der opholdt sig ulovligt i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren havde i juni 2019 fået Working Holiday-opholdstilladelse, der var gyldig til maj 2020. I oktober 2020 blev klageren antruffet på Christiania, hvor han blev fundet i besiddelse af hash og en hobbykniv. Politiet konstaterede samtidig, at klageren ikke havde lovligt ophold i Danmark, og at han ikke have søgt om forlængelse af sin opholdstilladelse. Klageren blev både sigtet for overtrædelse af loven om euforiserende stoffer og lov om våben og for ulovligt ophold. Udlændingestyrelsen traf afgørelse om at udvise klageren med indrejseforbud i 2 år.

Nedenfor er alene gengivet Udlændingenævnets afgørelse fsva. det ulovlige ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

Vurdering vedrørende § 25 b

"Udlændingenævnet finder tillige, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i oktober 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er argentinsk statsborger, at politiet i oktober 2020 antraf ham på Christiana, og at det ved forevisning af hans nationalitetspas fremgik, at han i marts 2019 var indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at SIRI i juni 2019 meddelte klageren en Working Holiday-opholdstilladelse gyldig til maj 2020, at han over for politiet erkendte, at hans Working Holiday-opholdstilladelse var udløbet i maj 2020.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at klageren havde lov til at opholde sig her i landet i 90 dage i en periode på 180 dage, at han var klar over, at hans visum var udløbet, at han i perioden fra den august 2020 indtil anholdelsestidspunktet har opholdt sig her i landet i samlet 61 dage uden den fornødne tilladelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at politiet på antræffelsestidspunktet kontaktede SIRI, der oplyste, at klageren ikke havde indleveret en ansøgning om forlængelse af tilladelsen, at Working Holday-ordningen er midlertidig suspenderet, og at klageren ville få afslag, såfremt han indgav en ansøgning om forlængelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i alle EU-lande (undtaget Irland) og de Schengenassocierede lande (Norge, Liechtenstein, Schweiz og Island), at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 8, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § § 25 a eller 25 b, og meddelt indrejseforbud.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2020." ÅB/2021/188.

3.17.7. Indrejseforbuddets længde

Når der i det følgende henvises til udlændingeloven, er det således udlændingeloven sådan som denne er bekendtgjort efter vedtagelsen af lov nr. 821 af 9. juni 2020.

Udlændingelovens § 32, stk. 1 og 2, indeholder herefter regler om fastsættelse af indrejseforbud.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1.

Udlændingelovens § 32, stk. 6, indeholder regler om beregning af indrejseforbuddets start, mens stk. 7 og 8 indeholder regler om henholdsvis ophævelse efter ansøgning og bortfald af indrejseforbud.

Der meddeles et indrejseforbud på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med en udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 3.

Udlændingelovens § 32, stk. 3, indeholder endvidere regler om tilfælde, hvor der kan undlades at fastsættes et indrejseforbud, og udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, indeholder regler om situationer, hvor der kan indsættes et indrejseforbud af kortere varighed.

Bestemmelsen indebærer efter forarbejderne, at myndighederne kan undlade at udstede et indrejseforbud i tilfælde, hvor udlændingen selv eller udlændingens nærmeste familie pludselig er blevet meget alvorlig syg, eventuelt hospitalsindlagt, og udlændingen derfor ikke har kunnet udrejse i overensstemmelse med udrejsefristen, eller tilfælde, hvor hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, bl.a. hensynet til familiens enhed, gør, at den pågældende ikke bør meddeles et indrejseforbud trods overskridelse af en udrejsefrist eller pålæg om at udrejse straks. Andre særlige grunde til at undlade at udstede et indrejseforbud kan være, at overskridelsen af udrejsefristen ikke skyldes forhold hos udlændingen, eller som kan lægges udlændingen til last, f.eks. mangelfuld eller forkert vejledning fra myndighedernes side om ret til ophold. Særlige grunde kan desuden bero på udlændingens alder, f.eks. hvor der er tale om en uledsaget mindreårig. Bestemmelsen vil endvidere kunne anvendes i tilfælde, hvor myndighederne efter en konkret og individuel vurdering finder, at fastsættelse af et indrejseforbud vil være uproportionalt henset til sagens konkrete omstændigheder, f.eks. i en situation, hvor en udlænding, der uforvarende har haft meget kortvarigt ulovligt ophold, og som derfor pålægges at udrejse af landet straks, meddeles et indrejseforbud, der indebærer, at den pågældende som udgangspunkt afskæres fra muligheden for opnå familiesammenføring i 2 år.

Indrejseforbuddet gælder fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører, jf. § 32, stk. 6, 1. pkt.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet i 2020 har fundet grundlag for ikke at fastsætte et indrejseforbud på 5 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., under henvisning til, at klageren var i god tro, henvises til afsnit 3.16.6. i ÅB/2020/206.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet grundlag for at fastsætte et indrejseforbud på 5 år, jf. dagældende udlændingelovs § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, under henvisning til, at klageren overtrådt et eksisterende indrejseforbud på 2 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Chile og fastsatte indrejseforbuddet for 5 år.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i januar 2018 meddelt opholdstilladelse i Danmark, der var gyldig indtil marts 2019. Klageren blev i oktober 2018 indberettet i SIS II som uønsket i Schengenområdet i en 2-årig periode af de norske myndigheder, idet han under et krydstogt i Norge, blev pågrebet af norsk politi med en joint. SIRI inddrog på den baggrund i februar 2019 klagerens opholdstilladelse i Danmark og pålagde ham at udrejse straks. Klagerens udrejste af Danmark i februar 2019, men genindrejste efterfølgende og opholdt sig i Danmark, selv om han var indberettet i SIS II som uønsket i Schengenområdet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af den dagældende udlændingelovs § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, 3. pkt. (nu udlændingelovens § 25 b, jf. § 32, stk. 4, nr. 3), var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i marts 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Norge i oktober 2018 indberettede klageren i SIS II som uønsket i Schengenområdet i perioden fra oktober 2018 og til oktober 2020, og at SIRI i februar 2019 på den baggrund inddrog hans opholdstilladelse, hvorefter udrejsefristen blev fastsat til straks.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at klageren til trods herfor – efter at være udrejst af Danmark i februar 2019 – efterfølgende genindrejste og opholdt sig i Danmark, selv om han var indberettet i SIS II som uønsket i Schengenområdet.

Det forhold, at klageren til støtte for sin klage har anført, at han ikke havde fået at vide af norsk politi, at han havde indrejseforbud gældende i hele Schengenområdet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at SIRI i februar 2019 inddrog klagerens opholdstilladelse af januar 2018, at inddragelsen af opholdstilladelsen skete som følge af kriminalitet begået i Norge, og at han således efter Udlændingenævnets vurdering må antages at have været bekendt med, at opholdstilladelsen blev inddraget som følge af indberetningen i SIS II. Udlændingenævnet henviser endvidere til klagerens egen forklaring om, at han blev antruffet af norsk politi.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er chilensk statsborger, at han ikke har særlig tilknytning til Danmark, herunder tilknytning til herboende familiemedlemmer, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af ham må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end 5 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i EU- og Schengenlandene, at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 8, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 b.

Klagerens indrejseforbud regnes fra datoen for hans udsendelse fra det område, som indrejseforbuddet vedrører.

Idet klageren er påset udsendt af Danmark i marts 2019, er hans indrejseforbud således gældende til marts 2024.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af marts 2019." ÅB/2021/189.

3.17.8. Udvisning af unionsborgere

Ved administrativ udvisning af en unionsborger skal det indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsen § 37, at der ved afgørelse om afvisning eller udvisning efter udlændingeloven af unionsborgere eller deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, den pågældendes sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn.

Det følger bl.a. af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af unionsborgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Det følger af "Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden" af 30. juni 2011 udarbejdet af det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration,[33] at det ved vurderingen af den kriminelle handling skal tillægges betydning, om forholdet har en professionel karakter, eller om der er tale om en spontan handling, herunder ved inddragelse af, om forholdet er begået i forening med andre personer, om forholdet er begået ved anvendelse af hjælpemidler, og om det kan lægges til grund, at formålet med indrejsen i Danmark var at begå kriminalitet. Det fremgår endvidere, at det skal inddrages i vurderingen, hvorvidt forholdet er af tilfældig karakter og har en begrænset skadevirkning. Endelig kan inddrages risiko for gentagelse samt relevante tidligere domme, idet det

[33] Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 kan findes her: https://www.nyidanmark.dk/da/Lovstof/Praksisnotater

imidlertid skal iagttages, at sidstnævnte ikke alene kan begrunde udvisning, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en unionsborger skulle udvises administrativt for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Rumænien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste i Danmark i april 2019 og blev dagen efter sin indrejse sigtet for butikstyveri til en værdi af 1.188 kr., og den følgende dag blev han sigtet for endnu et butikstyveri til en værdi af 3.088 kr. Der var i begge tilfælde tale om let omsættelige varer, der indikerede, at varerne var stjålet med henblik på videresalg, hvorfor der ikke var tale om en begrænset skadevirkning.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i april 2019 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i april 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i april 2019 blev antruffet og anholdt af politiet ved dagligvarebutik, idet klageren samme dag havde stjålet 12 stk. havesprinklere til en samlet værdi af 1.188 kr., hvorefter ansøgeren blev sigtet efter straffelovens § 276, jf. § 287.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at tyveriet er dokumenteret via butikkens videoovervågning, at klageren har erkendt forholdet, og at han har vedtaget og betalt en udenretlig bøde på 1.400 kr. herfor.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at klageren i april 2019 blev antruffet og anholdt af politiet ved dagligvarebutik for butikstyveri, idet han samme dag havde stjålet flere forskellige varer, herunder flere kasser chokolade, toiletpapir og en grensaks til en samlet værdi på 3.088 kr., hvorefter klageren blev sigtet efter straffelovens § 276, jf. § 287.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at tyveriet i april 2019 er dokumenteret via butikkens videoovervågning, at klageren har erkendt de faktiske omstændigheder, og at klageren vedtog og betalte en udenretlig bøde på 2.500 kr. herfor.

Udlændingenævnet finder efter en samlet vurdering, at klagerens tyveri ikke er af tilfældig karakter, og at klagerens adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Udlændingenævnet finder derfor, at udvisningen ikke er uforenelig med EU-reglerne.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren under afhøringen oplyste, at han indrejste i Danmark i april 2019, at han havde til hensigt at udrejse 2 dage senere, at han allerede dagen efter sin indrejse i Danmark har vedtaget og betalt en udenretlig bøde for berigelseskriminalitet, at han dagen efter igen blev anholdt for berigelseskriminalitet af ensartet karakter, hvilket forhold han har erkendt og vedtaget en bøde for, og at de varer, han har stjålet, herunder chokoladen og havesprinklerne, er let omsættelige varer, hvilket indikerer, at varerne er stjålet med henblik på videresalg, hvorfor der ikke er tale om en begrænset skadevirkning.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren har stjålet varer for en samlet værdi af 4.276 kr.

Det forhold, at klageren til støtte for sin klage har anført, at han mener, at længden af indrejseforbuddet på 2 år er alt for lang tid i forhold til det, som han har gjort, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1, at der meddeles indrejseforbud af 2 års varighed, såfremt man er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er rumænsk statsborger, at han ikke har haft længerevarende ophold i Danmark, at han ikke har særlig tilknytning til Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning må antages at virke særligt belastende for ham.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2019.

Klageren har indrejseforbud i 2 år regnet fra den dato, han er udrejst af Danmark.

Idet klageren i april 2019 er påset udrejst til Sverige, er klagerens indrejseforbud således gældende indtil april 2021." ÅB/2021/190.

3.18. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Tidsubegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 8 år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række øvrige betingelser for, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de øvrige betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention.

Foruden vandelskrav, krav til størrelsen af offentlig gæld, krav om erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, selvforsørgelseskrav, danskprøvekrav og beskæftigelseskrav skal alle udlændinge opfylde yderligere 2 ud af 4 supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

De 4 supplerende betingelser rangerer lige, og det er derfor uden betydning, hvilke 2 betingelser ansøgeren opfylder.

Hvis de grundlæggende betingelser og alle 4 supplerende integrationsrelevante betingelser er opfyldt, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter at have boet lovligt i Danmark i mindst 4 på hinanden følgende år.

De 4 supplerende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4, er:

1. Man skal have bestået en medborgerskabsprøve eller have udvist aktivt medborgerskab i Danmark.
2. Man skal have haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder.
3. Man skal have haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. (2016-niveau)[34] eller derover de sidste 2 år.
4. Man skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

3.18.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som bor lovligt her i landet, og som i hele perioden med lovligt

[34] Beløbet i 2021-niveau er 298.101,82 kr., jf. vejledning nr. 10004 af 11. december 2020 om regulering pr. 1. januar 2021 af beløbssatser efter udlændingeloven m.v.

ophold har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, stk. 2 eller 3. Det vil sige, at udlændingen som udgangspunkt godt kan skifte opholdsgrundlag i løbet af perioden med lovligt ophold. En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal dog have haft uafbrudt opholdstilladelse på baggrund af det samme ægteskab eller samlivsforhold, og vil således skulle starte på en ny periode med lovligt ophold, hvis der meddeles en ny opholdstilladelse på grundlag af et nyt ægteskab.

Ophold i udlandet af 1 til 2 års varighed vil også kunne indgå i beregningen af periodekravet under visse nærmere angivne betingelser. Det er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at udlændingen på ny har taget ophold i Danmark med opholdstilladelse.

Den periode, hvor en udlænding som led i sit ansættelsesforhold har været udstationeret eller udsendt til udlandet, indgår ved beregningen af opholdet, hvis den pågældende person er ansat i en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, dog højst med 2 år.

Beregningen af perioden, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, sker herudover i overensstemmelse med udlændingelovens § 27. Efter § 27, stk. 1, regnes de i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, nævnte tidsrum fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Efter § 27, stk. 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum, for så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i § 27, stk. 1, nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse. Efter § 27, stk. 4, anses en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, ikke for lovligt ophold. Efter § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

Som et eksempel på en afgørelse~~r~~, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om lovligt ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en indisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juni 2013 meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en udlænding med opholdstilladelse efter den dagældende greencardordning. Opholdstilladelsen blev efterfølgende forlænget i henholdsvis september 2013 og april 2015. I oktober 2017 traf SIRI afgørelse om inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem. Ansøgeren indgav herefter ansøgning om ny opholdstilladelse i Danmark, og blev i november 2017 meddelt opholdstilladelse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen. Opholdstilladelsen blev efterfølgende forlænget. I november 2019 indgav ansøgeren ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen gav hende afslag på i august 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ultimo august 2020 ikke opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, om lovligt ophold i mindst 8 år her i landet med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller § 9 q, stk. 2 eller 3.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren primo juni 2013 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, og at opholdstilladelsen blev inddraget medio oktober 2017. Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren indgav en ansøgning om en ny opholdstilladelse ultimo oktober 2017 i Danmark, og at hun ultimo november 2017 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 11.

Partsrepræsentanten har til støtte for klagen anført, at en udlænding i sagens natur ikke kan søge om opholdstilladelse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen, før den pågældende har fået inddraget sin opholdstilladelse, hvorfor ansøgeren ikke kunne undgå en forskydning mellem sine 2 opholdsgrundlag. Partsrepræsentanten har også anført, at såfremt man meddeles opholdstilladelse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen, vil der være tale om uafbrudt ophold.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ovenstående ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har boet lovligt i Danmark i mindst 8 år, og at den pågældende har haft en gyldig opholdstilladelse i hele denne periode.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har haft en gyldig opholdstilladelse under hele sit ophold i Danmark, idet hun ikke har haft en opholdstilladelse i perioden fra medio oktober 2017, hvor hendes opholdstilladelse blev inddraget, til ultimo oktober 2017, hvor hun indgav en ansøgning om en ny opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder derfor, at beregningen af ansøgerens ophold i Danmark er startet forfra, efter hendes oprindelige opholdstilladelse blev inddraget, og at beregningen derfor skal ske på baggrund af hendes seneste opholdstilladelse.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til udlændingelovens § 27, stk. 1, hvoraf det følger, at den tidsmæssige betingelse i § 11, stk. 3, nr. 1, skal regnes fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet.

Beregningen af ansøgerens lovlige ophold i Danmark skal således ske med udgangspunkt i datoen ultimo oktober 2017.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet havde har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 3 år og 9 måneder, hvormed betingelsen i § 11, stk. 3, nr. 1, jf. stk. 5, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/191.

3.18.2. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, at en udlænding ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, 4 år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Danskbonus efter integrationslovens § 22 anses ikke som hjælp efter integrationsloven. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den 4-årige periode beregnes.

Som et eksempel på en afgørelse~~r~~, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en iransk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen i september 2019 gav ham afslag på, da han havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste 4 år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren klagede over Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet, som i juli 2020 hjemviste sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, da der i forbindelse med klagesagen var fremkommet nye oplysninger, som

ikke var indgået i styrelsens vurderingsgrundlag. I november 2020 gav Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse med samme begrundelse som i september 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse af november 2020.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens opholdstilladelse skal regnes fra primo februar 2008, hvor han er registreret indrejst i Danmark. Udlændingenævnet finder således, at han opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en eller flere af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i fire år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ved opslag i eIndkomst fremgår, at ansøgeren har modtaget kontanthjælp siden februar 2015 og frem til oktober 2021, og at han derfor inden for de sidste 4 år har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, idet kontanthjælp er ydelser, som meddeles efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har helbredsmæssige vanskeligheder af både psykisk og fysisk karakter, herunder depression, PTSD og kroniske smerter i ryg og knæ, og at han på nuværende tidspunkt deltager i virksomhedspraktik med henblik på afklaring af niveauet for hans arbejdsevne timemæssigt.

Udlændingenævnet finder dog, at det på nuværende tidspunkt ikke er dokumenteret, at ansøgerens helbredsmæssige forhold er af en sådan karakter og omfang, at det ikke kan udelukkes, at han ikke på et senere tidspunkt vil have mulighed for at opfylde kravene i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet har her lagt vægt på, at ansøgeren deltager i virksomhedspraktik med henblik på afklaring af niveauet for hans arbejdsevne timemæssigt og at ansøgeren således ikke er endelig udredt af kommunen.

Udlændingenævnet finder derfor, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger på nuværende tidspunkt ikke kan anses for uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention at stille betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/192.

3.18.3. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er som udgangspunkt en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller som udgangspunkt standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen i november 2019 gav ham afslag på, da han ikke havde bestået en Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Ansøgeren er diagnosticeret med PTSD, paranoid psykose og vedvarende personlighedsforandring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark siden sin indrejse i Danmark med opholdstilladelse primo november 2002. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en eller flere af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at han har oplyst, at han ikke har taget danskprøven.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om særlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som taler for, at ansøgeren kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er diagnosticeret med PTSD, paranoid psykose og vedvarende personlighedsforandring efter krigs- og katastrofeforhold og tortur, at han har hukommelses- og koncentrationsbesvær, at han er plaget af flashbacks, og at dette bl.a. kommer til udtryk, når han sidder i et klasselokale, hvorfor det er anført, at dette gør ham ude af stand til at færdes socialt med andre mennesker, bl.a. i et klasselokale.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det bl.a. fremgår af de lægefaglige oplysninger i sagen, at der ikke er kendte undervisningsmetoder, der vil kunne ansøgeren til at udvikle dansk på det forventede niveau, at hjælpeforanstaltninger må anses for udsigtsløse, og at det psykiatrisk set vurderes, at han ikke vil kunne gennemføre en sprogindlæring hverken nu, eller i mange år fremad.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der ikke under henvisning hertil kan ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt kan lægge til grund, at ansøgeren kan anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber og derved på et senere tidspunkt har mulighed for at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke har forsøgt at bestå Prøve i Dansk 2, og at det derfor ikke kan udelukkes, at han kan bestå danskprøven eventuelt under anvendelse af de særlige prøvevilkår, som hans helbredsmæssige forhold kan berettige ham til.

Udlændingenævnet henviser til, at der ikke er krav om forudgående deltagelse i danskundervisning for at bestå en Prøve i Dansk 2, og at det er muligt at læse op til prøven ved f.eks. selvstudium for at undgå en situation, hvor ansøgeren skal indgå i en sammenhæng med en klasse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også tillagt det vægt, at ansøgeren bor sammen med sin samlever og 2 skolesøgende børn, der alle er danske statsborgere, og at det således må formodes, at hans familie kan støtte ham i brugen af danske sprogkundskaber.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren gennem flere år har kunnet varetage et arbejde som køkkenmedhjælper, uanset de sociale udfordringer, som han måtte have.

Uanset, at ansøgeren således har betydelige psykiske udfordringer, der særligt gør sig gældende for så vidt angår sprogindlæringen, så finder Udlændingenævnet på baggrund af sagens samlede oplysninger, at det er proportionalt at henvise ham til på et senere tidspunkt at opfylde betingelsen.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt eller som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og på nuværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/193.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som var født i november 2001, indgav i oktober 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen i juni 2020 gav hende afslag på, da hun ikke havde bestået en Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Ansøgeren havde gået på en friskole, hvor der ikke blev aflagt prøver, og ansøgeren gik på en HF-uddannelse, hvor hun havde deltaget i undervisning i Dansk A.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren er født i Danmark primo november 2001, og at hun blev meddelt opholdstilladelse ultimo marts 2002. Udlændingenævnet finder således, at hun opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en eller flere af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at hun har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har gået på en friskole, hvor der ikke aflægges prøver, at det fremgår af udtalelsen fra friskolen, at hendes niveau i dansk generelt var over middel, at hun har Dansk A på sin HF-uddannelse, og at hun har fået 4 i årskarakter i skriftligt Dansk A.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det er et krav for at opfylde betingelsen om en bestået Prøve i Dansk 2, at man har bestået en eksamen i dansk, og ansøgeren har efter sagens oplysninger ikke har bestået en eksamen.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er oplyst om særlige konkrete forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som taler for, at ansøgeren kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplyst om et handicap, der forhindrer hende i at opfylde én eller flere af betingelserne for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder dermed, at der ikke under henvisning hertil bør ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, idet Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt kan lægge til grund, at ansøgeren kan anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber og derved på et senere tidspunkt har mulighed for at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og på nuværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/194.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17, omgjorde en afgørelse om danskprøvekravet, kan henvises til ÅB/2021/203, ÅB/2021/204, ÅB/2021/205 i afsnit 3.18.7.

3.18.4. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af bl.a. personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med 2 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8, nr. 2.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8, nr. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladeles til en vietnamesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende siden 2011. I december 2019 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ansøgningen, idet hun ikke inden for de seneste 4 år havde haft arbejde, som kunne sidestilles med lønarbejde med i gennemsnit 30 timer om ugen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2019.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, siden hun indrejste med opholdstilladelse ultimo august 2010. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden

for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at hun har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år – det vil sige fra juni 2017 - forud for Udlændingenævnets afgørelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i sin ansøgning af medio februar 2019 har oplyst, at hun har arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende i en virksomhed siden ultimo juni 2011. Udlændingenævnet finder imidlertid, at beskæftigelse helt tilbage fra dette tidspunkt ikke kan indgå i beregningen.

Udlændingenævnet skal bemærke, at det kun er selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de sidste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt, og at der er tale om en løbende fireårig periode. Selvstændig erhvervsvirksomhed forud for juni 2017 indgår således ikke i Udlændingenævnets beregning.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter egne oplysninger siden juni 2011 har arbejdet 37 timer om ugen i sin virksomhed, hvor hun beskæftiger sig med design og skrædderi. Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse oplysninger ikke kan føre til, at hun opfylder kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den fremsendte dokumentation – herunder registreringsbevis, momsindberetninger (angivelsesoplysninger), årsopgørelser, årsregnskaber og omsætningsrapporter – ikke har dokumenteret, at ansøgerens beskæftigelse i virksomheden i perioden fra juni 2017 og frem kan sidestilles med ordinært lønarbejde, herunder at hendes selvstændige virksomhed har et omfang, der kan sidestilles med lønarbejde i gennemsnitligt 30 timer om ugen.

Ud fra tallene for virksomhedens omsætning havde ansøgeren den højeste omsætning på 160.636 kr. i 2017, hvilket svarer til, at hun har haft en gennemsnitlig månedlig omsætning på 13.386,33 kr. Ud fra tallene havde ansøgerens virksomhed desuden i 2018 en omsætning på 105.139,85 kr., hvilket svarer til en gennemsnitlig månedlig omsætning på 8.761,65 kr.

I perioden fra primo januar 2019 til ultimo januar 2019 var virksomhedens indtægt på 3.449,16 kr. og virksomhedens udgifter var på 52.458.80 kr.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at det laveste resultat i ansøgerens virksomhed i den pågældende periode var i 2018 med et overskud på 71.183,8 kr., og at det højeste resultat var på 131.662 kr. i 2017, hvilket svarer til et månedligt resultat på mellem 5.931,98 kr. og 10.971,83 kr. Det bemærkes hertil, at Udlændingenævnet ikke ses at have modtaget dokumentation for

virksomhedens omsætning for den resterende del af 2019 og for 2020, og at Udlændingenævnet dermed alene har taget udgangspunkt i omsætningen fra juni 2017 og frem til 2018.

Udlændingenævnet finder på baggrund af det ovenstående, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at hendes arbejde har et omfang, der svarer til ordinær fuldtidsbeskæftigelse.

Det anførte om, at ansøgeren har arbejdet med skrædderi, tilskæring og design, at hun har undervist unge mennesker i syning og design, og at hun har suppleret sine kundskaber med en designuddannelse fra et college i Filippinerne, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at ordinær fuldtidsbeskæftigelse er beskæftigelse med en gennemsnitlig arbejdstid her i landet på mindst 30 timer om ugen (120 timer om måneden), og at ansøgeren ikke har dokumenteret, at hun har arbejdet det tilstrækkelige antal timer i virksomheden, jf. udlændingelovens § 40.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen endvidere lagt vægt på, at uanset om ansøgeren måtte have arbejdet i et omfang, der svarer til fuldtidsarbejde i årene 2019 og 2020, så opfylder hun fortsat ikke kravet om at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i et omfang, der svarer til fuldtidsarbejde i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år.

For så vidt angår det anførte om, at ansøgerens indtjening langt fra har stået mål med hendes arbejdsindsats, at hendes erhverv inden for kunsthåndværk er underlagt vanskelige indtjeningsvilkår, og at hendes jobtilfredshed vægtes højere end hendes indtjening, så er det ikke forhold, der kan føre til dispensation fra beskæftigelseskravet.

Udlændingenævnet finder endelig, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet har oplyst, at hun ikke lider af et handicap, der forhindrer hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/195.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Nordmakedonien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2020 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren led af PTSD samt havde en hjernetumor. Ansøgerens arbejdsevne var desuden nedsat, og hun var ikke endelig udredt af kommunen f.eks. i forhold til et fleksjob. Udlændingestyrelsen gav hende i juli 2020 gav hende afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens opholdstilladelse regnes fra primo juli 2012, som er den dato, hvor hendes opholdstilladelse er gyldig fra. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en eller flere af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet har oplyst, at hun ikke har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse, hvilket bekræftes af oplysningerne i eIndkomst.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om særlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som taler for, at ansøgeren kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren lider af bl.a. PTSD samt har en hjernetumor, og at det fremgår af lægeerklæring af medio juni 2020, at hendes arbejdsevne vurderes nedsat med 65 %, hvilket betyder, at hun kan arbejde ca. 9-10 timer om ugen, at hendes funktionsnedsættelse er varig, og at alle behandlingsmuligheder er udtømte.

Udlændingenævnet finder imidlertid på nuværende tidspunkt, at det ikke er dokumenteret eller godtgjort, at ansøgerens helbredsmæssige forhold er af en sådan karakter og et sådant omfang, at hun ikke på et senere tidspunkt vil kunne opfylde kravene i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det forhold, at ansøgerens arbejdsevne er nedsat ikke er ensbetydende med, at hun ikke har en arbejdsevne.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke er endelig udredt af kommunen, f.eks. i forhold til et fleksjob.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at f.eks. fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles med ordinær fultidsbeskæftigelse, idet fleksjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentlig nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet, samt at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, således vil kunne opfyldes, hvis ansøgeren varetager et arbejde på særlige skånsomme vilkår. Udlændingenævnet bemærker desuden, at et fleksjob sidestilles med ordinær beskæftigelse, uanset at der ydes offentligt tilskud til arbejdsgiveren.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke under henvisning til ansøgerens helbredsmæssige forhold bør ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt kan lægge til grund, at hun kan anses for at være ude af stand til at arbejde og derved på et senere tidspunkt har mulighed for at opfylde betingelsen i § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, og på nuværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/196.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen i maj 2020 gav ham afslag på, idet han ikke opfyldte kravet om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens opholdstilladelse regnes fra primo oktober 2009, hvor han er registreret som indrejst i Danmark. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en eller flere af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet har oplyst, at han har haft ordinært fuldtidsarbejde hos virksomhed A fra ultimo juni 2015 til ultimo november 2015, hos virksomhed B fra primo januar 2016 til primo maj 2017 og hos virksomhed A fra primo januar 2018 til ultimo juni 2019, og at han aktuelt arbejder hos virksomhed C.

Udlændingenævnet henviser herved til, at kun ordinær fuldtidsbeskæftigelse inden for de sidste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse, kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt, og at der er tale om en løbende fireårig periode. Beskæftigelse forud for december 2017 indgår således ikke i Udlændingenævnets beregning.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har indsendt bl.a. ansættelseskontrakt fra virksomhed C, hvoraf det fremgår, at han er ansat fra primo august 2019 med en arbejdstid på 20 timer om ugen, ansættelsesaftale fra virksomhed A, hvoraf det fremgår, at han er ansat i vikariatet i perioden fra primo januar 2018 til ultimo juni 2019, samt ansættelsesaftale fra virksomhed D, hvoraf det fremgår, at han er ansat fra medio januar 2020 med en arbejdstid på 16 timer om ugen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse (gennemsnitlig arbejdstid på mindst 30 timer om ugen) eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse. Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at ferie samt fravær som følge af sygdom og barsel indgår i det omfang perioderne har været inden for rammerne af ansættelsesforholdet.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det af oplysningerne i eIndkomst fremgår, at ansøgeren ikke har haft fuldtidsbeskæftigelse i perioderne december 2017, maj 2018, august 2018, maj 2019, juli til oktober 2019, januar 2020, april 2020, juli 2020, september 2020 samt juli 2021.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren alene har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse med et timetal på mindst 30 timer ugentligt i ca. 2 år og 11 måneder.

Ansøgeren har til støtte for klagen anført, at dagene, hvor han i perioden fra ultimo oktober 2019 til ultimo december 2019 har været sygmeldt på grund af sin arbejdsulykke, samt dagene, hvor han tog barsel i forbindelse med sin datters fødsel medio august 2017, bør indgå i beregningen som fuldtidsbeskæftigelse.

Udlændingenævnet kan i den forbindelse oplyse, at det fremgår af oplysningerne i eIndkomst, at ansøgeren har modtaget sygedagpenge i august og september 2017, at han ikke har haft en indkomst i oktober 2017, at han har modtaget arbejdsløshedsdagpenge i perioderne fra november til december 2017 samt fra juli til oktober 2019, og at han har modtaget sygedagpenge i perioden fra ultimo oktober til ultimo december 2019.

Udlændingenævnet finder dermed, at ansøgeren ikke har arbejdet fuldtid i perioderne december 2017 samt fra juli til oktober 2019, idet perioder med arbejdsløshedsdagpenge ikke medregnes som ordinær beskæftigelse, og at perioden fra november til december 2019 medregnes som ordinær beskæftigelse.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at han blev afskediget og dermed arbejdsløs som følge af COVID-19, og at det vil være passende, at denne periode regnes som fuldtidsbeskæftigelse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af oplysningerne i eIndkomst, at ansøgeren modtog arbejdsløshedsdagpenge i marts og april 2020.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at afskedigelse som følge af situationen med COVID-19 ikke ændrer på det forhold, uanset om det er uforskyldt, at ansøgeren skal opfylde beskæftigelseskravet. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at beskæftigelseskravet allerede giver en vis fleksibilitet, idet en ansøger kan have være uden beskæftigelse i op til 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for afgørelsestidspunktet og stadig opfylde beskæftigelseskravet.

Det forhold, at ansøgeren til klagen har oplyst, at han ikke blev vejledt om, at perioden ikke beregnes fra ansøgningstidspunktet, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår direkte af ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, at det er en betingelse, at udlændingen har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet henviser desuden til, at det også fremgår af udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, at perioden regnes for det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren kan læse nærmere på følgende link: https://www.nyidanmark.dk/da/Du-vil-ans%C3%B8ge/Permanent-ophold/Permanent-ophold.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om særlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som taler for, at ansøgeren kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet har oplyst, at han ikke lider af et handicap, der forhindrer ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har oplyst, at han ikke kunne vende tilbage til sin gamle arbejdsplads på grund af ubehag i ryggen efter en arbejdsulykke, og at han har indsendt en lægeerklæring af medio november 2019, hvoraf det fremgår, at han lider af rygsmerter efter han faldt på arbejdet ultimo oktober 2019, og at han har været sygmeldt siden faldet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke længere er sygmeldt, og at det ikke er dokumenteret, at han ikke på et senere tidspunkt vil være i stand til at opfylde kravet om beskæftigelse. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at det fremgår af erklæringen, at der ikke forventes at være varige skader efter uheldet.

Ansøgeren har til støtte for klagen påberåbt sig Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. Dette kan dog ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke nyder en særlig retsstilling vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset om han måtte være omfattet af Associereringsaftalen, idet reglerne om tidsubegrænset ophold ikke anses for at have virkning for selvstændige erhvervsdrivendes og arbejdstageres mulighed for at fortsætte deres beskæftigelse. Tidsubegrænset opholdstilladelse kan således alene opnås på baggrund af de til enhver tid gældende regler.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, og på nuværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/197.

3.18.5. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4

De supplerende integrationsrelevante betingelser, som en udlænding skal opfylde for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, blev indsat ved lov nr. 102 af 3. februar 2016. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 87, fremsat den 10. december 2015:

"Derudover skal der gælde en undtagelse fra den tidsmæssige hovedregel om 6 års lovligt ophold, således at udlændinge, der har udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. En udlænding må anses for at have udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, hvis

udlændingen, udover at opfylde de grundlæggende betingelser, opfylder samtlige 4 supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. afsnit 3.6.

Dette giver den enkelte udlænding et klart incitament til at arbejde for egen integration, ligesom det sikres, at udlændinge har en tilskyndelse til hurtigt at integrere sig i det danske samfund."

Såfremt en udlænding opfylder alle 4 supplerende betingelser og betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-9, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. Der henvises til afsnit 3.18.5. for oplistning af bestemmelserne. For udlændinge, der har haft lovligt ophold i mindst 8 år, gælder det, at mindst 2 af 4 supplerende betingelser skal være opfyldt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om de supplerende betingelser er opfyldt, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. Ansøgeren havde nået folkepensionsalderen og skulle derfor opfylde mindst 1 af de 2 supplerende betingelser om medborgerskab eller særligt gode danskkundskaber for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren havde været frivillig i en forening siden primo januar 2014 samt medlem af foreningens bestyrelsen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af august 2019.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren mangler at opfylde mindst en af de to supplerende betingelser for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, jf. § 11, stk. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har været frivillig i en forening siden primo januar 2014, at han er medlem af bestyrelsen og er en aktiv del af alle beslutninger, der vedrører foreningens aktiviteter, samt at han bl.a. organiserer foreningens administrative anliggender, afholder foredrag om sundhed og om afstandtagen til henholdsvis narkotika og vold, og afholder kurser om det arabiske sprog.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at en kommune primo juli 2019 bekræftede telefonisk over for Udlændingestyrelsen, at foreningen er godkendt af kommunen som en folkeoplysende forening, samt at det fremgår af sagen, herunder af foreningens aktivitetsplan og foreningens vedtægter, at foreningen bl.a. afholder undervisning i arabisk/dansk for børn og unge med arabisk baggrund, kulturarrangementer samt foredrag og dialogmøder, der har til hensigt at skabe forståelse for, hvordan man begår sig i det danske samfund, og at foreningen har til formål at skabe fællesskab mellem beboere i boligområdet uanset baggrund og at arbejde for at undgå, at særligt boligområdets unge bliver kriminelle eller radikaliserede.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det bl.a. fremgår af lovbemærkningerne til lovforslag L87, fremsat den 10. december 2015, punkt 3.6.1.2 (side 20), at kravet om aktivt medborgerskab i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, vil være opfyldt, hvis udlændingen i mindst et år har deltaget i almennyttigt organisationsarbejde, f.eks. hvis udlændingen aktivt har deltaget i en forenings drift, at der altid vil være tale om en konkret vurdering, og at det i alle tilfælde vil være et krav, at der er tale om bestyrelser, organisationer, foreninger m.v., som i ord og handling understøtter grundlæggende demokratiske værdier og retsprincipper i det danske samfund.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, idet foreningen i forlængelse af det ovenfor anførte må antages i ord og handling at understøtte grundlæggende demokratiske værdier og retsprincipper i det danske samfund, ligesom Udlændingenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været aktiv i foreningens bestyrelse i en længere årrække." ÅB/2021/198.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen i august 2020 gav hende afslag på, da hun ikke opfyldte mindst 2 ud af 4 supplerende betingelser. Ansøgeren led af depression og angst samt var kendt med skizofreni.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens opholdstilladelse skal regnes fra ultimo april 2003, hvor hun indrejste i Danmark med opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet har imidlertid lagt vægt på, at ansøgeren ikke opfylder mindst 2 af de 4 supplerende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. § 11, stk. 4.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke opfylder kravet i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, om at have bestået en medborgerskabsprøve eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst et års deltagelse i bestyrelser, organisationer med videre.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ej heller opfylder kravet om en årlig skattepligtig indkomst af en vis størrelse inden for de seneste 2 år på 270.000 kr. (2016-niveau), jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på det til sagen oplyste, herunder ansøgerens egne oplysninger angivet i ansøgningsskemaet af primo marts 2019, ligesom Udlændingenævnet har lagt vægt på oplysningerne i eIndkomst, hvoraf det fremgår, at hun inden for de seneste 2 år har haft en årlig indkomst på henholdsvis 28.721 kr. i 2019 og 18.936,61 kr. i 2020. Udlændingenævnet bemærker, at indkomstkravet i 2021 er 298.101,82 kr.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren ikke opfylder kravet om en bestået Prøve i Dansk 3, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4, idet hun alene har fremlagt dokumentation for en bestået Prøve i Dansk 2, ligesom hun i ansøgningsskemaet har oplyst, at hun ikke har bestået prøven.

Udlændingenævnet finder endelig, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det fremgår af det til sagen oplyste og af den indsendte sygejournal, at ansøgeren lider af depression og angst, at hun flere gange er tilbudt psykiatrisk behandling, hvilket hun imidlertid konsekvent har afslået, at hun er kendt med skizofreni siden 2009 og er i behandling med medicin herfor, at hun er stabil i sin sygdom, at det er hendes opfattelse, at hendes lidelser er blevet forværret igennem de seneste 17 år, fordi hun mener, at Udlændingestyrelsen har chikaneret hende, og at hendes advokat har gjort gældende, at hun på grund af sin sygdom bør sidestilles med en person med handicap, subsidiært at hun bør sidestilles med førtidspensionister.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen desuden er oplyst, at ansøgeren ikke kan varetage et fuldtidsarbejde grundet sin dårlige psyke, at hun har forsøgt at få hjælp, og i denne forbindelse er blevet ordineret stærk medicin, samt at hun højst sandsynligt ikke vil kunne bestå Prøve i Dansk 3 i fremtiden grundet sin dårlige hukommelse og det forhold, at hun efter 20 års chikane har indlæringsvanskeligheder.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der ikke under henvisning hertil bør ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, idet Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt kan

lægge til grund, at det er udelukket, at ansøgeren på et senere tidspunkt vil kunne opfylde de supplerende betingelser, herunder at hun på et senere tidspunkt vil kunne tilegne sig bl.a. yderligere danskkundskaber.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremsendt dokumentation for, at hun har forsøgt at aflægge Prøve i Dansk 3, ligesom hun ikke har dokumenteret, at hun har forsøgt at aflægge medborgerskabsprøven eller at udvise aktivt medborgerskab. Udlændingenævnet bemærker i relation til aflæggelse af Prøve i Dansk 3, at det hermed – uanset ansøgerens helbredsmæssige forhold – ikke kan udelukkes, at hun kan bestå danskprøven eventuelt under anvendelse af særlige prøvevilkår, ligesom Udlændingenævnet bemærker, at danskprøven således kan aflægges på baggrund af selvstudier eller privatundervisning, herunder med særlige vilkår eller hjælpemidler.

Udlændingenævnet har i den forbindelse endvidere lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har bestået Prøve i Dansk 2, og at der ikke i den indsendte dokumentation er taget stilling til hendes muligheder for at kunne udvise aktivt medborgerskab ved at have mindst et års deltagelse i en bestyrelse, organisation eller lignende.

Udlændingenævnet har i relation til kravet om beskæftigelse i udlændingelovens § 11, stk. 4, lagt vægt på, at kravet kan opfyldes på lempeligere vilkår, eksempelvis på fleksjob, at ansøgeren i 2010 blev visiteret til fleksjob og aktuelt er i beskæftigelse i fleksjob, samt at hun således under henvisning hertil, uanset hendes helbredsmæssige forhold, har mulighed for at opfylde beskæftigelseskravet.

Udlændingenævnet henviser endvidere til oplysningerne om, at ansøgeren selv ønsker at være en del af arbejdsmarkedet, da hun føler, at alternativet vil forværre hendes psykiske helbred, hvorfor det er vigtigt for hende, at hun kan bevare en form for tilknytning til arbejdsmarkedet.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det fremgår af den til klagen vedhæftede epikrise af ultimo oktober 2017, at ansøgeren den pågældende dato blev tilset på psykiatrisk modtagelse, at hun blev tilbudt indlæggelse til stabilisering, hvilket hun afslog, at hun ikke udtrykte interesse i yderligere kontakt til den psykiatriske afdeling, og at hun i stedet blev henvist til egen læge for videre behandling.

Udlændingenævnet finder i relation hertil, at ansøgeren ikke herved – og sammenholdt med sagens øvrige oplysninger – har dokumenteret, at hendes helbredstilstand kan anses for at have en sådan karakter og et sådant omfang, at hun ikke på et senere tidspunkt har mulighed for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 4.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, og på nuværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af august 2019." ÅB/2021/199.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsløs.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i april 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen i februar 2020 gav ham afslag på, da han ikke opfyldte kravet om 8 års lovligt ophold, og da han ikke opfyldte betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse efter 4 års lovligt ophold, idet han ikke opfyldte de 4 supplerende betingelser. Ansøgeren havde i en periode på 2 år været aktiv i en ugentlig lektiecafé, hvor han havde ydet lektiehjælp til børn, unge og voksne.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at ansøgeren ikke opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, idet han på nuværende tidspunkt ikke har haft lovligt ophold i Danmark i mindst 8 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af februar 2020.

Udlændingenævnet finder, at kravet i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, om at have bestået en medborgerskabsprøve eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer, mv., må anses for opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ved breve af henholdsvis marts 2020 og primo maj 2020 fra Røde Kors fremgår bl.a., at ansøgeren i en periode på 2 år har været aktiv i en ugentlige lektiecafé, hvor han har ydet lektiehjælp til børn, unge og voksne.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til manglende opfyldelse af kravet om aktivt medborgerskab." ÅB/2021/200

3.18.6. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12

Unge over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen opfylder betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 17, jf. udlændingelovens § 11, stk.

12. Der er således lempeligere krav til unge, idet der hverken stilles krav om, at unge skal opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, eller kravet om at være tilknyttet arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, eller de supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingelovens § 11, stk. 4.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen har været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse siden afslutningen af folkeskolen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til statsborger fra Bosnien-Hercegovina efter udlændingelovens § 11, stk. 12.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i oktober 2002, indgav i juli 2020 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren blev udmeldt af sin uddannelse i februar 2019 efter drøftelser med en studievejleder, og samtidig hermed blev han medt ind på en anden uddannelse, hvor han begyndte i april 2019. I marts 2021 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, da han ikke opfyldte kravet om at have været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse fra afslutningen af folkeskolen og frem til, at ansøgeren blev 18 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af marts 2021.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunk bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke har dokumenteret, at han har været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse fra afslutningen af folkeskolen og frem til, at han indgav ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse ultimo juli 2020, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagen, at ansøgeren efter grundige overvejelser og drøftelser med en studievejleder ultimo februar 2019 fik hjælp til at melde sig ud af elektrikeruddannelsen og samtidig blive meldt ind på tømreruddannelsen, at han begyndte på tømreruddannelsen på det tidligst mulige tidspunkt, som var primo april 2019, og at der således var tale om et tilrettelagt uddannelsesskift med en kort overgangsperiode på ca. 6 uger.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 12, idet Udlændingenævnet lægger til grund, at han i forlængelse af det ovenfor anførte har været under uafbrudt uddannelse siden afslutningen af folkeskolen. Udlændingenævnet har lagt særlig vægt på, at

ansøgeren blev meldt ind på tømreruddannelse samtidig med, at han blev meldt ud af elektrikeruddannelsen." ÅB/2021/201.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en vietnamesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i februar 2000, indgav i december 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren påbegyndte sin uddannelse i august 2017, og i juni 2018 bestod han ikke sin afsluttede eksamen på uddannelsen. Ansøgeren modtog supplerende undervisning i perioden fra oktober 2018 indtil januar 2019, hvor han bestod reeksamen. I november 2019 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, da han ikke opfyldte kravet om at være i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse fra afslutningen af folkeskolen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af november 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han i perioden ultimo juni 2018 til ultimo oktober 2018 ikke var studieaktiv og derved afbrød sit uddannelsesforløb, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ultimo juni 2017 afsluttede 10. klasse, at han ifølge oplysningerne fra uddannelsesinstitutionen påbegyndte sin uddannelse som elektriker medio august 2017, og at han ikke bestod sin afsluttende eksamen på elektrikeruddannelsen ultimo juni 2018, hvorefter han modtog supplerende undervisning i perioden fra ultimo oktober 2018 og indtil sin reeksamen i januar 2019, som han bestod medio januar 2019.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på oplysningerne af primo december 2021, hvor uddannelsesinstitutionen til Udlændingenævnet har oplyst, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt var frameldt studiet, at han fortsat var studieaktiv, da han ikke bestod sin afsluttende eksamen, mens han afventede supplerende undervisning op til reeksamen. Uddannelsesinstitutionen har tillige oplyst, at ansøgeren aktuelt er tilmeldt og deltager i svendeforløbet på elektrikeruddannelsen, og at hans uddannelse forventes afsluttet medio februar 2023.

Udlændingenævnet finder herefter, at afbrydelsen i perioden ultimo juni 2018 til ultimo oktober 2018 havde karakter af en naturlig overgang og således ikke var udtryk for en reel inaktivitet." ÅB/2021/202.

3.18.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra. Der kan endvidere dispenseres fra de supplerende betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne sluttes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17. Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en afgørelse, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17.

Som eksempler på afgørelser hvor Udlændingenævnet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17, omgjorde en afgørelse om danskprøvekravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til en afghansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i december 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvilket Udlændingestyrelsen i november 2019 gav ham afslag på, da han ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Ansøgeren led af forskellige helbredsmæssige forhold, herunder skizofreni, og han blev i 2015 tilkendt førtidspension.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af november 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren lider af forskellige helbredsmæssige forhold, herunder at han er diagnosticeret med skizofreni, og at han i 2015 blev tilkendt førtidspension grundet sin psykiske helbredstilstand, samt at det fremgår af den til sagen fremlagte lægeerklæring af

primo august 2019 fra en speciallæge i psykiatri, at han vurderes ude af stand til at forbedre sine danskkundskaber og aflægge Prøve i Dansk 2, at han er forsøgt behandlet med det antipsykotiske præparat t. Quetiapin 100 mg., og at det vurderes, at der ikke findes yderligere behandlingsmuligheder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til støtte for klagen har anført bl.a., at han har forsøgt at gennemføre danskundervisning samt at deltage i praktik ad flere omgange i håb om, at han kunne komme til at arbejde, men at dette ikke var muligt grundet indlæringsvanskeligheder og hans psykiske helbred.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren har anført, at hans helbred er i en sådan tilstand, at han ikke kan klare at gå op til hverken medborgerskabsprøven eller har mulighed for at forbedre sine danskkundskaber, ligesom det fremgår af udtalelse af primo august 2019 fra en skole, at han har store indlæringsvanskeligheder som følge af PTSD, at han i øvrigt er analfabet og stærkt ordblind, og at det ikke er muligt for ham at følge struktureret og målrettet sprogundervisning.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet og konkret vurdering, at betingelsen om, at ansøgeren skal bestå Prøve i Dansk 2 ikke bør kræves opfyldt, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17." ÅB/2021/203.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i december 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvilket Udlændingestyrelsen i september 2020 gav hende afslag på, da hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Ansøgeren led af forskellige helbredsmæssige forhold, herunder triple-X syndrom som medførte, at hun er psykomotorisk retarderet. Ansøgerens funktionsniveau vurderedes at være på niveau med en 5-7 årig.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af september 2020.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren lider af triple-X syndrom, at hun som følge heraf er psykomotorisk retarderet, at hun modtager medicinsk

behandling for et prolaktin-producerende hypofyseadenom, og at hun også er kendt med hjertefejl i form af ASD samt astma.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens funktionsniveau er nedsat og vurderes at være på niveau med en 5-7 årig, at hun har gået på en specialskole i perioden fra primo august 2008 til ultimo juli 2019, hvor hun har gået i specialklasse, samt at hun aktuelt går på STU.

Udlændingenævnet har yderligere vægt på, at det fremgår af lægeerklæring af primo september 2020, at det vurderes, at ansøgeren hverken nu eller i fremtiden vil være i stand til at bestå danskprøven på grund af sin mentale retardering, og at det fremgår af talepædagogisk revurdering af december 2018, at ansøgerens sproglige udvikling ligger betydelig under forventet for hendes levealder, og at hendes niveau i de tre anvendte tests har svaret til gennemsnittet for børn mellem 4 og 7 år.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet og konkret vurdering, at betingelsen om, at ansøgeren skal bestå Prøve i Dansk 2 ikke bør kræves opfyldt, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17." ÅB/2021/204.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en armensk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvilket Udlændingestyrelsen i oktober 2020 gav hende afslag på, da hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Ansøgeren var diagnosticeret med PTSD samt paranoid skizofreni, og hun blev tilkendt førtidspension i 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af oktober 2020.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er diagnosticeret med PTSD samt paranoid skizofreni, og at hun er bevilliget førtidspension fra marts 2019.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af udtalelsen af medio september 2020 fra en afdelingslæge, at ansøgeren har været i psykiatrisk behandling i mange år, og at hun nu er i antipsykotisk samt antidepressiv medicinsk behandling. Det fremgår også af udtalelsen, at ansøgeren ikke er i stand til at tale dansk, at hun er afhængig af sin ægtefælle, og at hendes ægtefælle hjælper

hende med lægebesøg samt personlig pleje, idet hun ikke selv formår det. Det er lægens vurdering, at ansøgeren både psykisk og kognitivt ikke er i stand til at møde op til eller gennemføre en danskeksamen.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet og konkret vurdering, at betingelsen om, at ansøgeren skal bestå Prøve i Dansk 2 ikke bør kræves opfyldt, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17." ÅB/2021/205.

3.19. Ophold efter EU-reglerne

Reglerne om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område findes i udlændingeloven samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet)[35], der er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen)[36] og en række domme fra EU-Domstolen.

Danmarks EU-medlemskab og deltagelse i det europæiske samarbejde indebærer, at Danmark efter Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med EU-retten. Der kan derfor forekomme tilfælde, hvor Danmark er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette udtrykkeligt fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen eller øvrige danske retskilder.

3.19.1. Persongrupper

3.19.1.1. Statsborgere fra EU, EØS-landene og Schweiz

En unionsborger er en statsborger i en stat, der er medlem af EU. Ved udgangen af 2021~~0~~ var medlemsstaterne Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Kroatien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig[37].

EØS-aftalen, som har til formål at udvide EU's indre marked til at omfatte landene i Det Europæiske Frihandelsområde (Island, Liechtenstein og Norge), omfatter bl.a. det indre markeds friheder, herunder fri bevægelighed for personer. I henhold til EØS-aftalens anneks 5 og 8 er EØS-landene

[35] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32004L0038&from=DA
[36] Bekendtgørelse om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen)
https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/1457
[37] Den Europæiske Union
https://europa.eu/european-union/about-eu/countries_da

bundet af opholdsdirektivet, som tilpasset ved EØS-aftalen. Som følge heraf sidestilles EØS-borgere med unionsborgere i EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 2. Det samme gælder schweiziske statsborgere.

Som eksempler på ~~en~~ afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne anses for at være statsborger i en medlemsstat, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 SIRI's afgørelse om afslag på udstedelse af registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen til en statsborger fra Senegal.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Spanien. I november 2020 søgte ansøgeren om udstedelse af registreringsbevis som arbejdstager i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet ansøgeren havde fået lovning på en fuldtidsansættelse i Danmark, såfremt ansøgeren kunne opnå opholds- og arbejdstilladelse. SIRI meddelte ansøgeren afslag med henvisning til, at ansøgeren ikke var statsborger i en medlemsstat.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, jf. § 1, stk. 1 og 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1 eller stk. 2, idet ansøgeren ikke har dokumenteret at være unionsborger eller statsborger i et EØS land eller Schweiz.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Senegal.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at idet ansøgeren er senegalesisk statsborger, kan ansøgeren ikke opnå ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, der vedrører unionsborgeres adgang til Danmark som vandrende arbejdstager.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har en spansk opholdstilladelse, der er gyldig til august 2025, idet ansøgeren ikke har opnået unionsborgerskab, og derfor ikke kan anses som unionsborger med de dertilhørende rettigheder.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at en dansk virksomhed har tilbudt ansøgeren ansættelse under forudsætning af, at ansøgeren kan forevise en gyldig opholds- og arbejdstilladelse. Dette ændrer imidlertid heller ikke på, at ansøgeren ikke er at anse som omfattet EU-opholdsbekendtgørelsens anvendelsesområde, hvorfor ansøgeren ikke kan opnå ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-retten.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/206.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 SIRI's afgørelse om afslag på udstedelse af registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen til en tredjelandsstatsborger med lettisk fremmedpas.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var født i det tidligere Sovjetunionen og havde opholdstilladelse som "non-citizen" i Letland. Ansøgeren indgav i december 2020 ansøgning om registreringsbevis som arbejdstager og fremviste i den forbindelse et lettisk "aliens passport" (fremmedpas). SIRI meddelte ansøgeren afslag med henvisning til, at ansøgeren ikke var omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsen som unionsborger.

Udlændingenævnet afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra december 2020. Ansøgeren har således ikke ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-opholdsbekendtgørelsens regler finder anvendelse på unionsborgere og deres familiemedlemmer, og at det er en forudsætning for at være omfattet som "hovedperson", herunder som arbejdstager, at man er unionsborger. Dette fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, og § 2, stk. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret at være unionsborger, men at det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren er non-citizen fra Letland.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ved indgivelsen af ansøgningen har indleveret et lettisk fremmedpas, hvorpå ansøgerens nationalitet ikke er anført, ligesom ansøgeren i sin ansøgning ikke har anført en nationalitet.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har dokumenteret at være unionsborger, hvorfor ansøgeren heller ikke har ret til at opholde sig i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at det er anført bl.a., at ansøgeren og ansøgerens herboende kæreste er afhængige af, at ansøgeren får lov til at arbejde, at ansøgerens kæreste lider af PTSD og modtager ressourceforløbsydelse, og at ansøgeren er den herboende kærestes eneste faste hjælp og støtte.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om forhold, som kan inddrages ved vurderingen af, om ansøgeren er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens regler som unionsborger.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI's afgørelse." ÅB/2021/207.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 SIRI's afgørelse om afslag på ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen til en statsborger fra Tyrkiet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2014 familiesammenført til sin far efter udlændingelovens regler. I november 2020 søgte ansøgeren om udstedelse af bevis for ret til tidsubegrænset opholdsret efter EU-reglerne og henviste i den forbindelse også til associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet[38]. SIRI meddelte ansøgeren afslag med henvisning til, at ansøgeren ikke var var omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsen, herunder at associeringsaftalen ikke tillagde tyrkiske statsborgere og deres familiemedlemmer rettigheder efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt til grund, at ansøgeren siden 2014 har haft lovligt ophold i Danmark efter udlændingeloven, som familiesammenført til sin far, som er tyrkisk statsborger, og at ansøgeren således har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgerens forudgående ophold ikke kan danne grundlag for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at bekendtgørelsen finder anvendelse på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som efter Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed indrejser i Danmark og tager ophold her i landet.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at ansøgeren ikke er eller har været unionsborger, men at det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren er tyrkisk statsborger.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at der ikke er oplysninger i sagen, der støtter, at ansøgeren på noget tidspunkt har opfyldt betingelserne for ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

[38] Se afsnit 3.9.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke er omfattet af anvendelsesområdet for EU-opholdsbekendtgørelsen, og at ansøgeren således aldrig har opfyldt betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Ansøgeren kan således heller ikke opnå ret til tidsubegrænset ophold på baggrund af EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Det forhold, at det er anført, at ansøgeren er omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset om ansøgeren er omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, kan rettigheder opnået på baggrund af associeringsreglerne ikke danne grundlag for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren er omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Hertil finder Udlændingenævnet, at associeringsaftalens artikel 9, vedrørende forbud mod forskelsbehandling på baggrund af nationalitet, ej heller medfører, at en tyrkisk statsborger kan opnå ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/208.

3.19.1.2. Særligt om nordiske statsborgere

Det følger af udlændingelovens § 1, at statsborgere fra Finland, Island, Norge og Sverige uden tilladelse kan indrejse og opholde sig i Danmark.

Statsborgere fra de nordiske lande kan dog også erhverve rettigheder efter EU-opholdsbekendtgørelsen, hvis de opfylder betingelserne herfor, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 4. Dette vil f.eks. være en forudsætning, hvis en nordisk statsborger ønsker at tage ophold i Danmark sammen med et familiemedlem, der ikke selv er nordisk statsborger. I sådanne tilfælde vil både den nordiske statsborger og familiemedlemmet skulle søge om udstedelse af opholdsbeviser efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

3.19.1.3. Hovedpersoner og familiemedlemmer

EU-opholdsbekendtgørelsen gælder for unionsborgere og deres berettigede familiemedlemmer. Der skelnes mellem hovedpersoner og familiemedlemmer. Hovedpersoner er unionsborgere, mens familiemedlemmer enten kan være unionsborgere eller tredjelandsstatsborgere, herunder statsborgere i lande uden for EU, EØS og Schweiz.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, er en hovedperson en unionsborger, der har en selvstændig opholdsret her i landet efter EU-reglerne om fri bevægelighed. Betingelserne for, hvornår

en unionsborger har opnået selvstændig opholdsret, fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 4-8[39]. Der henvises i øvrigt til årsberetningens afsnit 3.19.2.2 og 3.19.2.2.1.

De familiemedlemmer, der har ret til ophold efter EU-reglerne med en herboende unionsborger, er de familiemedlemmer, der er defineret i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, og som opfylder de betingelser for indrejse og ophold, som er fastsat i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 9-14. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.19.2.2.2. vedrørende betingelserne for ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger.

Det følger desuden af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, at i det omfang det følger af EU-retten, finder bekendtgørelsen endvidere anvendelse på familiemedlemmer til danske statsborgere. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.19.3 om EU-rettens sekundære bevægelighed.

3.19.2. Primær bevægelighed

3.19.2.1. Unionsborgere

Den primære bevægelighed omhandler de nærmere betingelser for ophold i Danmark for unionsborgere med selvstændig ret til ophold i Danmark.

Efter EU-retten har statsborgere fra andre EU-medlemsstater i vid udstrækning ret til ophold i Danmark, uanset om opholdet skyldes turisme, arbejde, studier eller noget andet.

Retten til at opholde sig i Danmark efter EU-reglerne kan enten være tidsbegrænset eller tidsubegrænset.

Retten til ophold i Danmark for unionsborgere, der har ret til frit at opholde sig i Danmark, kan opdeles i følgende kategorier:

- Uregistrerede unionsborgere, f.eks. turister, der har ret til frit at opholde sig i Danmark i op til 3 måneder, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 4.
- Unionsborgere, der er rejst ind i landet for at søge beskæftigelse, har ret til ophold som arbejdssøgende i indtil 6 måneder fra indrejsen, og herefter har den pågældende ret til ophold som arbejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat søger og har reelle muligheder for at blive ansat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 4.

[39] Det fremgår desuden af EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 2, at en tredjelandsstatsborger, som er udstationeret i Danmark på vegne af en tjenesteyder etableret i EU, EØS eller Schweiz, også kan opnå selvstændig opholdsret som hovedperson. Endvidere kan visse familiemedlemmer til en udstationeret tredjelandsstatsborger med opholdsret efter § 8, stk. 2, opnå opholdsret som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 2.

- Unionsborgere, som har ret til at opholde sig i Danmark, så længe unionsborgeren er arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, udstationeret, studerende, selvforsørgende (personer med tiltrækkelige midler) eller pensionist m.v., jf. EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 5-8.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at denne bekendtgørelse finder anvendelse på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som efter Den Europæiske Unions (EU's) regler om fri bevægelighed indrejser i Danmark, jf. bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, og tager ophold her i landet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har forholdt sig til, hvorvidt ansøgeren havde taget ophold i Danmark, henvises til ÅB/2020/223 i Udlændingenævnets Årsberetning 2020, afsnit 3.18.2.

3.19.2.1.1. Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende m.v.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, at en unionsborger, der er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, her i landet har ret til ophold ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

EU-opholdsbekendtgørelsen eller EU-retsakter indeholder ikke en klar definition af, hvornår en person må anses for at være arbejdstager i EU-rettens forstand.

Arbejdstagerbegrebet er derimod fastslået i EU-Domstolens praksis vedrørende TEUF artikel 45. EU-Domstolen har bl.a. i sag C-14/09, Genc, udtalt, at enhver unionsborger, som udøver en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement, skal anses for at være arbejdstager.[40]

Kendetegnet ved et arbejdsforhold er ifølge EU-Domstolen, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger.

Der er ikke en udtømmende liste over de kriterier, det kan være relevant at inddrage ved vurderingen af, om en unionsborger er omfattet af arbejdstagerbegrebet. Nogle kriterier vil generelt tale for arbejdstagerstatus, mens andre generelt vil tale imod arbejdstagerstatus, og disse skal altid afvejes over for hinanden i en samlet vurdering.

Ved den konkrete vurdering vil der bl.a. kunne lægges vægt på arbejdsforholdets varighed, således at jo længere tid et arbejdsforhold hos samme arbejdsgiver har bestået, jo mere vil tale for, at der er tale

[40] Dom af 4. februar 2010, sag C-14/09, Genc, præmis 19

om reel og faktisk beskæftigelse. Der kan ud fra EU-Domstolens praksis ikke sættes et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet.

EU-Domstolen har i sag C-413/01, Franca Nini-Orasche[41], udtalt, at en tidsbegrænset kontrakt, der var gældende i 2 ½ måned, var tilstrækkelig til, at den pågældende kunne opnå arbejdstagerstatus, såfremt beskæftigelsen ikke var af marginal og supplerende karakter.

Franca Ninni-Orasche-dommen har i dansk praksis dannet grundlag for et udgangspunkt om, at et ansættelsesforhold af en varighed under 10-12 uger alt andet lige vil tale for, at arbejdstagerstatus ikke er opnået.

Arbejdstagerbegrebet efter EU-Domstolens praksis må dog ikke fortolkes indskrænkende. Der skal ved vurderingen af om ansøgeren har arbejdstagerstatus, altid foretages en konkret og individuel vurdering af ansøgerens egne forhold samt den arbejdsaktivitet, som ansøgeren udøver. Der kan således ud fra EU-Domstolens praksis ikke sættes et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger var at anse som arbejdstager efter et kortere ansættelsesforhold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 SIRI´s afgørelse om, at en statsborger fra Kroatien, ikke var at anse som arbejdstager i EU-retlig forstand.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i september 2019 udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. Ansøgeren havde været i fuldtidsbeskæftigelse i hele oktober 2019 i sammenlagt 110 arbejdstimer til en samlet bruttoløn på 11.933,02 kr. Ansøgeren havde efterfølgende modtaget kontanthjælp. I februar 2021 traf SIRI afgørelse om ophør af ansøgerens ret til ophold som arbejdstager.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke kan anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren i perioden fra sin indrejste i Danmark medio september 2019 og frem til dags dato har haft en fast beskæftigelse her i landet, som har været af reel og faktisk karakter.

[41] Dom af 6. november 2003, sag C-413/01, Franca Ninni-Orasche, præmis 22 og 32

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på det begrænsede omfang af ansøgerens beskæftigelse hos ansøgerens arbejdsgiver, herunder at han i perioden fra sin indrejse i Danmark og frem til dags dato alene har modtaget lønindkomst i oktober 2019, således en periode på maksimalt 4 uger.

Udlændingenævnet finder, at den begrænsede samlede varighed af ansøgerens ansættelsesforhold samlet set taler imod, at ansøgeren har opfyldt betingelserne for at være omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb.

Udlændingenævnet henviser herved til, at ansøgeren som udgangspunkt skal have arbejdet 10-12 timer ugentligt over en periode på minimum 10 uger for, at ansøgeren kan opnå status som arbejdstager efter EU-retten.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i sin klage har oplyst, at han har helbredsproblemer, som forhindrer ham i at arbejde.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at bevarelsesmulighederne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, ikke kan finde anvendelse, idet ansøgeren aldrig har opfyldt betingelserne for at være omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb.

Endvidere kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle forsørger ham, da det ikke er et forhold, der indgår i vurderingen af, hvorvidt ansøgeren er at anse som arbejdstager efter EU-retten.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/209.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 SIRI´s afgørelse om, at en statsborger fra Polen ikke opfyldte betingelserne for at opnå opholdsret som arbejdstager efter EU-retten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i oktober 2020 om ret til ophold som arbejdstager. Ansøgeren var ansat i en tidsbegrænset stilling som lagermedarbejder i perioden fra medio august 2020 til medio november 2020. Ansættelsens ugentlige arbejdstid var på 15-37 timer, og timelønnen udgjorde 135 kr. Det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i oktober 2020 modtog en lønindkomst på 31.573,28 kr. for 246,50 udførte arbejdstimer i perioden fra medio august til medio oktober 2020. Det fremgik endvidere, at ansøgeren i december 2020 modtog en lønindkomst på 3.923,42 kr. for perioden fra ultimo november 2020 til medio december 2020, samt at ansøgeren modtog en lønindkomst på 821,05 kr. for 6 udførte arbejdstimer.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI´s afgørelse i december 2020 ikke havde ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet vurderer således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI´s afgørelse ikke opfyldte betingelserne for en opholdsret som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at beskæftigelsen hos hendes arbejdsgiver var af reel og faktisk karakter.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på den begrænsede periode, hvor ansøgeren har været ansat hos sin arbejdsgiver, og hvor ansøgeren samtidig har modtaget lønindkomst. Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren alene har modtaget lønindkomst i en sammenhængende periode fra medio august 2020 til medio oktober 2020, således i en periode på under 9 uger. Ansøgeren har dermed ikke modtaget lønindkomst siden medio oktober 2020 og frem til medio november 2020, hvor ansøgeren ifølge den til sagen medsendte arbejdsgivererklæring ophørte med at arbejde. Der er ikke indsendt en ny kontrakt eller øvrige oplysninger, der indikerer, at ansøgeren har været i beskæftigelse fra medio oktober 2020 og indtil SIRI traf afgørelse.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgeren som udgangspunkt skal have arbejdet 10-12 timer ugentligt over en periode på minimum 10 uger for, at ansøgeren kan opnå status som arbejdstager.

Det forhold, at det fremgår af ansøgerens arbejdsgivererklæring, at ansøgeren var ansat hos sin arbejdsgiver i perioden fra medio august 2020 frem til medio november 2020, således i en periode på 13 uger, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har modtaget lønindkomst under hele din ansættelsesperiode men alene frem til medio oktober 2020.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren har modtaget indkomst i perioden fra ultimo november 2020 til medio december 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse oplysninger vedrører en periode, der er væsentlig forskudt fra medio oktober 2020, hvor ansøgeren senest modtog lønindkomst, og kan således ikke anses som en sammenhængende periode. Derudover er der ikke er registeret løntimer, eller pensionsbidrag for denne periode, ligesom ansøgeren ifølge den fremlagte arbejdsgivererklæring skulle være ophørt med at arbejde på dette tidspunkt. Det er således usikkert, hvorvidt indberetningen reelt er aflønning for beskæftigelse eller alene er regulering i forhold til den tidligere lønindberetning, f.eks. feriegodtgørelse.

Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren har modtaget lønindkomst for 5 dage i medio februar 2021 og de første 21 dage i marts 2021. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er sammenhæng mellem lønperioderne og at

oplysningerne vedrører perioden efter, at SIRI traf afgørelse i december 2020, hvorfor de ikke kan tillægges betydning i nærværende vurdering.

Udlændingenævnet finder således, at den begrænsede varighed af den periode, hvor ansøgeren havde været i ansættelse og modtaget lønindkomst taler imod, at ansøgeren opfyldte det EU-retlige arbejdstagerbegreb på tidspunktet for SIRI´s afgørelse.

Det forhold, at ansøgeren i sin klage har oplyst, at hun ønsker en fremtid her i landet, og at ansøgerens forlovede arbejder og bor i Danmark, samt at ansøgeren har oplyst, at hun alene har arbejdet her i landet i en kort periode, idet andre arbejdspladser stiller krav om, at hun skal have et sundhedskort eller en opholdsret, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at der ikke er indsendt dokumentation for, at disse omstændigheder har betydning for, hvorvidt ansøgeren har opfyldt betingelserne for at være omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb under sit ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/210.

Ved vurderingen vil det ligeledes være relevant at inddrage arbejdsforholdets omfang. Ligesom det ikke er muligt at fastsætte et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet, kan der heller ikke fastsættes et minimumskrav til eksempelvis et ugentligt timeantal. Men jo lavere timetallet er, des større krav kan der stilles til opfyldelsen af de øvrige relevante kriterier.

Det fremgår bl.a. af EU-Domstolens retspraksis,[42] at lønnet beskæftigelse, hvorved arbejdstiden normalt ikke overstiger 18, 12 eller endog 10 timer ugentligt, ikke udelukker, at den person, der udøver beskæftigelsen, kan anses for at være arbejdstager. Et ugentligt timeantal under 10-12 timer vil tale imod, at unionsborgeren har arbejdstagerstatus, idet timetallet dog altid vil skulle sammenholdes med de øvrige relevante kriterier.

Unionsborgeren skal kunne godtgøre at have lønnet beskæftigelse i et sådant omfang, at den pågældende kan anses for arbejdstager. Dette kan godtgøres ved, at arbejdsgiveren udfylder en arbejdsgivererklæring.

Vederlagets størrelse er endvidere et kriterium, som kan tillægges vægt ved den samlede vurdering. Man vil ved vurderingen generelt kunne tage udgangspunkt i den laveste overenskomstmæssige takst for det givne fagområde.

Vederlagets størrelse må vurderes i lyset af den oplyste arbejdsaktivitet. Det er endvidere ikke afgørende, om vederlaget har karakter af løn eller naturalieydelser, herunder for eksempel betalt ophold og forplejning.

[42] Dom af 14. december 1995, sag C-444/93, Megner og Scheffel, præmis 18

Det bemærkes, at det derudover generelt er en betingelse for, at en lønindkomst kan tages i betragtning, at beskæftigelsen er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser herfor, jf. TEUF artikel 45, stk. 3, litra c, herunder at der behørigt betales skat m.v. af det oplyste vederlag.

Ved vurderingen af, om en person har arbejdstagerstatus, skal der desuden tages hensyn til andre relevante forhold, herunder for eksempel retten til betalt ferie, løn under sygdom, og om ansættelsen er omfattet af en overenskomst.[43] Øvrige forhold som barsels- og pensionsordning, arbejdsgiverforsikring, afstand til arbejdspladsen samt den pågældendes individuelle sprogkundskaber og faglige kvalifikationer vil endvidere kunne indgå i den samlede vurdering.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger var at anse som arbejdstager i EU-rettens forstand på baggrund af omfanget af beskæftigelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 SIRI´s afgørelse om, at en britisk statsborger ikke var at anse som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen til trods for, at ansøgerens lave antal arbejdstimer skyldtes COVID-19.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i december 2019 udstedt et registreringsbevis som arbejdstager efter EU-retten. Ansøgeren var ansat som fitnessinstruktør i en tisubegrænset stilling. Ansættelsens ugentlige arbejdstid var på 10 timer, og timelønnen udgjorde 150 kr. i timen. Det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i perioden december 2019 til november 2020 sammenlagt fik udbetalt 57.367,50 kr. i løn for i alt 115 arbejdstimer, og at ansøgerens gennemsnitlige arbejdstid således var 2,39 timer om ugen i perioden. Ansøgeren oplyste i forbindelse med SIRI´s sagsbehandling, at ansøgerens nedsatte timeantal skyldtes flere forhold, herunder særligt COVID-19.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI's afgørelse ikke havde ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelses § 3, stk. 1 (nu § 5, stk. 1).

Udlændingenævnet finder på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke kunne anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet omfanget af ansøgerens beskæftigelse ikke opfyldte betingelserne for det EU-retlige arbejdstagerbegreb. Det er Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens beskæftigelse ikke har været af reel og faktisk karakter. Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren som udgangspunkt skal have arbejdet 10-12 timer ugentligt over en periode på minimum 10 uger, for at ansøgeren kan opnå status som arbejdstager efter EU-retten.

[43] Dom af 4. februar 2010, sag C-14/09, Genc, præmis 27

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på det begrænsede omfang af ansøgerens beskæftigelse, herunder at ansøgeren i perioden fra primo december 2019 til primo november 2020 havde en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på 2,39 timer. Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at ansøgerens beskæftigelse var af så begrænset og ringe omfang, at der alene er tale om beskæftigelse af marginal og supplerende karakter.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i perioden fra primo december 2019 til primo november 2020 ikke har øget sit antal af arbejdstimer væsentligt, hvorfor Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har været i færd med at øge deres beskæftigelse til et niveau, som kunne være omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb.

Det forhold, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra december 2019 frem til november 2020 har fået udbetalt i alt 57.367,49 kr. kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet finder, at der alene er tale om beskæftigelse af marginal og supplerende karakter.

Endvidere er det Udlændingenævnets vurdering, at det forhold, at ansøgeren som følge af COVID-19 ikke har kunne opnå et ugentligt timeantal på 10-12 timer, grundet regeringens nedlukning af fitnesscentre i marts 2020, ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens månedlige timeantal inden regeringens nedlukning af de danske fitnesscentre i marts 2020 ikke i væsentligt omfang overstiger ansøgerens arbejdstimer under nedlukningen samt efter genåbningen af de danske fitnesscentre i maj 2020. Det er således Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens lave timeantal ikke alene skyldes COVID-19 eller, at ansøgeren måtte udrejse til Storbritannien i forbindelse med alvorlig sygdom i ansøgerens familie.

Ligeledes kan det forhold, at ansøgeren i september 2020 oprettede en selvstændig erhvervsvirksomhed, heller ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet har således alene vurderet ansøgerens status som arbejdstager i EU-rettens forstand, hvorfor Udlændingenævnet ikke har taget stilling til, hvorvidt ansøgeren er berettiget til at få udstedt registreringsbevis som selvstændig erhvervsdrivende.

Det er herefter Udlændingenævnets vurdering at ansøgerens begrænsede antal af ugentlige arbejdstimer i perioden fra december 2019 til november 2020, samt at ansøgeren ikke har øget sit beskæftigelsesniveau i samme periode, taler imod, at ansøgeren opfyldte det EU-retlige arbejdstagerbegreb på tidspunktet SIRI´s afgørelse.

Udlændingenævnet bemærker, at det er en betingelse for at bevare status som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, at man har været omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb. På den baggrund har Udlændingenævnet ikke foretaget en prøvelse af om ansøgeren eventuelt har bevaret en status som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/211.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 SIRI´s afgørelse om, at en britisk statsborger ikke var at anse som arbejdstager efter EU-retten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i november 2020 om ret til ophold som arbejdstager efter EU-retten. Ansøgeren var ansat som omdeler i en tidsubegrænset stilling. Ansættelsens ugentlige arbejdstid var på 9-11 timer, og lønnen udgjorde 4.800-5.800 kr. om måneden. Det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra oktober 2020 til december 2020 havde arbejdet i alt 64,17 timer samt i alt modtaget 10.248,60 kr. i løn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI's afgørelse ikke havde ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger og dokumentation, at ansøgeren ikke kan anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet omfanget af ansøgerens beskæftigelse hos ansøgerens arbejdsgiver ikke opfylder betingelserne for det EU-retlige arbejdstagerbegreb. Det er Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens beskæftigelse hos ansøgerens arbejdsgiver har været af reel og faktisk karakter.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgeren som udgangspunkt skal have arbejdet 10-12 ugentligt over en periode på minimum 10 uger, for at ansøgeren kan opnå status som arbejdstager efter EU-retten.

Udlændingenævnet har ved vurderingen endvidere lagt vægt på, at der til sagen ikke er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren reelt har arbejdet 10-12 ugentligt over en periode på minimum 10 uger.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det fremgår af ansøgerens arbejdsgivererklæring, at ansøgeren havde en ugentlig arbejdstid på 9-11 timer hos ansøgerens arbejdsgiver.

Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det fremgår af ansøgerens lønhistorik, at ansøgeren i november 2020 har arbejdet i alt 9 dage med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på ca. 5 timer, og at ansøgeren i december 2020 har arbejdet i alt 16 dage med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på ca. 7 timer.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dokumentationen i sig selv ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dokumentationen ikke på tilstrækkelig vis dokumenterer, at ansøgeren siden sin ansættelse hos ansøgerens arbejdsgiver i september 2020 reelt

har haft en ugentlig arbejdstid på 9-11 timer, eller reelt har arbejdet i en periode på minimum 10 uger. Dette vurderer Udlændingenævnet taler imod, at ansøgeren er omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående og den fremlagte dokumentation til sagen, at ansøgerens beskæftigelse således har været af så begrænset omfang, at der alene er tale om beskæftigelse af marginal og supplerende karakter.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i sin klage har oplyst, at ansøgeren mandag-torsdag og om søndagen arbejdede 1 time og 15 minutter, og at ansøgeren fredag og lørdag arbejdede 2 timer og 30 minutter, samt at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren på den baggrund havde en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på 11 timer og 15 minutter.

Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i sin klage har oplyst, at ansøgeren i starten af sin ansættelse hos ansøgerens arbejdsgiver alene var ansat som afløser, men at ansøgeren fra ultimo september 2020 begyndte at arbejde fast hver fredag, samt at ansøgeren fra medio november 2020 begyndte at arbejde fast hver uge.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at disse oplysninger ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for dette til sagen. Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra oktober 2020 til december 2020 samlet har arbejdet i alt 64,17 time og har modtaget i alt 10.248,60 kr. fordelt på de 3 måneder, samt at ansøgeren i januar 2020 har arbejdet 2,60 time og har modtaget 405,30 kr. Der er ikke efterfølgende indberettet løn for ansøgeren.

Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i sin klage har oplyst, at ansøgeren over de sidste par uger havde haft nogle helbredsproblemer relateret til stress, og at dette var grunden til, at ansøgeren i nogle uger ikke havde arbejdet 11 timer og 15 minutter

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er indsendt dokumentation for, at disse omstændigheder har haft betydning for, hvorvidt ansøgeren har opfyldt betingelserne for at være omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb under sit ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/212.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2021 SIRI´s afgørelse, da Udlændingenævnet fandt, at det var tilstrækkeligt dokumenteret, at unionsborgeren var at anse som arbejdstager i EU-retlig forstand.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i juni 2020 om ret til ophold som arbejdstager efter EU-retten. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning ikke indleveret en arbejdsgivererklæring, men alene indleveret sin

ansættelseskontrakt. Ansøgeren fik i juli 2020 afslag af SIRI på ret til ophold som arbejdstager, idet den indleverede arbejdskontrakt var mere end 30 dage gammel. Ansøgeren dokumenterede senere sin aktuelle og uafbrudte ansættelse hos en dansk arbejdsgiver, som var begyndt tilbage i september 2017.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI's afgørelse. Udlændingenævnet finder, at SIRI ikke burde have meddelt ansøgeren afslag på sin ansøgning om ret til ophold som arbejdstager efter EU-reglerne under henvisning til, at den indleverede ansættelseskontrakt var mere end 30 dage gammel, at ansøgeren ikke havde indsendt en arbejdsgivererklæring, og at SIRI således ikke kunne vurdere, hvorvidt ansøgeren opfyldte betingelserne for ret til ophold som arbejdstager efter EU-retten.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at SIRI ikke uden en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger kunne lægge til grund, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til ophold som arbejdstager efter EU-retten.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-opholdsbekendtgørelsen eller EU-retsakter ikke indeholder en klar definition af, hvornår en person må anses for at være arbejdstager i EU-rettens forstand, at arbejdstagerbegrebet efter EU-Domstolens praksis ikke må fortolkes indskrænkende, at der ved vurderingen af, om en person har arbejdstagerstatus altid skal foretages en konkret og individuel vurdering af unionsborgerens egne forhold samt den arbejdsaktivitet, som unionsborgeren udøver, og at der ud fra EU-Domstolens praksis ikke kan sættes et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren, efter en konkret og individuel vurdering af sagen, var at anse som arbejdstager i EU-rettens forstand på tidspunktet, hvor SIRI meddelte ham afslag.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren sammen med sin ansøgning indgivet i juni 2020 havde vedlagt en ny ansættelseskontrakt mellem ansøgeren og ansøgerens arbejdsgiver underskrevet primo april 2020. Det fremgår af denne, at den erstatter ansættelseskontrakt af primo juni 2018, og at ansøgeren er ansat med en ugentlig arbejdstid på 26,5 time.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det ved opslag i eIndkomst medio april 2021 fremgår, at ansøgeren har arbejdet hos ansøgerens arbejdsgiver uafbrudt i perioden fra september 2017 til dags dato i sammenlagt 4.945 arbejdstimer til en samlet bruttoløn på 560.099,51 kr.

Udlændingenævnet finder således, at der på tidspunktet for SIRI´s afgørelse var tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren var i beskæftigelse i et sådant omfang, at det kunne betragtes som faktisk og reelt arbejde, uanset at den indleverede ansættelseskontrakt var mere end 30 dage gammel, og at ansøgeren ikke havde indsendt en arbejdsgivererklæring.

Derudover har Udlændingenævnet lagt vægt på, at nævnet i august 2020 modtog et brev fra ansøgerens arbejdsgiver, hvori ansøgerens arbejdsgiver bekræfter, at ansøgeren har været og fortsat er ansat, og at ansøgeren i gennemsnittet har en ugentlig arbejdstid på 26,5 timer.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI udsteder et registreringsbevis til ansøgeren." ÅB/2021/213

Udlændingenævnet stadfæstede december 2021 SIRI´s afgørelse om, at en statsborger fra Rumænien aldrig havde opfyldt betingelserne for ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i september 2010 udstedt et registreringsbevis som arbejdstager efter EU-retten. Det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren ikke havde modtaget nogen form for lønindkomst, samt at ansøgeren i perioden fra oktober 2020 til og med august 2021 havde modtaget kontanthjælp. Ansøgeren oplyste, at han havde arbejdet for flere store virksomheder, som ikke havde indberettet hans løn, samt at han var aktiv sælger for Hus Forbi.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet vurderer således på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke kan anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet han ikke har sandsynliggjort, at han på noget tidspunkt har haft en fast beskæftigelse her i landet, som har været af reel og faktisk karakter.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgeren i september 2010 fik udstedt registreringsbevis i Danmark under forudsætning af lønnet beskæftigelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5 stk. 1 (daværende § 3, stk. 1).

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har haft indtjening i Danmark, foruden udbetalinger i henholdsvis september 2017, juni 2018, juni 2019 og september 2020 fra ansøgers forsikringsselskab. Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det af eIndkomst fremgår, at ansøgeren har modtaget sociale ydelser i perioden fra oktober 2020 til og med august 2021.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der er indsendt en erklæring fra Foreningen Hus Forbi, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har været i kontakt med Foreningen Hus Forbi og siden 2013 har frekventeret sekretariatet ca. 2-3 gange ugentligt, samt at ansøgeren har fået udbetalt penge fra sit

forsikringsselskab. Udlændingenævnet finder dog fortsat, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har været i beskæftigelse og derfor ikke på noget tidspunkt under sit ophold i Danmark har opfyldt betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt øvrig dokumentation for, at ansøgeren reelt har arbejdet og tjent penge ved at sælge aviser for Foreningen Hus Forbi, at det forhold, at han har "frekventeret" og været "i kontakt" med Foreningen Hus Forbi ikke kan anses for faktisk og reel beskæftigelse. Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at de 4 udbetalinger fra ansøgers forsikringsselskab, alene er en bonus opnået for at være kunde hos forsikringsselskabet, hvorfor ansøgeren ikke har udøvet faktisk og reel beskæftigelse for at opnå denne indtjening.

Det forhold, at det er anført, at ansøgeren ved indrejsen i Danmark havde arbejdet hos flere større virksomheder, som ikke har indberettet løn, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI´s afgørelse var aktivt jobsøgende gennem jobcenteret, og at ansøgeren var optimistisk med henblik på at få arbejde inden for en 3-måneders periode nu, hvor samfundet var åbnet op igen efter COVID-19, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation herfor.

Da ansøgeren således ikke på noget tidspunkt har haft status som arbejdstager, kan han heller ikke være omfattet af reglerne om bevarelse af arbejdstagerstatus i EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/214.

3.19.2.1.2. Selvforsørgende (person med tilstrækkelige midler)

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, stk. 1, at en unionsborger, der råder over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende efter en konkret vurdering kan antages ikke at ville falde det sociale system til byrde, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1, nr. 2, udstedes registreringsbevis til en unionsborger, der er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, og som dokumentation herfor skal forevises gyldigt identitetskort eller pas samt bevis for at råde over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende kan antages ikke at ville falde det sociale system til byrde.

Der kan ikke sættes grænser for, hvilken dokumentation for tilstrækkelige midler, der kan fremlægges. Det kan om nødvendigt kontrolleres, at midlerne findes, at de er lovlige, og at de er tilgængelige.
Ved bedømmelsen af, hvilke midler der må anses som tilstrækkelige, skal der tages hensyn til unionsborgerens personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis unionsborgeren råder over

indtægter eller andre midler, der svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 22, stk. 2 (integrationsydelse), og § 34 (særlig støtte) i lov om aktiv socialpolitik, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1.

Der er alene tale om et vejledende minimumsbeløb, og der kan således ikke stilles ubetinget krav om, at unionsborgeren skal råde over midler, der mindst svarer til de pågældende ydelser. Hvis unionsborgeren har et rådighedsbeløb, der ligger under det pågældende niveau, kan dette således ikke automatisk føre til afslag. Der skal være tale om en konkret vurdering, og der skal tages hensyn til den pågældendes personlige situation. Hvis unionsborgeren f.eks. angiver kun at ville opholde sig i Danmark i en bestemt tidsperiode, skal der tages hensyn til dette.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til hvilke betingelser, der kan stilles til en unionsborger, der søger om ret til ophold som person med tilstrækkelige midler, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på ret til ophold til en statsborger fra Tyskland som person med tilstrækkelige midler, idet der ikke kan stilles krav om, at en unionsborger med egne tilstrækkelige midler, skal kunne forsørge sin ægtefælle, som er dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i september 2020 om ret til ophold som person med tilstrækkelige midler efter EU-retten. Ansøgeren havde primo oktober 2020 110.000 kr. til rådighed på sin bankkonto. Ansøgerens ægtefælle og deres fællesbarn er begge danske statsborgere. I februar 2021 meddelte SIRI ansøgeren afslag på ret til ophold som person med tilstrækkelige midler, idet SIRI ikke fandt det dokumenteret, at ansøgerende rådede over tilstrækkelige midler til sit underhold i Danmark. SIRI lagde vægt på, at ansøgeren, udover at skulle forsørge sig selv, også har en juridisk forsørgelsespligt over for sin ægtefælle og barn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI´s afgørelse. Udlændingenævnet finder, at SIRI ikke burde have meddelt ansøgeren, at hun ikke opfyldte betingelserne for opholdsret som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 under henvisning til, at hun udover at skulle forsørge sig selv, også har en juridisk forsørgelsespligt over for sin ægtefælle og sit barn, som er danske statsborgere.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har dokumenteret, at hun råder over tilstrækkelige midler til sit underhold i form af en bankudskrift, der viser, at hun i oktober 2020 havde 15.050,- euro (svarende til ca. 110.000 kr.) til rådighed på sin bankkonto.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke kan stilles yderligere krav om, at ansøgeren som unionsborger, der gør brug af den frie bevægelighed med egne tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsen, skal dokumentere, at hun ligeledes kan forsørge sin danske ægtefælle for at opnå opholdsret i Danmark.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at ansøgerens danske ægtefælles ophold i Danmark ikke er reguleret af EU-opholdsbekendtgørelsen. Ansøgerens ægtefælle er således ikke at anse som et familiemedlem, der er omfattet af et EU-retligt forsørgelseskrav. Den familieretlige gensidige forsørgerpligt mellem ægtefæller har ikke betydning for vurderingen af, hvorvidt ansøgeren opfylder betingelserne for opholdsret i Danmark som en person med tilstrækkelige midler.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren har dokumenteret, at hun har tilstrækkelige midler til sit underhold i Danmark, og dermed ikke vil falde det offentlige til byrde." ÅB/2021/215

EU-Domstolen har i sagen C-200/02, Chu og Zhen, udtalt, at der ikke kan stilles krav om, hvor midlerne skal komme fra, og at betingelsen om at råde over tilstrækkelige midler for eksempel er opfyldt, hvis de finansielle midler er sikret af et familiemedlem til unionsborgeren. EU-Domstolen har endvidere fastslået, at der ikke kan stilles krav om, at den person, der påtager sig at forsørge unionsborgeren, står i et bindende retsforhold til unionsborgeren. Således vil det ikke være muligt at stille et krav om, at den pågældende unionsborger personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren, og selve unionsborgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

EU-Domstolen har endvidere fastslået, at den i artikel 7, stk. 1. litra b, indeholdte formulering »råder« over tilstrækkelige midler skal fortolkes således, at det er tilstrækkeligt, at unionsborgerne har sådanne midler til rådighed, uden at denne bestemmelse indebærer noget som helst krav med hensyn til, hvor midlerne kommer fra, jf. bl.a. sag C-93/18, Bajratari, præmis 30.[44] Hensynet bag bestemmelsen er, unionsborgeren og familiemedlemmer ikke bliver en byrde for værtsstatens sociale system i den medlemsstat, de tager ophold i. Bestemmelsen begrænser sig således til at kræve, at de omhandlede unionsborgere råder over tilstrækkelige midler for at undgå, at de under deres ophold bliver en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, uden at opstille nogen som helst betingelse i relation til disse midlers oprindelse, jf. C-93/18, Bajratari, præmis 34.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger rådede over tilstrækkelige midler, når midlerne blev stillet til rådighed fra en forsørger, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på ret til ophold til en statsborger fra Tyskland som person med tilstrækkelige midler.

[44] Se også dom af 10. oktober 2013, sag C-86/12, Alokpa, præmis 27, og dom af 16. juli 2015, sag C-218/14, Singh, præmis 74-77.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i december 2020 om ret til ophold som person med tilstrækkelige midler efter EU-retten. Vedlagt ansøgningen var forsørgelseserklæring fra ansøgerens partner, hvoraf det fremgik, at han påtog sig at forsørge ansøgeren samt oplysninger om, at han havde udlejningsindtægter for 28.600 kr. om måneden. Af eIndkomst fremgik imidlertid, at ansøgerens partner ikke havde haft nogen indkomst siden januar 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ud fra de foreliggende oplysninger ikke har sandsynliggjort, at hun har ret til ophold i Danmark som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet finder således, at det på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger ikke kan lægges til grund, at ansøgerens partner råder over sådanne midler til ansøgeres underhold i Danmark, at det kan antages, at ansøgeren ikke vil falde det offentlige til byrde.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke til sagen er fremlagt dokumentation, der understøtter, at ansøgerens partner råder over tilstrækkelige midler til ansøgerens underhold i form af for eksempel et kontoudskrift eller anden dokumentation for, at ansøgeren i tilstrækkelig grad er sikret finansielle midler under sit ophold.

Det forhold, at ansøgerens partner har indsendt et udateret skærmprint af indeståendet på sin lønkonto i sin bank, hvoraf det fremgår, at han havde et indestående på 23.640,81 kr. til rådighed, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det er usikkert, hvorvidt han stadig har dette beløb til rådighed, ligesom beløbets størrelse ikke sikrer, at han råder over tilstrækkelige midler til ansøgerens underhold.

Endvidere kan det forhold, at ansøgerens partner ejer en gård og er gældfri ikke føre til en ændret vurdering, da der ikke er tale om midler, der uden videre kan anvendes til forsørgelse.

Det er oplyst til støtte for klagen, at ansøgerens partner har markante lejeindtægter, samt at han har opgjort sine samlede månedlige lejeindtægter til 28.600 kr. Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet dette ikke er dokumenteret.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der i perioden fra august 2020 til december 2020 gik relativt store beløb ind på ansøgerens partners konto på månedsbasis. Dette dokumenterer dog ikke i tilstrækkelig grad, at han har midler til rådighed til forsørgelse af sig selv og ansøgeren, da der i samme periode gik tilsvarende relativt store beløb ud på månedsbasis, og at det derfor er usikkert, hvor stort et beløb ansøgerens partner reelt har haft til rådighed.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/216.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende afslag på ret til ophold til en statsborger fra Nederlandene som person med tilstrækkelige midler.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i marts 2020 om ret til ophold som person med tilstrækkelige midler efter EU-retten. Vedlagt ansøgningen var forsørgelseserklæringer fra 2 personer, som påtog sig ansøgerens forsørgelse. Det var dog ikke tilstrækkeligt dokumenteret, at de personer, som havde påtaget sig at forsørge ansøgeren, rådede over tilstrækkelige midler til ansøgeren og deres eget underhold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ud fra de foreliggende oplysninger ikke har sandsynliggjort, at han har ret til ophold i Danmark som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet finder således, at det på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger ikke kan lægges til grund, at ansøgeren råder over sådanne midler til sit underhold i Danmark, at det kan antages, at ansøgeren ikke vil falde det offentlige til byrde.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke til sagen har fremlagt dokumentation, der understøtter, at ansøgeren på tilstrækkelig vis råder over tilstrækkelige midler til sit underhold.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at de fremlagte kontoudskrifter fra ansøgerens forsørgeres bankkonti ikke på tilstrækkelig vis dokumenterer, at ansøgeren råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som han ville kunne modtage efter § 22, stk. 1, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik, jf. § EU-opholdsbekendtgørelsens § 34. Udlændingenævnet henviser herved til, at den aktuelle sats i lov om aktiv socialpolitik § 22, stk. 2, reguleres hvert år 1. januar, jf. § 109, stk. 1, nr. 1, i lov om aktiv socialpolitik, og at satsen i 2020 for personer, der er fyldt 30 år, er 6.142 kr. per måned.

Det forhold, at ansøgeren har fremlagt dokumentation for, at saldoen på hans ene forsørgers bankkonto i februar 2020 var ca. 12.207,75 kr., samt at ansøgeren ligeledes har fremlagt dokumentation for, at saldoen på hans anden forsøgeres bankkonto i perioden fra januar 2020 til marts 2020 var på ca. 42.916,52 kr., og at ansøgeren hertil har fremsendt den pågældendes lønsedler i perioden fra januar 2020 til marts 2020, hvoraf det fremgår, at ansøgerens forsørger har haft lønindtægter på henholdsvis ca. 26.873,78 kr., 26.831,57 kr. og 26.831,49 kr., kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det ikke fremgår af forsørgelseserklæringerne, hvem ansøgerens forsørgere forsørger i hjemlandet ud over ansøgeren, og

at de indestående beløb på deres bankkonti dermed også kan være til rådighed for deres respektive familier i Holland.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren som udgangspunkt skal kunne dokumentere, at ansøgerens forsørgere som minimum hver især råder over et beløb svarende til ca. 147.408 kr. for de næste 12 måneder, såfremt der ikke er andre i deres husstand, som de skal forsørge (6.142 kr. x 2 personer x 12 måneder). Udlændingenævnet finder, at dette ikke er blevet dokumenteret ved fremsendelsen af ansøgerens forsørgers kontoudskrifter for en afgrænset periode.

Det forhold, at ansøgeren har fremlagt lønsedler i perioden fra januar 2020 til og med marts 2020 vedrørende sin ene forsørger, kan således ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret forsørgerens løbende indtægt i form af en ansættelseskontrakt eller en arbejdsgivererklæring.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at løbende indtægt kan dokumenteres med en ansættelseskontrakt eller arbejdsgivererklæring, hvor ansættelsen ikke er begrænset til mindre end 12 måneder, og at ansættelseskontrakten eller arbejdsgivererklæringen skal være udstedt og underskrevet af arbejdsgiveren højst 30 dage før indsendelsen.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/217.

3.19.2.2. Familiemedlemmer

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 10-145 har familiemedlemmer til en unionsborger, der har opholdsret efter EU-reglerne, ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til unionsborgeren.

De familiemedlemmer, der har ret til ophold efter EU-reglerne med en herboende unionsborger, er de familiemedlemmer, der er defineret i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3.

Ved familiemedlem forstås følgende:

- En hovedpersons ægtefælle.
- Direkte efterkommere under 21 år af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle.
- Direkte efterkommere, der er fyldt 21 år, af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle, hvis de pågældende i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle.
- Personer, der er beslægtet i ret opstigende linje med en hovedperson eller med en hovedpersons ægtefælle, hvis de pågældende i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle.
- En hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand.

- En hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer de pågældende.

Familiemedlemmets ret til ophold er afledt af unionsborgerens opholdsret. Denne ret gælder, uanset om familiemedlemmet er tredjelandsstatsborger, eller om familiemedlemmet selv er unionsborger.

Det er en betingelse for alle familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, at familiemedlemmet ledsager eller slutter sig til unionsborgeren. Det betyder, at familiemedlemmet selv skal være indrejst i Danmark sammen med unionsborgeren eller på et senere tidspunkt have tilsluttet sig denne for at være omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens anvendelsesområde.

Ved vurderingen af, om en person er omfattet af personkredsen som familiemedlem til en hovedperson i EU-opholdsbekendtgørelsens § ~~2~~3, skal der foretages en samlet konkret og individuel vurdering af de foreliggende oplysninger.

3.19.2.2.1. Ægtefæller, samlevende og registrerede partnere

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1, kan en hovedpersons ægtefælle anses som familiemedlem til hovedpersonen.

Registrerede partnere er i EU-opholdsbekendtgørelsen sidestillet med ægtefæller, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 1, ligesom bekendtgørelsens bestemmelser om ægtefæller tilsvarende finder anvendelse for faste samlevere, hvis der mellem parterne består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, og forudsat at hovedpersonen påtager sig et forsørgelsesansvar over for den pågældende i overensstemmelse med forsørgelsesansvaret for ægtefæller i dansk ret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2.

For at få ret til ophold som ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, og at ægtefællerne skal kunne fremvise dokumentation for indgåelsen af ægteskabet f.eks. i form af en vielsesattest. Såfremt ægteskabet er indgået i udlandet, gælder det særligt for EU- og EØS-borgere og disses ægtefæller, at ægteskabet kan anerkendes, selv om parterne ikke var fyldt 18 år på vielsestidspunktet[45].

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ægteskabet kunne anerkendes efter dansk ret, kan nævnes:

[45] Denne undtagelse til reglerne om anerkendelse af ægteskaber, der er indgået i udlandet, følger af § 22 b, stk. 4, i lovbekendtgørelse nr. 771 af 7. august 2019 om ægteskabs indgåelse og opløsning.
https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/771

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret som familiemedlem til en unionsborger efter EU-retten til en statsborger fra Argentina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i april 2021 ansøgning om ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger. Ansøgeren og unionsborgeren havde indgået ægteskab i Argentina i marts 2021. Unionsborgeren havde ikke været til stede under vielsen, idet hun var i Danmark. Unionsborgeren havde i stedet sendt et notarpåtegnet samtykke til brug for indgåelsen af ægteskabet. Ansøgeren og unionsborgeren oplyste til sagen, at de ønskede at indgå ægteskab, hvor de begge var tilstede, men at dette ikke var muligt, idet ansøgerens opholdstilladelse efter Working Holiday ordningen var udløbet, og idet unionsborgeren ikke kunne indrejse i Argentina grundet restriktionerne i forbindelse med COVID-19.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI´s afgørelse fra september 2021. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark som familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 12.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens ægtefælle opfylder betingelserne som hovedperson efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet hun opfylder betingelserne på baggrund af sin opholdsret som person med tilstrækkelige midler her i landet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 12, idet han ikke er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at der ikke er fremkommet oplysninger eller fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren og hans ægtefælle har indgået et gyldigt ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, og som er i overensstemmelse med de grundlæggende danske retsprincipper.

Hertil har Udlændingenævnet lagt afgørende vægt på, at ansøgeren og hans ægtefælle ved deres personlige fremmøde hos SIRI i april 2021 oplyste, at ansøgerens ægtefælle ikke havde været tilstede ved parrets vielse i Argentina i marts 2021, men at hun i stedet havde sendt et notarpåtegnet samtykke, og at dette ligeledes fremgår af den fremlagte argentinske vielsesattest.

Det forhold, at ansøgeren og hans ægtefælle har oplyst, at parret ønskede at blive gift i Danmark, men at dette ikke var muligt, idet ansøgerens opholdstilladelse efter Working Holiday ordningen var udløbet, og at de på den baggrund ikke kunne indgå et ægteskab i Danmark, og derfor i stedet planlagde at blive gift i Argentina, kan ikke føre til en ændret vurdering. Ligeledes kan det ikke føre

til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle har oplyst, at hun ikke kunne indrejse i Argentina grundet COVID-19 og restriktionerne hertil, hvorfor hun på den baggrund sendte et notarpåtegnet samtykke.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at et ægteskab, som er indgået uden begge parters fysiske tilstedeværelse, alene helt undtagelsesvist kan anerkendes, såfremt der er tvingende grunde for at anerkende ægteskabet, og såfremt parterne vil blive stillet i en urimelig situation, hvis ikke ægteskabet anerkendes, jf. retsregelafsnittet og ægteskabslovens § 22 b, stk. 3.

Udlændingenævnet finder efter en samlet og konkret vurdering af sagens oplysninger, at der ikke er fremkommet så væsentlige oplysninger til sagen, som kan føre til, at ansøgeren og hans ægtefælles ægteskab indgået i marts 2021 alligevel kan anerkendes.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at årsagen til, at begge parter ikke var fysisk tilstede ved vielsestidspunktet – hertil henvisningen til restriktionerne som følge af COVID-19 i Argentina og det forhold, at ansøgeren var nødsaget til at udrejse af Danmark på grund af udløbet af sin opholdstilladelse – ikke kan anses som en tvingende grund til at ægteskabet alligevel skal anerkendes. Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at ansøgeren og hans ægtefælle har oplyst til sagen, at de mødte hinanden første gang her i landet i oktober 2020, og at de forinden tidspunktet for indgåelsen af ægteskabet boede ca. 1½ måned sammen på ansøgerens ægtefælles bopæl. Udlændingenævnet finder, at dette taler imod, at ansøgeren og hans ægtefælle, såfremt ægteskabet ikke vil blive anerkendt, vil blive stillet i en urimelig situation.

Endelig finder Udlændingenævnet også, at ansøgeren og hans ægtefælle ikke kan anses som faste samlevende efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren og hans ægtefælle har oplyst, at de alene har boet sammen i 1½ måned, og at der ikke i øvrigt til sagen er oplysninger om, at parret på anden måde har udtrykt en forpligtelse over for hinanden, jf. retsregelafsnittet ovenfor.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/218.

En unionsborgers faste samlever sidestilles med ægtefæller, hvis der mellem parterne består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, og forudsat at hovedpersonen påtager sig et forsørgelsesansvar over for den pågældende i overensstemmelse med forsørgelsesansvaret for ægtefæller i dansk ret.

Der gælder ikke noget fast minimum for samlivets varighed, hvorfor det efter en konkret vurdering må afgøres, om et parforhold har haft en sådan fasthed, at det kan give grundlag for ret til ophold. Ved denne vurdering kan der bl.a. lægges vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages, at 1,5 til 2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Der vil

dog også indgå andre relevante forhold end alene samlivets længde ved vurderingen af, om parret kan anses som faste samlevere, herunder f.eks. optagelse af fælles lån til huskøb, og om parret har fået børn eller på anden måde udtrykt en forpligtelse over for hinanden.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der i et samlivsforhold består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 SIRI´s afgørelse om afslag til en statsborger fra Brasilien, der havde søgt om ret til ophold efter EU-retten som samlevende med en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav ansøgning i januar 2020 og oplyste til ansøgningen, at unionsborgeren var indrejst i Danmark i august 2008, at ansøgeren var indrejst i oktober 2019, og at ansøgerens seneste adresse var i Frankrig. Ansøgningen var bl.a. vedlagt 2 lejekontrakter for hver deres bolig i Frankrig, en samlivserklæring, der var underskrevet af ansøgeren og unionsborgeren, adskillige erklæringer fra personer, der oplyste, at de havde delt bopæl med ansøgeren og unionsborgeren i Frankrig eller Danmark, fælles billeder, dokumentation for AirBnb-reservationer, rejsedokumentation, samt Whatsapp-samtale mellem ansøgeren og unionsborgeren. I februar 2019 fik unionsborgeren ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-retten.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdsret i Danmark som samlevende med en unionsborger med tidsubegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren og unionsborgeren ikke i tilstrækkelig grad har dokumenteret, at de er at anse som faste samlevere under henvisning til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at ansøgeren og unionsborgeren har haft fælles bolig i Frankrig eller Danmark. Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at den dokumentation som er indleveret, herunder erklæringer fra bl.a. den franske udlejer, samt fra deres bofælle i Danmark, ikke kan anses som værende tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren og unionsborgeren har haft fælles bopæl i Frankrig eller Danmark, idet oplysningerne i erklæringerne ikke på tilstrækkelig vis dokumenterer et fast samliv. Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren har haft hver sin adresse i Frankrig.

Det forhold, at ansøgeren af praktiske årsager, herunder for at være tæt på sin uddannelse, har været registreret på en fransk adresse, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke behørigt har dokumenteret, at ansøgeren og unionsborgeren har været faste samlevere over en længere periode.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der til sagen er fremsendt fælles billeder, dokumentation for AirBnb-reservationer, rejsedokumentation, samt Whatsapp-samtale mellem ansøgeren og unionsborgeren, der dokumenterer, at de har været et par siden februar 2017. Udlændingenævnet finder dog fortsat, at det ikke i tilstrækkelig grad dokumenterer fast samliv eller i øvrigt understøtter eventuelle fælles forpligtelser. Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremsendt dokumentation for, at ansøgeren og unionsborgeren på anden måde har foretaget ægteskabslignende dispositioner som f.eks. ved fælles optagelse af lån, fælles bankkonto, forsikringer, testamente eller andet.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at unionsborgeren har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark, at han har studeret i Danmark, samt at han fra 2019 frem har arbejdet hos en dansk virksomhed. Endvidere er det indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og unionsborgeren i perioden fra januar 2019 til oktober 2019 af praktiske årsager ikke havde mulighed for at have fælles bopæl, idet ansøgeren skulle afslutte sine studier i Frankrig og ansøgeren og unionsborgeren var tilbudt arbejde i Danmark.

Det er imidlertid på baggrund af alle sagens oplysninger Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og unionsborgeren ikke kan anses som faste samlevende i EU-rettens forstand.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/219.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 SIRI´s afgørelse til en statsborger fra Australien om afslag på ret til ophold efter EU-retten, som samlevende med en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af sin ret til fri bevægelighed.

Sagens faktisk omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2020 ansøgning om ret til ophold som familiemedlem til en dansk statsborger efter EU-retten. Den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland i perioden fra juli 2018 til juni 2020. Ansøgeren og den danske statsborger boede i hver deres lejlighed i det samme lejlighedskompleks i Tyskland, og fremlagde til sagen 2 forskellige lejekontrakter med forskellige udlejere. Der var til sagen ikke fremlagt dokumentation for udgifter til fælles forbrug eller anden behørig dokumentation for, at parret har haft fælles bopæl i Tyskland

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra januar 2021. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en dansk statsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, idet ansøgeren ikke er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt til grund, at det til sagen er blevet dokumenteret, at den danske statsborger i perioden fra juli 2018 og frem til juni 2020 havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland.

Uanset dette forhold, vurderer Udlændingenævnet imidlertid, at betingelserne for familiesammenføring efter EU-retten alligevel ikke er opfyldt, idet det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, jf. § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet har efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede oplysninger og dokumentation, lagt vægt på, at det ikke er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at ansøgeren og den danske statsborger forud for indrejsen i Danmark kunne anses for at have opnået status som faste samlevende under henvisning til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet henviser herved til, at det er en betingelse for at blive omfattet af personkredsen som samlevende efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, at der mellem parterne består en behørig dokumenteret varig tilknytning, og at det i almindelighed antages, at 1,5 år til 2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt afgørende vægt på, at det ikke er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at ansøgeren og den danske statsborger har haft et fast samliv af længere varighed på en fælles bopæl i Tyskland. Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der til sagen hverken er fremlagt en fælles lejekontrakt, dokumentation for udgifter til fælles forbrug eller anden behørig dokumentation for, at parret har haft fælles bopæl i Tyskland.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i klagen har anført, at ansøgeren og den danske statsborger i Tyskland lejede 2 værelser i samme opgang og lejlighedskompleks i Tyskland på henholdsvis 3. og 4. etage, og at parret brugte de 2 respektive værelser og lejlighederne, de var beliggende i, som én fælles bopæl.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at der til sagen er fremlagt kopi af 2 erklæringer fra juni 2020, hvori ansøgerens udlejer har bekræftet, at ansøgeren har boet på adressen i perioden fra november 2018 til juli 2020, og hvor den danske statsborgers udlejer har bekræftet, at den danske statsborger har boet på adressen fra juli 2018 til juni 2020. I samme forbindelse kan det heller ikke føre til en ændret vurdering, at der er fremlagt kopi af skærmbilleder af parrets skriftlige korrespondancer sammen, hvoraf det fremgår, at de i 2018 og 2019 har lavet hyppige aftaler om bl.a. madlavning og indkøb under deres ophold i Tyskland.

Udlændingenævnet har herved lagt væsentlig vægt på, at de 2 forskellige lejekontrakter taler imod, at ansøgeren og den danske statsborger har haft en fælles bopæl i Tyskland. Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der ikke i øvrigt er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren og den danske statsborger på anden måde har foretaget ægteskabslignende dispositioner som f.eks. ved

fælles optagelse af lån, en fælles bankkonto, fælles forsikringer, testamenter eller andet, som ville kunne tale for, at parret har haft et fast og længerevarende samliv.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt en kopi af en skrivelse fra juni 2020 fra ansøgeren og den danske statsborger, hvori de bl.a. har oplyst, at de sov hos hinanden, lavede mad i begge køkkener, arbejdede i begge dagligstuer m.v., og at der ligeledes var andre par i bygningen, der også levede ligesom dem, hvorfor det ikke var ualmindeligt at leve på denne måde, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at der er fremlagt kopi af 4 erklæringer fra henholdsvis ansøgeren og den danske statsborgers 2 udlejere, den danske statsborgers mor og fra ansøgeren tidligere arbejdsgiver, hvoraf det bl.a. er blevet oplyst, at parret har haft et længerevarende kendskab til hinanden og været samboende og levet sammen i et ægteskabslignende forhold, selvom de formelt har haft hver deres adresse, hvilket ikke er ualmindeligt i Tyskland.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at oplysningerne der fremgår af erklæringerne ikke i sig selv udgør tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren og den danske statsborger i Tyskland har haft et fast samliv på en fælles bopæl og dermed haft et parforhold af en sådan fasthed, der kan give grundlag for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der til sagen er fremlagt kopi af bl.a. ansøgeren og den danske statsborgers fly- og busbilletter, ansøgerens tyske skatteopgørelser for henholdsvis 2017, 2018 og 2019 samt diverse tyske regninger adresseret til henholdsvis ansøgeren og den danske statsborger. Det er endvidere indgået, at der til sagen er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens tyske sundhedsforskning ophørte i september 2020, at både ansøgeren og den danske statsborger har bestået en prøve i tysk og dokumentation for, at ansøgeren i februar 2020 blev optaget på en uddannelse i Danmark, og at den danske statsborger har indgivet en ansøgning om optagelse på et dansk universitet.

Ligeledes er det indgået, at der er fremlagt dokumentation for, at den danske statsborger i april 2019 fik sin tyske bopæl registreret hos de tyske myndigheder, og kopi af den danske statsborgers tyske og danske kontoudskrifter samt kopi af ansøgerens kontoudskrifter.

Udlændingenævnet vurderer, at dokumentationen henset til sagens øvrige omstændigheder –særligt det forhold, at der til sagen ikke er fremsendt øvrig dokumentation for, at ansøgeren og den danske statsborger har haft forpligtelser over for hinanden – ikke i sig selv kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og den danske statsborger efter det oplyste har boet sammen i Danmark siden indrejsetidspunktet i juni 2020, og at de fortsat bor sammen, samt at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren overfører husleje til den danske statsborger fast hver måned for deres bolig her i landet. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke i øvrigt til sagen er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren og den danske

statsborger i Danmark har forpligtet sig over for hinanden ved at have foretaget ægteskabslignende dispositioner. Hertil har Udlændingenævnet også lagt vægt på, at det alene er den danske statsborger, der fremgår på den fremlagte købsaftale fra marts 2020.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i klagen har henvist til 2 afgørelser truffet af henholdsvis SIRI og Udlændingenævnet. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i klagen også har henvist til retspraksis og retsreglerne vedrørende vurderingen af hvilke krav, der kan stilles til samlivsforholdet efter både EU-opholdsbekendtgørelsen og udlændingelovens regler.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at partsrepræsentantens henvisning til de 2 afgørelser ikke i sig selv kan tillægges vægt i vurderingen af, hvorvidt ansøgeren og den danske statsborger forud for indrejsen i Danmark kunne anses for at have opnået status som faste samlevende efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det er Udlændingenævnets vurdering, at de 2 afgørelser ikke er sammenlignelige med nærværende sag, som primært vedrører vurderingen af, hvorvidt ansøgeren og den danske statsborger har haft en fælles bopæl i Tyskland, og hvor de 2 afgørelser vedrører vurderingen af, hvorvidt den ene parts periodevise fravær fra parrets fælles bopæl grundet helt særlige omstændigheder har betydning for vurderingen af, hvorvidt der består et samlivsforhold.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/220.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra USA, der havde søgt om ret til ophold efter EU-retten som samlevende med en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af sin ret til fri bevægelighed.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2020 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en dansk statsborger, der havde gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Ansøgeren og den danske statsborger havde boet sammen på fælles bopæl i Storbritannien i ca. 10 måneder forud for deres indrejse i Danmark i januar 2020. Ansøgeren og den danske statsborger blev forlovet under deres ophold i Storbritannien og indgik ægteskab i Danmark umiddelbart efter deres indrejse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder grundlag for at ændre SIRI's afgørelse fra maj 2021.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, som familiemedlem til den danske statsborger.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at der mellem ansøgeren og den danske statsborger består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, og at de således har et parforhold af en sådan fasthed, at det kan give grundlag for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, jf. § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren og den danske statsborger har indgået et ægteskab i Danmark i juli 2020, hvilket sammenholdt med den fremlagte dokumentation taler for, at deres samliv forud for deres indrejse i Danmark var af en sådan fasthed, at det kan danne grundlag for et EU-retligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at samlivskravet i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, ikke er opfyldt." ÅB/2021/221.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 SIRI`s afgørelse vedrørende en statsborger fra USA, der havde søgt om ret til ophold efter EU-retten som samlevende med en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af sin ret til fri bevægelighed.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i september 2020 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en dansk statsborger, der har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Ansøgeren og den danske statsborger delte bopæl i Tyskland i 12 måneder forud for deres indrejse i Danmark. Derudover havde de under deres ophold taget en beslutning om familieforøgelse, og den danske statsborger var ved indrejsen i Danmark gravid i 3. måned. Parret havde endvidere boet sammen i Danmark siden deres indrejse og blev forældre i marts 2021. Parret havde derudover planlagt at gifte sig og havde som dokumentation herfor indsendt kopi af kvittering for køb af vielsesringe fra juli 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede oplysninger grundlag for at ændre SIRI's afgørelse fra maj 2021.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, som familiemedlem til den danske statsborger, og at der foreligger et længerevarende fast samlivsforhold mellem ansøgeren og den danske statsborger.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at der mellem ansøgeren og den danske statsborger består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, og at

de således har et parforhold af en sådan fasthed, at det kan give grundlag for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at der til sagen er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren og den danske statsborger har delt bopæl i Tyskland over en længere periode, hvilket Udlændingenævnet finder taler for, at deres parforhold har haft en sådan fasthed, at ansøgeren kan anses som familiemedlem til den danske statsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, jf. § 1, stk. 3.

Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det er dokumenteret, at ansøgeren og den danske statsborger på et tidspunkt under deres ophold i Tyskland har truffet en beslutning om familieforøgelse, hvilket Udlændingenævnet vurderer taler for en formodning om, at ansøgeren og den danske statsborger under deres ophold i Tyskland har udtrykt en forpligtelse over for hinanden.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af ovenstående, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at samlivskravet i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, ikke er opfyldt." ÅB/2021/222.

Ægteskaber og samlivsforhold indgået proforma[46] giver imidlertid ikke adgang til opholdsret efter EU-reglerne, jf. betragtning 28 i opholdsdirektivet.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, at udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort kan nægtes, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette. Det følger endvidere af bestemmelsen, at tilsvarende gælder, hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder i kraft af et proformaægteskab.

I vurderingen af, om der er tale om et proformaægteskab skal der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen.

I vurderingen kan bl.a. indgå, om parret har mødt hinanden personligt forud for beslutningen om at indgå ægteskab, om parret kan kommunikere sammen på et fælles sprog, og om der er givet penge eller gaver for at få ægteskabet bragt i stand, undtagen dog hvis der er tale om en medgift i kulturer, hvor det er almindeligt brugt. Der kan endvidere lægges vægt på ansøgerens opholdsstatus på medlemsstaternes område, og om parret har givet modstridende eller forkerte oplysninger om hinanden på afgørende punkter (f.eks. navn, fødselsdato og alder, nærmeste familie, mulige tidligere ægteskaber, uddannelse og erhverv).

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet om et ægteskab er indgået proforma, kan nævnes:

[46] I det følgende anvendes alene betegnelsen proformaægteskaber som en samlet betegnelse for proformaægteskaber og samlivsforhold indgået proforma.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret efter EU-retten som familiemedlem til en unionsborger under henvisning til, at ægteskabet var indgået proforma til en statsborger fra Bangladesh.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2018 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger. Ansøgeren havde haft en opholdstilladelse i Danmark som studerende i perioden fra juli 2016 til maj 2017. Unionsborgeren var i CPR registeret som indrejst i Danmark i november 2017, og 2 dage efter den registrerede indrejste indgik ansøgeren og unionsborgeren ægteskab i Danmark. Ansøgeren og unionsborgeren fremkom med divergerende oplysninger i forbindelse med et mundtlig interview hos SIRI.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren (proformaægteskab), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at det fremgår af oplysningerne fra mødenotatet fra maj 2019, at ansøgeren og unionsborgeren ikke har et sådant kendskab til hinanden, som ellers vil være forventeligt, hvis ægteskabet var reelt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren ikke kender hinandens fødselsdato, uddannelsesmæssige baggrund eller familiemæssige relationer.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at parret ikke taler et fælles sprog, og at de har oplyst, at de kommunikerer ved hjælp af oversættelsesprogrammer.

Udlændingenævnet har ved vurderingen tillige lagt vægt på, at mødenotatet fra maj 2019 indeholder adskillige stærkt divergerende oplysninger om ansøgeren og unionsborgerens forhold.

Udlændingenævnet har bl.a. lagt vægt på, at ansøgeren oplyste, at han mødte unionsborgeren igennem sin brors kone første gang i midten af 2017, da ansøgeren var i Ungarn for at besøge nogle venner. Unionsborgeren oplyste derimod, at unionsborgeren mødte ansøgeren gennem Facebook i 2016, og at han besøgte hende i Ungarn 2 gange i 2016 og 1 gang i 2017.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse også lagt vægt på, at ansøgeren oplyste, at unionsborgeren efter det første møde i Ungarn besøgte ansøgeren i 3 dage i Polen. Unionsborgeren har derimod oplyst, at unionsborgeren kun har kendskab til, at ansøgeren har boet i Danmark efter Bangladesh.

Udlændingenævnet har ydermere bl.a. lagt vægt på, at ansøgeren oplyste, at ansøgeren i forbindelse med vielsen i 2017 forærede unionsborgeren en sølvring og et par hvide handsker i bryllupsgave. Unionsborgeren oplyste derimod, at unionsborgeren ikke modtog en bryllupsgave.

Udlændingenævnet har endvidere bl.a. lagt vægt på, at ansøgeren i maj 2019 oplyste, at unionsborgeren var i Ungarn, og at unionsborgeren havde været der i omkring en uge. Unionsborgeren oplyste i samtalen i maj 2019, at det var 2 måneder siden, at hun sidst havde været i Ungarn, og at hun ikke ved, hvorfor ansøgeren har sagt, at hun var i Ungarn.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren oplyste modstridende om, hvad de havde spist til aftensmad og set i fjernsynet dagen forinden mødet i maj 2019.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren har tilkendegivet i sin e-mail fra april 2021 til Udlændingenævnet, at der ikke var tale om et reelt ægteskab.

Udlændingenævnet bemærker, at ansøgeren fik inddraget sin opholdstilladelse i Danmark som studerende i maj 2017, at ansøgeren efter egne oplysninger fik kontakt med unionsborgeren i midten af 2017, og at ansøgeren og unionsborgeren således efter meget kort tids kendskab indgik ægteskab.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren stod for at finde et arbejde til unionsborgeren, stod for at finde parrets bolig samt havde foretaget samtlige forberedelser i forbindelse med vielsen.

Udlændingenævnet formoder på denne baggrund, at ansøgeren sørgede for, at unionsborgeren kunne få ret til ophold i Danmark som EU-borger, for derefter at gifte sig med unionsborgeren for at opnå en ret til ophold i Danmark som familiemedlem.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren og unionsborgeren ikke kan anses at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/223.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret efter EU-retten som familiemedlem til en unionsborger under henvisning til, at ægteskabet var indgået proforma til en statsborger fra Tyrkiet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2020 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger. Ansøgeren og unionsborgeren indrejste i Danmark i marts 2020, og indgik ægteskab

samme dag. Ansøgeren og unionsborgeren fremkom under et mundtligt interview hos SIRI med divergerende oplysninger.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at det afgørende formål med ægteskabet er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren (proformaægteskab), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at det ud fra sagens oplysninger ikke kan lægges til grund, at ansøgeren og unionsborgeren i perioden forinden ægteskabets indgåelse har haft et forudgående samliv. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren ikke har dokumenteret, hvorvidt de inden vielsen i marts 2020 har haft et forudgående samliv.

Det er oplyst i ansøgningen om opholdsret, at de begge indrejste i Danmark i marts 2020 fra Sverige, som er samme dato for deres vielse. Endvidere er det ved ansøgningens indgivelse oplyst, at de mødte hinanden første gang i oktober 2019. Ansøgeren oplyste under samtalen hos SIRI i november 2020, at hun søgte om opholdsret i oktober 2019. Ansøgning om opholdsret ses dog først indgivet i maj 2020.

Udlændingenævnet har hertil endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren under samtalen hos SIRI i november 2020 har afgivet divergerende forklaringer på flere afgørende punkter, f.eks. som hvornår de rejste til Sverige for at indgå ægteskab, hvor de blev gift henne, hvor længe de har opholdt sig i Sverige inden de blev gift, hvad de foretog sig og hvor de opholdt sig på bryllupsdagen, hvilke gaver de gav hinanden på deres bryllupsdag, og om hvorvidt de har boet sammen før de blev gift, hvilket bør kunne besvares enslydende såfremt ægteskabet er reelt.

Det forhold, at ansøgeren og unionsborgeren i deres bemærkninger til det tilsendte spørgeskema fra SIRI har anført, at de havde opholdt ser i Sverige i 20 dage inden de blev gift og ikke kun 2 dage, at ansøgeren misforstod spørgsmålet om hvad de foretog sig på deres bryllupsdag efter vielsen, at de havde planer om at tage på hotel i Danmark, men i stedet blev i Sverige et par dage, at det var korrekt at ansøgeren kom til Danmark i bil, men at ansøgeren først var fløjet til Wien fra Istanbul og så kørte derfra, samt at ansøgeren kort tid efter ansøgeren havde mødt unionsborgeren friede til hende i oktober 2019, men at dette ikke blev til noget, hvorfor ansøgeren igen spurgte hende på valentinsdag i februar 2020, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i øvrigt lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse forud for unionsborgerens indrejse, at ansøgeren er blevet i Danmark efter udløbet af sit visum, og at ansøgeren således har haft en særlig interesse i at opnå opholdsret i Danmark. Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren under mødet i SIRI i november 2020 har oplyst, at det var ansøgerens bror som fandt job og bolig til unionsborgeren, og at det også var ansøgerens bror som forsørgede ansøgeren. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at dette job var en forudsætning for, at unionsborgeren fik udstedt et EU-opholdsregistreringsbevis som

arbejdstager efter EU-retten, hvilket således også medførte, at ansøgeren kunne søge om en afledt ret til ophold som medfølgende ægtefælle til en unionsborger med status som arbejdstager.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren og unionsborgeren har redegjort nogenlunde sammenstemmende om bl.a. hinandens familie og venner, deres interesser, deres bolig- og arbejdsforhold samt deres uddannelsesmæssige baggrunde. Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold – sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder – ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det forhold, at der til sagen er indsendt en kopi af ansøgeren og unionsborgeren vielsesattest fra marts 2020, at der er indsendt 5 billeder af ansøgeren og unionsborgeren sammen samt skærmprint af korrespondance på tyrkisk mellem parret fra februar 2020 til april 2020 kan ikke føre til en ændret vurdering, idet vielsesattesten og korrespondancen ikke i sig selv på tilstrækkelig vis kan dokumentere, at formålet med ægteskabet ikke alene har været at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren og unionsborgeren ikke kan anses at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/224.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn, og hvor nævnet har vurderet, at et ægteskab var indgået proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret efter EU-retten som familiemedlem til en unionsborger under henvisning til, at ægteskabet var indgået proforma til en statsborger fra Bangladesh.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2017 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger med ret til ophold i Danmark som arbejdstager. Ansøgeren havde kort forinden mistet sin opholdstilladelse i Danmark. Det var ansøgeren, der havde sikret unionsborgerens opholdsgrundlag i Danmark ved både at sørge for bolig og arbejde til unionsborgeren og parret havde til Statsforvaltningen svaret divergerende på forhold omkring bl.a. deres vielse. Henset til bl.a. den meget lange sagsbehandlingstid afgav ansøgeren og unionsborgeren mundtligt forklaring til Udlændingenævnet. Parret kunne redegøre nogenlunde sammenstemmende om bl.a. bolig- og arbejdsforhold, om hinandens uddannelsesmæssige baggrunde samt om oplysninger om hinandens familiemedlemmer. Parret kunne ikke dokumentere forudgående samliv

og kom bl.a. med forklaring til nævnet om, at ansøgeren var bange for at blive tvundet til ægteskab af sin familie i sit hjemland.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren (proformaægteskab), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at det ud fra sagens oplysninger ikke kan lægges til grund, at ansøgeren og unionsborgeren i perioden forinden ægteskabets indgåelse i november 2017 har haft et forudgående samliv eller et indgående personligt kendskab til hinanden.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren under mødet i Statsforvaltningen i december 2018 afgav samstemmende oplysninger om, at parret alene havde mødt hinanden på en bustur i Tyskland i december 2016 i et par timer, at parret ikke opholdt sig sammen efterfølgende i Tyskland, og at parret herefter først mødtes igen i oktober 2017, hvor ansøgeren efter det oplyste besøgte unionsborgeren i ca. 14 dage, og hvor parret besluttede sig for, at de skulle giftes.

Det forhold, at ansøgeren og unionsborgeren har oplyst, at parret havde telefonisk kontakt igennem WhatsApp hver dag i perioden forinden ansøgeren besøgte unionsborgeren i Rumænien, og at partsrepræsentanten har oplyst, at parret har haft en længerevarende kendskab til hinanden, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse oplysninger ikke på tilstrækkelig vis godtgør, at ansøgeren og unionsborgeren forinden vielsen har haft et forudgående samliv. Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at der ikke til sagen – ud over oplysningerne om, at parret mødte hinanden på en bustur i Tyskland, og at parret har opholdt sig sammen i Rumænien i ca. 14 dage – er afgivet yderligere konkrete oplysninger om, i hvilke perioder eller på hvilke datoer, parret eventuelt har mødt hinanden eller haft kontakt siden parret mødte hinanden første gang i december 2016.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det forhold, at ansøgeren tidligere har haft en opholdstilladelse her i landet, at hans opholdstilladelse blev inddraget i september 2017, samt at unionsborgeren indrejste i Danmark i umiddelbar forlængelse heraf, hvorefter parret blev viet i november 2017, taler for, at ansøgeren har haft en interesse i at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag her i landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren hjalp unionsborgeren med at få et arbejde og en bolig her i landet, at unionsborgeren i november 2017 af Statsforvaltningen fik udstedt et registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen som arbejdstager her i landet, og at der på den baggrund blev skabt et grundlag for, at ansøgeren kunne ansøge om at have en opholdsret her i landet som medfølgende familiemedlem til en unionsborger, der har status som arbejdstager her i landet.

Det er indgået i vurderingen, at partsrepræsentanten i klagen har anført, at det forhold, at ansøgeren havde fundet et opholdssted og et arbejde til unionsborgeren her i landet, måtte antages for at være normalt, idet parret havde besluttet sig for at etablere et liv i Danmark, og idet ansøgeren på ansøgningstidspunktet allerede forinden, at unionsborgeren kom til Danmark, havde opholdt sig i Danmark og dermed allerede havde etableret et bredt netværk her i landet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse oplysninger henset til sagens øvrige omstændigheder ikke kan føre til en ændret vurdering, idet oplysningerne ikke på tilstrækkelig vis godtgør, at formålet med ægteskabet ikke alene har været at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren under mødet i Statsforvaltningen fortalte divergerende om bl.a., hvorvidt ansøgeren havde arbejdet i Danmark, om hvorvidt parret efter vielsen havde afholdt en fest, og om hvorvidt ansøgerens familie accepterede ansøgeren og unionsborgerens indgåelse af ægteskab.

Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren fortalte divergerende om bl.a., hvem unionsborgeren delte lejlighed med i Rumænien, og om unionsborgeren var i arbejde på tidspunktet, hvor ansøgeren besøgte hende.

Det ansøgeren har anført i sin e-mail fra december 2018, kan ikke føre til en ændret vurdering henset til sagens øvrige omstændigheder sammenholdt med, at det som tidligere nævnt ikke kan lægges til grund, at ansøgeren og unionsborgeren har haft et forudgående samliv.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at det fremgår af CPR, at ansøgeren og unionsborgeren har været registreret på den samme adresse her i landet siden november 2017 og stadig er det. Dette henset til, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at ansøgeren og unionsborgeren reelt har boet og stadig bor sammen her i landet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren og unionsborgeren har kunne redegøre nogenlunde sammenstemmende om bl.a. parrets bolig- og arbejdsforhold, om hinandens uddannelsesmæssige baggrunde både her i landet og i hinandens hjemlande samt om en række oplysninger om hinandens familiemedlemmer. Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold – sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder – ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han følte sig presset til at finde en ægtefælle for at undgå et arrangeret ægteskabet i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren og unionsborgeren ikke kan anses at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse." ÅB/2021/225.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet, på et mundtligt nævn, har vurderet, at et ægteskab ikke var indgået proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2021 daværende Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold i Danmark til en statsborger fra Ghana, da Udlændingenævnet fandt, at der ikke var en tilstrækkelig formodning for, at ægteskabet indgået mellem ansøgeren og unionsborgeren var proforma.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og unionsborgeren havde etableret kontakt i 2014, og indgik ægteskab i 2015. Parret havde boet på samme adresse siden ansøgeren indrejste i Danmark i 2017. Parret kunne under nævnsmødet redegøre for hinandens personlige, familiemæssige og uddannelsesmæssige baggrunde.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse af august 2018. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen under henvisning til, at ægteskabet indgået med ansøgerens ægtefælle er et proformaægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har efter en samlet, konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder fundet, at der ikke er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder i kraft af et proformaægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle under mødet med Statsforvaltningen oplyste samstemmende om personlige og familiemæssige forhold, herunder oplysninger om bl.a. navnene på hinandens familiemedlemmer, om hinandens uddannelsesmæssige baggrunde, om hinandens arbejdsforhold i hjemlandet, og om deres boligforhold i Danmark.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle etablerede kontakt i 2014, at parret indgik ægteskab i 2015, at ansøgeren i september 2017 indgav ansøgning om ret til ophold i Danmark efter EU-reglerne, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle således på nuværende tidspunkt har kendt hinanden i ca. 7 år.

Udlændingenævnet har i den forbindelse endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle siden indrejsen i Danmark i 2017 har boet på samme adresse, hvilket er bekræftet under det mundtlige nævnsmøde i april 2021.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på de øvrige oplysninger afgivet under det mundtlige nævnsmøde i april 2021, hvor ansøgeren og ansøgerens ægtefælle samstemmende oplyste bl.a., at parret siden 2017 og fortsat bor sammen i en lejlighed, hvor de har lejet værelse hos et ægtepar, der tillige bor i lejligheden, og at ansøgeren varetager husholdningen, imens ansøgerens ægtefælle arbejder.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle har godtgjort, at der består den relevante familiemæssige tilknytning, og at formålet med ægteskabet ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren (proformaægteskab), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1." ÅB/2021/226.

3.19.2.2.2. Efterkommere under 21 år

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 2, kan direkte efterkommere under 21 år af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle endvidere anses som familiemedlem til hovedpersonen.

For børn under 18 år er det alene en betingelse for at tage ophold i Danmark efter EU-retten, at den forælder, der ønsker at tage ophold med barnet, har del i forældremyndigheden. Mindreårige børns opholdsret efter EU-retten kan ikke betinges af et samtykke fra den anden forældremyndighedsindehaver, der ikke tager ophold i Danmark.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, om der kunne meddeles en opholdsret til et mindreårigt barn efter EU-retten uden samtykke fra den anden forældremyndighedsindehaver, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 SIRI´s afgørelse om afslag til en mindreårig statsborger fra Rumænien, der havde søgt om ret til ophold efter EU-retten som familiemedlem til en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i 2011 indgav i maj 2021 ansøgning om registreringsbevis som familiemedlem til sin far. Faren havde delt forældremyndighed over ansøgeren. Ansøgningen var vedlagt en samtykkeerklæring fra ansøgerens mor, hvoraf det fremgik, at ansøgeren kunne rejse til udlandet inden for en periode på 4 dage på ferie sammen med faren, men bestred, at ansøgeren kunne tage ophold i Danmark sammen med faren.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagen grundlag for at ændre SIRI's afgørelse fra juni 2021.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet) ikke indeholder bestemmelser om, at mindreårige børns opholdsret efter EU-retten kan betinges af et samtykke fra den forældremyndighedsindehaver, der ikke tager ophold i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke kan meddeles afslag på ret til ophold efter EU-retten under henvisning til, at ansøgerens mor ikke har givet samtykke til, at ansøgeren kan tage ophold i Danmark sammen med unionsborgeren.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der, i sager om mindreårige børns ret til ophold efter EU-retten, alene kan stilles krav om, at forælderen, der ønsker at tage ophold med barnet, har del i forældremyndigheden. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at unionsborgeren er far til ansøgeren, idet der er fremlagt dokumentation herfor, samt at der ikke foreligger oplysninger i sagen, der indikerer, at unionsborgeren ikke skulle have del i forældremyndigheden over ansøgeren.

Udlændingenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren kan meddeles afslag på ret til ophold efter EU-retten under henvisning til, at unionsborgeren ikke har dokumenteret, at unionsborgeren har fuld forældremyndighed over ansøgeren, idet det er tilstrækkeligt, at unionsborgeren har del i forældremyndigheden.

Det forhold, at det fremgår af dom fra juni 2021 afsagt af en domstol i Rumænien, at ansøgerens mor bestrider ansøgerens ophold i Danmark, samt at hun alene har givet samtykke til et kortvarigt ophold i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen, da dette ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt ansøgeren opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der med denne afgørelse alene er taget stilling til, hvorvidt ansøgeren har en opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Tvister vedrørende familieretlige konflikter om eksempelvis forældremyndighed og fastsættelse af bopæl skal afgøres af de kompetente familieretlige myndigheder.” ÅB/2021/227.

3.19.2.2.3. Efterkommere over 21 år og forældre

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, har direkte efterkommere, der er fyldt 21 år, af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle ret til ophold i det omfang, det kan anses for godtgjort, at familiemedlemmet i hjemlandet eller et andet land, hvorfra familiemedlemmet kommer, er økonomisk afhængig af hovedpersonen eller dennes ægtefælle.

Forældre af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle kan have ret til ophold efter EU-reglerne, såfremt slægtskabet kan lægges til grund, og den ~~at~~ pågældende forsørges af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4.

Har den direkte efterkommer over 21 år eller familiemedlemmet i opstigende linje tilstrækkelige midler til egen forsørgelse, anses den pågældende ikke for økonomisk afhængig af hovedpersonen eller dennes ægtefælle.

På baggrund af EU-Domstolens retspraksis,[47] kan der, for at direkte efterkommere over 21 år og familiemedlemmer i opstigende linje er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 3 eller 4, opstilles kriterier om, at:

- Familiemedlemmet henset til sine økonomiske og sociale forhold ikke skal være i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder,
- familiemedlemmets materielle behov i hjemlandet skal dækkes af unionsborgeren eller dennes ægtefælle, og
- familiemedlemmets materielle behov i familiemedlemmets hjemland eller i det land, hvorfra familiemedlemmet kom, skal foreligge på det tidspunkt, hvor vedkommende søger om at slutte sig til unionsborgeren eller dennes ægtefælle.

Det forhold, at unionsborgeren eller dennes ægtefælle påtager sig at forsørge det berørte familiemedlem, godtgør ikke i sig selv, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold for familiemedlemmet, jf. sag C-1/05, Jia, præmis 43.

Til brug for vurderingen af, om der foreligger et behov for materiel støtte, kan dokumentation i form af f.eks. kontoudskrifter, diverse dokumenter vedrørende pengeoverførsler, officielle dokumenter udstedt af myndighederne i hjemlandet eller andre dokumenter, der godtgør forholdet, indgå.

Efter EU-Domstolens praksis kan der ikke stilles krav om, at en direkte efterkommer over 21 år for at anses for at være forsørget af en unionsborger skal godtgøre, at den pågældende forgæves har forsøgt at finde arbejde, få hjælp til forsørgelse af myndighederne i sit oprindelsesland og/eller på anden vis klare sin forsørgelse.

I forhold til vurderingen af, om det pågældende familiemedlem over 21 år forsørges af unionsborgeren, har det ikke nogen betydning, at familiemedlemmet på grund af personlige forhold så som alder, uddannelse og helbred vurderes at have gode forudsætninger for at finde arbejde, og vedkommende desuden har til hensigt at arbejde i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til om der forelå et materielt afhængighedsforhold mellem familiemedlemmet og unionsborgeren, kan nævnes:

[47] Dom af 19. oktober 2004, sag C-200/02, Zhu og Chen, præmis 43, dom af 9. januar 2007, sag C-1/05, Jia præmis 35 og 37 og dom af 16. januar 2014, sag C-423/12, Reyes præmis 24 og 25.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 SIRI´s afgørelse om afslag til en statsborger fra Nordmakedonien, der havde søgt om ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger.

Sagens faktisk omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2019 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger, der havde gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Unionsborgeren var gift med ansøgerens far, der var indrejst i Danmark i april 2017. Der var til sagen indsendt dokumentation for, at ansøgerens far havde foretaget månedlige overførsler 9 gange på mellem 750 kr. og 2.400 kr.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at unionsborgeren på tidspunktet for SIRI´s afgørelse opfyldte betingelserne som hovedperson efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, jf. § 5.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem til unionsborgeren efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke er omfattet personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, idet det ikke er dokumenteret, at ansøgeren er økonomisk afhængig af unionsborgeren eller ansøgerens far, eller at der har været et reelt forsørgelsesbehov.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at ansøgeren ikke var i stand til at forsørge sig selv, og at ansøgeren materielle behov i sit hjemland derfor var dækket af unionsborgeren og ansøgerens far.

Det er indgået i Udlændingenævnet vurdering, at ansøgeren til sagen har fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far i januar 2018 overførte 750 kr. til ansøgeren, og at han i en 8 måneders periode månedligt har overført beløb mellem ca. 806 kr. til 2.400. kr. til ansøgeren.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen blev oplyst, at ansøgeren i sit hjemland ikke havde udgifter til husleje, idet ansøgeren boede i et familieejet hus, at ansøgeren ud over en månedlig elregning havde yderligere udgifter for ca. 25 euro for telefon og internet, og at ansøgerens udgifter til kost beløb sig til max 120 euro om måneden.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette i sig selv tiltrækkeligt dokumenterer, at beløbene blev overført med henblik på, at ansøgeren kunne sørge for sine grundlæggende fornødenheder, og at ansøgeren derved blev forsørget af unionsborgeren og ansøgerens far.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det følger af EU-domstolens dom af 16. januar 2014, sag C-423/12, at direkte efterkommere af en unionsborger eller dennes ægtefælle, som er fyldt 21 år, vil blive "forsørget" i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, når der foreligger et reelt afhængighedsforhold. Denne afhængighed er karakteriseret ved, at det materielle behov i hjemlandet bliver sikret af unionsborgeren eller dennes ægtefælle.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er tale om sådan et økonomisk og materielt afhængighedsforhold, idet ansøgerens far fik udstedt sit registreringsbevis i april 2017, og at det af CPR fremgår, at ansøgerens far indrejste i Danmark i samme måned. Der er således ikke fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far har forsørget ansøgeren i perioden fra sin indrejse i Danmark i april 2017 til januar 2018, hvor han overførte 750 kr.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der efterfølgende gik yderligere 7 måneder, før ansøgerens far igen overførte penge til ansøgeren, og at beløbene i perioden fra oktober 2018 til maj 2019 er af mindre beløbsmæssig størrelse. Udlændingenævnet finder på baggrund af dette, at der ikke har været tale om regelmæssige pengeoverførelser, som indikerer et afhængighedsforhold, og at overførelserne kun har dækket en begrænset periode, efter at ansøgerens far indrejste i Danmark.

Det forhold, at det til ansøgningen er oplyst, at ansøgeren ikke har betalt husleje, idet ansøgeren boede i et familieejet hus, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke i sig selv dokumenterer, at der er et reelt forsørgelsesbehov eller, at ansøgeren reelt er økonomisk afhængig af unionsborgeren eller ansøgerens far. Udlændingenævnet finder desuden, at såfremt unionsborgeren eller ansøgerens skulle have afholdt udgifterne til ejendommen, som ejere af familiehuset, må det antages, at de, uanset om ansøgeren boede der eller ej, skulle have afholdt disse, hvorfor det ikke dokumenterer, at ansøgeren er afhængig af unionsborgeren og ansøgerens far.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren ikke havde andre midler til sin forsørgelse end de månedlige overførelser fra ansøgerens far.

Det forhold, at unionsborgeren og ansøgerens far i forbindelse med ansøgerens ansøgning tilkendegav, at de påtager sig at forsørge ansøgeren, godtgør ikke i sig selv, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold mellem unionsborgeren, ansøgerens far og ansøgeren. Udlændingenævnet henviser derved til EU-domstolens praksis, hvoraf det fremgår, at det materielle behov skal foreligge på det tidspunkt, hvor ansøgningen indgives, jf. sag C-1/05, Jia, præmis 43.

Det forhold, at det i forbindelse med ansøgningens indgivelse herudover blev oplyst, at ansøgeren ikke havde andre familiemedlemmer i sit hjemland, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, da dette forhold ikke ændrer på, at forsørgelseskravet ikke er opfyldt, jf. begrundelsen ovenfor.

Endelig finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke kan opnå ret ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, jf. § 3, stk. 1, nr. 5 eller 6, idet ansøgeren ikke i henhold til EU-

opholdsbekendtgørelsen kan anses som værende i familie med hovedpersonen, unionsborgeren, og dermed ikke omfattet af personkredsen i bestemmelsen.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/228.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI´s afgørelse om afslag til en statsborger fra Tyrkiet, der havde søgt om ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2019 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger, der havde gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Ansøgeren var på ansøgningstidspunktet ældre end 21 år. Unionsborgeren var gift med ansøgerens far, der var indrejst i Danmark medio 2000. Der var tale om begrænsede og periodevise overførsler af meget varierende størrelse til forskellige modtagere.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI's afgørelse ikke havde ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-retten, idet ansøgeren ikke er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, 5 og 6.

Udlændingenævnet har i forhold til vurderingen af, om forsørgelseskravet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, er opfyldt, lagt vægt på, at det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at der foreligger et reelt forsørgelsesbehov, som bliver dækket af ansøgerens far eller unionsborgeren.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der skal foreligge et reelt afhængighedsforhold, før forsørgelseskravet i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, kan anses for at være opfyldt. Dette følger af præmis 20 i EU-Domstolens dom i sagen C-423/12, Reyes. Det følger endvidere af dommen, at denne afhængighed følger af en faktisk situation, der er karakteriseret ved, at den materielle bistand til familiemedlemmet sikres af unionsborgeren eller unionsborgerens ægtefælle.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger et sådant reelt afhængighedsforhold. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3.

Uanset om pengebeløbene, der er trukket fra ansøgerens fars bankkonto, er gået til forsørgelsen af ansøgeren, finder Udlændingenævnet ikke, at forsørgelseskravet i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at de fleste af pengeoverførslerne er af en karakter, der ikke er regelmæssig, og det er således ikke godtgjort, at ansøgerens far eller unionsborgeren har overført pengebeløb til ansøgeren med henblik på, at ansøgeren kunne sørge for sine grundlæggende fornødenheder i hjemlandet.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at der i 2015 alene er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far i slutningen af pågældende år har overført penge, der skulle være gået til forsørgelsen af ansøgeren. Det fremgår således, at ansøgerens far primo november 2015 henholdsvis har overført 4.500 DKK til ansøgeren, og 8.000 DKK til en konto, hvoraf navnet på kontoindehaveren ikke fremgår, og at ansøgerens far primo december 2015 har overført 5.000 DKK til ansøgeren.

Herudover har ansøgerens far kun 1 gang i løbet af 2016 overført penge, der skulle være gået til forsørgelsen af ansøgeren, idet der alene er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far primo januar 2016 har overført 4.000 DKK til ansøgeren.

Der er ikke fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far har overført pengebeløb til forsørgelsen af ansøgeren i 2017.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt kopi af 5 kvitteringer fra en kiosk i København, hvoraf det fremgår, at ansøgerens far efter det oplyste henholdsvis primo januar 2018, primo februar 2018, primo marts 2018, primo april 2018 og ultimo april 2018 skulle have overført mellem 2.500 og 3.000 (ukendt valuta) til ansøgeren, men Udlændingenævnet finder ikke, at dette forhold kan føre til en ændret vurdering af sagens udfald.

Det er også indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at der er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far ultimo oktober 2018 har overført 7.500 DKK til en person med et ukendt navn.

Det er herudover indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far henholdsvis i november 2018 har overført 1.500 DKK til en navngiven person, og at han i december 2018 har overført 3.000 DKK til ansøgeren.

Det er yderligere indgået i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering, at der er fremlagt dokumentation for, at ansøgerens far henholdsvis primo marts 2019 har overført 5137,58 tyrkiske lira (TRY) til ansøgeren, at han ultimo april 2019 har overført 2.000 DKK til en person med ukendt navn, at han samme dato ligeledes har overført 850 DKK, i maj 2019 har overført 925 DKK, og i juni 2019 har overført 925 DKK til sin søn, og at han den 9. september 2019 har overført 1.925 DKK til en person med ukendt navn.

Udlændingenævnet finder dog ikke, at oplysningerne vedrørende pengeoverførslerne i 2018 og 2019, kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har for så vidt angår kvitteringerne fra kiosken lagt vægt på, at der ikke foreligger dokumentation for, at beløbene reelt er hævet fra ansøgerens fars bankkonto.

Uanset om beløbene måtte være hævet fra ansøgerens fars bankkonto, finder Udlændingenævnet ikke, at pengeoverførslerne for 2018 og 2019 kan danne grundlag for, at forsørgelseskravet er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om regelmæssige pengeoverførsler, idet der er måneder, hvor der ikke er overført penge, at pengeoverførslerne er sket til forskellige personer, og at der er tale om beløb, der er overført over en forholdsvis kort periode op til ansøgerens indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at enkelte af pengeoverførslerne er overført til en person med ukendt navn, som efter de foreliggende oplysninger er ansøgerens mor.

Udlændingenævnet har herudover lagt til grund, at overførslerne af ultimo april 2019 og ultimo maj 2019 ikke er overført med henblik på forsørgelsen af ansøgeren, idet ansøgeren indrejste i Danmark ultimo marts 2019.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at der til sagen er fremlagt et dokument dateret primo oktober 2019 fra Tyrkiet, hvoraf det fremgår, at ansøgeren ikke modtager sociale ydelser "social assistance/aid", da dette ikke dokumenterer, at der foreligger et reelt afhængighedsforhold, herunder at ansøgeren far har afholdt udgifterne til ansøgeren forsørgelse.

Endelig finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. nr. 5 og 6, idet ansøgeren ikke i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen kan anses som at være i familie med hovedpersonen, og dermed ikke er omfattet af personkredsen i bestemmelsen.

Udlændingenævnet bemærker afslutningsvis, at det fremgår af CPR, at ansøgerens far og unionsborgeren siden april 2020 ikke har været registeret på den samme adresse. Udlændingenævnet har således ved nærværende afgørelse taget stilling til sagen på baggrund af oplysningerne, der forelå på tidspunktet, hvor SIRI traf afgørelse.

Udlændingenævnet stadfæster SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/229.

En hovedpersons direkte efterkommere over 21 år og familiemedlemmer i direkte opstigende linje, der ikke opfylder betingelsen om forsørgelse, kan efter omstændighederne også være omfattet af personkredsen "andre familiemedlemmer" efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5 og 6. Se eksempler på dette nedenfor i afsnit 3.19.2.2.4.

3.19.2.2.4. Andre familiemedlemmer

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5 og 6, kan en hovedpersons andre familiemedlemmer end de allerede nævnte anses som familiemedlemmer efter EU-reglerne og få opholdsret i Danmark, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgerne kan anses for at være "andre familiemedlemmer", der kan have ret til ophold efter EU-retten, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 SIRI´s afgørelser vedrørende 2 statsborgere fra Moldova, der havde søgt om ret til ophold som søskende til en unionsborgers ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne indgav i september 2020 ansøgning om EU-opholdskort som medfølgende familiemedlemmer til en unionsborger, der havde gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Ansøgerne var mindreårige på ansøgningstidspunktet. Unionsborgerens ægtefælle, der var tredjelandsstatsborger var ansøgernes søster og værge, og hun havde i februar 2020 selv fået opholdsret i Danmark efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelser fra januar 2021. Ansøgerne har således ikke ret til ophold som familiemedlemmer efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgernes søster er statsborger i Moldova, og at hun har ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle, som er unionsboger, og som har ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan opnå ret til ophold som familiemedlemmer til ansøgernes søster efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgernes søster ikke er unionsborger, og at hendes opholdsret er afledt fra hendes ægtefælles opholdsret. Ansøgernes søster er således ikke hovedperson i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, hvorfor ansøgerne ikke kan aflede EU-opholdsrettigheder fra ansøgernes søster.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgerne ikke har ret til ophold som familiemedlemmer til ansøgernes søsters ægtefælle, idet de som unionsborgerens ægtefælles søstre ikke er omfattet af kredsen af familiemedlemmer i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4 omfatter hovedpersonens ægtefælle, direkte efterkommere af hovedpersonen eller hovedpersonens ægtefælle samt familiemedlemmer, der er beslægtet i ret opstigende linje med hovedpersonens ægtefælle.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne ikke er omfattet af kredsen af familiemedlemmer i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5 og 6, idet de pågældende bestemmelser alene omfatter hovedpersonens familiemedlemmer, og ansøgerne ikke er direkte beslægtet med unionsborgeren.

Ansøgerne er således ikke omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-6, som familiemedlemmer til ansøgernes søster eller hendes ægtefælle, og de kan derfor ikke opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Udlændingenævnet skal gøre opmærksom på, at det forhold, at SIRI har lagt til grund, at ansøgerne er unionsborgerens ægtefælles søsters børn, ikke har haft negative konsekvenser for udfaldet af sagen, idet ansøgerne ej heller som unionsborgerens ægtefælles søstre er omfattet af personkredsen af familiemedlemmer i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det forhold, at unionsborgerens ægtefælle har anført, at hun er ansøgernes eneste værge, og at hun personligt vil pleje dem i Danmark, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at et værgemål over en mindreårig ikke kan sidestilles med en direkte efterkommer i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 2. Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der ikke er forhold i sagen, der taler imod, at unionsborgerens ægtefælle igen kan tage ophold i Moldova sammen med ansøgerne for at drage omsorg for dem.

Det kan i den forbindelse ikke føre til en ændret vurdering, at unionsborgerens ægtefælle har anført, at hun på grund af familiesammenføringen med unionsborgeren ikke kan tage ophold i Moldova.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, som beskytter retten til privat- og familieliv, ikke medfører en umiddelbar ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves, selv om der består et beskyttelsesværdigt familieliv. Udlændingenævnet bemærker også i den forbindelse, at unionsborgeren og unionsborgerens fællesbarn er født i 2018 og således ikke har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. Udlændingenævnet finder således, at der ikke er forhold i sagen, der taler imod, at de kan henvises til at udøve deres familieliv i Moldova.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI´s afgørelser." ÅB/2021/230.

For familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse, at det kan anses for godtgjort, at familiemedlemmet i det land, hvor vedkommende ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand.

Til brug for vurderingen af, om der foreligger et behov for materiel støtte, kan det ved "andre familiemedlemmer" yderligere kræves, at der fremlægges dokumentation i form af et dokument udstedt af den kompetente myndighed i familiemedlemmets hjemland eller det land, vedkommende ankommer fra, der attesterer, at familiemedlemmet forsørges af unionsborgeren eller er medlem af dennes husstand, jf. opholdsdirektivets artikel 10, stk. 2, litra e. Derudover kan der i vurderingen indgå dokumentation i form af f.eks. kontoudskrifter, diverse dokumenter om pengeoverførsler eller andre dokumenter, der godtgør forholdet.

Det forhold, at hovedpersonen påtager sig at forsørge det berørte familiemedlem, godtgør ikke i sig selv, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold for familiemedlemmet.

Det følger herudover af EU-Domstolens dom i sagen C-83/11, Rahman m.fl., at unionslovgiver har foretaget en sondring mellem familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4 og familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 5 og 6, idet indrejsen og ophold for "andre familiemedlemmer" alene skal lettes, jf. præmisserne 19-20.

Det følger endvidere af dommen, at medlemsstaterne ved vurderingen af, om "andre familiemedlemmer", skal tildeles en opholdsret, skal tage hensyn til forskellige faktorer, som kan være relevante i det konkrete tilfælde, såsom den økonomiske eller fysiske afhængighed eller slægtskabet mellem familiemedlemmet og den unionsborger, som familiemedlemmet ønsker at ledsage eller slutte sig til. Det følger også, at hver medlemsstat har et vidt skøn med hensyn til valget af de faktorer, der skal tages hensyn til, og at værtmedlemsstaten ikke desto mindre skal sørge for, at dens lovgivning indeholder kriterier, som er i overensstemmelse med den almindelige betydning af udtrykket "skal lette" og med de udtryk vedrørende afhængighedsforholdet, der er anvendt i artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF, og som ikke fratager denne bestemmelse den effektive virkning, jf. præmisserne 20-25.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har foretaget en vurdering af, om forsørgelseskravet kunne anses for opfyldt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI´s afgørelse til en statsborger fra Kina, der havde søgt om ret til ophold som medfølgende familiemedlem til en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2019 ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til sin bror. Det fremgik af dokumentationen på sagen, at broren havde overført penge til ansøgerens konto i en periode på ca. 1 år, og at overførslerne var foretaget op til ansøgerens indrejse i Danmark. Det var

ikke dokumenteret, at pengeoverførslerne var nødvendige for, at ansøgeren kunne forsørge sig selv i Kina, og at der bestod et egentligt forsørgelsesbehov. Ansøgerens forældre havde tidligere fået opholdsret som medfølgende familiemedlemmer til unionsborgeren på baggrund af lignende dokumentation, som var fremlagt til brorens sag.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at unionsborgeren opfylder betingelserne som hovedperson efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet han opfylder betingelserne på baggrund af sin opholdsret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, jf. § 18.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, idet ansøgeren ikke er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5 eller 6.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, idet det ikke er tilstrækkeligt godtgjort, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningen blev forsørget af unionsboreren eller har været økonomisk afhængig af unionsborgeren i et omfang, der kan begrunde en opholdsret efter bestemmelsen, og at der således har været et reelt forsørgelses-behov. Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har været optaget i unionsborgeren hustand forud for ansøgeren indrejse i Danmark i 2018.

Udlændingenævnet bemærker, at myndighederne er overladt et vidt skøn med hensyn til valget af de faktorer, der kan inddrages ved vurderingen af om forsørgelseskravet i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er opfyldt.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der skal foreligge et kvalificeret afhængighedsforhold ved vurderingen af, om forsørgelseskravet mellem søskende er opfyldt under hensyntagen til samtlige konkrete omstændigheder i sagen.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at der består et afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren, hvilket er afgørende for, at ansøgeren kan meddeles ret til ophold som medfølgende familiemedlem.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på varigheden af overførslerne til ansøgerens konto, idet der alene er fremlagt dokumentation for pengeoverførsler til ansøgerens konto i en periode på ca. 1 år, at overførslerne er foretaget op til ansøgeren indrejse i Danmark, og at det ikke er dokumenteret, at pengeoverførslerne var nødvendige for, at ansøgeren kunne forsørge sig selv i sit hjemland.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til sagen har fremlagt kopi af unionsborgerens kontooverførelser fra hans bankkonto vedrørende perioden fra primo marts 2017 til

ultimo marts 2018, hvoraf det fremgår, at unionsborgeren de fleste måneder overførte 6.000 kr. til ansøgeren. Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har fremlagt kopi af kontoudskrift fra sin kinesiske bankkonto, hvor overførelserne fra unionsborgeren fremgår.

Det er herudover indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ved e-mail fra august 2019 til SIRI oplyste, at ansøgeren var arbejdsløs, hvilket var grunden til, at unionsborgeren månedligt overførte 6.000 kr. til ansøgeren, da ansøgeren ikke havde en indkomst til at forsørge sig selv og sin søn. Ansøgeren oplyste endvidere, at ansøgeren boede hos sin kæreste, hvor ansøgeren betalte 1.500 HKD (ca. 1.200 kr.) i husleje, at ansøgerens søns månedlige udgifter forløb sig til ca. 2.000 HKD (ca. 1.600 kr.), og at ansøgerens selv havde udgifter til ca. 2.000 HKD (ca. 1600 kr.).

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette i sig selv tilstrækkeligt dokumenterer, at beløbene fra unionsborgeren blev overført med henblik på, at ansøgeren kunne sørge for sine grundlæggende fornødenheder, og at ansøgeren derved har været i et afhængighedsforhold til unionsborgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at overførelserne kun er sket i en begrænset periode, jf. også begrundelsen ovenfor, og at de først er begyndt efter ansøgerens forældre i februar 2017 fik ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem til unionsborgeren. Udlændingenævnet finder, at dette taler imod, at der eksisterer et afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren ikke havde andre midler til sin og sin søns forsørgelse. Det forhold, at ansøgeren har fremlagt et dokument fra "Afdelingen for Social Velfærd", hvoraf det fremgår, at ansøgeren ikke har modtaget sociale ydelser, og at ansøgere ikke har modtaget pensionsbidrag, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke i sig selv godtgør, at ansøgeren ikke har haft andre midler til sin forsørgelse end de månedlig overførte beløb, og at der derved er opstået et afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren.

Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med klagen har anført, at ansøgerens forældre har fået udstedt opholdsbevis efter EU-retten, og at lignende dokumentation blev fremlagt i forbindelse med behandlingen af deres sag, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens sag for så vidt angår forsørgelseskravet vurderes efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, og at der i ansøgerens sag ikke foreligger et kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren.

Det forhold, at ansøgeren til klagen endvidere har oplyst, at ansøgerens forældre i forbindelse med deres ansøgning om ret til ophold som medfølgende familiemedlem ikke skulle fremlægge en attest fra myndighederne i Hong Kong, som dokumenterede, at de blev forsørget af unionsborgeren, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at myndighederne til brug for vurderingen af, om der foreligger et behov for materiel støtte i sager med "andre familiemedlemmer" kan kræve, at der fremlægges dokumentation i form af et dokument udstedt af den kompetente myndighed i familiemedlemmets hjemland eller det land, vedkommende

ankommer fra, der attesterer, at familiemedlemmet forsørges af unionsborgeren eller er medlem af dennes husstand, jf. opholdsdirektivets artikel 10, stk. 2, litra e.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at forældre til en unionsborger ikke bedømmes som "andre familiemedlemmer", og at der i forbindelse med ansøgninger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 4, ikke kan stilles krav om, at der foreligger en attestationen over forsørgelsesforholdet, jf. C-1/05, Jia, præmis 42.

Udlændingenævnet finder desuden, at uanset om ansøgeren havde fremlagt en attestation fra myndighederne i Hong Kong, at ansøgeren efter en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger ikke er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, idet afhængighedsforholdet mellem ansøgeren og unionsborgeren ikke er godtgjort.

Det forhold, at unionsborgeren i forbindelse med ansøgerens ansøgning tilkendegav, at han påtager sig at forsørge ansøgeren, godtgør ikke i sig selv, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold mellem unionsborgeren og ansøgeren. Udlændingenævnet henviser derved til EU-domstolens praksis, hvoraf det fremgår, at det materielle behov skal foreligge på det tidspunkt, hvor ansøgningen indgives, jf. sag C-1/05, Jia, præmis 43.

Udlændingenævnet finder desuden ikke, at ansøgeren har været optaget i unionsborgerens hustand forud for sin indrejse i Danmark i maj 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at unionsborgeren senest i august 2016 fik udstedt registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen, at det af CPR fremgår, at han har boet i Danmark siden sin indrejse, at ansøgeren på tidspunktet forud for ansøgningens indgivelse boede i Hong Kong med sin kæreste, og at ansøgeren således ikke kan have været optaget i unionsborgerens hustand forud for sin indrejse i Danmark.

Endelig finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6, idet det ikke er dokumenteret, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det nødvendigt, at ansøgeren bliver plejet af unionsborgeren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse."ÅB/2021/231.

Førend en unionsborgers andre familiemedlemmer kan have en afledt opholdsret er det en betingelse, at, det kan anses for godtgjort, at familiemedlemmet i det land, hvor vedkommende ankommer fra, enten er optaget i hovedpersonens husstand eller forsørges af hovedpersonen, eller at der fremlægges dokumentation for, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer familiemedlemmet.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en hovedpersons familiemedlem var optaget i den pågældendes husstand, kan følgende afgørelse nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI afgørelse om afslag til en statsborger fra Ghana, der havde søgt om ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2018 ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til sin mor. Ansøgeren var over 21 år på ansøgningstidspunktet. Moren, der var unionsborger, indrejste i Danmark i 2016, og havde forud for indrejsen opholdt sig i Italien sammen med ansøgeren. Der forløb mere end 2 år fra ansøgeren og unionsborgeren havde haft fælles bopæl i Italien og til ansøgeren indrejste og indgav ansøgning om opholdsret i Danmark

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at unionsborgeren, opfylder betingelserne som hovedperson efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet hun opfylder betingelserne på baggrund af sin opholdsret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. § 2, stk. 1, jf. § 5.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, idet ansøgeren er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, 5 eller 6.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det ikke kan lægges til grund, at unionsborgeren har forsørget ansøgeren, og at ansøgeren har behov for materiel støtte til at dække sine grundlæggende fornødenheder i det land, ansøgeren ankom fra, da han indrejste i Danmark ultimo marts 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for ovenstående.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at det er oplyst, at unionsborgeren har givet penge til ansøgeren, herunder betalt for ansøgerens uddannelse, at unionsborgeren ligeledes efter det oplyste skulle have forsørget ansøgeren, da han boede i henholdsvis Ghana og Italien, men Udlændingenævnet finder ikke, at oplysningerne herom kan føre til et ændret udfald af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren er blevet forsørget af unionsborgeren, og at der foreligger et behov for materiel støtte til at dække ansøgerens grundlæggende fornødenheder i det land, ansøgeren ankom fra. Det er således ikke dokumenteret, at der foreligger et reelt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren, jf. også præmis 20 i EU-Domstolens dom i sagen C-423/12, Reyes, hvoraf det fremgår, at der skal foreligge et afhængighedsforhold, at afhængigheden følger af en faktisk situation, der er karakteriseret ved, at den

materielle bistand til familiemedlemmet sikres af den unionsborger, der har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, eller af dennes ægtefælle.

Det forhold, at der er fremlagt en kvittering dateret i november 2017, hvoraf det fremgår, at ansøgeren skulle have modtaget 900 euro, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at der er hævet 900 euro fra unionsborgerens bankkonto, og at pengene reelt er blevet brugt på forsørgelsen af ansøgeren.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at pengeoverførslen ikke i sig selv dokumenterer, at der foreligger et reelt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren, såfremt det kan lægges til grund, at pengene er hævet fra unionsborgerens bankkonto til brug for forsørgelsen af ansøgeren, idet der alene er tale om et enkelt pengebeløb, der er modtaget kort før indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af sagen herudover lagt vægt på, at forsørgelsesbehovet skal foreligge på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, jf. præmis 30 i EU-Domstolens dom i sagen C-423/12, Reyes, hvorfor det ikke kan føre til en ændret vurdering, såfremt ansøgeren måtte være blevet forsørget af unionsborger efter indrejsen til Danmark i marts 2018.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det forhold, at en ven af familien, der efter det oplyste skulle have forsørget ansøgeren, ikke kan føre til, at forsørgelseskravet er opfyldt, da det er en betingelse, at forsørgelsesbehovet skal dækkes af unionsborgeren eller unionsborgerens ægtefælle eller samlever.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at forsørgelseskravet i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet finder, at der skal foretages en konkret og individuel vurdering af, om ansøgeren gennem en længere periode inden indrejsen i Danmark har haft fælles bopæl med unionsborgeren, før betingelsen om at have været optaget i husstanden, kan anses for at være opfyldt. Der skal endvidere foreligge et særligt afhængighedsforhold, før betingelsen kan anses for at være opfyldt. Det er således ikke i sig selv tilstrækkeligt, at man har været registreret på den samme adresse i udlandet.

Udlændingenævnet finder herefter, at der til sagen ikke er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren opfylder betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, om at have været optaget i unionsborgerens husstand i Italien.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt et dokument dateret i november 2013 med overskriften "Città di Borgomanero," hvoraf det bl.a. fremgår, at ansøgeren har boet i Italien sammen med unionsborgerens og hendes daværende ægtefælle, men Udlændingenævnet finder ikke, at dette forhold kan føre til en ændret vurdering.

Det er også indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt et dokumentet med overskriften "Borgomanero Kommune" dateret i februar 2019, hvoraf det fremgår, at ansøgeren på dette tidspunkt boede på samme adresse som unionsborgeren i Italien, men Udlændingenævnet finder ikke, at dette forhold kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at der har foreligget en særlig situation, herunder et særligt afhængighedsforhold, der har nødvendiggjort, at ansøgeren har boet på samme adresse som unionsborgeren.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at unionsborgeren efter det oplyste indrejste i Danmark første gang i januar 2016, at hun således på dette tidspunkt havde til hensigt at opgive sin bopæl i Italien, og at unionsborgeren marts 2018, dvs. mere end 2 år efter, at unionsborgeren ville opgive sin bopæl, indrejste i Danmark, hvorefter ansøgeren søgte om EU-opholdskort under henvisning til unionsborgeren, hvilket underbygger Udlændingenævnets antagelse om, at der ikke har foreligget en særlig situation, der har nødvendiggjort, at ansøgeren har boet på samme adresse som unionsborgeren.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at kravet om at have været optaget i unionsborgerens husstand i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren lider af sygdom, der kræver, at han bliver personligt plejet af unionsborgeren, hvorfor betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, nr. 1, nr. 6, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/232.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet bl.a. har vurderet, hvorvidt det var nødvendigt, at en hovedperson personligt plejede et familiemedlem, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Irak, der søgte om opholdsret som familiemedlem til sin myndige datter, der var unionsborger, med henvisning til de særlige helbredsmæssige forhold.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2019 ansøgning om opholdsbevis som familiemedlem til sin datter. Ansøgeren havde primo 2002 fået opholdstilladelse efter udlændingelovens regler. Denne opholdstilladelse blev inddraget primo 2003, hvorefter ansøgeren opholdt sig i Danmark på henholdsvis ulovligt og processuelt ophold. I 2018 blev ansøgeren henvist til en psykolog som følge af selvmordstanker og var på dette tidspunkt beskrevet som lettere depressiv. Til sagen var endvidere indsendt en lægeerklæring af november 2019 fra en privatpraktiserende læge i almenmedicin, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde en diskusprolaps i ryggen og gik med rollator. Ansøgerens

funktionsevnen var stationær nedsat på grund af gangbesvær og rygsmerter. Ansøgeren havde fået konstateret forskellige sygdomme, herunder PTSD, forhøjet blodtryk, for lavt stofskifte, mavesår og depression, og at hun havde smerter i kroppen. Primo januar 2020 blev ansøgeren privat indkvarteret hos unionsborgeren og det fremgik af notater fra sygeplejefaglige undersøgelser fra januar 2020, at ansøgeren havde behov for hjælp til personlig pleje i forhold til påklædning, til at komme i og ud af sin seng, og at hun havde behov for hjælp til at klare toiletbesøg, hvilket datteren hjalp med.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder grundlag for at omgøre SIRI's afgørelse fra november 2019, der angår afslag på opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af sygeplejefaglig beskrivelser fra januar 2020 og februar 2021, og de øvrige oplysninger om ansøgerens helbredsmæssige forhold.

Udlændingenævnet finder det herved dokumenteret, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at ansøgeren, der har boet hos unionsborgeren siden november 2019, fortsat plejes af unionsborgeren, personligt.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI kan tage stilling til, om ansøgeren kan få udstedt EU-opholdskort efter EU-retten. SIRI skal endvidere i den forbindelse tage stilling til betydningen af, at ansøgeren senest i april 2015 blev administrativt udvist af Udlændingestyrelsen." ÅB/2021/233.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 SIRI´s afgørelse til en statsborger fra Nordmakedonien, der søgte om ret til ophold som familiemedlem til sin myndige søn, der var unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2020 ansøgning om EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til en unionsborger. Til sagen var bl.a. fremsendt dokumentation for 6 pengeoverførsler i perioden fra maj 2018 til februar 2019 fra unionsborgeren til ansøgeren, en lægeerklæring hvoraf det fremgik, at ansøgeren led af forhøjet blodtryk og gigt, og at ansøgeren fik medicin herfor samt oplysning om, at hun modtog et mindre bidrag fra hendes afdøde mands pension fra Slovenien.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Derfor har ansøgeren ikke ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens søn opfylder betingelserne som hovedperson efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet han opfylder betingelserne for sin opholdsret som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger, der har arbejdstagerstatus her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, idet hun ikke er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4-6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4, idet det til sagen ikke er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at unionsborgeren har forsørget ansøgeren i et omfang, der kan begrunde, at ansøgeren falder ind under bestemmelsen, og at der således har eksisteret et reelt forsørgelsesbehov mellem ansøgeren og unionsborgeren i perioden forud for ansøgerens indrejse i Danmark i januar 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der efter EU-Domstolens praksis kan stilles krav om, at status som familiemedlem, der "forsørges", følger af en faktisk situation, der er karakteriseret ved, at familiemedlemmets behov dækkes af unionsborgeren, der har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. sag C-1/05, Jia, præmis 35.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der til sagen er fremlagt kopier af unionsborgeren pengeoverførsler fra sin bankkonto til ansøgerens bankkonto. Det fremgår af de fremlagte kvitteringer for de foretagne pengeoverførsler, at unionsborgeren i perioden fra primo maj 2018 og frem til medio februar 2019 i alt 6 gange har overført pengebeløb til ansøgeren på mellem ca. 1492-1717 danske kroner.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det ud fra denne dokumentation ikke er tilstrækkeligt godtgjort, at der frem til tidspunktet for ansøgerens indrejse i Danmark har foreligget en faktisk situation, hvor ansøgerens behov er blevet dækket af de penge, som ansøgeren har modtaget fra unionsborgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er fremlagt dokumentation for pengeoverførsler, der er foretaget i en begrænset periode, og at der således ikke er fremlagt dokumentation for, at der også i de efterfølgende 11 måneder, således i perioden fra medio februar 2019 og frem til medio januar 2020, hvor ansøgeren indrejste i Danmark, har foreligget en faktisk situation, hvor ansøgerens behov er blevet dækket af de penge, som ansøgeren har modtaget fra unionsborgeren.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt kopi af et brev fra januar 2020, hvori ansøgerens svigerdatter har erklæret, at hun og unionsborgeren vil tage sig af ansøgeren i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at erklæringen i sig selv ikke er tilstrækkelig til at opfylde kravet om, at der også bagudrettet skal have været et forsørgelsesbehov mellem ansøgeren og unionsborgeren.

Udlændingenævnet henviser herved til EU-domstolens praksis, hvoraf det fremgår, at det materielle behov skal foreligge på tidspunktet, hvor ansøgningen indgives, jf. EU-domstolens sag C-1/05, Jia, præmis 37.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i en udateret erklæring har oplyst bl.a., at unionsborgeren og hendes svigerdatter siden 2002, hvor ansøgerens mand gik bort, har taget sig af hende økonomisk, at hun med årenes løb har fået endnu mere brug for unionsborgerens og svigerdatters pleje og støtte, samt at det uden unionsborgerens hjælp er umuligt for hende at overleve med det pensionsbidrag, som hun modtager fra Slovenien, da pengene ikke dækker hendes faste udgifter og udgifter til medicin.

Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at der til sagen er fremlagt kopi af et udskrift fra juni 2020 fra den nordmakedonske pensionskasse, hvoraf det fremgår, at ansøgeren ikke får udbetalt pension i Nordmakedonien, og et udskrift fra juni 2020 fra det nordmakedonske finansministerium, hvoraf det fremgår, at ansøgeren ikke har nogen indkomster i Nordmakedonien, hverken lønindkomst, overførselsindkomst eller andet.

Udlændingenævnet har herved lagt væsentlig vægt på, at der til sagen ikke er fremlagt dokumentation for, at der siden medio februar 2019, hvor ansøgeren senest har modtaget en pengeoverførsel fra sin søn, og frem hendes indrejse i Danmark, har foreligget en situation, hvor ansøgerens materielle behov er blevet dækket af unionsborgeren, og at hun i denne periode ikke selv har været i stand til at sørge for sine egne grundlæggende fornødenheder i Nordmakedonien.

Udlændingenævnet har i samme forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren selv har oplyst til sagen, at hun modtager et pensionsbidrag fra Slovenien som en del af sin afdøde mands pension, at bidraget i starten var på ca. 970 kr., men at beløbet nu er steget til 1400 kr. Udlændingenævnet vurderer, at dette forhold taler for, at ansøgeren råder over tilstrækkelige midler til sin egen forsørgelse i Nordmakedonien.

Derfor har ansøgeren ikke ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, idet der til sagen ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren har været optaget i unionsborgerens husstand i Nordmakedonien forud for sin indrejse til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af UIP, at unionsborgeren i januar 2017 af SIRI blev meddelt opholdsret som arbejdstager efter den dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 3, stk. 1 (nu § 5, stk. 1), og at det fremgår af CPR, at unionsborgeren siden denne dato har haft bopæl i Danmark. Udlændingenævnet vurderer på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan have været optaget i unionsborgerens husstand i Nordmakedonien i den periode, hvor unionsborgeren har haft sin opholdsret og bopæl i Danmark.

Det forhold, at det til sagen er blevet oplyst og dokumenteret, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark hos unionsborgeren i perioderne fra medio januar 2018 til medio april 2018, fra primo september 2018 til ultimo november 2018, fra medio marts 2019 til primo juni 2019, og fra primo oktober 2019 til primo december 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse oplysninger ikke ændrer på den omstændighed, at det ikke er blevet dokumenteret, at ansøgeren forud for tidspunktet for sin indrejse i Danmark, har været optaget i unionsborgerens husstand.

Derfor har ansøgeren ikke ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6

Udlændingenævnet finder endelig, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6, idet det til sagen ikke er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer hende.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren selv har oplyst og erklæret til sagen, at hun på trods af at modtage blodtryksmedicin, føler sig sund og rask.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt kopi af en nordmakedonsk lægeerklæring fra juni 2020, hvori ansøgerens læge har oplyst, at ansøgeren har gigt og forhøjet blodtryk, og at hun modtager medicin herfor, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Endvidere kan det forhold, at ansøgeren har oplyst til sagen, at hun på grund af sin alder nogle gange glemmer at tage sin medicin, og at hun kommer til at bruge det forkerte medicin, hvilket er en af grundene til, at hun har brug for at have unionsborgeren i nærheden af sig, ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at der ikke er tale om forhold, der gør det absolut nødvendigt, at ansøgeren får personlig pleje fra unionsborgeren.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens datter over for en notar i Nordmakedonien i marts 2019 har erklæret og dokumenteret, at hun er arbejdsløs, og at hun ligeledes har oplyst, at hun ikke kan tage sig af ansøgeren, da hun selv er gift og har sin egen familie, som hun skal tage sig af, og at det på den baggrund er bedst, at unionsborgeren tager sig af ansøgeren. Det er

ligeledes indgået, at ansøgeren datter har oplyst, at ansøgeren er meget gammel, og at hun har brug for pleje og hjælp.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse oplysninger ikke kan føre til en ændret vurdering, idet oplysningerne i sig selv ikke er tilstrækkelige til at dokumentere og lægge til grund, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer ansøgeren.

Udlændingenævnet stadfæster af de anførte grunde SIRI´s afgørelse" ÅB/2021/234.

3.19.3. Sekundær bevægelighed

EU-rettens regler om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at familiemedlemmer til danske statsborgere bosiddende i Danmark som udgangspunkt ikke kan opnå ret til ophold i Danmark i medfør af EU-rettens regler.

Det følger dog af EU-Domstolens praksis, at en unionsborger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed.[48]

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, at i det omfang det følger af EU-retten, finder bekendtgørelsen endvidere anvendelse på familiemedlemmer til danske statsborgere, herunder i tilfælde hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, hvorunder parterne har opbygget eller konsolideret et fælles familieliv.

3.19.3.1. Reelt og faktisk ophold

Det er en betingelse for at opnå ret til ophold i Danmark med en dansk statsborger efter EU-retten, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i en anden medlemsstat. Den danske statsborger skal endvidere have opholdt sig i den anden medlemsstat i henhold til betingelserne i opholdsdirektivet artikel 7, stk. 1, som f.eks. arbejdstager eller en person med tilstrækkelige midler, eller hvis den danske statsborger har opnået tidsubegrænset opholdsret i den anden medlemsstat under benyttelse af retten til fri bevægelighed, jf. opholdsdirektivet artikel 16, stk. 1.

Betingelsen om reelt og faktisk ophold betyder, at der skal være tale om en reel og faktisk flytning til en anden medlemsstat, således at den danske statsborger har indrettet sig på en måde, som viser, at den danske statsborger har en tilværelse i det pågældende land, og at den danske statsborger har draget

[48] Dom af 7. juli 1992, sag C-370/90, Singh, dom af 11. december 2007, sag C-291/05, Eind, dom af 11. juli 2002, sag C-60/00, Carpenter, og dom af 12. marts 2014, sag C-457/12, S m.fl., præmis 40 og 46

de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land. Der skal ved vurderingen heraf altid foretages en samlet konkret og individuel vurdering af samtlige omstændigheder i sagen.

Til brug for den samlede vurdering kan der lægges vægt på, om der er fremlagt dokumentation for f.eks. leje eller køb af bolig i den anden medlemsstat, ligesom det vil have betydning for vurderingen, om den danske statsborger f.eks. har solgt eller fremlejet sin bolig i Danmark og altså er fraflyttet sin bopæl i Danmark.

Forhold, der som udgangspunkt vil tale imod etableringen af et reelt og faktisk ophold i den anden medlemsstat, vil være et kortvarigt ophold på et hotelværelse eller feriebolig, fremleje af et værelse eller tilflytning på en c/o-adresse hos slægtninge eller bekendte i en kortvarig periode, eller at den danske statsborger har bibeholdt sin bolig i Danmark.

Der kan ikke stilles krav i forhold til opholdets varighed i værtsmedlemsstaten, og EU-Domstolen har endnu ikke forholdt sig udtrykkeligt til opholdets varighed eller opstillet en minimumsgrænse for, hvornår et opholds varighed i værtsmedlemsstaten kan anses for værende tilstrækkeligt og egnet til at opbygge eller konsolidere et familieliv, som kan fortsættes ved tilbagevenden. EU-Domstolen har dog ved afgørelser i Singh-dommen, C-291/05, og Eind-dommen, C-291/05, uden videre lagt til grund, at en unionsborgers henholdsvis 1½ års og 2 års ophold i en værtsmedlemsstat var tilstrækkelig til at være egnet til at opbygge eller konsolidere et familieliv.

Endvidere har EU-Domstolen ved afgørelse i O og B-dommen,[49] C-456/12, vurderet, at kortvarige ophold på henholdsvis 2 måneder og ferier og weekender sammen med familiemedlemmet var utilstrækkelig til at være egnet til at opbygge eller konsolidere et familieliv, som kan fortsættes ved tilbagevenden.

Som eksempler på afgørelser, hvos Udlændingenævnet har lagt særlig vægt på opholdets begrænsede varighed, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Vietnam, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger, og parret havde sammen med ansøgerens særbarn og parrets fællesbarn opholdt sig sammen i Spanien fra august 2018 og indtil medio december 2018. Den danske statsborger havde opholdt sig i Spanien som person med tilstrækkelige midler. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers økonomiske forhold i Spanien, dokumentation for, at den danske statsborger ejede en ejendom i Spanien, og at han i den forbindelse

[49] Dom af 12. marts 2014, sag C-456/12, O og B (O og B-dommen).

tegnede en forsikring og optog et lån, samt en registreringsattest for den danske statsborgers bil. Herudover var der også dokumentation vedrørende barnets skolegang i Spanien og ansøgerens økonomiske forhold i Spanien.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra juli 2019. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark efter EU-retten, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet vurderer, at det ikke kan lægges til grund, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Spanien, som er en betingelse for, at ansøgeren kan få ret til ophold.

Udlændingenævnet har ved en konkret og individuel vurdering lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske statsborger har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Spanien, som vil kunne antages at være normalt, hvis han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Spanien i perioden fra medio august 2018 og indtil medio december 2018, hvor han efter det oplyste skulle have opholdt sig i Spanien.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for månedlige betalinger af mobilabonnementer, vand, strøm eller lignende for hele perioden, hvor den danske statsborger efter det oplyste har haft ophold i Spanien, men at der kun er fremlagt dokumentation for enkeltstående betalinger. Udlændingenævnet henviser herved til, at det fremgår af den danske statsborgers kontooversigt, at han har haft udgifter til et telefonforbrug henholdsvis primo oktober 2018 og primo november 2018. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at der er fremlagt en regning fra et spansk teleselskab vedrørende mobilforbrug for perioden fra medio oktober 2018 til medio november 2018, ligesom der er fremlagt 3 regninger fra en spansk bank fra henholdsvis medio januar 2019, ultimo januar 2019 og primo marts 2019.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det fremgår af den fremlagte kontooversigt fra den danske statsborgers udenlandske bankkonto, at der fra den pågældende konto i perioderne fra ultimo august 2018 til primo oktober 2018, fra ultimo oktober 2018 til medio november 2018, fra medio november 2018 til primo december 2021, fra medio december 2021 og til primo januar 2021 er foretaget betalinger i Spanien, men at disse betalinger ikke har et omfang eller samlet størrelse, der må antages at være tilstrækkelig til, at det underbygger en antagelse om, at opholdet har været reelt og faktisk.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der er tale om relativt små beløb, der er hævet på kontoen, og at der i oktober 2018 ikke ses at være foretaget hævninger i perioden fra primo oktober 2018 og indtil ultimo oktober 2018, at der ligeledes i perioden fra ultimo november 2018 og indtil primo december 2018 ikke ses at være foretaget hævninger, og at dette sammenholdt med opholdets relative korte varighed underbygger en antagelse om, at opholdet ikke har været reelt og faktisk.

Udlændingenævnet vurderer således, at selvom der er foretaget betalinger i Spanien i den periode, som kontooversigten vedrører, kan disse betalinger, sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder, ikke stå alene i forhold til vurderingen af, om opholdet i Spanien har været reelt og faktisk.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at der ikke er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for den danske statsborgers boligforhold i Spanien.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er dokumentation for vedvarende udgifter til boligforhold i den periode, hvor den danske statsborger angiveligt havde taget ophold i Spanien.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at det fremgår af ansøgningen, der blev indleveret til SIRI, at den danske statsborger i perioden fra medio august 2018 og indtil november 2018 boede i en lejebolig i Spanien, men at der ikke er fremlagt dokumentation for hans boligforhold i denne periode, herunder kopi af en lejekontrakt eller dokumentation for, at han har haft udgifter til husleje eller lignende i perioden.

Det forhold, at den danske statsborger siden november 2018 har ejet en ejendom i Spanien, kan ikke i sig selv føre til, at det kan lægges til grund, at den danske statsborger har haft et reelt og faktisk ophold i Spanien i perioden, ligesom det ikke kan føre til en ændret vurdering, at han i forbindelse med køb af ejendommen har tegnet en spansk forsikring og optaget et lån.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at selvom det er indgået med betydelig vægt, at den danske statsborger har købt en ejendom i Spanien, kan dette forhold – sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder – ikke føre til, at opholdet kan anses for at være reelt og faktisk.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ejendommen er overtaget i november 2018, at den danske statsborger ifølge egne oplysninger i ansøgningsskemaet vendte tilbage til Danmark medio december 2018, at ejendommen således er overtaget kort inden, at den danske statsborger vendte tilbage til Danmark, og at det således efter Udlændingenævnets vurdering ikke kan udelukkes, at ejendommen er købt med henblik på et fremtidigt brug.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at den danske statsborger har udlejet sin bolig i Danmark under sit ophold i Spanien, og at det taler imod, at den danske statsborger faktisk var flyttet fra Danmark og havde etableret et reelt og faktisk ophold i Spanien.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at den danske statsborger har indregistreret sin bil i Spanien, idet dette forhold ikke i sig selv dokumenterer, at opholdet har været reelt og faktisk.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at den danske statsborger har været registreret i CPR som udrejst til Spanien i perioden fra medio august 2018 til ultimo januar 2019, og at den danske statsborger blev bopælsregistreret i Spanien.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske statsborger faktisk flyttede fra Danmark til Spanien.

Ansøgerens, ansøgernes særbarns og parrets fællesbarns forhold i Spanien, herunder betalingsbekræftelser vedrørende fællesbarnets skolegang i Spanien samt kopi af ansøgerens kontoudtog for perioden fra ultimo august 2018 til ultimo september 2018, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Uanset, om ansøgeren, ansøgerens særbarn og parrets fællesbarn har opholdt sig i Spanien i den pågældende periode, godtgør dette ikke i sig selv, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Spanien.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/235.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Ukraine, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger, og parret havde opholdt sig sammen i Bulgarien i 27 dage fra primo oktober 2020 og indtil ultimo oktober 2020. Den danske statsborger i Bulgarien havde opholdt sig som person med tilstrækkelige midler. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers økonomiske forhold i Bulgarien, dokumentation for at han ejede en bolig i Bulgarien, kopi af hans bulgarske opholdskort samt dokumentation for, at han i medio oktober 2020 havde anmeldt sin flytning til Bulgarien til sin bopælskommune her i landet. Det var endvidere oplyst til sagen, at den danske statsborger og ansøgeren var nødsaget til at rejse tilbage til Danmark på baggrund af uforudsete forhold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra april 2021. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark efter EU-retten, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet vurderer, at det ikke kan lægges til grund, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Bulgarien, som er en betingelse for, at ansøgeren kan få ret til ophold.

Udlændingenævnet har ved en konkret og individuel vurdering lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation for, at den danske statsborger i perioden fra primo oktober 2020 og til ultimo oktober 2020 havde etableret et reelt og faktisk ophold i Bulgarien og indrettet sig på en sådan måde, som viser, at han har haft til hensigt at etablere en reel tilværelse dér og har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land.

Udlændingenævnet har lagt vægt på varigheden af den danske statsborgers ophold i Bulgarien, hertil at han alene har opholdt sig i Bulgarien i 27 dage, og at det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske statsborger er flyttet fra Danmark til Bulgarien med henblik på at bosætte sig dér og etablere en reel tilværelse, ligesom Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske statsborger har draget konsekvenserne af at være flyttet til et andet land ved f.eks. at have tegnet forsikringer i landet eller ved at have afholdt faste udgifter til bl.a. internet, fjernsyn, el, varme, vand eller lignende.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den danske statsborger og ansøgeren i den angivne periode har boet hos ansøgerens søster i Bulgarien, og at det endvidere fremgår af CPR, at den danske statsborger under sit ophold i Bulgarien har beholdt sin bolig i Danmark, og at der ikke til sagen er indgået oplysninger om, at den danske statsborger skulle have udlejet eller fremlejet sin bolig i Danmark imens, at han har opholdt sig i Bulgarien.

Udlændingenævnet henviser herved til, at det som udgangspunkt vil tale imod etableringen af et reelt og faktisk ophold i en anden medlemsstat, hvis der er tale om et kortvarigt ophold f.eks. hos slægtninge eller bekendte i en kortvarig periode, eller at den danske statsborger har bibeholdt sin adresse i Danmark, jf. O m.fl. (C-456/12).

Uanset at det er dokumenteret, at den danske statsborger ejer en bolig i Bulgarien, kan det ikke føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af det fremlagte skøde, at boligen er købt og overtaget i marts 2019, og at boligen således er overtaget 1,5 år forinden, at den danske statsborger og ansøgeren primo oktober 2020 indrejste i Bulgarien, ligesom Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ejendommen har karakter af en feriebolig, hvorfor det er Udlændingenævnets vurdering, at det ikke kan udelukkes, at ejendommen er købt med henblik på udlejning og kortvarige ferieophold i Bulgarien og således ikke med henblik på, at den danske statsborger og ansøgeren ville tage et reelt ophold i Bulgarien og faktisk bosætte sig i landet.

Uanset at det fremgår af CPR, at den danske statsborger har været registreret som udrejst til Bulgarien i perioden fra primo oktober 2020 til ultimo oktober 2020, og at det er dokumenteret, at han i medio oktober 2020 anmeldte sin flytning til Bulgarien til sin bopælskommune, kan det ikke føre til en ændret vurdering, idet der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske statsborger faktisk flyttede fra Danmark til Bulgarien.

Det forhold, at det i klagen er anført, at der ikke gælder et minimumskrav til varigheden af opholdet i et andet EU-land, og at opholdets varighed ikke i sig selv kan lægges til grund for manglende udøvelse af EU-retligt ophold, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der i vurderingen af, hvorvidt der er etableret et reelt og faktisk ophold i en anden medlemsstat, altid skal foretages en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, og at opholdets varighed er et blandt flere forhold, der kan lægges vægt på. Således vil andre forhold, såsom bl.a. boligforhold, forbrugsabonnementer, køb af forsikringer eller lignende ligeledes også skulle inddrages i vurderingen.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at det i klagen er oplyst, at den danske statsborger og ansøgeren var nødsaget til at rejse tilbage til Danmark på grund af uforudsete forhold, idet deres ejendom i Bulgarien var ubeboelig, og den danske statsborgers mors sygdomsforløb var forværret, samt på grund af deres datters mistrivsel grundet COVID-19 restriktionerne. Dette gælder uanset, at der i klagen til støtte herfor er henvist til, at Folketingets Ombudsmand har oplyst, at der kan være tilfælde, hvor en person har planlagt at etablere et reelt og faktisk ophold i f.eks. Sverige, men hvor det som følge af uforudsete handlinger er nødvendigt, at personen vender tilbage til Danmark, f.eks. på grund af et dødsfald i familien.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ovenstående eksempel fra Folketingets Ombudsmand vedrører vurderingen af, hvorvidt en person kan anses for at have opnået arbejdstagerstatus i fællesskabsretlig forstand, og at den danske statsborger har oplyst til sagen, at han opholdt sig i Bulgarien som person med tilstrækkelige midler. Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på sagens samlede omstændigheder, og at det er ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske statsborger og ansøgeren primo oktober 2020 rejste til Bulgarien med henblik på at etablere en reel tilværelse i landet, og at parret har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/236.

Ved vurderingen af, om der er etableret et reelt og faktisk ophold i den anden medlemsstat, kan endvidere indgå forhold som f.eks. den danske statsborgers oprettelse af bankkonto eller tegning af forsikringer i den anden medlemsstat, varigheden af den danske statsborgers planlagte ophold, varigheden af ægteskabet mellem den danske statsborger og den udenlandske ægtefælle, karakteren af den danske statsborgers bopæl m.v., ligesom oplysninger om børns skolegang, optagelse i daginstitution m.v. vil kunne indgå i vurderingen. Det vil endvidere indgå i vurderingen, at den danske statsborger f.eks. har foretaget indkøb, afholdt sædvanlige udgifter til forbrug m.m. der viser, at den danske statsborger har sin hverdag i værtsmedlemsstaten.

Det ovenfor anførte udgør ikke en udtømmende opregning af forhold, som kan indgå i vurderingen af, om der er etableret et reelt og faktisk ophold i den anden medlemsstat.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i en anden medlemsstat, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2021 Statsforvaltningens (nu SIRI) afgørelse vedrørende en statsborger fra Filippinerne, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Den danske ægtefælle havde opholdt sig i Spanien perioden fra juni 2015 til september 2016 som selvstændig erhvervsdrivende. Der var til ansøgningen om opholdsret vedlagt dokumentation for, at den danske ægtefælle havde afholdt udgifter til dagligvareforbrug og indkøb i Spanien. Derudover var der vedlagt en underskrevet huslejekontrakt for hele perioden samt dokumentation for, at den danske ægtefælle havde erhvervet sig 2 biler i Spanien, og at særbarnet havde haft sin skolegang i Spanien i denne periode.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre daværende Statsforvaltningens afgørelse fra januar 2019.

Udlændingenævnet finder således, at den danske statsborgers ægtefælle og dennes særbarn ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen som familiemedlemmer til den danske statsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, under henvisning til, at den danske statsborger ikke havde etableret et reelt og faktisk ophold i Spanien.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er tilstrækkelig dokumenteret, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Spanien i perioden fra juni 2015 til september 2016 som selvstændig erhvervsdrivende, idet det bl.a. er dokumenteret, at den danske statsborger har afholdt udgifter til dagligvare forbrug og indkøb i Spanien i perioden, ligesom der er forelagt en underskrevet huslejekontrakt for perioden. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det er dokumenteret, at den danske statsborger har erhvervet sig 2 biler i Spanien i juni og juli 2015, samt at ægtefællens særbarns skolegang i perioden ligeledes er dokumenteret." ÅB/2021/237.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger, og parret havde opholdt sig sammen i Tyskland fra primo november 2019 og frem til juni 2020. Den danske statsborger havde opholdt sig i Tyskland som person med tilstrækkelige midler, og han havde beholdt sit arbejde i Danmark, hvorfor han pendlede mellem Tyskland og Danmark. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers økonomiske forhold i Tyskland, en tysk lejekontrakt, tyske elregninger, den danske statsborgers danske ansættelseskontrakt samt dokumentation for huslejebetalinger. Udgifter til dagligt forbrug, fitness, telefon samt bank og forsikringer kunne primært henføres til Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet ændrer ikke SIRI's afgørelse fra oktober 2020. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark efter EU-retten, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3. Udlændingenævnet vurderer, at det ikke kan lægges til grund, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland, som er en betingelse for, at ansøgeren kan få ret til ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har ved en konkret og individuel vurdering lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske statsborger har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som vil kunne antages at være normalt, hvis han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. Hertil kommer, at det fremgår af kontoudskriften fra hans danske bankkonto, at størstedelen af indkøbene er foretaget i butikker i Midtjylland.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af de fremlagte kontoudskrifter fra perioden fra primo august 2019 til primo april 2020, at den danske statsborgers daglige forbrug og løbende udgifter til bl.a. fitnessmedlemskab, telefonabonnement, forsikringer, vandværker mv. hovedsageligt er foregået til udbydere i Danmark.

Dertil kommer, at det fremgår af den danske statsborgers tyske el-opgørelse, at han i 2019 alene havde haft et el-forbrug på 12 kWh fordelt på 56 dage. Uanset at den danske statsborger alene delvist flyttede til Tyskland i august 2019, og først primo november 2019 flyttede til Tyskland, må et el-forbrug på 12 kWh, anses for meget beskedent. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af en opgørelse over, hvor meget man kan få ud af sine el-apparater pr. 1 kilowattime, at det eksempelvis svarer til at have køleskabet tændt i 2 dage eller at lave aftensmad til sin familie mv. Udlændingenævnet finder derfor ikke, at den danske statsborgers el-forbrug i Tyskland i 2019 understøtter, at han har haft et reelt og faktisk ophold i Tyskland. I tilknytning hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at fremgår det af de fremsendte kontoudskrifter, at den danske statsborger primo februar 2020 har afholdt en vandudgift på 866 kr.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt kopi af et antal kvitteringer for køb foretaget i Tyskland i den pågældende periode. Udlændingenævnet finder imidlertid, at kvitteringerne ikke i selv dokumenterer, at den danske statsborger har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland. Udlændingenævnet henviser herved til, at de af kvitteringerne, der kan henføres til

kreditkort, vedrører flere forskellige kreditkort, der ikke er dokumenteret at tilhøre den danske statsborger, ligesom flere vedrører kontantkøb og er således ikke personhenførbare.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske statsborger har haft udgifter til transport mellem Tyskland og Danmark i forbindelse med sit arbejde i Midtjylland, herunder f.eks. kvitteringer for udgifter til et pendlerkort. Det forhold, at den danske statsborger ifølge kontoudskrifterne har afholdt forholdsvist beskedne månedlige beløb til benzin, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering.

Derudover kan den fremlagte lejekontrakt og de medfølgende kvitteringer for betalt husleje ikke i sig selv dokumentere, at den danske statsborger faktisk har boet i boligen i Tyskland, da sagens øvrige oplysninger ikke understøtter dette.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at der er fremsendt kopi af ansøgerens tandlægebesøg ultimo april 2020 i Tyskland, da dette ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt den danske statsborger, har haft et reelt og faktisk ophold i Tyskland. Det forhold, at ansøgeren har opholdt sig i Tyskland i den pågældende periode, sandsynliggør ikke i tilstrækkelig grad, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at den danske statsborger har været registreret i CPR som udrejst til Tyskland i perioden fra primo november 2019 til primo juni 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske statsborger faktisk flyttede fra Danmark til Tyskland.

Oplysningerne fra CPR om at den danske statsborger på ny er udrejst fra Danmark til Tyskland medio november 2020 er ikke indgået i Udlændingenævnets vurdering, da seneste udrejse af Danmark er sket efter SIRI traf afgørelse i sagen.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/238.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Jordan, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger, der efter det oplyste havde opholdt sig i Sverige fra ultimo januar 2011 til primo marts 2019 som person med tilstrækkelige midler. Den danske statsborger havde beholdt sit arbejdede i Danmark, hvorfor hun pendlede mellem Sverige og Danmark. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers økonomiske

forhold i Sverige, danske lønsedler, dokumentation for transport mellem Sverige og Danmark, samt en svensk lejekontrakt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra februar 2020. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark efter EU-retten, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet vurderer, at det ikke kan lægges til grund, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige, hvilket bl.a. er en betingelse for, at ansøgeren kan opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske statsborger frem til sin indrejse i Danmark primo marts 2019 har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Sverige, som vil kunne antages at være normalt, såfremt hun havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt kopier af den danske statsborgers kontoudskrifter fra hendes danske bankkonto for perioden fra primo april 2019 til medio august 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har fremlagt kopi af den danske statsborgers lønsedler for udført arbejde hos en dansk kommune for juni, juli og august 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at kontoudskrifterne og lønsedlerne vedrører perioden efter den danske statsborgers indrejse i Danmark primo marts 2019 og således ikke perioden forinden hendes indrejse til Danmark.

Det forhold, at det fremgår af eIndkomst, at den danske statsborger har modtaget en fast lønindkomst i perioden fra januar 2011 og frem til i dag, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse oplysninger ikke i sig selv dokumenterer, hvorvidt den danske statsborger reelt har pendlet mellem Sverige og Danmark i forbindelse med sit arbejde, og at der i øvrigt ikke er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske statsborger har haft udgifter til transport mellem Sverige og Danmark i forbindelse med sit arbejde i Danmark.

Det forhold, at der til sagen er fremsendt kopi af et JOJO-kort og kopi af en billet vedrørende kørsel over Øresundsbroen gyldig for perioden fra primo februar 2019 til primo april 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i klagen har anført, at det i dag er normalt, at danskere bor i Sverige og pendler mellem job og hjem, hvorfor partsrepræsentanten ikke mener, at det er et forhold, som kan tale imod, at den danske statsborger har haft et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den vedlagte kopi af JOJO-kortet er utydelig, og at det dermed ikke kan lægges til grund, at det har været anvendt af den danske statsborger.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at den vedlagte kopi af billetten vedrørende kørsel over Øresundsbroen alene vedrører en kort periode, og at partsrepræsentantens henvisning til, at det er normalt, at danskere bor i Sverige og pendler mellem job og hjem, ikke i sig selv kan tillægges vægt ved vurderingen af, om den danske statsborger faktisk har pendlet mellem Sverige og Danmark.

Udlændingenævnet har ved vurderingen endvidere lagt vægt på, at der i øvrigt i meget begrænset omfang er fremlagt dokumentation for, at den danske statsborger under sit ophold i Sverige og frem til sin indrejse i Danmark primo marts 2019, har haft en dagligdag i Sverige. Udlændingenævnet henviser herved til, at der til sagen ikke er fremsendt dokumentation i form af f.eks. svenske kvitteringer og dokumentation for udgifter til tv, elforsyning, telefonforbrug, læge- eller tandlægebesøg, husleje, diverse medlemsskaber eller andre forhold i Sverige, som vil kunne antages at være normalt, såfremt den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt en kopi af en lejekontrakt i den danske statsborgers navn vedrørende en bolig beliggende på en adresse i Sverige, og at partsrepræsentanten har fremsendt kopi af 2 billeder af forsiden på 2 brevkonvolutter indeholdende breve stilet til den danske statsborger på samme adresse i Sverige, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at der er blevet betalt husleje, og at lejekontrakten samt de 2 billeder, som partsrepræsentanten har fremsendt, ikke i sig selv på tilstrækkelig vis dokumenterer, at den danske statsborger faktisk har haft en dagligdag i Sverige.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det til sagen ikke er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske statsborger i forbindelse med sin udrejse til Sverige solgte, fremlejede eller udlejede sin bolig i Danmark, hvilket Udlændingenævnet finder, taler imod, at den danske statsborger faktisk var flyttet fra Danmark og havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Endvidere kan det forhold, at den danske statsborger har været registreret i CPR som udrejst til Sverige i perioden fra ultimo januar 2011 til primo marts 2019, at den danske statsborger har anmeldt sin flytning i Sverige til de svenske myndigheder vedrørende lejeboligen beliggende i Sverige, og at ansøgeren har fremlagt kopi af sit og den danske statsborgers svenske personbeviser, heller ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske statsborger faktisk var flyttet fra Danmark til Sverige.

Endelig finder Udlændingenævnet, at de øvrige oplysninger i sagen ej heller i sig selv kan føre til, at det kan lægges til grund, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/239.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Sri Lanka, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger, og parret havde opholdt sig sammen med deres børn i Storbritannien siden januar 2007 og frem til oktober 2018. Det fremgik af sagen, at den danske statsborger under sit ophold i Storbritannien af de britiske myndigheder var meddelt tidsubegrænset ophold i Storbritannien i henhold til EU-reglerne. Det var til sagen fremlagt dokumentation i form af bl.a. en lejekontrakt for bolig i Storbritannien for perioden fra oktober 2016 og til oktober 2018, 2 erklæringer fra den danske statsborgers tidligere arbejdsgivere i Storbritannien, den danske statsborgers lønsedler samt dokumentation for, at den danske statsborger havde været tilknyttet det britiske sundhedssystem og havde fulgt en række uddannelseskurser.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI's afgørelse fra marts 2021.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, som familiemedlem til den danske statsborger under henvisning til, at den danske statsborger ikke havde etableret et reelt og faktisk ophold i Storbritannien.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske statsborger under sit ophold i Storbritannien havde udnyttet sin ret til fri bevægelighed og derved etableret et reelt og faktisk ophold.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at den danske statsborger i juni 2019 af de britiske myndigheder blev meddelt tidsubegrænset ophold i henhold til EU-retten, og at dette taler for en formodning om, at den danske statsborger i Storbritannien, i mindst en 5-årig periode, har opfyldt betingelserne for en opholdsret i henhold til EU-retten, og at den danske statsborger dermed også har etableret et reelt og faktisk ophold i Storbritannien.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i øvrigt er fremlagt kopi af en lejekontrakt for perioden fra oktober 2016 til oktober 2018 underskrevet af den danske statsborger, ansøgeren og parrets udlejer, og kopi af 2 erklæringer fra den danske statsborgers tidligere arbejdsgivere i Storbritannien, hvoraf det bl.a. fremgår, at den danske statsborger har været deltidsansat i en virksomhed siden primo april 2011, og at han har været fastansat i en anden virksomhed siden november 2018 og frem til april 2019. Herudover har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der er fremlagt kopi af den danske statsborgers 8 lønsedler for perioden fra november 2018 og frem til april 2019.

Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der desuden er fremlagt dokumentation for, at den danske statsborger har været tilknyttet sundhedssystemet i Storbritannien, at han har færdiggjort et antal uddannelseskurser i Storbritannien, samt at den danske statsborgers børn bl.a. har læst på universitetet i Storbritannien.

Udlændingenævnet finder, at disse forhold taler for, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Storbritannien." ÅB/2021/240.

3.19.3.2. Tidsmæssig kontinuitet

Anvendelse af reglerne om ophold for familiemedlemmer til en dansk statsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed i et andet medlemsland er betinget af, at der er en vis kontinuitet mellem den danske statsborgers benyttelse af retten til fri bevægelighed i det andet medlemsland og den pågældende tilbagevenden til Danmark.

Hvis den danske statsborger ikke vender direkte tilbage til Danmark fra den anden medlemsstat, skal der foretages en konkret vurdering af baggrunden herfor samt lægges vægt på varigheden af den tid, der er forløbet mellem udrejsen af værtsmedlemsstaten og indrejsen i Danmark.

Eksempelvis vil et kortere ferieophold i et andet land eller et ophold i et andet land begrundet i arbejdsmæssige forhold, uddannelse eller sygdom, inden indrejsen i Danmark, og som således godtgør en konkret underbygget intention om at ville vende tilbage til værtsmedlemsstaten, ikke betyde, at betingelsen om kontinuitet ikke kan anses for opfyldt.[50]

Der kan ikke opstilles faste tidsmæssige rammer for, hvornår der er den nødvendige tidsmæssige kontinuitet, således at den danske statsborger kan påberåbe sig familiesammenføring efter EU-retten.

Der vil i vurderingen bl.a. skulle tages hensyn til den tid, der er forløbet fra den pågældendes fraflytning og udrejse og indtil den pågældendes tilbagevenden til Danmark. Ligeledes vil der bl.a. kunne tages hensyn til varigheden af den danske statsborgers ophold og udøvelse af rettigheder i værtsmedlemsstaten, ligesom der vil skulle foretages en vurdering af, om familielivet er opretholdt, efter at opholdet i værtsmedlemsstaten er varigt ophørt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der var kontinuitet mellem den danske statsborgers udøvelse af retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat og den pågældendes tilbagevenden til Danmark, kan nævnes:

[50] Punkt 4.1.6 i Udlændingestyrelsens orientering, EU-orientering nr. 1/14 af 10. december 2014

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Libanon, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger, og parret havde i ansøgningen oplyst, at de havde opholdt sig sammen i Storbritannien fra omkring 2013 til 2020, at den danske statsborger vendte tilbage til Danmark medio januar 2020, samt at han havde opholdt sig i Storbritannien som arbejdstager. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers økonomiske forhold i Storbritannien, hans forskellige ansættelsesforhold i Storbritannien, hertil i form af bl.a. hans ansættelseskontrakter og lønsedler, samt dokumentation for hans boligforhold i landet i form af bl.a. 3 forskellige lejekontrakter.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det kan lægges til grund, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Storbritannien i perioden fra omkring marts 2018 til august 2018, og at den danske statsborger og ansøgeren havde opbygget et fælles familieliv i den pågældende periode i 2018.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at den danske statsborger i perioden fra marts 2018 til august 2018 har modtaget løn fra sit arbejde sammenholdt med, at det fremgår af den danske statsborgers ene ansættelseskontrakt, at han blev ansat der som køkkenassistent ultimo marts 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den ene af den danske statsborgers britiske arbejdsgivere har foretaget skatteindberetninger vedrørende den danske statsborger for skatteårene 2017/2018 og 2018/2019, at den danske statsborger er blevet opkrævet skat for perioden 2018/2019, samt at han havde ansøgt om bl.a. boligstøtte via en britisk myndighed i 2018, som dog oplyste, at ansøgningen skulle indgives til en anden britisk myndighed, og at det fremgår af den danske statsborgers kontoudskrifter, at han har modtaget 927,32 £ fra sidstnævnte myndighed henholdsvis ultimo august 2018 og ultimo september 2018.

Endvidere har udlejer i juli 2018 bekræftet, at ansøgeren og den danske statsborger månedligt havde betalt 500 £ kontant i husleje for lejemålet beliggende i Storbritannien.

Udlændingenævnet har endeligt lagt vægt på, at det fremgår af den danske statsborgers kontoudtog fra hans britiske bankkonto, at han har regelmæssige kontanthævninger samt posteringer, herunder udgifter til daglige fornødenheder i perioden fra medio april 2018 til ultimo december 2018.

Udlændingenævnet finder samtidig, at det ikke er tilstrækkelig godtgjort, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Storbritannien i perioden fra omkring maj 2019 til august 2019 samt i peroden fra august 2019 og frem til indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der for hele 2019 alene er fremlagt kontoudskrift vedrørende perioden fra ultimo marts 2019 til primo maj 2019, hvor der kun fremgår 10 posteringer, som fordeler sig på 9 småbeløb til diverse dagligvareforretninger, en kontanthævning på 500 £ og et indgået beløb på 512,13 £ fra en britisk myndighed. Udlændingenævnet finder således ikke, at den danske statsborger har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Storbritannien i 2019.

Det forhold, at den danske statsborger ifølge de fremsendte lønsedler og ansættelseskontrakter fra hans 2 forskellige arbejdsgivere tilmed skulle have været ansat fra maj 2019 til august 2019, samt at den ene arbejdsgiver tilmed har lavet skatteindberetninger vedrørende den danske statsborger for skatteåret 2018/2019, og at han har fået skatteopkrævninger fra den britiske skattemyndighed for perioderne 2018/2019 og 2019/2020 kan ikke føre til en ændret vurdering, idet disse lønindtægter ikke figurerer af de sparsomme kontooplysninger fra 2019 sammenholdt med, at der kun er sparsom dokumentation på kontobevægelser generelt i 2019.

Derudover er der ikke dokumentation for, at parret har haft fast bopæl i Storbritannien i 2019, i form af f.eks. lejekontrakt med parrets navn eller dokumentation for betaling af husleje.

Anvendelse af reglerne om ophold for familiemedlemmer til en dansk statsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land, er betinget af, at der er en vis kontinuitet mellem den danske statsborgers benyttelse af retten til fri bevægelighed i et andet EU-land og den pågældendes tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet kan efter en konkret og individuel vurdering ikke lægge til grund, at der har været den fornødne tidsmæssige kontinuitet imellem den danske statsborgers udnyttelse af sin ret til fri bevægelighed i Storbritannien i perioden fra omkring marts 2018 til august 2018 og indtil hans tilbagevenden til Danmark medio januar 2020.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at der forløber omkring 1,5 år fra, at den danske statsborger ophører med at have et reelt og faktisk ophold i Storbritannien i august 2018, og indtil han indrejser i Danmark medio januar 2020, idet der ikke foreligger tilstrækkelig dokumentation, der understøtter, at den danske statsborger efter august 2018 fortsat havde faktisk og reelt ophold i Storbritannien som arbejdstager, eller at han har udøvet et andet EU-retligt opholdsgrundlag i Storbritannien herefter.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger eller dokumentation for, at den danske statsborger har været på et kortvarigt ferieophold i et andet land, eller at han har opholdt sig i et andet land begrundet i arbejdsmæssige forhold, uddannelse eller sygdom, der ikke var af længerevarende karakter.

Udlændingenævnet har i tilknytning hertil lagt vægt på, at det fremgår af CPR, at den danske statsborger indrejste i Danmark medio januar 2020 fra Libanon, og at han skulle have opholdt sig der siden primo juli 2008, samt at det fremgår af kopi af ansøgerens pas bl.a., at hun udrejste af Libanon medio marts 2018 og indrejste til Storbritannien medio marts 2018, hvorefter hun indrejste i Libanon igen medio oktober 2018, at hun var udrejst af Libanon i perioden fra medio marts 2019 til primo august 2019, og at hun udrejste af Libanon igen medio januar 2020, samt at parret i ansøgningen har oplyst, at de har opholdt sig sammen. Dette indikerer, at parret har opholdt sig sammen i Libanon i en længere periode fra udrejsen af Storbritannien til indrejsen i Danmark medio januar 2020.

Uanset om Udlændingenævnet vurderede, at den danske statsborger havde haft et reelt og faktisk ophold i Storbritannien i både 2018 og 2019, vurderer Udlændingenævnet fortsat, at der ikke er den fornødne tidsmæssige kontinuitet imellem den danske statsborgers udnyttelse af sin ret til fri bevægelighed som arbejdstager i Storbritannien fra i hvert fald august 2018 og frem til hans indrejse i Danmark i januar 2020.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen som familiemedlem til den danske statsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/241.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Filippinerne, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger, og de havde i ansøgningen oplyst, at de havde opholdt sig sammen i Slovenien i perioden fra januar 2017 og frem til december 2018, hvorefter den danske statsborger vendte retur til Danmark, samt at den danske statsborger i Slovenien i den angivne periode havde opholdt sig som person med tilstrækkelige midler. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers økonomiske forbrug og boligforhold i Slovenien, kopi af ansøgerens og den danske statsborgers slovenske opholdskort gyldige til januar 2020 og et stort antal billeder visende parret sammen, og som kunne stedføres til Slovenien og dækkede over en længere periode.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens dokumentation og oplysninger grundlag for at ændre SIRI's afgørelse. Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen som familiemedlem til den danske statsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3 under

henvisning til, at den danske statsborger ikke havde etableret et reelt og faktisk ophold i Slovenien i perioden fra januar 2017 og frem til december 2018.

Udlændingenævnet vurderer, at det til sagen er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Slovenien i perioden fra medio januar 2017 og frem til ultimo december 2018.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der er fremlagt tilstrækkelig dokumentation, der understøtter, at den danske statsborger i den angivne periode har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Slovenien, som vil kunne antages at være normalt, såfremt han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Slovenien.

Udlændingenævnet har i forlængelse heraf lagt vægt på, at det fremgår af den danske statsborgers fremlagte kontoudskrifter fra hans danske bankkonto, at der i perioden fra januar 2017 og frem til juni 2018 er foretaget regelmæssige køb i Slovenien, og at det fremgår af kontoudskrifterne, at der er udgifter til transport, indkøb i dagligvarebutikker og øvrigt almindeligt forbrug, ligesom der er fremlagt kopi af over 500 kvitteringer for køb foretaget med henholdsvis kort, kontanter og ApplePay i Slovenien i den angivne periode.

Udlændingenævnet bemærker imidlertid i forlængelse heraf, at der ikke er fremlagt kontoudskrifter for perioden fra juni 2018 og frem til december 2018. Kontoudskrifterne vedrører således ikke perioden umiddelbart inden den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark ultimo december 2018.

Uanset dette finder Udlændingenævnet henset til periodens begrænsede længde og sagens øvrige omstændigheder, det alligevel er godtgjort, at der var den fornødne tidsmæssige kontinuitet mellem den danske statsborgers ophold i Slovenien og det tidspunkt, hvor han vendte tilbage til Danmark.

Udlændingenævnet vurderer således, at den danske statsborgers dokumenterede reelle og faktiske ophold i Slovenien i perioden fra januar 2017 og frem til juni 2018 kan danne grundlag for familiesammenføring, eftersom der er kontinuitet mellem dette ophold og den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der til sagen er fremlagt anden dokumentation, som taler for, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i Slovenien frem til sin indrejse i Danmark ultimo december 2018.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at den danske statsborger til sagen bl.a. har fremlagt kopi af sin og ansøgerens slovenske lejekontrakt, som var gældende fra februar 2017 og frem til december 2018, og at han ligeledes har fremlagt kvitteringer underskrevet af parrets slovenske udlejer, hvori udlejeren har bekræftet, at hun har modtaget husleje fra parret hver måned under hele lejeperioden.

Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at den danske statsborger til sagen desuden har fremsendt kopi af sit og ansøgerens slovenske opholdskort gyldige ind til januar 2020, og at den danske statsborger ligeledes har fremsendt et stort antal billeder fra sin Iphone visende den danske statsborger og hans familie sammen, og som kan stedføres til Slovenien og dækker over en længere periode, herunder bl.a. perioden fra februar 2017 og frem til december 2018, hvor den danske statsborger og hans familie har opholdt sig i Slovenien." ÅB/2021/242.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2021 SIRI´s afgørelse om afslag til en statsborger fra Canada, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift og havde fælles børn med en dansk statsborger, som havde boet og arbejdet i Italien siden 2011. I 2018 blev den danske statsborger udsendt af sin italienske arbejdsgiver for at arbejde i et tredjeland, hvor den danske statsborger og resten af familien herefter opholdt sig i ca. 18 måneder, før de vendte tilbage til Danmark. SIRI meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring efter EU-reglerne med henvisning til, at der som følge af opholdet i tredjelandet ikke var den fornødne tidsmæssige kontinuitet mellem den danske statsborgers udnyttelse af retten til fri bevægelighed i Italien og dennes tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI's afgørelse. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på ret til ophold efter EU-retten under henvisning til, at betingelsen om tidsmæssig kontinuitet ikke er opfyldt, fordi den danske statsborger, efter sit ophold i Italien, opholdt sig i et tredjeland i en periode på ca. 18 måneder, før sin tilbagevenden til Danmark. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger må anses for godtgjort, at der – uanset det længerevarende ophold i tredjelandet – var den fornødne tidsmæssige kontinuitet mellem den danske statsborgers udnyttelse af retten til fri bevægelighed i Italien og dennes tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt særlig vægt på, at det fremgår af den til klagesagen fremsendte dokumentation, at den danske statsborger under opholdet i tredjelandet var ansat og udsendt af sin italienske arbejdsgiver, og at der var tale om en midlertidig udstationering af en planlagt varighed på 4 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den danske statsborger forinden opholdet i tredjelandet havde arbejdet for sin italienske arbejdsgiver i hvert fald i 7 år, og at den danske statsborger således forinden udrejsen havde etableret et langvarigt ophold som arbejdstager i en anden medlemsstat, hvor der sammen med ansøgeren var opbygget og konsolideret et familieliv.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren og parrets børn tog ophold i tredjelandet sammen med den danske statsborger, og at de således ikke har afbrudt deres familieliv i den pågældende periode.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på oplysningerne om, at den danske statsborger og dennes familie havde planlagt at vende tilbage til Italien efter udsendelsen til tredjelandet, men at de som følge af COVID-19-pandemien afbrød deres ophold i tredjelandet og valgte at vende tilbage til Danmark i stedet for at genoptage opholdet i Italien.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at ansøgeren opfylder betingelserne for at have opnået ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en dansk statsborger, som vender tilbage til Danmark efter at have udnyttet sin ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3." EU/2021/09.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 SIRI´s afgørelser vedrørende 2 statsborgere fra Zambia, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne var henholdsvis ægtefælle og særbarn til en dansk statsborger. Det var i ansøgningen oplyst bl.a., at den danske statsborger og ansøgerne havde opholdt sig sammen i Holland i perioden fra december 2018 til februar 2020, og at den danske statsborger i perioden havde været arbejdstager. I forlængelse af familiens ophold i Holland rejste de til Zambia, hvor de havde tænkt sig at holde ferie i ca. 4-6 og maks. 8 uger, inden at de skulle vende hjem til Danmark. På grund af COVID-19 pandemien åbnede Zambia først for muligheden for udenrigsflyvninger til Europa i juli 2020. Den danske statsborger og ansøgerne endte derfor med at opholde sig i Zambia i en periode på 5 måneder og vendte først tilbage til Danmark i juli 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens dokumentation og oplysninger grundlag for at ændre SIRI's afgørelser.

Udlændingenævnet vurderer, at ansøgerne ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdsret efter EU-retten som familiemedlemmer til den danske statsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, under henvisning til, at betingelsen om tidsmæssig kontinuitet ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger må anses for godtgjort, at der var den fornødne tidsmæssige kontinuitet mellem den danske statsborgers udnyttelse af retten til fri bevægelighed i Holland og han

og hans families tilbagevenden til Danmark. Dette uanset, at Udlændingenævnet finder, at den danske statsborgers og ansøgernes ophold i Holland må anses for at være varigt ophørt i februar 2020.

Hertil har Udlændingenævnet lagt væsentlig vægt på baggrunden for, at den danske statsborger og hans familie ikke vendte direkte tilbage til Danmark efter, at deres ophold i Holland ophørte.

Udlændingenævnet henviser herved til, at såfremt en dansk statsborger ikke længere udøver rettigheder i en værtsmedlemsstat, og varigt fraflytter værtsmedlemsstaten, skal der foretages en vurdering af, om der fortsat kan antages at være en forbindelse mellem den danske statsborgers udøvelse af retten til fri bevægelighed og dennes tilbagevenden. Hertil kan bl.a. lægges vægt på baggrunden for, at den danske statsborger ikke er vendt direkte tilbage til Danmark. F.eks. vil helt korte ferieophold, forud for indrejsen i Danmark, ikke være ensbetydende med, at kontinuiteten er brudt. Ved vurderingen skal tages hensyn til den tid, der er forløbet fra den pågældende udrejste og indtil den pågældende vendte tilbage til Danmark, ligesom der skal tages hensyn til varigheden af den danske statsborgers ophold og udøvelse af rettigheder i værtsmedlemsstaten.

Det er Udlændingenævnets vurdering, at den danske statsborgers og hans families ophold i Zambia må anses for at være et ferieophold af kortere varighed. Udlændingenævnet har lagt vægt på den danske statsborgers egne oplysninger om, at han og hans familiemedlemmer rejste til Zambia med henblik på at afholde ca. 4-6 uger og maks. 8 ugers ferie inden deres tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet finder det godtgjort, at den danske statsborger og hans familie ufrivilligt endte med et længerevarende ophold i Zambia på 5 måneder på grund af COVID-19 pandemien, som medførte, at al lufthavnstrafik i Zambia lukkede ned – og at de dermed var afskåret fra at vende tilbage til Danmark på et tidligere tidspunkt.

Endvidere er det Udlændingenævnets vurdering, at den danske statsborger i perioden fra december 2018 og frem til februar 2020, således i en periode på ca. 1 år og 2 måneder, havde etableret et reelt og faktisk ophold i Holland og opbygget og konsolideret et familieliv, samt at den danske statsborger fortsat opretholdte sit familieliv, da hans og hans familie opholdt sig sammen i Zambia. Udlændingenævnet finder, at disse forhold, sammen med sagens øvrige omstændigheder, taler for, at der var den fornødne tidsmæssige kontinuitet mellem den danske statsborgers udnyttelse af retten til fri bevægelighed i Holland og hans tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet vurderer således på baggrund af ovenstående, at ansøgerne opfylder betingelserne for at have opnået ret til ophold i Danmark som familiemedlemmer til en dansk statsborger, som vender tilbage til Danmark efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI, med henblik på udstedelse af et EU-opholdskort til ansøgerne." ÅB/2021/243.

3.19.3.3. Opholdsret efter Carpenter-doktrinen

EU-Domstolen fastslog ved domme i sagerne Carpenter (sag C-60/00)[51] og S m.fl. (sag C-457/12),[52] at en unionsborger, som er bosat i sin egen medlemsstat, og som herfra anvender Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmøde (TEUF) artikel 56 om fri udveksling af tjenesteydelser eller TEUF artikel 45 om arbejdskraftens fri bevægelighed, kan have ret til familiesammenføring efter EU-retten, hvis et afslag herpå vil afskrække den pågældende unionsborger fra faktisk at udøve sine rettigheder i henhold til TEUF.

For at være omfattet af principperne i Carpenter-dommen er det bl.a. en betingelse, at den danske statsborger leverer grænseoverskridende tjenesteydelser til personer, der opholder sig i en anden medlemsstat, og at den danske statsborger foretager forretningsrejser til de medlemsstater, hvortil der leveres tjenesteydelser. Derudover skal leveringen af tjenesteydelserne udgøre en stor del af den pågældendes erhvervsmæssige aktiviteter, dels i hjemlandet, dels i de andre medlemsstater.

Det følger af principperne i S-dommen, at et familiemedlem til en dansk statsborger, som bor i Danmark og er ansat hos en arbejdsgiver i Danmark, men som inden for rammerne af sin arbejdskontrakt udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i en anden medlemsstat, kan have en afledt ret til ophold i Danmark efter EU-retten. Det skal være en forudsætning for ansættelsen, at en vis del af den danske statsborgers arbejde udføres i en anden medlemsstat, og det er således ikke tilstrækkeligt, at der blot er tale om en (tilfældig) forbigående koncentration af forretningsrejser i en kortere periode.

Ved vurderingen af, om der kan opnås familiesammenføring efter principperne i Carpenter-dommen eller S-dommen, er det desuden en betingelse, at familiesammenføringen er nødvendig for at sikre, at den danske statsborger kan udøve sin ret til fri bevægelighed, således at et afslag på familiesammenføring vil afskrække unionsborgeren fra faktisk at udøve sine grundlæggende rettigheder i henhold til TEUF.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om et familiemedlem til en dansk statsborger, der er bosiddende i Danmark kan have ret til familiesammenføring efter EU-retten på baggrund af principperne i Carpenter-dommen eller S-dommen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Statsforvaltningens (nu SIRI) afgørelse om afslag på opholdsret til en statsborger fra Kina, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Sagens faktiske omstændigheder:

[51] Dom af 11. juli 2002, sag C-60/00, Carpenter
[52] Dom af 12. december 2013, sag C-457/12, S m.fl.

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger. Det var til sagen oplyst bl.a., at den danske statsborger siden 2010 havde haft fast kontrakt med et dansk færgerederi, at han arbejdede fast hele året på forskellige skibe, herunder at han særligt i perioderne fra april til september arbejdede på et skib med dansk flag 50 % af tiden og 50 % af tiden i Norge, og at han på den baggrund leverede tjenesteydelser til Norge. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers ansættelsesforhold, hertil dokumentation i form af hans lønsedler og ansættelseskontrakter fra rederiet, et brev fra hans arbejdsgiver vedrørende en præcisering af den danske statsborgers arbejdsopgaver i Norge samt en farttidserklæring vedrørende en oversigt over den danske statsborgers farttid og havdage.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren opfylder betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til den danske statsborger efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke kan lægges til grund, at den danske statsborger som følge af sin ansættelse hos et dansk rederi herunder sit arbejde på et skib, regelmæssigt rejser til andre medlemsstater i overensstemmelse med principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet har på baggrund af den fremlagte oversigt over den danske statsborgers aktiviteter i 2016 og 2017 lagt til grund, at han arbejder ombord på færgen fra omkring slutningen af januar til midten af september, at han i forbindelse med sit arbejde på færgen overnatter i en by i Norge, og at han som udgangspunkt arbejder 14 dage ombord på skibet og herefter er 14 dage hjemme.

Udlændingenævnet finder, at den danske statsborger i de perioder, hvor han udfører arbejde på skibet og i den forbindelse overnatter i Norge, må anses som en dansk statsborger, der er ansat hos en i Danmark hjemmehørende arbejdsgiver og som i den forbindelse udfører dele af sit arbejde i en anden medlemsstat.

Udlændingenævnet finder dog, at det ikke kan lægges til grund, at omfanget af den danske statsborgers arbejde kan overføres til principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om sæsonbetinget arbejde, hvor den danske statsborger i ca. 4 måneder om året - fra midten af september til slutningen af januar - ikke arbejder ombord på skibet og således ikke i den periode udfører sit arbejde i en anden medlemsstat.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at den danske statsborger har anført, at unionsborgeren i S-dommen brugte 30 % af sin ugentlige arbejdstid på at forberede og gennemføre forretningsrejser til

en anden medlemsstat og rejste dertil mindst én gang ugentligt, og såfremt hans overnatninger i Norge bliver fordelt ud over hele året, rejser han til Norge langt oftere end en gang om ugen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset antallet af den danske statsborgers samlede årlige arbejdsdage ombord på skibet i Norge, ændrer det ikke ved det forhold, at den danske statsborger i ca. en tredjedel af året alene udfører sit arbejde i Danmark, hvorfor Udlændingenævnet finder, at principperne i Carpenter-dommen og S-dommen ikke finder anvendelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at uanset om omfanget af den danske statsborgers arbejde på skibet kunne anses som omfattet af principperne i Carpenter-dommen og S-dommen, vil betingelserne for opholdsret fortsat ikke være opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke kan lægges til grund, at familiesammenføringen er nødvendig for at sikre, at den danske statsborger faktisk kan udøve din ret til fri bevægelighed, idet et afslag på ret til ophold vil have en afskrækkende effekt.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at den danske statsborger har gjort gældende, at ansøgeren skal være i nærheden af Danmark/Norge/Sverige, idet det ellers vil være meget svært at vedligeholde parrets ægteskab, og at ægteskabet og familie er grundlaget for, at den danske statsborger kan fungere i sit arbejdsliv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at alene den omstændighed, at det er ønskværdigt, at ansøgeren har opholdsret i Danmark, idet hun derved er tæt på den danske statsborger og hans arbejdssteder, ikke i sig selv kan anses for tilstrækkeligt til, at det kan lægges til grund, at et afslag på ret til ophold vil have en afskrækkende virkning. Udlændingenævnet bemærker, at der i både Carpenter-dommen og S-dommen var tale om, at unionsborgeren havde mindreårige børn, som ved unionsborgerens fravær fra værtsmedlemsstaten blev passet af familiemedlemmet.

Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at den danske statsborger og ansøgeren har anført, at familiesammenføringen er nødvendig, fordi deres familieliv skal være i Danmark set i lyset af den grundlæggende ret til respekt for familieliv. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, som beskytter retten til respekt for privat- og familieliv, ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, og at Udlændingenævnet finder, at den danske statsborger og ansøgeren kan henvises til at udøve deres familieliv uden for Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse." ÅB/2021/244.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 Statsforvaltningens (nu SIRI) afgørelse om afslag på opholdsret til en statsborger fra Laos, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger. Det var til sagen oplyst bl.a., at den danske statsborger ejede en enkeltmandsvirksomhed, som ydede konsulentbistand primært og i stigende grad til tyske virksomheder, som drev vindmøller i Tyskland, og at han i den forbindelse tilbød en række forskellige service vedrørende alt inden for drift. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers skatteforhold og regnskaber vedrørende hans virksomhed samt kopi af et antal kvitteringer og fakturaer fra Tyskland.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren opfylder betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til den danske statsborger efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at den danske statsborger via sin tech-virksomhed, yder konsulentbistand til virksomheder i Danmark og Tyskland, og at den danske statsborger opfylder betingelsen om at levere tjenesteydelser til en anden medlemsstat.

Udlændingenævnet finder dog, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger kan lægges til grund, at den danske statsborger i forbindelse med leveringen af tjenesteydelserne ikke foretager forretningsrejser i et omfang, som kan henføres til principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet finder, at for at principperne i Carpenter-dommen og S-dommen kan finde anvendelse, må der være tale om, at unionsborgeren som følge af sine forretningsrejser er fraværende fra værtsmedlemsstaten i et sådant omfang, at det er med til at understøtte betingelsen om, at familiesammenføringen er nødvendig for, at unionsborgeren fortsat kan udøve sin ret til fri bevægelighed. Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at f.eks. hyppige forretningsrejser, hvor unionsborgeren er nødsaget til at overnatte væk fra bopælen i Danmark, vil tale for, at rejseaktiviteten er tilstrækkelig, mens få eller mere kortvarige endagsrejser omvendt vil tale for, at der ikke foreligger tilstrækkelig rejseaktivitet til, at principperne i Carpenter-dommen eller S-dommen finder anvendelse.

Ved vurderingen af den danske statsborgers rejseaktivitet til Tyskland har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der i meget lille omfang er fremlagt dokumentation for, at den danske statsborger overnatter i Tyskland i forbindelse med sine rejser dertil.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at langt størstedelen af de fremlagte tyske kvitteringer vedrører køb foretaget i Nordtysk by A eller Nordtysk by B, hvilket stemmer overens med

oplysningerne om, at den danske statsborger leverer tjenesteydelser til tyske firmaer, som ligger i Nordtysk by A.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der er kort kørselsafstand mellem Nordtysk by A og den danske statsborgers bopæl i Danmark, hvilket – sammenholdt med den manglende dokumentation for overnatning i Tyskland – taler for, at den danske statsborger i forbindelse med leveringen af tjenesteydelserne, rejser frem og tilbage mellem Danmark og Tyskland samme dag.

Udlændingenævnet finder herefter, at uanset den danske statsborgers årlige antal arbejdsdage i Tyskland, må det ud fra de foreliggende oplysninger lægges til grund, at omfanget af hans rejser til Tyskland, og herunder omfanget af hans fravær fra Danmark, ikke er tilstrækkeligt til, at principperne i Carpenter-dommen og S-dommen finder anvendelse.

Det forhold, at den danske statsborger krydser den tyske grænse i forbindelse med leveringen af tjenesteydelserne, finder Udlændingenævnet ikke i sig selv er tilstrækkeligt til, at der er tale om forretningsrejser i et omfang, som hører under principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

I forlængelse af ovenstående betragtninger finder Udlændingenævnet endvidere, at betingelsen om, at familiesammenføringen er nødvendig, ej heller er opfyldt. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det som følge af den danske statsborgers begrænsede fravær fra Danmark, herunder det forhold, at han rejser frem og tilbage mellem Danmark og Tyskland samme dag, ikke kan lægges til grund, at et afslag på udstedelse af EU-opholdskort til ansøgeren vil afskrække den danske statsborger fra faktisk at udøve sin ret til fri bevægelighed.

Udlændingenævnet bemærker afslutningsvis, at den fremlagte dokumentation for den danske statsborgers rejser til Tyskland alene vedrører 2015 og 2016. Der er således ikke fremlagt dokumentation for, at den danske statsborger har foretaget rejser til Tyskland i perioden frem til oktober 2017, hvor ansøgeren indgav ansøgning om udstedelse af EU-opholdskort, ligesom der ej heller er fremlagt dokumentation for, at den danske statsborger har foretaget rejser til Tyskland i perioden frem til sin klage fra medio juni 2018.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Statsforvaltningens afgørelse." ÅB/2021/245.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2021 Statsforvaltningens (nu SIRI) afgørelse om afslag på opholdsret til en statsborger fra Kina, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger. Det var til sagen oplyst bl.a., at den danske statsborger var ansat i et dansk firma, hvor han primært solgte varer i Skandinavien og Holland, samt at 70 % af

hans erhvervsmæssige aktivitet foregik i Danmark og 30 % i andre medlemsstater. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers ansættelsesforhold, herunder kopi af en ansættelseskontrakt, hvorpå det fremgik, at han havde pligt til at foretage rejser i Danmark og i udlandet for at udføre sine arbejdsopgaver samt at vedligeholde og udvikle forretningen med kunder i Vest- og Nordeuropa. Der var endvidere fremlagt dokumentation i form af bl.a. et arbejdsskema over den danske statsborgers aktiviteter i virksomheden og kvitteringer samt regninger i forbindelse med den danske statsborgers forretningsrejser.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren opfylder betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til den danske statsborger efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at det er en forudsætning for den danske statsborgers ansættelse hos den danske virksomhed, at han udfører en del af sit arbejde ved at foretage forretningsrejser til andre medlemsstater.

Udlændingenævnet finder dog, at det ikke kan lægges til grund, at omfanget af den danske statsborgers forretningsrejser til andre medlemsstater kan overføres til principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på den danske statsborgers oplysninger om sine forretningsrejser i perioden fra primo august 2018 til og med juni 2019. Det fremgår således heraf, at den danske statsborger i de fleste måneder alene har foretaget en enkelt rejse til en anden medlemsstat af 2-4 dages varighed, og at han desuden i både januar 2019 og april 2019 ingen rejser havde til andre medlemsstater.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at den danske statsborger har angivet i oversigten over sine arbejdsopgaver for den danske virksomhed, at han også har brugt tid på at forberede de pågældende forretningsrejser, og at han har anført, at han i de fleste måneder sammenlagt har brugt mere end 30 % af sin arbejdstid på at gennemføre og forberede rejser til andre medlemsstater.

Udlændingenævnet anerkender, at det ved vurderingen af omfanget af rejserne til andre medlemsstater er relevant at inddrage eventuel forberedelsestid i overensstemmelse med EU-Domstolens udtalelser i S-dommen.

Udlændingenævnet finder dog, at der ved vurderingen må lægges afgørende vægt på omfanget af de faktiske grænseoverskridende rejser til andre medlemsstater, idet det er denne grundlæggende ret til fri bevægelighed, som EU-Domstolen ved Carpenter-dommen og S-dommen har ønsket at beskytte.

Udlændingenævnet bemærker endvidere i den forbindelse, at uanset at der i S-dommen blev refereret til, at unionsborgeren brugte 30 % af sin arbejdstid på at forberede og gennemføre forretningsrejser til andre medlemsstater, udtalte domstolen samtidig, at unionsborgeren rejste til andre medlemsstater mindst én gang ugentligt.

Udlændingenævnet finder herefter på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at uanset, om den danske statsborger har brugt den anførte arbejdstid på at forberede sine rejser til andre medlemsstater, kan det ikke føre til en ændret vurdering, henset til det begrænsede omfang af hans faktiske forretningsrejser til andre medlemsstater.

Det kan ej heller ikke føre til en ændret vurdering, at advokaten har gjort gældende, at den danske statsborgers rejser til lande uden for EU skal medregnes ved vurderingen af hans samlede rejseaktiviteter, idet de pågældende rejser uden for EU understøtter den danske statsborgers arbejde inden for EU.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at principperne i Carpenter-dommen og S-dommen alene omfatter unionsborgeres forretningsrejser til andre medlemsstater. Udlændingenævnet finder således, at der ikke er grundlag for at inddrage den danske statsborgers rejser til lande uden for EU.

Udlændingenævnet finder herefter, at omfanget af den danske statsborgers rejser til andre medlemsstater, herunder de samlede antal rejsedage, frekvensen af rejserne og den tid, den danske statsborger har angivet at bruge på at forberede rejserne, ikke er tilstrækkeligt til, at principperne i Carpenter-dommen og S-dommen finder anvendelse.

Udlændingenævnet har ikke herved taget stilling til, om de øvrige betingelser for ret til ophold efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen er opfyldt.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Statsforvaltningens afgørelse." ÅB/2021/246.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret til en statsborger fra Colombia, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger. Det var til sagen oplyst bl.a., at den danske statsborgers kerneaktivitet i sin ansættelse i den konkrete virksomhed var at levere tjenesteydelser m.v. til kunder og samarbejdspartnere i andre EU-lande, og at han i overvejende grad var tilknyttet EU-baserede projekter. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers ansættelsesforhold, herunder bl.a. en erklæring fra den danske statsborgers arbejdsgiver om den

danske statsborgers rejseaktiviteter og arbejdsopgaver i forbindelse med hans ansættelse i den konkrete virksomhed samt 3 projektbeskrivelser udført i forskellige perioder.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra juli 2019. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark efter EU-retten, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI's afgørelse opfyldte eller havde opfyldt betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til den danske statsborger, uanset om den danske statsborger har leveret grænseoverskridende tjenesteydelser, eller har foretaget regelmæssige rejser til andre EU-lande som arbejdstager efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen.

Udlændingenævnet kan indledningsvis oplyse, at det er nævnets vurdering, at Carpenter-dommen er en meget konkret begrundet sag, som alene kan anvendes i lignende sager, hvilket vil sige sager, hvor de konkrete omstændigheder svarer til de faktiske omstændigheder i dommen.

Det er således Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens og den danske statsborgers forhold ikke var sammenlignelige med omstændighederne i Carpenter-dommen, såfremt det kan lægges til grund, at den danske statsborger var omfattet af principperne i Carpenter-dommen, forud for fødslen af deres fællesbarn primo april 2019. Dette skyldes, at Carpenter-dommen vedrørte en situation, hvor unionsborgeren havde mindreårige børn, som tredjelandsstatsborgeren tog sig af, når unionsborgeren som led i sin erhvervsvirksomhed måtte rejse rundt i andre medlemsstater for at levere og modtage tjenesteydelser.

For så vidt angår perioden efter fødslen af ansøgerens og den danske statsborgers fællesbarn, finder Udlændingenævnet, at uanset, at den danske statsborger i perioden fra januar 2014 til december 2018 har rejst 67 gange til andre EU-lande, og efterfølgende har leveret grænseoverskridende tjenesteydelser uden at udrejse af Danmark som følge af fællesbarnets fødsel, så har familiesammenføring, efter Udlændingenævnets vurdering, ikke været nødvendig for at sikre, at den danske statsborger forsat kunne udøve sin ret til fri bevægelighed. Et afslag på familiesammenføring ville således ikke have afskrækket den danske statsborger fra faktisk at udøve sine grundlæggende rettigheder i henhold til TEUF.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren primo april 2014 af SIRI fik en opholds- og arbejdstilladelse, gyldig til primo april 2017, og at hun medio oktober 2017 af Udlændingestyrelsen på ny fik opholdstilladelse, der løbende er blevet forlænget, senest frem ultimo marts 2022, og at der ikke til sagen er oplyst om øvrige forhold, der kunne føre til, at den danske statsborger ville være blevet afskrækket fra at udøve sine grundlæggende rettigheder i henhold til TEUF i perioden fra januar 2014 til december 2018.

Det til støtte for klagen anførte om, at der efter advokatens opfattelse ikke af EU-domstolens praksis kan udledes et krav om, at en afledt opholdsret til en samlever eller ægtefælle konkret skal være nødvendigt for, at arbejdstageren kan tage ophold og udøve sine aktiviteter i sin egen medlemsstat, idet et sådant nødvendighedskrav aldrig vil være opfyldt i Danmark, fordi børnene i så fald aldrig vil kunne starte i dagsinstitution, og at EU-domstolens omtale af et nødvendighedskrav derfor rettelig må forstås således, at der for familiemedlemmer, der ikke er kernefamiliemedlemmer, må kræves en konkret afdækning af afhængigheden mellem arbejdstageren og det pågældende familiemedlem, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at de konkrete omstændigheder i Carpenter-dommen, hvor medlemsstaten havde truffet afgørelse om udvisning af en unionsborgers ægtefælle, der var tredjelandsstatsborger, nødvendiggjorde familiesammenføring efter EU-retten, for at sikre, at unionsborgeren fortsat kunne udøve sine grundlæggende rettigheder i henhold til TEUF. Nødvendighedskravet var således opfyldt af de konkrete omstændigheder i Carpenter-dommen, uanset at nødvendighedskravet først formuleres direkte i S-dommen.

Carpenter-dommen sammenholdt med S-dommen indebærer således ikke, at familieliv med nære familiemedlemmer i sig selv bør føre til familiesammenføring efter principperne i Carpenter-dommen, uden at der kan stilles krav om, at familiesammenføring er nødvendig.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/247.

3.19.4. Forsørgelseskrav ved analog anvendelse af EU-reglerne

Som anført indledningsvist i afsnit 3.19.3, finder EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelser også anvendelse ved familiesammenføring i de tilfælde, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af retten til fri bevægelighed efter EU-retten i en anden medlemsstat.

Anvendelsen af bestemmelserne på interne forhold skal sikre, at den danske statsborger ikke kan blive afskrækket fra at forlade Danmark, såfremt den danske statsborger ikke kan vende tilbage til Danmark for der at fortsætte et familieliv med sine nære familiemedlemmer, som er blevet opbygget eller konsolideret i en anden medlemsstat. Der henvises herved også til EU-Domstolens dom i sagen C-291/05, Eind.[53]

Den analoge anvendelse af bestemmelserne fremgår bl.a. af EU-Domstolens dom i sagen C-456/12, O og B, m.fl.[54]

[53] Dom af 11. december 2007, sag C-291/05, Eind
[54] Dom af 12. marts 2014, sag C-456/12, O og B (O og B-dommen), præmis 50

Det følger af O og B-dommen, at ved en unionsborgers tilbagevenden til sin medlemsstat må betingelserne for familiesammenføring ikke være strengere end dem, som følger af opholdsdirektivet, for at indrømme et tredjelandsfamiliemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at bosætte sig i en anden medlemsstat, end den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger.

Selv om opholdsdirektivet ikke dækker et sådant tilfælde af tilbagevenden, skal det således anvendes analogt med hensyn til betingelserne for en unionsborgers ophold i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger.

Der kan efter opholdsdirektivet ikke stilles forsørgelseskrav i forhold til kernefamiliemedlemmer til en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende i Danmark, som er statsborger i en anden medlemsstat. Der stilles derfor heller ikke et forsørgelseskrav i forhold til kernefamiliemedlemmer til en dansk statsborger, der har været økonomisk aktiv som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i værtsmedlemsstaten og fortsætter sin økonomiske aktivitet ved tilbagevenden til Danmark. Tilsvarende gælder i situationer, hvor den danske statsborger har opholdt sig i en værtsmedlemsstat som ikke-økonomisk aktiv, og hvor den pågældende ved sin tilbagevenden skifter status fra ikke-økonomisk aktiv til økonomisk aktiv som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende.

Der vil kunne stilles et forsørgelseskrav i den situation, hvor den danske statsborger var ikke-økonomisk aktiv i værtsmedlemsstaten og ved sin tilbagevenden fortsat er ikke-økonomisk aktiv.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kan stilles betingelse om, at den danske statsborger skal kunne forsørge et familiemedlem efter en analog anvendelse af bestemmelserne i EU-opholdsbekendtgørelsen, når den danske statsborger vender tilbage til Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Brasilien, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger. Den danske statsborger havde opholdt sig i Irland i perioden fra ultimo oktober 2010 og indtil primo september 2018 og havde været arbejdstager under opholdet. Parret flyttede sammen i Irland i 2014 og indgik efterfølgende ægteskab. I medio maj 2018 søgte ansøgeren om ret til ophold i Danmark efter EU-retten under henvisning til den danske statsborger. SIRI traf afgørelse om afslag under henvisning til, at den danske statsborger ved sin tilbagevenden til Danmark ikke havde opfyldt betingelsen om rettidig tilmelding til jobcenteret, og at han derfor ikke havde bevaret sin status som arbejdstager ved sin tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet afgørelse:

”Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI´s afgørelse.

Udlændingenævnet finder, at der ikke burde være truffet afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne få udstedt EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til en unionsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af retten til fri bevægelighed i en anden EU-medlemsstat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet henviser til, at der foreligger en situation med en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark, efter at den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed efter EU-retten i en anden medlemsstat, jf. præmis 50 i EU-Domstolens dom i sagen C-456/12, O og B, m.fl.

Udlændingenævnet finder, at den danske statsborger på baggrund af den indsendte dokumentation havde status som arbejdstager efter EU-retten i et andet EU-land.

Udlændingenævnet finder endvidere på baggrund af EU-domstolens dom i sag C-291/05, Eind, at der ikke kan opstilles et krav om, at en økonomisk aktiv dansk statsborger ved tilbagevenden til Danmark ikke må modtage kontanthjælp. Det er Udlændingenævnets opfattelse, at der som konsekvens heraf ikke kan opstilles en betingelse om tilmelding til jobcenteret i umiddelbar forlængelse af den danske statsborgers indrejse i Danmark, jf. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og integrations meddelelse af 2. oktober 2008 til Udlændingeservice (nu Udlændingestyrelsen) om ændringer af EU-opholdsbekendtgørelsen og praksis efter Metock-dommen mv.[55]

Udlændingenævnet ændrer således SIRI`s afgørelser fra primo august 2019.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for at udstede et EU-opholdskort til ansøgeren er opfyldt. Udlændingenævnet bemærker, at det fremgår af CPR, at den danske statsborger har bopæl i Sverige.” ÅB/2021/248.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2021 Statsforvaltningens (nu SIRI) afgørelse vedrørende en statsborger fra Algeriet, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

[55] Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og integrations meddelelse af 2. oktober 2008 til Udlændingeservice (nu Udlændingestyrelsen) om ændringer af EU-opholdsbekendtgørelsen og praksis efter Metock-dommen mv.: https://www.nyidanmark.dk//media/Files/US/Lovstof/Praksisnotater/meddelelse_til_udlaendingeservice_om_Metock_mv.pdf?la=da&hash=D025FCA769848019FC10041B3DE38E81ED2FFFFA

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en dansk statsborger. Den danske statsborger havde opholdt sig i Spanien i perioden fra primo januar 2016 til ultimo april 2016 og havde været arbejdstager under opholdet og ansøgeren fik udstedt et EU-opholdskort som familiemedlem til den danske statsborger ved parrets tilbagevenden til Danmark. I februar 2019 traf Statsforvaltningen afgørelse om ophør af ansøgerens opholdsret, da Statsforvaltningen fandt, at et forsørgelseskravet genindtrådte som følge af, at den danske statsborger kun bevarede sin arbejdstagerstatus i 6 måneder efter endt arbejdsophør, som følge af tilbagevenden til Danmark. Statsforvaltningen lagde vægt på, at den danske statsborger havde modtaget kontanthjælp siden maj 2016.

Udlændingenævnet afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse fra februar 2019.

Udlændingenævnet finder således i den konkrete sag, at ansøgeren fortsat har ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem til den danske statsborger, der har gjort brug af retten til fri bevægelighed i en anden EU-medlemsstat efter EU-retten.

Statsforvaltningen har i sin afgørelse fra februar 2019 lagt til grund, at den danske statsborger blev uforskyldt arbejdsløs, da han opsagde sit arbejde i Spanien medio april 2016 for at vende tilbage til Danmark, at han herefter bevarede sin arbejdstagerstatus i 6 måneder efter endt arbejdsophør, idet han havde været i arbejde i under 12 måneder i Spanien, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens dagældende § 3, stk. 3 (nu EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 3), og at han derfor mistede sin arbejdstagerstatus medio oktober 2016, hvorefter forsørgelseskravet genindtrådte.

Udlændingenævnet finder, at der er tale om en situation med en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark, efter at den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed efter EU-retten i en anden medlemsstat, jf. præmis 50 i EU-Domstolens dom i sagen C456/12, O og B, m.fl.

Udlændingenævnet ændrer således Statsforvaltningens og SIRI´s afgørelse fra februar 2019.

Ansøgeren har således fortsat ret til ophold i Danmark efter EU-retten som medfølgende familiemedlem til den danske statsborger.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI kan udstede et opholdskort efter EU-retten til ansøgeren. Udlændingenævnet skal i øvrigt vejlede om, at man efter 5 års lovligt ophold i Danmark, kan søge om tidsubegrænset opholdsret efter EU-retten." ÅB/2021/249.

3.19.5. Ophør af opholdsret

Tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for sit ophold, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, 1. pkt., når det tidsbegrænsede ophold er givet efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 5-8, §§ 10-14, § 16, stk. 2 og 3, og § 17, stk. 2, jf. stk. 3.

Modtagelse af offentlig forsørgelse medfører ikke automatisk, at tidsbegrænset opholdsret efter § 29, stk. 1, 1. pkt. ophører, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, 2. pkt.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, finder således anvendelse i de situationer, hvor en person ikke længere opfylder de betingelser, som er en forudsætning for den pågældendes opholdsret. Det kan f.eks. være en unionsborger, der er meddelt registreringsbevis som arbejdstager, men nu har mistet sit arbejde, jf. dog reglerne for bevarelse af arbejdstagerstatus i EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2. Et familiemedlems opholdsret ophører med henvisning til, at hovedpersonen ikke længere har opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. dog reglerne for bevarelse af opholdsret i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 16 og 17.

Hvis en unionsborgers opholdsret ophører efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, træffes der afgørelse om, hvorvidt den pågældende bibeholder sit opholdsgrundlag, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2, 1. pkt. Ved vurderingen heraf finder EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse.

Ved afgørelse om ophør af opholdsret skal der tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situations samt sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der tages hensyn til om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbredstilstand, tilknytning til herboende personer m.v.

3.19.5.1. Bevarelse af arbejdstagerstatus ved ophør af opholdsret som arbejdstager

En tidsbegrænset opholdsret som arbejdstager ophører, hvis unionsborgeren ikke længere er i beskæftigelse og derfor ikke længere opfylder betingelserne, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, jf. § 29, stk. 1.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 1-5, opregner følgende 5 situationer, hvor en unionsborger, der hidtil har haft ret til ophold som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, men ikke længere er erhvervsaktiv, kan bevare sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis:

- Unionsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke.
- Unionsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse eller været selvstændig erhvervsdrivende i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende.
- Unionsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende.
- Unionsborgeren i løbet af de første 12 måneder uforskyldt har mistet sit arbejde eller uforskyldt ikke længere er selvstændig erhvervsdrivende, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende.
- Unionsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervsmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

Det følger bl.a. af EU-Domstolens praksis,[56] at opregningen ikke er udtømmende. Ved vurderingen af, om en unionsborger har bevaret sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, skal der altid foretages en samlet konkret og individuel vurdering af unionsborgerens egne forhold og de øvrige oplysninger i sagen.

En unionsborger kan således bevare sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis vedkommende er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 1. Det er en betingelse, at den pågældendes sygdom eller ulykke er årsagen til arbejdsophøret, og at der ikke er tale om vedvarende uarbejdsdygtighed.

En unionsborger bevarer sin arbejdstagerstatus, hvis vedkommende er uforskyldt arbejdsløs og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 2-4. En unionsborger vil være at betragte som uforskyldt arbejdsløs, hvis unionsborgeren ikke kan bebrejdes, at vedkommende ikke længere er erhvervsaktiv, hvilket forudsætter, at det er omstændigheder uden for vedkommendes kontrol, som har ført til arbejdsophøret. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis opsigelsen skyldes afskedigelse som følge af nedgangstider, konkurs eller økonomisk afmatning.[57]

Omvendt vil forhold som arbejdstagerens manglende efterlevelse af arbejdsgiverens anvisninger eller manglende opfyldelse af forventningerne tale for, at vedkommende er selvforskyldt arbejdsløs. I alle tilfælde skal der foretages en konkret og samlet vurdering af de foreliggende oplysninger.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om unionsborgeren var uforskyldt arbejdsløs, kan nævnes:

[56] Dom af 19. juni 2014, sag C-507/12, Saint Prix, præmis 38
[57] Dom af 20. december 2017, sag C-442/16, Gusa, præmis 31

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 SIRI´s afgørelse om ophør af opholdsret som arbejdstager efter EU-retten vedrørende en statsborger fra Polen, idet pågældende ikke var uforskyldt arbejdsløs.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i februar 2018 udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. Medio juli 2020 søgte klageren om kontanthjælp og tilmeldte sig jobcentret medio juni 2020. Det fremgik af sagen, at klageren selv havde opsagt sit job, og havde fratrådt sin stilling ultimo februar 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI´s afgørelse fra marts 2021. Klagerens opholdsret som arbejdstager her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, var derfor ophørt på tidspunktet for SIRI's afgørelse primo marts 2021, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at klageren af det daværende Statsforvaltningen (nu SIRI) medio februar 2018 blev meddelt opholdsret som arbejdstager efter den dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 3, stk. 1 (nu EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1), og at det er en betingelse for at kunne bevare sin arbejdstagerstatus efter et beskæftigelsesophør, at man kan anses som uforskyldt arbejdsløs.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at klagerens beskæftigelsesophør hos klagerens arbejdsgiver har skyldtes omstændigheder, der har været uden for klagerens kontrol, således at klageren har kunnet blive anset som uforskyldt arbejdsløs og dermed har kunnet bevare sin opholdsret som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagens oplysninger, at klageren selv opsagde sit arbejde hos sin arbejdsgiver, og at det fremgår af det vedlagte opsigelsesbrev fra arbejdsgiveren af ultimo februar 2020, at klageren fratrådte sin stilling ultimo februar 2020.

Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det i øvrigt fremgår af kommunens indberetning til SIRI, at klageren først tilmeldte sig jobcenteret medio juni 2020, hvilket klageren også selv har oplyst til sagen.

Udover at være uforskyldt arbejdsløs, er det en betingelse for bevarelse af arbejdstagerstatus, at unionsborgeren har tilmeldt sig jobcentret som reelt og aktivt arbejdssøgende umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør. Efter dansk praksis antages det, at tilmeldingen til jobcentret er sket umiddelbart efter arbejdsophøret, hvis den er sket inden for ca. 14 dage.

Udlændingenævnet vurderer, at idet klageren først tilmeldte sig jobcenteret den medio juni 2020, således mere end ca. 3,5 måned efter sin sidste arbejdsdag hos sin arbejdsgiver ultimo februar 2020,

kan klageren ikke bevare sin opholdsret som arbejdstager her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, uanset om klageren måtte være uforskyldt arbejdsløs.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren i sin klage har oplyst, at klageren opsagde sit arbejde hos arbejdsgiveren, idet klageren og klagerens kærestes lejemål på Sjælland ophørte, og idet klagerens kæreste fandt nye jobmuligheder i Aalborg.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet disse forhold ikke kan anses som omstændigheder, der har været uden for klagerens kontrol, hvorfor de taler imod, at klageren kan anses som uforskyldt arbejdsløs.

Endvidere kan det ikke føre til en ændret vurdering, at klageren i sin klage har oplyst, at klageren tilmeldte sig jobcenteret i juni 2020 og ikke efter, at klageren havde opsagt sit arbejde hos sin arbejdsgiver, idet klageren håbede på at kunne finde et nyt arbejde i Aalborg, og at klageren ikke vidste, at klageren i denne periode ligeledes skulle være tilmeldt jobcenteret som arbejdsløs.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at tilmeldingen til jobcentret ikke er af afgørende betydning for, om klageren kan bevare sin opholdsret som arbejdstager her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, allerede fordi klageren ikke er at anse for uforskyldt arbejdsløs.

Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at klageren i sin klage har oplyst, at klageren gerne vil bo i Danmark, idet Danmark er et venligt land, som tager ansvar for sine statsborgere, og at klageren ikke vil tilbage og bo i Polen, idet Polen ikke respekterer menneskerettighederne.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse oplysninger i sig selv og henset til sagens øvrige omstændigheder ikke kan anses som væsentlige oplysninger, der kan føre til en ændret vurdering af klagerens opholdsret som arbejdstager i Danmark.

Det forhold, at klageren i sin klage har oplyst, at klagerens kæreste ejer en enkeltmandsvirksomhed, og at klagerens kæreste derfor har indtægter nok til at forsørge klageren og klagerens kæreste, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet disse forhold er udokumenteret.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at det fremgår af eIndkomst, at klageren har modtaget lønindkomst i perioden fra primo marts 2020 og frem til medio marts 2020, således i en periode på 14 dage, og at klageren ligeledes har modtaget lønindkomst i perioden fra primo august 2020 og frem til ultimo august 2020, således i en periode på 30 dage.

Udlændingenævnet har herved vurderet, at der er tale om 2 begrænsede perioder, hvor klageren har modtaget lønindkomst, at perioderne ikke er sammenhængende, samt at det i praksis antages, at et ansættelsesforhold af en varighed under 10-12 uger alt andet lige vil tale for, at arbejdstagerstatus ikke er opnået, jf. EU-Domstolens dom i sagen Franca Ninni-Orasche-dommen.

Udlændingenævnet vurderer endelig, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder i sagen, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ved opslag i CPR fremgår, at klageren indrejste første gang i Danmark medio februar 2018, og at klageren således har opholdt sig i Danmark i ca. 3 år og 4 måneder.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at klageren til sagen har oplyst, at klageren ikke har nogle børn eller øvrig familie i Danmark, at klagerens mor, far, søster og grandfætter bor i klagerens hjemland, samt at klageren ikke har nogle helbredmæssige problemer eller modtager nogen lægebehandling her i landet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren under sit ophold i Danmark sammenlagt har været i lønnet beskæftigelse i ca. 2 år, og at klageren har boet sammen med sin kæreste de sidste 3 år. Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at disse forhold i sig selv og henset til sagens øvrige omstændigheder ikke kan anses som omstændigheder, som ville bevirke, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for klageren.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at klageren alene har haft begrænset og sporadisk tilknytning til det danske arbejdsmarked, ligesom der ikke til sagen er oplyst om forhold, der ud fra hensynet til retten til familieliv, forhindrer klagerens kæreste i at tage ophold og bo sammen uden for Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/250.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 SIRI´s afgørelse om ophør af opholdsret efter EU-retten til en statsborger fra Polen, idet klageren ikke var uforskyldt arbejdsløs.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik primo november 2018 udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I januar 2019 havde klageren søgt om kontanthjælp og oplyst til kommunen, at afskedigelsen var begrundet i sygdom. Det fremgik af opsigelsen, at klageren var blevet afskediget medio december 2018, og at afskedigelsen var begrundet i, at klageren ikke var egnet til stillingen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet vurderer, at klageren ikke har opfyldt betingelserne for opholdsret som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, efter ophøret af klagerens ansættelse hos sin arbejdsgiver medio december 2018, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at klageren primo november 2018 fik udstedt registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen, og at det således var en betingelse for klagerens opholdsret, at klageren opfylder betingelserne som arbejdstager.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren blev tilmeldt jobcentret ultimo november 2018, og at klageren herefter, ifølge Udlændingenævnets opslag i eIndkomst, modtog kontanthjælp i perioden fra medio december 2018 til ultimo august 2019.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingenævnets opslag i eIndkomst, at klageren ikke har modtaget lønindkomst i perioden fra medio december 2018 til primo september 2019.

Udlændingenævnet har ydermere lagt vægt på, at klageren ikke i øvrigt har fremlagt dokumentation for, at klageren har modtaget lønindkomst i denne periode.

Udlændingenævnet finder, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at klageren i klagen af primo september 2019 har anført, at klageren igen er begyndt at arbejde, og at klageren dermed ikke længere er arbejdsløs.

Udlændingenævnet finder endvidere, at den indsendte midlertidige ansættelseskontrakt af ultimo august 2018 ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker, at Udlændingenævnet medio september 2019 vejledte klageren om at kontakte SIRI, såfremt klageren på baggrund af et nyt ansættelsesforhold, ønskede at ansøge om et nyt registreringsbevis.

Udlændingenævnet finder endvidere, på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger og dokumentation, at klageren ikke opfyldte betingelserne for bevarelse af arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2.

Udlændingenævnet finder, at klageren ikke kan bevare sin status som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 1, hvorefter en unionsborger kan bevare sin status som arbejdstager, hvis unionsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at SIRI medio juli 2019 anmodede om dokumentation for midlertidig uarbejdsdygtighed, og at klageren ikke på noget tidspunkt har indsendt dokumentation, der understøtter, at klageren har været at betragte som midlertidig uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke.

Udlændingenævnet finder endvidere, at klageren ikke kan anses for uforskyldt arbejdsløs, hvilket er en betingelse for bevare af arbejdstagerstatus efter § 5, stk. 2, nr. 2-4. Udlændingenævnet har ved

vurderingen lagt vægt på, at klageren ifølge opsigelsen af ultimo november 2018 fra sin forhenværende arbejdsgiver, blev opsagt, idet klageren ikke var egnet til stillingen.

Udlændingenævnet har dermed lagt vægt på, at det forhold, at afskedigelsen var begrundet i manglende egnethed til stillingen, taler for, at klageren ikke kan anses for uforskyldt arbejdsløs.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse. " ÅB/2021/251.

Som et eksempel på at Udlændingenævnet har taget stilling til om en unionsborgers arbejdstagerstatus kunne bevares i mere end 6 måneder som følge af uforskyldt ledighed og rettidig tilmelding til jobcenteret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2021 SIRI´s afgørelse om ophør af opholdsret som arbejdstager efter EU-retten til en statsborger fra Bulgarien, da ansøgeren ikke kom i arbejde igen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i januar 2020 udstedt registreringsbevis som arbejdstager. Ultimo marts 2020 havde klageren ansøgt om kontanthjælp og tilmeldt sig jobcentret. Det fremgik af opsigelsen fra klagerens arbejdsgiver, at klageren havde sidste arbejdsdag ultimo marts 2020, og at opsigelsen var begrundet i COVID-19. Klageren bevarede herefter sin arbejdstagerstatus i 6 måneder, idet SIRI fandt, at klageren havde tilmeldt sig jobcentret rettidigt, og at klageren var uforskyldt arbejdsløs. Da klageren ikke kom i arbejde igen efter udløbet af de 6 måneder, ophørte SIRI klagerens opholdsret.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra maj 2021. Klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen § 5, stk. 1, ophørte derfor primo oktober 2020, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at klageren medio januar 2020 af SIRI fik ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1 (nugældende § 5, stk. 1), at klageren arbejdede hos sin arbejdsgiver i perioden fra primo januar 2020 til ultimo marts 2020, dvs. i alt 3 måneder, samt at det fremgår af eIndkomst, at klageren i marts 2020 fik udbetalt 59.779,62 kr. i løn fra sin arbejdsgiver, hvilket må antages at udgøre klagerens løn for januar 2020, februar 2020 og marts 2020.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at klageren blev afskediget af sin tidligere arbejdsgiver ultimo marts 2020 som følge af COVID-19, samt at klageren tilmeldte sig jobcenteret ultimo marts 2020.

Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at klageren i forbindelse med sin afskedigelse ultimo marts 2020 hos sin arbejdsgiver var uforskyldt arbejdsløs, at klageren tilmeldte sig jobcenteret rettidigt, samt at klageren havde været i lønnet beskæftigelse i 3 måneder hos sin arbejdsgiver.

Udlændingenævnet finder på baggrund af dette, at klageren efter sin afskedigelse ultimo marts 2020 bevarede sin arbejdstagerstatus efter EU-retten i de efterfølgende 6 måneder, dvs. indtil primo oktober 2020, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 4, jf. stk. 3.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af, om klageren har bevaret sin arbejdstagerstatus efter primo oktober 2020 lagt vægt på, at klageren ikke har fremsendt dokumentation for, at klageren er vendt tilbage til arbejdsmarkedet indenfor 6 måneder, og at det fremgår af eIndkomst, at klageren ikke har modtaget løn fra en arbejdsgiver siden marts 2020, samt at klageren har modtaget kontanthjælp fra en kommune i perioden fra primo marts 2020 til ultimo september 2020.

Det forhold, at klageren i klagen af medio maj 2021 har oplyst, at klageren har gået i skole, og at klageren nu passer sit og sin ægtefælles fællesbarn, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet klageren ikke har fremlagt dokumentation for, at klageren er/var studieaktiv, eller at klageren er/har været på barselsorlov.

Udlændingenævnet vurderer således på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger og dokumentation, at klageren ikke længere opfylder betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2.

Endelig vurderer Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark for første gang medio januar 2020 i en alder af 33 år, og at klageren har opholdt sig i Danmark i ca. 1 år og 8 måneder. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren under sit ophold i Danmark alene har været i lønnet beskæftigelse i 3 måneder.

Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at klageren på baggrund af sit ophold, herunder opholdets længde, klagerens alder ved indrejse, samt sin beskæftigelse i Danmark, ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af klagerens opholdsret kan anses for at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ophør af klagerens opholdsret kan anses for at virke særligt belastende.

Yderligere er det indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klagerens ægtefælle har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark, samt at klagerens og klagerens ægtefælles fællesbarn er født ultimo juli 2020.

Udlændingenævnet finder herefter, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at klageren og dennes ægtefælle har et fællesbarn, idet børn efter praksis først efter 6 til 7 års fast, lovligt ophold i Danmark i hvilken forbindelse barnet har gået i dansk institution og/eller skole, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at klagerens opholdsret ikke skal anses for ophørt under henvisning hertil.

Slutteligt er det indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren, klagerens ægtefælle og deres fællesbarn alle er statsborgere i Bulgarien, samt at der ikke foreligger oplysninger om forhold, der bevirker, at familien ikke vil kunne indrejse og tage ophold i deres hjemland, for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/252.

3.19.5.2. Ophør af opholdsret som selvforsørgende

En tidsbegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 ophører, hvis unionsborgeren ikke længere opfylder betingelserne, der er nævnt i bestemmelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Ved vurderingen af, om en unionsborger, som har haft ret til ophold som person med tilstrækkelige midler, har mistet sin opholdsret som følge af modtagelse af offentlig forsørgelse, skal det vurderes, om vedkommende er blevet en urimelig byrde for medlemsstaten. Det følger af betragtning 16 i opholdsdirektivet, at det ved vurderingen af, om en person kan anses for at være en urimelig byrde for det sociale system, skal vurderes, om der er tale om midlertidige vanskeligheder, ligesom der kan lægges vægt på opholdets varighed, unionsborgerens personlige forhold og størrelsen af den ydede støtte.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger udgjorde en urimelig byrde for det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 SIRI´s afgørelse om ophør af opholdsret som person med tilstrækkelige midler efter EU-retten til en statsborger fra Rumænien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i september 2015 udstedt et registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler. En kommune indsendte i november 2019 en indberetning til SIRI om, at klageren havde afbrudt sin

uddannelse og ansøgt om uddannelseshjælp. Det fremgik af sagens oplysninger, at klageren havde modtaget SU i perioden fra primo maj 2019 til ultimo oktober 2019, samt at klageren havde modtaget kontanthjælp i perioden fra primo november 2019 til ultimo marts 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt på tidspunktet for SIRI's afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren har modtaget kontanthjælp i en periode på 8 måneder, at klageren ikke har dokumenteret, at klageren kan forsørge sig selv og at dette ikke skyldes midlertidige vanskeligheder, hvorfor Udlændingenævnet finder, at klageren har været en urimelig byrde for det offentlige.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at klageren i klagen selv har oplyst, at klageren ikke har et arbejde, og at klageren ikke har nogen indkomst, idet klageren har skulle tilbagebetale sin modtagne kontanthjælp fra november 2019. Udlændingenævnet finder, at disse forhold taler imod, at klageren under sit ophold her i landet råder over tilstrækkelige midler til sit underhold.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at klageren til sagen ikke har fremsendt anden dokumentation for, at klageren i perioden, hvor klageren ikke har modtaget nogen form for indkomst, har rådet over egne midler i form af f.eks. en opsparing eller eventuel dokumentation for, at klageren er blevet forsørget af en anden.

Det forhold, at klageren har modtaget SU fra maj 2019 indtil oktober 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dette alene vedrører en kort periode.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har modtaget SU fra august 2020 og frem til dags dato, da dette vedrører perioden efter, at SIRI traf afgørelse medio maj 2020, og derfor ikke kan tillægges betydning i vurderingen.

Ligeledes kan det heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren i sin klage bl.a. har anført, at klageren under sit ophold i Danmark ikke er blevet orienteret om reglerne for sin opholdsret, og at klagerens stedfar på tidspunktet for meddelelsen af klagerens opholdsret oplyste klageren, at klageren havde fået permanent opholdsret, og at klageren på denne baggrund mener, at klageren har været i god tro, da klagerens stedfar oplyste, at der var styr på det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, det fremgår af Statsforvaltningens afgørelse af medio september 2015, at Statsforvaltningen i afgørelsen oplyste klageren om, at klagerens opholdsret var gyldig, så længe klageren opfyldte betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren i sin klage har oplyst, at klageren, igennem sit kønsskifteforløb og ændringen af sit CPR-nummer og navn, er blevet oplyst, at klageren skal ansøge om dansk statsborgerskab for at få udstedt et nyt pas, og at klageren ikke kan ansøge om et dansk statsborgerskab uden et gyldigt pas eller opholdsret.

Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har oplyst, at klageren ikke kan få udstedt et nyt gyldigt pas i hverken Danmark eller Rumænien, idet disse oplysninger ikke er relevante for vurderingen af, hvorvidt klageren opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Det kan ydermere ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har oplyst, at klageren i forbindelse med opstarten af sit forløb hos et psykoterapeutisk center oplevede at få stres og en depression, hvorfor klageren i slutningen af oktober 2019 måtte opgive sit skoleforløb på VUC, hvilket også var grunden til, at klageren ansøgte om kontanthjælp.

Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har vedlagt kopi af en statusattest fra et psykoterapeutisk center indeholdende oplysninger om sine psykiske forhold.

Det kan desuden ikke føre til en ændret vurdering, at Sexologisk Klinik har oplyst til Udlændingenævnet bl.a., at klageren aktuelt er i hormonbehandling hos klinikken, hvilket er en livslang proces, og at det fremgår af klagerens journal fra Sexologisk Klinik, at klageren har haft 4 samtaler med klinikken om sit forløb henholdsvis i marts, juni, september og november 2018.

Udlændingenævnet vurderer ud fra en konkret og individuel vurdering af sagens øvrige oplysninger, at ovenstående oplysninger og dokumentation ikke på tilstrækkelig vis sandsynliggør, at klageren ikke har været en urimelig byrde for det offentlige, at klageren fremadrettet ville kunne forsørge sig selv, og at der ikke har været tale om en midlertidig periode, hvor klageren har været en byrde for det offentlige.

Udlændingenævnet har herved lagt væsentlig vægt på varigheden af perioden, hvor klageren hverken har modtaget SU eller anden form for indkomst og perioden, hvor klageren har modtaget kontanthjælp, og at dette forhold sammen med sagens øvrige oplysninger taler imod, at der alene har været tale om en midlertidig periode, hvor klageren har været en byrde for det offentlige.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark i september 2015 i en alder af 17 år, at klageren dermed har opholdt sig uden for Danmark en stor del af sit liv, og at klageren ikke har haft en tilknytning til det danske arbejdsmarked.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren har opholdt sig i Danmark i næsten 5½ år, at klageren kan tale, læse og skrive dansk, at klageren har oplyst, at klageren har bestået anden prøve i dansk, og at klageren har afsluttet 10. klasse her i landet.

Det er ligeledes indgået i vurderingen, at klageren har oplyst, at klageren anser sine venner her i landet som sin selvvalgte familie, at klageren ved en eventuel udrejse af Danmark vil være længere væk fra sin mor end nogensinde, og at klagerens mor i dag støtter klageren og er meget bekymret over klagerens situation, samt at klageren siden december 2019 har været en del af et ungeprojekt.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke alene på baggrund af ovenstående oplysninger kan lægges til grund, at et ophør af klagerens opholdsret kan anses for at være særligt belastende. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er noget til hinder for, at klageren kan bevare kontakten med sine danske venner og sin mor, da klageren kan besøge dem i Danmark med de rettigheder, klageren har som unionsborger.

Det er ydermere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren har oplyst og dokumenteret, at klageren er diagnosticeret med kønsdysfori og en ængstelig evasiv personlighedsforstyrrelse, og at klageren er i gang med et kønsskifteforløb. Det er i samme forbindelse indgået i vurderingen, at klageren har oplyst, at klageren er bekymret for at skulle flytte tilbage til Rumænien, idet det rumænske syn på transkønnethed ikke er det samme som i Danmark, og idet klageren er bekymret for, hvordan klageren skal kunne fortsætte sit kønsskifte i Rumænien, da klageren ved en eventuel ny behandling vil skulle starte forfra med nye behandlere, der ikke kender klageren og klagerens historie, hvorfor klageren vil miste de fremskridt, som klageren har opnået i sine forskellige forløb i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke på baggrund af disse oplysninger kan lægges til grund, at et ophør af klagerens opholdsret vil anses for at være særligt belastende. Udlændingenævnet har herved lagt væsentlig vægt på, at det er oplyst, at klageren på nuværende tidspunkt alene modtager hormonbehandling, og at der ikke til sagen er fremkommet oplysninger eller dokumentation for, at der skulle være noget til hinder for, at klageren kan modtage denne behandling uden for Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/253.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 SIRI´s afgørelse om ophør af opholdsret som arbejdstager og som person med tilstrækkelige midler efter EU-retten til en statsborger fra Nederlandene.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i april 2016 udstedt registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler. I september 2020 blev SIRI orienteret om, at klageren havde søgt om kontanthjælp, og havde tilmeldt sig jobcentret medio august 2020. Det fremgik af sagen, at klageren under sit ophold i Danmark havde

arbejdet, men at klageren var blevet opsagt som følge af nedskæringer, og at sidste arbejdsdag var medio august 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra september 2021. Klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, var derfor ophørt på tidspunktet for SIRI's afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at klageren blev opsagt fra sin stilling med sidste arbejdsdag medio august 2020 som følge af nedskæringer, og at der ikke er registreret efterfølgende lønindkomst for klageren i perioden fra august 2020 frem til dags dato.

Yderligere har Udlændingenævnet ved vurderingen lagt vægt på, at kommunen primo september 2020 sendte en indberetning til SIRI med oplysning om, at klageren havde søgt om kontanthjælp, samt at klageren havde tilmeldt sig jobcentret medio august 2020. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren har været ansat hos sine tidligere arbejdsgivere sammenlagt i 10 måneder.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at klageren er uforskyldt arbejdsløs, samt at klageren har tilmeldt sig jobcenteret rettidigt, hvorfor klageren bevarede sin status som arbejdstager i 6 måneder efter beskæftigelsens ophør, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 4, jf. § 5, stk. 3.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det ikke fremgår af eIndkomst, at klageren har modtaget lønindkomst siden juli 2020, samt at der ikke er fremlagt dokumentation for, at klageren er i beskæftigelse på nuværende tidspunkt.

Udlændingenævnet finder herefter, at klageren fra februar 2021 ikke længere var arbejdstager i EU-rettens forstand, hvorfor klagerens ret til ophold som arbejdstager, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, var ophørt på tidspunktet for SIRI's afgørelse.

For så vidt angår klagerens ret til ophold som person med tilstrækkelige midler efter EU-retten, stadfæster Udlændingenævnet SIRI's afgørelse fra september 2021. Klagerens ret til ophold som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 var derfor ophørt på tidspunktet for SIRI's afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har dokumenteret, at klageren råder over tilstrækkelige midler, hvilket er en betingelse for opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at klageren på baggrund af sin lønindkomst under sit ophold, den modtagne kontanthjælp og den manglende dokumentation for tilstrækkelige midler vil udgøre en urimelig byrde for det offentlige.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren under hele sit ophold i Danmark alene har haft lønindkomst i ca. 13 måneder, og at klageren har modtaget kontanthjælp over en periode på ca. 13 måneder.

Udlændingenævnet finder herefter, at klageren som følge af sin ansøgning om offentlig forsørgelse til kommunen har tilkendegivet, at klageren ikke længere har midler til sin egen forsørgelse. Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at klageren efter anmodning fra SIRI ultimo marts 2021, ikke har fremlagt dokumentation for, at klageren fortsat råder over tilstrækkelige midler, eller at der er tale om midlertidige vanskeligheder.

Det forhold, at klageren har anført, at klageren har sparet en del sammen, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke er fremlagt dokumentation for, at klageren råder over tilstrækkelige midler.

Yderligere kan det forhold, at klageren har oplyst, at klageren søgte om kontanthjælp på grund af økonomisk pres, idet børnenes mor er syg, ikke kan føre til en anden afgørelse af sagen.

Endvidere vurderer Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark for første gang medio april 2016 i en alder af 46 år, samt at klageren på tidspunktet for SIRI's afgørelse således alene havde haft ophold i Danmark i ca. 4,5 år, og at klageren således har haft ophold uden for Danmark i langt størstedelen af sit liv.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren under sit ophold sammenlagt har været i lønnet beskæftigelse i ca. 10 måneder, samt at klageren har modtaget kontanthjælp i perioden fra august 2020 til august 2021.

Udlændingenævnet finder herefter ikke, at klageren på baggrund af sit ophold, herunder sin beskæftigelse, kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af klagerens opholdsret kan anses for at virke særligt belastende.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren har 2 børn i Danmark på hhv. 5 og 2 år, at klagerens børn og børnenes mor er danske statsborgere, samt at klageren har samme adresse som sine børn og børnenes mor.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klagerens børn er født og opvokset i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser til, at det følger af praksis, at børn først efter 6 til 7 års uafbrudt lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole, som udgangspunkt kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at en opholdsret af den grund ikke burde ophøre.

Udlændingenævnet finder herefter, at klagerens børn ikke har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, samt at der ikke foreligger oplysninger om, at klageren og klagerens familie ikke vil kunne indrejse og tage ophold i klagerens hjemland, for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det forhold, at klageren har oplyst, at børnenes mor er syg, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet det er Udlændingenævnets vurdering, at hun kan modtage den samme behandling i klagerens hjemland.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/254.

3.19.5.3. Familiemedlemmer

Familiemedlemmer til en unionsborger, som defineret i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, har ret til at tage ophold i landet sammen med unionsborgeren. Denne ret til at tage ophold er afledt af unionsborgerens opholdsret og gælder uanset om det pågældende familiemedlem selv er unionsborger eller tredjelandsstatsborger.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, at en tidsbegrænset opholdsret efter §§ 10-14 ophører, hvis den pågældende ikke længere opfylder betingelserne, som er nævnt i disse bestemmelser.

Det følger endvidere af EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 2, at tidsbegrænset opholdsret for unionsborgere, hvis ret til ophold følger af § 16, stk. 1, eller § 17, stk. 1, om familiemedlemmers bevarelse af opholdsretten efter hovedpersonens død eller udrejse eller efter ophør af ægteskab, ophører, hvis den pågældende opgiver sin bopæl her i landet eller har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

3.19.5.3.1. Bevarelse af retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, at en unionsborger, som har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 10 eller 12-15, bevarer retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse af Danmark.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 2, nr. 1-3, opstiller 3 situationer, hvorefter en tredjelandsstatsborger, som har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 10 eller 12-15, bevarer retten til ophold ved hovedpersonens død. En bevarelse af en tredjelandsstatsborgers opholdsret efter hovedpersonens død er således betinget af,

1) at tredjelandsstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende,
2) at tredjelandsstatsborgeren råder over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende efter en konkret vurdering, ikke kan antages at ville falde det sociale system til byrde, eller
3) at tredjelandsstatsborgeren er familiemedlem til en person, som opfylder disse krav.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et familiemedlem, der er tredjelandsstatsborger, kan bevare sin opholdsret her i landet efter unionsborgerens udrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2021 SIRI´s afgørelse om ophør af opholdsret som familiemedlem efter EU-retten til en statsborger fra Nigeria.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i maj 2018 udstedt EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til sin daværende ægtefælle, som er unionsborger. SIRI oplyste i maj 2019 klageren om, at SIRI var blevet bekendt med, at klagerens daværende ægtefælle var udrejst fra Danmark i juli 2018, og at SIRI i den forbindelse havde til hensigt at træffe afgørelse om, at klagerens ret til ophold efter EU-retten var ophørt. Det fremgik af CPR, at klageren var blevet skilt fra sin daværende ægtefælle i december 2019, og at klageren var blevet gift på ny med en cypriotisk statsborger i februar 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger ophørte ultimo juli 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har haft ret til ophold i Danmark som familiemedlem til unionsborgeren efter den dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 8 (nu EU-opholdsbekendtgørelsens § 10). Det er derfor en betingelse for klagerens ret til ophold i Danmark, at unionsborgeren opholder sig her i landet og opfylder betingelserne for et opholdsgrundlag efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af CPR fremgår, at unionsborgeren er udrejst af Danmark ultimo juli 2018, hvorefter klagerens grundlag for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen ikke længere var til stede.

Da klageren er tredjelandsstatsborger, har klageren ikke mulighed for at bevare sin opholdsret i Danmark efter unionsborgerens udrejse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, da bestemmelsen alene finder anvendelse for unionsborgere.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at klageren ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens regler om bevarelse af opholdsret efter ophør af ægteskab i EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens opholdsret som medfølgende familie ophørte allerede ultimo juli 2018, hvor unionsborgeren udrejste af Danmark, og at opholdsretten således var ophørt ca. 1½ år inden skilsmissen medio december 2019.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren alene har opholdt sig i Danmark siden ultimo maj 2018, hvilket er en periode på ca. 3 år og 2 måneder, og at klageren herunder alene har opfyldt betingelserne for opholdsret i ca. 2 måneder frem til ultimo juli 2018, hvor unionsborgeren udrejste.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark som voksen i en alder af 29 år, og at klageren har haft begrænset tilknytning til det danske arbejdsmarked, idet klageren alene har haft lønindkomst fra juni 2018 til juli 2018 og igen fra januar 2020 til og med april 2020.

Det forhold, at der til støtte for klagen er anført, at klageren er selvstændigt erhvervsdrivende, og at det således vil være særligt belastende for klageren at skulle forlade landet, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset om der var indsendt dokumentation for klagerens erhvervsvirksomhed, måtte dette – sammenholdt med sagens øvrige oplysninger – fortsat lægges til grund, at ophør af opholdsret ikke kan antages at virke særligt belastende.

Det forhold, at klageren medio februar 2021 er blevet gift med en herboende unionsborger, kan heller ikke føre til en ændret vurdering, idet klageren ikke gennem sit nye ægteskab kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det kan medføre bevarelse af klagerens tidligere opholdsret.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplysninger i sagen, der taler imod, at klagerens og klagerens nye ægtefælle kan henvises til at udøve deres familieliv i et andet land. Udlændingenævnet gør endvidere opmærksom på, at SIRI vil tage stilling til, om klagerens ægteskab med klagerens nye ægtefælle kan danne grundlag for ny EU-opholdsret for klageren.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der ikke i øvrigt er indsendt oplysninger om klagerens personlige forhold og tilknytning til Danmark, og at der således ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af klagerens ret til ophør må anses for særligt belastende.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI's afgørelse." ÅB/2021/255.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 SIRI´s afgørelse om ophør af opholdsret som familiemedlem efter EU-retten til en statsborger fra Bangladesh.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i december 2016 udstedt EU-opholdskort som familiemedlem til sin ægtefælle, som er unionsborger. Det fremgik af sagens oplysninger, at SIRI blev bekendt med, at klagerens ægtefælle, ifølge CPR, var registreret som udrejst af Danmark primo december 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra juni 2021. Klagerens ret til ophold som familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsen § 10, stk. 1, ophørte derfor primo 2019, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at klageren primo december 2016 af Statsforvaltningen blev meddelt opholdsret her i landet som familiemedlem til sin ægtefælle, og at det derfor er en betingelse for klagerens opholdsret, at klagerens ægtefælle opfylder betingelserne som hovedperson i EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, og således opholder sig her i landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det af CPR-registret fremgår, at klagerens ægtefælle er udrejst af Danmark primo december 2019, hvorefter klagerens grundlag for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen ikke længere var til stede.

Da klageren er tredjelandsstatsborger, har klageren ikke mulighed for at bevare sin opholdsret i Danmark efter klagerens ægtefælles udrejse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, da bestemmelsen alene finder anvendelse for unionsborgere.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset det forhold, at klageren ifølge CPR nu har opholdt sig i Danmark i næsten 6 år, og at klageren har arbejdet i Danmark i størstedelen af denne periode, er der ikke fremlagt fornøden dokumentation eller øvrige oplysninger, der indikerer, at

klageren har opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at nægte at bibeholde klagerens opholdsret i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark i februar 2016 i en alder af 27 år, at klageren således har levet størstedelen af sit liv uden for Danmark, at klageren ikke har stiftet familie i Danmark, herunder ikke har mindreårige herboende børn, og at det er oplyst til sagen, at klageren ikke taler særligt godt dansk.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at klageren ikke har udfyldt og returneret skemaet om personlige forhold og tilknytning til Danmark, og at der således hverken er fremlagt dokumentation for eller oplysninger om f.eks. klagerens familiemæssige relationer i Danmark, netværk, eller anden tilknytning til Danmark eller om helbredsoplysninger, der kan begrunde, at ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/256.

3.19.5.3.2. Bevarelse af retten til ophold efter ophør af ægteskab

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 1, at en unionsborger, som har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 10 eller 12-15, bevarer retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 1-4, opregner 4 situationer, hvor en tredjelandsstatsborger, som har ret til at opholde sig her i landet efter §§ 10 eller 12-15, kan bevare retten til ophold i tilfælde af skilsmisse eller ophør af ægteskabet.

1) Hvis ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse eller omstødelse har varet i mindst 3 år, heraf mindst 1 år her i landet.
2) Hvis forældremyndigheden til hovedpersonens børn ved aftale eller afgørelse er overdraget til tredjelandsstatsborgeren.
3) Hvis der foreligger en særlig vanskelig situation, herunder som følge af, at tredjelandsstatsborgeren har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, mens ægteskabet bestod.
4) Hvis tredjelandsstatsborgeren ved aftale eller afgørelse har ret til samvær med et mindreårigt barn, og dette samvær skal finde sted her i landet.

Det følger endvidere af EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 3, nr. 1-3, at en bevarelse af opholdsretten efter reglen i § 17, stk. 2, ydermere er betinget af,

1) at tredjelandsstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende,

2) at tredjelandsstatsborgeren råder over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende efter en konkret vurdering kan antages ikke at ville falde det sociale system til byrde, eller
3) at tredjelandsstatsborgeren er familiemedlem til en person, som opfylder disse krav.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en tredjelandsstatsborger kan bevare sin opholdsret efter skilsmisse eller ophør af ægteskabet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Statsforvaltningens (nu SIRI) afgørelse om ophør af opholdsret som familiemedlem efter EU-retten til en statsborger fra Pakistan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i september 2012 udstedt EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle, som er unionsborger. Klageren blev separeret fra sin tidligere ægtefælle primo april 2017, og klageren blev herefter skilt ultimo oktober 2017. Det fremgik af CPR, at klagerens tidligere ægtefælle var udrejst fra Danmark til Spanien medio april 2017.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold som familiemedlem til sin tidligere ægtefælle efter den dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 8 (nu EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1), var ophørt på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse fra juli 2018, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at det fremgår af CPR, at klagerens tidligere ægtefælle udrejste af Danmark medio april 2017.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens tidligere ægtefælle dermed ikke siden sin udrejse har haft en selvstændig opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen, hvilket er en betingelse for, at klageren kan aflede en opholdsret i Danmark som medfølgende familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har oplyst, at klagerens tidligere ægtefælle ikke udrejste af Danmark medio april 2017, men først senere, at klageren, at klageren af det tidligere statsamtet havde fået at vide, at klagerens tidligere ægtefælle fortsat var i Danmark på skilsmissedatoen, at klageren har henvist til, at det fremgår af skilsmissebevillingen af ultimo oktober 2017, at det var en betingelse for skilsmissen, at begge parter befandt sig i Danmark på skilsmissetidspunktet, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens tidligere ægtefælle ved e-mail af ultimo oktober 2019 til Udlændingenævnet har oplyst, at klagerens tidligere ægtefælle efter separationen i april 2017 flyttede til en anden adresse her i landet, hvor klagerens tidligere ægtefælle boede på et værelse, og hvor klagerens tidligere ægtefælle opholdt sig indtil oktober 2017, samt at klagerens tidligere ægtefælle ikke har en lejekontrakt. Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens tidligere ægtefælle har oplyst, at klagerens tidligere ægtefælle efter separationen arbejdede noget tid i et rengøringsfirma, men at klagerens tidligere ægtefælle ikke havde en ansættelseskontrakt eller lønsedler for dette.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse oplysninger er udokumenterede. Det er derfor ikke på tilstrækkeligvis dokumenteret, at klagerens tidligere ægtefælle siden medio april 2017 reelt har opholdt sig her i landet og opfyldt betingelserne for et opholdsgrundlag. Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at det ikke på nogen måde er dokumenteret til sagen, at klagerens tidligere ægtefælle har haft et ophold her i landet i perioden fra april 2017 til oktober 2017.

Udlændingenævnet har i den forbindelse endvidere lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at klagerens tidligere ægtefælle senest har modtaget en lønindkomst i september 2015, og at klagerens tidligere ægtefælle ikke har modtaget nogen form for indkomst siden denne dato, hvilket taler imod, at klagerens tidligere ægtefælle har opfyldt betingelserne for sin selvstændige opholdsret her i landet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at klageren ikke kan have bevaret sin opholdsret efter sin skilsmisse fra sin tidligere ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2 og 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at klagerens tidligere ægtefælle ikke skulle være udrejst af Danmark medio april 2017 og således inden datoen for begyndelsen af proceduren til skilsmissen medio oktober 2017, hvor klageren indgav en anmodning om skilsmisse til Statsforvaltningen (nu Familieretshuset).

Det forhold, at klageren har oplyst, at klageren mener, at begyndelsen af proceduren til skilsmissen skal regnes fra separationsdatoen primo april 2017 og således ikke fra medio oktober 2017, hvor klageren indgav ansøgning om skilsmisse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til at begyndelsen af proceduren til skilsmisse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 1, er det tidspunkt, hvor der indgives en anmodning om skilsmisse.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har anført i sin klage, at klageren mener, at klageren opfylder betingelserne i den dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 15, stk. 2 (nu § 17, stk. 2), idet klagerens tidligere ægteskab har varet i mere end 3 år.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en tredjelandsstatsborger ikke kan bevare sin ret til ophold i værtsstaten efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2 (den tidligere EU-

opholdsbekendtgørelses § 15, stk. 2, nr. 1), hvis unionsborgeren er udrejst af værtsmedlemsstaten inden proceduren til skilsmisse. Dette følger bl.a. af EU-Domstolens dom i sag C 218/14 Singh.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren indrejste ultimo juli 2012 som voksen i en alder af 23 år, hvorfor klageren således har haft ophold uden for Danmark den største del af sit liv. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren medio september 2012 fik udstedt EU-opholdskort som familiemedlem til sin tidligere ægtefælle, at klageren medio oktober 2017 blev skilt fra sin tidligere ægtefælle, der ikke længere har ophold i landet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren har oplyst til sagen, at klageren har arbejdet her i landet siden 2012 med undtagelse af de 10 måneder, hvor klageren har modtaget dagpenge, og at klageren på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark 8 år og 8 måneder siden sin indrejse til Danmark ultimo juli 2012. Ligeledes er det indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren har fremlagt et stort antal dokumenter for de kurser og uddannelser, som klageren har taget her i landet, og at klageren har dokumenteret, at klageren har bestået medborgerskabsprøven og indfødsretsprøven. Derudover er det indgået i vurderingen, at klageren har oplyst, at klageren har fritidsinteresser i Danmark, at klageren taler, skriver og læser dansk samt at klageren har vedlagt dokumentation for dette.

Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen er konstaterende, hvilket betyder, at man har ret til ophold, så længe betingelserne herfor er opfyldte, og at klageren alene, har opfyldt betingelserne for ret til ophold i Danmark i knap 5 år. Ligeledes har Udlændingenævnet lagt vægt på, at en stor del af klagerens oplysninger til sagen om klagerens tilknytning til Danmark vedrører perioden efter, at klageren ikke længere kan anses for at have haft en lovlig opholdsret her i landet.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende.

Den omstændighed, at klageren ultimo november 2019 blev gift med sin nye ægtefælle, at klageren og klageren nye ægtefælle blev forældre primo maj 2020, og at klageren har oplyst, at klageren og klagerens nye ægtefælle nu venter deres andet barn sammen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der til sagen ikke foreligger oplysninger om forhold, som forhindrer klageren, klagerens nye ægtefælle og deres barn i at udøve deres familieliv uden for Danmark.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har oplyst, at klageren ingen familie har i Pakistan, idet klagerens forældre og 2 brødre bor i England, og at klagerens storesøster og lillesøster bor i henholdsvis Sverige og USA. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at dette forhold henset til sagens øvrige omstændigheder ikke udgør et tilstrækkeligt grundlag for, at ophør af klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at klageren ikke til sagen har oplyst om helbredsmæssige problemer, som klageren modtager hjælp for.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse." ÅB/2021/257

3.19.5.3.3. Børn af arbejdstageres ret til adgang til almindelig undervisning

Det følger af artikel 10 i forordning nr. 492/2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed, at såfremt en statsborger i en medlemsstat er eller har været beskæftiget på en anden medlemsstats område, har dennes børn, hvis de er bosat på denne medlemsstats område, adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som statsborgere i denne stat. Det følger endvidere af artikel 10, at medlemsstaterne skal fremme bestræbelser, der gør det muligt for disse børn på de bedst mulige vilkår at følge undervisningen.

Det fremgår af EU-Domstolens retspraksis, at denne adgang til undervisning også indebærer en ret til fortsat ophold i den pågældende medlemsstat for barnet, samt en afledt opholdsret for den forælder, der faktisk passer barnet.[58]

Det følger endvidere af EU-Domstolens retspraksis, at det er den forælder, som har den faktiske forældremyndighed, som kan påberåbe sig en afledt opholdsret på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 492/2011.[59]

For at et barn kan være omfattet af artikel 10 i forordning nr. 492/2011, kræves det, at barnet har haft lovligt ophold i Danmark på et tidspunkt, hvor mindst én af forældrene udøvede sin opholdsret som vandrende arbejdstager i Danmark. Såfremt barnet er indrejst i Danmark eller blevet født efter, at mindst én af forældrene har udøvet retten til ophold som vandrende arbejdstager i Danmark, så kan barnet ikke opnå ret til fortsat ophold efter artikel 10 i forordningen. Det er ikke en betingelse for at være omfattet af artikel 10 i forordning nr. 492/2011, at en af barnets forældre udøvede sin ret til ophold som vandrende arbejdstager på netop det tidspunkt, hvor barnet påbegyndte sin uddannelse.

[58] Dom af 17. september 2002, sag C-413/99, Baumbast.
[59] Dom af 23. februar 2010, sag C-310/08, Ibrahim og sag C-480/08, Teixeira

Retten til fortsat ophold efter artikel 10 i forordning nr. 492/2011 er ikke betinget af, at barnet er unionsborger.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt klageren havde en afledt opholdsret efter artikel 10 i forordning nr. 492/2011, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 SIRI´s afgørelse om ophør, da nævnet fandt, at en opholdsret til en statsborger fra Italien kunne bevares med henvisning til artikel 10 i forordning nr. 492/2011.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren, der er født i 2013, fik i oktober 2018 udstedt registreringsbevis som medfølgende familiemedlem til sin mor, som er unionsborger og havde opholdsret i Danmark som arbejdstager efter EU-reglerne. Klagerens mor havde løbende været i beskæftigelse siden sin indrejse i Danmark i marts 2018, men ophørte primo april 2019. Klageren startede i skole primo august 2019 og gik i 1. klasse på tidspunktet for SIRI´s afgørelse i juli 2021.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI´s afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at klageren ikke bør meddeles afslag på ret til ophold efter artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for unionen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at SIRI i afgørelsen fra juli 2021 fandt, at klageren ikke var omfattet af artikel 10 i forordning nr. 492/2011, idet klagerens mors opholdsret som arbejdstager var ophørt primo april 2019, og at klagerens opholdsret som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10 derfor var ophørt, hvorfor klageren ikke opfyldte betingelserne for opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen på tidspunktet for klagerens skolestart primo august 2019.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det følger af EU-Domstolens domme i sagerne C-310/08, Ibrahim og C-480/08, Teixeira, at det ikke er en betingelse for at være omfattet af artikel 10 i forordning nr. 492/2011, at barnets forældre var arbejdstagere på det tidspunkt, hvor barnet begyndte sin uddannelse, og at det er tilstrækkeligt, at barnet har haft lovligt ophold i Danmark på et tidspunkt, hvor mindst én af forældrene udøvede sin opholdsret som vandrende arbejdstager i Danmark.

Udlændingenævnet har dermed lagt vægt på, at det følger af CPR-registret, at klageren indrejste i Danmark medio oktober 2018, og at klagerens mor havde opholdsret i Danmark som vandrende

arbejdstager på dette tidspunkt. Udlændingenævnet vurderer på denne baggrund, at klageren har ret til ophold efter artikel 10 i forordning nr. 492/2011.

Udlændingenævnet bemærker, at det fremgår af Udlændingeinformationsportalen, at klagerens mor medio november 2021 har fået tildelt et nyt opholdskort som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, og at klageren ligeledes har fået et nyt opholdskort som medfølgende familiemedlem til en arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10.

Udlændingenævnet foretager herefter ikke videre i anledning af klagen." ÅB/2021/258.

3.19.6. Hensynet til den offentlige orden og sikkerhed

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, 1. pkt., at udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort kan nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger det.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 36, at afgørelser, der træffes efter udlændingeloven eller denne bekendtgørelse i forhold til unionsborgere eller deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes. Der må ved vurderingen ikke lægges økonomiske betragtninger til grund.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om hensynet til den offentlige orden og sikkerhed var til hinder for udstedelse af opholdsbevis efter EU-retten, kan-nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2021 daværende Statsforvaltningen, nu SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret og stadfæstede samtidig SIRI´s afgørelse om afslag på tilbagerejsetilladelse til en statsborger fra Marokko.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i august 2018 fra Norge og indgav ansøgning om ret til ophold som familiemedlem til sin norske ægtefælle, som han boede sammen med i Danmark. Ansøgeren var i Norge i 2017 blevet dømt for overtrædelser af straffelovgivningen. Der forelå til sagen oplysninger fra de norske myndigheder om, at ansøgeren i 2012 og 2015 havde afgivet falske oplysninger vedrørende sin identitet for at opnå asyl, ligesom det var oplyst, at han i en periode havde opholdt sig ulovligt i Tyskland og Belgien.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Vurdering vedrørende EU-ophold

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på ret til ophold i Danmark som familiemedlem til sin ægtefælle, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1, jf. § 35, stk. 1, med henvisning til hensynet til den offentlige orden, som følge af, at ansøgeren blev dømt for ulovligt ophold og besiddelse af 87,81 gram hash i Norge i 2017, samt at de norske myndigheder har oplyst, at ansøgeren i 2012 og 2015 har afgivet falske oplysninger vedrørende sin identitet for at opnå asyl, ligesom det er oplyst, at han i en periode har opholdt sig ulovligt i Tyskland og Belgien.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i august 2018, at han således på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i ca. 2½ år på baggrund af ægteskab med sin ægtefælle, at han ikke er blevet dømt for lovovertrædelser efter sin indrejse i Danmark, at han ud fra det oplyste har brugt tid på danskkurser og andre projekter i regi af Internationalt Kristent Center samt i træningsklubben Chin-Gu, ligesom ansøgeren og hans ægtefælle planlægger at skabe deres egen familie.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at der er forløbet mere end 3 år, siden ansøgeren blev dømt for besiddelse af hash og ulovligt ophold i Norge.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det fremgår af afgørelse fra EU-domstolen, sag C-348/09, P.I., præmis 30, at ved vurderingen af hensynet til den offentlige orden, skal den pågældende person anses for at være tilbøjelig til fortsat at udvise en adfærd, der i fremtiden udgør en trussel af en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig karakter, der berører grundlæggende samfundsinteresser.

I Højesteretsdom sag 19/2019, udtrykkes det endvidere, at det følger af fast retspraksis, at undtagelsesbestemmelsen om den offentlige orden, som udgør en fravigelse af opholdsretten for unionsborgere eller deres familiemedlemmer, skal fortolkes strengt, således at dens rækkevidde ikke kan bestemmes ensidigt af medlemsstaterne. Det fremgår derudover, at foranstaltninger som begrænser en unionsborgers eller dennes familiemedlemmers opholdsret, herunder foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden skal, for at være berettigede, være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende være begrundet i vedkommendes personlige adfærd.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren i fremtiden vil begå ligeartet kriminalitet, og at ansøgerens adfærd dermed ikke udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, og § 36.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for udstedelse af EU-opholdskort som familiemedlem til en unionsborger er opfyldt."

Vedrørende tilbagerejsetilladelse

Udlændingenævnet finder, at SIRI med rette traf afgørelse om at meddele ansøgeren afslag på tilbagerejsetilladelse i perioden fra september 2019 til november 2019, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er registreret som uønsket i Schengen i SIS, og at en ansøgning om tilbagerejsetilladelse dermed ikke kan imødekommes af hensyn til de øvrige Schengenlande, idet der ikke på tidspunktet for ansøgning om tilbagerejsetilladelse var taget endelig stilling til, om ansøgeren var omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens ægtefælle til klagen har anført, at ansøgeren tidligere er blevet meddelt en tilbagerejsetilladelse, selvom han var registreret som uønsket i Schengen i SIS. Udlændingenævnet finder ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering, idet den omstændighed, at ansøgeren tidligere måtte have fået en tilbagerejsetilladelse på trods af indberetningen i SIS, ikke medfører, at han igen skal meddeles en tilbagerejsetilladelse." ÅB/2021/259.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret som familiemedlem til en statsborger fra Nigeria med henvisning til hensynet til den offentlige orden.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i september 2020 om ret til ophold som medfølgende familie til en unionsborger. Ansøgeren blev i november 2020 dømt for dokumentfalsk i landsretten ved at anvende et falsk italiensk pas, en falsk italiensk opholdstilladelse samt et falsk italiensk ID-kort over for politiet i forbindelse med indrejsekontrol til Danmark. Ansøgeren blev straffet med fængsel i 40 dage og udvist af Danmark med et indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at hensynet til den offentlige orden og sikkerhed tilsiger, at ansøgeren nægtes at få udstedt et EU-opholdskort som familiemedlem til unionsborgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren ved dom afsagt af Landsretten blev kendt skyldig i dokumentfalsk efter straffelovens § 171 ved at anvende et falsk

italiensk pas, en falsk italiensk opholdstilladelse samt et falsk italiensk ID-kort over for politiet i forbindelse med en indrejsekontrol til Danmark i august 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på karakteren af den begåede forbrydelse, samt at ansøgeren blev idømt 40 dages fængsel og udvist af Danmark med et indrejseforbud i 6 år regnet fra hans udrejse eller udsendelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig ulovligt i Danmark siden 2014, hvorfor hans tilknytning til Danmark er opnået på ulovligt grundlag.

Udlændingenævnet finder herefter, at nægtelse af udstedelse af opholdsdokument er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren i august 2020 har begået dokumentfalsk ved at benytte samt være i besiddelse af falske dokumenter for at opnå ophold i Danmark, og derudover har opholdt sig i ulovligt i landet. Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens personlige adfærd aktuelt udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel i Danmark, der berører grundlæggende samfundsinteresser, der søges beskyttet.

Det forhold, at det til klagen er anført, at en overtrædelse af straffelovens § 171, ikke har en karakter og intensitet, der udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har været i besiddelse af og benyttet falske opholdsdokumenter, imens han har opholdt sig ulovligt i Danmark, samt haft en verserende sag vedrørende hans opholdsret hos SIRI. Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det er en grundlæggende samfundsinteresse, at det søges forhindret, at udlændinge, der ansøger om opholdsret i Danmark, benytter sig af ulovlige opholdsdokumenter. Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at det udgør en skærpende omstændighed, at ansøgeren i august 2020 benyttede sig af falske opholdsdokumenter i forbindelse med sin indrejse i Danmark.

Det forhold, at det til klagen desuden er anført, at ansøgeren var nødsaget til at tage til Sverige for at få udstedt et nyt nationalitetspas til brug for sin ansøgning om opholdsbevis i Danmark, samt at ansøgeren fremviste dokumenterne, imens han var i gang med at krydse grænsen mellem Danmark og Sverige, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet vurderer således fortsat, at ansøgeren af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed skal nægtes at få udstedt et EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 10.

Det forhold, at det tidligere er anført, at ansøgeren ikke mener, at der er taget tilstrækkeligt hensyn til ansøgerens ret til familieliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, EMRK artikel 8 kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Det er Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark, da han etablerede forholdet til sin ægtefælle, hvorfor

han ikke kan have haft en berettiget forventning om at kunne fortsætte et familieliv i Danmark. Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgerens og ansøgerens ægtefælles datter er 3 år gammel, samt at ansøgerens ægtefælle og deres datter er statsborgere i Portugal. Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at det ikke vil være umuligt eller forbundet med store vanskeligheder at fortsætte familielivet i et andet land, eksempelvis Portugal.

Udlændingenævnet finder herefter, at en nægtelse af ret til ophold som familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, jf. § 35, stk. 1, ikke er i strid med EMRK artikel 8, idet EMRK artikel 8 ikke giver en ubetinget ret til at vælge, hvor man vil udøve sit familieliv.

Endelig finder Udlændingenævnet, at en nægtelse af ret til ophold som familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, jf. § 35, stk. 1, ikke vil forhindre ansøgerens datter i at udøve sin ret som unionsborger. Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at datteren opholder sig i Danmark med sin mor, og at der ikke til sagen er oplysninger om, at datterens mor ikke kan tage vare på sin datter, eller at der i øvrigt er et helt særligt tilknytningsforhold mellem ansøgeren og datteren.

Det forhold, at ansøgeren ved e-mail fra maj 2021 har fremsendt Flygtningenævnets tidligere praksis fra 2010, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at den fremsendte praksis ikke er sammenlignelig med denne sag, idet der er tale om afgørelser, herunder en asylsag og en EU-sag, der afgøres på forskellige lovgrundlag.

Derudover har Udlændingenævnet særlig lagt vægt på, at Landsretten i november 2020 har fundet, at der ikke var særlige forhold der gjorde, at en udvisning af ansøgeren ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EU-retten.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/259.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret som familiemedlem til en statsborger fra Marokko med henvisning til hensynet til den offentlige orden.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i marts 2020 om ret til ophold som medfølgende familiemedlem til en unionsborger. Ansøgeren var tidligere idømt fængselstraf ved 5 domsafsigelser i Danmark, samt udvist af Danmark af flere omgange, senest i november 2017, for at indrejse i Danmark på trods af et indrejseforbud. Ansøgeren var yderligere udvist af Norge og Schengenområdet i august 2015.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra oktober 2020. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan få udstedt et EU-opholdskort i Danmark som medfølgende familiemedlem efter

EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, idet hensynet til den offentlige orden tilsiger dette, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgeren ved dom afsagt:

- I marts 2011 af byretten blev idømt 40 dages fængsel samt udvist af Danmark i 6 år for dokumentfalsk, forsøg på dokumentfalsk og ulovlig omgang med hittegods.
- I maj 2011 blev idømt 20 dages fængsel samt udvist af Danmark i 6 år for indrejse trods indrejseforbud.
- I december 2014 af byretten blev idømt 3 måneders fængsel samt udvist af Danmark i 6 år for tyveri, hæleri, dokumentfalsk og indrejse trods indrejseforbud.
- I marts 2017 af byretten blev idømt 5 måneders fængsel samt udvist af Danmark i 6 år for dokumentfalsk og indrejse trods indrejseforbud.
- I november 2017 af byretten blev idømt 4 måneders fængsel samt udvist af Danmark i 6 år for vold og trussel om vold.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren i august 2015 blev udvist af Norge med indrejseforbud gældende til den 20. maj 2021 som følge af, at ansøgeren var blevet pålagt bøde for forsøg på at betale en taxatur med en anden persons Visa-kort og for at være indrejst i Norge uden gyldigt rejsedokument, og fordi ansøgeren på trods af afgørelse om at skulle forlade Norge og Schengenområdet, havde opholdt sig ulovligt i Norge i ca. 5 år og 9 måneder.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren ved 5 domsafsigelser i Danmark i perioden fra maj 2011 til november 2017 er idømt fængselsstraf og udvist med indrejseforbud for flere kriminelle forhold i Danmark, og at ansøgeren gentagne gange er indrejst i Danmark på trods af indrejseforbud.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på karakteren af de begåede forbrydelser, herunder særligt at ansøgeren i november 2017 blev kendt skyldig i at have begået vold og fremsat trusler mod en tjenestemand i funktion ved at have skubbet en fængselsbetjent hårdt i brystet, og derefter med knyttet hånd slået fængselsbetjenten på armen, som fængselsbetjenten havde taget op foran hovedet for at afværge slag, samt ved senere samme dag at have fremsat trusler mod fængselsbetjenten.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren i marts 2017 og november 2017 blev idømt henholdsvis 5 og 4 måneders fængsel og udvist af Danmark i 6 år regnet fra hans udrejse eller udsendelse, og at han på den baggrund har indrejseforbud i Danmark indtil maj 2024.

Udlændingenævnet finder endvidere, at en nægtelse af udstedelse af opholdsdokument til ansøgeren er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i EU-opholdsbekendtgørelsens § 36.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren aldrig har haft opholdstilladelse eller opholdsret i Danmark, at ansøgeren flere gange er indrejst og har opholdt sig ulovligt i Danmark og

begået gentagne kriminelle handlinger herunder vold, dokumentfalsk og tyveri, og at ansøgeren har et gældende indrejseforbud frem til maj 2024. Det er herefter Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens personlige adfærd aktuelt udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel i Danmark, der berører grundlæggende samfundsinteresser, der søges beskyttet.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at det er anført, at ansøgeren skammer sig meget over det, ansøgeren har gjort, at ansøgeren nu har opholdt sig i Marokko i 2½ år uden at begå noget strafbart, og at ansøgeren vil gøre sit yderste for at være en eksemplarisk borger og ikke længere have behov for at bruge falske dokumenter eller begå tyveri.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset om ansøgerens generelle adfærd har ændret sig under ansøgerens ophold i Marokko det seneste 2½ år, så medfører den begåede vold mod tjenestemand i funktion samt den forudgående gentagne kriminalitet i form af bl.a. dokumentfalsk, tyveri og ulovlige indrejser og ophold i Danmark, at ansøgeren fortsat må anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

Af samme grund kan det heller ikke føre til en ændret vurdering, at det er anført, at ansøgerens kriminelle handlinger er gjort af nød i et forsøg på at overleve, at episoden i fængslet var en engangshændelse i en presset situation, idet ansøgerens tid i fængslet var meget udfordrende, og at ansøgeren ingen domme har for vold uden for fængslet.

Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle i juli 2019 har indgået ægteskab i Marokko, og at ansøgerens ægtefælle har oplyst, at det eneste parret ønsker, er at starte deres liv sammen i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at nægtelse af udstedelse af opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, jf. § 35, stk. 1, ikke er i strid med retten til familieliv, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, idet EMRK artikel 8 ikke giver en ubetinget ret til at vælge, hvor man vil udøve sit familieliv. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle kan henvises til at udøve familielivet i et andet land, herunder i ansøgerens hjemland, Marokko.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI's afgørelse." ÅB/2021/260.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret som familiemedlem til en statsborger fra Tyrkiet med henvisning til hensynet til den offentlige orden.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i maj 2020 om ret til ophold som medfølgende familiemedlem til en unionsborger. Ansøgeren havde tidligere fra 2016-2019 boet og arbejdet i Sverige. Ansøgeren var i marts 2011 dømt

for hærværk ved brandstiftelse i Norge og blev i den forbindelse udvist med et indrejseforbud i 5 år i oktober 2012.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRI's afgørelse af medio december 2020 vedrørende ansøgerens ret til ophold i Danmark som medfølgende familie til sin ægtefælle.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt skal meddeles afslag på opholdsret i Danmark som familiemedlem til sin ægtefælle, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1, jf. § 35, stk. 1, med henvisning til hensynet til den offentlige orden, som følge af, at ansøgeren blev dømt for hærværk ved brandstiftelse i Norge i marts 2011 samt udvist med et indrejseforbud i 5 år i oktober 2012, og at ansøgeren i den forbindelse ikke overholdt indrejseforbuddet, hvorfor det blev forlænget til september 2022.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at der er forløbet næsten 13 år, siden ansøgeren begik hærværk ved brandstiftelse i Norge, og at der er forløbet mere end 10 år, siden han blev dømt for det pågældende forhold og i den forbindelse udvist i 5 år.

Udlændingenævnet har ved vurderingen endvidere lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i marts 2020, at ansøgeren således på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i ca. 1 år og 5 måneder på baggrund af sit ægteskab med sin ægtefælle, at han ikke er blevet dømt for lovovertrædelser efter sin indrejse i Danmark, at han har dokumenteret, at han har arbejdet i Sverige som henholdsvis bager og restaurantassistent siden februar 2016 og frem til i hvert fald april 2019, og at der ikke foreligger andre oplysninger i den foreliggende sag, der taler for nægtelse af ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det fremgår af afgørelse fra EU-Domstolen, sag C-348/09, P.I., præmis 30, at ved vurderingen af hensynet til den offentlige orden, skal den pågældende person anses for at være tilbøjelig til fortsat at udvise en adfærd, der i fremtiden udgør en trussel af en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig karakter, der berører grundlæggende samfundsinteresser.

I Højesteretsdom sag 19/2019, udtrykkes det endvidere, at det følger af fast retspraksis, at undtagelsesbestemmelsen om den offentlige orden, som udgør en fravigelse af opholdsretten for unionsborgere eller deres familiemedlemmer, skal fortolkes strengt, således at dens rækkevidde ikke kan bestemmes ensidigt af medlemsstaterne. Det fremgår derudover, at foranstaltninger som begrænser en unionsborgers eller dennes familiemedlemmers opholdsret, herunder foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden skal, for at være berettigede, være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende være begrundet i vedkommendes personlige adfærd.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren i fremtiden vil begå ligeartet kriminalitet, og at ansøgerens adfærd dermed ikke udgør en

reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, og § 36. Det bemærkes, at en tidligere straffedom ikke i sig selv kan begrunde en sådan afgørelse. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse." ÅB/2021/261.

3.19.6.1. Misbrug af rettigheder og svig

Som det fremgår af afsnit 3.19.6., kan udstedelse af registreringsbevis eller EU-opholdskort nægtes, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger det, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens 35, stk. 1, 1. pkt.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, 3. pkt., at tilsvarende gælder, hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder i kraft af et proformaægteskab.

Der henvises til afsnit 3.7.1.4 for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der forelå et proformaægteskab.

I Kommissionens meddelelse[60] defineres svig som forsætlig vildledning eller påfund for at opnå ret til fri bevægelighed i henhold til EU-opholdsdirektivet.

Det fremgår endvidere af Kommissionens meddelelse, at misbrug i forbindelse med opholdsdirektivet defineres som en adfærd, der alene har til formål at opnå ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til EU-reglerne, hvilket ikke er i overensstemmelse med formålet med EU-bestemmelserne, om end de betingelser, der er fastsat i disse bestemmelser, formelt er opfyldt.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der forelå misbrug af rettigheder, og om misbruget var til hinder for udstedelse af opholdsret til en unionsborgers familiemedlem, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på opholdsret som familiemedlem til en statsborger fra Ghana under henvisning til at ansøgeren tidligere havde udvist svig over for de danske myndigheder.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i juli 2018 om ret til ophold som medfølgende familiemedlem til en unionsborger. Ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde indgået ægteskab i ansøgerens hjemland i oktober 2017 og parret havde boet sammen på ægtefællens adresse siden ansøgeren indrejste til Danmark i april

[60] Meddelelse fra Kommissionens til Europa-Parlamentet og Rådet om retningslinjer for en bedre gennemførelse og anvendelse af direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (KOM(2009) 313), pkt. 4, og den deri nævnte retspraksis.

2018. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren, under en anden identitet, i juni 2014 modtog en fængselsdom samt udvisning af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Udlændingenævnet vurderer således, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, da ansøgeren har udvist svig, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan få udstedt et EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til ansøgerens ægtefælle i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren har udøvet svig i forbindelse med ansøgningens indgivelse til Statsforvaltningen i juli 2018, og at udstedelse af et EU-opholdskort derfor kan nægtes i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse fremlagde et nationalitetspas, hvoraf det fremgår, at ansøgeren hedder [ansøgerens navn], født den XX.MM 1981, at ansøgeren tidligere af myndighederne i Danmark er blevet registeret under en anden identitet, og at ansøgeren under denne identitet blev idømt 30 dages fængsel samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren med sine handlinger, herunder at ansøgeren kort efter sin indrejse i april 2018 fik udstedt et nationalitetspas med oplysninger afvigende fra de generalia, der blev lagt til grund ved domsafsigelsen i juni 2014, og hvorefter ansøgeren i juli 2018 indgav en ansøgning om EU-opholdskort - har forsøgt at vildlede myndighederne forsætligt med henblik på at opnå en EU-opholdsret, idet ansøgeren også var kendt under en anden identitet, og at ansøgeren under denne identitet ved dom af juni 2014 afsagt af Byretten var blevet idømt 30 dages fængsel samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at de oplysninger, som ansøgeren har fremlagt til Statsforvaltningen om sin identiet, kunne have resulteret i, at ansøgeren havde fået udstedt et EU-opholdskort, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, og at ansøgeren efter Udlændingenævnets vurdering måtte antages at være bekendt med dette.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering af sagens udfald, at det fremgår af sagens oplysninger, herunder oplysningerne fra politiet, at nationalitetspasset, der blev fremlagt i forbindelse med ansøgningens indgivelse, er ægte.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens partsrepræsentant har indsendt en kopi af kendelse afsagt af Byretten i september 2018, hvoraf det fremgår, at ansøgeren blev løsladt fra fængslet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse forhold ikke ændrer på, at det må lægges til grund, at ansøgeren med sine handlinger har handlet svigagtigt ved at angive flere forskellige identiteter til myndighederne, og at denne adfærd kunne have resulteret i, at en person med et indrejseforbud kunne have fået udstedt en EU-opholdsret.

Udlændingenævnet stadfæster således SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/262.

3.19.7. Ret til tidsubegrænset ophold på baggrund af EU-reglerne

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1, har en unionsborger, der har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, ret til tidsubegrænset ophold. Det er en betingelse for bestemmelsens anvendelsesområde, at unionsborgeren er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 1, og at opholdet er i overensstemmelse med de betingelser for ophold, der fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelser i øvrigt.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for en tredjelandsstatsborger, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet som medfølgende familiemedlem til en unionsborger uafbrudt i 5 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, nr. 2.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en tredjelandsstatsborger som medfølgende familiemedlem til en unionsborger havde opnået ret til tidsubegrænset ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 SIRI´s afgørelse vedrørende en statsborger fra Ghanas ret til tidsubegrænset ophold som medfølgende familiemedlem til en unionsborger efter EU-retten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i marts 2014 udstedt et opholdsbevis som familiemedlem til sin nederlandske ægtefælle efter EU-retten. I januar 2019 søgte ansøgeren om ret til tidsbegrænset ophold. Som led i sagsbehandlingen anmodede SIRI om dokumentation for, at ansøgeren havde haft lovligt ophold uafbrudt i 5 år samt dokumentation for bl.a. ægtefællens ansættelsesforhold og lønindtægt som dokumentation for ægtefællens opholdsgrundlag i perioden.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet fastholder SIRI´s afgørelse fra september 2019. Ansøgeren havde derfor ikke ret til tidsubegrænset ophold her i landet på tidspunktet for SIRI´s afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fik udstedt EU-opholdskort ultimo marts 2014 som medfølgende familiemedlem til en nederlandske statsborger, som tog ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens daværende § 3, stk. 1 (nu § 5, stk. 1).

Udlændingenævnet har dermed lagt vægt på, at ansøgerens opholdsret som medfølgende familiemedlem til en arbejdstager var betinget af, at den nederlandske statsborger uafbrudt i 5 år har haft ophold i Danmark som arbejdstager, og at ansøgeren i hele denne periode har opholdt sig sammen med den nederlandske statsborger.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at den nederlandske statsborger ikke har modtaget lønindkomst i perioden fra primo januar 2015 til ultimo juni 2015 og i månederne september 2015 og december 2015, hvorfor den nederlandske statsborger ikke har modtaget lønindkomst i 8 ud af 12 måneder i 2015.

Udlændingenævnet finder, at det forhold, at den nederlandske statsborger har været registreret som bosiddende i Danmark siden ultimo marts 2014, ikke udgør tilstrækkelig dokumentation for den nederlandske statsborgers ophold i Danmark, idet der alene er tale om en registrering.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at SIRI medio august 2019 anmodede om dokumentation for, at den nederlandske statsborger har haft ophold i Danmark i ovennævnte periode, og at hverken SIRI eller Udlændingenævnet efterfølgende har modtaget dokumentation for den nederlandske statsborgers ophold i Danmark i denne periode.

Udlændingenævnet finder dermed, at ansøgeren på tidspunktet for SIRI´s afgørelse i september 2019 alene havde haft et uafbrudt lovligt ophold i Danmark i 3 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse.” ÅB/2021/263.

Betingelserne for opholdsretten efter EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 (om personer med selvstændig opholdsret som f.eks. arbejdstager, person med tilstrækkelige midler m.v.) og kapitel 3 (familiemedlemmers ret til ophold) skal være opfyldt indtil det tidspunkt, hvor unionsborgeren den pågældende efter 5 års uafbrudt ophold opnår ret~~ten~~ til tidsubegrænset ophold.

Retten til tidsubegrænset ophold opnås automatisk, når betingelsen om 5 års lovligt ophold i træk er opfyldt. Det følger heraf, at udstedelse af bevis for opnåelse af tidsubegrænset opholdsret ikke kan betinges af, at unionsborgeren den pågældende på tidspunktet for ansøgningen opfylder betingelserne

i EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 og 3, hvis vedkommende allerede forinden har opholdt sig lovligt her i landet i 5 år i træk.

Udstedelse af et opholdsbevis for ret til tidubegrænset ophold, kan heller ikke betinges af, at den pågældende identificerer sig ved ansøgningens indgivelse, hvis denne tidligere har identificeret sig, og det derved er fastslået, at pågældende er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens anvendelsesområde f.eks. ved indgivelse af en førstegangsansøgning.

Som eksempel~~ler~~ på en afgørelse~~r~~, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgerens identitet har være tilstrækkelig fastlagt i forbindelse med ansøgning om udstedelse af bevis for tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af EU-reglerne, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdsret efter EU-retten til en statsborger fra Polen.

Sagens faktiske omstændigheder:

I september 2020 indgav ansøgerens værge ansøgning om bevis for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler for ansøgeren. Ansøgeren, der er født i 2010, havde ikke tidligere fået udstedt et bevis for sin registrering i Danmark i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen og havde ikke tidligere fået fastslået sin identitet hos ved de danske udlændingemyndigheder. SIRI anmodede ansøgeren og dennes værge om at møde personligt op hos SIRI, således at der kunne foretages et identitetstjek, hvilket ikke skete.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra januar 2021. Ansøgeren kan således ikke meddeles tidsubegrænset opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der til sagen ikke er fremsendt dokumentation for eller foreligger oplysninger om, at ansøgeren har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, hvorfor ansøgeren ikke opfylder betingelserne for tidsubegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt afgørende vægt på, at det fremgår af UIP og UR, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har fået udstedt et bevis for sin opholdsret her i landet og har således ikke tidligere identificeret sig over for de danske udlændingemyndigheder. I samme forbindelse har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med SIRI's sagsbehandling og efter anmodning ikke er mødt personligt, således at SIRI kunne foretage et ID-tjek på ansøgeren.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er født her i landet i august 2010, og at ansøgeren har været registreret i CPR med dansk adresse siden denne dato.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke tidligere har fået konstateret sin eventuelle opholdsret her i landet. I samme forbindelse har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der hverken til SIRI eller i forbindelse med klagesagen er fremlagt nogen form for dokumentation for, at ansøgerens identitet tidligere er blevet fastlagt, og at ansøgeren har opholdt sig i Danmark uafbrudt i 5 år som familiemedlem til en unionsborger, og derved opfylder betingelserne for en tidsubegrænset opholdsret.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/264.

Et opholdsbevis, der er udstedt 5 år forud for anmodningen om bevis for ret til tidsubegrænset ophold, betyder ikke nødvendigvis, at den pågældende reelt har opfyldt betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 og 3 i hele 5-årsperioden. Det skal således godtgøres, at den pågældende i hele 5-årsperioden har opfyldt betingelserne for et opholdsgrundlag. Det er ikke en forudsætning for retten til tidsubegrænset ophold, at den pågældende har haft registreringsbevis i perioden. Det afgørende er, om den pågældende har opfyldt betingelserne for ophold i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsen i en hel 5-årsperiode.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger eller en tredjelandsstatsborger har haft lovligt ophold uafbrudt i 5 år og derved havde opnået ret til tidsubegrænset ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdsret efter EU-retten til en statsborger fra Tyskland.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i august 2015 udstedt et registreringsbevis som person med tilstrækkelig midler, og fik i juni 2016 udstedt et nyt registreringsbevis som arbejdstager. I maj 2017 traf Statsforvaltningen (nu SIRI) afgørelse om, at ansøgerens opholdsret var ophørt, og afgørelsen blev i juni 2018 stadfæstet af Udlændingestyrelsen (nu Udlændingenævnet). Ansøgeren blev i juni 2018 på ny meddelt ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen som arbejdstager. I august 2020 søgte ansøgeren om ret til tidsubegrænset ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at det er en betingelse for at opnå ret til tidsubegrænset ophold efter EU-retten, at ansøgeren har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at SIRI medio maj 2017 traf afgørelse om, at ansøgerens opholdsret som arbejdstager ophørte, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, samt at denne afgørelse blev stadfæstet af Udlændingenævnet i juni 2018, hvorved ansøgerens lovlige ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, blev afbrudt.

Ansøgerens seneste uafbrudte lovlige ophold i Danmark efter EU-retten regnes således fra medio juni 2018, hvor ansøgeren på ny fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelses dagældende § 3, stk. 1 (nu § 5, stk. 1), hvilket vil sige i omkring 2 år og 3 måneder på tidspunktet for SIIRI´s afgørelse, hvorfor ansøgeren ikke opfylder den grundlæggende betingelse for ret til tidsubegrænset ophold.

Ansøgerens oplysning om, at ansøgeren har betalt skat i Danmark igennem næsten 22 år, at ansøgeren arbejdede i Danmark i de 8 år, hvor ansøgeren boede i Sverige, samt at ansøgeren i 2015 flyttede tilbage til Danmark, hvor ansøgeren har boet sammen med sin samlever de seneste 3,5 år, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke uafbrudt har opfyldt betingelserne for en opholdsret efter EU-retten siden ansøgeren indrejse i Danmark i 2015.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren henset til sine problemer med ordblindhed havde problemer med at finde et arbejde, og af denne grund var nødsaget til at tage imod et løntilskudsjob, samt at ansøgeren på nuværende tidspunkt er sygemeldt grundet en brækket hofte og tilmed har håndgener efter en operation.

Udlændingenævnet finder, at disse oplysninger ikke kan føre til en ændret vurdering, da ansøgeren uanset sine udfordringer med at finde et arbejde, fortsat ikke har dokumenteret, at ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå ret til tidsubegrænset ophold.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/265.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2021 SIRI´s afgørelse om afslag på ret til tidsubegrænset ophold vedrørende en statsborger fra Bangladesh, der havde opholdsret som familiemedlem til en unionsborger efter EU-retten

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i august 2017 udstedt et opholdsbevis i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsen som familiemedlem til sin polske ægtefælle og søgte i april 2021 om tidsubegrænset ophold. Ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark siden oktober 2015 efter udlændingelovens regler. SIRI traf i april 2021 afgørelse om, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for tidsubegrænset ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra april 2021. Ansøgeren har derfor ikke ret til tidsubegrænset ophold her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, nr. 2.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har haft ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsen uafbrudt i 5 år, hvilket er en betingelse for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, nr. 2.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har haft ret til ophold som medfølgende familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8 (nugældende § 10) siden ultimo juni 2017.

Udlændingenævnet finder herefter, at ansøgeren på nuværende tidspunkt alene har haft ret til ophold efter EU-retten i Danmark i ca. 4 år og 4 måneder, hvorfor ansøgeren ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, nr. 2, om uafbrudt lovligt ophold i 5 år.

Den omstændighed, at ansøgeren tidligere har haft ret til ophold i Danmark efter udlændingelovens regler, samt at ansøgeren indrejste i Danmark medio oktober 2015, og således på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i ca. 6 år, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen, da disse forhold ikke har betydning for vurderingen af ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, nr. 2.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse.” ÅB/2021/266.

3.19.7.1. Særlig adgang ret til tidsubegrænset ophold for bl.a. pensionister

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 20 kan en række personer, herunder pensionister, der ikke længere har beskæftigelse her i landet, have ret til tidsubegrænset ophold, uanset at den pågældende ikke har opholdt sig her i landet uafbrudt i 5 år.

Det gælder bl.a. for en unionsborger, som ophører med at være arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, efter den pågældende har opnået den fastsatte alder for ret til folkepension, eller ophører med at være arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende og går på førtidspension. Det forudsætter, at den pågældende har haft lønnet beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet i de sidste 12 måneder forud herfor samt uafbrudt har haft ophold her i landet i de sidste 3 år forud herfor. Dette følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 20, stk. 1, nr. 1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en pensionist kunne få ret til tidsubegrænset ophold, selvom den pågældende ikke havde opholdt sig her i landet uafbrudt i 5 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2021 SIRI's afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdsret efter EU-retten til en statsborger fra Tyskland.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er født i 1969 og blev i juli 2018 meddelt opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen og indrejste samme måned. Han indgav senere ansøgning om ret til tidsubegrænset ophold som pensionist efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 20. Ansøgeren havde modtaget lønindkomst i perioden maj 2019 og frem til maj 2021. Der var ikke oplysninger om, at han skulle have ret til folkepension eller førtidspension i landet, ligesom at han på afgørelsestidspunktet ikke var ophørt med at have status som arbejdstager i Danmark. SIRI havde vurderet sagen både efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1, og § 20.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI´s afgørelse fra december 2020, idet Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for tidsubegrænset opholdsret her i landet efter EU -opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at det ud fra sagens oplysninger og fremlagte dokumentation ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingeinformationsportalen (UIP), at ansøgeren af det daværende Statsforvaltningen (nu SIRI) i juli 2018 blev meddelt opholdsret her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, som person med tilstrækkelige midler, og at ansøgeren ifølge CPR, er registreret indrejst i Danmark i juli 2018.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren har modtaget lønindkomst i perioden fra maj 2019 og frem til maj 2021.

Udlændingenævnet har på baggrund af ovenstående således lagt vægt på, at ansøgeren alene har opholdt sig her i landet i ca. 2 år og 11 måneder.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for tidsubegrænset opholdsret her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 20.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har opnået den alder for ret til folkepension, som der er fastsat i lov om social pension, idet ansøgeren kun er 52 år.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af § 1 a, nr. 7 i bekendtgørelse af lov om social pension, at folkepensionsalderen er 69 år for personer, der er født efter den 31. december 1966.

Udlændingenævnet har i samme forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af artikel 17 (1) (a) i opholdsdirektivet, at det er den alder, der er fastsat i værtsmedlemsstatens lovgivning for ret til alderspension, som der lægges vægt på i vurderingen af, om den pågældende, som en undtagelse fra artikel 16 i direktivet, har ret til tidsubegrænset ophold i værtsmedlemsstaten, selv om pågældende ikke har haft fast ophold i 5 år i træk.

Det forhold, at ansøgeren i sin klage har oplyst, at ansøgeren er pensioneret, at ansøgeren har arbejdet i Danmark i mindst 1 år, og at ansøgeren derfor har ret til tidsubegrænset ophold her i landet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har henvist til et link til EU's officielle hjemmeside indeholdende oplysninger om bl.a., at en unionsborger kan få ret til permanent ophold efter mindre end 5 år, såfremt en række betingelser er opfyldt herfor

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke fremgår af eIndkomst, at ansøgeren har modtaget pension her i landet, og at der ikke til sagen er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren har ret til folkepension eller førtidspension her i landet, eller at ansøgeren i øvrigt skulle være ophørt med at have status som arbejdstager her i landet, da ansøgeren senest har haft lønindkomst i maj 2021.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI´s afgørelse." ÅB/2021/267.

3.19.8. Brexit

Den 31. januar 2020 udtrådte Storbritannien af EU. Med henblik på at lette overgangen og skabe klarhed om fremtidige forhold på en række områder, havde Storbritannien og EU indgået en udtrædelsesaftale,[61] som trådte i kraft den 1. februar 2020.

Udtrædelsesaftalen fastsatte en overgangsperiode, som bl.a. indebar, at britiske statsborgere og deres familiemedlemmer fortsat kunne gøre brug af EU-reglerne om fri bevægelighed indtil den 31. december 2020, hvor overgangsperioden udløb.

Udtrædelsesaftalen indebærer desuden, at britiske statsborgere, der inden den 31. december 2020 havde taget lovligt ophold i Danmark i medfør af EU-reglerne, f.eks. som arbejdstagere eller personer med tilstrækkelige midler,62 herefter kan bevare opholdsretten på vilkår, der overordnet svarer til

[61] Aftale om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (2019/C 384 I/01)
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:12019W/TXT(02)&from=DA
[62] Se afsnit 3.18.2.1 og 3.18.2.2 vedrørende betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

EU-reglerne om fri bevægelighed. Endvidere har den britiske statsborgers familiemedlemmer en afledt ret til ophold efter overgangsperiodens udløb, hvis de opfylder betingelserne herfor.

Den britiske statsborger skal således efter overgangsperiodens udløb fortsat opfylde betingelserne som f.eks. arbejdstager, og vil derudover også være omfattet af udtrædelsesaftalens bestemmelser om bl.a. ret til tidubegrænset ophold, ophør af opholdsret, udvisning, m.v.

Udtrædelsesaftalens borgerrettigheder kan som udgangspunkt påberåbes direkte af personer, men visse bestemmelser er gennemført i dansk ret ved Brexit-bekendtgørelsen.[63]

Det følger således af Brexit-bekendtgørelsens §§ 2 og 3, jf. udtrædelsesaftalens artikel 18, stk. 1, at britiske statsborgere og deres familiemedlemmer for at sikre og bevare en opholdsret efter overgangsperioden udløb, skal indgive ansøgning til SIRI om udstedelse af et nyt opholdsdokument i henhold til udtrædelsesaftalen. Ansøgningen skal indgives senest den 31. december 2021, idet opholdsretten ellers som udgangspunkt bortfalder.

Det følger desuden af Brexit-bekendtgørelsens § 10, at udstedelse af opholdsdokument efter § 2, kan nægtes, hvis ansøgeren ikke opfylder betingelserne efter udtrædelsesaftalen.

Britiske statsborgere, som ikke opfylder betingelserne for udstedelse af et opholdsdokument efter Brexit-bekendtgørelsen, vil skulle søge om opholdstilladelse som tredjelandsstatsborgere efter udlændingelovens regler for at opnå lovligt ophold i Danmark.

Der henvises generelt til Brexit-vejledningerne fra henholdsvis Europa-Kommissionen64 og Udlændinge- og Integrationsministeriets.[65]

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om betingelsen om, at have taget lovligt ophold i Danmark i medfør af EU-reglerne inden overgangsperiodens udløb, var opfyldt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 SIRI's afgørelse vedrørende en statsborger fra Storbritannien, som havde søgt om udstedelse af opholdsdokument som person med tilstrækkelige midler efter Brexit-bekendtgørelsen, jf. udtrædelsesaftalen mellem EU og Storbritannien.

---

[63] Bekendtgørelse nr. 1700 af 23. november 2020 om gennemførelse af visse bestemmelser i udtrædelsesaftalen mellem Det Forenede Kongerige og EU for så vidt angår retten til indrejse, ophold og arbejde i Danmark https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/1700

[64] Europakommissionens meddelelse C 173/1 af 20. maj 2020, "Vejledning vedrørende aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab", at udstationerede arbejdstagere falder uden for udtrædelsesaftalens anvendelsesområde (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020XC0520(05)&from=EN

[65] Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning nr. 9207 af 5. marts 2021, "Vejledning om retten til ophold og arbejde for britiske statsborgere og deres familiemedlemmer i henhold til udtrædelsesaftalen mellem Det Forenede Kongerige og EU" (www.retsinformation.dk/eli/retsinfo/2021/9207#id40739296-04a7-4643-a604-37f5973f5058)

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde planlagt at tage ophold i Danmark efter EU-reglerne i slutningen af 2020 som person med tilstrækkelige midler. På grund af indrejserestriktionerne som følge af COVID-19 kunne ansøgeren imidlertid ikke få tilladelse til at indrejse i Danmark inden udløbet af 2020. I maj 2021 indgav ansøgeren ansøgning om udstedelse af opholdsdokument efter Brexit-bekendtgørelsen. SIRI meddelte afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke havde taget ophold i Danmark efter EU-reglerne inden overgangsperiodens udløb den 31. december 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra juli 2021. Ansøgeren har derfor ikke ret til at få udstedt et opholdsdokument i Danmark efter Brexit-bekendtgørelsens § 2, jf. udtrædelsesaftalens artikel 18.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke er omfattet af udtrædelsesaftalen som britisk statsborger med ret til tidsbegrænset ophold, idet ansøgeren ikke havde taget ophold i Danmark efter EU-reglerne inden overgangsperiodens udløb den 31. december 2020.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at indrejserestriktionerne som følge af corona-pandemien medførte begrænsninger for bl.a. unionsborgere og britiske statsborgere, som ikke i forvejen havde etableret et opholdsgrundlag i Danmark, og at ansøgeren efter det oplyste ikke havde mulighed for at indrejse i Danmark fra september 2020 til den 31. december 2020, idet det ikke blev anset som et anerkendelsesværdigt formål, at ansøgeren skulle indrejse for at finde en bolig i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, det er en grundlæggende betingelse for at være omfattet af udtrædelsesaftalens anvendelsesområde, at man som britisk statsborger har udøvet sin ret til ophold i Danmark efter EU-retten inden overgangsperiodens udløb. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at udtrædelsesaftalen og den pågældende tidsfrist er aftalt og fastsat af Storbritannien og EU, og at hverken udtrædelsesaftalen eller nationale regler giver mulighed for at fravige denne betingelse.

Det forhold, at ansøgeren i januar 2020 fremmødte hos SIRI for at indgive ansøgning om registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen, men at ansøgeren i den forbindelse blev vejledt om at vente med at indgive ansøgning, til ansøgeren faktisk var flyttet til Danmark, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at afgørelser truffet efter EU-retten er konstaterende, og at SIRI derfor med rette vejledte ansøgeren om, at det er en betingelse for at få udstedt et registreringsbevis efter EU-retten, at man aktuelt udøver sin ret til fri bevægelighed. En intention om

at ville flytte til Danmark på et ikke nærmere angivet tidspunkt, kan således ikke i sig selv danne grundlag for en EU-opholdsret.

Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren på grund af sit helbred ikke havde mulighed for at flytte til Danmark før 31. december 2020, at ansøgeren ikke har noget familie i Storbritannien og har mange nære venner i Danmark, og at ansøgeren ikke vil være en økonomisk byrde for det danske samfund.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om forhold, som kan tages i betragtning ved vurderingen af, om den tidsmæssige betingelse for at være omfattet af udtrædelsesaftalen er opfyldt.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI's afgørelse." ÅB/2021/268.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2021 SIRI's afgørelse vedrørende en statsborger fra Storbritannien, som havde søgt om udstedelse af opholdsdokument som arbejdstager efter Brexit-bekendtgørelsen, jf. udtrædelsesaftalen mellem EU og Storbritannien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i oktober 2020 og fik udstedt registreringsbevis som arbejdstager. Ansøgeren påbegyndte imidlertid aldrig i arbejde i 2020, idet ansøgeren efter det oplyste blev afskediget og efterfølgende blev syg med corona. I februar 2021 søgte ansøgeren om udstedelse af opholdsdokument efter Brexit-bekendtgørelsen. SIRI meddelte afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke havde opfyldt et opholdsgrundlag efter EU-reglerne inden overgangsperiodens udløb den 31. december 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra juni 2021. Ansøgeren har derfor ikke ret til ophold i Danmark på baggrund af udtrædelsesaftalen mellem Storbritannien og EU.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens samlede oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren havde taget lovligt ophold i Danmark i medfør af EU-retten inden overgangsperiodens udløb den 31. december 2021.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, ansøgeren primo oktober 2020 fik udstedt registreringsbevis som arbejdstager efter EU-retten under forudsætning af at skulle udøve lønnet beskæftigelse for en arbejdsgiver, men at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren på noget tidspunkt har haft reel og faktisk beskæftigelse for den pågældende arbejdsgiver.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har haft lønindkomst i 2020.

Det forhold, at ansøgeren har fået udstedt et registreringsbevis i oktober 2020 medfører ikke, at ansøgeren alene af den grund kan anses for at have været omfattet af EU-reglerne, idet udstedelsen af et registreringsbevis ikke i sig selv skaber en ret til ophold efter EU-retten.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at der er fremlagt en arbejdsgivererklæring og en ansættelseskontrakt fra en anden virksomhed, hvoraf det fremgår, at ansøgeren blev ansat i november 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren har udført arbejde for virksomheden inden overgangsperiodens udløb, men at det derimod fremgår af eIndkomst, at ansøgeren først har fået udbetalt løn fra virksomheden fra februar 2021.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke er forhold i sagen, der taler for, at ansøgeren på andet grundlag opfyldte betingelserne for et opholdsgrundlag efter EU-retten inden overgangsperiodens udløb, herunder som person med tilstrækkelige midler.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at det er anført, at ansøgeren var syg med corona i november 2020, og at corona-perioden generelt gjorde det vanskeligt for ansøgeren at tilpasse sig, hvorfor det er urimeligt at stille krav til opholdet allerede i november og december.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en grundlæggende betingelse for at være omfattet af udtrædelsesaftalens anvendelsesområde, at man som britisk statsborger har opfyldt et opholdsgrundlag i Danmark efter EU-reglerne inden overgangsperiodens udløb. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at udtrædelsesaftalen og den pågældende tidsfrist er aftalt og fastsat af Storbritannien og EU, og at hverken udtrædelsesaftalen eller nationale regler giver mulighed for at fravige denne betingelse.

Det forhold, at ansøgeren på nuværende tidspunkt har været i beskæftigelse i Danmark siden februar 2021, og at der er fremlagt kopi af en række dokumenter fra 2021, herunder bl.a. en lejekontrakt, kontoudskrifter og forsikringspapirer, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om forhold, som vedrører tiden efter overgangsperiodens udløb, og de kan således ikke tages i betragtning ved vurderingen af, om ansøgeren opfyldte et EU-retligt opholdsgrundlag inden overgangsperiodens udløb.

Endvidere kan det anførte om, at afgørelsen også har store konsekvenser for ansøgerens ægtefælle og børn, ej heller føre til en anden afgørelse, idet der er tale om forhold, som ikke kan tages i betragtning ved vurderingen af, om ansøgeren opfyldte et opholdsgrundlag i Danmark i EU-rettens forstand inden overgangsperiodens udløb.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/269.

3.19.8.1. Brexit - Medfølgende familiemedlemmer

For at opnå afledt opholdsret som familiemedlem til en britisk statsborger efter udtrædelsesaftalen, er det en grundlæggende betingelse, at den britiske statsborger har opholdsret i medfør af udtrædelsesaftalen, og at familierelationen var etableret på tidspunktet for overgangsperiodens udløb.[66]

De omfattede familiemedlemmer følger af udtrædelsesaftalens artikel 9, litra a), nr. i) og artikel 10, stk. 2, som henviser direkte til definitionen i opholdsdirektivets artikel 2, nr. 2 og artikel 3, stk. 2, som bl.a. ægtefæller og registrerede partnere, direkte efterkommere under 21 år, eller som forsørges af den britiske statsborger og slægtninge i opstigende linje, som forsørges af den britiske statsborger. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.19.2.2. vedrørende familiemedlemmers ret til ophold efter EU-reglerne.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til medfølgende familiemedlemmers opholdsret i henhold til Brexit-bekendtgørelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 SIRI's afgørelse vedrørende en statsborger fra USA, som havde fået afslag på udstedelse af opholdsdokument som fast samlevende med en herboende britisk statsborger efter Brexit-bekendtgørelsen, jf. udtrædelsesaftalen mellem EU og Storbritannien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i oktober 2020 for at bo sammen med sin herboende britiske kæreste. Parret havde indledt deres forhold i maj 2020 og havde derefter haft kontakt via sociale medier, og ansøgeren havde besøgt og boet hos den britiske statsborger i Danmark. SIRI meddelte ansøgeren afslag på udstedelse af opholdsdokument efter Brexit-bekendtgørelsen med henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende fast samlivsforhold på tidspunktet for overgangsperiodens udløb.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse fra juni 2021. Ansøgeren har derfor ikke ret til at få udstedt et opholdsdokument som familiemedlem til den britiske statsborger efter Brexit-bekendtgørelsens § 2, jf. udtrædelsesaftalens artikel 18.

[66] Der gælder særlige regler for børn, der er født eller adopteret efter overgangsperiodens udløb.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke er omfattet af udtrædelsesaftalen som familiemedlem til den britiske statsborger.

Udlændingenævnet har herved lagt særligt vægt på den begrænsede varighed af ansøgerens samliv med den britiske statsborger.

Det fremgår således af sagen, at parret indledte deres forhold i maj 2020, hvor den britiske statsborger boede i Danmark, og ansøgeren boede i USA, at de derefter havde løbende kontakt via sociale medier og telefon, og at ansøgeren boede hos den britiske statsborger, når ansøgeren var i Danmark. Det fremgår endvidere af sagen, at ansøgeren indrejste i Danmark i oktober 2020, og at parret således alene havde boet sammen i lidt over 2 måneder på tidspunktet for overgangsperiodens udløb den 31. december 2020.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke i øvrigt er fremlagt oplysninger, der behørigt dokumenterer, at ansøgeren og den britiske statsborger har forpligtet sig over for hinanden, således at det kan antages, at der på tidspunktet for overgangsperiodens udløb forelå den fornødne varige tilknytning imellem dem. Det forhold, at det er oplyst, at parret er forlovet, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering i den forbindelse.

Uanset om ansøgeren og den britiske statsborger på nuværende tidspunkt har boet sammen i Danmark siden oktober 2020, kan dette ikke inddrages ved vurderingen af, om parret opfylder betingelserne som faste samlevende. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af udtrædelsesaftalens artikel 10, stk. 4, at den varige tilknytning mellem parterne skal foreligge allerede inden overgangsperiodens udløb den 31. december 2020.

Udlændingenævnet stadfæster herefter SIRI's afgørelse." ÅB/2021/270.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2021 SIRI's afgørelse vedrørende en statsborger fra Peru, som havde fået afslag på udstedelse af opholdsdokument som fast samlevende med en herboende britisk statsborger efter Brexit-bekendtgørelsen jf. udtrædelsesaftalen mellem EU og Storbritannien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i september 2020 i Danmark sammen med sin britiske samlever, som havde ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-reglerne. Parret havde siden april 2019 opholdt sig sammen i flere forskellige lande og havde ved indrejsen i Danmark underskrevet en fælles lejekontrakt. Desuden var parret inden overgangperiodens udløb startet i fertilitetsbehandling i Danmark, og ansøgeren var blevet indsat som begunstiget i den britiske statsborgers livsforsikring. SIRI meddelte ansøgeren afslag på udstedelse af opholdsdokument efter Brexit-bekendtgørelsen med henvisning til, at det ikke i tilstrækkelig grad var dokumenteret, at der forelå et længerevarende fast samlivsforhold.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens dokumentation og oplysninger grundlag for at ændre SIRI’s afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at SIRI ikke burde have meddelt ansøgeren afslag på udstedelse af opholdsdokument efter Brexit-bekendtgørelsens § 2 under henvisning til, at ansøgeren og den britiske statsborger ikke havde dokumenteret at have etableret et længerevarende fast samlivsforhold i EU-rettens forstand på tidspunktet for overgangsperiodens udløb den 31. december 2020.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at det må anses for godtgjort, at ansøgeren og den britiske statsborger har delt bopæl over en længerevarende periode, hvilket taler for, at de har haft et parforhold af en sådan fasthed, at det kan danne grundlag for ret til ophold.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at der i form af en fælles lejekontrakt er fremlagt tiltrækkelig dokumentation for, at ansøgeren og den britiske statsborger havde fælles bopæl i New York fra april 2019 til juli 2019.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det må anses for godtgjort, at ansøgeren og den britiske statsborger havde fælles bopæl i Kuala Lumpur fra august 2019 frem til deres indrejse på Bali i marts 2020, selv om ansøgeren ikke står angivet på den fremlagte lejekontrakt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på den fremlagte dokumentation i form af bookingbekræftelse på parrets fælles flyvning fra New York til Kuala Lumpur i juli 2019, dokumentation for booking af flere kortvarige fælles hotelophold i perioden fra august 2019 til februar 2020 i henholdsvis Malaysia, Maldiverne, Thailand og Vietnam samt de foreliggende ind- og udrejsestempler i ansøgerens pas. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der er fremlagt tiltrækkelig dokumentation for, at ansøgeren og den britiske statsborger havde fælles fast bopæl i Kuala Lumpur i perioden samtidig med, at de sammen foretog korterevarende rejser til de omkringliggende lande.

Ved vurderingen af varigheden af ansøgeren og den britiske statsborgers samliv har Udlændingenævnet endelig lagt vægt på, at parret havde fælles lejekontrakt på Bali fra marts 2020 til september 2020, at det fremgår af stemplerne i ansøgerens pas, at ansøgeren ikke har været udrejst fra Bali i perioden, at parret indrejste sammen i Danmark i september 2020, hvor de underskrev en fælles tidsubegrænset lejekontrakt.

Ved vurderingen af fastheden af ansøgeren og den britiske statsborgers parforhold, har Udlændingenævnet endvidere lagt særlig vægt på, at der er fremlagt dokumentation for, at parret i oktober 2020 er startet i fertilitetsbehandling i Danmark, at ansøgeren i 2020 er angivet som

begunstiget i den britiske statsborgers livsforsikring, og at parret har en hund sammen, som de har taget med til Danmark.

Udlændingenævnet finder herefter, at uanset at parrets samliv forud for indrejsen i Danmark bestod af relativt kortvarige fælles bopæle i 3 forskellige lande, så finder Udlændingenævnet på baggrund af de konkrete forhold i sagen, herunder særligt de øvrige fælles forpligtelser, som parret har foretaget efter indrejsen i Danmark, at der på tidspunktet for overgangperiodens udløb bestod den fornødne behørigt dokumenterede varige tilknytning mellem ansøgeren og den britiske statsborger.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til SIRI med henblik på, at SIRI tager stilling til, om de øvrige betingelser for udstedelse af et opholdsdokument efter Brexit-bekendtgørelsen er opfyldt." ÅB/2021/271.

3.19.8.2. Brexit - Grænsearbejdere

Udtrædelsesaftalen omfatter også britiske statsborgere, som inden overgangsperiodens udløb havde udøvet retten til fri bevægelighed som grænsearbejder i Danmark, og som fortsat opfylder betingelserne herfor. Disse personer skulle indgive ansøgning til SIRI om udstedelse af et grænsearbejder-dokument i medfør af Brexit-bekendtgørelsens § 4, jf. udtrædelsesaftalens artikel 26.

Det følger af udtrædelsesaftalens artikel 9, litra b), at det er en betingelse for at være omfattet som grænsearbejder, at den britiske statsborger er bosiddende uden for Danmark, og at vedkommende er økonomisk aktiv i Danmark som enten arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, jf. henholdsvis artikel 45 og 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Efter EU-retten anses udstationerede arbejdstagere som udgangspunkt ikke for arbejdstagere i medfør af TEUF artikel 45, idet det derimod er arbejdsgiverne, der i overensstemmelse med TEUF artikel 56 udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Det samme gælder personer, der i medfør af en ansættelseskontrakt med en udenlandsk arbejdsgiver jævnligt indrejser i Danmark for at levere en tjenesteydelse til en dansk virksomhed. Britiske statsborgere, hvis økonomiske aktiviteter i Danmark alene er udledt af TEUF artikel 56, er ikke omfattet af udtrædelsesaftalen.[67]

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne anses for at være omfattet af udtrædelsesaftalen som grænsearbejder, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 SIRI's afgørelse vedrørende en statsborger fra Storbritannien, som havde søgt om udstedelse af grænsearbejder-dokument efter Brexit-bekendtgørelsen, jf. udtrædelsesaftalen mellem EU og Storbritannien.

---

[67] Dette følger bl.a. modsætningsvis af udtrædelsesaftalens artikel 13, stk. 1, idet bestemmelsen ikke indeholder en henvisning til TEUF artikel 56.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som boede i Storbritannien og var ansat i en virksomhed i Storbritannien, blev fra april 2020 til december 2022 udstationeret til en dansk virksomhed for at arbejde på et byggeprojekt i Danmark. Ansøgeren indrejste derfor jævnligt i Danmark, og efter overgangsperiodens udløb den 31. december 2020 søgte ansøgeren om udstedelse af et grænsearbejder-dokument efter Brexit-bekendtgørelsen. SIRI meddelte afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke var arbejdstager i Danmark, men derimod omfattet af EU's regler om fri udveksling af tjenesteydelser.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse. Ansøgeren har derfor ikke ret til at få udstedt et grænsearbejder-dokument efter Brexit-bekendtgørelsens § 4, jf. udtrædelsesaftalens artikel 26.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke kan anses som grænsearbejder i Danmark, idet ansøgeren ikke kan anses for at have udøvet økonomisk aktivitet i Danmark i medfør af TEUF artikel 45, inden den 31. december 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af den fremlagte ansættelseskontrakt mellem ansøgeren og virksomheden i Storbritannien, at ansøgeren fra april 2020 til december 2022 udstationeres til en virksomhed i Danmark med henblik på at arbejde på et byggeprojekt.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt, at det fremgår af ansættelsesaftalen bl.a., at ansøgeren under udstationeringen er lønnet af den britiske virksomhed, at ansøgerens stilling, arbejdstid, løn, godtgørelser m.v. fremgår af ansættelseskontrakten med den britiske virksomhed, og at ansøgeren har ret til ferie i henhold til den danske lovgivning om udstationerede arbejdstagere og EU's direktiv om udstationering af arbejdstagere.

Det følger af udtrædelsesaftalens artikel 9, litra b) bl.a., at en grænsearbejder skal udøve økonomisk aktivitet i overensstemmelse med TEUF artikel 45.

Idet ansøgeren er udstationeret i Danmark, anses ansøgeren efter EU-retten ikke som en arbejdstager, som udøver økonomisk aktivitet i Danmark i overensstemmelse med TEUF artikel 45, og ansøgeren er således ikke omfattet af udtrædelsesaftalens regler om grænsearbejdere. Ansøgerens beskæftigelse i Danmark er derimod udledt af TEUF artikel 56 om fri udveksling af tjenesteydelser, idet ansøgeren efter EU-retten betragtes som en udstationeret arbejdstager, som på vegne af sin arbejdsgiver i en begrænset periode leverer tjenesteydelser til en dansk virksomhed.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at det er anført, at ansøgeren ikke leverer tjenesteydelser til den danske virksomhed, men at ansøgeren er arbejdstager i medfør af TEUF artikel 45, bl.a. fordi

den danske virksomhed instruerer og påser ansøgerens arbejde, og ansøgeren rapporterer til den danske virksomhed.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger et reelt ansættelsesforhold mellem ansøgeren og den danske virksomhed, men at ansøgeren er udstationeret for at udføre arbejdsopgaver for den danske virksomhed. Som beskrevet ovenfor er ansøgeren derfor ikke omfattet af TEUF artikel 45, men af TEUF artikel 56 om fri udveksling af tjenesteydelser.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at det er anført, at ansøgeren er grænsearbejder i medfør af udtrædelsesaftalen, fordi ansøgeren udfører arbejde i Danmark og bor i Storbritannien, og at der ikke kan stilles krav om ansættelse ved en dansk arbejdsgiver, idet hverken Brexit-bekendtgørelsen eller udtrædelsesaftalen indeholder en sådan betingelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at netop fordi ansøgeren ikke er ansat ved en dansk arbejdsgiver, anses ansøgeren efter EU-retten som udstationeret arbejdstager og ikke som en arbejdstager i Danmark. Det ligger således implicit i arbejdstagerbegrebet – og således også i grænsearbejderbegrebet - at vedkommende skal være ansat i arbejdslandet. Som udstationeret arbejdstager er ansøgeren ikke omfattet af udtrædelsesaftalens anvendelsesområde, hvilket ligeledes fremgår af Europa-Kommissions meddelelse C 173/1 af 20. maj 2020.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." EU/2021/7.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 SIRI's afgørelse vedrørende en statsborger fra Storbritannien, som havde søgt om udstedelse af grænsearbejder-dokument efter Brexit-bekendtgørelsen, jf. udtrædelsesaftalen mellem EU og Storbritannien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren boede i Storbritannien og var ansat i en britisk virksomhed. En del af hans arbejdsopgaver bestod i jævnligt at udføre arbejdsopgaver i Danmark på vegne af sin arbejdsgiver, som havde indgået en aftale om levering af varer og tjenesteydelser til en dansk virksomhed. Efter overgangsperiodens udløb søgte ansøgeren om udstedelse af et grænsearbejder-dokument efter Brexit-bekendtgørelsen. SIRI meddelte afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke var arbejdstager i Danmark, men derimod omfattet af EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet fastholder SIRI's afgørelse. Ansøgeren har derfor ikke ret til at få udstedt et grænsearbejder-dokument efter Brexit-bekendtgørelsens § 4, jf. udtrædelsesaftalens artikel 26.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke kan anses som grænsearbejder i Danmark, idet han ikke kan anses for at have udøvet økonomisk aktivitet i Danmark i medfør af TEUF artikel 45, inden den 31. december 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af det fremlagte brev, at ansøgeren er fastansat i en britisk virksomhed, og at han i medfør af ansættelsen jævnligt udfører arbejde i Danmark (og andre lande) for at varetage sine opgaver for den britiske virksomheds kunder.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af ansøgerens ansættelseskontrakt med den britiske virksomhed bl.a., at virksomheden er etableret i Skotland, at ansøgerens løn, jobtitel og arbejdsopgaver fastsættes af den britiske virksomhed, og at ansættelsesaftalen hører under skotsk lovgivning. Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det fremgår af sagens dokumenter, at den britiske virksomhed har indgået aftale med et dansk firma om levering af varer og tjenesteydelser.

Det følger af udtrædelsesaftalens artikel 9, litra b) bl.a., at en grænsearbejder skal udøve økonomisk aktivitet i overensstemmelse med TEUF artikel 45.

Udlændingenævnet finder herefter, at de arbejdsopgaver, ansøgeren udfører i Danmark, ikke er udledt af TEUF artikel 45, men derimod af TEUF artikel 56, om fri udveksling af tjenesteydelser, idet han jævnligt bliver sendt til Danmark med henblik på at levere tjenesteydelser på vegne af sin udenlandske arbejdsgiver.

Det forhold, at ansøgeren jævnligt indrejser i Danmark for at udføre arbejdsopgaver for en dansk virksomhed, kan ikke i sig selv føre til, at ansøgeren anses som arbejdstager i Danmark i medfør af TEUF artikel 45.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger et reelt ansættelsesforhold mellem ansøgeren og den danske virksomhed, hvilket er en betingelse for at være omfattet af TEUF artikel 45 og derved også af udtrædelsesaftalen som grænsearbejder.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse." ÅB/2021/272.

3.20. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

3.20.1. Fremmedpas

Det følger af udlændingelovens § 39, stk. 12, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.

Bemyndigelsen er udmøntet i udlændingebekendtgørelsen, hvoraf det følger af § 7, stk. 3, at der efter ansøgning udstedes fremmedpas til en udlænding, der ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejselegitimation, såfremt udlændingen er meddelt:

- tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. §§ 9-9 f, §§ 9 i-9 n, 9 p, eller § 9 q, stk. 2 eller 3,
- tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 q, stk. 8, jf. § 9 q, stk. 1,
- tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens §§ 9-9 f eller 9 q,
- tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,
- opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
- opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7,
- opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, eller
- opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, nr. 1-8, oplister de opholdsgrundlag, som kan danne grundlag for udstedelse af fremmedpas. Bestemmelsen er udtømmende.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på bl.a.:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.

- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.
- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på 6 måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmæssige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.
- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningsskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre har del i forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på fremmedpas, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på udstedelse af fremmedpas til en somalisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der var mindreårig på ansøgningstidspunktet, var i december 2003 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I juli 2019 indgav ansøgeren en ansøgning om fremmedpas og fik samme måned optaget biometri. Udlændingestyrelsen modtog samtykke fra ansøgerens sagsbehandler i kommunen i oktober 2019, hvorefter Udlændingestyrelsen på ny anmodede ansøgeren om at få optaget biometri inden 3 uger, idet hendes biometri var forældet. Udlændingestyrelsen meddelte afslag på fremmedpas, da hun ikke havde fået optaget biometri inden for fristen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas fra december 2019.

Udlændingenævnet har vægt på, at det, når man har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 2 er en betingelse for at få udstedt et fremmedpas, at der foreligger gyldig biometri jf. § 8, stk. 15, jf. bekendtgørelse om pas mv. § 5 og § 11.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at biometri forældes efter 3 måneder, at ansøgeren derfor ved brev fra Udlændingestyrelsen i oktober 2019 blev anmodet om at få foretaget ny biometri, idet den tidligere biometri udført i juli 2019 var forældet, og at hun ikke i den forbindelse fik foretaget ny biometri.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at ansøgeren har fået optaget biometri, afleveret pasfoto samt betalt gebyr, og at hun ikke har modtaget brevet fra oktober 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at pågældende brev blev fremsendt til den i ansøgningen oplyste adresse, og at brevet ikke ses at være modtaget retur til Udlændingestyrelsen.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at hun havde kontaktet Udlændingestyrelsen angående afslaget på fremmedpas, og at Udlændingestyrelsen i den forbindelse undskyldte for fejlen, og at de godt kunne se, at der var indgivet biometri, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af udtalelsen af april 2020 fra Udlændingestyrelsen, at der i Udlændingestyrelsens sagssystem ikke er oplysninger, som kan understøtte dette.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er tale om sådanne særlige grunde, at der kan udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2019." ÅB/2021/273.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse af maj 2021 om afslag på udstedelse af fremmedpas til en mindreårig serbisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde fået opholdstilladelse i Danmark i december 2010 som familiesammenført barn i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I november 2019 indgav ansøgerens mor en ansøgning

om fremmedpas til Udlændingestyrelsen på vegne af sin søn og oplyste i denne forbindelse, at der ikke kunne fremskaffes dokumentation fra den serbiske ambassade på, at hendes søn ikke kunne få udstedt et nationalitetspas af de serbiske myndigheder, da der manglende underskrift fra ansøgerens far.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at den mindreårige ansøger på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i maj 2021 ikke opfyldte betingelserne for at få udstedt fremmedpas.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke under sagens behandling er dokumenteret, at ansøgeren ikke kan få udstedt et nationalitetspas eller anden rejselegitimation fra de serbiske myndigheder som følge af manglende underskrift fra den anden forælder.

Det forhold, at ansøgerens mor til støtte for klagen har oplyst, at den serbiske ambassade i København ikke vil udstede et nationalitetspas uden en underskrift fra ansøgerens far, kan ikke danne grundlag for en anden vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt på, at det er en betingelse for udstedelse af fremmedpas, at det kan dokumenteres, at det ikke er muligt at få udstedt nationalitetspas, og at ansøgerens mor ikke har indsendt dokumentation for en egentlig skriftlig ansøgning om nationalitetspas til ansøgeren, eller et afslag herpå fra de serbiske myndigheder, trods Udlændingestyrelsens anmodning herom i brev af januar 2021.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, at der kan udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4.

Udlændingestyrelsens afgørelse af maj 2021 stadfæstes derfor." ÅB/2021/274.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at en ansøger ikke kunne få udstedt nationalitetspas af de tyrkiske myndigheder, idet pågældende var eftersøgt i Tyrkiet på grund af sin tilknytning til Gülen-bevægelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsen afgørelse af december 2020 om afslag på fremmedpas til en tyrkisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2020 en ansøgning om fremmedpas og oplyste i den forbindelse, at den tyrkiske ambassade i København havde beslaglagt og annulleret ansøgerens nationalitetspas, idet ambassaden havde oplyst, at han havde en verserende retssag mod ham i Tyrkiet, som følge af hans påståede tilknytning til Gülen-bevægelsen. Ambassaden havde efterfølgende udstedt et laissez-passer

til ansøgeren med henblik på, at han kunne rejse til Tyrkiet for at deltage i retssagen mod ham. Udlændingestyrelsen meddelte afslag på ansøgningen under henvisning til, at det ikke i tilstrækkelig grad var godtgjort, at ansøgeren ikke kunne få udstedt et nationalitetspas af de tyrkiske myndigheder.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2020, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på fremmedpas under henvisning til, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at han ikke kan få udstedt et nationalitetspas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om Tyrkiet, at tyrkiske statsborgere, der bor uden for Tyrkiet, der er mistænkt af de tyrkiske myndigheder for at være medlem af Gülen-bevægelsen, har fået konfiskeret og annulleret deres tyrkiske nationalitetspas ved henvendelse på tyrkiske ambassader og fået det erstattet med et midlertidigt pas (laissez passer) med henblik på indrejse og retsforfølgning i Tyrkiet, og at personer, der er kommet i de tyrkiske myndigheders søgelys som følge af deres tilknytning til Gülen-bevægelsen, ikke kan få udstedt nyt pas.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at ansøgeren til sagen har dokumenteret, at den tyrkiske ambassade i København beslaglagde og annullerede ansøgerens pas, idet pågældende er eftersøgt i Tyrkiet på grund af sin tilknytning til Gülen-bevægelsen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har fremlagt et laissez passer udstedt af den tyrkiske ambassade i København i maj 2020 med en måneds gyldighed, og at passet ikke ses at have været anvendt. Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har fremsendt 2 domsudskrifter fra en lokal domstol i Tyrkiet fra januar 2021, hvoraf det bl.a. fremgår, at retssagen vedrører ansøgerens tilknytning til "FETÖ/PDY", som Gülen-bevægelsen også kaldes, og at ansøgeren og ansøgerens tyrkiske advokat har fået afslag på at få oplyst nærmere om indholdet af den verserende retssag i Tyrkiet mod pågældende.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på fremmedpas, idet Udlændingenævnet på denne baggrund anser det for godtgjort, at ansøgerens tyrkiske pas er annulleret af ambassaden i København som følge af ansøgerens påståede tilknytning til Gülen-bevægelsen, og at ansøgeren som følge heraf ikke kan forventes at få udstedt et nyt nationalitetspas." ÅB/2021/275.

Udstedelse af fremmedpas til udlændinge kan, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, nægtes, hvis ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation i

anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet, eller hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 5.

Det beror på en konkret vurdering af de samlede omstændigheder i hver enkelt sag, om der foreligger tilstrækkelige oplysninger til at danne grundlag for en mistanke om misbrug, der kan begrunde, at udstedelse af fremmedpas kan nægtes.

Det forudsættes, at der i almindelighed vil være tilstrækkeligt grundlag for mistanke om misbrug, hvis en udlænding 2 gange inden for en periode på 5 år har fået udstedt ny rejselegitimation med den begrundelse, at rejselegitimationen er bortkommet.

Ny rejselegitimation vil undtagelsesvis kunne udstedes, hvis der foreligger særlige omstændigheder. Sådanne særlige omstændigheder, der kan begrunde, at udstedelse af ny rejselegitimation ikke nægtes, selv om ansøgeren gentagne gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation som følge af rejselegitimationens bortkomst, kan f.eks. foreligge, hvor det kan lægges til grund, at der har været tale om undskyldelige omstændigheder og ikke et misbrugstilfælde. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen kan godtgøre, at passet er bortkommet ved brand. Det kan også være tilfældet, hvis udlændingen har anmeldt, at et rejsedokument for flygtninge eller et fremmedpas er bortkommet som følge af tyveri, og hvor politiet efterfølgende tilvejebringer passet.

Hvis det er åbenlyst, at en ansøger tidligere har misbrugt eller forsøgt at misbruge et rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas, også selvom det kun er sket i et enkeltstående tilfælde, vil udstedelse af rejsedokumenter til flygtninge eller fremmedpas endvidere kunne nægtes under hensyn til den offentlige orden. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor ansøgeren indrømmer et tidligere misbrug eller forsøg på misbrug, eller hvor dette er blevet opdaget af Udlændingestyrelsen.

Hvis udstedelse af rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas nægtes med henvisning til, at ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation i anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet, vil udlændingen i en periode på 5 år ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, med mindre der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Perioden på 5 år, hvor udlændingen ikke kan få udstedt ny rejselegitimation, regnes fra den dag, hvor afgørelsen om nægtelse af udstedelse af rejselegitimation er truffet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet afgørelser om inddragelse af fremmedpas som følge af misbrug, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en somalisk statsborgers fremmedpas.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 1993 blev meddelt opholdstilladelse som familiesammenført og fik første gang i 2001 udstedt fremmedpas, anden gang i 2012, tredje gang i 2013 og fjerde gang i 2016. I januar 2020 anmodede Udlændingestyrelsen om ansøgerens bemærkninger til, at der var uoverensstemmelse mellem de oplysninger, ansøgeren var fremkommet med i sin ansøgning fra 2012 og i sin ansøgning fra 2016. Ansøgeren oplyste til Udlændingestyrelsen, at det ikke var ham på billedet i fremmedpasset fra 2012, at hans fremmedpas blev anvendt af en tredje person til at indrejse i Sverige med henblik på at søge asyl, hvorefter Udlændingestyrelsen inddrog ansøgerens fremmedpas.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af ansøgerens fremmedpas fra maj 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af udlændingelovens § 39, stk. 5, at, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, kan et fremmedpas inddrages, hvis man flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation, i anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet, eller hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, jf. dog stk. 6.

Såfremt rejselegitimation inddrages under hensyn til den offentlige orden, fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at det forudsættes, at det er åbenlyst, at der er tale om misbrug eller forsøg på misbrug.

Udlændingenævnet har vurderet, at det på baggrund af sagens oplysninger kan konstateres, at ansøgeren har misbrugt sit tidligere udstedte fremmedpas, hvorfor ansøgerens fremmedpas kan inddrages, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har erkendt at have fået udstedt et fremmedpas med en anden persons pasbillede i februar 2012.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i marts 2020 til Udlændingestyrelsen oplyste, at ansøgeren var blevet tilbudt penge, hvis ansøgeren i sit pas indsatte et billede af en person, ansøgeren aldrig havde mødt, og at ansøgeren var bekendt med, at formålet hermed var, at pågældende skulle bruge ansøgerens fremmedpas til at indrejse i Sverige med henblik på at søge asyl.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ved e-mail af februar 2020 til Udlændingestyrelsen oplyste Nationalt ID-Center, at der var en vis overvægt af uforklarlige forskelligheder frem for ligheder i ansøgerens pasbilleder.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at det er ulovligt at bistå andre personer med at indrejse ulovligt i Danmark eller et andet land, og at det følger af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1-5, at dette kan straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Udlændingenævnet vurderer således, at det er nødvendigt af hensyn til den offentlige orden, at inddrage ansøgerens fremmedpas.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har anført sådanne særlige omstændigheder der kunne begrunde, at hans fremmedpas ikke bør inddrages.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har oplyst, at han beholdt passet, da han fandt ud af, at han var i gang med noget ulovligt, at ansøgeren aldrig har udleveret passet til andre, at han havde mistet passet under en bytur med nogle venner, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke havde råd til at bestille et nyt pas, og at ansøgeren mener, han ikke har fortjent at få inddraget sit fremmedpas.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at denne forklaring ikke fremstår overbevisende henset til, at ansøgeren ikke ses at have indleveret passet til myndighederne, efter ansøgeren blev bevidst om, at det var ulovligt, men at ansøgeren derimod efter det oplyste, valgte brugte passet med en andens persons billede som legitimation i over et år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren medio marts 2006 fik udstedt sit første fremmedpas, at ansøgeren efterfølgende 3 gange har oplyst, at ansøgeren har mistet sit fremmedpas, og at ansøgeren følgelig 3 gange har fået udstedt 3 nye fremmedpas henholdsvis i primo februar 2012, primo maj 2013 og medio august 2016.

Udlændingestyrelsens afgørelse af maj 2020 stadfæstes derfor." ÅB/2021/276.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på udstedelse af fremmedpas til en somalisk statsborger som følge af misbrug.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i 2012 opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgeren indgav første gang ansøgning om fremmedpas i oktober 2012, april 2016, december 2017 og i juli 2019. Ansøgeren oplyste i sine erklæringer til politiet, at passet i 2015 bortkom i et tog fra Sverige, at han i 2017 mistede sit pas på Københavns Hovedbanegård, og at han i 2019 fik stjålet sit pas i bussen på vej hjem fra en ferie i Frankrig. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på nyt fremmedpas og meddelte samtidig ansøgeren en 5-årig karensperiode for udstedelse af fremmedpas.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2020. Ansøgeren kan således ikke tildeles fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5, idet der er begrundet mistanke om, at tidligere udstedte fremmedpas er blevet misbrugt.

Udlændingenævnet finder ligeledes, at ansøgeren skal tildeles en karensperiode på 5 år for meddelelse af nyt fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 7.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at det følger af bemærkninger til udlændingelovens § 39, stk. 5, at der foreligger en begrundet mistanke om, at de tidligere udstedte fremmedpas er blevet misbrugt, hvis en udlænding 2 gange inden for en periode på 5 år har fået udstedt ny rejselegitimation med den begrundelse, at rejselegitimationen er bortkommet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fik udstedt fremmedpas henholdsvis i oktober 2012, der var gyldigt indtil februar 2016, i april 2016, der var gyldigt til februar 2018, og i december 2017 gældende til marts 2020. I juli 2019 ansøgte ansøgeren igen om nyt fremmedpas, og ansøgeren således har mistet 3 pas inden for de seneste 4 år og ansøgt om et fjerde pas.

Det forhold, at ansøgeren har ønsket at påklage afgørelsen, herunder såvel afslag på fremmedpas som karensperioden på 5 år, kan ikke danne grundlag for et andet udfald.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at det følger af bemærkninger til udlændingelovens § 39, stk. 5, at lovgiver har haft til hensigt, at undskyldelige omstændigheder kan antages at foreligge i de tilfælde, hvor ansøgeren ikke selv har haft skyld heri, ligesom ansøgeren må forventes at kunne godtgøre de konkrete omstændigheder.

Udlændingenævnet finder, at der til sagen ikke er dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke at der foreligger sådanne ganske særlige grunde, som taler imod at meddele ansøgeren en 5-årig karensperiode for udstedelse af fremmedpas i medfør af udlændingelovens § 39, stk. 7.

Karensperioden er gældende fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse.

Ansøgerens karensperiode udløber således medio maj 2025.

Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2020 stadfæstes derfor." ÅB/2021/277.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af fremmedpas til en russisk statsborger, da hans fremmedpas var blevet beskadiget.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2013 meddelt asyl i Danmark og fik i 2014 udstedt fremmedpas, der var gyldig indtil marts 2019. I november 2019 indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af sit fremmedpas. Udlændingestyrelsen meddelte afslag herpå, da ansøgeren havde påført håndskrevne bemærkninger på passets side 4 om rejsebegrænsning.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af ansøgerens fremmedpas fra december 2019.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgerens fremmedpas ikke længere er et gyldigt rejsedokument, idet ansøgeren har tilføjet bemærkninger på passets side 4, hvorved passet er blevet beskadiget, og at det således ikke kan forlænges, jf. bekendtgørelse om pas § 13, stk. 3.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at manipulationen med rejsebegrænsningen ikke var med vilje, og at han var fuld og vidste ikke, hvad han lavede, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens fremmedpas ikke i sin nuværende form kan bruges som rejselegitimation. Udlændingenævnet henviser ansøgeren i den forbindelse til, at han kan indgive ansøgning om et nyt fremmedpas hos Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2019 stadfæstes derfor." ÅB/2021/278.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse om inddragelse af en udlændings fremmedpas, da udlændingen både var i besiddelse af et dansk udstedt fremmedpas og nationalitetspas, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en irakisk statsborgers fremmedpas.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i 2006 humanitær opholdstilladelse i Danmark i og fik første gang udstedt fremmedpas i april 2011 og anden gang i marts 2018. Ansøgeren blev i november 2018 stoppet af politiet i lufthavnen, hvor hun var i besiddelse af både et dansk fremmedpas og et irakisk nationalitetspas, der var gyldigt fra maj 2018 til maj 2026. Politiet inddrog ansøgerens fremmedpas og sendte det til Udlændingestyrelsen, der i november 2019 inddrog ansøgerens fremmedpas.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af ansøgerens fremmedpas fra november 2019.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det, når man har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, er en betingelse for at få udstedt et fremmedpas, at man kan dokumentere, at man ikke kan få udstedt et nationalitetspas eller anden rejselegitimation af sit hjemlands myndigheder, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7 stk. 3. Man kan således ikke være i besiddelse af både nationalitetspas og fremmedpas samtidig.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det følger af udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 3, at fremmedpasset inddrages, hvis der udstedes nationalitetspas.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren blev antruffet af politiet i Københavns Lufthavn, at man i den forbindelse fandt et fremmedpas og et nationalitetspas på ansøgerens person, og at man ved gennemgang af hendes nationalitetspas kunne konstatere, at dette var udstedt i maj 2018 med gyldighed til maj 2026.

Ansøgeren opfylder således ikke betingelsen for at være i besiddelse af et fremmedpas, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, hvorfor hendes fremmedpas inddrages, idet Udlændingenævnet finder, at betingelserne for udstedelsen er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 39, stk. 10.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke vidste noget om, at hun ikke måtte være i besiddelse både et irakisk nationalitetspas og et fremmedpas på samme tid, at hun er gammel, at hun har sproglige problemer, og at hun ikke kender noget til reglerne på området, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det påhviler en udlænding med opholdstilladelse i Danmark at overholde gældende lovgivning.

Det forhold, at ansøgeren om grunden til, at hun søgte om irakisk nationalitetspas, anførte, at hun skulle besøge sine børn i Syrien, og at hun dengang fik at vide, at hun ikke ville kunne rejse til Syrien på sit fremmedpas, men at hun med et irakisk pas vil kunne rejse ind i Syrien, at dette var den første rejse siden 2010, hvor hun endelig fik set sine børn efter lang tid, at ansøgeren anmoder Udlændingenævnet om ikke at inddrage hendes fremmedpas, da det vil være svært for hende at indrejse i visse lande, idet det i nogle lande er nemmere at få visum til med det ene pas frem for det andet, hvorfor hun har brug for begge pas, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke må være i besiddelse af både et fremmedpas og et nationalitetspas, jf. udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 3.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er tale om sådanne særlige grunde, at der kan udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for sin klage har anført, at hun virkelig har brug for sit fremmedpas, at hun ikke tør rejse på sit irakiske nationalitetspas, at hun er gammel og ikke orker problemer, hverken i lufthavne eller de lande hun besøger, og at det vil skabe problemer for hende alene at have et irakisk nationalitetspas, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er dokumenteret, at ansøgeren ikke skulle have mulighed for at rejse problemfrit med sit irakiske nationalitetspas.

Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019 stadfæstes derfor." ÅB/2021/279.

3.20.2. Tilbagerejsetilladelse

Efter udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10, kan Udlændingestyrelsen og SIRI meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark.

At opholde sig lovligt i Danmark betyder, at udlændingen har opholdstilladelse, ophold efter udlændingelovens §§ 1 eller 2, gyldigt visum eller visumfrit ophold, er meddelt forlængelse af visum eller det visumfrie ophold eller har processuelt ophold, jf. udlændingelovens § 33 a eller opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen i forbindelse med behandling af en ansøgning eller en klage, jf. udlændingelovens § 33 b.

Har udlændingen en førstegangsansøgning om opholdstilladelse under behandling, meddeles der efter praksis en tilbagerejsetilladelse, medmindre der er særlige forhold, der taler imod, eller der er tale om misbrug af reglerne om processuelt ophold. Tilladelsen gælder for den periode, der svarer til den konkrete rejse, som giver anledning til, at det er nødvendigt med en tilbagerejsetilladelse. Der kan kun ansøges om tilbagerejsetilladelse, hvis ansøgeren har et gyldigt pas. Dette gælder også, hvis ansøgeren er et barn.

Vurderes det, at ansøgningen om opholdstilladelse må forventes at være blevet afgjort, inden udlændingen ifølge sin ansøgning om tilbagerejsetilladelse kan forventes at være tilbage i Danmark, vil der kun blive givet tilbagerejsetilladelse, hvis helt særlige grunde taler for det. Helt særlige grunde kan f.eks. være pludseligt opstået sygdom hos nær familie i hjemlandet.

Har udlændingen en forlængelsesansøgning under behandling, meddeles der som udgangspunkt tilbagerejsetilladelse, såfremt der ikke er særlige forhold, der taler imod. Der bliver dog ikke meddelt tilbagerejsetilladelse, hvis der er oplysninger i sagen, der klart indikerer, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges, eller hvis ansøgeren kan forvente at modtage sit opholdskort på baggrund af forlænget opholdstilladelse inden rejsen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles tilbagerejsetilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af juli 2020 afslag på ansøgning om tilbagerejsetilladelse til en statsborger fra Cameroun.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i januar 2020 og indgav til SIRI i marts 2020 en ansøgning om ophold som medfølgende familie til sin ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsen. I juli 2020 indgav ansøgeren en ansøgning om tilbagerejsetilladelse til SIRI og oplyste i forbindelse med ansøgningen, at formålet med ansøgningen om tilbagerejsetilladelsen var at besøge sin ægtefælles familie. SIRI anmodede ansøgeren om dokumentation for den konkrete rejse, herunder flybilletter mv., men da han ikke imødekom anmodningen med henvisning til, at han var omfattet af EU-reglerne som ægtefælle til en EU-borger, meddelte SIRI afslag på hans ansøgning om tilbagerejsetilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at SIRI med rette traf afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse i perioden fra juli 2020 til oktober 2020.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at SIRI har truffet en afgørelse, der er i strid EU-retten, idet ansøgeren som ægtefælle til en unionsborger er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ansøgning om tilbagerejsetilladelse ikke kunne imødekommes, idet der ikke på tidspunktet for ansøgning om tilbagerejsetilladelse var taget endelig stilling til, om ansøgeren var omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed.

Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om tilbagerejsetilladelse oplyste årsagen til ansøgningen om tilbagerejsetilladelse, kan heller ikke føre til en ændret vurdering, idet udlændingemyndighederne kun kan udstede tilbagerejsetilladelse til en konkret rejse, og at udstedelse af tilbagerejsetilladelse kan betinges af, at der dokumenteres for den konkrete rejse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der er særlige forhold, der taler imod, at ansøgeren kan få en tilbagerejsetilladelse, idet ansøgeren ikke har dokumenteret sin rejse i form af bl.a. booking af hotel eller flybillet, til trods for, at SIRI i juli 2020 vejledte ansøgeren om at fremsende dokumentation herfor.

Det forhold, at SIRI, for lignende ansøgninger om tilbagerejsetilladelser fra ansøgere, som ansøgerens partsrepræsentant tidligere har repræsenteret, ikke har anmodet om dokumentation for ansøgernes

konkrete rejser, og at dette anses for at være diskriminerende, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den omstændighed, at ansøgeren har fået en tilbagerejsetilladelse uden at indsende dokumentation herfor, ikke medfører, at ansøgeren skal meddeles en tilbagerejsetilladelse, at det følger af praksis på området, at en ansøgning om tilbagerejsetilladelse, mens ansøgningen behandles, vurderes på baggrund af et konkret skøn, og at en tilbagerejsetilladelse således kan betinges af, at udlændingen dokumenterer den konkrete rejse.

Udlændingenævnet skal bemærke, at ansøgeren ikke var afskåret fra at få en tilbagerejsetilladelse, men at SIRI meddelte afslag på ansøgerens ansøgning om tilbagerejsetilladelse, idet ansøgeren ikke ville indsende dokumentation for den konkrete rejse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor SIRI's afgørelse af juli 2020." ÅB/2021/280.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om tilbagerejsetilladelse til en statsborger fra Rusland, idet hun ikke havde lovligt ophold i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 1997 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført og i januar 2002 blev hun meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I februar 2019 indgav ansøgeren via Den Danske Ambassade i Moskva en ansøgning om tilbagerejsetilladelse. Det fremgik af ansøgerens pas, at hun i juni 2018 indrejste i Danmark, og at hun i august 2018 på ny udrejste af Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på hendes ansøgning om tilbagerejsetilladelse, idet hun ikke har været tilmeldt en adresse i CPR.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse i perioden fra primo marts 2019 til medio marts 2019.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke siden februar 2018 har været registeret med en bopæl i Danmark, at hun er udrejst af landet i august 2018, hvorfor hendes opholdstilladelse i Danmark som udgangspunkt er bortfaldet, og at hun derfor ikke længere har lovligt ophold i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren ønsker at vende tilbage til Danmark, hvor hun har en opholdstilladelse, og at hun i januar 2002 er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke kan udstedes en tilbagerejsetilladelse til ansøgeren, uanset om hun har været meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, idet det fremgår af CPR, at hun ikke siden februar 2018 har været tilmeldt en adresse i Danmark, og at ansøgeren efter egne oplysninger opholder sig i Rusland, hvor hun bor med sin mor. Som følge heraf er ansøgerens tidsubegrænsede opholdstilladelse som udgangspunkt bortfaldet, og hun har derfor ikke længere lovligt ophold i Danmark.

Det forhold, at ansøgeren har anført, at hendes ansøgning om tilbagerejsetilladelse blev afvist i forbindelse med ukorrekte oplysninger om hendes tidligere ophold i Danmark, at hun fejlagtigt har angivet en adresse som sin tilmeldingsadresse i Danmark, at denne adresse dog er adressen til hendes faktiske bopæl, at adressen på ansøgningstidspunktet ikke blev genregistreret i CPR, at hun troede, at hun havde udfyldt en ansøgning til Udlændingestyrelsen, men at proceduren havde ændret sig, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har været tilmeldt den oplyste adresse i Danmark eller i øvrigt har indsendt dokumentation for, at denne adresse var hendes faktiske bopæl, som hun havde bevaret ved sin udrejse.

Endvidere kan det forhold, at partsrepræsentanten har anført, at ansøgeren har haft psykiske problemer, at hun har været igennem en hård tid i forbindelse med forløbet med hendes ægtefælle, at hendes liv er i Danmark, hvor hendes venner ligeledes bor, og at hun taler og skriver dansk, heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er forhold, der har betydning for, hvorvidt ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt en tilbagerejsetilladelse.

Udlændingenævnet har endeligt lagt vægt på, at ansøgeren ikke forud for sin udrejse af Danmark søgte om en tilbagerejsetilladelse, hvis det var hendes hensigt at vende tilbage, og såfremt hun ikke var i besiddelse af sit opholdskort.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2019." ÅB/2021/281.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet stadfæstede SIRI's afgørelse om at meddele ansøgeren afslag på tilbagerejsetilladelse, idet han var registreret som uønsket i SIS, uagtet at der på tidspunktet for ansøgning om tilbagerejsetilladelse ikke var taget endelig stilling til, om ansøgeren var omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, henvises til sagen ÅB/2021/259 under afsnit 3.18.6.

3.20.3. Laissez-passer

Laissez-passer er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, der har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Laissez-passer udstedes tillige med henblik på indrejse i Danmark, f.eks. til brug for den første indrejse for familiesammenførte til herboende flygtninge.

Der kan efter praksis udstedes laissez-passer, såfremt der foreligger ganske særlige grunde.

Efter praksis foreligger der ganske særlige grunde, såfremt en ansøger ikke er i besiddelse af et nationalitetspas og skal rejse til hjemlandet eller et europæisk land for at ansøge om et nationalitetspas. Efter praksis udstedes laissez-passer i denne situation derfor udelukkende til en udlænding med henblik på at muliggøre udlændingens rejse til hjemlandet eller et europæisk land, hvor det pågældende land er repræsenteret, for at ansøge om et nationalitetspas. Det er et krav, at det pågældende land ikke er repræsenteret i Danmark, eller at det dokumenteres, at landets repræsentation i Danmark ikke kan udstede pas eller anden rejselegitimation.

Der udstedes som udgangspunkt ikke et laissez-passer, hvis udlændingen allerede er i besiddelse af et nationalitetspas. Dette gælder også, selvom passet er udløbet, idet udlændingen i de fleste tilfælde kan rejse til sit hjemland på et udløbet pas.

Udstedelse af laissez-passer forudsætter normalt, at den pågældende har opholdstilladelse i Danmark, men under nogle helt særlige omstændigheder kan det være tilstrækkeligt, at udlændingen har processuelt ophold i Danmark, f.eks. hvis udlændingen har lovligt ophold i forbindelse med, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse er under behandling.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles laissez-passer, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse af juli 2021 om afslag på laissez-passer til en mozambiquisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i 2000 opholdstilladelse som studerende og indgav en ansøgning om laissez-passer primo juli 2021 til Udlændingestyrelsen, idet han skulle rejse til Mozambique for at søge om et nyt nationalitetspas. Det fremgik af ansøgningen, at hans nationalitetspas ville udløbe ultimo juli 2021. Ansøgeren fik afslag på laissez-passer af Udlændingestyrelsen med henvisning til, at ansøgeren allerede havde et nationalitetspas på ansøgningstidspunktet, uden at forholde sig til, at ansøgerens nationalitetspas ville udløbe.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse fra juli 2021 lagt vægt på, at ansøgeren havde et gyldigt nationalitetspas, og at ansøgeren derfor ikke kunne få udstedt et laissez-passer.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af klagesagen lagt vægt på, at ansøgerens nationalitetspas udløb ultimo juli 2021, og at der således på nuværende tidspunkt foreligger oplysninger, der ikke er indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med sagens behandling i Udlændingestyrelsen har oplyst, at han ikke har mulighed for at udrejse af Danmark, fordi hans pas udløb om mindre end 3 måneder, og at Udlændingestyrelsen ikke ses at have forholdt sig til dette i sin afgørelse.

Udlændingenævnet finder det derfor bedst stemmende med 2-instansprincippet, at disse oplysninger vurderes af Udlændingestyrelsen i 1. instans.” ÅB/2021/282.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse af april 2021 om afslag på ansøgning om laissez-passer til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i marts 2021, fik opholdstilladelse i Danmark i maj 2021 på baggrund af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgerens mor indgav på vegne af sit mindreårige barn en ansøgning om laissez-passer i april 2021 for at kunne rejse til Bosnien-Hercegovina, og oplyste i forbindelse hermed, at formålet med besøget var at søge om et nationalitetspas til ansøgeren, samt at besøge ansøgerens far, der er bosat i Bosnien-Hercegovina. Udlændingestyrelsen meddelte afslag på ansøgningen om laissez-passer med henvisning til, at myndighederne i ansøgerens hjemland er repræsenteret i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af april 2021 om afslag på udstedelse af et laissez passer til den mindreårige ansøger.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren, der er født den medio marts 2021, har fået opholdstilladelse som familiesammenført med sin mor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Laissez-passer udstedes udelukkende med henblik på at rejse til hjemlandet eller et europæisk land, hvor det pågældendes land er repræsenteret, for at ansøge om et nationalitetspas. Det er en betingelse,

at den pågældendes hjemland ikke er repræsenteret i Danmark, eller at det dokumenteres, at landets repræsentation i Danmark ikke kan udstede pas eller anden rejselegitimation.

I den forbindelse har Udlændingenævnet ved afgørelsen lagt vægt på, at myndighederne i ansøgerens hjemland er repræsenteret i Danmark, og at ansøgeren ikke har indsendt dokumentation for en egentlig skriftlig ansøgning om eller et afslag på udstedelse af et laissez passer eller anden rejselegitimation til ansøgerens søn fra myndighederne i ansøgerens hjemland, herunder fra den bosnisk hercegovinske ambassade i København.

Herefter finder Udlændingenævnet, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af april 2021 ikke opfyldte betingelserne for at få udstedt et laissez-passer.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." ÅB/2021/283.

3.21. Om Danmarks internationale forpligtelser

Den danske stat har tiltrådt et stort antal internationale konventioner, som har betydning for udlændingeområdet. Dette sker oftest ved en fortolkning af udlændingelovens regler i lyset af Danmarks internationale forpligtelser under den juridiske behandling af de konkrete sager.

I dette afsnit vil nogle af de centrale konventioner samt Udlændingenævnets anvendelse af disse blive beskrevet. Det bemærkes, at EU-reglerne ikke vil blive nærmere beskrevet i dette afsnit, da dette emne behandles særskilt i afsnit 3.19. EU-reglerne og EU-Domstolen har dog også haft indflydelse på udformningen og fortolkningen af udlændingeloven, hvilket ses bl.a. ved Zambrano- og Chavez-Vilchez-dommene, som beskrevet i afsnit 3.7.3.1.2.

3.21.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) [68] blev undertegnet af Danmark i 1950 og trådte i kraft i 1953. Konventionen beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder, herunder i relation til sager vedrørende udlændingeområdet, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle, navnlig forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling (artikel 3), retten til et familieliv (artikel 8) og diskriminationsforbuddet (artikel 14).

EMRK er som den eneste af de generelle menneskerettighedskonventioner inkorporeret i dansk ret, jf. lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer.

[68] Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=81462

3.21.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Efter EMRK artikel 3 må ingen mennesker underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis retten til ikke at blive udsendt eller udvist til et land, hvor udlændingen risikerer at blive udsat for behandling i modstrid med bestemmelsen.

På baggrund af EMD's praksis kan det udledes, at forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling bl.a. kan have betydning i sager, hvor en alvorligt syg udlænding opholder sig på medlemsstatens territorium, og hvor den pågældende enten skal udsendes eller udvises herfra. Hvis udlændingen således som følge af meget alvorlige helbredsforhold, der må antages at være behandlingskrævende, ved en tilbagevenden til sit hjemland reelt risikerer enten at dø eller opleve en alvorlig, hurtig og irreversibel nedgang i sit helbred, kan medlemsstaten i visse situationer være forpligtet til ikke at udsende den pågældende til hjemlandet, jf. EMD's dom af 13. december 2016 i sagen Paposhvili mod Belgien (application no. 41738/10).

For så vidt angår anvendelsen af EMRK artikel 3 i familiesammenføringssager, hvor forældre har søgt om familiesammenføring med et herboende myndigt barn, henvises til afgørelsen ÅB/2021/113 i afsnit 3.7.3.1.3.

For så vidt angår anvendelsen af EMRK artikel 3 i sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt på baggrund af familiesammenføring, henvises til afgørelsen ÅB/2021/163 i afsnit 3.15.1.

For så vidt angår anvendelsen af EMRK artikel 3 i immigrationsafslag, henvises til afgørelsen ÅB/2021/21/120 i afsnit 3.8.

3.21.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter EMRK artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter EMD's praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af EMD's praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere

indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis det herboende familiemedlem må antages at være asylrelevant forfulgt i et fælles hjemland, eller hvis Danmark i øvrigt er klart nærmest til at beskytte familielivet, f.eks. på grund af et eller flere familiemedlemmers familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning her til landet.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at FN's konventioner, der vedrører udlændingeområdet, ikke giver videre rettigheder på udlændingeområdet end de, der følger af EMRK artikel 8.

Om Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i ægtefællesammenføringssager kan der bl.a. henvises til afgørelsen ÅB/2021/66 i afsnit 3.7.1.2.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2021/95 i afsnit 3.7.2.1.1.

Derudover kan der, for så vidt angår immigrationsafslag og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen ÅB/2021/120 i afsnit 3.8.

For så vidt angår sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2021/160 i afsnit 3.14.1.4.

Der kan endvidere, for så vidt angå bortfald af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, henvises til afgørelserne ÅB/2021/175 og ÅB/2021/178 i afsnit 3.15.1.

For så vidt angår EU-sager og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen ÅB/2021/260 i afsnit 3.19.4.

For så vidt angår sager vedrørende inddragelse og EMRK artikel 8, stk. 2, henvises til afgørelserne ÅB/2021/160 i afsnit 3.15.1.4. og FAM/2021/01 i afsnit 3.14.1.5.

3.20.1.2.1. M.A.-dommen

Den 9. juli 2021 afsagde Storkammeret ved EMD dom i sagen *M.A. mod Danmark* (appl. no. 6697/18). Sagen vedrørte den udskydelse af familiesammenføring til flygtninge med midlertidig beskyttelsesstatus i 3 år, der er fastsat bl.a. i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, hvorefter en udlænding med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som udgangspunkt først kan opnå familiesammenføring med i udlandet bosiddende familiemedlemmer, når vedkommende har haft opholdstilladelse i mere end 3 år. Domstolen fandt med stemmerne 16-1, at Danmark har krænket EMRK artikel 8, om retten til respekt for privat- og familieliv.

Dommen vedrører en syrisk statsborger M.A., der i juni 2015 fik midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i Danmark. M.A.'s ægtefælle, der også er syrisk statsborger, søgte

efterfølgende i november 2015 om familiesammenføring i Danmark med M.A. I juli 2016 meddelte Udlændingestyrelsen M.A.'s ægtefælle afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at M.A. ikke havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for at meddele opholdstilladelse. Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse, der efterfølgende blev indbragt for domstolene. Domstolssagen er beskrevet i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 4.1, domstolssag nr. 3.

EMD fastslog i dommen, at det ikke var godgjort, at den danske stat, ved at pålægge M.A. en udskydelse i 3 år, før han kunne søge om familiesammenføring med sin ægtefælle, sikrede en rimelig balance mellem på den ene side, M.A.'s interesse i at blive genforenet med sin ægtefælle i Danmark, og, på den anden side, den generelle interesse i at kontrollere indvandringen med det formål at sikre landets økonomiske velfærd, en effektiv integration af anerkendte flygtninge, og en bevarelse af den sociale sammenhængskraft. Som følge heraf fandt EMD, at der var sket en krænkelse af EMRK artikel 8.

EMD fastslog endvidere, at det inden for rammerne af EMRK ikke er udelukket at udskyde adgangen til familiesammenføring, men at en udskydelse i over 2 år kun vil være mulig i en situation, hvor Danmark på ny måtte opleve en massetilstrømning af asylansøgere.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har ved notat af 1. oktober 2021 foretaget en juridisk vurdering af dommen[69]. Det fremgår af notatet, at Udlændingestyrelsen, som følge af dommen, ville rette henvendelse til de familier, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag til en ansøger som følge af, at 3-årsreglen endnu ikke var opfyldt, og vejlede om muligheden for at søge om genoptagelse af deres sag, hvis de fortsat ønskede familiesammenføring.

Udlændingenævnet har ligeledes på baggrund af dommen identificeret de sager, hvor Udlændingenævnet senest har stadfæstet et afslag på familiesammenføring til en ansøger som følge af, at 3-årsreglen endnu ikke var opfyldt, og vejledt om muligheden for at søge om genoptagelse, hvis de pågældende fortsat ønskede familiesammenføring.

3.21.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. Opregningen af diskriminationsgrunde er ikke udtømmende. Bestemmelsen beskytter således også mod diskrimination på grund af f.eks. alder, handicap og seksuel orientering.

[69] Den juridiske vurdering kan læses her: https://www.ft.dk/samling/20201/almdel/UUI/bilag/183/index.htm

Bestemmelsen er efter sin ordlyd knyttet til de materielle rettigheder i konventionen, herunder f.eks. artikel 8, og finder således kun anvendelse på diskrimination inden for de enkelte bestemmelsers område.

Diskrimination defineres normalt som forskelsbehandling, der finder sted på grundlag af ikkesaglige kriterier, og som er skadelig for den person eller gruppe af personer, der udsættes for behandlingen. Bestemmelsen beskytter både mod direkte og indirekte diskrimination, hvor den direkte diskrimination er, når en person stilles ringere end andre under henvisning til dennes køn, race eller lignende (begrundelsen), og hvor indirekte diskrimination er, når et i formen generelt og neutralt krav i særlig grad rammer bestemte personer på grund af deres køn, race eller lignende (virkningen).

Det kan udledes af EMD's praksis, at det ved vurderingen af, om en forskelsbehandling er diskriminerende, skal indgå, om forskelsbehandlingen beror på objektive og relevante forskelle, og om kravene er nødvendige og rimelige i lyset af, at de fører til forskelsbehandling.

3.21.2. FN-konventioner

3.21.2.1. FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder

FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) trådte i kraft i Danmark den 23. marts 1976.[70]

Konventionen forpligter medlemsstaterne til at respektere individers borgerlige og politiske rettigheder, herunder retten til liv (artikel 6), retten til retfærdig rettergang (artikel 14), retten til privatliv og familieliv (artikel 17) og religionsfrihed (artikel 18).

Efter CCPR artikel 17 må ingen udsættes for vilkårlig eller ulovlig indblanding i sit privatliv eller familieliv, sit hjem eller sin brevveksling, eller for ulovlige angreb på sin ære og sit omdømme.

I henhold til CCPR General Comment No. 16: Article 17 (Right to Privacy) af 8. april 1988 beskytter bestemmelsen mod arbitrær eller ulovlig indblanden i individers familieliv og privatliv. Familieliv skal i denne sammenhæng forstås bredt, omfattende alle de familieformer, som er anerkendt i medlemsstaten.

CCPR artikel 23 beskytter retten til at indgå ægteskab og stifte familie. Det fremgår således af bestemmelsen bl.a., at familien er samfundets naturlige og grundlæggende gruppeenhed og har ret til samfundets og statens beskyttelse, at giftefærdige mænds og kvinders ret til at indgå ægteskab og stifte familie skal anerkendes, og at intet ægteskab må indgås uden de vordende ægtefællers frie og uforbeholdne samtykke.

[70] FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=60860

I henhold til CCPR General Comment No. 19: Article 23 (The Family) af 27. juli 1990 er det ikke muligt at give en entydig definition af begrebet "familie", da det vil variere fra medlemsstat til medlemsstat, og i nogle tilfælde fra region til region i de enkelte medlemsstater. Hvis en gruppe af personer imidlertid anses som en familie i medlemsstatens lovgivning og praksis, kan denne familieenhed påberåbe sig beskyttelsen i bestemmelsen, der ligeledes må ses i sammenhæng med CCPR artikel 17 om retten til familieliv og CCPR artikel 24 om børns rettigheder.

På det udlændingeretlige område har konventionens artikel 17 og 23 betydning for bl.a. behandlingen af sager om familiesammenføring, herunder børnesammenføring og ægtefællesammenføring.

3.21.2.2. FN's Børnekonvention

FN's Børnekonvention[71] blev vedtaget i 1989 og trådte for Danmarks vedkommende i kraft den 18. august 1991.

Konventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder. Konventionen indeholder bl.a. et krav om, at der i alle spørgsmål vedrørende børn først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv, ligesom konventionen opregner børns rettigheder, herunder børns grundlæggende rettigheder (mad, bolig, sundhed), børns ret til udvikling (skolegang, leg, fritid, information), børns ret til beskyttelse (mod krig, vold, narkotika, seksuel udnyttelse), og børns ret til medbestemmelse (ytringsfrihed, indflydelse, deltagelse, medbestemmelse, selvbestemmelse).

På det udlændingeretlige område har konventionen bl.a. betydning for behandlingen af sager om familiesammenføring med børn, men konventionen kan også have betydning i andre sager, hvor et barns forhold bliver berørt. Det fremgår af artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Artikel 9 giver barnet ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre mod dets vilje, medmindre dette skønnes uforeneligt med barnets tarv, ret til at opretholde kontakt til begge forældre, hvis det lever adskilt fra den ene eller dem begge, og forpligter desuden staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten.

[71] FN's Børnekonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=60837

På det udlændingeretlige område vil forpligtelsen være særlig relevant i sager, hvor der skal tages stilling til spørgsmålet om udvisning af en udlænding, som hidtil har haft opholdstilladelse i Danmark. Bestemmelsen er derimod som udgangspunkt ikke relevant i sager, hvor forælderen har opholdstilladelse i Danmark, men barnet ikke har en sådan, da adskillelsen af barnet fra forælderen i sådanne sager beror på, at forælderen er rejst til Danmark uden barnet, og derfor skyldes forælderens beslutning, og ikke "årsager iværksat af staten".

På det udlændingeretlige område indebærer konventionens artikel 9 en forpligtelse til at inddrage barnets tarv ved vurderingen af, om der kan meddeles en opholdstilladelse på baggrund af f.eks. familiesammenføring, idet Danmark er forpligtet til at sikre, at et barn kan opretholde kontakt til sine forældre, ligesom familiesammenføringssager skal "behandles på en positiv, human og hurtig måde", jf. artikel 10.

Herudover er Danmark ved administrationen af udlændingeloven forpligtet af konventionens artikel 12, hvorefter et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, skal sikres retten til at udtrykke disse synspunkter i alle forhold vedrørende barnet, ligesom barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.

Derudover beskytter konventionen bl.a. retten til livet (artikel 6), retten til navn og statsborgerskab (artikel 7), barnets identitet (artikel 8), retten til privatliv (artikel 16), flygtningebørn (artikel 22) og handicappede børn (artikel 23). Konventionen indeholder endvidere forbud mod handel med og bortførelse af børn (artikel 35) og forbud mod straf og tortur (artikel 37).

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnets afgørelse har været indbragt for FN's Komité om Barnets Rettigheder, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2020/286 i Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.22.2.2.

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Børnekonvention, kan der henvises til bl.a. FAM/2021/07 i afsnit 3.4., ÅB/2021/101 i afsnit 3.7.2.2., ÅB/2021/108 og ÅB/2021/105 i afsnit 3.7.3.1.1., ÅB/2021/121 i afsnit 3.8., FAM/2021/01 og ÅB/2021/162 i afsnit 3.14.1.7. samt ÅB/2021/172 i afsnit 3.14.2.3.

3.21.2.3. FN's Handicapkonvention

Danmark tiltrådte i 2009 FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap.[72]

FN's Handicapkonvention indeholder en regulering af handicappede personers rettigheder på alle samfundsområder.

[72] FN's Handicapkonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=127181

Det er karakteristisk for konventionen, at den indeholder en række programerklæringer og bestemmelser om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som skal gennemføres gradvist i de enkelte deltagerstater ved passende foranstaltninger. Dette betyder, at der ikke i konventionen er krav om, at sådanne foranstaltninger skal være gennemført på et bestemt tidspunkt eller på et bestemt niveau. Enkelte bestemmelser stiller dog sådanne krav, herunder artikel 5 om diskriminationsforbuddet.

Efter konventionens artikel 1 er det konventionens formål at fremme, beskytte og sikre fuld og lige nydelse af alle menneskerettigheder for personer med handicap og at fremme respekten for sådanne personers værdighed.

En person med handicap er defineret som en person med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som sammen med en eller flere barrierer forhindrer dem i at deltage fuldt og helt i samfundslivet på lige fod med andre.

På det udlændingeretlige område forpligter konventionen til at sikre, at handicappede personer kan nyde deres rettigheder på lige fod med andre, uanset at den pågældende har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som hindrer den pågældende i at opfylde en eller flere betingelser i udlændingeloven.

Konventionen er især relevant for udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, statsborgerskab og ægtefællesammenføring samt ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Personer, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere betingelser, vil i overensstemmelse med konventionen ikke blive mødt med disse krav. Det vil kun være de betingelser, som den pågældende grundet sit handicap ikke kan opfylde, der vil blive undtaget fra. Andre krav, som ikke relaterer sig til den pågældendes handicap, vil skulle opfyldes på lige fod med andre. For så vidt angår personer med handicap og deres mulighed for at udøve familieliv med en ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, hvor en af parterne ikke i forvejen er bosiddende i Danmark, er dette således beskyttet på lige fod med andre borgeres mulighed, idet betingelserne for familiesammenføring i udlændingeloven vil blive fraveget, hvis betingelsen sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Dette gælder, uanset om personen med handicap er herboende eller ansøger, og uanset om personen med handicap er barn eller voksen.

I det omfang en udlænding lider af en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, og betingelserne for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan opnå en sådan opholdsret med de fordele, der måtte følge af anden lovgivning, vil disse betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingeloven blive fraveget. I henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er der mulighed for at give opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap

(handicapkriteriet). Det forhold, at en ansøger har mulighed for at få eller opleve en forbedring af sit helbred, hvis ansøgeren får mulighed for at fortsætte sit ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Selv om den herboende reference måtte have et handicap, skal parret fortsat opfylde de grundlæggende betingelser for at kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Som eksempel kan nævnes sag ÅB/2018/30 i afsnit 3.3.1.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, der omhandlede en ægtefællesammenføringssag, hvor den herboende reference var højresidet fodamputeret og derfor brugte kørestol.

Om sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan der endvidere henvises til afgørelserne ÅB/2021/75 i afsnit 3.7.1.6., ÅB/2021/85 i afsnit 3.7.1.8.1., ÅB/2021/90 i afsnit 3.7.1.8.2. og ÅB/2021/193 i afsnit 3.18.3

3.21.2.4. Øvrige FN-konventioner

Ud over de FN-konventioner, der er nævnt ovenfor, inddrager Udlændingenævnet også i relevant omfang andre konventioner, herunder FN's Konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW).

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Konvention om rettigheder og immuniteter for de særlige institutioner, kan henvises til afgørelsen ÅB/2020/17 i Udlændingenævnets årsberetning 2020, afsnit 3.1.4.3.1.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til CEDAW, kan henvises til afgørelsen ÅB/2021/74 i afsnit 3.7.1.6.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Konvention om vandrende arbejdstageres rettigheder, henvises til afgørelsen ERH/2019/26 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.12.1.

4. Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8.

Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63. Det er muligt at indbringe alle typer af Udlændingenævnets afgørelser, uanset tidspunktet for afgørelsen.

I 2021 er der i alt indbragt 11 nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63 og Brexit-bekendtgørelsens § 11, stk. 4, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrøre flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2021 er der afsluttet 9~~5~~ retssager, jf. grundlovens § 63 og Brexit-bekendtgørelsens § 11, stk. 4, der har været anlagt mod en afgørelse truffet af Udlændingenævnet. De afsluttede retssager i 2021~~0~~ vedrører afgørelser truffet af Udlændingenævnet i perioden fra 2016 til 2021. Der er tale om 5 retssager afsluttet ved enten byret eller Højesteret, mens 4 sager blev hævet af sagsøgeren inden domsafsigelse. Af de 5 sager, som blev afsluttet ved dom i 2021, herunder eventuelt efter anke, har 3 opretholdt Udlændingenævnets afgørelser. I de resterende 2 sager har domstolene vurderet, at sagsøgeren ikke havde en retlig interesse i at få prøvet sagen, hvorfor sagerne blev afvist.

Der henvises til afsnit 3.19., som indeholder en gennemgang af nogle af dommene.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser. Der henvises til afsnit 3.20.

3.19.Udvalgte domme fra 20210 vedrørende Udlændingenævnets afgørelse

De 4 af de 9 sager, som i 2021 er afsluttet ved domstolene, var følgende:

Domstolssag nr. 1

Højesteret fandt ved dom i april 2021, at ansøgeren ikke havde en retlig interesse i at få prøvet spørgsmålet om, hvorvidt formodningsreglen for tvangsægteskab mellem nærtbeslægtede i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt. (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.), var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse 1/80.

Ansøgeren, der er statsborger i Tyrkiet, søgte i oktober 2015 om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, som også er tyrkisk statsborger. Parret er nært beslægtede i udlændingelovens forstand, da parret er fætter og kusine. Parret havde mødt hinanden til et bryllup i januar 2011, og i maj 2011 besluttede de sig for at indgå ægteskab, hvorefter de blev gift i juli 2011 i Tyrkiet. Referencens 2 søskende var endvidere blevet familiesammenført til Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i februar 2016 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt. Udlændingestyrelsen afslog endvidere at genoptage sagen i marts 2017.

Begge Udlændingestyrelsens afgørelse blev påklaget til Udlændingenævnet, der henholdsvis i september 2016 og i december 2017 stadfæstede afgørelserne. I oktober 2018 blev Udlændingenævnets afgørelser fra september 2016 og december 2017 indbragt for byretten, der i marts 2018 henviste sagen til behandling i Østre Landsret. Under domstolssagen havde parret fået et fællesbarn, født i februar 2018.

Østre Landsret ophævede ved dom i marts 2020 Udlændingenævnets afgørelse fra september 2016, idet landsretten fandt det godgjort, at ægteskabet mellem ansøgeren og referencen var indgået efter begge parters eget ønske. Betingelserne efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., for at meddele afslag på ansøgning om opholdstilladelse var derfor ikke opfyldt. Østre Landsret fandt samtidig, at ansøgeren ikke havde en retlig interesse i at få prøvet spørgsmålet om, hvorvidt formodningsreglen for tvangsægteskab mellem nærtbeslægtede i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse 1/80, der til dels var behandlet i Udlændingenævnets afgørelse fra december 2017.

I marts 2020 ankede ansøgeren Østre Landsrets dom til Højesteret med henblik på en stillingtagen til spørgsmålet om, hvorvidt formodningsreglen for tvangsægteskab mellem nærtbeslægtede i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse 1/80. Udlændingestyrelsen meddelte under domstolssagen i juni 2020 ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført på baggrund af hendes ægteskab med referencen. Ved dom i april 2021 fandt et flertal i Højesteret, at ansøgeren ikke havde den fornødne retlige interesse i at få prøvet spørgsmålet om formodningsreglens forenelighed med stand still-klausulen, idet ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2021/284.

Domstolssag nr. 2

Østre Landsret afviste ved dom i april 2021 at behandle en anke over Københavns Byrets dom fra februar 2021. Sagen omhandlede udlændingelovens § 9, stk. 11 (formodning for tvangsægteskab).

Ansøgeren, der er statsborger i Tyrkiet, søgte i november 2018 om ægtefællesammenføring med en herboende tyrkisk statsborger. Parret er nært beslægtede i udlændingelovens forstand, da parret er fætter og kusine. I marts 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, og Udlændingenævnet stadfæstede denne afgørelse i juni 2019. I januar 2020 blev Udlændingenævnets afgørelse indbragt for Københavns Byret. Byretten opretholdt ved dom i februar 2021 Udlændingenævnets afgørelse. Byretten lagde ved dommen vægt på, at parret havde mødtes til fester 2 gange i 2016, at de herefter på ny først mødtes til deres forlovelsesfest i 2017, og at de derefter først mødtes ved indgåelsen af ægteskabet i juli 2018. Retten fandt også, at der ikke kunne lægges særlig vægt på oplysninger om samliv (og fællesbørn) opretholdt i Danmark under ansøgerens ulovligt ophold.

I februar 2021 ankede ansøgeren byrettens dom til Østre Landsret via en ankestævnings-formular på minretssag.dk. Det fremgik af ankestævningen, at ansøgeren var repræsenteret ved 2 advokater, hvoraf den ene havde oprettet ankestævningen på minretssag.dk. I marts 2021 blev det meddelt landsretten, at den ene advokat ikke længere repræsenterede ansøgeren, og at den anden advokat rettelig ikke var advokat, men benyttede betegnelsen juridisk chefkonsulent, og at pågældende partsrepræsentant bistod ansøgeren med at uploade materiale på minretssag.dk, da ansøgeren ikke havde NemID.

Østre Landsret afviste ansøgerens anke, idet ankestævningen var indgivet af en partsrepræsentant, som ikke var advokat og som ikke var omfattet af den mødeberettigede kreds i retsplejelovens § 260, og da der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren selv havde underskrevet ankestævningen, og ansøgeren heller ikke havde anmodet om at blive fritaget fra at anvende domstolenes sagsportal, ligesom der øvrigt ikke forelå oplysninger om særlige forhold, som gjorde, at ansøgeren ikke måtte forventes at kunne anvende domstolenes sagsportal.

I maj 2021 søgte partsrepræsentanten Procesbevillingsnævnet om 3. instansbevilling for at anke sagen til Højesteret, hvilket Procesbevillingsnævnet i december 2021 meddelte afslag på. ÅB/2021/285

Domstolssag nr. 3

Højesteret opretholdt ved dom i maj 2021 Østre Landsrets dom fra december 2019, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra august 2017 om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, blev stadfæstet. Sagen var oprindeligt anlagt ved Retten på Frederiksberg, som i december 2018 havde ophævet Udlændingenævnets afgørelse. Sagen var således behandlet i 3 instanser ved domstolene. Sagen omhandlede udlændingelovs § 11, stk. 3, nr. 8 (tidsubegrænset opholdstilladelse).

Ansøgeren, der er statsborger i Iran, søgte i november 2015 om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren led af paranoid skizofreni, og var i medicinsk behandling herfor. Der var til sagen fremlagt en psykiatrisk speciallægeerklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgerens tilstand var kronisk, og at det var muligt, at hun kunne have et arbejde på nedsat tid, men at det ikke var realistisk at forvente, at hun kunne varetage et fuldtidsarbejde. Ansøgeren havde i perioden fra 2012 til 2015 færdiggjort en uddannelse som frisør og havde siden 2014 været tilmeldt som universitetsstuderende.

Højesteret fandt ved sin afgørelse, at det ikke var godtgjort, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse som følge af sit handicap ikke havde rimelig udsigt til at kunne opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, herunder at ansøgerens mulighed for begrænset beskæftigelse gennem et fleksjob, som sidestilles med ordinær beskæftigelse, ikke var afklaret, idet hendes arbejdsevne ikke var afklaret gennem et kommunalt ressourceforløb. De tidsmæssige forhold ved at skulle igennem et kommunalt ressourceforløb forud for påbegyndelsen af et eventuelt fleksjob kunne ikke føre til, at der som følge af ansøgerens handicap skulle ses bort fra den manglende opfyldelse af beskæftigelseskravet i § 11, stk. 3, nr. 8, idet ansøgeren i så fald ville

blive stillet bedre end en ikke handicappet, der befandt sig i en sammenlignelig situation. ÅB/2021/286.

Domstolssag nr. 4

København Byret opretholdt ved dom i oktober 2021 Udlændingenævnets afgørelser fra oktober 2018 om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse og november 2018 om afslag på genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2018. Sagerne omhandlede udlændingelovs § 11, stk. 3, nr. 8 (tidsubegrænset opholdstilladelse).

Ansøgeren, der er statsborger i Indien, søgte i april 2016 om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde i 2011 været ude for en ulykke, hvor han havde brækket den ene ben 2 steder. Efterfølgende var ansøgeren gangbesværet på grund af smerter i venstre hofte og knæ, han havde skulder-nakkesmerter, han kunne ikke gå uden krykstokke, og derudover udviklede han let posttraumatisk angst. Ansøgeren havde efter ulykken ikke været i beskæftigelse på ordinære vilkår, og ansøgeren havde ikke gennemført erhvervsafklarende forløb.

København Byret fandt ved sin afgørelse, at det påhvilede ansøgeren at godtgøre, at han på grund af sit handicap ikke havde rimelig udsigt til kunne opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Byretten fandt, at ansøgeren ikke havde godtgjort dette, da hans arbejdsevne ikke var afklaret i et kommunalt ressourceforløb, og der heller ikke ved de sundhedsfaglige udtalelser, der var fremlagt til sagen, var gjort op med ansøgerens muligheder for f.eks. begrænset beskæftigelse gennem et fleksjob, som i henseende til beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, sidestilles med ordinær beskæftigelse. Dette blev yderligere støttet af, at jobcenteret i november 2019 tilkendte ansøgeren et ressourceforløb med henblik på at afdække hans muligheder for kontorarbejde. ÅB/2021/287

3.20.Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand

Det fremgår af Folketingets Ombudsmands oversigt over afsluttede sager i 2021~~0~~ fordelt på myndigheder mv. på ombudsmandens hjemmeside https://www.ombudsmanden.dk/ombudsmandensarbejde/statistik/2021/a/, at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2021~~0~~ har behandlet 56 sager, hvoraf 7 sager er blevet afsluttet uden kritik, henstilling, anbefalinger mv., 46 sager er blevet afsluttet med "anden form for behandling og hjælp til borgerne", og 3 sager er blevet afvist af formelle grunde.

5. Statistik

3.21.Udlændingenævnets afgørelser i 2021

Udlændingenævnet har i 2021 afholdt 80 nævnsmøder (heraf 16 såkaldte "kombi-nævn", som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i i alt 3.236 sager (heraf 1.803 familiesammenføringssager, 384 erhvervssager, 301 visumsager, 229 genoptagelsessager og 519 EU-sager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1-6 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2021.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2021
Administrativ ud- og afvisning	**338**
Associeringsaftalen	**11**
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, 1. gang	**678**
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	**196**
Familiesammenføring m.v., bortfald	**41**
Religiøse forkyndere, 1. gang	**1**
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	**3**
Tidsubegrænset opholdstilladelse	**160**
Øvrige familiesammenføringssager	**196**
Identitetsfastlæggelse	**3**
Sager vedrørende indkvartering samt indrejseforbud	**23**
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	**153**
Afgjorte sager i alt	**1.803**

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2021
Au pair, 1. gang	**34**
Au pair, forlængelse/inddragelse	**8**
Erhvervssager, 1. gang	**121**
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse /bortfald	**55**

Studie m.v., 1. gang	**136**
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	**30**
Afgjorte sager i alt	**384**

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (visum)

	2021
Visumsager	**301**
Afgjorte sager i alt	**301**

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (EU)

	2021
Primær bevægelighed	**355**
Sekundær bevægelighed	**127**
Brexit	**37**
Afgjorte sager i alt	**519**

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesanmodning)

	2021
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	**229**
Afgjorte sager i alt	**229**

3.22. Sagernes behandlingsform i 2021

Tabel 6-10 neden for viser Udlændingenævnets afgørelser i 2021 fordelt på behandlingsform.

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt

Administrativ ud- og afvisning	-	41	264	22	8	335
Associeringsaftalen	-	10	-	1	-	11
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	16	306	35	294	26	677
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	-	109	4	82	1	196
Familiesammenføring m.v., bortfald	-	31	3	4	3	41
Religiøse forkyndere, 1. gang	-	-	-	1	-	1
Religiøse forkyndere, Forlængelse/inddragelse	-	-	-	3	-	3
Tidsubegrænset opholdstilladelse	-	60	32	62	6	160
Øvrige familiesammenføringssager	-	91	69	33	2	195
Identitetsfastlæggelse	-	1	1	-	1	3
Sager vedrørende indkvartering samt indrejseforbud	-	15	-	8	-	23
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	-	8	85	56	5	154
I alt	16	672	493	566	52	1.799

Tabel 7. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	16	6	12	-	34
Au pair, forlængelse/ inddragelse	-	4	2	2	-	8

Erhvervssager, 1. gang	-	40	11	62	7	120
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	36	3	16	-	55
Studie m.v., 1. gang		47	41	47	1	136
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	7	12	10	1	30
I alt	-	150	75	149	9	383

Tabel 8. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (EU)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
EU-bekendtgørelsen, klage over afgørelse	9	191	7	147	1	355
EU-bekendtgørelsen, Familiesammenføring med dansk statsborger	-	85	-	40	2	127
Brexit	-	27	1	9	1	38
I alt	9	303	8	196	4	520

Tabel 9. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesanmodning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-kompetence	I alt
Familiesammenføring, erhverv og EU	-	28	16	157	201
I alt	-	28	16	157	201

Som det fremgår af tabel 6, blev 37 % af familiesammenføringssagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 32 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 27 % blev afgjort på formandskompetence, og 1 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende 3 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på anden måde (f.eks. afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 7, at 39 % af erhvervssagerne blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 39 % af erhvervssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, og 20 % af erhvervssagerne blev afgjort på formandskompetence, og ingen sager er blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende af erhvervssagerne (2 %) blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

Det fremgår af tabel 8, at hovedparten 58 % af EU-sagerne blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 38 % af EU-sagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, at 1 % af EU-sagerne blev afgjort på formandskompetence, og 2 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende af EU-sagerne (1 %) blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

Endelig fremgår det af tabel 9, at 78 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på sekretariatskompetence, mens 14 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, og de resterende 8 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på formandskompetence.

3.23. Indkomne sager i 2021

Der indkom i 2021 i alt 3.667 nye klagesager til Udlændingenævnet. Tabel 10-14 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 10. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	**244**	**338**
Associeringsaftalen, 1. gang/forlængelse/inddragelse	**20**	**11**
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, 1. gang	**754**	**678**
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	**358**	**196**
Familiesammenføring m.v., bortfald	**43**	**41**
Religiøse forkyndere, 1. gang	**6**	**1**
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	**2**	**3**
Tidsubegrænset opholdstilladelse	**262**	**160**
Øvrige familiesammenføringssager	**241**	**196**
Identitetsfastlæggelse	**8**	**3**
Sager vedrørende indkvartering samt indrejseforbud	**69**	**23**
Motivationsfremmende foranstaltninger	**13**	**0**
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	**91**	**153**
Sager i alt	**2.110**	**1.803**

Tabel 11. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	27	34
Au pair, forlængelse/inddragelse	3	8
Erhvervssager, 1. gang	204	121
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	111	55
Studie m.v., 1. gang	138	136
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	55	30
Sager i alt	538	384

Tabel 12. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (visum)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Visumsager	386	301
Sager i alt	386	301

Tabel 13. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (EU)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Primær bevægelighed	257	355
Sekundær bevægelighed	79	127
Brexit	66	37
Sager i alt	402	519

Ved lov nr. 173 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven og lov om dansk indfødsret (Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse, præcisering af reglerne vedrørende politiets visitation af udlændinge ved udsendelse, kompetenceændringer som følge af nedlæggelse af Statsforvaltningen m.v.) blev Statsforvaltningen nedlagt pr. 1. april 2019. Det havde den konsekvens, at sager vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, fra den 1. april 2019 er blevet behandlet af SIRIi 1. instans. Ligeledes betød det, at klager over afgørelser vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, som var indgivet

til Udlændingestyrelsen, og som fortsat var verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. april 2019, færdigbehandles af Udlændingenævnet. Anmodninger om genoptagelse af en klagesag, der tidligere er afgjort af Udlændingestyrelsen, skal fremover også behandles af Udlændingenævnet.

Statistikken for 2021 er derfor ikke retvisende for så vidt angår den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for EU-klagesagerne, da det ikke er muligt at beregne den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ud fra de opgørelsesprincipper, der er anvendt for de øvrige oplyste kategorier, hvor sagsbehandlingstid beregnes som tiden fra datoen for klagens indgivelse til datoen for afgørelsen, idet Udlændingenævnet overtog alle de verserende sager på EU-området fra Udlændingestyrelsen den 1. april 2019. Sagsbehandlingstiden, hvor sagerne var verserende hos Udlændingestyrelsen, førend Udlændingenævnet overtog sagerne, er dermed ikke medregnet i nærværende årsberetning.

Tabel 14. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesanmodning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	**230**	**229**
Sager i alt	**230**	**229**
	Indkomne sager	**Afgjorte sager**
Hovedtotal	**3.667**	**3.236**

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2021 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 355 dage (knap 12 måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår.

3.24. Sagernes udfald i 2021

Tabel 15-19 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2021.

Tabel 15. Afgørelsernes udfald i 2021 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt

Administrativ ud- og afvisning	7	298	15	10	8	338
Associeringsaftalen	4	5	1	-	1	11
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, 1. gang	41	291	200	43	103	678
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, for-længelse/inddragelse	3	108	72	1	12	196
Familiesammenføring m.v., bortfald	32	2	2	3	2	41
Religiøse forkyndere, 1. gang	-	-	1	-	-	1
Religiøse forkyndere, Forlængelse/inddragelse	-	-	1	-	2	3
Tidsubegrænset opholdstilladelse	74	11	54	15	6	160
Øvrige familiesam-menføringssager	145	9	26	5	11	196
Sager vedrørende indkvartering samt indrejseforbud	4	11	6	0	2	23
Identitetsfastlæggelse	-	2	-	1	-	3
Motivationsfremmende foranstaltninger	-	-	-	-	-	-
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	86	6	23	5	33	153
I alt	396	743	401	83	180	1.803

Tabel 16. Afgørelsernes udfald i 2021 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt

Au pair, 1. gang	-	22	1	7	4	34
Au pair, forlængelse/ inddragelse	-	6	-	-	2	8
Erhvervssager, 1. gang	36	13	24	17	31	121
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse /bortfald	2	36	7	-	10	55
Studie m.v., 1. gang	4	82	14	22	14	136
Studie m.v., forlæng-else/inddragelse/ bortfald	-	19	5	2	4	30
I alt	42	178	51	48	65	384

Tabel 17. Afgørelsernes udfald i 2021 (visum)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Visumsager	7	175	57	6	56	301
I alt	7	175	57	6	56	301

Tabel 18. Afgørelsernes udfald i 2021 (EU)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Primær bevægelighed	36	158	88	1	72	355
Sekundær bevæge-lighed	22	55	28	2	20	127
Brexit	1	25	5	1	5	37

I alt	59	238	121	4	97	519

Tabel 19. Afgørelsernes udfald i 2021 (genoptagelsesanmodning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	14	39	176	229
I alt	14	39	176	229

Det fremgår af tabel 15, at 41 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens 22 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 22 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Udlændingenævnet bemærker, at et afslag på opholdstilladelse materielt godt kan have været korrekt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i 1. instans, men at efterfølgende faktiske omstændigheder (nova) kan føre til, at Udlændingenævnet omgør Udlændingestyrelsens afgørelse, da betingelsen, som Udlændingestyrelsen meddelte afslag under henvisning til, nu er opfyldt. Et eksempel herpå kan være udlændingelovens § 9, stk. 5, hvor afgørelsestidspunktet og ikke ansøgningstidspunktet er afgørende. Herudover blev 10 % af familiesammenføringssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 5 % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 16, at 46 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens 13 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og 11 % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev 17 % af erhvervssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 13 % af erhvervssagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 17, at 58 % af visumsagerne blev stadfæstet, mens 19 % af visumsagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 2 % af visumsagerne blev omgjort. Herudover blev 19 % af visumsagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 2 % af visumsagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 18, at 46 % af EU-sagerne blev stadfæstet, mens 23 % af EU-sagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 11 % af EU-sagerne blev omgjort. Herudover blev 19 % af EU-sagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 1 % af EU-sagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 19, at 17 % af genoptagelsesanmodningerne blev imødekommet, mens 76 % af genoptagelsesanmodningerne blev afslået, og 7 % af genoptagelsessagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesanmodningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt). Det bemærkes, at selv om der bliver givet tilladelse til genoptagelse, er det ikke det samme som, at den oprindelige ansøgning imødekommes.

3.25. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2021

Udlændingenævnet har i 2021 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 126 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2021 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 109 forskellige nationaliteter, hvoraf de 104 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Eritrea, Tyrkiet og Syrien.

Figur 1.

5 største nationaliteter – Familiesammenføring, ud- og afvisning, tidsubegrænset opholdstilladelse m.m.

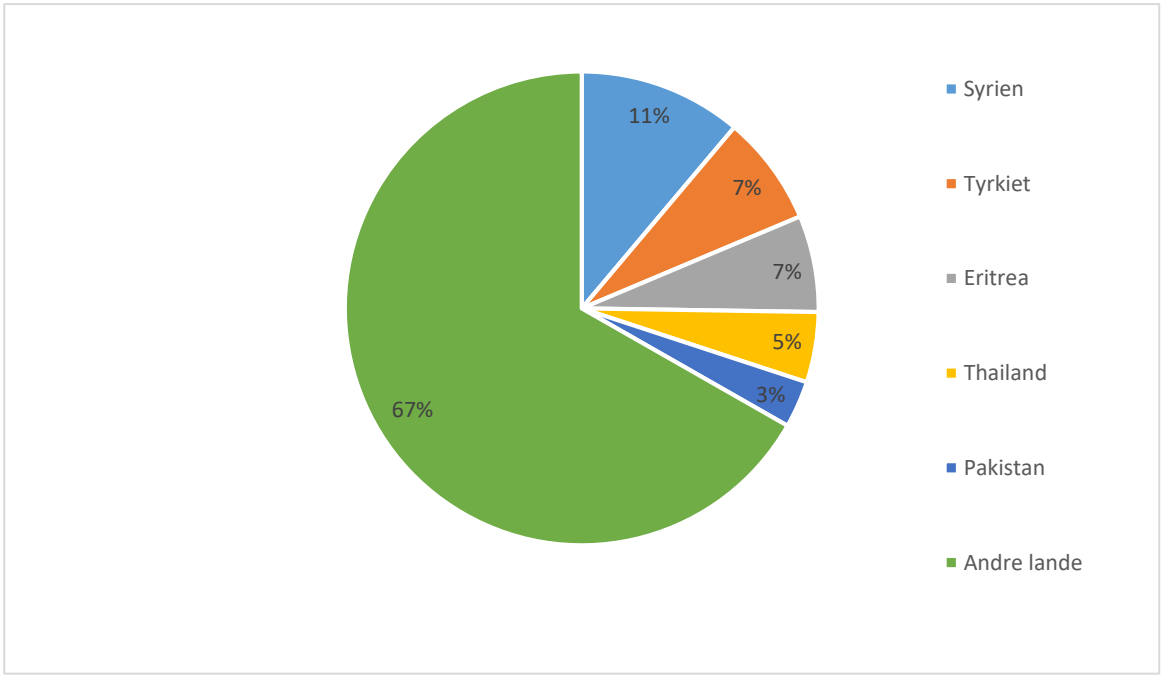

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2021 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Syrien.

Figur 2.

5 største nationaliteter - Sager på familiesammenføringsområdet

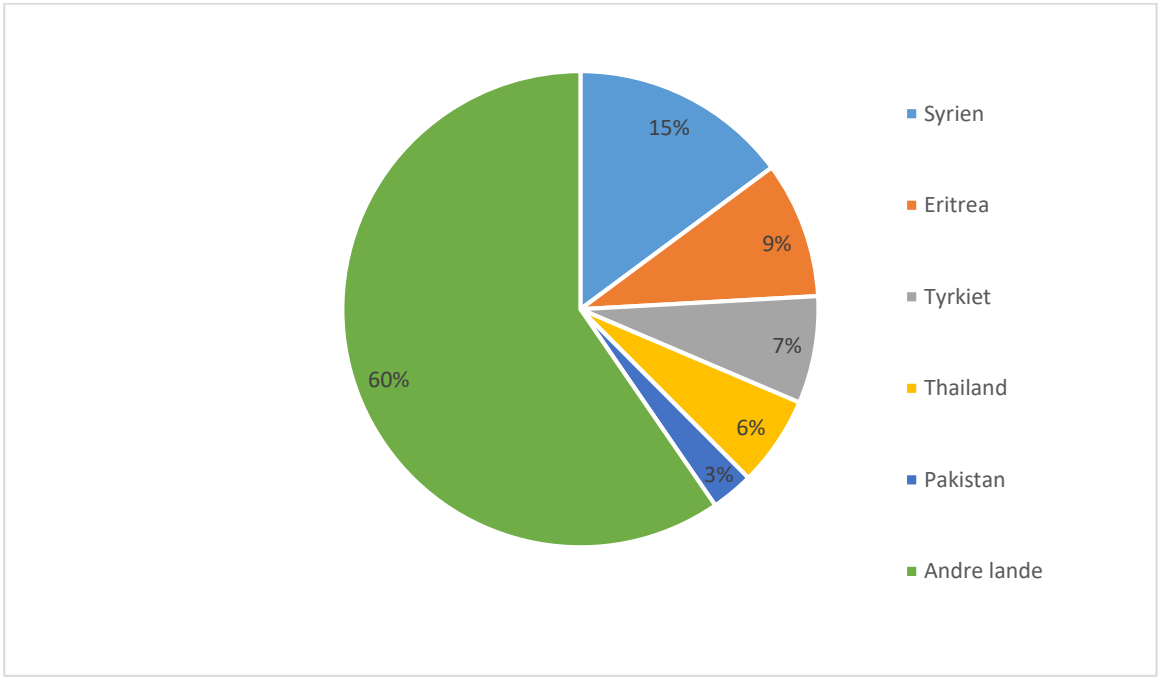

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2021 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak.

Figur 3.

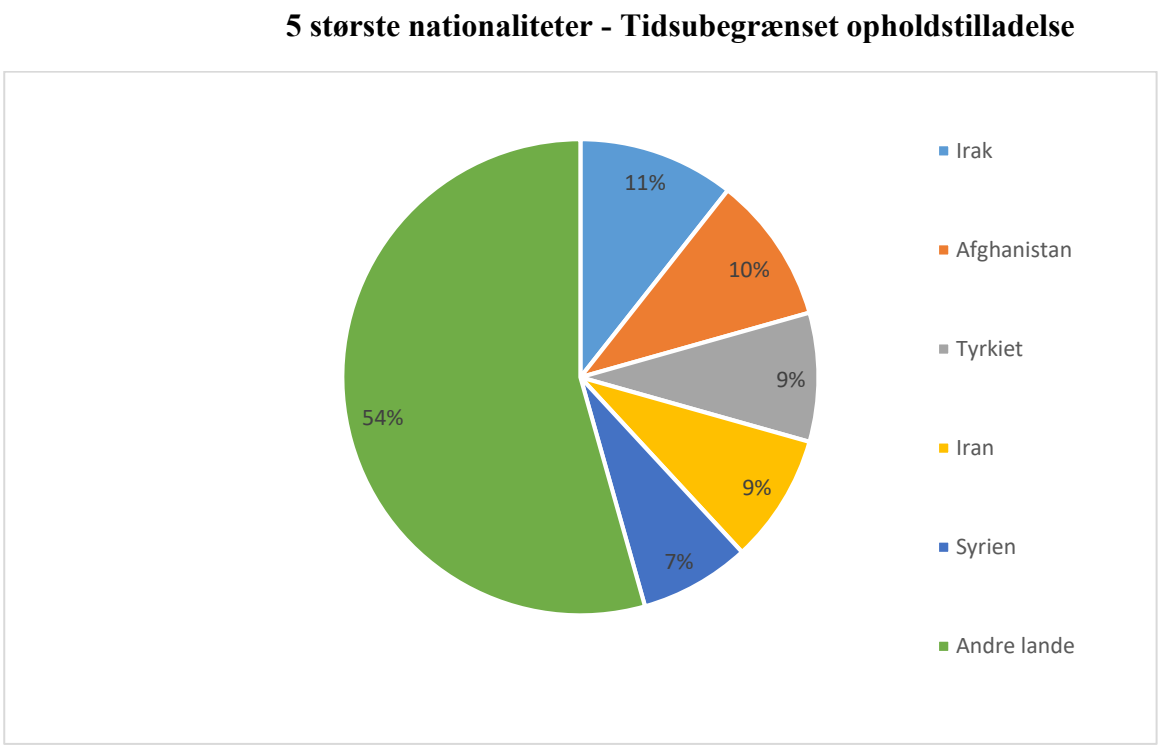

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2021 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 62 forskellige nationaliteter, hvoraf de 58 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Kina.

Figur 4.

5 største nationaliteter - Erhverv, studie m.v.

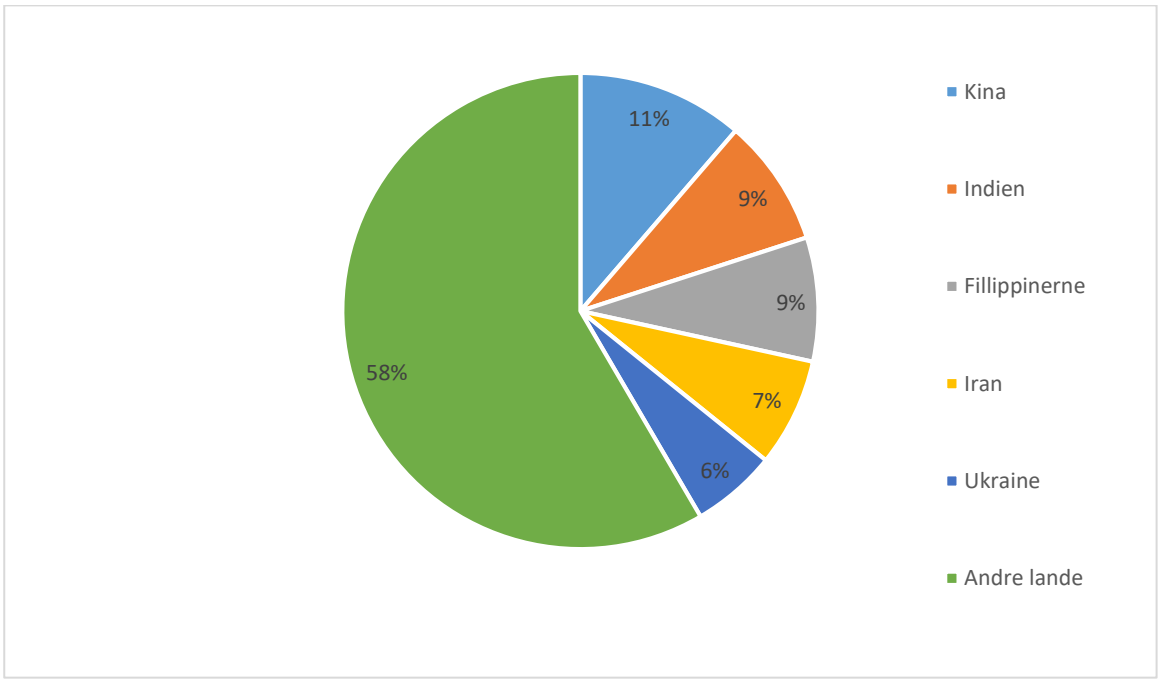

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2021 i sager vedrørende studieophold for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Iran. Det bemærkes i den forbindelse, at statistisk set tæller afgørelser omfattet af Working Holiday aftalerne som studiesager.

Figur 5.

5 største nationaliteter - Studiesager

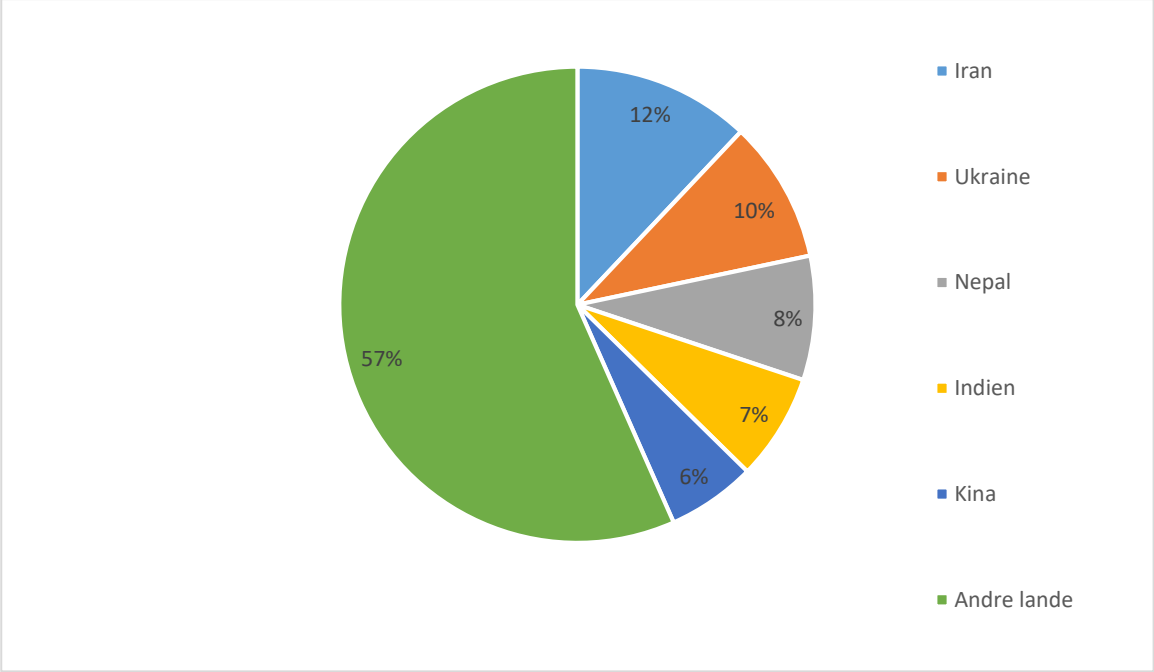

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2021 i sager på hele visumområdet for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 53 forskellige nationaliteter, hvoraf de 48 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 6.

5 største nationaliteter - Visumsager

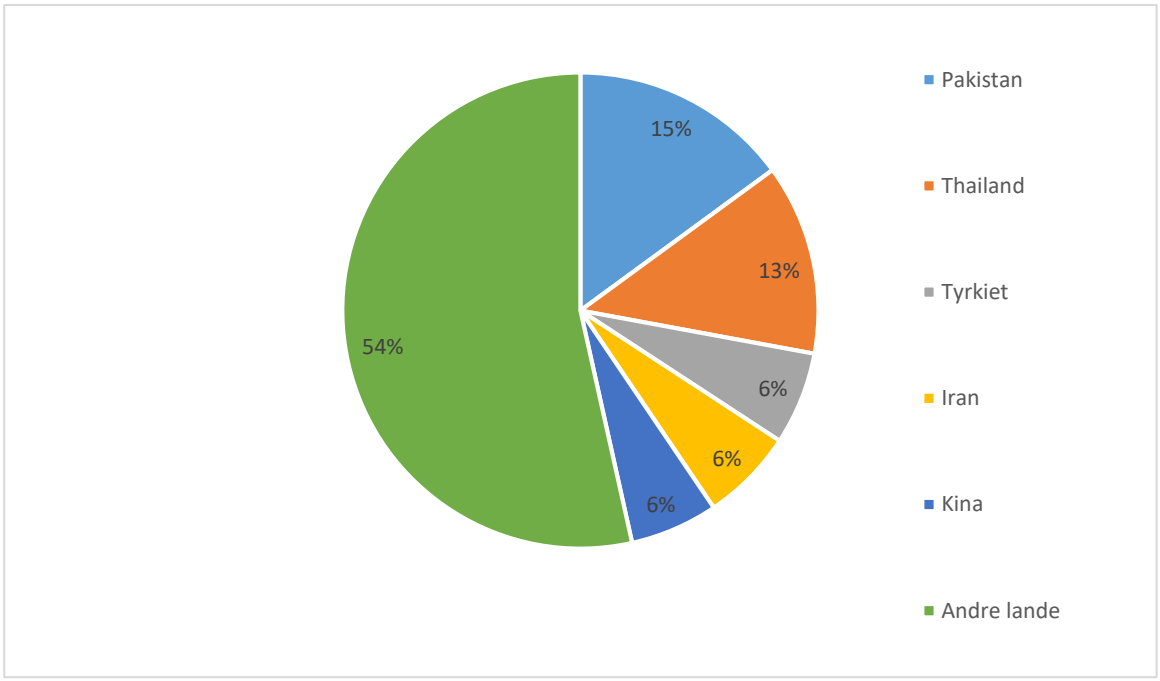

Figur 7 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2021 i sager vedrørende primær bevægelighed efter EU-opholdsbekendtgørelsen for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 64 forskellige nationaliteter, hvoraf de 59 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Polen.

Figur 7.

5 største nationaliteter – EU-sager vedrørende primær bevægelighed

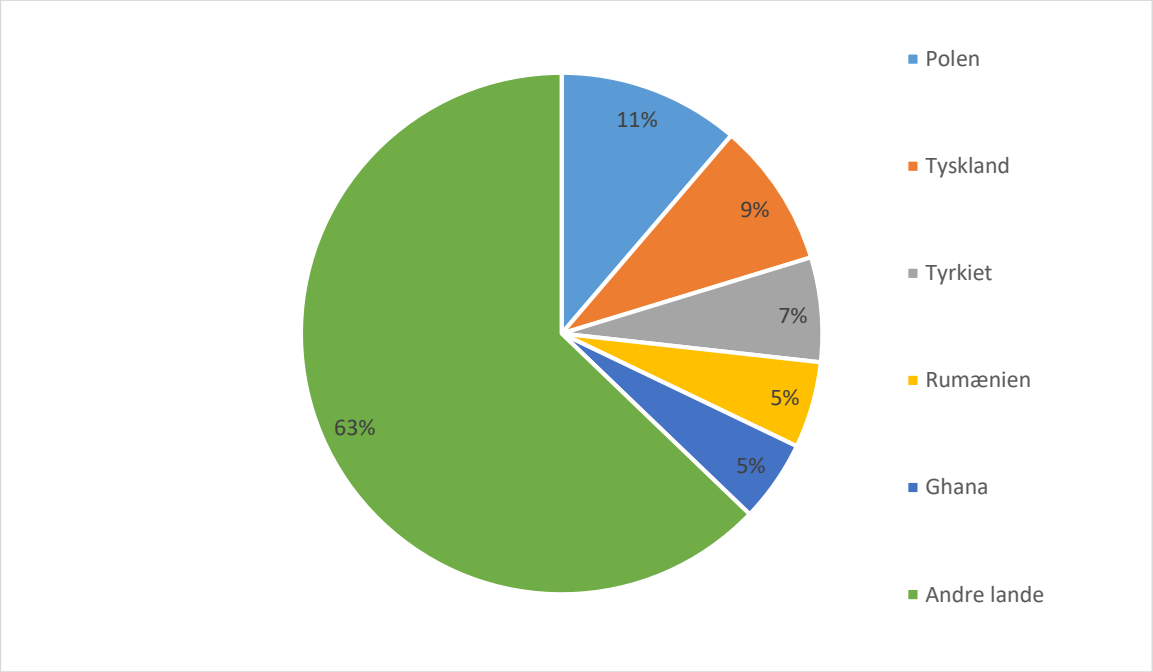

Figur 8 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for ansøgere vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2021 i sager vedrørende sekundær bevægelighed efter EU-opholdsbekendtgørelsen (danske statsborgeres hjemvenden til Danmark efter ophold i andet EU-medlemsstat) for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 42 forskellige nationaliteter, hvoraf de 37 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Thailand.

Figur 8.

5 største nationaliteter – EU-sager vedrørende sekundær bevægelighed

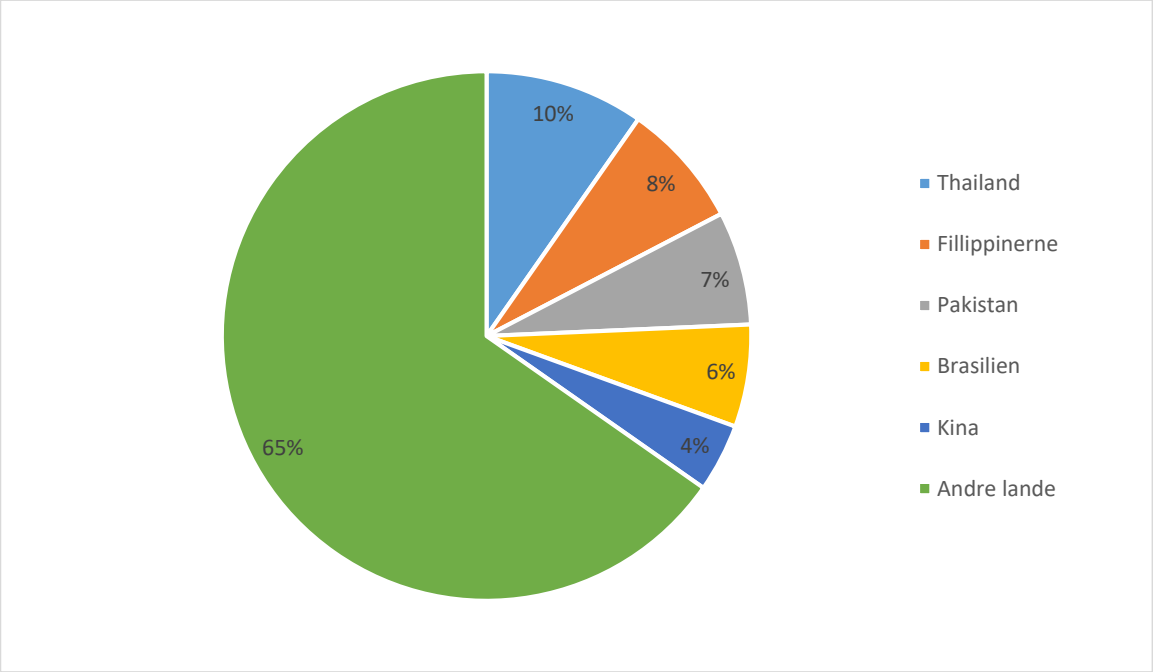

3.26. Sagsbehandlingstider i 2021

Tabel 20 neden for viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2021.

Tabel 20. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2021

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring og øvrige familiesammenføringssager	384 dage
Erhverv m.v.	334 dage
Visum	301 dage
EU	323 dage
Genoptagelsesanmodning	359 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2021	355 dage

Der henvises til det anførte under tabel 13 om, at statistikken for den gennemsnitlige sagsbehandlingstid på EU-området i 2021 ikke er retvisende.